

Giới thiệu Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi

Câu chuyện ngôn tình ngược với nhiều tình tiết cao trào sẽ được diễn ra trong truyện Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi của tác giả Phương Thảo Thiên Sứ. Cô - Ở độ tuổi tươi như hoa, bị ba mình dùng thuốc tự tay đưa lên giường đàn ông, khoảnh khắc đó cô hận, cô giận, nhưng không cách nào trốn thoát. Vốn tưởng rằng người đàn ông sẽ hung hăng chà đạp mình, nhưng không nghĩ tới anh lại dịu dàng nói: “Tôi sẽ giúp em đòi lại công đạo.” Anh – Ngay từ lúc mười năm trước đã biết cô là cô gái như thế nào, vì giúp cô thoát khỏi nơi không thể chịu nổi ấy, lấy hình tượng người xấu xuất hiện trước mặt cô, mục đích chính là để cô ngoan ngoãn ở lại bên cạnh mình. Thế nhưng cô vì công ty ba cô, lại một lần nữa đưa mình tới cửa, khiến anh tức giận, chỉ muốn hung hăng chà đạp cô! Cô chỉ muốn cùng mẹ sống một cuộc sống bình thường an ổn qua ngày, sao lại chọc tới người đàn ông giống như ác ma này! Cho nên lần đầu tiên trong đời cô làm một việc, truyện đó là chạy trốn! Ngay khi cô cho rằng người không còn quan hệ gì nữa, anh thế nhưng lại ngán dặm lần theo dấu vết cô, giường hai trông mắt đỏ au, giẫm bước chân tức giận, từng bước đi tới bên cạnh cô. Cô sợ, sau đó ngay chính bản thân cô cũng không phát hiện, mình thế mà lại một lần nữa chạy trốn cuộc hành trình ăn thịt! Anh nổi giận, anh siết chặt ngón tay, trong lòng âm thầm thề nguyện, mong cô chạy trốn đũa, ngàn vạn lần đừng để anh bắt được, trừng phạt bình thường khó có thể bình ổn lửa giận của anh, anh sẽ cho cô biết, cả đời này cô không thể nào trốn khỏi mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Vào Hang Sói

Edit: Ngọc Hân

“Không muốn, buông tôi ra!” Trong một căn phòng nhà họ Âu Dương truyền tới tiếng rống đê nén của một cô gái, khiến mấy người giúp việc bên ngoài lưỡng lự không dám đến gần, trong phòng trang trí rất xa hoa, trang thiết bị tinh xảo, giờ phút này trên giường lớn hai thân thể nam nữ đang dây dưa đầu sức, xem cuối cùng người nào thắng.

“Đưa tới cửa, tại sao muốn tôi buông ra?” Âu Dương Lãnh nhìn cô gái không chịu khuất phục dưới người mình cười khế, tà ác trung ra bộ mặt vui vẻ, đáng tiếc trong đôi mắt không có tí vui vẻ nào, khiến cô gái phía dưới trợn trừng mắt.

“Anh... Khốn kiếp!” Vu Thiện bị chọc giận không ít, bộ ngực phẳng phồng đưa tay đè tay anh chạm vào lại, khiến Âu Dương Lãnh nheo mắt, quả nhiên cô trời sinh là báu vật mà, mình chẳng qua là thấy cô thú vị mà thôi.

“Em tức giận rất đẹp!” Giờ phút này cô ở dưới người mình, đôi mắt quyến rũ mềm mại như tơ lụa, vì cô tức giận khiến hai gò má cô đỏ ửng, làm anh thật sự muốn hôn, chỉ là bây giờ không phải lúc!

“Cút ngay, không được chạm vào tôi!” Vu Thiện bị chọc tức, hoàn toàn không biết bộ dạng mình hấp dẫn anh cỡ nào, chỉ một lòng muốn rời khỏi cái ôm nóng bỏng của người này, chỉ cần nghĩ tới mình bị ba mưu tính đưa mình lên giường của anh ta thì cô liền tức giận, tại sao mình lại bị bọn họ thao túng!

“Hiện giờ đã quá muộn rồi!” Âu Dương Lãnh nhìn cô, cong khóe môi, ghé sát vào miệng cô: “Tại sao không đồng ý hôn sự?” Lê quy doon

“Anh... Đừng tới gần!” Trong lòng Vu Thiện luống cuống, chưa từng có một người đàn ông nào dám dựa vào mình gần như vậy, còn trái tim có cảm giác như sắp nhảy ra ngoài khiến cô càng thêm tức giận! Tại sao cô lại có thể có cảm giác đối với người đàn ông ác ma trước mắt này!

“Thiện Nhi! Tên rất dễ nghe.” Cúi đầu nhớ tới nữ danh của cô, anh nhớ mẹ cô thích gọi cô như vậy, trong giọng nói có niềm tự hào của người làm mẹ, mà anh cũng cảm giác được khi mình gọi tên cô ra, thân thể cô hơi run rẩy.

“Đừng gọi tôi như vậy!” Vu Thiện càng ra sức giãy dụa, nhưng hai ba động tác anh đã giải quyết được, còn cả người cô đã không còn chút sức lực nào, hơi thở hổn hển không yên ổn.

“Thiện Nhi! Cần gì phí sức như vậy? Ba em bảo em đến tìm tôi, không phải là bảo em tốt nhất nên ở bên cạnh tôi sao?” Âu Dương Lãnh không buông cô ra, mà tiếp tục áp chế, coi như không nhìn thấy cô trợn mắt.

“Anh có ý?” Vu Thiện không tốt hỏi, anh ta và ba hợp tác? Tại sao có thể? Anh mất cô thoáng vụt về đau thương, chẳng lẽ lời đồn về công ty ba là thật?

“Giao em cho tôi.” Âu Dương Lãnh bá đạo ra lệnh, nhìn thẳng vào người phụ nữ phía dưới, vẻ không chịu khuất phục trên mặt cô khiến anh hứng thú, vốn chỉ là muốn biết sau khi cô bị ba mình lợi dụng sẽ có phản ứng gì, nhưng hiện giờ lại không thể thỏa mãn anh, anh muốn thưởng thức cô.

“Không, không thể!” Biểu tình trên mặt anh thay đổi? Tròng mắt cũng biến sắc, nhìn đáng vẻ của anh ta không phải là muốn hôn mình đấy chứ? Làm sao bây giờ? Nhất thời trong lòng cô luống cuống, mặt xinh đẹp trắng bệch.

“Ngao nào, để tôi nếm thử chút mùi vị của em.” Lúc ghé sát vào cô, trong mũi ngửi thấy hơi thở thơm ngát của con gái, đó là một mùi rất dịu ngọt, nhìn sắc mặt cô trắng bệch anh không vui, trong lòng kêu gào muốn mình trừng phạt cô. Mà anh cũng làm thật, thừa dịp cô còn đang muốn kháng nghị, anh chặn tất cả lời nói của cô, chiếm lấy sự ngọt ngào của cô.

“Không... Đừng!” Anh ta không thể đối xử với mình như vậy, huống chi cô hoàn toàn không biết anh ta, là ba không để ý nguyện vọng của mình, đưa mình tới đây, cô không thể thỏa hiệp! Nhưng hơi thở của anh khiến toàn bộ lý trí của mình tan rã, khiến cô hoàn toàn không có sức lực phản kháng, chỉ có thể đắm chìm theo anh.

“Nhìn xem, rất biết điều.” Giọng cười trầm thấp yếu ớt vang lên bên tai cô, khiến lí trí cô quay lại, nghĩ tới việc vừa rồi anh làm với mình sắc mặt đỏ au, tại sao mình có thể trầm luân vào nụ hôn đầy kỹ thuật của anh ta như vậy chứ!

“Cút ngay.” Rốt cuộc cô lấy lại giọng nói, tức giận muốn đánh người nhưng lại phát hiện mình không thể động đậy, lúc này mới biết mình đã bị anh trói! Trời ạ, đây là tư thế gì vậy!

“Sao vẫn còn đánh đá vậy, muốn mưu sát chồng sao?” Mặc dù giọng Âu Dương Lãnh vui vẻ, nhưng động tác và giọng nói của anh không hợp nhau, động tác nguy hiểm, bàn tay cũng đang đặt trên cổ cô, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ đích thân giết cô.

“Anh muốn thế nào?” Cô khăn trương nuốt nước miếng, khi thấy ánh mắt anh lạnh như băng cô biết anh ta nhất định sẽ giết mình, cô hoảng sợ nhìn gương mặt tuấn tú trước mắt, hoàn toàn không dám thờ.

“Ngoan ngoãn làm phu nhân của tập đoàn Âu Dương đi.” Nếu như không phải để đối phó với ông nội, ngăn chặn miệng ông nội lại, anh sẽ có thủ đoạn như vậy sao? Mà trước tiên mình nghĩ tới chính là cô.

“Mơ mộng hão huyền! Tôi không lấy chồng.” Vu Thiện tức giận muốn giãy dụa, tiếc rằng trói quá chặt cô hoàn toàn không giãy dụa được, không thể làm gì khác hơn là lớn tiếng từ chối.

“Cũng không phải do em quyết định, ngoan ngoãn chờ ở đây đi.” Nói xong rời khỏi phòng, mặc cho cô kêu gào.

“Anh đi đâu vậy? Mau trở lại coi trói thả tôi ra, nếu không anh sẽ đẹp mặt đấy!” Vu Thiện tức giận mắng to, anh ta thể mà dám bỏ mình lại chỗ này!

Bây giờ anh không rảnh để ý tới cô, còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, lúc đi tới cửa vừa khéo thím Lan mở cửa, có một người đàn ông cao lớn cường tráng đi vào, trong thoáng chốc anh nở nụ cười xinh đẹp.

“Lãnh, cậu bắt mình chờ lâu quá!” Đồng thời người đàn ông kia cũng nở nụ cười như ánh mặt trời, không phải là nụ cười xấu xa như Âu Dương Lãnh, mà là kiểu rực rỡ như ánh mặt trời, chỉ là trong mắt anh ta không có một chút vui vẻ.

“Một chút thời gian này đối với cậu mà nói, không tính là nhiều đấy chứ.” Rồi dẫn đầu xoay người dẫn anh ta đi tới phòng khách trên lầu hai, khi đi ngang qua cửa phòng của anh ở lầu hai, vẫn nghe được giọng mắng nhiếc mình của Vu Thiện như trước, nhưng anh tai điếc mắt ngơ.

“Lãnh, cô ấy là ai? Sao lại ở trong phòng của cậu, lại còn dám mắng cậu?” Lúc người đàn ông mở cửa phòng, thì thấy một cô gái xinh đẹp nằm trên giường không nhúc nhích mắng Âu Dương Lãnh, gương mặt đỏ ửng càng tăng thêm vẻ mỹ lệ.

“Âu Dương Lãnh, anh mau coi trói cho tôi!” Nhìn thấy anh và một người đàn ông xuất hiện, khuôn mặt xinh xắn của cô đỏ ửng, ánh mắt của người đàn ông kia không chút khách khí nhìn cô, giống hệt như mình là một người từ sao Hỏa tới.

“Ngoan chút đi, cô gái.” Anh không nhìn ánh mắt tức tối của cô, đẩy người đàn ông kia tránh ra, đi về phía phòng khách, vẫn còn dấu vết dục vọng do cô đốt, nhưng mà anh không muốn đoạt lấy cô nhanh như vậy, trước hết để cho cô ném mùi đau khổ tỷ đã.

“Anh... Quay lại đây!” Thân thể cô bị trói, cả người trừ đầu thò ra ngoài toàn thân đều bị chặn bao trùm, ngoại trừ miệng có thể nói chuyện, toàn thân không thể động đậy! Nhìn anh rời đi, mình thật sự phải ở lại chỗ này ư? Làm sao bây giờ? Nước mắt cô theo gương mặt chảy xuống, nhưng cô vẫn cứng rắn chịu đựng, cô tự nói với mình, nhất định phải thoát cảnh khuất nhục như thế này!

“Lãnh, đây là chuyện gì xảy ra thế?” Người đàn ông tên Hà Tường hỏi, vừa đi theo Âu Dương Lãnh tới phòng khách, hôm nay anh ta có ý chạy về chính là để bàn bạc với Lãnh một ít chuyện, nhưng không nghĩ tới ở nhà Lãnh lại giấu một người phụ nữ! Là người phụ nữ như thế nào mà đáng giá để Lãnh phí công sức để ngủ với cô như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Người Đàn Ông Đáng Ghét.

Edit: Ngọc Hân

“Không có gì, phụ nữ mà thôi, phải muốn mình dùng một chút thủ đoạn mới chịu đồng ý gả cho mình.” Âu Dương Lãnh cười lạnh, người phụ nữ Vu Thiện này không giống với những người phụ nữ khác, cũng đáng giá để mình tốn chút công sức, chỉ là cô rất không nghe lời nên mình mới cần dùng thủ đoạn cứng rắn.

“Phụ nữ cần để yêu thương, đừng có quá đáng.” Hà Tường khẽ cười, phụ nữ ấy mà, không phải dụ dỗ là được rồi, huống chi là người phụ nữ xinh đẹp: “Cô ấy là Vu Thiện?” Phải biết rằng Âu Dương Lãnh làm việc đều có mục đích và điều kiện, không có hai thứ này cậu ta sẽ không cưới phụ nữ về nhà, bên ngoài có quá nhiều phụ nữ ảo tưởng muốn trở thành người phụ nữ của cậu ta rồi.

“Ừ là cô ấy, nhưng cô ấy khác với những người phụ nữ kia, cũng sẽ không bị giống như những người phụ nữ kia.” Âu Dương Lãnh gật đầu một cái, xem như là đồng ý lời anh ta nói. Nếu như không phải ngay từ lúc mười năm trước đã biết cô là người phụ nữ như thế nào, thì hôm nay anh cũng sẽ không dùng thủ đoạn bí ối như vậy để kéo cô về bên cạnh mình.

“Cậu làm như vậy, cô ấy sẽ không tức giận?” Hà Tường và Âu Dương Lãnh đã đi vào phòng, đóng cửa lại chặn lại lời Vu Thiện đang mắng mỏ Âu Dương Lãnh không ngừng ở trong căn phòng sát vách bên ngoài, khiến lỗ tai người ta yên tĩnh, anh ta nhường nết ý hỏi.

“Yên tâm, chút tức giận ấy mình sẽ không để cô ấy giận quá lâu, huống chi đối với cô ấy đây là phương pháp tốt nhất để rời khỏi chỗ đó.” Âu Dương Lãnh nở nụ cười tự tin, nhớ tới cú điện thoại lúc trước của người phụ nữ kia, bây giờ anh cảm thấy dường như đã qua mấy đời.

“Tốt nhất là như vậy, mình biết cậu chỉ muốn tốt cho cô ấy, nhưng mà đừng để phiền toái lên người mình.” Rõ ràng Hà Tường biết rõ ngọn nguồn mọi chuyện, mặc dù anh ta không đồng ý lắm với cách làm của Âu Dương Lãnh, nhưng mà không thể khuyên Âu Dương Lãnh được, cũng chỉ đành theo anh thôi. lequydoon

“Quên đi, đừng nói nữa, sự kiện bên kia của cậu là xảy ra chuyện gì vậy? Ngay cả cậu cũng phải ra mặt?” Âu Dương Lãnh khoát tay ý bảo Hà Tường đừng nói chuyện Vu Thiện nữa, anh tương đối tò mò, là hạng người gì mà phải phiền đến Hà Tường ra tay mới có thể giải quyết?

“Chuyện này nói ra rất dài dòng, mình sẽ kể từ từ.” Hà Tường biết Âu Dương Lãnh không muốn nói tiếp cũng không miễn cưỡng, liền kể hết mọi chuyện xảy ra ở thành phố S, làm cho Âu Dương Lãnh nghe xong cũng phải nhủ mảy, chuyện lần này rất khó giải quyết.

“Đáng chết, thả tôi ra.” Sau khi đám người bọn anh rời đi Vu Thiện cố gắng giãy dụa, ngay cả cổ tay cũng bị trầy da rồi, nhưng không để ý chút nào, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ quỷ quái này, trong mắt Âu Dương Lãnh nhìn cô hung ác khắc nghiệt, không có một chút thương tiếc.

Cô không muốn gả cho một người đàn ông khát máu, có trời mới biết anh ta sẽ làm ra chuyện gì, huống chi nếu như không phải là gả cho người đàn ông mình yêu, cô tình nguyện làm ni cô cũng còn tốt hơn là bị một ác ma giết hại.

Tiếc rằng cô giãy dụa thế nào cũng không thể thoát ra được, khiến cô mồ hôi đầy đầu, làm sao bây giờ, nếu như mình không thể rời đi kịp thời, sau khi người đàn ông kia làm xong việc thì sao mình đi được? Đang giãy dụa thì cửa phòng sát bên mở ra, trái tim Vu Thiện trầm xuống, bọn họ ra rồi sao?

“Em đừng phí sức vô ích, chỉ cần em ngoan ngoãn ở lại chỗ này thì tốt rồi.” Chẳng biết Âu Dương Lãnh đã đứng ở cửa từ lúc nào, nhìn Vu Thiện nằm trên giường, giống như vừa trải qua một trận vận động kịch liệt, mồ hôi trên trán cô thu hút sự chú ý của anh, anh từ từ đi tới bên mép giường, nhìn gương mặt kiều diễm của cô đến gần người, cô đẹp quá!

“Anh làm gì vậy?” Vu Thiện đề phòng hỏi, cả người cô trong tình trạng phản kích, mặc dù mình không thoát ra được, nhưng chờ lúc anh ta đến gần cô thì sẽ dốc hết toàn sức lực ngăn cản anh ta.

“Tại sao em phải quật cường như vậy? Đồng ý gả cho tôi không phải tốt hơn sao? Như vậy cũng sẽ không chịu nhiều đau khổ thế.” Âu Dương Lãnh giống như đang lâm bệnh, không nhìn được đưa tay ra lau mặt cô. Cô là người phụ nữ cá tính nhất mà mình từng thấy, không bị tướng mạo hơn người của mình hấp dẫn, cũng không bị gia thế kinh người của mình cảm dỗ.

“Anh rút ngay đi, đừng đụng vào tôi!” Vu Thiện né cánh tay anh, sắc mặt không tốt nhìn Âu Dương Lãnh, bộ dạng bây giờ của mình chính là do anh ta tạo thành, cô hận không giết chết được anh ta.

“Như vậy không ngoan, thế thì em tiếp tục ở lại chỗ này đi.” Âu Dương Lãnh ngạo mạn nhìn cô, chưa từng có một người phụ nữ nào dám nhìn mình lom lom như vậy, cô là người đầu tiên, nhưng anh chắc chắn sẽ không ra tay với cô.

“Anh cái tên vô lại này, anh không thể đối xử với tôi như vậy!” Vu Thiện cố chịu nước mắt trong vành mắt, tức giận thét lên, quơ hai tay bị trói muốn đánh anh cho hả giận, cho dù mình không thể rời đi cũng phải nói cho anh ta biết, mình không phải là người dễ bị bắt nạt.

“Đây là cái gì?” Âu Dương Lãnh vô ý nhìn lướt qua, khi nhìn rõ cổ tay bị trói bị thương chảy máu, vội giữ tay cô đang quơ quơ đưa tới trước mặt mình nhìn, vì để rời đi cô thế mà không thương tiếc mình như vậy!

“Chuyện không liên quan tới anh!” Vu Thiện cá kình, muốn giấu tay mình nhưng đã không còn kịp nữa, cổ tay bị Âu Dương Lãnh giữ chặt, rõ ràng mình đã không chế độ mạnh yếu, sao cô lại bị thương nghiêm trọng như thế!

“Thím Lan, mau cầm hòm thuốc tới đây.” Không để ý cô giãy dụa, Âu Dương Lãnh cũng không biết tại sao mình lại khản trương như vậy, anh tự nói với mình, chẳng qua là không muốn cô bị thương ở nhà mình mà thôi.

“Không cần anh giả vờ tốt bụng!” Vu Thiện lạnh lùng nghiêm mặt, xem vẻ khản trương của anh thành giễu cợt, anh ta quá đáng ghét, anh ta trói mình ở đây lại còn dám gào thét với mình!

“Thiếu gia, hòm thuốc đây ạ.” Thím Lan vội vàng đưa hòm thuốc cho Âu Dương Lãnh, sau đó nhanh chóng rời đi, bà vẫn để ý đến tình hình ở trên lầu hai, nghe thấy lời của thiếu gia, cũng nhìn thấy cổ tay cô Vu bị thương, thiếu gia đây là thế nào vậy?

“Tay của em cần bôi thuốc.” Không nói nhiều, trực tiếp cầm cổ tay cô kéo đặt trên đùi mình, một tay lấy bông băng đồ đạc cần dùng bày ra, sau đó cẩn thận giúp cô bôi thuốc. Cổ tay trắng nõn mềm mại lúc trước của cô, hiện giờ đã bị máu tươi thay thế, anh cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

“Anh đi đi, không cần anh giả vờ tốt bụng!” Nhìn thấy hành động của anh, Vu Thiện mê man, tại sao anh ta lại lo lắng cho mình như vậy? Nhưng cô không cần anh ta đồng cảm.

“Hừ, đừng tưởng rằng bản thiếu gia tốt bụng, tôi chỉ là không muốn nhìn thấy máu thôi!” Âu Dương Lãnh cay nghiệt nói, anh cũng bị hành động của mình làm cho tâm phiền ý loạn, cũng không còn truy cứu cảm xúc của mình vì sao mà có.

“Anh cứ đi!” Bị anh nói như vậy Vu Thiện nhanh chóng khôi phục bộ dạng lúc trước, tràn đầy đề phòng anh, người đàn ông trước mắt vốn không có trái tim, sao mình lại cho rằng anh ta sẽ đối xử tốt với mình.

“Nếu như em muốn tiếp tục ở lại chỗ này, thì cứ chọc giận tôi đi.” Âu Dương Lãnh lạnh lùng nói, không chút để ý sắc mặt cô đột nhiên trắng bệch, tức giận giúp cô lau vết máu, dịu dàng giúp cô dọn dẹp sạch sẽ, sau đó bôi thuốc, thái độ cẩn thận giống như che chở người phụ nữ mình yêu.

Vu Thiện không nói gì thêm, đề phòng nhìn hành động của anh như cũ, rất sợ anh sẽ làm mình bị thương, biết anh làm tất cả đều là để bôi thuốc trên cổ tay mình, cô mới thả lỏng, nghi hoặc nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đau Khổ

Edit: Ngọc Hân

Âu Dương Lãnh cũng không nói gì, bầu không khí nặng nề bao trùm quanh hai người họ, anh tỉ mỉ chăm sóc cổ tay cô xong, sau đó đứng lên lạnh lùng nói: “Chỉ cần em đồng ý kết hôn với tôi, em liền được tự do.”

“Tại sao lại là tôi?” Vu Thiện không hiểu nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mặt mình, sao mình lại chọc tới anh ta? Từ trước tới giờ mình cũng không quen biết anh ta, cô xác định trước kia chưa từng gặp anh.

“Cô gái, đừng không biết điều, ngoan ngoan làm phu nhân của tập đoàn Âu Dương đi, em biết hậu quả đấy!” Nói đến đây về mặt Âu Dương Lãnh dụ xuống, ngay từ lúc mười năm trước anh đã biết cô, chỉ là cô không nhớ rõ mình.

“Cái gì? Tôi không hiểu!” Vu Thiện dừng cảm trùng mắt nhìn anh, mình vốn không biết anh ta là ai! Huống chi cô hoàn toàn chẳng muốn làm thiếu phu nhân tập đoàn gì gì đó, cô chỉ muốn cùng mẹ sống cuộc sống bình an qua ngày.

“Em không cần biết rõ, chỉ cần ngoan ngoãn là được rồi, tôi cho em thời gian suy nghĩ, hi vọng có thể nghe được câu trả lời hài lòng.” Anh mỉm cười ác ý, nhìn người phụ nữ vẫn đang cố gắng muốn nói chuyện, anh chỉ muốn bù đắp cho cô mà thôi, hơn nữa chỉ có khiến cô trở thành người phụ nữ của mình cô mới không bị bắt nạt nữa.

“Anh có ý gì?” Anh ta muốn làm gì? Nhìn dáng vẻ của anh giống như sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô, anh ta nghiêm túc sao? Làm thế nào bây giờ?

“Ng ngoan ở lại đây, thím Lan sẽ chăm sóc em.” Để lại cho cô một ánh mắt sâu xa khó hiểu, Âu Dương Lãnh không để ý tới cô nữa, xoay người tào nhã bước đi rời khỏi phòng anh, đi vào phòng khách.

“Anh đi đâu vậy? Không thể bỏ tôi ở lại chỗ này!” Nhìn thấy anh rời đi Vu Thiện không khỏi hoảng hốt, cô không thêm ở lại chỗ này, cô muốn về nhà! Đáng tiếc Âu Dương Lãnh cố ý để cô ở lại chỗ này suy nghĩ cho rõ ràng, đối với tiếng kêu gào của cô không thêm để ý chút nào.

Âu Dương Lãnh đi tới cửa, Hà Tường đã sớm đứng chờ ở cửa, nhìn thấy anh đi ra ngoài nâng mắt tiến lên đón, “Cô ấy không sao chứ?” Mới vừa rồi anh ta đứng ở cửa thấy hình ảnh bọn họ mập mờ ở chung một chỗ.

“Ừ, thím Lan sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy.” Anh không nhìn Hà Tường mà quay đầu nhìn thím Lan phía sau nói, thím Lan hiểu ý tứ của thiếu gia, gạt đầu cung kính trả lời, “Đúng vậy, thiếu gia, nhưng phải coi trời cho cô Vu không ạ?”

“Không cần, chờ tới nay tôi trở về hãy nói.” Âu Dương Lãnh dặn dò, nhìn lâu hai một cái, ánh mắt mù mờ khiến người ta không thấy rõ giờ phút này anh đang suy nghĩ gì.

“Vâng, thiếu gia.” Thím Lan không nói gì thêm, bà cũng không biết tình hình bây giờ như thế nào, tối hôm qua đột nhiên cô Vu bị đưa tới trên giường thiếu gia, bà là người làm tất nhiên không dám hỏi. lequydoon

“Đi thôi.” Âu Dương Lãnh dẫn đầu đi về phía cửa, nếu vì ông nội mà phải kết hôn với cô, anh nhất định sẽ cưới, không chấp nhận cô phản kháng, hừ,

ông nội đã dùng tập đoàn để uy hiếp mình phải kết hôn, như vậy người mà anh chọn chính là cô!

“Lãnh, chờ mình một chút.” Hà Tường nhìn Âu Dương Lãnh rồi đi không quay đầu lại, buồn cười đi theo anh, Lãnh làm gì vậy chứ?

“Thiếu gia đi thông thả.” Thím Lan tận tụy đưa thiếu gia đi ra cửa, nhìn bọn họ ngồi lên xe lái lên đường chính, tại sao thiếu gia không thả cô Vu ra nhỉ? Nhưng bà tương đối tò mò, có phải thiếu gia thích cô Vu hay không, nếu là như vậy thì tốt quá, bởi vì bà cảm thấy cô Vu tốt hơn những người phụ nữ thiếu gia gặp gỡ ngày trước rất nhiều.

Âu Dương Lãnh ngồi lên xe thể thao quần gia lái tới mất lạnh nhìn Hà Tường ngồi vào, đột nhiên tâm tình không tốt, sắc mặt cũng khó coi theo.

“Lãnh, sao vậy?” Ánh mắt Âu Dương Lãnh thay đổi lạnh lùng nhìn mình lúc mình ngồi lên xe? Đây là xảy ra chuyện gì? Cậu ấy nhớ chuyện trước kia sao? Hay là đang nhớ Vu Thiện ở trên lầu?

“Cậu phải về sao? Đưa cậu về.” Âu Dương Lãnh khởi động xe, lái xe ra khỏi nhà họ Âu Dương, trong đầu anh hiện lên đều là bộ dạng của Vu Thiện, cô nhanh như vậy đã xông vào đầu mình rồi hả? Đây không phải là hiện tượng tốt.

“Đưa mình tới khách sạn.” Nghe Âu Dương Lãnh muốn đưa mình về nhà, Hà Tường lắc đầu, nhà kia tạm thời anh ta sẽ không về. Bên trong ngôi nhà đó có quá nhiều kỷ niệm, anh ta phát hiện đang không có tâm tình nhớ lại hồi ức ngày trước!

“Ừm.” Âu Dương Lãnh chạy chậm chậm trên đường cái, về mặt âm u, không thích trong đầu mình có bóng dáng của cô, trước tới giờ anh thích chơi đùa phụ nữ, những người phụ nữ ảo tưởng ngồi lên chiếc ghế phụ nhân tổng giám đốc đều không phải là cô gái tốt. Người phụ nữ kia năm đó chính là như vậy, sau đó phát hiện không thích ba, cho nên bỏ lại mình rồi đi. Âu Dương Lãnh nắm chặt tay lái, gân xanh trên tay nổi lên, hô hấp dồn dập khiến Hà Tường nhìn thấy lo lắng không thôi.

“Lãnh, cậu không sao chứ?” Hà Tường lo lắng hỏi, bọn họ là anh em cùng nhau lớn lên, là anh em có tình sâu nghĩa nặng!

“Mình không sao.” Âu Dương Lãnh quay đầu cười với Hà Tường, để anh ta đừng lo lắng, bỗng nhiên lại nghĩ tới cảnh khi anh nằm trên giường cùng với Vu Thiện, cô quả thực rất đẹp, nhưng tính tình đanh đá, không dịu dàng giống như những người phụ nữ trước kia ở cùng mình, cô khơi dậy hứng thú trong mình.

Vu Thiện tức giận nhìn chằm chằm lên trần nhà nhớ tới tối hôm qua, từ trước đến nay ba không thân thiện với mình, đột nhiên gọi mình về nhà ăn cơm, còn không cho mẹ đi theo. Lúc ấy cô đã cảm thấy kỳ lạ, ba có tư tưởng trọng nam khinh nữ, nên ông ta không để ý mẹ là vợ cả, đuổi mình và mẹ ra khỏi nhà, sau đó ở cùng tiểu tam, sinh được hai đứa con trai, sau đó càng không cho mình và mẹ đặt chân về chỗ ấy.

Thì ra bảo mình về nhà ăn cơm chính là để đưa mình lên trên giường người đàn ông này, trong lòng Vu Thiện rĩ máu, ba hoàn toàn không xem mình là con gái của ông ta, cho nên vì công ty, không tiếc đưa mình tới trên giường người đàn ông khác!

Mình sẽ không khuất phục, cô nhất định phải thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn này, không ai có thể đối xử với cô như vậy, hiện giờ lòng cô đang đau đớn, làm sao bây giờ? Cô nghĩ làm thế nào để ra khỏi đây nhỉ, cô rất nhớ mẹ.

Bây giờ mình vẫn còn bị trói như cũ, vết thương mới vừa rồi Âu Dương Lãnh giúp mình băng bó vẫn còn đau, nếu như lúc này mình xuất hiện trước mặt mẹ, mẹ nhất định sẽ lo lắng.

“Cô Vu, muốn uống nước không?” Thím Lan xuất hiện ở cửa, bụng mâm đi vào, nhìn thấy vết đau thương trên mặt Vu Thiện trong lòng thăm thò dài, thiếu gia chọc cô Vu khóc rồi.

“Bà đi ra ngoài, đừng vào đây.” Vu Thiện nghiêng mặt qua một bên, không muốn để người ta nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình, ở đây không phải là nhà mình, sao có thể để cho người ngoài nhìn thấy bộ dạng khốn khổ của mình chứ.

“Cô Vu, tôi là thím Lan, thiếu gia bảo tôi tới chăm sóc cô.” Thím Lan mỉm cười đến gần, không thêm để ý tới sắc mặt khó coi của Vu Thiện, yêu thương nhìn Vu Thiện. Tuổi cô và con gái mình không cách nhau là mấy, nhưng thành thực hơn con gái mình rất nhiều, theo thân phận đại tiểu thư nhà họ Vu, đáng lẽ nên là cô gái trong sáng thuần khiết, sao lại trở nên đau thương như vậy!

“Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!” Vu Thiện hoàn toàn không để ý đến bà, trong mắt cô, quần gia thoát nhìn rất đáng mến này cũng giống như anh ta, đều không phải là người tốt, mặc dù bà không làm chuyện gì có lỗi với cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Khó Chịu

Edit: Ngọc Hân

“Cô Vu, cô đừng như vậy, không tốt cho thân thể của cô đâu.” Thím Lan không bị giọng nói không tốt của cô dọa lui, ngược lại đi tới bên cạnh cô, cẩn thận lau khô nước mắt trên mặt cô, thăm thò dài, thiếu gia đã dọa cô Vu thành bộ dạng như thế này, sau này sao cô Vu yêu thiếu gia được chứ.

“Đi đi, đừng động vào tôi.” Vu Thiện nhủ mảy, trên khuôn mặt người phụ nữ tự xưng là thím Lan, hiện ra vẻ quan tâm không phải là giả vờ, bà ta muốn làm gì?

“Haizz, cô Vu, cô đồng ý với thiếu gia đi, đối với cô như vậy không tốt.” Mặc dù thím Lan không biết tại sao thiếu gia phải đối xử với cô Vu như vậy, nhưng bà tin thiếu gia làm như vậy nhất định là có ý của cậu ấy.

“Anh ta bảo bà làm thuyết khách?” Vu Thiện chán ghét nhìn bà, sắc mặt thoáng cái khó coi, mình ngoan ngoãn ở nhà với mẹ, lúc nào thì chọc tới người đàn ông kia, ngay cả người làm cũng muốn chen một chân vào?

“Cô Vu hiểu nhầm rồi, là thím Lan vượt khuôn!” Thím Lan không ngờ tâm lý đề phòng cô lại nặng nề như vậy, một chút gió thổi cô lay, cô sẽ xù lông toàn thân lên bảo vệ mình.

“Vậy bà đi ra ngoài đi, tôi muốn yên tĩnh.” Vu Thiện không để ý tới bà, trong lòng đang nghĩ tới một chuyện khác, từ tối hôm qua đến bây giờ mình chưa về nhà, có thể mẹ đang lo lắng cho mình không? Còn bên ba sao còn chưa tới đưa mình về?

“Vậy cô Vu có chuyện gì thì cứ lớn tiếng gọi thím Lan nhé.” Thím Lan thấy cô hoàn toàn không muốn nói chuyện với mình, cũng không muốn tự tìm mất mặt, dù sao bây giờ cô ấy bị thiếu gia trói như thế, cho dù ai cũng chẳng có tâm tình tốt được.

“Vâng.” Vu Thiện chỉ phát ra một chữ đơn, sắc mặt khó coi như cũ, cô không cần người khác đồng cảm. Huống chi chuyện này vốn không liên quan gì tới cô, ghê tởm nhất chính là ba, thế mà xem mình như hàng hóa đưa tới trên giường người đàn ông khác!

“Vậy cô Vu, thím Lan đi ra ngoài đây!” Thím Lan nhẹ giọng thò dài, lặng lẽ ra khỏi phòng, nhưng bà cũng không khóa cửa, đề phòng cô Vu có chuyện gì, mình có thể kịp thời xuất hiện.

Cho đến khi trong phòng chỉ còn lại một mình, Vu Thiện bình tĩnh lại, cẩn thận nhớ lại tất cả chuyện quái quỷ xảy ra tối hôm qua. Ba đột nhiên bảo mình về nhà ăn cơm, còn người phụ nữ hầu hạ bên cạnh ba, lần này chẳng những không nói lời khó nghe, ngược lại vẻ mặt ân cần, lúc ấy cô vẫn còn rất chán ghét, muốn mình cẩn thận một chút. Nhưng không ngờ rằng cô chỉ nói một câu với ba, uống một ngụm trà thôi, thế mà tỉnh dậy lại chính là ở chỗ này?

Cô phải đi về xem, hỏi sao ba lại đối xử với mình như vậy, cho dù mình không được ông ta cưng chiều, cũng không thể đưa mình tặng cho người khác chứ? Cô là người, không phải là hàng hóa! Cô muốn vì mình lấy lại công đạo, nhưng mình phải rời đi như thế nào đây?

“Thiếu gia, cậu đã về?” Lầu dưới đột nhiên truyền tới giọng nói của thím Lan, giọng rất lớn, hình như là có ý nhắc nhở mình, người đàn ông kia trở lại? Anh ta nghĩ thế nào để đối phó với mình? Cô mới không tin, người đàn ông kia lại thật lòng muốn kết hôn với mình.

“Lãnh, phòng của anh ở đâu?” Giọng nói đặc biệt nũng nịu của một người phụ nữ đột nhiên xuất hiện dưới lầu, khiến cho Vu Thiện khó tránh khỏi tràn đầy tức giận, anh ta mang phụ nữ về nhà? Trong lòng có cảm giác phiền não.

“Ồ lầu hai, bảo bối, muốn à?” Dưới lầu, một người phụ nữ xinh đẹp bám vào trong ngực Âu Dương Lãnh, bộ dạng vô cùng mềm mại khiến Âu Dương Lãnh nhũ mảy, thím Lan nhìn thấy trực tiếp cau mày, mới vừa rồi bà có ý lớn tiếng hỏi thăm thiếu gia đã về, cô Vu cũng nghe được chứ?

“Lãnh, anh quá mạnh mẽ, làm hại Mỹ Nhi muốn đây này!” Người phụ nữ không chút xấu hổ nói, tuyệt đối không để ý người làm đang có mặt ở đó. Không biết tại sao hôm nay Lãnh lại mang mình về nhà họ Âu Dương, từ trước tới bây giờ cũng chưa từng mang bất kỳ người phụ nữ nào về nhà, sao lại không khiến cô ta vui vẻ cho được!

“Đi thôi, chúng ta đi lên lầu.” Anh ôm eo nhỏ của người phụ nữ, xoay chuyển bước chân rồi đi lên lầu. Đương nhiên anh biết vừa rồi thím Lan có ý lớn tiếng hỏi mình, là để cho Vu Thiện biết mình trở về, anh muốn lên xem cô có khỏe không.

“Lãnh, anh nôn nóng quá.” Người phụ nữ tiếp tục cười duyên đi theo anh lên lầu hai, trong lòng cô ta tràn đầy hưng phấn, đây là lần đầu tiên mình tới nhà anh, có thể đi vào phòng anh, nếu như mình cố gắng một chút, có phải có thể ngồi lên vị trí phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương hay không!

“Không vội, em chịu được sao?” Âu Dương Lãnh cười lạnh, trong lòng vô cùng chán ghét nhưng ngoài mặt vẫn rất bình tĩnh, tiếp tục trêu chọc người phụ nữ. Những người phụ nữ này thật tham lam, vì chiếm được ghế phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương, mà không ngại có ý định dùng bất cứ thủ đoạn hèn hạ nào trên người mình.

“Anh thật là hư. Lãnh... Cô ta là ai?” Mỹ Nhi đi tới trước cửa mở miệng hỏi, vốn muốn trực tiếp nhào lên trên giường, nhưng phát hiện có một người phụ nữ đang tròn to mắt quan sát, lạnh lùng nhìn mình, trên người phát ra hơi thở giống như Lãnh!

Âu Dương Lãnh không nói gì, chỉ dùng ánh mắt thâm sâu khó lường nhìn Vu Thiện nằm trên giường anh, hôm nay anh đang làm việc trong tập đoàn Âu Dương, trong đầu thỉnh thoảng hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, nhiều loạn trái tim anh.

“Lãnh, nói chuyện với anh đó, cô ta là ai? Tại sao ở trên giường của anh?” Ngón tay Mỹ Nhi chỉ vào Vu Thiện, giọng nói the thé, nơi này vừa nhìn thì biết là phòng đàn ông, chỗ này chính là phòng của Lãnh, người phụ nữ này không biết liêm sỉ chút nào, thế mà dám leo lên giường của Lãnh!

Trên khuôn mặt Vu Thiện thoáng hiện vẻ khó chịu, nếu không phải mình không thể động đây, sao cô sẽ cho phép mình bị một người phụ nữ chỉ vào mũi mà mắng, còn tội đồ đầu sỏ chính là người đàn ông đứng tựa cửa, về mặt anh ta là không có ý định lên tiếng?

“Rốt cuộc cô là ai? Tại sao leo lên giường của Lãnh?” Mỹ Nhi không được Âu Dương Lãnh đáp lại, nên phát tiết tức giận lên trên người Vu Thiện, một cái tát nện lên mặt Vu Thiện khiến mặt cô lệch đi, bên trái khuôn mặt thoáng chốc hiện lên dấu vết năm ngón tay đỏ rực.

“Bốp,” âm thanh vang dội đánh thức thần kinh Âu Dương Lãnh, anh không ngờ Mỹ Nhi lại ra tay đánh Vu Thiện, nhất thời không kịp ngăn lại, chỉ có thể tro mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bị đánh lệch qua một bên, vết đỏ lập tức hiện bằng một bàn tay cỡ lớn trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Âu Dương Lãnh nổi giận, lúc anh đang muốn hung hăng dạy dỗ Mỹ Nhi thì nhìn thấy vẻ mặt Vu Thiện đầy hận ý nhìn chằm chằm Mỹ Nhi, ánh mắt kia ngay cả anh là một người đàn ông cũng thấy hoảng sợ, anh đứng im không nhúc nhích.

“Người phụ nữ đề tiện!” Vu Thiện chậm chạp quay khuôn mặt nhỏ nhắn lại, trên gương mặt đau rát nhắc nhở mình thật sự là bị đánh, đây là sau khi bị ba đánh, lần thứ hai bị đánh, lại còn là do một người phụ nữ không quen biết. Cô hung hăng nhìn chằm chằm cô ta, lửa giận trong lòng bốc cháy! Nếu như không phải mình bị trời lại, cô nhất định sẽ đánh trả!

“Cô mới là phụ nữ đề tiện!” Mỹ Nhi bị chọc giận, mặc dù mình bị ánh mắt lạnh như băng của cô ta khiến kinh hoàng, không dám tiến lên một bước, nhưng từ thái độ Lãnh không ngăn cản thì biết được, người phụ nữ trước mắt này chỉ là cố ý leo lên giường Lãnh, cho nên Lãnh mới mặc kệ để mình đánh cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bị Chọc Tức

Edit: Ngọc Hân

“Đồ phụ nữ đề tiện!” Vu Thiện lặp lại, ánh mắt không chịu khuất phục nhìn chằm chằm Âu Dương Lãnh đang tựa người trên cửa, người phụ nữ này chính là Âu Dương Lãnh mang về, anh ta muốn cho người phụ nữ trước mắt này dạy dỗ mình sao?

“Cô mới là phụ nữ đề tiện!” Mỹ Nhi quả thực bị chọc vô cùng tức giận, hận không thể xé nát Vu Thiện, mình chưa từng bị xúc phạm như vậy. Người phụ nữ đáng chết này, thế mà lại dám nói mình như vậy trước mặt Lãnh! Cô ta nâng tay lên, muốn đánh phía bên kia mặt của Vu Thiện một lần nữa, bị Âu Dương Lãnh kịp thời ngăn lại.

Vu Thiện nhắm mắt lại yên lặng chịu đựng một cái tát này, nếu như Âu Dương Lãnh muốn dạy dỗ cô, chắc chắn mình sẽ bị, đau xót đột nhiên xâm chiếm lòng cô. Rốt cuộc mình đắc tội với Âu Dương Lãnh chỗ nào mà anh ta lại đối với mình như vậy, cô chưa từng có cảm giác mình vô dụng như bây giờ, cho dù trước kia bị ba đuổi ra khỏi nhà, cô cũng chưa từng tuyệt vọng như vậy.

“Đủ rồi! Đi theo tôi.” Âu Dương Lãnh kịp thời kéo cổ tay Mỹ Nhi lại, ép buộc cô ta rời đi cùng với mình, mới vừa rồi anh nhìn thấy vẻ tuyệt vọng trên khuôn mặt Vu Thiện, trong lòng không khỏi đau nhói, cũng biết mình có chút quá phận.

“Lãnh, em dạy dỗ cô ta thay anh, tại sao cô ta có thể ngủ trên giường của anh được chứ!” Mỹ Nhi bất mãn bị lôi kéo ra ngoài, chiếc giường lớn đó là mình vẫn luôn muốn nằm lên, lại bị một người phụ nữ không rõ lai lịch chiếm đoạt, cô ta muốn cướp lại.

“Câm miệng, nếu không cút ra ngoài.” Âu Dương Lãnh không nhịn được trực tiếp ném người phụ nữ lên giường trong phòng khách, thật không biết tại sao đầu óc mình lại nóng như vậy, thế mà dẫn loại phụ nữ này về nhà.

“Lãnh, không cần, người ta chỉ là thấy bất mãn thay anh.” Mỹ Nhi nghe giọng điệu bức bối của Âu Dương Lãnh, trong lòng đột nhiên giật mình, mình phản ứng có chút quá đáng. Có phải Lãnh cho rằng hình tượng mình không tốt, đều do người phụ nữ kia, nếu như không phải do cô ta chiếm đoạt chiếc giường mình hằng mơ ước, mình sẽ sai lầm trước mặt Lãnh sao? Đều là lỗi của cô ta.

“Vậy thì ngoan ngoãn đi.” Âu Dương Lãnh nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên đều là vẻ mặt chịu nhục của Vu Thiện, vẻ tuyệt vọng trên mặt cô khiến anh đau nhói mắt, mà rốt cuộc mình đang làm gì vậy?

“Đúng vậy, Lãnh, đều là lỗi của cô ta, Mỹ Nhi sẽ ngoan.” Vốn là muốn tiếp tục chửi bới người phụ nữ kia trước mặt Lãnh, Âu Dương Lãnh đột nhiên mở mắt ra, nhìn thấy vẻ chán ghét trong mắt Âu Dương Lãnh, cô ta chuyển ngược lại sửa miệng.

“Ng ngoan nằm trên giường chờ tôi.” Âu Dương Lãnh không liếc qua cô ta một cái, bảo cô ta nằm trên giường, anh cúi người đốt lửa trên người cô ta, để mình tập trung tinh thần vào cảm giác vui sướng, từ chối hình ảnh Vu Thiện liên tục xâm nhập vào trong đầu.

Vu Thiện vốn cho rằng mình sẽ bị đánh, nhắm mắt đợi rất lâu cũng không thấy động tĩnh gì, cô chậm rãi mở mắt, nơi này ngoài mình ra đã không còn bất cứ người nào, trong lòng cô nhẹ nhàng thở phào. Vốn cho là Âu Dương Lãnh sẽ không ngăn cản người phụ nữ tên Mỹ Nhi đánh mình, thế nhưng không phải anh ta để cô ta dạy dỗ mình sao? Tại sao tạm thời lại thu tay lại? Cô mới không thêm tin Âu Dương Lãnh có lòng thương xót, Mỹ Nhi đúng không, chờ đi, cô sẽ đòi lại một cái tát này.

Đã không có ai, Vu Thiện cho phép mình nghỉ ngơi, đang lúc cô thả lỏng người, bên trong phòng sát bên cạnh lại truyền tới tiếng động làm người ta buồn

nôn, trong thoáng chốc Vu Thiện căng cứng người, người đàn ông này không sửa được tính ăn bần!

“Cô Vu, cô đói không?” Thím Lan xuất hiện ở cửa, mới vừa rồi bà cũng nghe được tiếng động nhưng nhìn thấy thiếu gia cũng ở đó nên bà không tiện ra mặt, hiện giờ thiếu gia đang có chuyện để làm, còn cô Vu cả một ngày chưa ăn gì, sẽ đói bụng.

“Tôi đói bụng.” Vu Thiện liếc về cái khay thím Lan đang bụng thoáng cái trong lòng vui vẻ, cô nghĩ ra cách làm thế nào để rời đi, cho nên rất bình tĩnh nói, hơn nữa quả thực cô rất đói bụng, không có sức sao mình rời đi được.

“VẬY cô Vu, thím Lan dứt cô ăn.” Thím Lan vô cùng vui vẻ, tất cả là vì Vu Thiện bắt đầu chịu ăn gì đó rồi, mới vừa nãy thiếu gia bảo mình bụng com cho cô Vu, có thể thấy được thiếu gia quan tâm tới cô Vu, chỉ là không biết mà thôi.

“Vâng.” Vu Thiện hiếm khi không bày ra sắc mặt cho thím Lan nhìn, yên lặng để bà dứt mình ăn, nhưng trông mắt cô thỉnh thoảng lại nhìn chăm chú vào con dao găm trong mâm, yên lặng chờ thời cơ, sau đó nhanh chóng dời tầm mắt sang chỗ khác, ngăn vạ lần đứng để cho thím Lan phát hiện.

Thím Lan rất có trách nhiệm dứt com cho cô ăn, cố ý xem nhẹ tiếng động phát ra từ trong phòng bên cạnh, cẩn thận quan sát vẻ mặt cô Vu, nhưng phát hiện cô Vu hình như không có việc gì, ăn com mà mình bụng tới. Đối với những tiếng động nghe không lọt tai kia, lần này thím Lan lo lắng thay cho thiếu gia, nếu như thiếu gia thật sự muốn kết hôn với cô Vu, ngày tháng khó trôi qua sau này chắc không còn xa.

Yên lặng com nước xong Vu Thiện giả vờ muốn uống nước trái cây, bảo thím Lan đi làm. Thím Lan thấy Vu Thiện đã không giống như lúc xế chiều, cho rằng cô không còn giận đối với thiếu gia nữa, càng vô cùng vui vẻ đi tới phòng bếp ép nước trái cây, lại quên mất thu chén bát, để cho Vu Thiện có cơ hội.

Nhìn thím Lan đi xuống lầu Vu Thiện thấy cơ hội không thể vụt mất, lập tức đưa tay cầm dao găm sau đó giấu vào trong tay áo mình rồi đắp chăn lên, không để người ta nhìn thấy. Làm xong hết thấy cái trán của cô đã đỏ mồ hôi, đôi nam nữ trong phòng bên cạnh không biết thẹn thùng vẫn tiếp tục như cũ, trong lòng Vu Thiện cười lạnh, Âu Dương Lãnh, tôi sẽ không làm theo ý nguyện của anh.

“Cô Vu, nước trái cây đây.” Thím Lan mỉm cười nói, nâng ly nước cam trong tay đưa tới trước mặt Vu Thiện, khẽ sát vào bên miệng cô, Vu Thiện ngoan ngoãn uống hết nước trái cây, thím Lan mới hài lòng mỉm cười.

“Tôi mệt, muốn nghỉ ngơi.” Vu Thiện quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, không muốn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của thím Lan, sợ mình không nhận được nỗi giận, nhưng cô không muốn giận hờn với thím Lan, bởi vì thím Lan vô tội.

“Cô Vu, cô nghỉ ngơi đi, thím Lan đi ra ngoài.” Thấy vẻ mặt mờ trên gương mặt Vu Thiện, cộng thêm mình đã hoàn thành nhiệm vụ thiếu gia giao phó, cũng biết cô đã rất mệt, cho nên bà không nói gì rời đi.

Nhìn thím Lan đi ra ngoài, Vu Thiện âm thầm cầm dao găm trong tay di chuyển tới cổ tay, muốn một đường cắt đứt sợi dây, nhưng sau khi dùng sức mấy cái sợi dây vẫn không dịch chuyển như cũ, chuyện gì xảy ra vậy? Cô cầm cây dao ra nhìn, thiếu chút nữa thì bị tức chết, chỗ nào là dao găm chứ, rõ ràng là một món đồ chơi!

Đây là đồ chơi gì vậy? Thế mà lại treo cột mình như thế, thím Lan cố ý? Vu Thiện bị chọc tức gương mặt giận đến phình to ra, cặp mắt sáng lên nhìn ra cửa, nếu như giờ phút này Âu Dương Lãnh đứng ở cửa, nhất định sẽ bị bộ dạng này của cô hù chết!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chạy Về Nhà

Edit: Ngọc Hân

Vu Thiện tức giận không hề nhẹ, nhưng cũng không thể tránh được, phát hiện mình không thể đi, Vu Thiện, mi không thể bỏ cuộc, mẹ vẫn chờ mi trở về. Trong lòng Vu Thiện thầm động viên mình. Sau khi suy nghĩ ánh mắt đã bình tĩnh lại, cô tiếp tục nắm chặt dao găm trên tay, chăm chăm mài, nếu mình nhất thời không thể rời đi, như vậy thì cứ thông thả thôi, hi vọng mẹ không lo lắng cho mình.

Rất lâu sau, tiếng động trong phòng bên cạnh cũng dừng lại, Vu Thiện không khỏi thở phào, cô cũng không biết rốt cuộc mình làm sao, chẳng muốn suy nghĩ gì, cô nhắm mắt lại giả vờ ngủ say, cố ý xem nhẹ tiếng mở cửa phòng bên cạnh, còn có giọng trêu chọc thân mật của hai người.

“Lãnh, anh mạnh mẽ thiệt đó, người ta muốn ở lại.” Giọng nũng nịu mềm mại của Mỹ Nhi truyền vào trong tai Vu Thiện, khiến Vu Thiện cười lạnh trong lòng, một đôi cậu nam nữ, ông trời sẽ thu nhận.

“Bảo bối muốn, lần sau tới.” Âu Dương Lãnh cố ý nói lớn tiếng, lúc đi ngang qua phòng anh, trông thấy Vu Thiện nhắm mắt lại nằm trên giường giống như đã ngủ, anh không khỏi thở phào, tựa như mình rất sợ Vu Thiện, không, không phải anh sợ Vu Thiện, chỉ là không muốn nhìn thấy hận ý trong mắt cô.

“Vâng, lần sau Lãnh dẫn em về nhé.” Mỹ Nhi rúc vào trong ngực Âu Dương Lãnh, lúc đi ngang qua căn phòng kia cố ý liếc mắt một cái, hắc hắc, để cho cô biết Lãnh là của một mình tôi, đừng hồng cướp anh ấy.

“Vây em ngoan ngoãn đi.” Âu Dương Lãnh mang theo Mỹ Nhi rời đi, bảo tài xế đưa cô ta rời khỏi nhà họ Âu Dương, sau đó anh trở lại phòng của mình. Thím Lan đã ngồi, nói vậy chắc Vu Thiện đã ăn cơm rồi, anh đi tới mép giường nhìn về mặt cô ngủ bình thản, trên má trái của cô còn dấu ấn bàn tay Mỹ Nhi đánh, rất rõ ràng, anh không khỏi phiền muộn, lúc đấy tại sao mình không kịp thời ngăn cản, nếu như vậy thì cô cũng sẽ không bị đau thế này.

Vu Thiện chỉ nhắm mắt lại, rõ ràng biết Âu Dương Lãnh đang ở trước mặt mình, rõ ràng cô nghe thấy mùi thơm mát đàn ông trên người anh ta truyền tới, trong lòng hận không được anh nhanh chóng rời khỏi chỗ này, người đàn ông này vừa rồi còn làm chuyện kia với phụ nữ, thế mà giờ dám xuất hiện trước mặt mình!

Haizz, Âu Dương Lãnh cam chịu cảm hờn thuốc lúc trước để bên cạnh, từ khi cô tới chỗ này đã bị thương hai lần, mình vốn là muốn để cô thoát khỏi chỗ đó, lại khiến cô bị xúc phạm. Anh lấy thuốc tiêu sưng, tì mi bôi thuốc giúp cô, nhưng lúc bôi thuốc trên mặt cô, rõ ràng cô vì đau mà né tránh tay anh bôi thuốc, trong lòng thấy áy náy với cô. Chắc cô rất đau, nếu không cũng sẽ chẳng có động tác như vậy, là mình làm hại cô gặp phải chuyện như thế.

Vu Thiện vốn tưởng rằng Âu Dương Lãnh sẽ nhanh chóng rời khỏi đó, nhưng không nghĩ tới Âu Dương Lãnh lại bôi thuốc lên mặt mình giúp cô, trong lòng càng thêm cười lạnh. Âu Dương Lãnh, thu hồi trái tim đồng cảm của anh đi, tôi sẽ không vì sự giả vờ có ý tốt mà sẽ cảm kích anh, tôi vĩnh viễn nhớ sự khuất nhục hôm nay là do anh mang lại cho tôi! Cô vẫn nhắm mắt lại, không nhìn tới Âu Dương Lãnh, cũng không ngăn cản hành động anh ta bôi thuốc cho mình, cô không muốn trưng khuôn mặt bị thương này xuất hiện trước mặt mẹ, như vậy sẽ làm mẹ lo lắng.

Âu Dương Lãnh bôi thuốc cho cô xong cũng không ở lại mà vội rời đi, lúc này Vu Thiện mới mở mắt nhìn bóng dáng anh ra khỏi phòng, tại sao người đàn ông này lại muốn đối xử với mình như vậy? Ba nhận được bao nhiêu lợi ích từ anh ta?

Bất kể như thế nào mình cũng phải biết rõ ràng rành mạch chuyện này, cô sẽ không vô duyên vô cớ chịu uất ức như vậy, hiện tại không muốn suy nghĩ nữa, chờ tinh thần ổn định về nhà, cô tiếp tục mài sợi dây, nhắm mắt lại ngủ.

Kể từ khi Vu Thiện bị ép buộc ở lại nhà họ Âu Dương đã ba ngày, ngày nào Âu Dương Lãnh cũng xuất hiện trước mặt cô, đích thân tự tay bôi thuốc lên cổ tay cô. Đối với hành động giống như lấy lòng của anh, Vu Thiện không thêm để vào mắt, không phải cô độ lượng mà là cô hoàn toàn mặc kệ Âu Dương Lãnh. Hiện tại cô cần chính là phải nhanh chóng cắt đứt sợi dây kia, trả lại tự do cho mình. Dưới sự cố gắng của cô sợi dây sắp đứt đoạn, điều này khiến cô càng hưng phấn hơn. Còn thím Lan, ngày nào cũng nấu rất nhiều đồ ăn ngon cho cô, không để cô phải đói bụng. Còn Âu Dương Lãnh ngoại trừ ngày nào cũng xuất hiện đúng giờ ở bên ngoài thì không có động tác dư thừa nào nào cả. Anh thấy Vu Thiện “Ng ngoan ngoãn” như thế cũng yên lòng, anh cho rằng Vu Thiện đã nghĩ thông suốt, hôm nay là ngày thứ ba, tối nay Vu Thiện sẽ phải cho mình câu trả lời. Nghĩ đến Vu Thiện sẽ đồng ý gả cho mình, trong lòng không khỏi vui vẻ, anh mong chờ nhanh tới đêm.

Vu Thiện chưa từng nghĩ tới vấn đề gả cho anh, cô biết tối nay chính là cơ hội cuối cùng để mình rời đi, bởi vì sợi dây đã bị cô cắt đứt từ hồi trưa. Sợi dây trên chân cũng đã đứt, cô có thể hoạt động tay chân dưới chân mà mấy ngày rồi không được cử động, cô nhất định phải nắm đúng thời cơ chạy về nhà.

Âu Dương Lãnh thấy Vu Thiện đã ổn định hơn nhiều liền bảo thím Lan trông chừng cô, anh thì đi làm, vừa nghĩ tới tối nay Vu Thiện sẽ nói với mình là muốn gả cho mình, tâm tình rất vui vẻ, Âu Dương Lãnh cũng không nghĩ gì nhiều, mà hưng phấn đi ra cửa. lequydoon

Cơ hội tới rất mau, thím Lan có chuyện phải đi ra khỏi nhà để lại hai người giúp việc ở nhà, Vu Thiện thấy thím Lan đi ra cửa cô nhanh chóng duỗi thẳng tay chân ở trong phòng. Vết thương trên cổ tay cô đã đóng vảy, không nhìn ra được gì, gương mặt bị thương cũng đã khá hơn, ít nhiều nhờ Âu Dương Lãnh cẩn thận bôi thuốc. Còn bây giờ chính là lúc mình rời đi, cô cởi quần áo trên người xuống, toàn bộ quần áo này là

Âu Dương Lãnh bảo thím Lan chuẩn bị cho mình, rất thoải mái, cũng rất hợp phong cách của cô, nhưng Vu Thiện không nghĩ tới những điều này.

Cô cởi quần áo xuống đặt trên giường, để người ta tưởng cô vẫn còn ở trên đó, nhét gối đầu vào tạo thành dáng người. Cô vừa hành động vừa run run, cô còn tìm ra mấy bộ quần áo ở trong tủ quần áo trong phòng, đều là đồ của phụ nữ. Nhìn những bộ quần áo đấy, trong lòng cô cảm hận, cái tên Âu Dương Lãnh để nhiều quần áo phụ nữ ở trong nhà như vậy, rõ ràng chính là thường xuyên mang phụ nữ về qua đêm!

Cô hiểu nhầm, đây là Âu Dương Lãnh chuẩn bị cho cô, Âu Dương Lãnh một lòng muốn Vu Thiện thoát khỏi nơi đó, ở lại bên cạnh anh là tốt nhất, nhưng Vu Thiện không biết dụng tâm của anh.

Mặc quần áo từ tế xong, Vu Thiện búi tóc dài của mình lên, đeo mũ vào, không ai nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp trong trẻo lạnh lùng dưới vành mũ. Vu Thiện đứng bên cửa sổ nhìn xuống dưới, chỗ này bảo vệ không nghiêm ngặt, rất tốt, cô thầm than thở trong lòng, từ nơi này nhảy xuống cô cũng không sợ. Hiện tại không thể suy nghĩ nhiều như vậy, cô tung người nhảy xuống ổn định, vững vàng rơi xuống đất, không kịp cảm nhận chân truyền tới đau đớn sâu sắc đã vội vã xuyên qua vườn hoa, gặp chỗ tường thấp leo tường rời đi, hành động thần không biết quỷ không hay!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Trai Đẹp Cứu

Dường như động tác như vậy là chuyện thường như cơm bữa, Vu Thiện không để ý đau đớn trên chân mà nhanh chóng đi lên đường cái, không có thời gian vì thím Lan sẽ nhanh chóng quay lại, đây là cơ hội duy nhất của cô, cô phải rời khỏi đây!

Lúc chạy đến bên lề đường cô mới nhớ tới ở đây là khu nhà giàu, khắp nơi đều là biệt thự, rõ ràng là chỗ ở của người có tiền, sao có thể có taxi xuất hiện! Vu Thiện dừng chạy, có chút nhụt chí đứng bên đường, mình đã chạy ra khỏi đó rồi, nhưng rồi đi thế nào đây!

Kính Sở ngồi ghé sau xe nhắm mắt lại giả vờ ngủ say, gần đây công ty xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng mà anh xử lý rất tốt, không để những kẻ giả tạo kia có cơ hội. Song anh cảm nhận có một thế lực không biết tên đứng đằng sau điều khiển tất cả, anh nhắm mắt lại suy nghĩ rồi rằng mọi chuyện.

Tài xế tận tình lái xe, chậm chậm lái về hướng công ty, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn thấy tổng giám đốc nhắm mắt lại, bộ dạng vô cùng mệt mỏi, anh ta thân là tài xế, đối với chuyện công ty cũng không biết mấy, nhưng nghe được bao nhiêu lời đồn về công ty, nói vậy chắc tổng giám đốc đối phó rất mệt mỏi!

Vu Thiện quan sát ven đường, nơi này một chiếc xe cũng không có, làm sao bây giờ? Thời gian càng muộn thì đối với mình càng bất lợi, trong lòng cô gấp gáp, ngộ nhờ để Âu Dương Lãnh trở về mà phát hiện không thấy mình, không biết anh ta sẽ làm ra chuyện gì, cô không muốn bị bắt về.

Chợt có một chiếc xe xuất hiện ở chỗ rẽ, xe chậm chậm chạy tới gần khiến hai mắt Vu Thiện thoáng chói tỏa sáng, có phải ông trời nghe thấy lời kêu cứu của mình hay không, cho nên phái người tới cứu mình! Cô hưng phấn không nhận được nhìn xe càng chạy càng gần, cô làm xong mọi sự chuẩn bị chờ lúc xe gần tới thì chạy ra trước xe, nhờ chủ nhân chiếc xe dẫn cô rời đi, cô sẽ đền đáp.

Tài xế biết trên đường không có ai cho nên cũng không để ý đường xá phía trước nên không phát hiện ra có người, chờ lúc anh ta phát hiện ra thì thiếu chút nữa đụng phải một người phụ nữ! Anh ta vội vàng thắng xe, Kính Sở không ngờ rằng có chuyện như vậy, nhất thời không chú ý, thân thể anh thiếu chút nữa đập vào ghế ngồi phía trước, thật may là anh phản ứng nhanh. Lúc đang muốn ngẩng đầu mắng tài xế, đột nhiên có một cô gái cả người mặc áo màu đen bó sát người, lộ ra thân hình tuyệt mỹ hấp dẫn ánh mắt anh. Mặc dù không thấy khuôn mặt cô, nhưng cảm giác hơi thở lạnh lẽo toàn thân giống một người phụ nữ rất thân quen trong trí nhớ, khiến trái tim anh không khỏi rung động.

Tài xế bị người đột nhiên xuất hiện dọa sợ đến cả người run rẩy, nhưng anh ta nhanh chóng khôi phục lại, vội vàng mở cửa bước xuống, lúc vốn định lớn tiếng mắng thì lại kinh hoàng nhìn thấy người phụ nữ ngồi vào phía sau xe nhanh như một làn khói, ngồi cùng một chỗ với tổng giám đốc, và còn ra lệnh cho mình, “Lái xe đi, nhanh lên một chút!”

Thật vất vả Vu Thiện mới chặn được một chiếc xe, làm sao bỏ qua thời cơ như vậy, không để ý tới thiếu chút nữa bị đụng, trong lòng hoảng sợ vội vàng chạy vào ngồi phía sau xe, không để ý đến còn có một người đàn ông trên xe, lại còn phân phó tài xế lái xe đi.

Tài xế bị mấy hành động liên tiếp cả kinh không lấy lại được tinh thần, nhìn thấy vẻ căng thẳng trên khuôn mặt cô, nhưng không được tổng giám đốc ra lệnh anh ta không dám lái đi, làm sao bây giờ? Ngộ nhờ tổng giám đốc trách tội, thì mình ăn không hết đâu.

“Cô là ai, xuống xe ngay, chiếc xe này không phải để cô ngồi!” Tài xế lấy lại tinh thần, nghiêm mặt lạnh lùng, hung tợn nhìn chăm chăm người phụ nữ ngồi ở phía sau, cô ấy ngồi rất gần tổng giám đốc nhưng tổng giám đốc lại không có bất kỳ khó chịu nào, anh ta sợ ngây người.

“Lái xe!” Kính Sở bình tĩnh ra lệnh, rõ ràng anh ngửi thấy mùi thơm trên người phụ nữ đột nhiên xông vào này, rất giống với cô gái trong trí nhớ. Mặc dù không biết tại sao cô phải chạy vào xe của mình, nhưng nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương của cô cũng biết cô đang trốn tránh người ta, cô đang sợ sao? Nếu không sao cả người lại run rẩy không ngừng? Có phải mới vừa rồi thiếu chút nữa bị đụng xe nên khiến cô sợ?

“Vâng, tổng giám đốc.” Lúc này Vu Thiện mới lấy lại tinh thần, biết xe đã khởi động lòng của cô mới từ từ hết cuồng loạn, cũng lúc này mới phát hiện người đàn ông trên xe đang nhìn mình không chớp mắt, dường như muốn nhìn thấu cảm xúc của mình.

Vừa nhìn đã kinh ngạc, nhìn kỹ người đàn ông này, gương mặt dịu dàng tuấn tú, giờ phút này mê man nhìn mình, vẻ mặt sáng lấp lánh, đôi môi màu hồng mất màu hạt dẻ, khiến người ta muốn nhào vào, cả người toát ra khí chất cương nghị, không phải giống khí chất như Âu Dương Lãnh.

Tại sao mình lại nhớ tới tên Âu Dương Lãnh khốn kiếp kia, sau này anh ta và mình chẳng có một chút quan hệ nào! Hiện giờ cô phải đi về hỏi xem những chuyện này là do ai bày ra! Nhưng bây giờ phải về thăm mẹ đã, không biết hiện bà thế nào.

“Cô là ai?” Kính Sở lên tiếng hỏi, anh thấy người phụ nữ trước mắt nhìn mình nhưng suy nghĩ lại bay xa, điều này làm cho anh khó chịu, anh không thích trong mắt cô không có mình, khiến lòng tự ái của phái nam bị tổn thương.

“À, anh đừng gần như vậy!” Vu Thiện lấy lại tinh thần nhưng phát hiện người đàn ông này thế mà lại cách mình gần như vậy, thiếu chút nữa gần như ôm mình, Vu Thiện cả kinh, vội vàng kéo dài khoảng cách của hai người, người này làm sao vậy?

“Rốt cuộc cô là ai? Ai phái cô tới?” Kính Sở nheo tròn mắt, con người đen nhánh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp còn hơn so với mình tưởng tượng, cô giống như một tinh linh đi lạc trong rừng, đột nhiên xông vào trái tim mình.

“Anh nói gì?” Anh ta nói quốc ngữ sao? Sao mình nghe không hiểu? Nhìn vẻ mặt nghi ngờ của anh ta, chẳng lẽ trong mắt anh ta mình trở thành người phụ nữ hư hỏng? Vu Thiện im lặng nhìn anh, mình chỉ muốn ngồi đi nhờ xe của anh ta mà thôi.

“Đừng giả vờ ngốc, chẳng lẽ hẳn không nói cho cô biết, đừng giả bộ vô tội trước mặt tôi sao?” Kính Sở không vui nhìn cô chằm chằm, sự kinh ngạc trong mắt cô truyền tới mắt mình, giống như mình thật sự tin tưởng cô vô tội.

“Có phải có chứng ảo tưởng không hả, và mặt ngu ngốc quá.” Vu Thiện khinh thường anh, nghĩ cũng biết người đàn ông trước mắt này đang nghĩ cái gì. Nhìn anh ngồi xe nổi tiếng, quần áo gọn gàng láng bóng, cũng biết người đàn ông trước mắt không phải quý tộc, không phải là người bình thường, nhất định anh ta cho là mình có ý thu hút sự chú ý của anh ta.

“Cô gái này, nói lại lần nữa!” Kinh Sở tức giận nhìn người phụ nữ không hiền lành trước mắt, cô lại dám chửi anh ngu ngốc ngay trước mặt! Có phải cô cho rằng mình không dám đánh cô, mặc dù anh chưa bao giờ đánh phụ nữ, nhưng anh sẽ vì cô mà phá lệ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chạy Trốn

Edit: Ngọc Hân

“Á, anh đừng nóng giận, tôi chỉ là nói ngoài miệng mà thôi.” Vu Thiện nhìn thấy sắc mặt anh thoáng chốc thay đổi, cười ha ha, nhất thời trong lòng ảo não, tại sao mình có thể nói như vậy với ân nhân cứu mạng mình chứ, cho dù anh không thật lòng cứu mình, cũng được xem như là người mang mình rời khỏi đây.

“Nói, có phải hẳn ta phải cô tới đây không?” Kinh Sở tiếp tục hỏi, cố chấp muốn từ trong miệng cô biết được, có phải người kia phải cô tới hay không, dường như làm thế thì có thể giải thích được mình bị cô hấp dẫn, sẽ không mất mặt.

“Ai chứ? Tôi không biết!” Vu Thiện lắc đầu một cái, không hiểu anh muốn hỏi gì, trực giác cho biết mình không thể thừa nhận, cũng không biết mình phải thừa nhận cái gì, chỉ có thể giả vờ hồ đồ, cô liếc nhìn cảnh sắc bên ngoài xe, đã vào khu phố xá náo nhiệt rồi.

“Cô tên gì?” Kinh Sở nhìn thấy bộ dạng này của cô cũng không tiếp tục hỏi nữa, anh sẽ điều tra rõ rốt cuộc người phụ nữ trước mắt này là ai, hiện giờ anh muốn biết tên của cô.

“Không nói cho anh.” Lúc Vu Thiện nhìn thấy khu phố sầm uất đã chuẩn bị sẵn sàng mọi việc, người đàn ông trước mắt này nhìn dáng dấp thì biết không tốt bụng bỏ qua cho mình, vậy thì mình tự cứu mình, hơn nữa đi tới chỗ này cô không còn sợ nữa rồi. Thừa dịp lực chú ý của người đàn ông kia đang trên người mình, cô lặng lẽ mở hé cửa xe, sau đó cô nhảy xuống xe dưới con mắt kinh ngạc của người đàn ông, lăn trên mặt đất mấy vòng. Sau khi dừng lại lập tức chạy về phía tòa nhà cao tầng bên cạnh, rất nhanh thân thể nhỏ nhắn xinh xắn lập tức biến mất ở trước mắt.

“Cô đi đâu vậy?” Đột nhiên chứng kiến động tác đáng sợ của cô, không ngờ rằng lúc xe còn chạy tốc độ cao thế mà cô cứ như vậy nhảy xuống xe, dọa Kinh Sở hoảng sợ lớn tiếng gọi thì nhìn thấy cô vững vàng lăn mấy vòng rồi đứng lên chân thấp chân cao rồi đi, anh bảo tài xế lập tức dừng xe, nhưng không còn nhìn thấy bóng dáng cô đâu nữa.

Tất cả tới đều đặc biệt đột ngột, giống như cô bất thành linh xuất hiện, lại biến mất như hư không, chỉ còn mùi thơm của con gái quanh quẩn trong không gian nhỏ hẹp của chiếc xe. Kinh Sở nhìn về hướng cô biến mất, hình như vừa rồi cô bị treo chân, cô không sao đây chứ?

Tài xế dừng xe, nhưng nhìn thấy tổng giám đốc không có ý muốn xuống xe, một màn mạo hiểm vừa rồi vẫn còn lưu trong mắt anh ta như cũ, người phụ nữ này không muốn sống nữa rồi, may là mình chạy xe không nhanh lắm, nếu không nhất định sẽ gãy tay gãy chân.

Kinh Sở không ra lệnh lái xe đi, vẫn cứ duy trì tư thế như cũ, nhìn hướng cô biến mất, rốt cuộc cô gái có khí chất mê say này là ai? Tại sao cô đứng lúc xuất hiện trước mặt mình? Mục đích của cô là gì? Cô đột nhiên chạy đi như vậy, là sợ việc bị bại lộ sao? Lê(Quý)Đôn

Bất kể là kiểu nào cô cũng khiến mình có hứng thú, nếu như hẳn phải tới một người phụ nữ đẹp như vậy cho mình, anh nhận lấy cũng không sao. Nếu như không phải thì anh cũng sẽ có biện pháp biết cô là ai.

“Lái xe.” Kinh Sở thu hồi tầm mắt, khôi phục bộ dạng tỉnh táo, anh ngồi thẳng người nhắm mắt lại, trong đầu lưu lại bóng dáng Vu Thiện rồi đi như cũ, rốt cuộc cô là ai? Tài xế nhận lệnh lập tức lái xe chạy về hướng công ty, bị trì hoãn một lúc, đi tới công ty đã muộn lắm rồi.

Vu Thiện chân thấp chân cao đi tới tòa nhà cao tầng, quay đầu liếc nhìn chiếc xe dừng ven đường, người đàn ông kia không đuổi theo tới đây, chỉ nhìn theo bóng lưng mình, không biết đang suy nghĩ gì.

Vu Thiện quay đầu nhìn lại, người đàn ông này cô nhớ kỹ, cô sẽ báo đáp anh đã đưa cô một đoạn đường, nhưng hiện giờ phải đi tìm mẹ, nhìn xem mẹ thế nào. Cô có chút lo lắng cho mẹ, không biết người phụ nữ kia có nhân lúc mình không có ở đây bắt nạt mẹ hay không nữa.

Cô không để ý đến chân khập khiễng, bước từng bước rồi đi, chân đau đến lợi hại, còn cả vết thương lớn nhỏ khắp người, làm sao bây giờ? Biết đáng về nhà mà mẹ nhìn thấy, bà lại đau lòng!

Cô đi tới trước cửa hàng quần áo, quần áo chỗ này thoạt nhìn kém xa nhãn hiệu quần áo trên người mình, so sánh hai cái với nhau, cũng nên mua một bộ bình thường một chút, nhìn như vậy sẽ không cảm giác không được tự nhiên.

“Cô cần gì ạ?” Nhân viên phục vụ đi tới hỏi, người phụ nữ trước mắt rất xinh đẹp, nhưng trên người có rất nhiều vết thương nhỏ, thoát nhìn thấy mà giật mình, cô ta bước ra để Vu Thiện đi vào.

“Tôi cần một bộ quần áo, cô tìm giúp tôi đi.” Vu Thiện đi theo cô ta vào, cảm giác cô gái này rất đặc biệt, tuyệt đối không giống như những người phụ nữ nịnh hót kia, nhìn thấy bộ dạng này của cô nên để cô đi vào.

“Thưa cô, tôi, tôi đi một lát sẽ trở lại.” Nhân viên phục vụ nói xong liền đi chọn quần áo, Vu Thiện ngồi trên ghế salon, cẩn thận nhìn chân mình, haizzz, đang yên đang lành tự nhiên bị trẹo chân, làm sao bây giờ?

“Quần áo cô cần đây.” Nhân viên phục vụ trở lại đưa cho cô một bộ quần áo mới, khiến Vu Thiện vừa nhìn thoáng cái sáng mắt lên, bộ quần áo này rất xinh đẹp, không ngờ rằng ở chỗ này cũng có quần áo đẳng cấp như vậy!

“Cảm ơn cô, tôi đi thay.” Vu Thiện cũng không khách khí, cầm quần áo đi thay, nhân viên phục vụ nhìn theo cô, cô ta cảm thấy người phụ nữ trước mắt mặc vào chắc chắn nhìn rất đẹp, ánh mắt của cô sẽ không nhầm.

Vu Thiện thay quần áo đi ra soi gương, oa, quả nhiên rất hợp với cô, khiến cô thoát nhìn vui tươi hơn, có sức hấp dẫn hơn trước, nhân viên phục vụ nhìn thấy cũng không nhịn được than thở: “Thưa cô, cô mặc vào rất đẹp!”

“Có thật không? Nhìn rất đẹp à?” Vu Thiện quay đầu hỏi, cô muốn chính là hiệu quả này, để cho mẹ nhìn thấy sẽ không lo lắng cho mình mấy ngày này đi chỗ nào. Còn mình cũng khỏi phải lo lắng khiến người ta nhìn ra bản thân mấy ngày nay trôi qua không tốt.

“Vâng, nhìn rất đẹp.” Nhân viên phục vụ chẳng keo kiệt quả quyết khen tặng cô, ánh mắt cô ta quả không sai, bộ dạng và khí chất của cô là điểm sáng lớn nhất, Vu Thiện hài lòng đứng trước gương ngắm nghía.

“Bao nhiêu tiền vậy?” Vu Thiện mỉm cười hỏi, cảm giác nhân viên nữ này không giống với những người khác, điệu bộ khiến cô có cảm giác rất thân thiết, nhìn chỗ này trang trí xung quanh, cũng không giống những nơi khác.

“Số này.” Nhân viên phục vụ đưa giá tiền cho cô xem, Vu Thiện nhìn thấy liền cầm thẻ ngân hàng trên người đưa cho cô ta, ý bảo cô ta cà thẻ. Nhân viên phục vụ nhận lấy, sau khi cà xong nhìn cô. Vu Thiện bị cô ta nhìn có chút ngượng ngùng, vội vàng xoay người, lại nhìn ra bên ngoài thế mà trời gần tối rồi!

Nguy rồi, mình chỉ mãi chạy lại còn thử quần áo, quên mất chuyện chính, bây giờ trời cũng đã muộn cô phải nhanh chóng trở về. “Tôi đi đây! Quần áo kia để ở chỗ này của cô, lần sau tới lấy.” Nói xong cũng không chờ nhân viên phục vụ kịp phản ứng đã vội rời đi, chạy về phía nhà mình!

Cô vừa chạy vừa nghĩ, mẹ phải chờ con đó, bây giờ Thiện Nhi sẽ trở về đây, trong lòng Vu Thiện thầm nghĩ, ngày trước mỗi lần mình không ở nhà mẹ sẽ rất lo lắng, còn người phụ nữ kia sẽ tới cửa gây hấn!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Sỉ Nhục

Cô vẫy một chiếc taxi ven đường sau đó ngồi lên và nói địa chỉ, tiếp theo bảo tài xế chạy nhanh lên một chút, tài xế bị vẻ mặt khẩn trương của cô làm kinh hoàng, nghĩ rằng cô đã xảy ra chuyện gì đó nên lập tức tăng tốc độ xe. Sau khi tới địa chỉ cô nói, Vu Thiện rút ra tờ giấy giá trị to đưa cho ông ta, ngay cả tiền lẻ cũng không cần, vội chạy về nhà. Tài xế nhìn động tác của cô không rời đi mà ngược lại lo lắng nhìn cô, cảm giác giống như nhà cô đã xảy ra chuyện gì đó.

Vu Thiện đi tới cửa nhà, cô không có chìa khóa nên phải đứng ở đó, cô thấy trong nhà đen thui thoáng chốc trái tim kêu lộp bộp, mẹ không ở nhà ư? Sao lại tối đen thế này! lequydoon

Thời gian này mẹ hẳn nên ở nhà, sao trong nhà lại tối thui, mẹ đi đâu? Mình không ở nhà vừa mới mấy ngày đã thay đổi? Nhà bên cạnh có người, Vu Thiện lập tức chạy tới hỏi, “Thím ơi, thím biết mẹ con đi đâu không?”

Thím Trương nhà bên cạnh nhìn thấy Vu Thiện trở về vội vàng nói: “Sao giờ cháu mới về, mẹ cháu chờ cháu rất lâu, không thấy cháu trở về thì không yên lòng, nên đi đâu đó, cũng đã hai ngày rồi chưa thấy quay lại!”

“Cái gì? Tại sao có thể như vậy?” Mẹ nhất định rất lo lắng cho mình mới có thể đi tìm mình, đáng chết, nếu để cô biết mẹ chịu giày vò ở chỗ đó, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho đồ tiện nhân kia!

“Tiểu Thiện à, nhanh đi đón mẹ cháu về đi, trời cũng tối rồi.” Thím Trương tình ý sâu xa nói, tình hình trong nhà Vu Thiện bà rất rõ, nhưng bà cũng chẳng

có năng lực giúp đỡ.

“Vâng, cháu sẽ đi, cảm ơn thím Trương.” Nói xong liền chạy ra đường, tài xế taxi nhìn thấy cô chạy như bay vội hô to: “Cô ơi, ở đây có xe.” Quả nhiên suy đoán của ông ta không sai, nhà cô đã xảy ra chuyện.

“À, cảm ơn bác.” Vu Thiện nghe thấy tiếng kêu, nhìn thấy tài xế vừa chờ mình lúc này đứng ven đường, lập tức leo lên xe ông, không kịp nói gì đã đưa ra địa chỉ để ông lái tới đó, tài xế nhanh chóng lái xe chạy về hướng cô nói.

Xe chạy như điên trên đường, tài xế có thể cảm nhận được sự nôn nóng trong lòng Vu Thiện nên lái xe cực nhanh. Trong lòng Vu Thiện vô cùng căng thẳng, đều do người đàn ông là ba cô, lần nào cũng chỉ biết để người phụ nữ kia bắt nạt mẹ, không phải chỉ là sinh được hai đứa con trai thôi sao?

Xe nhanh chóng lái tới trước một ngôi biệt thự, Vu Thiện muốn đưa tiền cho tài xế bị tài xế đưa tay từ chối: “Cô, lúc này cô đã đưa nhiều tiền rồi, cô mau đi đi, tôi đứng đây chờ cô.”

“Cảm ơn bác!” Vu Thiện nhìn bác tài xế trước mắt lần đầu tiên gặp mặt, bác ấy là người tốt, giúp đỡ mình như vậy! Vu Thiện gật đầu một cái, xuống xe đi thẳng vào biệt thự, tài xế nhìn bóng lưng của cô, sao ông ta lại cảm thấy hơi thở trên người cô gái này khiến người ta có cảm giác rất tang thương!

Vu Thiện đi tới cửa, người đàn ông bộ dạng quân gia nhìn thấy cô xuất hiện lập tức mở cửa, giống như đã sớm đoán được cô sẽ xuất hiện: “Đại tiểu thư, cô đã về, ông chủ chờ cô ở trong phòng.”

“Vâng, ông dẫn đường đi.” Còn đối với sự xuất hiện của ông ta Vu Thiện cũng không thấy bất ngờ, trên đường đi cô đã hiểu rõ chuyện này, sắp đặt cục diện này hoàn toàn là vì mình, có thể bọn họ muốn lợi dụng mẹ mình để ép buộc mình, xem ra ông ta không đạt được mục đích thì không bỏ qua rồi.

“Đúng vậy, bên này thưa tiểu thư.” Dường như quân gia biết Vu Thiện đang suy nghĩ gì, xoay người dẫn cô đi vào biệt thự, đối với chuyện của chủ nhà, ông ta khó mà nói gì đó, chỉ có thể nhìn tiểu thư đi vào trong.

“Con đã đến rồi.” Vu Thành ngồi trên ghế salon, tổng giám đốc công ty Vu thị chừng 50 tuổi, dáng dấp vững chãi bình tĩnh, mặt tuyệt đối không giống những người đàn ông có ý đồ xấu. Đối với chuyện mình làm, trong mắt không hề có chút chột dạ, ngược lại cho rằng đó là đạo lý hiển nhiên.

“Tiểu thư, ông chủ, tôi đi pha trà nhé?” Quân gia thức thời rời đi, để lại không gian cho cha con bọn họ. Vu Thiện lạnh mặt nhìn người đàn ông vẫn còn có thể nhàn nhã ngồi trên ghế salon, tại sao sau khi ông ta có thể làm ra chuyện đưa mình đến nhà Âu Dương, vẫn còn có khả năng đứng lý hợp tình như thế? Hiện giờ ngay cả mẹ mà ông ta cũng không buông tha!

“Cô đây là thái độ gì? Đừng quên mẹ cô vẫn còn ở chỗ này!” Sắc mặt Vu Thành bị vẻ mặt cô khiến không chịu nổi, mặc dù cảm thấy mình không làm gì sai, nhưng nhìn thấy hận ý trong mắt con gái, vẫn bị đâm đau nhói.

“Hừ, vốn dĩ tôi không biết còn có người muốn bán con gái cầu vinh hoa! Xem như là thấy được thủ đoạn của đường đường tổng giám đốc công ty Vu thị.” Vu Thiện cười lạnh, tức giận trong lòng đè nén xuống đáy, giọng nói tất nhiên rất kém.

“Cô... Hừ, đừng khoe miệng lưỡi nhanh, đừng quên mẹ cô.” Vu Thành cũng cảm giác mình nhụt chí, mặc dù mình không thích con gái, nhưng nếu như không phải vì công ty, ông ta vốn cũng không muốn nhìn thấy mặt cô.

“Hừ, mẹ ở đâu?” Vu Thiện hỏi, nhìn chỗ ở nguy nga, còn chỗ mình ở thì chật hẹp, đây chính là nhà họ Vu sao? Trong lòng càng thêm căm hận chỗ này, vì mình không phải là con trai, nên người đàn ông trước mắt đã đuổi mẹ và mình ra khỏi chỗ này!

“Cô đồng ý với tôi, gả cho Âu Dương Lãnh mẹ cô sẽ bình yên!” Vu Thành nói ra mục đích, ông ta tuyệt đối không muốn nhìn thấy con gái, hận ý trong mắt cô rõ ràng như vậy, khiến ông ta như bị gai nhọn đâm.

“Ồ, đây không phải là đại tiểu thư sao? Sao rảnh rỗi tới vậy?” Ở trên cầu thang tầng hai, một người phụ nữ dáng dấp quyến rũ vừa xuất hiện, nếu như không phải đã lớn tuổi, sợ rằng khuôn mặt bà ta càng thêm yêu mị!

“Hừ, người phụ nữ dê tiện!” Vu Thiện lớn tiếng nói, hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt người phụ nữ sau khi nghe cô nói thì trắng bệch, đang đưa thân hình rần nước đi xuống. Nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của Vu Thiện, trong lòng liền tức giận, tiện nhân này còn muốn bám vào danh tiếng đại tiểu thư nhà họ Vu sao? Cô ta bất quá cũng chỉ là cô gái dê tiện mình đuổi ra ngoài mà thôi.

“Bốp.” Một cái tát bất thành linh nện lên mặt Vu Thiện, Vu Thiện bị đánh lệch cả đầu. Đinh Hoa cười hải lòng, cô gái này đáng đánh, nhưng suy nghĩ một lát lại cười hải lòng. Cô ta bị mình hiếp kể đưa lên giường đàn, nhìn cơ thể cô ta, chắc không chịu nổi người đàn ông mạnh mẽ, coi như là cô ta may mắn, nhặt được một tên đàn ông đẹp trai!

“Bốp.” Một tiếng vang mạnh hơn lúc nãy, đồng thời trên mặt Đinh Hoa cũng xuất hiện dấu vết năm ngón tay, lực đạo rõ ràng càng lớn hơn so với lúc nãy bà ta đánh. Đinh Hoa phải lùi về sau mấy bước, trừng mắt không có ý tốt nhìn Vu Thiện trước mặt, hoảng sợ phát hiện chân mình đang run rẩy.

“Người phụ nữ dê tiện, cái tát này để chịu hơn chứ?” Trên mặt Vu Thiện hằn lên dấu vết ngón tay khiến cô thoát nhìn cực kỳ hung ác, hung tợn nhìn chăm chăm bà ta, đáng vẻ như tới từ địa ngục khiến Đinh Hoa run rẩy. Trước kia bà cũng từng đánh cô ta như bây giờ, cô ta cũng chỉ nhìn mình lom lom, còn bây giờ thế mà lại ra tay đánh trả!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Chịu Khuất Phục

“Cô dám đánh tôi, cô không muốn sống nữa rồi!” Đinh Hoa nổi giận, khi nào thì bà ta bị sỉ nhục như vậy, cho tới bây giờ cũng chỉ có mình đánh người ta, lúc nào thì bị một tiện nhân đánh chứ! Đinh Hoa muốn tiến lên đánh Vu Thiện, bị Vu Thành cản lại. lequyddon

“Đừng làm rộn, cô ta bây giờ là người của Âu Dương Lãnh!” Vu Thành cho rằng qua mấy ngày, Âu Dương Lãnh đã làm chuyện kia, cho nên ông ta không muốn chọc Âu Dương Lãnh lần nữa. Đối với Vu Thiện, ông ta không cảm thấy áy náy, trước kia bọn họ ằm ỉ thế nào ông ta cũng không để ý, nhưng lần này thì không được!

“Hừ, coi như cô tốt số!” Đinh Hoa tức giận bắt bình nhìn chăm chăm Vu Thiện, một cái tát này bà ta sẽ đòi lại, chỉ là bây giờ chưa phải lúc.

“Mẹ ở đâu?” Vu Thiện hỏi lại lần nữa, ánh mắt thẳng tắp nhìn Vu Thành, nếu không cho cô gặp mẹ, cô sẽ không đồng ý.

“Mẹ cô rất tốt, chỉ cần cô đồng ý gả cho Âu Dương Lãnh, tất nhiên tôi sẽ để bà ta trở về.” Ngụ ý chắc chắn là không để cô gặp mẹ mình, điều này khiến Vu Thiện rất bất mãn.

“Tôi muốn gặp bà!” Vu Thiện tỏ rõ ý nguyện của mình, không nhìn thấy mẹ cô không yên lòng, ai biết bọn họ có ngược đãi mẹ hay không!

“Bốp.” “Cô không có quyền lựa chọn!” Vu Thành thấy cô quật cường như vậy, tức giận nện một cái tát, không thêm để ý tới con gái sẽ càng hận mình chút nào, lần này cô bị đánh phải lùi ra sau mấy bước.

“Ông...” Vu Thiện che mặt mình, quật cường trợn to hai mắt nhìn Vu Thành, ông ta chưa từng đánh mình, lần này lại hung ác như vậy! Lòng cô càng lạnh hơn, khi ông ta đưa mình tới trên giường đàn ông, cô cũng chưa hận lợi hại như vậy, một cái tát này, coi như là trả lại tất cả ân tình rồi!

“Nhớ cho kỹ, cô phải thành công bắt Âu Dương Lãnh buông tha cho Vu thị, tôi mới bỏ qua cho mẹ cô.” Vu Thành từ chối nhìn Vu Thiện, cái này thân là con gái của ông ta phải làm.

“Ồ, nếu không đồng ý chính là không muốn nhìn thấy mẹ cô rồi.” Vừa nghĩ tới đến bây giờ người phụ nữ kia vẫn còn bá chiếm vị trí phu nhân nhà họ Vu, bà ta liền hận, mình sinh hai đứa con trai cho Vu Thành, so ra lại kém hơn con tiện nhân kia sao?

“Bà câm miệng.” Vu Thành hung ác trừng mắt bà ta, ý là bảo bà ta đừng nói kích thích Vu Thiện nữa, mặc dù vẫn chưa biết thái độ của Âu Dương Lãnh đối với Vu Thiện là như thế nào, phạm là chuyện thì phải suy nghĩ thông suốt, mới đi bước kế tiếp được.

“Được, tôi đồng ý, nhưng ông cũng phải bảo đảm không thể tổn thương mẹ tôi, nếu không tôi sẽ bảo Âu Dương Lãnh tiếp tục thu mua Vu thị!” Cho dù bị đánh gò mà đau đớn, nhưng cô vẫn ngẩng cao đầu ưỡn ngực, trên khí thế người không thể thua cuộc, vì mẹ cô chịu khuất phục. Cô đánh cuộc Vu Thành sợ Âu Dương Lãnh, quả nhiên chứng kiến Vu Thành nghe thấy lời mình, trên mặt đột nhiên tối xuống, khiến Vu Thiện biết mình đã đoán đúng.

“Được, tôi sẽ chăm sóc tốt cho bà ta, đừng quên chuyện cô đã đồng ý làm!” Lần này Vu Thành xoay mặt nhìn con gái, đây là lần đầu tiên ông ta nhìn thẳng vào con gái. Đáng đáp nó thật đẹp mắt, giống như mẹ của nó, đều là mỹ nhân, chỉ là không sinh được con trai ông ta mới để cho Đinh Hoa vào cửa, nhưng vị trí phu nhân của nhà họ Vu, từ đầu tới cuối là bà.

“Tôi nói được làm được, chờ tin tức của tôi!” Vu Thiện nhìn Vu Thành, cũng biết tới nay mình không thể gặp mặt mẹ, cho nên cô không có chấp đối nghịch với Vu Thành, liền xoay người rời đi, để lại Vu Thành và Đinh Hoa nhìn bóng lưng cô biến mất.

“Xí, không phải chỉ là một tiện nhân sao? Còn dám làm màu trước mặt bà đây!” Đinh Hoa nhìn về hướng bóng lưng cô lẻ của cô nói lời khó nghe, dẫu tay trên mặt truyền tới đau đớn rõ rệt, trong lòng thầm mắng, cô gái thôi tha đáng chết, lại dám đánh mình.

“Im miệng, còn chưa nhận được bài học sao?” Nhìn bóng lưng con gái quật cường rời đi, thoáng chốc Vu Thành cảm thấy mình giống như già đi rồi, từ lúc nào Vu Thiện biến thành bộ dạng này? Vu Thành xoay mặt hung hăng trợn mắt nhìn Đinh Hoa một cái, khiến trong lòng Đinh Hoa nhụt chí, trong lòng càng thêm hận Vu Thiện, về mặt tràn đầy ý cười nịnh hót, đi tới bên người Vu Thành.

“Thành, anh xem con gái anh giỏi quá, thế mà dám đánh em, anh xem mặt em nè! Em không bỏ qua đâu, anh phải giúp em.” Nũng nịu ngã vào trong ngực Vu Thành, giọng nói mềm mại, ý đồ khiến Vu Thành dỗi lực chú ý.

“Đáng đời bà, nó là người của Âu Dương Thành, bà còn dám chọc nó!” Nói đến đây Vu Thành đẩy bà ta ra, đêm đó cũng là bà ta nói bên tai mình, nên dùng thuốc đưa Vu Thiện tới trên giường Âu Dương Lãnh, như vậy mới có thể khiến Âu Dương Lãnh buông tha cho Vu thị, nhưng hiện giờ ông ta có chút không xác định.

“Thành! Sao anh nói như vậy chứ.” Đinh Hoa bất mãn cực kỳ, đã biết cả đời chỉ có thể sống dưới bóng người phụ nữ khác, lần này lại bị Vu Thiện người mình xem thường tát một cái, bà ta tức giận sao có thể bỏ qua!

“Không đếm xỉa tới bà.” Vu Thành hất tay bà ta ra, xoay người đi lên lầu hai, Diệp Mẫn bị ông ta đưa tới viện an dưỡng, nếu như Vu Thiện muốn nhìn

thấy bà, ông ta không biết phải làm thế nào để cho cô biết, Diệp Mẫn có hội chứng uất ức rất nghiêm trọng, cần nơi điều trị tốt.

“Ông...” Đình Hoa tức giận giậm chân, cũng không nín Vu Thành lại, chỉ có thể nhìn Vu Thành đi lên lầu, bà ta cười âm u, Vu Thiện, mày chờ xem, tao nhất định sẽ trả thù rất tàn nhẫn.

Vu Thiện bùng mắt từ từ đi ra cửa, quản gia nhìn thấy cô đi ra ngoài vội mở cửa, cung kính nói: “Tiểu thư yên tâm, phu nhân không sao, tôi sẽ chăm sóc tốt cho phu nhân.”

“Ông nói gì?” Vu Thiện nghe thấy, vui mừng ngẩng đầu lên nhìn quản gia, ông ta nói mẹ không sao? Là thật ư?

“Tiểu thư không nghe nhầm đâu, phu nhân rất khỏe, hiện tại tiểu thư không thích hợp để gặp bà. Sau này có chuyện gì tôi sẽ báo cho tiểu thư.” Quản gia vẫn là bộ dạng bình thản đó, bình tĩnh hơn Vu Thiện nhiều.

“Ông chắc chắn chứ?” Vu Thiện vẫn còn muốn hỏi, trong lòng cô chỉ có mẹ, nếu như ngay cả mẹ cũng mất đi, mình sống nữa cũng không còn bất kỳ ý nghĩa gì.

“Đúng vậy, tiểu thư đi nhanh đi, để người ta nhìn thấy sẽ không tốt.” Quản gia nói người ta, là chỉ Đình Hoa.

“Vâng, tôi biết rồi, phiền quản gia quá.” Chỉ cần biết mẹ khỏe thì cô không có gì quá lo lắng, cũng tin quản gia trước mắt này sẽ chăm sóc tốt cho mẹ, từ trước kia ông vẫn đối xử với mình và mẹ rất tốt.

“Tiểu thư đi thông thả.” Quản gia cung kính nói, không nhìn Vu Thiện một cái.

“Vâng, tạm biệt.” Vu Thiện ra khỏi cửa cũng không quay đầu lại rồi đi, ngồi lên xe taxi đứng chờ ở cửa, dặn bác ta lái xe, tài xế nhanh chóng khởi động máy, chạy như bay rời khỏi nhà họ Vu.

Lúc Vu Long trở về, vừa lúc nhìn thấy Vu Thiện ngồi lên xe rồi đi, ánh mắt uống say lim dim nhìn hướng Vu Thiện rồi đi, nói lầm nhảm: “Cô gái này trở về làm cái gì? Cô ta muốn chiếm đoạt tài sản sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nghỉ Ngơi

Nhìn cô ngồi lên xe đã khởi động, Vu Long neoh trông mắt độc ác, trong lòng hung dữ nói: Vu Thiện, cho dù cô trở về tôi cũng sẽ không để cô vui vẻ sống qua ngày! Đừng tưởng rằng có Âu Dương Lãnh bảo vệ thì tôi không dám làm gì cô. Nghĩ lung tung xong, Vu Long vừa lắc lư vừa đi vào nhà, ném Vu Thiện ra ngoài chín tầng mây. lequydoon

Vu Thiện mệt mỏi ngồi ghế sau xe taxi, cô đưa bàn tay nhỏ bé xoa mi tâm, cảm giác mấy ngày nay mệt chết đi được. Đầu tiên là mình bị ba dùng thuốc đưa lên giường Âu Dương Lãnh, tiếp theo là mẹ bị ba khống chế, sau đó là ép mình gả cho Âu Dương Lãnh, rốt cuộc trong thời gian này đã xảy ra chuyện gì?

Trước đây từng nghe người ta nói về Vu thị, Vu thị bị Âu Dương Lãnh ác ý tấn công, chẳng những cổ phiếu công ty giảm xuống, ngay cả hợp đồng đã ký xong cũng có thể bị hủy, còn đối phương cho dù phải đền tiền vi phạm hợp đồng cũng muốn phá hợp đồng.

Khó khăn thật sự hay là Âu Dương Lãnh giờ trò quỷ sau lưng? Tại sao? Chẳng lẽ nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình, anh ta rất vui vẻ? Vu Thiện càng chán ghét Âu Dương Lãnh, ấn tượng đối với anh càng xấu hơn lúc ban đầu.

Tài xế nhìn qua gương chiếu hậu thấy chân mày cô nhíu chặt lại, còn thấy cô một mình đi ra ngoài thì lờ mờ cảm giác được chuyện không phải quá thuận lợi, nhưng ông ta cũng không quấy rầy, chỉ là cảm giác cô có hiếu hơn con gái mình một chút, mà mình muốn không được.

Hai người không nói chuyện, cho đến lúc tài xế lái xe về tới gần nhà cô, tài xế mới dừng xe lại, Vu Thiện lấy lại tinh thần, cô áy náy nhìn tài xế cười cười, “Cảm ơn bác.” Cô mỉm cười khiến vết thương trên mặt hơi đau, một bên là Đình Hoa đánh, một bên là ba đánh.

“Cô gái, cô có muốn đi bác sĩ không?” Tài xế lo lắng hỏi, vì cô cười rất khó coi, bộ dạng không xinh đẹp như lúc trước.

“Không cần ạ, cháu sẽ chăm sóc tốt cho mình.” Vu Thiện xuống xe, nói với tài xế tốt bụng, chuyện như vậy trước kia thường hay xảy ra, không có chuyện gì là không vượt qua được.

“Cô gái, có chuyện gì đừng gánh hết trên người, cẩn thận thân thể.” Tài xế nhìn cô nói rồi lái xe rời đi.

“Cảm ơn bác.” Nhìn tài xế rời đi, trong lòng Vu Thiện thấy cảm kích, ít nhất lúc cô lo lắng cho mẹ, tài xế đã giúp cô rất nhiều.

Về đến nhà Vu Thiện nằm trên giường nhìn đầu giường, tối nay mẹ không ở nhà, cô cảm giác mình vô cùng cô đơn, vì trên gương mặt đau đớn khiến cô trần trọc trở mình ngủ không yên ổn. Lúc cô lẩn qua lộn lại, ngoài cửa sổ có một bóng đen ẩn thân trong bóng tối, cô không phát hiện ra được.

“Tổng giám đốc, cô ấy ở nhà.” Về mặt Hắc Mộc không biểu cảm nói vào trong điện thoại với người bên kia đầu dây, anh ta nhìn người phụ nữ bên trong phòng lẩn qua lộn lại, trên gương mặt cô có dấu vết năm ngón tay, mới vừa rồi ở ven đường anh ta nhìn thấy rõ ràng, nhưng anh ta không nói chuyện này cho tổng giám đốc biết.

“Rất tốt, cậu theo sát cô ấy, còn có phải chú ý đừng để người ta quấy rầy cô ấy.” Âu Dương Lãnh dặn dò, biết cô an toàn trái tim anh không khỏi yên ổn lại, ngay cả chính anh cũng không cảm giác được thay đổi này.

“Vâng, tổng giám đốc còn gì dặn dò không?” Hắc Mộc hỏi, hoài nghi cảm rề trong lòng, ngày trước tổng giám đốc chưa từng vì một người phụ nữ nào mà quan tâm như vậy, cô ấy là người phụ nữ như thế nào?

“Giám sát chặt chẽ cô ấy.” Âu Dương Lãnh nói xong câu này liền cúp điện thoại, nghĩ tới xé chiều nhận được điện thoại của thám Lan nói Vu Thiện đi rồi, anh lập tức nóng lòng chạy về nhà, vốn cho rằng tối nay có thể nhận được câu trả lời mình muốn, nhưng không ngờ rằng cô lại trốn tránh rồi khỏi mình.

Nhìn mình trong gương, dấu vết trên gương mặt đã không còn rõ nhưng vẫn chưa hoàn toàn biến mất, hiện tại chỉ có thể chờ đợi. Vu Thiện bắt đắ đi bôi thuốc lên mặt, ngày mai dấu vết trên gương mặt có thể biến mất, nếu cô đồng ý chuyện của Vu Thành thì sẽ làm được, huống chi mẹ còn ở trong tay Vu Thành.

Vu Thiện cứ như vậy nghỉ một ngày ở nhà, không ra khỏi nhà một bước, Hắc Mộc vẫn luôn ở gần bên cạnh nhà cô. Âu Dương Lãnh thỉnh thoảng gọi điện thoại cho Hắc Mộc, muốn biết tình hình mới nhất của cô, ngay cả Hắc Mộc cũng cảm thấy Âu Dương Lãnh quá để ý tới Vu Thiện rồi.

Âu Dương Lãnh vốn muốn tới nhà Vu Thiện tìm cô, nhưng bị Vu Thành người phụ trách của công ty Vu thị gọi điện tới cản bước chân, anh vẫn đang bức sao Vu Thành gọi điện thoại cho anh làm cái gì, nhưng sau khi nghe thấy lời ông ta, trong lòng không nói ra được có tư vị gì.

Vu Thiện đồng ý gả cho mình, mình nên cao hứng, nhưng có phải Vu Thiện chính miệng nói ra hay không, anh thế nào cũng không tin, cô gái quật cường đó làm sao có thể đồng ý với mình như vậy?

Bị anh giam ở nhà mấy ngày, cũng không đồng ý gả cho mình, sao trở về một chuyện cô đã đồng ý? Chẳng lẽ cô vì công ty ba cô? Nghĩ đến điều này lửa giận trong lòng anh tăng thêm, anh chỉ muốn hung hăng giày vò cô!

Vu Thiện không biết Âu Dương Lãnh đã sớm nắm giữ hành tung của cô, chỉ biết mình rời đi nhà họ Âu Dương mấy ngày anh không phải người tới tìm cô, điều này khiến cô an tâm không ít. Cô nhìn mình trong gương, dấu vết trên gương mặt đã không còn rõ ràng, chỉ còn lại màu đỏ nhàn nhạt, nếu như không nhìn kỹ, rất khó có thể nhìn ra.

Khi còn bé cô không chỉ hỏi mẹ một lần, tại sao ba không dẫn bọn cô về nhà, còn mẹ sẽ dè dặt nói với mình, vì ba bận rộn cho nên không có thời gian đón bọn cô về nhà. Cho đến một ngày nọ, có một người phụ nữ rất đẹp bước vào cửa, vừa đánh vừa mắng mẹ, thì cô đã biết là xảy ra chuyện gì!

Thì ra ba không muốn cô và mẹ, còn để người phụ nữ khác tới bắt nạt mẹ, bắt đầu từ khi đó thì cô không hỏi mẹ chuyện của ba nữa, nhưng kể từ sau lần đó, tinh thần mẹ luôn không tốt.

Vu Thiện giấu suy nghĩ trong lòng, cẩn thận ăn mặc không muốn để Âu Dương Lãnh nhìn ra bản thân mình nhếch nhác. Cô khéo léo ra tay, trong gương xuất hiện một mỹ nhân lạnh lùng, nếu như nhìn kỹ không khó nhận ra sự buồn nhẹ giữa hai hàng lông mày của cô, nhưng cảm giác càng tăng thêm vẻ đẹp của cô.

Hắc Mộc vẫn đứng bên ngoài chờ cô, vừa rồi tổng giám đốc điện tới nói muốn đưa cô tới nhà họ Âu Dương lần nữa, anh ta vẫn chưa rõ xảy ra chuyện gì, đã thấy Vu Thiện bước ra cửa đi ra ngoài, anh ta vội vàng đuổi theo.

“Cô Vu, chào cô.” Hắc Mộc đi tới trước mặt Vu Thiện cản cô lại, thân thể cao lớn khiến Vu Thiện có cảm giác bị áp bức, cô ngẩng đầu nhìn anh ta, về mặt Hắc Mộc không biểu tình nhìn Vu Thiện: “Tổng giám đốc bảo tôi tới đón cô Vu tới nhà họ Âu Dương.”

“Anh... Nói gì?” Vu Thiện tròn tròn mắt nâu nhìn người đàn ông trước mắt, sao Âu Dương Lãnh biết mình muốn đi tìm anh ta? Chẳng lẽ anh ta đã sớm biết mình sẽ đích thân tới cửa, cho nên mới không đến tìm mình sao?

“Vâng, tổng giám đốc còn nói, muốn cô qua sớm một chút.” Hắc Mộc vẫn chất phác như cũ nói, không chút nào để ý tới đột nhiên sắc mặt cô trắng bệch, tự mình ra dấu tay xin mời cô lên xe đang đỗ chờ bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Tự Mình Đưa Tới Cửa

Vu Thiện không nói gì đi theo anh ta lên xe, nếu Âu Dương Lãnh đã biết mình sẽ tới, cô cũng không đấu tranh không cần thiết để làm gì, huống chi có xe đưa đón tránh cho mình ngồi xe taxi, trong lòng Vu Thiện thầm an ủi mình, không ngừng nhắc nhở mình phải chuẩn bị tốt tâm lý. lequydoon

Hắc Mộc ngồi lên ghế phụ bên cạnh ghế tài xế, sau đó xe vững vàng chạy về hướng nhà họ Âu Dương. Hắc Mộc len lén liếc mắt nhìn người phụ nữ ngồi phía sau, cô đẹp hơn bất kỳ người phụ nữ nào bên cạnh tổng giám đốc, đó là vẻ đẹp mỏng manh hòa lẫn với bất khuất kiên cường, khó trách tổng giám đốc lại coi trọng cô ấy.

Nhưng mà anh ta biết, đại tiểu thư nhà họ Vu tuyệt đối không được cung chiều, ở Vu thị không có chút quyền lực thực tế, đối với tổng giám đốc mà nói thì không hề có giá trị lợi dụng, ngoại trừ vẻ đẹp bên ngoài, đối với tập đoàn Âu Dương không có bất kỳ trợ giúp nào.

Vu Thiện cũng biết Hắc Mộc quan sát mình, nhưng cô không để ý tới, hiện giờ trong lòng cô lo lắng chính là mẹ, còn sau đó phải đối mặt với Âu Dương Lãnh, cũng khiến cho cô lo lắng không yên.

Xe nhanh chóng tới nhà họ Âu Dương, thím Lan ra đón, sau khi Hắc Mộc đưa Vu Thiện tới cửa, dặn dò thím Lan chăm sóc cô thì rời đi, khoảnh khắc thím Lan nhìn thấy Vu Thiện, kích động lôi kéo tay nhỏ bé của Vu Thiện, dẫn Vu Thiện đi vào nhà.

“Cô Vu, cô đã về, đói bụng không?” Thím Lan nhiệt tình hỏi, ngày đó sau khi cô Vu rời đi, thiếu gia đau lòng rất lâu, ở trong phòng mãi không đi ra ngoài, thím Lan cho rằng Âu Dương Lãnh rất quan tâm Vu Thiện, nhưng không biết Âu Dương Lãnh chỉ là quá tức giận.

“Thím Lan, tôi không đói, thím đừng lo.” Vu Thiện muốn đẩy tay thím Lan ra, ngoại trừ mẹ cô chưa từng thân mật với người ngoài như vậy, cô có chút không được tự nhiên.

“Cô Vu, cô đừng để ý thiếu gia, thật ra thì thiếu gia rất tốt.” Thím Lan dẫn Vu Thiện ngồi trên sofa trong phòng khách, dặn người giúp việc rót nước cho cô, sau đó thím Lan ngồi xuống bên cạnh Vu Thiện, yêu thương nói.

“...” Vu Thiện không nói gì, rõ ràng bài xích chủ đề nói về Âu Dương Lãnh, nghĩ đến mấy ngày mình bị Âu Dương Lãnh trói chặt trên giường đó, còn Âu Dương Lãnh lại cùng người phụ nữ khác làm chuyện kia, đàn ông như vậy chẳng khác gì ác ma.

“Cô Vu, sao cô không thử tiếp nhận thiếu gia xem?” Thím Lan nhìn Vu Thiện không được tự nhiên. Theo bà, cô Vu và thiếu gia cực kỳ xứng đôi, chỉ là không biết tại sao thiếu gia lại muốn đối xử với cô Vu như vậy, từ trước tới giờ thiếu gia chưa từng mang phụ nữ về nhà.

“Đừng nói nữa, thím Lan, có một số việc bà vốn không hiểu.” Vu Thiện nghiêng đầu qua một bên, nếu như không phải Âu Dương Lãnh dùng chút thủ đoạn, hôm nay mình sẽ xuất hiện ở chỗ này sao?

“Được rồi, vậy cô Vu chờ một lát, thiếu gia nhanh chóng trở về.” Thím Lan nhìn về mặt cô, lắc đầu một cái rồi khỏi phòng khách, để một mình Vu Thiện chờ Âu Dương Lãnh trở về.

Âu Dương Lãnh biết Vu Thiện đã trở lại nhà họ Âu Dương chờ mình về, nhưng vào giờ khắc này anh không muốn trở về vội. Anh nảy ra ý nghĩ muốn đắm nhụt nhuệ khí của cô, trên người cô gái này có sự quật cường, nếu như có thể phá hủy nó, để cô biết, Âu Dương Lãnh anh muốn, không có gì là không chiếm được.

Vu Thiện đợi cả ngày, lúc tám giờ tối mới thấy Âu Dương Lãnh cùng một người phụ nữ xinh đẹp khác trở lại, trong lòng cô thầm cười lạnh, người đàn ông này chính là một con lợn giống, không có phụ nữ sẽ không sống được.

Âu Dương Lãnh tiêu sái ung dung đi tới trước mặt Vu Thiện, trông mắt thâm sâu nhìn Vu Thiện cười nhạo mình, sao cô vẫn còn bộ dạng như thế này? Đây chính là thái độ cô cầu xin anh?

Ngược lại người phụ nữ đi theo Âu Dương Lãnh trở về thiếu kiên nhẫn, cô ta thấy Âu Dương Lãnh chăm chú nhìn cô gái ngồi trên ghế sofa như vậy, không vừa lòng Âu Dương Lãnh bị cô hấp dẫn. “Lãnh, cô ta là ai vậy, em gái anh sao?” Có ý kẻ sát người Âu Dương Lãnh, ghé thân thể đầy đặn vào cánh tay Âu Dương Lãnh, ý muốn đòi lực chú ý của Âu Dương Lãnh về trên người cô ta.

“Em đi tắm trước đi, tối nay anh tìm em.” Âu Dương Lãnh đẩy người phụ nữ ra, ánh mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt Vu Thiện. Ánh mắt cô vô tình hay cố ý nhìn người phụ nữ, Âu Dương Lãnh chợt phát hiện Vu Thiện có thể để ý sự tồn tại của người phụ nữ kia, ý nghĩa này khiến trái tim anh hơi thỏa mãn.

Vu Thiện lạnh lùng nhìn động tác của anh và người phụ nữ kia, trên mặt cố gắng giữ sự bình tĩnh, trong lòng thì thầm mắng Âu Dương Lãnh, cùng một đồng phụ nữ dây dưa không rõ, lại còn tới trêu chọc mình.

Với điều kiện Âu Dương Lãnh giàu có đẹp trai như vậy muốn dạng phụ nữ nào mà không có, theo mấy ngày cô quan sát, rất nhiều phụ nữ cam chịu làm phụ nữ sau lưng anh ta, nhưng tại sao anh ta lại lựa chọn mình?

“Lãnh, em không phải có ý đó.” Người phụ nữ vừa nghe Âu Dương Lãnh muốn đuổi mình đi, vội vàng làm nũng nói, giọng nói kiều mị hoàn toàn có thể sánh ngang với những người phụ nữ trước kia, khiến cho Vu Thiện không dám ừ ại với ánh mắt chọn phụ nữ của Âu Dương Lãnh.

“Vậy ngoan đi.” Âu Dương Lãnh lạnh lùng nói với người phụ nữ, trông mắt vẫn nhìn Vu Thiện như cũ, nét mặt cô bây giờ được xem như là vì quan tâm tới mình sao?

“Lãnh, anh phải nhanh tới đó.” Thím Lan đứng lúc đi ra lôi kéo người phụ nữ vẫn chưa muốn rời đi, người phụ nữ bước từng bước nhưng vẫn quay đầu

lại nói với Âu Dương Lãnh, đồng thời không quên hung hăng nhìn Vu Thiện một cái, trong mắt tràn đầy địch ý với cô.

“Không nghĩ tới đại thiếu gia Âu Dương có giá trị trường tốt như vậy, nhưng tôi không biết tại sao đại thiếu gia Âu Dương lại có hứng thú với người phụ nữ như tôi?” Vu Thiện nhìn người phụ nữ rồi đi mà vẫn còn muốn quyến rũ Âu Dương Lãnh, không nhịn được lên tiếng châm biếm.

“Có trách mấy ngày nay tôi lạnh lùng với em hay không, ghen hả?” Âu Dương Lãnh nghe thấy lời cô thì tâm tình rất tốt, ý ngoài lời của cô dường như là đang trách mình bỏ mặc cô, khiến người đàn ông như anh cảm thấy đặc biệt thỏa mãn.

“Anh... Không biết xấu hổ.” Mặt Vu Thiện bị tức giận đỏ bừng, cô vốn cho rằng mình lên tiếng châm biếm như vậy Âu Dương Lãnh nhất định sẽ nổi giận, nhưng không nghĩ tới anh ta thể mà không tức giận, tâm tình lại còn rất tốt.

“Đây chính là thái độ hôm nay em tới đây?” Trong nháy mắt Âu Dương Lãnh lạnh mặt, người phụ nữ này không thể để tâm tình anh tốt lấy một ngày, anh không biết Vu Thiện có sức quyến rũ ảnh hưởng lớn tới mình như vậy.

“Anh...” Vu Thiện không ngờ rằng thái độ Âu Dương Lãnh thay đổi nhiều như vậy, trong lúc nhất thời kinh ngạc nhìn về mặt âm u của Âu Dương Lãnh, không biết nên phản ứng như thế nào.

“Em có lời nào muốn nói hay không?” Âu Dương Lãnh xem nhẹ bộ dạng hoảng hốt của cô, hạ thấp người ghé sát gần cô, mặt hai người cách nhau không tới một tấc, có thể ngửi thấy mùi thơm trên cơ thể đối phương truyền tới, ngay cả lông mi đối phương cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Anh... Đừng dựa gần tôi như vậy, tôi... Không hít thở được.” Vu Thiện không ngờ rằng Âu Dương Lãnh sẽ nhích lại gần mình, đầu dựa vào gần đầu anh ta, cô ngửa cổ lùi về phía sau, đồng thời người cũng lùi sâu vào trong ghế sofa, từ chối dựa sát vào Âu Dương Lãnh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Ông Nội Hẹn Gặp

“Không phải em đồng ý gả cho tôi sao? Sợ cái gì?” Âu Dương Lãnh để ý về căng thẳng và hoảng hốt trên khuôn mặt cô, không phải cô vẫn luôn biểu hiện rất lạnh lùng sao? Minh chỉ tới gần một chút mà cô ấy hoảng hốt thành như vậy? Anh cao hứng nổi lên suy nghĩ muốn trêu chọc cô.

“Anh biết?” Vu Thiện kinh ngạc hỏi, con người nhanh chóng khuếch đại, cô cho rằng Âu Dương Lãnh không biết, thì ra cô đánh giá quá cao người ba vọt vàng muốn bán con gái đi. lequydoon

“Tôi đã sớm nói, em ngoan ngoãn đồng ý gả cho tôi thì không cần chịu đựng những khổ cực kia rồi.” Âu Dương Lãnh nói lại lời ngày đó nói, bây giờ nhìn lại lời của anh là thật, không phải cô tự mình đưa tới cửa sao?

“Thiếu gia, ông cụ muốn cậu nghe điện thoại.” Giọng thím Lan lo lắng đột nhiên vang lên cắt đứt hai người đang nói chuyện, Âu Dương Lãnh nghe giọng điệu vội vàng của thím Lan lập tức rời khỏi Vu Thiện, đi tới gian phòng khách ở bên cạnh nghe điện thoại.

Vu Thiện vừa thấy anh rời đi, liền điều chỉnh tâm tình của mình, trong lòng thầm mắng mình, sao trước mặt Âu Dương Lãnh lại yếu thế, cho dù có chút hốt hoảng cũng không được, cô tự trang bị cho mình, không muốn lộ vẻ yếu ớt trước mặt Âu Dương Lãnh.

“Cô Vu, hay là cô đi thay quần áo đi, ông cụ muốn thiếu gia và cô đi qua gặp ông.” Thím Lan đi tới bên cạnh cô nói, lo lắng nhìn về mặt không hiểu của cô Vu.

“Thím Lan, bà nói gì? Tại sao tôi phải thay quần áo?” Nhanh như vậy đã phải đi gặp người nhà anh ta sao? Cô không muốn đâu.

“Còn chưa phục vụ cô Vu thay quần áo đi?” Giọng Âu Dương Lãnh từ sau lưng truyền tới, khiến Vu Thiện và thím Lan cùng sùng sốt. Vu Thiện nhìn Âu Dương Lãnh đi tới bên cạnh mình, giờ phút này vẻ mặt rất lạnh lùng, trên người đã không còn tâm tình nói chuyện đùa giỡn mình như lúc này, mà biến thành Âu Dương Lãnh tàn nhẫn lúc trước.

“Cô Vu, xin mời đi bên này.” Thím Lan vội vàng kéo Vu Thiện đi lên trên phòng ở lầu hai, bộ dạng thiếu gia lại trở về vui buồn không lộ như trước kia, lúc này ngàn vạn lần không thể đắc tội với thiếu gia được.

Vu Thiện đi theo thím Lan, cô nhìn thoáng Âu Dương Lãnh, lại nhìn thoáng qua thím Lan khẩn trương kéo mình đi, hình như bà rất sợ Âu Dương Lãnh. Nhưng trước đây quan hệ của thím Lan và Âu Dương Lãnh không tệ mà, song cô không muốn hỏi thím Lan, vì chuyện của Âu Dương Lãnh cô tuyệt đối không muốn biết.

Âu Dương Lãnh nhìn Vu Thiện và thím Lan biến mất nơi khúc quanh lầu hai, anh cũng trở về phòng mình trau chuốt lại mình, đã sớm biết ông nội sẽ bắt mình mang Vu Thiện qua, nhưng không ngờ ông nội nhanh như vậy đã biết sự tồn tại của Vu Thiện, điều này nói rõ bên cạnh mình có tai mắt của ông nội.

Vu Thiện bị thím Lan kéo vào một căn phòng rất xa hoa, không giống phòng Âu Dương Lãnh mình ở trước đó, nơi này nhìn bốn phía đều dịu mắt khiến

cô thích chỗ này. Nhưng khi thấy trong tủ treo đầy quần áo nữ khiến trong thoáng chốc lòng cô hồi tỉnh, nơi này chắc là phòng giam Âu Dương Lãnh chuẩn bị cho mình.

“Cô Vu, cô thay cái này đi, đừng để thiếu gia đợi, tôi đi bảo người giúp việc khéo tay tới chải đầu giúp cô.” Thím Lan nói xong đẩy cô vào phòng tắm sau đó bà biến mất ở cửa.

Vu Thiện đóng cửa lại, mở vòi sen mặc nước vậy khắp người, cô không bước vào bồn tắm cỡ lớn mà thím Lan đã chuẩn bị sẵn nước nóng cho cô, vì cô không muốn thả lỏng, như vậy sẽ khiến cô mất đi tất cả phòng bị. Lúc đi ra, thím Lan và một cô bé có dáng dấp xinh đẹp đang chờ cô, Vu Thiện ngồi trên ghế trang điểm mặc cho người làm nữ giúp mình chải đầu, ông cụ là chi ông nội Âu Dương Lãnh sao? Đi gặp ông thôi mà, cần mình ăn mặc xinh đẹp như thế này ư?

“Chuẩn bị xong chưa vậy?” Âu Dương Lãnh ưu nhã đáp bước đi tới khiến người làm nữ tay chân luống cuống, nhưng được thím Lan che dấu không để Âu Dương Lãnh phát hiện. Vu Thiện nhìn bóng dáng Âu Dương Lãnh trong gương, hiện giờ anh ta mặc một thân âu phục màu trắng, rất xứng đôi với hình tượng tao nhã cao quý của anh ta, gương mặt tuấn tú mặc dù nghiêm túc, nhưng không che dấu được vẻ cao quý bẩm sinh.

Dù Âu Dương Lãnh biết Vu Thiện rất đẹp, nhưng hiện giờ cô khoác lên quần áo mình chuẩn bị cho cô, càng lộ vẻ mỉa mai hơn, nhất là đôi tròng mắt ẩn chứa phong tình vô hạn kia, đôi môi không trang điểm mà đỏ mọng, hợp với khuôn mặt yếu đuối, tăng thêm cảm giác khiến người ta thương tiếc.

“Xong rồi, thiếu gia đừng để ông cụ đợi.” Thím Lan nhìn Vu Thiện dưới bàn tay khéo léo của người làm nữ, cả người giống như đổi một khuôn mặt mới, thấy ánh mắt thiếu gia nhìn thẳng vào cô Vu thì bà biết thiếu gia có cảm giác không bình thường với cô Vu.

“Vây đi thôi.” Vu Thiện không được tự nhiên bẻ ngón tay mình, trốn tránh ánh mắt trần trụi của Âu Dương Lãnh, lần đầu tiên tay chân luống cuống trước mặt đàn ông, khiến cô thoát nhìn như dê con lạc đường, rơi vào trong tầm mắt thợ săn.

“Ừ, đi thôi.” Âu Dương Lãnh thu hồi tầm mắt của mình, cong cùi chỏ ý bảo Vu Thiện níu cánh tay anh, thím Lan thấy Vu Thiện ngỡ ngàng vội cứng rắn cầm lấy tay Vu Thiện, khoác tay cô lên trên cánh tay Âu Dương Lãnh, sau đó thúc giục hai người rời khỏi nhà.

“Thiếu gia, nhanh lên một chút.” Âu Dương Lãnh hài lòng cong khóe môi, mới vừa rồi lần đầu tiên nhìn thấy Vu Thiện anh hơi hồi hộp, là thứ mình chưa từng cảm nhận. Sức ảnh hưởng của cô đối với mình, đã vượt qua tầm kiểm soát của bản thân.

Hai người ăn ý ngồi lên xe, tài xế chạy về phía biệt thự ông cụ, đó là ngôi nhà không lộng lẫy như của Âu Dương Lãnh, hơi đơn giản, nhưng cũng nhìn ra là được thiết kế bởi kỹ sư nổi tiếng, bố cục rất đẹp mắt.

Âu Dương Lãnh dẫn Vu Thiện đi tới trước mặt một người đàn ông có vẻ hơi già nua bên cạnh còn có một người đàn ông tầm 20 tuổi, người đàn ông như có như không nhìn Âu Dương Lãnh và Vu Thiện. Nhưng Vu Thiện cảm thấy lúc ánh mắt người đàn ông dừng trên người mình, rất nhanh liền dời tầm mắt đi chỗ khác.

“Ông nội, lâu không gặp, tinh thần không tệ.” Âu Dương Lãnh tự mình ngồi một bên, không giúp Vu Thiện giới thiệu, cũng không bảo Vu Thiện ngồi xuống, khiến Vu Thiện cực kỳ lúng túng, nhưng cô sẽ không nghĩ rằng Âu Dương Lãnh tốt bụng giúp mình giải vây.

Ông cụ Âu Dương không nói gì, nhìn Âu Dương Lãnh và Vu Thiện từ trên xuống dưới, đối với Vu Thiện không chào không cúi, ngay cả con mắt cũng không thèm nhìn Vu Thiện.

“Xin chào ông Âu Dương.” Vu Thiện đứng trước mặt ông cụ, dịu dàng chào hỏi, không thèm quan tâm tới thái độ của Âu Dương Lãnh chút nào. Ngược lại người đàn ông đứng bên cạnh ông cụ Âu Dương có cảm tình với Vu Thiện, anh ta không lộ dấu vết đưa tay chạm vào sau lưng ông cụ Âu Dương, ông cụ hiểu ý.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Nén Giận

“Cô Vu, ngồi đi.” Ông cụ phản ứng khiến Âu Dương Lãnh ngạc nhiên, mặc dù giọng điệu lạnh ngắt, nhưng trong đó có ý vị cưng chiều khiến Âu Dương Lãnh không thoải mái, liếc nhìn Âu Dương Văn bên cạnh ông nội, trong lòng cười lạnh, hiện giờ anh hiểu được nỗi lòng vui vẻ của ông nội. Nhưng cho dù làm cho ông nội vui vẻ cũng không có khả năng nhập vào tập đoàn Âu Dương. lequidon

“Cảm ơn ông nội Âu Dương.” Vu Thiện không biến sắc ngồi cách Âu Dương Lãnh một khoảng, dường như không muốn ngồi cùng một chỗ với Âu Dương Lãnh, khiến trong thoáng chốc Âu Dương Lãnh nheo tròng mắt tràn đầy lạnh băng, bất mãn với động tác của Vu Thiện, cô đang giận mình không giải vây cho cô sao?

“Cô Vu ăn cơm chưa?” Âu Dương Văn ngồi bên cạnh ông cụ Âu Dương hỏi, giọng nói nhỏ nhẹ, cử chỉ lịch sự, hoàn toàn không lạnh lùng giống như Âu Dương Lãnh, mà giống như gió xuân thổi qua.

“Cảm ơn, đã ăn rồi.” Vu Thiện lễ phép trả lời, không nói thừa một câu khiến ông cụ có chút hài lòng. Nhưng ông ta hoàn toàn không đồng ý cho Âu Dương Lãnh cưới Vu Thiện, ở trong mắt ông ta, xuất thân Vu Thiện như vậy còn chưa đủ tư cách trở thành thiếu phu nhân nhà Âu Dương.

“Không bằng uống trà đi.” Âu Dương Văn coi nhẹ ánh mắt lạnh lùng của Âu Dương Lãnh, bưng bình trà trước mặt lên, tự mình rót một ly trà cho Vu Thiện. Vu Thiện cảm kích cười với Âu Dương Văn một tiếng, khiến hô hấp Âu Dương Văn đông cứng lại, cô ấy đẹp quá.

“Cảm ơn.” Vu Thiện nào biết hành động của mình khiến Âu Dương Lãnh tức giận, vì việc làm của Âu Dương Văn khiến cô lâm vào hoảng sợ trước nay chưa hề có. Vu Thiện không phải không phát hiện hơi thở Âu Dương Lãnh bên cạnh mình hơi thay đổi, nhưng cô hoàn toàn không muốn để ý tới.

“Ông nội, hài lòng chưa?” Âu Dương Lãnh nói với Âu Dương Thiện, vô tình có ý cảnh cáo Vu Thiện, muốn cô thu liễm lại, đồng thời nheo mắt nhìn hành động của Âu Dương Văn. Từ trước đến giờ Âu Dương Văn luôn xem nhẹ phụ nữ, sao hôm nay lại có hứng thú nhiều với Vu Thiện như vậy?

“Nếu muốn tiến vào nhà họ Âu Dương, kém xa.” Âu Dương Thiện hừ lạnh, Vu Thiện khó mà trèo được lên nơi cao, cho dù là con gái ruột, với thân phận cô không có ba như bây giờ, tương lai sao đặt chân vào nhà họ Âu Dương được?

“Ông nội, ông sai rồi, năng lực cô ấy có lẽ sẽ khiến ông kinh ngạc đấy.” Âu Dương Lãnh không có ý tốt nói. Ánh sáng trong mắt chỉ có ông nội Âu Dương Thiện biết, người nhà Âu Dương đều không phải là loại yếu đuối, nếu phụ nữ yếu đuối chỉ có thể bị bắt nạt, anh nhìn trúng bề ngoài quật cường của Vu Thiện.

“Oh, như thế sao?” Âu Dương Thiện bị ý trong lời của Âu Dương Lãnh đưa tới hứng thú, liếc mắt nhìn Vu Thiện, chỉ thấy cô ngồi nghiêm trang, bộ dạng khéo léo, nhưng tâm mắt giảo hoạt, ánh mắt tính toán cực kỳ giống người nhà Âu Dương, chỉ là hơi nghi ngờ chưa đủ kinh nghiệm.

“Ông nội, ông sai rồi, người nhà họ Vu ông hiểu được bao nhiêu?” Âu Dương Lãnh hơi dừng lại, Âu Dương Thiện làm ra vẻ như hiểu ra, ở đây nhà họ Vu cũng được xem như là danh môn, chuyện này đã sớm huyền ảo trong xã hội thượng lưu.

“Tiểu tử, mau sớm giải quyết, đừng để ông nội đợi.” Âu Dương Thiện cũng hiểu, mặc dù không quá hài lòng Vu Thiện, nhưng trong lời nói của Âu Dương Lãnh, ông ta cảm giác có lẽ Vu Thiện là một người tài năng.

“Yên tâm ông nội, tất cả đều trong kế hoạch của cháu.” Âu Dương Lãnh ném cho Âu Dương Thiện một nụ cười, khiến sống lưng Vu Thiện đột nhiên lạnh run. Cô rất rõ ràng trong lời nói của Âu Dương Lãnh chắc chắn là có bao nhiêu tính toán đối với mình.

Vu Thiện và Âu Dương Văn vốn lẳng lẳng uống trà bên cạnh, tuy nhiên không hiểu ý tứ trong câu chuyện Âu Dương Lãnh nói với Âu Dương Thiện lắm, nhất là Vu Thiện, dường như hiểu ý định của Âu Dương Lãnh, quay đầu nhìn anh.

Còn Âu Dương Văn ở bên cạnh cẩn thận thưởng thức trà, dường như tất cả xung quanh đều không liên quan gì tới anh ta, nhưng có anh ta biết trái tim anh ta đau đớn. Trong tất cả mọi chuyện, anh ta là kẻ có cùng được mà không có cùng chẳng sao.

“Ăn khuya xong rồi hãy đi.” Âu Dương Thiện nhìn Âu Dương Văn, người cháu này tối nay rất yên lặng, tuyệt đối không nói nhiều giống ngày thường, tâm tư nó mình hiểu, chỉ là năng lực của nó không bằng Âu Dương Lãnh, còn cần phải tôi luyện nhiều hơn.

“Được, cháu cũng đói bụng.” Âu Dương Lãnh cười, kéo tay Vu Thiện đứng dậy, dẫn đầu đi vào phòng ăn, Vu Thiện không muốn bị anh dắt đi dùng sức hắt ra, nhưng lại bị Âu Dương Lãnh kéo về.

Âu Dương Văn và Âu Dương Thiện đi theo phía sau, nhìn hành động trước mặt của bọn họ cũng không tỏ thái độ gì, Âu Dương Văn vẫn nhìn chăm chú vào Vu Thiện, che giấu tâm tư dưới đôi mắt người ta không hay biết.

Bác quản gia Thành đã sớm chuẩn bị xong bữa ăn khuya, một bàn đồ ăn khuya phong phú không thể so với bữa ăn chính, khiến Vu Thiện không khỏi tặc lưỡi vì tầm quan trọng của Âu Dương Lãnh, chỉ là đồ ăn khuya mà thôi, thế mà bày đầy một bàn, món gì cũng có.

“Ăn đi, nhìn em gầy quá.” Âu Dương Lãnh kéo cô ngồi xuống, thái độ thân mật, thân mật giống như người yêu, khiến Vu Thiện nghi ngờ nhìn anh, từ khi nào Âu Dương Lãnh lại quan tâm mình như vậy? Anh ta đang có chủ ý gì đây?

Vu Thiện làm sao dám ngồi xuống, ông cụ Âu Dương còn ở phía sau, sao cô có thể ngồi xuống chứ, nhưng dường như Âu Dương Lãnh biết ý định của cô, cố chấp kéo cô ngồi xuống, bỏ qua ánh mắt kháng nghị của cô, ấn cô ngồi xuống bên cạnh mình.

Âu Dương Thiện và Âu Dương Văn ngồi phía đối diện, đối với thái độ của Âu Dương Lãnh làm như không thấy, giống như đã sớm thành thói quen, Âu Dương Văn thay ông nội sắp xếp món ăn, bộ dạng lịch sự nhã nhặn, khiến người ta nghĩ rằng anh ta vừa sinh ra chính là một quý công tử.

Vu Thiện tròn mắt nhìn Âu Dương Lãnh một cái, trong lòng biết Âu Dương Lãnh chính là muốn bêu xấu mình, nhưng hết lần này tới lần khác mình chẳng có biện pháp gì đối với hành vi của anh ta, khiến cô tức tối.

Vì Âu Dương Văn ngồi đối diện cô, vừa nãy Âu Dương Văn lại còn giải vây giúp cô nên Vu Thiện có cảm tình với Âu Dương Văn, lúc nhìn anh ta, cô còn cười với anh ta.

Âu Dương Văn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cô cũng cười đáp trả một tiếng, bộ dạng hai người nhìn nhau cười bị Âu Dương Lãnh và Âu Dương Thiện nhìn thấy. Trong lúc vô tình tay Âu Dương Lãnh nắm chặt thành quyền, nhưng mà anh không phát hiện tâm tư của chính mình.

Bốn người đều có suy nghĩ riêng, yên lặng dùng cơm, trong lúc đó Âu Dương Văn thì thoảng nhìn thẳng vào mắt Vu Thiện, hai người ăn ý không nói lời

nào nhưng Âu Dương Lãnh miễn cảm, mắt lạnh nhìn bọn họ ‘liếc mắt đưa tình’ trước mặt. Mặc dù anh cố gắng chịu đựng cơn giận, nhưng bầu không khí căng thẳng, khiến Vu Thiện hoặc ít hoặc nhiều cảm giác được cơn giận của anh.

Vu Thiện quay đầu lại nhìn anh, nhưng bị ngọn lửa nóng giận trong mắt anh nhìn thấy mà lạnh cả người, ánh mắt này của anh mình vốn chưa gặp, lửa giận ngập trời sắp muốn phun thẳng lên người mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Vô Tình Chọc Giận

Cô chưa từng chứng kiến bộ dạng đàn ông nổi giận, nhìn ngọn lửa trong mắt Âu Dương Lãnh thân thể cô không khỏi run rẩy, sắc mặt tái nhợt, ngay cả đôi đũa trong tay cũng cầm không chặt, hoảng sợ nhìn Âu Dương Lãnh, anh ta sao vậy? lequydonn

“Ông nội con no rồi, chúng con đi trước.” Âu Dương Lãnh bỏ đũa xuống, không để ý sắc mặt tái nhợt của Vu Thiện nói với Âu Dương Thiên, cô chấp kéo Vu Thiện vội vã đi ra ngoài, không quan tâm Vu Thiện đi lao đảo nghiêng ngã sau lưng anh.

“Vấn, đưa anh con ra ngoài.” Âu Dương Thiên nói với Âu Dương Văn bên cạnh, liếc về phía Âu Dương Lãnh và Vu Thiện rồi đi, ý là đối với biểu hiện của Âu Dương Lãnh có chút bất mãn.

“Dạ.” Âu Dương Văn lúc nào cũng biểu hiện bình tĩnh, đi theo sau lưng Âu Dương Lãnh ra ngoài, khi anh sắp ngồi lên xe, nói với Âu Dương Lãnh: “Anh đi thông thả.”

“Hừ.” Âu Dương Lãnh hừ lạnh một tiếng, chẳng thèm ngó ngang tới Âu Dương Văn, dặn dò tài xế: “Đi thôi.” Tài xế nhận lệnh lập tức chạy xe ra khỏi biệt thự, ném Âu Dương Văn phía sau.

“Anh ta là em trai anh?” Sao không thấy ba mẹ anh ta? Vu Thiện quay đầu nhìn Âu Dương Văn ở phía sau, muốn bắt tay Âu Dương Lãnh đang nắm tay mình ra, lại thấy lửa giận trong mắt anh, cô ngừng giãy dụa.

“Rất thất vọng? Có phải rất tiếc nuối không?” Âu Dương Lãnh cố ý bóp méo hành động cô nhìn Âu Dương Văn. Khi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tức giận thì trong lòng đột nhiên dâng lên lửa giận, cô là người phụ nữ mình chọn lựa, ánh mắt nên đặt trên người mình, Âu Dương Văn được tính là gì chứ.

“Anh...” Vu Thiện tròn tròn mắt, có chút kinh ngạc với giọng điệu của Âu Dương Lãnh, tại sao anh ta cố ý bóp méo ý của mình?

“Nói cho em biết, em là người phụ nữ của Âu Dương Lãnh tôi, chú ý hành động của mình.” Âu Dương Lãnh lạnh lùng cảnh cáo cô, anh cũng cảm thấy hôm nay hành động của mình có chút khác thường, nhưng nhìn thấy bọn họ trước mặt mình, quan hệ hài hòa kiểu đó, tìm anh sẽ đổ kị.

“Biến thái.” Vu Thiện chỉ nói câu này, quay đầu không để ý tới Âu Dương Lãnh, cô không đếm xỉa tới tên bệnh thần kinh.

“Biến thái cũng chỉ nhằm vào em” Âu Dương Lãnh cũng không hiểu tại sao mình lại muốn nhìn thấy Vu Thiện nổi giận, dường như vậy mới có thể cảm nhận được cơn giận của cô.

Hai người không nói gì thêm nữa, bầu không khí nặng nề bao trùm xung quanh bọn họ, tài xế lái xe rất nhanh, nhanh chóng trở về nhà Âu Dương, Âu Dương Lãnh xuống xe đầu tiên, Vu Thiện cũng xuống xe từ cửa bên kia, một trước một sau, hai người vẫn luôn duy trì một khoảng cách về đến nhà.

Thím Lan đang chờ họ, thấy họ trở về sắc mặt lo lắng mới được thả lỏng: “Thiếu gia, cô Vu, hai người đã về.” Rồi tiến lên cầm áo khoác cho Âu Dương Lãnh, lúc đang muốn cầm cho Vu Thiện, Vu Thiện lại không chịu.

“Thím Lan, tôi còn phải về, không làm phiền bà nữa.” Vu Thiện khéo léo nói, nếu cô đồng ý gả cho anh ta thì sẽ làm được, hiện giờ cô muốn về nhà, nghĩ rằng mẹ chắc cũng đã về nhà.

“Ồ đây chính là nhà của em, đi lên lầu.” Âu Dương Lãnh cắt ngang lời bọn họ, không hài lòng với hành động muốn rời khỏi của Vu Thiện, anh cũng đã sửa sang lại một căn phòng cho Vu Thiện rồi, tại sao cô còn muốn về căn phòng chật hẹp đó?

“Tôi phải về nhà!” Nghe ra Âu Dương Lãnh không để cô từ chối, Vu Thiện kháng nghị, cũng không quản ánh mắt thím Lan liếc nhìn, lớn tiếng nói, cô mới không thêm ở lại chỗ này, nói không chừng tới nay còn có phụ nữ tới.

“Em nói gì?” Trong nháy mắt Âu Dương Lãnh đi tới trước mặt Vu Thiện, nắm giữ cả vai cô, ép cô nhìn mình: “Em lặp lại lần nữa?”

“Thiếu gia, có gì từ từ nói.” Thím Lan lo lắng đi tới trước mặt hai người, bà muốn ngăn cô Vu lại, mỗi lần thiếu gia từ nơi đó trở về đều rất tức giận.

“Tôi phải về nhà.” Lần này Vu Thiện thấy rõ sự tức giận trong mắt anh, giọng nói cũng dần dần thấp xuống, nhưng cô vẫn dũng cảm tỏ rõ ý của mình, cô

không muốn ở lại.

“Không cho phép, đừng cho là tôi không biết em muốn đi tìm Âu Dương Văn, nói cho em biết, chỉ cần em dám đi tìm cậu ta, tôi sẽ phá hủy Vu thị!” Âu Dương Lãnh độc ác trừng mắt nhìn sắc mặt Vu Thiện trắng bợt.

“Anh...” Anh ta cố ý xuyên tạc mình, cũng không tính vào đâu, nhưng mà tại sao anh ta muốn dùng Vu thị uy hiếp mình? Mình đã đồng ý gả cho anh ta, tại sao anh không chừa lại cho mình chút không gian?

“Hiểu rồi thì đi lên, thím Lan đưa cô Vu lên lầu đi.” Âu Dương Lãnh thấy nước mắt cố nén trong tròng mắt cô, cảm giác không thoải mái dâng lên trong lòng, khiến giọng nói cũng không được tốt.

“Vâng thiếu gia, cô Vu, đi lên thôi.” Thím Lan dùng sức kéo Vu Thiện, không ngừng nháy mắt với Vu Thiện, muốn cô không chọc giận thiếu gia nữa. Vu Thiện cũng biết mình không thể hành động theo cảm tính, nhưng cô chỉ là muốn trở về xem mẹ có về nhà không thôi mà.

Âu Dương Lãnh lạnh lùng nhìn Vu Thiện không tình nguyện lên lầu, trong mắt đầy ý vị cảnh cáo rõ ràng, anh đã cho người trả phòng lúc trước cô ở, ngày mai sẽ đưa đồ đến, cho dù bây giờ cô trở về cũng không vào nhà được.

“Cô Vu, cô vẫn nên nghe lời thiếu gia đi, tốt cho cô hơn.” Thím Lan tốt bụng nói, chuyện thiếu gia quyết định có rất ít cơ hội phản đối, trừ phi ông cụ nói.

“Thím Lan, bà đừng nói nữa.” Vu Thiện đi tới gian phòng lúc này vừa rời khỏi đó, bất đắc dĩ ngồi trên ghế, cô thật sự rất muốn biết tình hình của mẹ, nhưng lại không thể trở về.

“Cô Vu, có phải cô có chuyện hay không?” Thím Lan nhìn ra vẻ mặt lo lắng của cô, quan tâm hỏi.

“Thím Lan, tôi muốn về thăm mẹ.” Chính sự lo lắng chiến thắng tất cả, cô hiểu mình không nên nói đi về, nhưng trong lòng cô rất khó chịu.

“Cô Vu, cô có thể gọi điện thoại mà.” Thím Lan cầm điện thoại bên cạnh đưa cho cô, ý bảo cô lo lắng thì gọi điện về nhà liền đi, cô muốn về nhà là không thể nào.

“Vâng, cảm ơn thím Lan.” Lúc này Vu Thiện mới nhớ tới là có điện thoại, nhưng trong nhà không có điện thoại, thường thì mình đều về nhà, làm sao bây giờ?

“Cô Vu, cô nói chuyện điện thoại xong thì đi nghỉ ngơi đi.” Thím Lan nói xong rồi đóng cửa lại và rời khỏi phòng.

Vu Thiện trầm tư nhìn điện thoại, suy nghĩ hay là nên điện thoại cho Vu Thành? Vu Thành sẽ đưa mẹ về sao? Không được, nếu cô đã đồng ý gả cho Âu Dương Lãnh, ông ta phải nên thực hiện cam kết.

Vu Thiện dừng cầm điện thoại lên, bấm số điện thoại cô ghi nhớ trong đầu, cô không biết tại sao phải nhớ rõ số điện thoại này như vậy, chỉ biết trái tim mình lo lắng đập mạnh.

Rất nhanh đầu bên kia có tiếng trả lời. “A lô, ai vậy?” Vu Thành vốn chuẩn bị đi ngủ thì nghe điện thoại vang lên, mơ màng bắt máy, khiến Đinh Hoa ngủ bên cạnh đề cao cảnh giác.

“Là tôi.” Vu Thiện cảm giác miệng mình vô cùng khô khốc, rất lâu mới thốt nên lời, nếu như không phải muốn biết tung tích hiện giờ của mẹ, cô hoàn toàn sẽ không gọi vào số điện thoại này.

“Tìm tôi có chuyện gì?” Vu Thành nghe ra giọng Vu Thiện, vội vàng lên tinh thần hỏi, Đinh Hoa nằm im nghe đoạn đối thoại của bọn họ, cái tên Vu Thành này đêm khuya nói chuyện với phụ nữ, có phải xem như mình không tồn tại rồi hay không.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Ở Lại Nhà Âu Dương

Edit: Ngọc Hân

“Tôi muốn gặp mẹ!” Vu Thiện nói rõ ý của mình, cô không hiểu tại sao Vu Thành lại đối xử lạnh nhạt với mẹ như vậy, nói thế nào thì mẹ cũng là vợ do Vu Thành cưới hỏi堂堂 hoàng, lqydon

“Bà ấy không sao, cô yên tâm.” Vu Thành biết tính con gái rất giống mình, đáng tiếc lại là con gái.

“Tôi muốn biết bà thực sự không sao!” Giọng Vu Thiện có chút cầu khẩn, cô không tưởng tượng được Đinh Hoa đối xử với mẹ như thế nào.

“Cô vẫn nên tự lo cho mình đi.” Vu Thành hạ giọng, dù nói thế nào đi nữa thì nó vẫn là con gái mình.

“Tôi...” Vu Thiện còn chưa kịp nói đã nghe bên Vu Thành truyền tới tiếng hét lớn: “Được lắm Vu Thành, ông lại còn dám lén lút có phụ nữ sau lưng tôi, có phải ông không muốn sống nữa hay không?” Đinh Hoa nghe thấy Vu Thành thế mà lại dùng giọng điệu dịu dàng như thế nói chuyện, trong nháy mắt trong lòng lửa giận bốc cháy, bất chấp rống to.

“Bà cái người phụ nữ điên này.” Vu Thành nổi giận, không kịp nói gì đã đẩy Đinh Hoa ra, khiến Đinh Hoa ngã nhào trên mặt đất, Vu Thiện nghe tiếng thét chói tai tức giận của Đinh Hoa, sau đó là tiếng động hỗn loạn, sau nữa thì cái gì cũng không nghe được nữa.

Cô thờ dài để điện thoại xuống, không quan tâm chuyện của Vu Thành và Đinh Hoa, nghe Vu Thành nói chắc hẳn tại mẹ an toàn, còn lời quản gia vang vọng trong đầu cô, nghĩ thầm mẹ nhất định sẽ không có chuyện gì.

Cô đi tới trước tủ treo quần áo, mở cửa ra, sau đó lấy một bộ đồ ngủ rồi vào phòng tắm thay đồ, lúc gần đi ngủ xác định cửa đã khóa kỹ mới nằm lên giường ngủ thiếp đi.

Lúc nửa đêm Âu Dương Lãnh đi vào thì thấy cô ngủ không yên ổn, Âu Dương Lãnh đứng ở mép giường nhìn cô, lúc thấy cô nhú chặt chân mày anh cũng trực tiếp nhú mi, cô đang mơ không yên ổn? Về phần lo lắng chuyện gì thì anh không biết, Âu Dương Lãnh vươn tay dịu dàng xoa mắt cô, trấn an tâm tình của cô.

Một lát sau mắt cô không nhú chặt nữa, khiến trong thoáng chốc Âu Dương Lãnh thả ánh mắt dịu dàng, cô bây giờ thoát nhìn giống như một con mèo nhỏ, co rúc dưới chăn, ánh mắt không đề phòng anh.

Âu Dương Lãnh ngồi bên mép giường cô rất lâu, nhìn cô từ từ ngủ say mới trở về phòng, bất kể cô có ý kiến gì, hoặc muốn kháng nghị anh cũng sẽ trối chết lấy cô, sẽ không để cô rời đi. Cho dù mình đồng ý một người muốn mang cô rời khỏi chỗ đó, anh cũng muốn giữ cô lại bên cạnh mình.

Sáng sớm hôm sau Vu Thiện tỉnh lại sau tiếng gõ cửa của thím Lan, cô vén mi nhìn thoáng ra bên ngoài, trời vừa mới sáng, thím Lan tìm mình sớm như vậy để làm gì?

“Cô Vu, cô rời giường chưa? Thiếu gia bảo tôi tới chăm sóc cô.” Giọng thím Lan vang lên bên ngoài cửa.

“Bà chờ một chút.” Vu Thiện nói, sáng sớm Âu Dương Lãnh muốn làm gì? Cô phủ thêm một chiếc áo khoác đi tới mở cửa, thím Lan đã đứng bên ngoài chờ.

“Cô Vu, cô rửa mặt nhanh lên, thiếu gia đang ở trong phòng chờ cô.” Thím Lan cười híp mắt nói, sáng sớm thiếu gia đã bảo mình tới đâu, muốn biết tối hôm qua cô Vu ngủ có ngon giấc hay không. Còn chuyện nữa chính là thiếu gia muốn dẫn cô Vu đi ra ngoài, hình như là đi mua đồ.

“Vâng, bà làm việc của mình đi.” Vu Thiện gật đầu, sau đó trở lại phòng đi rửa mặt, bất kể mình từ chối như thế nào, Âu Dương Lãnh cũng sẽ không nghe lời mình đâu, cho nên Vu Thiện cũng lười nói.

Thím Lan sửa sang lại giường chiếu, trong lòng cười thầm, xem tình hình trước mắt, thiếu gia đối với cô Vu không phải hoàn toàn vô tình, ít nhất thiếu gia vẫn để ý tới cảm nhận của cô Vu, không biết cô Vu đối với thiếu gia thì như thế nào?

“Thím Lan, bà đi ra ngoài trước đi, tôi sẽ xuống ngay.” Vu Thiện đi tới cửa phòng tắm, nhìn thím Lan vẫn còn ở trong phòng nói, cô muốn thay quần áo, không muốn thím Lan ở đây.

“Được, thím Lan đi ra ngoài trước.” Thím Lan biết con gái sẽ thấy xấu hổ, cho nên bà đi ra ngoài.

Nhìn thím Lan rời khỏi phòng, lúc này Vu Thiện mới tìm quần áo trong tủ, quần áo cô không ở đây, không thể làm gì khác hơn là chấp nhận tìm một bộ quần áo mặc vào. Khi nhìn thấy bộ váy liền áo màu tím, hai mắt Vu Thiện tỏa sáng, bộ này nhìn rất đẹp, so với bộ quần áo trước thì bộ này thích hợp với mình hơn.

Lấy bộ này thôi. Lúc Vu Thiện thay xong quần áo, Âu Dương Lãnh tới gõ cửa, Vu Thiện tưởng rằng thím Lan lên thúc giục nên chẳng nghĩ ngợi gì đã mở cửa, lúc nhìn thấy Âu Dương Lãnh, Vu Thiện phản xạ có điều kiện đóng cửa lại.

Âu Dương Lãnh sao có thể để cho cô như ý, lúc cô sắp đóng cửa lại thì đưa chân chèn vào khe cửa khiến Vu Thiện không đóng được, Vu Thiện cũng không giận đẩy cửa ra đi vào trong phòng, anh ta muốn vào thì cứ vào.

“Hôm nay em rất xinh đẹp.” Âu Dương Lãnh cầm hộp quà trong tay, đi phía sau cô nói, bộ váy liền áo này anh tình cờ phát hiện, cảm thấy nó rất hợp với Vu Thiện, không nghĩ tới Vu Thiện mặc vào lại xinh đẹp như vậy.

“Anh...” “Vu Thiện đề phòng nhìn anh, hôm nay Âu Dương Lãnh khiến cô cảm thấy không giống bình thường, không có hơi thở lạnh lùng như lúc trước, ngược lại cười cưng chiều mình, dịu dàng khiến cô có cảm giác rất không yên tâm.

“Đến đây, đeo cái này lên nhìn sẽ đẹp hơn.” Âu Dương Lãnh cười mê hoặc, đối với sự đề phòng của Vu Thiện xem như không thấy, từ từ mở chiếc hộp ra, là một sợi dây chuyền khảm kim cương, phát ra ánh sáng lóe mắt.

“Anh đây là?” Vu Thiện ngạc nhiên nhìn Âu Dương Lãnh, cô vừa nhìn đã biết sợi dây chuyền này có giá trị không hề rẻ, cô cũng không cho rằng là anh ta muốn tặng mình, nhưng anh ta muốn mình đeo?

“Nhanh đeo lên đi nào.” Giọng Âu Dương Lãnh vẫn dịu dàng như cũ, đối với Vu Thiện mà nói, anh như vậy càng khiến Vu Thiện bất an: “Mẹ em đang đợi em.”

“Anh nói gì?” Vu Thiện nghe về mẹ, thần kinh căng thẳng, Âu Dương Lãnh anh ta biết mẹ ở đâu? “Mẹ tôi ở đâu?” Vu Thiện vội hỏi, ngay cả mình nắm lấy tay Âu Dương Lãnh cũng không biết.

“Ngoan, đeo chiếc này lên, chúng ta đi tìm mẹ.” Anh nhẹ nhàng xoay người Vu Thiện để cô dựa vào trước ngực mình, lưng đưa về phía mình. Anh đeo sợi dây chuyền lên cổ cô: “Sau này cũng không được tháo xuống, biết không?” Giọng nói dịu nhẹ thổi qua lỗ tai cô.

“Vậy bây giờ chúng ta đi thăm mẹ, được không?” Vu Thiện bất chấp mình đang đứng dựa mấp mòi trong ngực Âu Dương Lãnh, hiện giờ cô chỉ muốn mau chóng nhìn thấy mẹ.

“Ừ, bây giờ xuất phát đi thôi.” Âu Dương Lãnh ôm bờ vai cô, thấy cô hiện tại dựa vào người mình, thỏa mãn cười nhếch miệng, hai người đi tới cửa, tài xế đã sớm ngồi ở chỗ ghế lái chờ bọn họ.

“Lên xe đi.” Âu Dương Lãnh quan tâm bảo cô lên xe trước, sau đó mình mới ngồi vào, khi anh bảo tài xế chở tới một nhà hàng ăn cao cấp thì Vu Thiện không nhịn được hỏi, “Không phải chúng ta đi thăm mẹ sao?”

“Mẹ em ở trong đó.” Âu Dương Lãnh dắt cô xuống xe, bảo tài xế rời đi trước, sau đó dẫn cô vào, Vu Thiện đi theo sát Âu Dương Lãnh, sao mẹ ở chỗ này?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ba Mẹ Hai Bên Gặp Mặt

“Sao anh biết mẹ ở chỗ này?” Vu Thiện bước theo Âu Dương Lãnh, dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ đi tới trước một căn phòng bao, nghi ngờ hỏi, Âu Dương Lãnh tới chỗ này thật sự là để tìm mẹ?

“Chờ chút, em ngoan ngoãn thì có thể gặp lại mẹ em.” Về mặt Âu Dương Lãnh vui vẻ nói rồi ôm lấy eo cô, nếu như sau này cô cứ ngoan ngoãn nằm trong ngực anh như vậy, cảm giác cũng không tệ. lequydoon

“Xin mời tổng giám đốc Âu Dương.” Lúc nhân viên phục vụ nhìn thấy Âu Dương Lãnh, thì biết người đàn ông anh tuần trước mắt này chính là tổng giám đốc đào hoa lạnh lùng của tập đoàn Âu Dương ở thành phố B. Tin tức đào hoa của anh vẫn là đề tài dư thừa của bọn họ, bây giờ nhìn thấy anh quan tâm một người phụ nữ như thế, đúng là hiếm thấy, anh ta bắt đầu âm thầm quan sát hành động của bọn họ.

Trong phòng đã đầy người ngồi, lúc nhìn thấy bọn họ tất cả không hẹn mà cùng đứng lên, ngoại trừ Âu Dương Thiên và Âu Dương Văn, Vu Thành và Đinh Hoa cùng với Vu Long Vu Hồ.

“Chúng con tới muộn.” Âu Dương Lãnh ôm Vu Thiện đi tới, trực tiếp ngồi xuống chỗ ngồi đã sắp xếp cho bọn họ, sát bên cạnh Âu Dương Thiên. Vu Thiện nhìn thoáng qua bọn họ nhưng không nhìn thấy mẹ, quay đầu nghi ngờ nhìn Âu Dương Lãnh, muốn hỏi thăm Âu Dương Lãnh đây là chuyện gì xảy ra.

“Không muộn, không muộn, chúng ta cũng vừa tới.” Đinh Hoa cười duyên rĩ, hôm nay vừa nhìn thì liền biết Âu Dương Lãnh đúng là người tuần tú lịch sự, đáng tiếc bà ta không có con gái, nếu không cũng sẽ không để Vu Thiện chiếm tiện nghi.

“Hừ.” Âu Dương Thiên khinh thường hừ một tiếng khiến Đinh Hoa cảm giác mình rất mất mặt, nhưng bà ta không dám nổi giận, chỉ có thể trợn mắt nhìn Vu Thành một cái.

“Con trai, Vu Thiện không quấy rầy con chứ.” Vu Thành cười có chút cứng nhắc nói, trước mặt Âu Dương Lãnh ông ta cảm thấy mình thấp hơn Âu Dương Lãnh một cái đầu, thế nào cũng cảm giác mình không góc đầu lên được.

“Sao không thấy mẹ vợ con?” Âu Dương Lãnh cũng không muốn dòi dề tài lên người Vu Thiện, hướng chỉ Vu Thành là ai, anh nắm chắc trong tay.

“Không phải mẹ vợ là tôi đang ở đây sao?” Đinh Hoa không nhịn được lên tiếng, hiện giờ bà ta là phu nhân của Vu thị, chính là mẹ Vu Thiện.

“Bác Vu, hôm nay không phải ba mẹ hai bên gặp mặt sao? Sao không thấy mẹ vợ con?” Âu Dương Lãnh hoàn toàn không để ý tới Đinh Hoa, đuôi mắt cũng không liếc qua, khiến Đinh Hoa giận đến méo mó.

“Việc này... Bà ấy không khỏe, không tới được.” Khuôn mặt Vu Thành lộ vẻ luống cuống, thì ra Âu Dương Lãnh đã sớm biết Đinh Hoa không phải là mẹ ruột của Vu Thiện.

“VẬY MẸ BÀ ẤY Ở ĐÂU?” Vu Thiện thật sự không nhịn được, mới vừa rồi cô đã muốn hỏi thì bị Âu Dương Lãnh ngăn lại, bây giờ nghe thấy mẹ không khỏe, lo lắng hỏi ra lời.

“Bình tĩnh một chút, Thiện Nhi đừng nóng vội.” Âu Dương Lãnh trấn an cảm xúc căng thẳng của Vu Thiện, anh nhìn Vu Thành nói một câu: “Bất kể nguyên nhân gì, ở chỗ này chỉ có mẹ Vu Thiện mới có thể ngồi.” Ngụ ý, người phụ nữ như Đinh Hoa vốn không thể ngồi ở đây.

“Hừ, đây chính là ông Vu không đứng rồi, sao vợ ông không có ở đây?” Âu Dương Thiên đã một lúc lâu không nói gì bỗng lên tiếng, ông ta vẫn đang quan sát Đinh Hoa và Vu Thiện, khi nhìn thấy Đinh Hoa hành động không tùy nơi, nhìn lại Vu Thiện, cảm thấy Vu Thiện đang cố nén tính tình, Đinh Hoa còn kém cách xa cô.

“Bà ấy ở nhà, đợi lát nữa bảo bà ấy đến đây.” Vu Thành có chút không được tự nhiên nói, ngay cả ông cụ Âu Dương cũng để ý tới Diệp Mẫn, nếu ông ta nói gì nữa nhất định sẽ chọc giận Âu Dương Lãnh, thì chẳng biết anh sẽ dùng thủ đoạn gì đối phó với Vu thị.

“Hừ, khó treo cao đấy!” Đinh Hoa hừ lạnh một tiếng, nghĩ tới sao có nhiều người bóc mẽ bà ta thế, điều này chứng minh bà ta không phải là phu nhân Vu thị sao? Bà ta cố gắng cả đời, sao có thể đưa thứ mình cực khổ mới có được dâng tặng cho người khác.

“Bà bớt nói vài lời đi.” Vu Thành hung hăng trợn mắt nhìn Đinh Hoa một cái, bà ta làm loạn thêm ở chỗ này làm gì!

“Đúng vậy mà, không sinh được con trai thì cũng đừng ló mặt ra ngoài đời!” Vu Thành dám không cho bà nói chuyện thì bà càng muốn nói, Đinh Hoa chỉ biết trong lòng mình tức giận, nếu không phát tiết ra ngoài thì bà ta khó chịu.

“Nếu như nhà ông Vu có chuyện cần phải xử lý, vậy chúng tôi đi trước, hôn sự cũng không cần bàn nữa.” Âu Dương Thiên lạnh lùng nói, ông nhìn cái gia đình này đã cảm thấy ghê tởm, ai cũng đều không coi người khác ra gì. lewuydon

Sắc mặt Vu Long và Vu Hổ cũng rất khó coi, vốn là muốn núp vào tập đoàn Âu Dương, hiện giờ bị mẹ phá hỏng trong lòng đều oán giận, nhưng không dám nói lời nào, chỉ có thể nhìn chằm chằm Đinh Hoa.

Âu Dương Lãnh và Vu Thiện, Âu Dương Văn ở bên cạnh nhìn, không nói câu nào, chỉ như đang xem kịch vui. Âu Dương Văn liếc mắt nhìn Vu Thiện, cũng hiểu tại sao Vu Thiện không lên tiếng, ngay cả ông nội cũng không muốn nhìn thấy cả nhà này.

“Hừ, trừng mắt nhìn tôi cũng vô dụng, đây là sự thật!” Đinh Hoa còn chưa biết mình đắc tội nhà họ Âu Dương, chỉ biết mình rất bất mãn, bà ta vẫn luôn không ưa Vu Thiện và mẹ của cô, đến bây giờ còn muốn chiếm cứ Vu Thành, lại muốn lấy được lợi ích từ Vu thị.

“Long, dẫn mẹ con đi đi, đừng ở đây mất mặt xấu hổ.” Vu Thành nổi giận, vốn muốn nện một cái tát nhưng khi nhìn thấy sắc mặt khó coi của Âu Dương Thiên thì sực tỉnh, chỉ giao Đinh Hoa cho con lớn để nó dẫn Đinh Hoa đi.

“Tôi không đi, phải là bà ta đi, bà ta là người phụ nữ đẻ tiền sinh con gái, hừ, đừng tưởng rằng chen vào nhà Âu Dương là có thể biến thành phượng hoàng!”

“Câm mồm!” Vu Thành nghe thấy bà ta nói như vậy, nhất thời sắc mặt càng khó coi thêm, một cái tát nện thẳng xuống, “Bốp” một tiếng, đánh khiến hai mắt Đinh Hoa nổi đom đóm, bà ta không ngờ Vu Thành dám đánh mình trước nhiều người như vậy.

Trong lúc nhất thời không khí yên ắng, tất cả mọi người đều nhìn tay Vu Thành đang duỗi giữa không trung, cùng mặt Đinh Hoa bị đánh nghiêng sang một bên, cũng muốn nhìn xem Đinh Hoa còn có thể chưa ngửa tiếp hay không.

“Ông đánh tôi?” Đinh Hoa quay mặt sang, dấu ấn năm ngón tay Vu Thành xuất hiện rõ rệt trên mặt bà ta, càng khiến Đinh Hoa tức giận, mình chưa từng bị đánh trước mặt nhiều người ngoài như vậy, Vu Thành này sao lại dám?

“Mẹ, mẹ im nào, mẹ muốn đắc tội nhà họ Âu Dương sao?” Vu Long đỡ bà ta, nói bên tai bà ta, không phải lúc ra cửa đã bàn xong rồi sao? Có tình muốn gây khó khăn cho Vu Thiện, mẹ bây giờ đã gây ra trò gì rồi?

“Đúng vậy mẹ, mẹ mất mặt chết mất.” Vu Hổ nói, hiện tại gây chuyện thành như vậy, người nhà Âu Dương sẽ đối xử với bọn họ như thế nào!

“VẬY...” Lúc này Đinh Hoa mới nhìn tới tình cảnh của chính mình, nhiều người nhìn mình như vậy, trong thoáng chốc lòng bà ta lộp bộp, hình tượng của mình đã bị phá hỏng! Làm thế nào bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Cố Ý Gây Khó Khăn

“Mẹ nói xin lỗi đi, như vậy có thể thay đổi đường chết trước mắt của Vu thị.” Vu Long nói bên tai bà ta, phát hiện thời điểm này, ở chỗ này, nói xin lỗi là phương pháp tốt nhất có thể xóa bỏ hoàn cảnh khó khăn. lequydon

“Để cho Âu Dương lão gia chê cười, Thiện Nhi, con cứ nói đi.” Vu Thành cười đồng thời nháy mắt ra hiệu cho Vu Thiện, để Vu Thiện thay Đinh Hoa nói chuyện.

“Ba vợ, ba cũng biết Thiện Nhi không thích nói chuyện, hơn nữa gây họa cũng không phải là Thiện Nhi.” Âu Dương Lãnh không cho Vu Thiện cơ hội nói chuyện, khinh thường hành động của Vu Thành, vọng tưởng muốn để Thiện Nhi ra mặt, khiến ông nội không vui sao?

“Con...” Thấy Âu Dương Lãnh che chở Vu Thiện như vậy, khuôn mặt già nua của Vu Thành không nhếch lên được, quay đầu nhìn về phía Đinh Hoa đang chột dạ, ánh mắt độc ác nhìn chằm chằm Đinh Hoa, đều do bà ta.

“Thật xin lỗi, là tôi không hiểu lý lẽ khiến Âu Dương lão gia chê cười.” Thấy ánh mắt kinh khủng của Vu Thành, Đinh Hoa cũng biết mình phải nói lời xin lỗi, dịu dàng khom lưng nói xin lỗi trước mặt người nhà Âu Dương.

“Chúng ta vẫn nên bàn bạc chuyện hôn sự của Thiện Nhi đi.” Vu Thành mỉm cười nét mặt già nua dịu xuống nói, dời lực chú ý chuyển qua người Vu Thiện, dù sao hôm nay chính là tới để bàn bạc chuyện hôn sự của cô.

“Khụ khụ, không biết ông Vu cần bao nhiêu sính lễ?” Âu Dương Thiên lạnh giọng nói, theo ông biết, ông Vu từ trước tới giờ không thích Vu Thiện. Nghe nói chính ông Vu là người đưa Vu Thiện lên giường cháu trai mình, cho nên ông cũng không thiết phải chừa mặt mũi cho ông ta.

“Nói luôn, sau này trách nhiệm của Thiện Nhi nằm trên người con.” Âu Dương Lãnh bình tĩnh nói, ánh mắt khó hiểu khiến mặt Vu Thành lúc đỏ lúc trắng. Trong lòng biết mình đưa con gái lên giường Âu Dương Lãnh không phải là cách làm tốt lắm, nhưng có phải Âu Dương Lãnh cố ý muốn mình làm như vậy hay không?

“Cái giá này đi, dù sao chúng tôi cũng nuôi nó nhiều năm như vậy.” Đinh Hoa tranh nói trước, chỉ sợ Vu Thành sẽ không nói, đây là chuyện bà ta cùng các con đã suy nghĩ bàn bạc kỹ rồi, hơn nữa không bán Vu Thiện với giá cao, thế nào cũng không xứng đáng với cái tát vừa rồi mình bị!

“Ồ, giá tiền này sẽ không thấp chứ?” Ánh mắt Âu Dương Lãnh đậm thẳng vào mặt Đinh Hoa, khiến sắc mặt bà ta trở nên khó coi. Giá tiền này vốn là muốn cho Vu Thiện khó chịu, hiện tại bị Âu Dương Lãnh nói thì có vẻ mình không hiểu lý lẽ nghĩa.

Bàn tay Vu Thiện cuộn chặt lại, hung hăng nhìn chằm chằm Đinh Hoa, bà ta xem mình là hàng hóa để bán? Giọng điệu này cô không muốn nhẫn nhịn. Lúc đang muốn phát tác thì bị Âu Dương Lãnh ngăn cản, cô quay đầu nhìn về phía anh, không hiểu tại sao anh muốn ngăn mình.

“Nếu là như vậy, vậy sính lễ chúng tôi sẽ đưa, nhưng sau này cô ấy không còn là người của Vu thị nữa.” Âu Dương Thiên lạnh lùng nhìn Vu Thành một cái, nếu ông ta muốn bán con gái, nhà Âu Dương bọn họ cũng sẽ không buồn bán lỗ vốn.

“Thiện Nhi, gọi một tiếng ba đi, sau này em sẽ không còn là người của nhà họ Vu nữa! Ba vợ, đây là một lần cuối cùng Thiện Nhi gọi ba, hi vọng người không quan trọng đừng xuất hiện trước mặt cô ấy nữa.” Âu Dương Lãnh vỗ tay trấn an cô, muốn cô thả lỏng, lúc đối mặt với Vu Thành cần phải có bộ dạng bất cần đời.

“Ồ, không nghĩ tới Âu Dương đại thiếu lại biết thương hoa tiếc ngọc như vậy, nhưng hoa đẹp như vậy giá cả mà không được chút lợi ích thì không thể được đâu.” Đinh Hoa khinh bỉ nhìn chằm chằm Vu Thiện, trong lòng bị đồ kỵ thiêu đốt, tiện nhân này đừng tưởng rằng có Âu Dương Lãnh làm chỗ dựa sau lưng thì bà ta không làm gì được cô.

“Câm miệng.” Vu Thành quay đầu trừng mắt nhìn Đinh Hoa một cái, không nhìn thấy sắc mặt Âu Dương Thiên sao? Nói thế nào đi nữa, bây giờ Vu thị cũng vấp vào người Âu Dương Lãnh, đắc tội với nhà Âu Dương, đối với Vu thị chẳng có điểm nào tốt.

“Tôi chỉ nói sự thật, sự thật chính là như vậy.” Đinh Hoa bĩu môi xem thường nói, bà ta chính là muốn cố ý gây khó khăn cho Vu Thiện. Ai bảo vừa rồi cô không nói tốt hộ mình, để mình mất mặt ở chỗ này.

“Được rồi, đã bàn xong, Văn Nhi, chúng ta đi về thôi.” Âu Dương Thiên chống gậy đứng lên, khinh thường nhìn Vu Thành một cái. Âu Dương Văn vẫn im lặng từ đầu đến cuối, lúc này mới đứng lên nhìn Vu Thiện rồi theo ông nội rời đi, cũng không nhìn những người khác lấy một lần.

“Ba vợ, tiền sính lễ sau này Hắc Mộc sẽ đích thân đưa qua, không còn chuyện gì nữa, Thiện Nhi chúng ta đi về thôi.” Trông mắt anh nhìn sâu vào mặt Đinh Hoa, Đinh Hoa thấy thế trong lòng phát bực, Âu Dương Lãnh lôi kéo Vu Thiện biến mất khỏi căn phòng bao.

“Đều tại bà, người phụ nữ này, nếu như Âu Dương Lãnh ghi hận trong lòng, mười cái mạng của bà chết cũng không đủ!” Thấy mọi người trong nhà Âu Dương rời đi, Vu Thành lập tức tỉnh táo lại, mới vừa rồi ông ta cứ luôn căng thẳng, chỉ sợ Âu Dương Lãnh tức giận.

“Cái gì vậy, đều là do tiện nhân Vu Thiện, nếu như không phải nó, tại sao Âu Dương Lãnh có thể đối xử với ông như vậy.” Đinh Hoa thông minh chĩa mũi nhọn vào Vu Thiện, không chút nào biết là mình đã phá hỏng bầu không khí.

“Bà còn dám nói, nếu như không phải Vu Thiện độ lượng, bà cho rằng Âu Dương Lãnh sẽ bỏ qua cho bà!” Vu Thành đau lòng nói, không ngờ Đinh Hoa không hiểu hoàn cảnh như vậy, bây giờ mới biết mình có bao nhiêu thất bại.

“Hừ, cô ta độ lượng? Phụ nữ đề tiện sinh con gái đề tiện.” Về mặt Đinh Hoa khinh thường, bà ta nhìn không thuận mắt về mặt bình thân của mẹ con Vu Thiện, dường như trong mắt bọn họ, mình rất đáng thương hại.

“Bà còn nói!” Vu Thành giận đến muốn đưa tay tát Đinh Hoa một cái, bị Vu Long ngăn cản: “Ba, bà đừng tức giận, chỉ là tâm tình mẹ không tốt.” Ánh

mất ý bảo Vu Hồ mở miệng nói.

“Ba, nếu nhà Âu Dương đưa ra giá... Ách, sinh lễ cao như vậy, cũng coi như Vu thị xứng đáng.” Vu Hồ nói trấn an con giận của Vu Thành, hiện tại chỉ có thể lấy lòng nhà họ Âu Dương.

“Hừ, cô ta chỉ có tác dụng trong việc đây.” Đinh Hoa quả thực sợ Vu Thành sẽ đánh mình một lần nữa, có chút rụt rè đứng sau lưng con trai, trong lòng trong mắt đều hận Vu Thiện.

“Các người... Haizz, đi thôi.” Nhìn mấy mẹ con họ, Vu Thành thực sự không tức giận được nữa, nếu như không phải thấy Đinh Hoa sinh hai đứa con trai cho nhà họ Vu, bà ta đã sớm bị mình đá ra khỏi cửa.

“Vâng, đi thôi.” Vu Long nói theo, sau đó dìu Đinh Hoa đi ra ngoài, Vu Hồ đi theo phía sau, biến mất khỏi phòng bao trở về công ty Vu thị.

Âu Dương Lãnh đi theo Âu Dương Thiên ra ngoài, lúc đi ra khỏi nhà hàng bao Vu Thiện lên xe trước, còn mình đứng bên ngoài gọi điện thoại. Vu Thiện không biết anh muốn làm cái gì, cảm kích lúc trong phòng bao anh nói chuyện giúp mình. Nghĩ đến lúc đó nếu như mình lên tiếng thì nhất định sẽ trúng kế của Đinh Hoa, khiến ông nội Âu Dương càng ghét mình hơn. Mặc dù ông nội Âu Dương không biểu hiện rõ ràng, nhưng Vu Thiện biết, ông nội Âu Dương không thích mình.

Âu Dương Thiên và Âu Dương Văn ngồi một chiếc xe khác rời đi, không nhìn Vu Thiện một cái, còn Âu Dương Văn như có như không liếc nhìn Vu Thiện, bị Âu Dương Thiên phát hiện: “Văn Nhi, còn cảm thấy Vu Thiện như thế nào?”

“Cô ấy không tệ, ít nhất không phải loại phụ nữ yếu đuối, rất thích hợp với nhà Âu Dương.” Ở bên trong phòng Âu Dương Văn âm thầm quan sát Vu Thiện, khi nhìn thấy Đinh Hoa cố ý gây khó khăn cho cô, sắc mặt cô không hề tái nhợt mà ngược lại có móng vuốt sắc bén, còn cố gắng phản kích nhưng bị Âu Dương Lãnh ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Khoảnh Khắc Mập Mờ.

Edit: Ngọc Hân

“Ừ, là khối ngọc có thể mài dũa, chỉ là thân phận cô ấy không giúp được gì cho nhà Âu Dương.” Ông cụ Âu Dương vẫn không bỏ qua thân phận của Vu Thiện như trước, thân phận như thể hiển nhiên không nằm trong phạm vi được ông đón nhận.

“Thì xem anh trai dạy dỗ như thế nào đã.” Cho đến khi xe Vu Thiện và Âu Dương Lãnh biến mất trong tầm mắt Âu Dương Văn, anh ta mới quay đầu lại, trong đôi mắt xẹt qua tia sáng không bị ai phát hiện.

Vu Thiện ngồi trong xe nhìn Âu Dương Lãnh, anh ta đang nói chuyện điện thoại với ai vậy? Không giống với bộ dạng mảy may nhú chặt, khí chất lúc nhả nhận lúc lạnh lùng như ngày thường, Vu Thiện ngấm mải anh.

“Ừ, phải làm đừng để lại dấu vết, còn nữa, chuẩn bị ngày mai họp báo, tuyên bố hôn sự cùng Vu Thiện.” Âu Dương Lãnh nói với Hắc Mộc, sau đó không nói thêm câu nào nữa, anh cúp máy thì thấy Vu Thiện nghi hoặc nhìn mình.

“Lái xe.” Âu Dương Lãnh ngồi vào xe dẫn tài xế lái đi, rồi quay đầu qua nhìn Vu Thiện, lúc này anh mới nhìn thấy trên khuôn mặt cô có dấu hồng, nếu như không nhìn kỹ thì không phát hiện ra được.

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Âu Dương Lãnh đưa bàn tay xoa nhẹ lên dấu vết trên gò má Vu Thiện, xem ra là ngày hôm trước in lên, không phải ngày đó cô về nhà ư? Là ai đánh?

“Tôi không sao.” Vu Thiện tránh bàn tay Âu Dương Lãnh, khiến tay anh dừng giữa không trung, cô cho rằng sẽ không ai phát hiện, không ngờ lạnh lùng như Âu Dương Lãnh lại thấy vẻ mặt nhếch nhác của mình.

“Đừng quên bây giờ em là thành viên của gia đình Âu Dương tôi, bắt nạt em chính là bắt nạt cả nhà Âu Dương!” Mặc dù giọng Âu Dương Lãnh lạnh nhạt nhưng Vu Thiện cúi đầu nên không nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của anh thoáng hiện ý định giết người.

Vu Thiện không trả lời, mới vừa rồi Đinh Hoa nói trong lòng cô tạo thành cơn lửa giận, người phụ nữ đề tiện kia sao có thể làm nhục mình trước mặt nhiều người như vậy! Đừng để mình có cơ hội, mình sẽ hung hăng dạy dỗ bà ta.

“Tôi nay nghỉ ngơi cho khỏe đi, ngày mai có phóng viên phỏng vấn.” Âu Dương Lãnh nhìn cô một lần nữa, sau đó nhắm mắt lại không để ý tới Vu Thiện. Còn Vu Thiện nghi ngờ lời anh nói, anh bảo ngày mai có phóng viên phỏng vấn?

Vốn là muốn hỏi anh xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn thấy anh đã nhắm mắt lại, bộ dạng như một chết đi được, cho nên cô ngậm miệng, vì cô biết Âu

Dương Lãnh sẽ không vì mình từ chối mà hủy bỏ phỏng vấn.

Cô quay đầu nhìn quang cảnh thành phố, trong lòng nghĩ về mẹ, không phải nói về nhà thăm mẹ sao? Sao lại trở về nhà Âu Dương? “Âu Dương Lãnh, không phải anh bảo cho tôi về nhà họ Vu gặp mẹ há?”

“Thay đổi chủ ý, chờ sau khi khi phóng viên phỏng vấn kết thúc thì đón mẹ em tới đây!” Đây là tất cả kế hoạch anh thay đổi khi Đinh Hoa gây loạn ở nhà hàng, mẹ cô là nhược điểm của cô, nếu như vẫn bị Vu Thành nắm thóp thì khó đảm bảo Vu Thành sẽ không sử dụng lại chiêu cũ!

“Tại sao có thể thế? Tôi muốn gặp mẹ!” Vu Thiện hoảng hốt, nếu như không phải muốn chờ gặp mẹ, cô cũng sẽ không nhẫn nhịn, bây giờ lại không thể gặp mẹ!

“Đừng làm rộn, tôi sẽ không nuốt lời.” Âu Dương Lãnh hé con mắt đen nhánh nhìn Vu Thiện hoảng hốt bên cạnh, cô lo lắng mẹ cô như vậy sao? Anh đột nhiên đổ kỵ với mẹ cô đã lấy đi tất cả lực chú ý của cô!

“Anh...” Tại sao anh ta có thể như vậy? Rõ ràng đã nói rồi lại nuốt lời, Vu Thiện trừng mắt nhìn, tức giận khiến vẻ mặt cô động lòng người, gương mặt xinh đẹp thoáng hiện màu hồng, khiến Âu Dương Lãnh nhìn đến ngây dại.

“Anh muốn làm gì?” Vu Thiện phát hiện Âu Dương Lãnh thế nhưng nhích lại gần mình, vẻ mặt nhất thời bối rối, anh ta muốn làm gì?

“Em cứ nói đi!” Không đợi cô có phản ứng, Âu Dương Lãnh đã hôn lên môi cô, lần này anh dịu dàng cướp đoạt hơi thở trong miệng cô, một tay giữ chặt phía sau đầu cô, không để cô tránh nụ hôn của mình.

“Ồ ồ.” Vu Thiện cố gắng né tránh môi mình không để Âu Dương Lãnh được như ý, hơi thở trên môi anh lạnh lùng, truyền vào bên trong miệng khiến cô không phản kháng được, cô không muốn bị hôn đầu.

“Mùi vị của em khiến tôi nhớ vô cùng.” Rất lâu sau Âu Dương Lãnh mới buông cô ra, nhìn môi cô bị mình làm ẩm ướt đỏ bừng, gương mặt xinh đẹp, nhất là bộ ngực phập phồng lên xuống, chỗ nào cũng hấp dẫn sự chú ý của anh.

“Tại sao anh có thể đối xử với tôi như vậy!” Tròng mắt Vu Thiện đầy hận ý nhìn anh chằm chằm, không hiểu tại sao anh lại muốn đối xử với mình như vậy, người không yêu nhau sao có thể hôn môi!

“Thiếu gia, về nhà rồi.” Tiếng tài xế bên ghế lái truyền tới, Vu Thiện quay đầu nhìn lại, xe đã dừng trong sân nhà Âu Dương, còn thám Lan đang đứng bên cửa sổ xe nhìn, Vu Thiện cả kinh, mới vừa rồi thám Lan thấy được bao nhiêu?

“Ừ, chúng ta xuống xe thôi.” Nói xong không để ý đến mà bước xuống xe, để Vu Thiện ở lại trong xe, cảm hận nhìn chằm chằm bóng lưng anh, trong lòng nghĩ anh ngàn vạn lần, anh ta quá ghê tởm.

“Cô Vu, cô không xuống sao?” Thám Lan mỉm cười nhìn Vu Thiện cảm hận bất bình phía trong xe, một màn mới vừa rồi tất nhiên bà thấy hết, thiếu gia có cảm tình với cô Vu, nếu không sao sẽ hôn cô Vu đây!

“Vâng, tôi xuống đây.” Vu Thiện vội vàng xuống xe, còn Âu Dương Lãnh đã biến mất không thấy bóng dáng, Vu Thiện đi theo thám Lan vào nhà, biết hôm nay Âu Dương Lãnh sẽ không để mình gặp mẹ, tâm tình vô cùng mất mát.

“Cô Vu, cô muốn nghỉ ngơi chưa?” Thám Lan quan tâm hỏi, nhìn ra vẻ mệt mỏi trong mắt cô, trong lòng thầm than, không phải là hai bên ba mẹ gặp mặt ư? Sao bộ dạng như không vui?

“Rồi, cháu mệt mỏi quá.” Đúng vậy, đối mặt với loại tính kẻ người nhà như vậy Vu Thiện cảm giác mình thật sự mệt mỏi, trước kia bất kể khổ sở cỡ nào, cực nhọc đến đâu, trong lòng cô luôn có hi vọng, chỉ vì cô biết mình nhất định sẽ có một ngày hết khổ, nhưng tất cả đều bị Vu Thành, người làm ba kia phá hỏng!

“Vậy nếu cô Vu có chuyện gì thì cứ việc gọi cho thám Lan.” Thám Lan đưa Vu Thiện vào phòng, sau đó tế nhị đóng cửa lại, nhìn thân thể yếu ớt của cô Vu, cần phải chăm sóc kỹ để xinh đẹp kết hôn với thiếu gia mới được.

“Cảm ơn thám Lan.” Cô mỉm cười gật đầu, may còn có thám Lan là người đối xử tốt với mình, không khiến tâm tình cô kém xuống. Đột nhiên dưới lầu truyền tới tiếng động cơ khởi động, Vu Thiện đi tới bên cửa sổ nhìn thì thấy Âu Dương Lãnh thay quần áo âu phục, ngồi lên xe nghênh ngang rời đi.

Anh ta muốn đi đâu? Khó trách mới vừa rồi sau khi cô xuống xe, xe không lập tức lái vào nhà để xe, thì ra là Âu Dương Lãnh muốn đi ra ngoài! Chờ một chút, mình quan tâm Âu Dương Lãnh đi đâu làm cái gì chứ? Anh ta đi đâu mắc mớ gì đến mình! Cô kinh ngạc với sự thay đổi của mình!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Truyền Thông Phỏng Vấn 1

Vu Thiện tức giận quay lại ngồi vào ghế trong phòng, ngón tay vô ý vịn chặt, giận tâm tình mình thay đổi nhanh như vậy, người đàn ông thích phóng túng như Âu Dương Lãnh, chắc chắn là đi tìm phụ nữ rồi.

Vu Thiện mơ màng ngủ trên giường, trong giấc mơ nhìn thấy gương mặt tuấn tú của Âu Dương Lãnh không ngừng nhích lại gần mình, bất kể mình né tránh như thế nào cũng không thể được. Còn hơi thở Âu Dương Lãnh càng lúc càng tới gần, khiến cô từ trong giấc mơ tỉnh lại, cô đưa tay vỗ trán, nhìn cách trang trí chỗ này, thì ra mình đang nằm mơ. lqduydon

Cô đứng dậy đi tới bên cửa sổ, cũng tầm bốn năm giờ sáng, Âu Dương Lãnh vẫn chưa về, anh ta đi đâu? Vu Thiện tự nói với mình, cô chỉ là muốn biết tung tích của mẹ nên mới quan tâm anh ta đi đâu như vậy.

Hiện giờ cô không muốn quay về ngủ nữa, chọn ngồi bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Biệt thự nhà họ Âu Dương xây ở giữa lưng chừng núi, thỉnh thoảng gió từ trong rừng cây thổi tới khiến cô tỉnh táo hơn nhiều. Cô đang suy nghĩ Vu Thành muốn lợi dụng mình để chen chân vào tập đoàn Âu Dương, chẳng lẽ Âu Dương Lãnh không nhìn ra dã tâm của Vu Thành?

Suy nghĩ lúc lâu cũng không nghĩ ra điều gì, cô bỏ qua không nghĩ tiếp nữa, chỉ biết rằng ngoại trừ bảo vệ mẹ ra cô còn phải bảo vệ chính mình, trên tay cô đã có đủ tiền để cô và mẹ không phải lo vấn đề cơm áo, cho dù rời khỏi đây tới chỗ khác sinh sống cũng không có vấn đề gì.

Trời sáng, cô nghe thấy tiếng xe trở về từ sân truyền tới, cô đứng lên nhìn xuống, thấy Âu Dương Lãnh từ trên xe bước xuống, quần áo trên người có chút xốc xệch, giống như từ trong đám phụ nữ bước ra.

Quả nhiên anh ta đi tìm phụ nữ, cô chỉ biết trái tim mình rất khó chịu, Âu Dương Lãnh ngẩng đầu lên nhìn về phía phòng Vu Thiện, thấy trước cửa sổ phòng cô có bóng người thấp thoáng, cô thức dậy sớm như vậy à?

Một đêm không nghỉ ngơi nhưng Âu Dương Lãnh một chút mệt mỏi cũng không có, tinh thần vẫn sáng láng như cũ. Đêm hôm qua trong bang xảy ra chút chuyện, vốn không cần anh tự mình ra mặt, nhưng anh đột nhiên muốn trở về xem tình hình thế nào, đã lâu lắm rồi anh không xuất hiện.

Nếu như không phải nhớ ra ngày hôm nay anh phải tham dự buổi truyền thông phỏng vấn thì chưa chắc anh trở về. Âu Dương Lãnh bình tĩnh bước đi lên lầu hai, thím Lan xuất hiện trong phòng, vốn là muốn gọi thiếu gia nhưng thấy anh đi lên lầu, cho rằng anh mệt mỏi nên không quấy rầy.

Âu Dương Lãnh đi tới phòng Vu Thiện nhìn cánh cửa, chỗ này là do anh tạm thời thiết kế lại, chỉ vì anh muốn cho cô một căn phòng thuộc về mình mà không phải trong căn phòng nhỏ hẹp như phòng cũ.

Không biết tối qua cô ngủ như thế nào? Có mơ thấy ác mộng hay không? Bên trong cửa, Vu Thiện không biết Âu Dương Lãnh đứng bên ngoài, trong lòng cô dường như có một cây gai nhọn, nhắc nhở mình, Âu Dương Lãnh là một người có máu lạnh.

Quên đi, vẫn không nên quấy rầy cô, chắc hẳn bây giờ vẫn chưa muốn gặp lại mình. Âu Dương Lãnh xoay người đi vào phòng mình, anh muốn tắm rửa cả người dơ bẩn rồi nghỉ ngơi một lát, sau đó hẹn gặp truyền thông.

Nghe tiếng đóng cửa ở gian phòng bên cạnh, Vu Thiện biết Âu Dương Lãnh đã về phòng, trong lòng không khỏi tỉnh táo lại, không quên mình vẫn còn ở nhà Âu Dương, phải cẩn thận mọi thứ.

“Cô Vu, cô đã dậy chưa? Đến giờ ăn sáng rồi.” Giọng thím Lan vang lên ở cửa, bà biết chuyện lát nữa thiếu gia cùng cô Vu hẹn gặp truyền thông, còn hôm qua thiếu gia cũng đã sớm dặn dò mình, chăm sóc tốt cho cô Vu.

“Vâng, cháu đã dậy.” Vu Thiện vội mở cửa ra, ở chỗ này thím Lan là người đối xử tốt với mình nhất, cô cũng không tiếc cho bà vẻ mặt tươi cười.

“Cô Vu đến đây đi, tôi làm cháo tổ yến, đẹp da.” Thím Lan cười híp mắt nói, nghe nói phụ nữ ăn cháo tổ yến rất tốt cho da, còn cô Vu xinh đẹp như vậy, ăn vào càng tốt hơn.

“Vâng, cảm ơn thím Lan.” Vu Thiện mỉm cười với bà, lúc này Âu Dương Lãnh cũng đi ra ngoài, ba người sáu con mắt nhìn nhau, thím Lan lúng túng dờ daim nhìn, mình cản trở thiếu gia và cô Vu nói chuyện rồi.

Còn Vu Thiện và Âu Dương Lãnh nhìn nhau, đối với chuyện Âu Dương Lãnh biến mất vào tối hôm qua, Vu Thiện chỉ cúi đầu không tỏ vẻ gì cả, Âu Dương Lãnh thấy sự khinh bỉ trong mắt cô, trong lòng cũng đầy nghi ngờ, cô sao vậy?

“Thiếu gia, ăn sáng đi.” Thím Lan thấy bọn họ không nói gì, cũng không có động tác gì, cố ý lên tiếng, haizzz, bọn họ đang làm cái gì vậy?

“Ừm, đi thôi.” Âu Dương Lãnh dẫn đầu đi xuống, khi lướt qua bên người Vu Thiện mang đến mùi nước hoa, đối với hành động quyến rũ phụ nữ bên ngoài của Âu Dương Lãnh, trong lòng Vu Thiện lại càng không đếm xỉa tới.

Mấy người đi xuống lầu, còn Vu Thiện vẫn không thèm nhìn Âu Dương Lãnh, yên lặng ăn xong bữa sáng. Còn Âu Dương Lãnh cũng không có khẩu vị, vội vã xúc mấy ngụm rồi lôi kéo Vu Thiện rời đi, vì buổi phỏng vấn sắp bắt đầu.

Buổi họp báo đc sắp xếp ở phòng tiếp khách dưới lầu một của tập đoàn Âu Dương, chỗ đó có thể tụ tập không dưới 100 người, còn hôm nay phóng viên cũng có tầm khoảng 100 người. Cả đám người khiến Vu Thiện cau mày, cô không muốn gặp truyền thông, trong lòng cô thầm nghĩ, chỉ cần qua truyền thông, qua TV, sau này sẽ trở thành tiêu điểm chú ý, cô không muốn như vậy.

Hắc Mộc thấy Âu Dương Lãnh đi tới lập tức báo cáo với Âu Dương Lãnh: “Tổng giám đốc, tất cả đã làm xong, mời anh qua ngồi bên này trước ạ.” Hắc

Mộc cung kính mời Âu Dương Lãnh và Vu Thiện ngồi xuống. Còn đám phóng viên kia nhìn thấy Âu Dương Lãnh và Vu Thiện có mặt, nhao nhao ào ào trông chọc thủng hàng rào vệ.

Vu Thiện nhìn thấy đám người nhiệt tình trước mắt, trong lòng căng thẳng nắm chặt bàn tay, sắc mặt tái nhợt, những người này thật là khủng khiếp! Mọi người thoạt nhìn như muốn tiêu diệt hết cảm giác của mình, trên tay bọn họ là thiết bị chụp ảnh khiến cô càng thêm sợ.

Âu Dương Lãnh phát hiện cô hoảng hốt, đưa bàn tay to lớn của mình ra nắm chặt bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô, anh hơi nhíu mày nhìn cô, tay cô lạnh như băng, có phải khó chịu hay không? “Em làm sao vậy?”

“Tôi... Không sao.” Phát hiện tay Âu Dương Lãnh nắm mang tới cảm giác cực kỳ ấm áp khiến cô không khỏi muốn dựa vào gần hơn, nhưng cô chống chọi không để mình mềm yếu trước mặt Âu Dương Lãnh.

“Tay của em rất lạnh, nên đi khám bác sĩ!” Âu Dương Lãnh nhìn sắc mặt tái nhợt của cô nói, bộ dạng thoạt nhìn rất mệt mỏi.

“Không cần, tôi chỉ hơi choáng thôi.” Giả vờ nói mượn cớ rút tay nhỏ bé của mình về, cô chỉ là không có thói quen đứng trước mặt truyền thông mà thôi. Hơn nữa cô không biết tại sao Âu Dương Lãnh lại để ý mình, hai ngày nay Âu Dương Lãnh rất dịu dàng, làm cho cô không biết nên đối mặt với anh như thế nào.

“Thật sao?” Âu Dương Lãnh là ai? Liếc thấy Vu Thiện đang nói dối, trong lòng tức giận vì cô phòng bị mình quá chặt, dường như mình là một người thừa, chuyên môn bắt nạt cô! Nhưng anh sẽ không thừa nhận mình từng bắt nạt cô!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Truyền Thông Phỏng Vấn 2

Edit: Ngọc Hân

“Vâng, chờ một lát là ổn rồi.” Vu Thiện gật đầu, cô sẽ chịu đựng qua đợt gặp mặt phóng viên này, vì cô còn chưa được gặp mẹ.

“Vậy thì được, không thoải mái chúng ta có thể rời trước thời gian.” Âu Dương Lãnh trấn an cô, nghĩ thầm có thể cô chưa thích ứng gặp mặt truyền thông, cũng không chú ý suy nghĩ trong lòng cô. lqydon

“Tổng giám đốc, tất cả mọi việc đã chuẩn bị xong.” Hắc Mộc đi tới bên cạnh Âu Dương Lãnh nói, ánh mắt khôn khéo lướt qua Vu Thiện, thấy không còn dấu vết trên mặt cô, nghĩ thầm vết thương của cô đã khá lên, nhìn tổng giám đốc hình như cũng không biết mặt cô bị thương.

“Được, bắt đầu đi.” Âu Dương Lãnh phát hiện Hắc Mộc đang nhìn Vu Thiện, trong lòng sinh nghi ngờ nhưng trên mặt không tỏ vẻ gì.

“Vâng, xin tổng giám đốc và cô Vu ngồi vào trước ạ.” Hắc Mộc cung kính đưa tay ra hiệu xin mời, Âu Dương Lãnh cầm tay nhỏ bé của Vu Thiện, hai người thân mật đi tới trước sân khấu. Đám phóng viên truyền thông nhìn thấy tổng giám đốc Âu Dương thể mà quan tâm tới cô Vu như vậy, thái độ hoàn toàn khác so với những nữ ngôi sao, người mẫu trước kia!

Âu Dương Lãnh cẩn thận nắm tay Vu Thiện đi tới trước sân khấu, anh cảm giác dường như Vu Thiện run rẩy càng lợi hại hơn, cô đang sợ sao? Anh nhìn xung quanh, những phóng viên kia nhìn mình và Vu Thiện như sói đói, à, thì ra cô sợ gặp mặt phóng viên!

Hắc Mộc đợi Âu Dương Lãnh và Vu Thiện ngồi ổn định, lập tức nói với phóng viên: “Hôm nay là ngày thông báo tin mừng hôn sự của tổng giám đốc Âu Dương tập đoàn Âu Dương và đại tiểu thư của Vu thị, có gì muốn hỏi, xin mọi người đừng khách khí!”

Vu Thiện bị ép buộc đối mặt với đám phóng viên khiến cô không biết phải làm sao, nhiều ánh mắt nhìn mình như vậy, trong lòng cô sợ không hiểu vì sao, sắc mặt cũng khó coi. Còn bộ dạng Âu Dương Lãnh bình tĩnh, chắc vì anh đối mặt với truyền thông nhiều lần rồi.

“Xin hỏi tổng giám đốc Âu Dương và cô Vu sao lại quen biết?” Có một phóng viên to gan hỏi đầu tiên.

“Chúng tôi gặp nhau trong một lần tụ tập.” Âu Dương Lãnh mỉm cười, dường như đã sớm biết nên nói thế nào, Vu Thiện kinh ngạc quay đầu nhìn anh, nhớ tới đêm đó, hô hấp cô có chút không thông.

“Xin hỏi vì sao tổng giám đốc Âu Dương nguyện ý kết thúc cuộc sống độc thân?” Một nữ phóng viên nhìn Âu Dương Lãnh hâm mộ hỏi. Còn hội trường đại đa số là nữ phóng viên ái mộ Âu Dương Lãnh, hai mắt sáng long lanh nhìn Âu Dương Lãnh.

“Ha ha, yêu cô ấy, điều này cô ấy cảm nhận được.” Âu Dương Lãnh mập mờ đưa tay lau trán Vu Thiện trước mặt mọi người, thái độ rất thân mật, khiến tất cả phóng viên đổ kỵ và hâm mộ sự may mắn của Vu Thiện, còn Vu Thiện càng thêm bối rối, anh ta yêu mình?

“Ha ha, cô Vu thật hạnh phúc!” Có một phóng viên thậm chí buồn bã nhìn chằm chằm Vu Thiện, tựa như đang trách cô không nên chiếm đoạt Âu

Dương Lãnh. Vu Thiện không tránh khỏi bị liếc, trong lòng thầm than sức hấp dẫn của Âu Dương Lãnh đúng là không biết tiết chế.

“Vậy tổng giám đốc Âu Dương, sau khi kết hôn anh sẽ không ra cổng trước không bước khỏi cổng trong sao?” Có một nữ phóng viên giấu cột hỏi, cô ta cảm thấy Âu Dương Lãnh không hẳn yêu chỉ một mình Vu Thiện.

“Ha ha, xem thế nào đã, nếu như vợ không hi vọng tôi đi ra ngoài, tất nhiên tôi sẽ không đi.” Âu Dương Lãnh mập mờ nháy mắt với nữ phóng viên kia, khiến nữ phóng viên như mở cờ trong bụng.

“Nghe nói cô Vu bị tổng giám đốc Vu thị đích thân đưa lên giường tổng giám đốc Âu Dương, có phải thật vậy không?” Có một người đàn ông mang mũ niêng đeo khẩu trang hỏi, vành mũ anh ta kéo xuống rất thấp, giống như không muốn để người khác nhìn thấy bộ dạng của anh ta.

Lời này vừa nói ra tất cả các phóng viên đều khiếp sợ, rồi rít quay đầu nhìn phóng viên phía sau không chớp mắt, sau đó quay đầu lại nhìn Âu Dương Lãnh, sao bọn họ lại không biết tin tức quan trọng như vậy?

Âu Dương Lãnh nhìn chằm chằm vào phóng viên nam vừa nói, trông mắt sắc bén nhìn chòng chọc vào anh ta, người đó ở đâu thò ra vậy? Không phải Hắc Mộc đã tiến hàng chọn lọc những phóng viên này rồi mà? Tại sao có thể có vấn đề như vậy xuất hiện?

Còn sắc mặt Vu Thiện tái nhợt như tờ giấy, chuyện xấu xa như vậy thế mà bị người ta phát hiện, mình phải đối mặt mẹ như thế nào, đối mặt với người bên ngoài như thế nào? Âu Dương Lãnh phát hiện tay cô càng lạnh hơn, vội quay đầu nháy mắt ra hiệu cho Hắc Mộc, Hắc Mộc không ngờ rằng lại có người to gan hỏi vấn đề này, anh ta đã kiểm tra từng người một, sao người kia lại trà trộn vào được? Anh ta lặng lẽ bảo vệ gần đó theo dõi sát sao hẳn ta.

“Tổng giám đốc Âu Dương không dám trả lời sao?” Dường như nam phóng viên kia chắc chắn Âu Dương Lãnh không dám trả lời, cố ý khiêu khích, hẳn ta may mắn có cơ hội lấy được tin tức quan trọng như vậy, làm sao có thể bỏ qua.

“Đừng vậy ư, tổng giám đốc Âu Dương, không phải anh và cô Vu là tâm đầu hợp ý sao? Sao cô Vu lại bị đưa lên giường của anh?” Có nữ phóng viên hỏi tiếp, nếu là như vậy thì không phải bọn cô vẫn còn có cơ hội leo lên giường của Âu Dương Lãnh sao?

“Vị phóng viên này, tôi không biết anh nghe được từ đâu, nhưng tôi trình trọng nói cho anh biết, cô Vu là vợ mà nhà Âu Dương lựa chọn, nếu như anh có bất kỳ phát ngôn nào bôi nhọ cô ấy, nhà Âu Dương sẽ sử dụng quyền lực truy cứu.” Trên khuôn mặt anh tuấn của Âu Dương Lãnh tràn đầy hơi lạnh, lạnh lùng nhìn nam phóng viên kia, nam phóng viên bị hơi thở lạnh băng đầy người Âu Dương Lãnh khiến kinh hoàng, rất lâu sau cũng không có hành động kế tiếp.

“Như vậy tổng giám đốc Âu Dương, vấn đề phóng viên mới vừa hỏi là giả ư?” Một nữ phóng viên thất vọng hỏi, nếu như Vu Thiện bị đưa lên giường của anh ta mà có thể chiếm được sự coi trọng, như vậy cô ta cũng muốn thử một chút xem?

“Ừ, là chuyện không có căn cứ, xin mọi người đừng ồn ào thêm nữa, đối với những hành động tổn thương cô Vu, nhà Âu Dương sẽ giữ lại khỏi tố bằng pháp luật.” Âu Dương Lãnh nói rõ từng câu từng chữ, ánh mắt lạnh lùng nhìn nam phóng viên vừa nãy đang ngây ngốc, tỏ rõ lập trường.

“Ai nói không có căn cứ? Đây là có người gửi cho tôi!” Nam phóng viên bị Âu Dương Lãnh nói khiến hẳn ta cảm hận, thật vật và hẳn ta mới lấy được thông tin quan trọng như vậy, hi vọng mượn cơ hội này nhanh chóng thăng chức, hiện giờ bị hững hờ nhiên hẳn ta không phục, hẳn ta kích động muốn chen lên trước kháng nghị Âu Dương Lãnh.

“Oh, người này thật kỳ quái, tất cả mọi người không có, tại sao anh có thể có? Chẳng lẽ anh cố ý bịa đặt chuyện?” Âu Dương Lãnh mỉm cười hỏi, nhưng đáy lòng lạnh như băng, hoàn toàn khác hẳn với nụ cười trên mặt.

“Anh...” Nam phóng viên không ngờ rằng Âu Dương Lãnh lại nhẹ nhàng hóa giải cục diện mình sắp đặt, trong lòng càng thêm tức giận.

“Thì ra là có ý, lại nói, sao tổng giám đốc Âu Dương lại lừa gạt chúng ta!” Tất cả phóng viên tin tưởng Âu Dương Lãnh nói, rồi rít chỉ trích nam phóng viên, còn về mặt nam phóng viên cũng rất khó coi, bây giờ hẳn ta trở thành kẻ thù chung.

“Mọi người có vấn đề gì hỏi tiếp đi, Hắc Mộc, mang người quầy rồi kia ra ngoài, đừng để hẳn ta làm loạn buổi phỏng vấn của chúng ta.” Anh thoáng hiện nụ cười hung ác, nam phóng viên thấy thế cả người run rẩy, hiện tại hẳn ta tỉnh táo lại, mình đã đắc tội Âu Dương Lãnh!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 22: Truyền Thông Phỏng Vấn 3

“Đi thôi, đừng gây trở ngại buổi phỏng vấn của chúng tôi, quả thực mắt mặt đám phóng viên chúng tôi quá, chuyện không có căn cứ mà cũng dám nói ra.” Mọi người ào ào chỉ trích, nhất là phóng viên nữ, vị thần trong lòng các cô sao có thể bị bôi nhọ. Lequydon,n

“Xin mời.” Hắc Mộc lập tức dẫn theo mấy người bảo vệ xuất hiện sau lưng hẳn ta, cường ép kéo nam phóng viên ra khỏi tập đoàn Âu Dương vào nơi

góc khuất, ép nam phóng viên đưa thư gửi cho hắn ta ra. Nam phóng viên bị ép buộc bất đắc dĩ, cầm hận đưa thư giao cho Hắc Mộc, Hắc Mộc uy hiếp, nếu như nội dung bên trong lá thư bị truyền ra ngoài, thì hắn ta sẽ không còn mạng mà thấy mặt trời ngày mai.

Nam phóng viên bất đắc dĩ gạt đầu lia lịa, trong lòng âm thầm thề, nhất định phải đào bới nội dung bên trong, hung hăng trả thù, nhưng ngoài mặt hắn ta làm ra vẻ như sợ sệt, Hắc Mộc thấy hắn ta ngoan ngoãn như vậy nên để hắn ta rời đi.

Còn Hắc Mộc làm xong chuyện thì quay lại bên cạnh Âu Dương Lãnh, phỏng vấn gần kết thúc, lúc nam phóng viên đặt câu hỏi tinh thần Vu Thiện đã bắt đầu hoảng hốt. Cô cho rằng những chuyện kia sẽ không bị phát hiện, bây giờ một màn không chịu nổi kia của mình bị người ta phát hiện như vậy, sau này cô đối mặt với những người khác thế nào đây! Nếu như mẹ biết, ngộ nhờ bà không chấp nhận được, thân thể của bà vốn không khỏe bị kích thích thì làm sao bây giờ?

Âu Dương Lãnh cũng phát hiện tinh thần Vu Thiện không ổn, lập tức giao hiện trường lại cho Hắc Mộc: “Các vị, vợ chưa cưới của tôi không thoải mái, cho phép chúng tôi rời đi trước, có vấn đề gì Hắc Mộc sẽ trình bày rõ ràng cụ thể cho mọi người.” Nói xong gạt đầu với đám phóng viên, sau đó dắt Vu Thiện đi về phía lối đi chuyên dụng.

“Tổng giám đốc Âu Dương tốt quá.” Đối với việc anh rời đi, phóng viên không có một ai bất mãn, lời đồn tổng giám đốc Âu Dương đối với phụ nữ giống như quần áo, nhưng hôm nay Âu Dương Lãnh hành động ngoài dự đoán của các cô, rất tốt đối với Vu Thiện, khiến các nữ phóng viên hâm mộ Âu Dương Lãnh không cam lòng.

Hắc Mộc tự sắp xếp những câu hỏi còn lại, rất nhiều phóng viên phối hợp, vì bọn cô lấy được đầy đủ tư liệu giao cho tòa soạn, nhưng vẫn có một nữ phóng viên lòng dạ xấu xa, mơ mộng hão huyền có thể gặp mặt Âu Dương Lãnh một lần nữa, leo lên giường Âu Dương Lãnh.

Sau khi Hắc Mộc tiễn phóng viên đi lập tức trở về phòng làm việc của tổng giám đốc dưới tầng, anh ta biết tổng giám đốc chưa đi, chỉ là quay về phòng làm việc của anh. Ở buổi phỏng vấn Hắc Mộc vẫn luôn quan sát hành động của Âu Dương Lãnh và Vu Thiện, khi anh ta cảm nhận được tổng giám đốc quan tâm Vu Thiện, anh ta cũng cảm giác thấy tổng giám đốc đối xử đặc biệt với Vu Thiện. Mặc dù hiện giờ chưa rõ ràng nhưng Hắc Mộc cứ có cảm giác, nếu như tổng giám đốc tiếp tục với Vu Thiện, nhất định sẽ thích Vu Thiện.

“Tổng giám đốc, tôi có thể vào không?” Hắc Mộc đi lên phòng làm việc của tổng giám đốc trên lầu 25, Âu Dương Lãnh và Vu Thiện ngồi bên trong nghe thấy câu hỏi của anh ta, đồng thời sững sốt, phỏng vấn dưới lầu đã kết thúc?

“Khụ khụ, vào đi.” Lúc này Âu Dương Lãnh đang ngồi trên ghế phía sau bàn làm việc, vốn là đang để ý tới phản ứng của Vu Thiện, bây giờ không thể không cắt đứt, vì anh biết Hắc Mộc có chuyện mới có thể yêu cầu đi vào vào lúc này.

Vu Thiện nhớ tới lúc phỏng vấn Hắc Mộc nhìn trộm mình không chỉ một lần, còn cả lời nói của phóng viên kia nữa, càng khiến trong lòng cô khó chịu, sắc mặt đã hơi chuyển hồng lại tái nhợt, cô tự nói với mình, cô phải nhẫn nhịn.

“Tổng giám đốc, đây là phong thư phóng viên vừa rời đưa ra.” Hắc Mộc cầm thư đặt trước mặt Âu Dương Lãnh, ánh mắt len lén nhìn Vu Thiện một cái, sắc mặt cô tái nhợt như cũ, nhưng tốt hơn nhiều so với lúc này.

“Ừ, Hắc Mộc, chuyện này cậu làm tốt lắm, cậu đi ra ngoài đi.” Âu Dương Lãnh cũng không biết tại sao, thấy trợ thủ đắc lực Hắc Mộc nhìn Vu Thiện khiến anh rất khó chịu, trong lòng thầm trách Hắc Mộc thế mà dám nhìn trộm Vu Thiện.

“Vâng.” Nghe trong giọng nói của tổng giám đốc không vui, Hắc Mộc thông minh chọn rời đi, anh ta không muốn để tổng giám đốc hiểu nhầm, vì anh ta không có ý gì khác đối với Vu Thiện. Hắc Mộc rời khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, đi ra cửa thờ phào nhẹ nhõm.

“Bây giờ em thấy thế nào?” Âu Dương Lãnh không nhìn phong thư, bỏ thư vào trong ngăn kéo khóa lại, sau đó bước tới bên cạnh Vu Thiện, chăm chú nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, ừm, tốt hơn hồi này nhiều.

“Tôi không sao, cảm ơn anh.” Vu Thiện can đảm ngẩng đầu lên đối mặt với anh, nếu như không phải là Âu Dương Lãnh thì mình cũng không biết nên đối mặt với câu hỏi của phóng viên kia như thế nào.

“Em là vợ chưa cưới của tôi, điều này không thể nghi ngờ.” Âu Dương Lãnh nhìn sắc mặt cô đã không còn tái nữa, đối với năng lực thích ứng của cô có chút khen ngợi.

“Không phải là anh muốn như vậy à? Vì sao anh phải làm như vậy?” Vu Thiện muốn biết tại sao anh lại lựa chọn mình, cô không phải là mỹ nữ gì đó, có thể khiến Âu Dương Lãnh vừa gặp đã yêu, cũng không phải người có thân thể đáng kiêu ngạo gì đó, có thể trợ giúp cho nhà Âu Dương.

“Em chỉ cần chờ làm cô dâu là được rồi, còn lại không cần để ý tới.” Dường như Âu Dương Lãnh không muốn nói, xoay người trở lại ngồi vào ghế làm việc của mình, ấn điện thoại nội bộ: “Hắc Mộc, đưa cô Vu về nhà.”

“Anh nói rõ ràng đi, tại sao là tôi?” Vu Thiện thấy anh tránh câu hỏi của mình vội vàng đứng lên hỏi, không biết có phải cô nhạy cảm hay không, cô cảm giác hình như mình rơi vào trong một cạm bẫy đã sắp đặt xong.

“Tổng giám đốc, xin mời cô Vu.” Hắc Mộc xuất hiện đúng lúc, lễ phép nói với Vu Thiện, thái độ rõ ràng. Vu Thiện thấy Hắc Mộc đi vào thì trừng mắt với Âu Dương Lãnh, theo Hắc Mộc rời đi.

Nhìn cô rời khỏi, về mặt Âu Dương Lãnh căng thẳng, lời mới vừa nãy của nam phóng viên hiện lên trong đầu anh, là ai đưa tin tức quan trọng như thế cho hắn ta? Anh vội cầm tài liệu kia ra xem, bên trong viết rõ chi tiết ngọn nguồn chuyện kia, nói Vu Thiện rất khó nghe. Âu Dương Lãnh nắm chặt ngón

tay, rõ ràng đây chính là cố ý để phóng viên kia công bố chuyện này, mục đích là muốn Vu Thiện thân bại danh liệt.

“Tổng giám đốc, cô Vu đã về nhà.” Hắc Mộc xuất hiện trước cửa phòng làm việc, sau khi anh ta đưa Vu Thiện rời đi, biết tổng giám đốc nhất định có lời muốn hỏi mình cho nên anh ta chủ động xuất hiện.

“Hắc Mộc, cậu biết là ai đánh cô ấy? Phong thư này là ai gửi cho phóng viên?” Âu Dương Lãnh khẳng định nói, đêm đó Vu Thiện rời khỏi nhà họ Âu Dương, là Hắc Mộc ở bên cạnh cô, nhất định Hắc Mộc biết là ai đánh cô.

“Tổng giám đốc, là Đinh Hoa đánh, lúc thuộc hạ đến cô Vu vừa bị đánh, tin tức cũng là do Đinh Hoa viết.” Hắc Mộc nói chi tiết, nhưng anh ta không dám nói chính là, Vu Thành cũng đánh Vu Thiện một cái.

“Tại sao cậu không nói sớm?” Âu Dương Lãnh vô cùng tức giận vỗ bàn, chuyện lớn như vậy sao Hắc Mộc dám giấu diếm?

“Tổng giám đốc, thật xin lỗi, Hắc Mộc cho rằng tổng giám đốc không muốn biết.” Hắc Mộc càng ngày càng đoán không ra ý định của Âu Dương Lãnh, không phải tổng giám đốc không thích Vu Thiện sao? Không phải chỉ là lợi dụng cô ư? Sao lại khản trương như vậy?

“Cậu thật là to gan, tâm tư của tôi mà cũng dám suy đoán!” Nếu như Hắc Mộc không phải là trợ thủ đắc lực nhất của mình, giờ phút này Âu Dương Lãnh ngay cả ý định giết người cũng có, cho dù Vu Thiện bị bắt nạt thì cũng chỉ có mình mới có thể bắt nạt, sao có thể bị người khác bắt nạt, nhất là Đinh Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Lam Ngọc Chết Vắn

“Xin lỗi tổng giám đốc, Hắc Mộc biết mình sai rồi.” Hắc Mộc cúi đầu, vừa mới bắt đầu anh ta cho rằng Âu Dương Lãnh chỉ lợi dụng Vu Thiện, hơn nữa Vu Thiện bị đánh, muốn anh ta ra mặt thế nào?

“Quên đi, việc ngày hôm qua làm xong chưa?” Âu Dương Lãnh thấy Hắc Mộc chân thành như vậy, mà quả thực mình không dặn dò rõ ràng, là mình không đúng khiến Hắc Mộc cho rằng mình không tốt với Vu Thiện, chuyện này không trách cậu ta được.

“Thưa tổng giám đốc đã làm xong, bà ta nghĩ rằng mình đắc tội người khác nên bị đánh.” Tối hôm qua đã giải quyết xong, anh ta ẩn thân trong bóng tối, nhìn thấy rõ ràng Đinh Hoa bị đánh bộ dạng tựa như đầu heo.

“Ừ, cậu lập tức phái mấy người âm thầm bảo vệ Vu Thiện, có gì bất thường, trước hết xác nhận cô an toàn đã rồi báo cáo cho tôi.” Âu Dương Lãnh khoát tay ý bảo Hắc Mộc đi ra ngoài, biết ngày đó Vu Thiện chịu nhục mà mình không thể xuất hiện kịp thời, anh rất chán nản.

“Vâng, tổng giám đốc.” Hắc Mộc liếc mắt nhìn Âu Dương Lãnh, sắc mặt tổng giám đốc rất khó nhìn, anh đang đang lòng Vu Thiện sao? Xem ra anh ta phải chăm chỉ bảo vệ tốt cho Vu Thiện.

“Đi ra ngoài đi.” Âu Dương Lãnh không nhìn Hắc Mộc lấy một cái, tâm tư đang đặt trên người Vu Thiện, cô không khó chịu chứ?

Hắc Mộc mở cửa đi ra ngoài, xoay người đóng cửa lại, cầm điện thoại gọi cho em trai Hắc Từ, bảo cậu ta phái người bảo vệ Vu Thiện. Sau khi Hắc Từ nhận mệnh lệnh lập tức phái mấy tinh anh bảo vệ Vu Thiện, còn Vu Thiện không phát hiện ra điều gì.

Kinh Sở không biết tại sao mình lại muốn xem TV, chỉ biết lòng mình thấy luống cuống, điều mà anh chưa từng cảm nhận, anh tự nhiên cảm điều khiển lên mở TV, dò kênh lại khiến anh phát hiện, người phụ nữ mình luôn muốn gặp, cô cứ như vậy xuất hiện trong màn hình, khiến anh không kịp phản ứng.

Ngày đó sau khi cô rời đi, Kinh Sở quay lại Sở thị phái người đi điều tra, anh vẫn cho rằng Vu Thiện là do người khác cố ý phái tới thu hút hứng thú của anh, sau đó quyến rũ anh. Nhưng vừa đi chính là nửa tháng, cũng không thấy xuất hiện nữa, còn cô vẫn còn tồn tại trong đầu óc của mình, đuổi đi không được.

Cho nên anh lại bảo người theo dõi sát sao ở bên phía người kia, vì anh cho rằng Vu Thiện là người của anh ta, không ngờ rằng cô lại là đại tiểu thư của Vu thị. Còn cô cứ như vậy xuất hiện trên TV, thân phận của cô lại là vợ chưa cưới của Âu Dương Lãnh! Người đó không được xem là quen biết nhà Âu Dương, ở thành phố S nhất cử nhất động của nhà Âu Dương đều có ảnh hưởng! lequydomn

Cho dù mình dốc hết toàn lực cũng chưa chắc có thể rung chuyển nhà họ Âu Dương, mặc dù mình chưa đến nỗi yêu cô, nhưng cô là người phụ nữ duy nhất khiến mình hứng thú, còn anh muốn làm quen với cô.

“Chu Minh, vào đây.” Kinh Sở giờ tay lên ấn số nội bộ, bảo trợ thủ đắc lực là Chu Minh đi vào.

“Tổng giám đốc, có chuyện gì ạ?” Chu Minh lễ phép đi vào hỏi, ở trong công ty, từ trước tới giờ tổng giám đốc không chủ động tìm mình, lúc nào cũng dựa theo lịch làm việc mình sắp xếp trong ngày.

“Cậu đi điều tra tất cả tư liệu về Vu Thiện, phải chi tiết cặn kẽ.” Kinh Sở liếc nhìn Chu Minh, Chu Minh này làm việc không phạm sai lầm, nhưng con người hơi cứng nhắc.

“Tổng giám đốc, anh nói Vu Thiện là cô ấy?” Chu Minh cũng chú ý tới bản tin hôn sự của nhà Âu Dương và nhà họ Vu trong TV, anh ta không hiểu nhìn Kinh Sở, cô và Sở thị có quan hệ gì?

“Bảo cậu làm thì đi làm đi, đâu ra nói nhảm nhiều như vậy.” Kinh Sở bị Chu Minh hỏi có chút chột dạ, mặc dù Chu Minh hơi máy móc nhưng cảm giác rầy nhầy bén, một chút gió thổi cô lay cũng suy đoán ra được.

“Dạ.” Chu Minh dứt khoát nhận lệnh, trong lòng có chút ngoài ý muốn khi thấy tổng giám đốc để ý Vu Thiện như vậy, lúc nào thì tổng giám đốc có hứng thú với phụ nữ. Kể từ sau khi người phụ nữ kia ra đi, đã lâu lắm rồi tổng giám đốc đã không còn quan tâm tới phụ nữ như thế nữa.

“Đi ra ngoài đi.” Kinh Sở phát tay ý bảo Chu Minh đi ra ngoài, tâm tư vẫn còn dừng trên TV, cô đẹp hơn rất nhiều so với hôm trước, quả thực là thiên sứ hóa thân, mùi thơm trên người cô dường như vẫn còn ở trong mũi mình, mùi thơm của cô rất giống người kia, nhưng anh biết cô không phải là cô ấy.

Cô ấy trong trí nhớ, dịu dàng xinh đẹp, còn Vu Thiện là hình tượng hoạt bát đáng yêu, còn có sự mạnh mẽ ẩn giấu bên trong, hợp thể như vậy thật sự rất hấp dẫn anh, anh muốn gặp lại cô một lần.

Trên đường Vu Thiện ngồi xe Âu Dương Lãnh đưa về, cô vẫn một mực nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trong đầu cô trống rỗng, cô không biết mình đang nhìn cái gì. Cô cũng không muốn cảm nhận, cô muốn tâm tư mình trống rỗng, như vậy mình sẽ không nhớ tới những chuyện không chịu nổi kia nữa.

“Cô Vu, đến nhà rồi.” Tài xế đỗ xe trong sân quay đầu nói với Vu Thiện dường như đang xuất thần, anh ta thường chở Vu Thiện nên ít nhiều gì cũng đoán được tâm tình của cô, anh ta cảm thấy thiếu gia làm việc có chút quá đáng, dù sao cô Vu cũng là con gái, không nên phải chịu đựng những chuyện khó chịu đó.

“Ồ, cảm ơn.” Vu Thiện lấy lại tinh thần, trong lòng chán nản, mình làm trò cười trước mặt người khác. Cô lập tức xuống xe cúi đầu chào tài xế, tài xế gạt đầu sau đó lái xe vào trong nhà để xe.

“Thiện Nhi, Thiện Nhi!”

Lúc Vu Thiện đang muốn đi vào thì nghe giọng nói quen thuộc từ phía sau truyền tới, quay đầu nhìn lại, là học trưởng Lam? Sao anh tới đây? Vu Thiện vội vã đi tới cổng chính, còn bảo vệ đang ngăn Lam Ngọc lại, muốn đuổi anh ta rời đi.

“Thiện Nhi, sao em lại phải ở chỗ này?” Lam Ngọc chất vấn hỏi, anh ta thấy chuyện hôn sự của Vu Thiện và Âu Dương Lãnh ở trên TV nên vội vàng tìm địa chỉ nhà Âu Dương chạy tới hỏi, muốn biết trong lòng cô gái kia có phải muốn gả cho người khác hay không!

“Học trưởng Lam, anh về đi, ở đây không phải là chỗ anh nên tới.” Vu Thiện giơ tay cản hành động của bảo vệ, sau đó đối mặt với Lam Ngọc. Cô thấy học trưởng Lam Ngọc vẫn còn rất quan tâm tới mình thì trong lòng cảm kích, bất kể mình có bao nhiêu khổ sở và tủi thân, học trưởng Lam Ngọc cũng sẽ tỉ mỉ an ủi và khích lệ mình, không có anh ấy thì cũng không có mình ngày hôm nay.

“Thiện Nhi, em có thể đi ra không? Học trưởng muốn mời em ly cà phê.” Cách cánh cửa nói chuyện không tiện, hơn nữa còn có người thứ ba ở đây, có mấy lời anh ta muốn đối mặt để hỏi.

“Thật xin lỗi cô Vu, thiếu gia đã nói cô không thể đi ra ngoài.” Bảo vệ còn chưa đợi Vu Thiện hỏi đã lạnh lùng cắt ngang lời Lam Ngọc, nhìn tên tiểu tử này cũng biết là thêm muốn sắc đẹp của cô Vu, mơ hồ muốn cướp thiếu phu nhân đi.

“Học trưởng Lam, anh về đi, có cơ hội em sẽ tìm anh.” Vu Thiện khó xử nói, không phải cô không muốn đi ra ngoài mà là cô không thể nào đi ra ngoài, bởi vì cô ở đây hoàn toàn không có tự do.

“Em sợ anh ta sao? Tại sao không dám ra ngoài?” Lam Ngọc có chút không thể tiếp nhận hỏi, với năng lực của Vu Thiện, trang bị như vậy có thể ngăn cản cô sao? Cho dù bảo vệ cũng không thể cản cô đâu.

“Học trưởng Lam!” Vu Thiện không ngờ Lam Ngọc sẽ dùng giọng điệu chất vấn để nói chuyện, dáng vẻ vội vã này đã không còn thấy tao nhã như ngày thường nữa, còn có trong mắt anh xuất hiện trách móc khiến lòng cô rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Lam Ngọc Chất Vấn 2

Edit: Ngọc Hân

“Tại sao em không dám phản kháng? Em vốn không thích Âu Dương Lãnh!” Lam Ngọc hoàn toàn không để ý tới tâm tình của Vu Thiện, anh ta chỉ biết rằng nếu như mình không phát tiết ra ngoài thì trái tim anh ta sẽ rất khó chịu.

“Học trưởng Lam!” Vu Thiện không ngờ rằng Lam Ngọc sẽ kích động như vậy, trong lúc nhất thời không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn Lam Ngọc. Từ trước tới giờ học trưởng vẫn rất hiểu mình, tại sao học trưởng Lam Ngọc lại biến thành như vậy?

“Thiện Nhi, nếu không thích Âu Dương Lãnh thì đừng gả cho anh ta!” Lam Ngọc thấy Vu Thiện hoang mang, biết mình có thể tác động tới Vu Thiện nên càng muốn thuyết phục cô. Mình đứng sau lưng cô bảo vệ lâu như vậy, tự nhận là người hiểu rõ cô nhất, biết cô hoàn toàn không thích Âu Dương Lãnh.

“Học trưởng Lam, chuyện này đã không còn đường quay lại, anh đừng nói nữa.” Vu Thiện cúi đầu, biết học trưởng Lam vẫn luôn hiểu rõ tâm tình của mình, nhưng nếu như không phải mẹ ở trong tay Vu Thành, cô vốn không cần đi tới bước này!

“Thiện Nhi, em không phải là người yếu đuối, chuyện hôn nhân đại sự không thể làm trò đùa!” Lam Ngọc lo lắng hỏi, nhìn về mặt Vu Thiện, cô thỏa hiệp?

“Học trưởng Lam, cảm ơn anh đã chăm sóc em những năm vừa qua, Thiện Nhi sẽ ghi nhớ sự quan tâm đó.” Vu Thiện biết Lam Ngọc hi vọng mình sống tốt, nhưng cô đã quyết định, dù sao sớm muộn gì cô cũng phải lập gia đình, gả cho ai chả giống nhau.

“Thiện Nhi, em làm lòng anh tổn thương quá, tại sao em có thể cam chịu vậy?” Lam Ngọc không ngờ rằng Vu Thiện thế mà lại đồng ý chuyện kết hôn, như vậy tất cả cố gắng của mình không phải là uổng phí sao! Không được, anh ta vì Vu Thiện mà bỏ ra nhiều như vậy, tại sao không thể nhận được sự đáp đền!

“Học trưởng Lam, anh làm sao vậy?” Bị hành động quá khích của Lam Ngọc dọa sợ, cô nghi ngờ nhìn Lam Ngọc, tại sao học trưởng Lam Ngọc lại khẩn trương chuyện mình kết hôn như thế?

“Cậu nói đủ chưa, cô Vu mệt rồi, cậu đi đi.” Bảo vệ nhìn không nổi nữa, tiểu tử này càng nói càng quá đáng, lại dám xúi giục cô Vu hủy hôn.

“Anh được xem là gì mà dám đuổi tôi!” Lam Ngọc bị người bảo vệ trước mặt này xua đuổi nhiều lần, trong lòng bất mãn, cộng thêm thái độ của Vu Thiện khiến anh ta rất không hài lòng.

“Tại sao không dám? Cậu đứng trước cửa nhà họ Âu Dương xúi giục vợ chưa cưới của tôi hủy hôn, riêng tôi này đủ để cậu vào tù!” Âu Dương Lãnh chậm rãi từ chỗ bóng tối đi ra, hung ác nhìn Lam Ngọc và Vu Thiện, anh đứng chỗ này nghe đủ lâu, không nghĩ tới chàng trai này lại thích Vu Thiện.

“Thiếu gia, anh đã về.” Bảo vệ cao hứng hỏi, thiếu gia xuất hiện thật đúng lúc, nhanh đuổi cái người đứng đây ảo tưởng muốn xúi giục cô Vu hủy bỏ hôn lễ rồi khỏi đây đi.

“Âu Dương Lãnh?”

“Âu Dương Lãnh?” Vu Thiện thấy Âu Dương Lãnh xuất hiện vào lúc này thì có chút kinh ngạc, không phải anh nói có chuyện cần xử lý nên bảo mình về trước sao?

“Ừ, cậu làm không tệ, tăng lương cho cậu.” Âu Dương Lãnh mỉm cười nói với bảo vệ, người bảo vệ này rất tận tâm với nghề.

“Cảm ơn thiếu gia!” Về mặt bảo vệ hơn hờ, không nghĩ tới thiếu gia lại hào phóng thế.

“Âu Dương Lãnh, anh có phải là đàn ông không vậy! Thế mà lại hèn hạ như thế, dùng thủ đoạn ép buộc Vu Thiện gả cho anh! Quá ghê tởm!”

Lam Ngọc thấy Âu Dương Lãnh vẫn bình thản ung dung như vậy, lửa giận trong lòng bị đốt cháy, bảo bối anh ta cực khổ bảo vệ, không ngờ lại bị người ta nhanh chân đến trước.

“À? Thiện Nhi, sao em không nói với cậu ta, là em thích tôi mới có thể nguyện ý gả cho tôi?” Âu Dương Lãnh chậm chậm bước vào cổng, bảo vệ lập tức cho anh đi vào, duy chỉ có Lam Ngọc đứng bên ngoài.

“Anh... Có gan thì đừng ép buộc Thiện Nhi.” Lam Ngọc xem thường hành vi xấu xa của Âu Dương Lãnh, là đàn ông thì không nên ép buộc kẻ yếu, hơn nữa anh ta chỉ đang lợi dụng Thiện Nhi. Ai mà không biết nhà Âu Dương quan trọng nhất là môn đăng hộ đối, huống chi Thiện Nhi là cô gái không có ba.

“Thiện Nhi, tại sao em không nói gì? Đừng sợ, anh sẽ ở sau lưng ủng hộ em.” Âu Dương Lãnh cười lạnh lùng, đến gần bên người Vu Thiện, mập mờ lấy tay ôm eo cô, lộ vẻ ân ái trước mặt Lam Ngọc.

“....” Vu Thiện hoàn toàn không dám nói lời nào, vì cô cảm giác trên người Âu Dương Lãnh tỏa ra hơi thở lạnh lùng, con có ánh mắt khát máu. Mặc dù biểu hiện vô cùng thông dong bình tĩnh, nhìn như không hề có ác ý, nhưng Vu Thiện vẫn cảm giác được ma quỷ đang di chuyển ngầm trong con người Âu Dương Lãnh.

“Vu Thiện, em đừng sợ, học trưởng Lam sẽ bảo vệ em.” Lam Ngọc thấy Vu Thiện bị Âu Dương Lãnh ôm trong lòng càng thêm căm hận, ngọn lửa trong đôi mắt bắn thẳng đến trên người Âu Dương Lãnh, Âu Dương Lãnh quả thực là đồ tiểu nhân hèn hạ.

“Thiện Nhi, em không nói thì tôi không biết có chuyện gì xảy ra đâu nhé.” Âu Dương Lãnh vui đùa vào cổ cô, mập mờ để lại một chuỗi dấu vết, ở trước mặt Lam Ngọc, hành động của anh chính là ác ma. Còn Vu Thiện bị Âu Dương Lãnh uy hiếp, đối với hành động của Âu Dương Lãnh không có cách nào

phản kháng, anh ta nói muốn đối phó với học trưởng Lam sao? Tại sao có thể!

“Học trưởng Lam, em thích anh ấy, là em tự nguyện gả cho anh ấy, anh về đi.” Vu Thiện lo lắng nói, học trưởng Lam mà tiếp tục dây dưa thì đối với anh chỉ có điểm xấu. Mặc dù cô không biết Âu Dương Lân muốn đối phó với anh như thế nào, nhưng nếu như vì mình mà khiến học trưởng bị tổn thương, cô nhất định sẽ rất khó chịu.

“Thiện Nhi, em... Tại sao có thể nói như vậy?” Về mặt Lam Ngọc đau khổ, trợn trừng mắt nhìn Vu Thiện, không ngờ Thiện Nhi lại tự nguyện? Tại sao phải như vậy?

“Cậu nghe thấy chứ, Thiện Nhi là của Âu Dương Lân tôi, không tiền.” Mới vừa nãy anh đứng trong bóng tối nghe thấy bọn họ nói chuyện, khi đó tìm anh có ngọn lửa vô danh thiêu đốt. Cũng biết Vu Thiện vì bảo vệ người đàn ông trước mắt khỏi sự công kích của anh, mới có thể nói như vậy, nhưng nhìn bộ dạng kia của cậu ta Âu Dương Lân chợt mất hứng thú trêu chọc Lam Ngọc, vì anh muốn khiến người dám mơ ước người phụ nữ của anh phải trả giá thật đắt. Âu Dương Lân cứng mặt, ôm eo Vu Thiện, cường thế nhưng không mất phần dịu dàng ôm lấy Vu Thiện rồi đi, rồi nháy mắt với bảo vệ, người bảo vệ kia hiểu ý.

“Đừng đi! Thiện Nhi, em nói cho anh biết đây không phải là sự thật đi!” Lam Ngọc thấy bọn họ thân mật rồi đi, ngọn lửa đỏ kị trong lòng bốc cháy, còn bộ dạng thuận theo của Vu Thiện khiến anh ta cảm thấy rất chướng mắt.

“Học trưởng, anh về đi.” Vu Thiện không đành lòng quay đầu lại, trong lòng càng không nỡ đành lòng Lam Ngọc, nhưng vì không để Âu Dương Lân đối phó với anh, Vu Thiện quay đầu nhìn lại Lam Ngọc một lần nữa, sau đó hạ quyết tâm sắt đá theo Âu Dương Lân rồi đi.

“Thế nào, không bỏ được à? Muốn quay lại an ủi cậu ta?” Âu Dương Lân không phát hiện giọng điệu của mình cực kỳ giống người nửa đêm bắt được vợ ngoại tình. Giọng nói chua xót, mới vừa rồi ánh mắt Vu Thiện không bỏ được Lam Ngọc khiến trái tim anh rất bất mãn, bàn tay đặt ngang hông cô dùng sức siết chặt.

“Á, đau...” Vu Thiện cố chịu đựng sự siết chặt của Âu Dương Lân trên người mình, vì học trưởng Lam, chút đau đớn này cô có thể chịu, Âu Dương Lân thấy bộ dạng Vu Thiện mặc kệ anh định đoạt thì trong lòng tức giận.

“Thiện Nhi, em nói cho anh biết đây không phải là sự thật đi!” Lam Ngọc vẫn còn kêu gào, anh ta không cam lòng, Thiện Nhi là của anh ta, là cô gái anh ta một lòng muốn cưới, anh ta không cho phép người đàn ông khác có được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Bị Đánh Thành Đầu Heo

“Còn chưa đi, có phải muốn báo cảnh sát hay không?” Bảo vệ thấy thiếu gia và cô Vu đi xa thì nở nụ cười xấu xa, khiến lửa giận của Lam Ngọc càng bùng cháy, một tên bảo vệ nhỏ lại dám uy hiếp người nổi nghiệp Lam thì! lewuydon

“Tốt nhất anh đừng kiêu ngạo như vậy, tôi sẽ khiến anh phải trả giá đắt.” Lam Ngọc thấy Vu Thiện và Âu Dương Lân đã không còn bóng dáng, cũng không muốn tiếp tục dây dưa với bảo vệ nữa, tức giận bất bình xoay người rồi đi, nhất định anh ta sẽ không buông bỏ ý nghĩ thuyết phục Vu Thiện rời khỏi Âu Dương Lân.

“Hừ, có giỏi thì phi ngựa tới đây.” Bảo vệ tuyệt đối không thèm để ý tới lời uy hiếp của Lam Ngọc, làm mặt quỷ với Lam Ngọc, Lam Ngọc giận đến mặt tái xanh nhưng cũng không thể làm gì được, chỉ có thể hậm hực rời khỏi đó, lúc rời đi không quên trừng mắt liếc nhìn bảo vệ một cái.

“Hừ, oắt con vô dụng.” Bảo vệ nhìn theo bóng lưng Lam Ngọc rồi đi nhỏ một bãi nước miếng, đàn ông như vậy dựa vào cái gì mà muốn tranh giành cô Vu? Cũng không nhìn vào bộ dạng của mình thử xem!

“Tình nhân của em? Trái tim em thật độc ác!” Âu Dương Lân ôm Vu Thiện đi thẳng vào nhà, vốn anh đi làm ở công ty, nhưng vì biết đêm đó cô bị đánh, không yên lòng về cô, lại chả nghĩ tới phải chứng kiến cảnh cô dụ dỗ đàn ông trước cửa nhà mình!

“Không phải vậy, anh ta chỉ là đàn anh thôi.” Vu Thiện vội nói, rất sợ vì quan hệ với mình mà bị liên lụy không đáng có tới Lam Ngọc. Mặc dù ở chung một chỗ với Âu Dương Lân không lâu, nhưng cô cảm nhận được Âu Dương Lân không dịu dàng như bề ngoài, mà là tràn đầy khát máu.

“Nóng lòng như thế làm cái gì?” Âu Dương Lân đưa tay đẩy Vu Thiện ngồi xuống ghế sofa, cười lạnh lùng nhìn Vu Thiện căng thẳng, anh thì không muốn thấy, như vậy sẽ khiến con khát máu trong cơ thể anh nổi lên.

“Anh đừng làm tổn thương anh ấy!” Vu Thiện vội nói, cô luôn cảm thấy hôm nay Âu Dương Lân không giống bình thường, rốt cuộc anh ta đang tức giận cái gì? Còn bộ dạng lo lắng của Vu Thiện càng khiến Âu Dương Lân cảm thấy chướng mắt.

“Tại sao muốn tôi đừng tổn thương cậu ta, điều kiện của em là gì?” Âu Dương Lãnh vây hãm cô giữa ghế sofa và lồng ngực anh, gương mặt tuấn tú gần kề gò má cô, nhìn vào mắt cô, giống như đang nghiền cứu cô.

“Anh... Muốn thế nào?” Vu Thiện né tránh ánh mắt anh, né tránh gương mặt tuấn tú của anh đang nhích lại gần mình, trong lòng lại hận chính mình, tại sao mình phải chịu Âu Dương Lãnh ác ý làm nhục! lequydoon

“Chỉ cần em cách xa cậu ta, tôi sẽ không tính toán.” Anh cứng mặt, trong lòng hừ lạnh, không tính toán không có nghĩa là sẽ không dạy dỗ cậu ta, dám mơ tưởng người phụ nữ của anh, cần phải trả giá cao.

“Được, chỉ cần anh đừng làm tổn thương anh ấy!” Vu Thiện thỏa hiệp, chỉ cần học trưởng Lam ôn, chút nhục nhã này cô có thể chịu được, học trưởng Lam hi sinh đủ nhiều vì mình rồi.

“Cút!” Âu Dương Lãnh chính tai nghe lời cam kết của Vu Thiện, ngược lại trong lòng mất hứng, ngọn lửa trong ngực thiêu đốt thần kinh anh. Thấy Vu Thiện nhìn mình đề phòng thì anh không thoải mái, hạ giọng nói ra lời lạnh lùng tàn nhẫn, không quan sắc mặt Vu Thiện khó chịu, hất tay cô ra, giống như đang hất thứ vi khuẩn nào đó, khiến sắc mặt Vu Thiện càng thêm trắng bệch.

Vu Thiện lùi ra khỏi ngực anh, rồi ngã nhào một vòng, nhanh chóng rời đi, cũng chẳng thêm quan chân mình vẫn còn hơi khó chịu, cũng không quan người phía sau khi thấy chân cô hơi khập khiễng thì lo lắng, chỉ cảm thấy trái tim mình rất khó chịu, cô nhất định phải cách xa anh.

Thấy Vu Thiện tránh mình như trốn tránh dịch bệnh, con người anh thoáng hiện lên ngọn lửa, nắm chặt quả đấm, chân cô sao thế? Âu Dương Lãnh không biết mình đã bắt đầu quan tâm tới Vu Thiện, chỉ nghĩ rằng tất cả đồ vật của mình đều không muốn đàn ông khác mơ tưởng tới.

“Oái, ông nhẹ một chút chứ, đau quá.” Trong khu nhà cao cấp, người giúp việc đi ngang qua lầu hai thỉnh thoảng nghe thấy trong phòng trên lầu hai truyền tới giọng mập mờ, giọng điệu đó khiến người ta nghe thì cho rằng đang rên rỉ khi làm chuyện kia, và người trẻ tuổi nghe không hiểu rõ ràng.

Trong phòng trên lầu hai, Vu Thành đang bôi thuốc giùm Đinh Hoa bị đánh thành đầu heo, trong lòng nghĩ ngợi, từ sau khi bàn xong chuyện hôn sự của con gái, mình đi làm một mình Đinh Hoa ra ngoài dạo phố thì bị người ta kéo tới góc tối, bị người ta đánh cho thành đầu heo, là ai đánh bà ấy thành như vậy?

Chỉ thấy vốn gương mặt xinh đẹp quyến rũ bị người ta đánh cho chỉ còn lại đôi mắt là bình thường, mặt sưng một mảng, có máu ứ bên trong, nhất là miệng, chưa tới mười ngày nữa chắc sẽ không biến mất.

“Ông còn không nhẹ một chút! Muốn đau chết tôi hả.” Bà ta tức giận tròn mắt nhìn Vu Thành một cái, nghĩ đến không hiểu vì sao mình bị đánh thì trong lòng căm giận, nghĩ đến bộ dạng xinh đẹp như hoa thế mà bị đánh thành đầu heo, sau này sao bà ra ngoài gặp người ta đây!

“Đáng đời, sớm bảo bà đừng nên tùy tiện đắc tội với người khác, giờ thì tốt rồi, xứng đáng bị đánh chết.” Vu Thành cũng tức giận trừng mắt trả lại, ban ngày không đi làm để bôi thuốc cho bà ta, không cảm kích thì thôi, còn bày ra sắc mặt cho mình nhìn.

“Không phải là chỉ nói mấy câu chọc ngoáy sao? Đáng giá để tìm người đánh tôi à!” Đinh Hoa cũng giận đến không chịu được, bà chỉ vô ý mắng người phụ nữ kia mấy câu mà thôi, bà ta liền phất người tới đánh mình, con tức này sao nuốt xuống được!

“Bà đừng ở đây gây sự nữa! Ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Bình thường mình cưng chiều bà ta, nhưng không biết bà ta lại vì thua mất hết mặt mũi mà mắng người phụ nữ cùng chơi bài mạt chược, lần này thì tốt rồi, bị dạy dỗ.

“Hừ, chờ tôi khỏe nhất định sẽ hung hăng dạy dỗ lại.” Đinh Hoa cũng không phải là kẻ ăn chay, nếu mọi người bắt nạt thì sao bà ta có thể không báo thù chứ.

“Bà còn chưa nhận được bài học? Đến lúc đó đừng kéo tôi xuống nước.” Vu Thành hừ lạnh, Đinh Hoa này bị mình làm hư. Ông ta cũng biết rõ bối cảnh những phụ nữ chơi mạt chược cùng bà ta, trong đó có một người được thủ lĩnh hắc đạo bao nuôi, mặc dù không phải vô cùng cưng chiều nhưng đắc tội với người này từ đầu tới cuối không có gì tốt.

“Ông đừng có xía vào, tôi biết phải làm thế nào!” Đinh Hoa khinh thường nhìn Vu Thành một cái, sao bà ta không biết thì ra Vu Thành sợ phiền phức như vậy chứ? Hừ, đàn ông không có tiền đồ! Nếu không phải nhìn trúng giá trị thân thể ông ta thì sao có thể uất ức mình làm tiểu tam cho người này!

“Mặc kệ bà.” Vu Thành phát tay áo rời đi, không chịu liếc mắt nhìn bà ta thêm một cái, người phụ nữ này xứng đáng bị đánh, nếu không phải bà ta đẹp, còn biết cách hầu hạ mình, thì còn lâu ông ta mới quản việc sống chết của bà ta.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đánh Người

Vu Thiện ở trong nhà họ Âu Dương được xem là cô gái ngoan ngoãn, lễ lễ nhưng không phải không cảm thấy sự tồn tại của cô, quần áo bình thường đã khiến người ta không đòi được con mắt. Hôm nay Âu Dương Lãnh đi làm từ sáng sớm, Vu Thiện vốn cho rằng Âu Dương Lãnh như Nhị thế tử vậy, thật sự có rất ít khi nghiêm túc. lequy/don

Quên đi, không nghĩ tới anh ta nữa, vì hôm nay là thứ ba cô không có lớp cho nên cô chọn ra ngoài đi dạo phố, thím Lan đặc biệt bảo tài xế đi ra ngoài cùng Vu Thiện, trong lòng ông có cảm tình với Vu Thiện, có thể cảm thấy cô như con gái của mình, muốn thân thiết hơn.

Ngồi lên xe, Vu Thiện mỉm cười phát tay với thím Lan, sau đó bảo tài xế lái xe đi, xe chậm rãi chạy trên đường, Vu Thiện cũng không biết mình muốn mua gì chỉ nhìn những cửa hàng rực rỡ muôn màu bên đường, cuối cùng dừng lại trước một cửa hàng quần áo khá yên tĩnh, rồi bảo tài xế đứng bên ngoài đợi.

Người xui xẻo đứng uống nước cũng sẽ ghen, giống như bây giờ, cô chỉ là muốn dạo phố, thả lỏng tâm tình mấy ngày nay buồn bức, nhưng lại gặp phải một người phụ nữ không muốn nhìn thấy nhất, nhất là có lòng thù địch với cô rất sâu sắc.

Cô chỉ là cô dâu Âu Dương Lãnh tùy tiện bắt về, hoàn toàn không liên quan đến tình yêu, tại sao phải chịu công kích của những người phụ nữ đó? Nghĩ đến ngày đây mình không tránh khỏi bị đánh một bạt tai, tức giận trong lòng dâng cao, không đánh được Âu Dương Lãnh thì đánh người phụ nữ của anh ta cũng có thể chứ? Dù sao cô cũng mang tiếng vợ chưa cưới của Âu Dương Lãnh.

“Hừ, tiện nhân không biết xấu hổ! Còn dám xuất hiện trước mặt bản tiểu thư!” Về mặt Mỹ Nhi tươi cười, khẽ giơ ngón tay đỏ vào Vu Thiện, người vừa bước vào cửa, sắc mặt không thân thiện nhìn chằm chằm về mặt xinh đẹp của Vu Thiện. Người này chính là người phụ nữ đã nằm trên giường của Lãnh hôm ấy, cô ta chiếm đoạt vị trí vốn thuộc về mình, sao không khiến cô ta tức giận được chứ? Ngày hôm qua TV tuyên bố chuyện hôn sự của hai người càng thêm kích động cô ta.

“Ai là tiện nhân, cô rõ ràng hơn cả tôi chứ?” Vu Thiện lạnh lùng nhìn chằm chằm bộ ngực Mỹ Nhi đang tức giận bất bình, người phụ nữ trước mặt mặc quần áo để lộ cơ thể mới là tiện nhân đấy chứ? Người phụ nữ này rất đẹp, vẻ đẹp thuộc kiểu diêm dúa, nhưng những người phụ nữ như vậy thường không có đầu óc.

“Cô nói gì? Cô dám nói cô không dùng thủ đoạn giờ trò nằm trên giường của Lãnh!” Mỹ Nhi bị thái độ của Vu Thiện khiến bộ ngực phập phồng không ngừng nghỉ, cô ta sao chịu nổi sự sỉ nhục này.

“À, con mắt nào của cô nhìn thấy? Tôi chỉ biết là có người không biết xấu hổ giờ chân dụ dỗ người đàn ông của tôi thôi!” Vu Thiện cười châm biếm, cô sẽ đòi lại cái tát tay mà mình bị, cô không phải là đứa bé không biết đánh trả năm đó.

“Đàn ông của cô là ai, không biết xấu hổ, Lãnh mới là người đàn ông của tôi!” Mỹ Nhi bị Vu Thiện chọc giận không nhẹ, rõ ràng Lãnh không thích Vu Thiện tại sao ngay trước mặt mọi người lại tuyên bố hôn sự cùng cô ta, cô có gì kém hơn Vu Thiện?

“Mỹ Nhi, cô ta là ai vậy?” Người phụ nữ bên cạnh Mỹ Nhi không cam lòng bị xem nhẹ, vội vàng đứng lên hỏi, cô ta và Mỹ Nhi cùng đi dạo phố, muốn ăn mặc đẹp một chút để mấy ngày sau tham dự bữa tiệc do nhà Âu Dương tổ chức, nên mới đi tới cửa hàng này, phát hiện quần áo chỗ này không tệ, nhưng không nghĩ tới sẽ gặp một người phụ nữ không cùng đẳng cấp với bọn cô gây gổ với bọn cô.

“Người phụ nữ ảo tưởng muốn dụ dỗ Lãnh! Châu Nhi, chúng ta cùng nhau dạy dỗ cô ta!” Lửa giận trong lòng Mỹ Nhi đã bắt đầu thiêu đốt, cô ta tuyệt đối không cho phép Vu Thiện phá hư hạnh phúc của mình, hơn nữa ngày đó mình có thể đánh cô ta, hôm nay cũng có thể vậy.

“Được, phụ nữ như vậy đáng bị đánh.” Châu Nhi, người phụ nữ bên cạnh cũng thầm mến Âu Dương Lãnh, nhưng Âu Dương Lãnh một đầu ngón tay cũng không chạm vào cô ta, chỉ ở cùng Mỹ Nhi, nghe lời Mỹ Nhi, nên trong lòng cũng ghét Vu Thiện.

“Chỉ bằng các người?” Vu Thiện khinh thường nhìn hai người phụ nữ muốn chửi nhau một cái, trong mắt toàn ý mỉa mai khinh miệt, khiến hai người phụ nữ vốn vì không chiếm được vị trí đại thiếu phu nhân nhà Âu Dương mà đỏ kị đỏ mắt, càng thêm giận dữ.

“Để cho cô ném thù một chút sự lợi hại của chúng tôi, để cô không dám xuất hiện trước mặt Lãnh.” Châu Nhi bị giọng nói khinh miệt của Vu Thiện kích động thân thể run rẩy, không phải là sợ mà vì tức giận, khi cách một khoảng gần liền vung cái tát lên mặt Vu Thiện.

“Hừ, rất không biết tự lượng sức mình!” Từ nhỏ Vu Thiện vì kẻ sinh nhai hàng ngày đã làm đủ mọi chuyện, sức lực mạnh hơn phụ nữ bình thường, huống chi là hai thiên kim tiểu thư được cưng chiều từ bé. Vu Thiện nhìn thấy tránh được quả đấm của Châu Nhi, sau đó duỗi chân một cái, thừa dịp lúc chân Châu Nhi nghiêng về phía trước, cô nhảy qua cản cô ta giữ vững cơ thể, “Bốp” một tiếng đánh lên mặt Châu Nhi, một cái tát này không chút lưu tình, đánh cho mặt Châu Nhi nghiêng về một bên.

“Đây là dạy dỗ cô, Âu Dương Lãnh là người đàn ông của tôi!” Sau khi Vu Thiện đánh một tát, phui phui tay, nhìn về mặt khiếp sợ của Mỹ Nhi, mình biểu lộ chiều này khiến cô ta ngạc nhiên chứ?

Còn Châu Nhi thì bị đánh ngã nhào trên đất, tay nhỏ bé bụm lấy gò má, khóe miệng có chút máu chảy xuống, cô ta không tin mình lại bị đánh, từ nhỏ không phải mọi người đều thuận theo mình sao?

“Cô muốn chết!” Trong nháy mắt Mỹ Nhi bị dọa sợ, nhưng trời sinh can đảm bản tính xấu xa khiến cô ta dám đối mặt với Vu Thiện tràn đầy hận ý. Từ trước tới giờ không có người phụ nữ nào dám phách lối trước mặt cô ta, cô ta nâng bàn tay nhỏ bé lên, không để ý tới chỗ này vì cái tát lúc nãy mà thu hút sự chú ý của rất nhiều người, cô ta muốn đánh tan về mặt tươi cười chướng mắt của Vu Thiện, không ai dám phách lối ngang ngược trước mặt cô ta!

“Muốn chết chính là cô.” Vu Thiện nhẹ nhàng tránh Mỹ Nhi đánh trả, một cú xoay người đẹp mắt đưa chân đá vào bắp chân Mỹ Nhi khiến cô ta kinh

ngạc, trong nháy mắt cô đưa hai tay “Bốp bốp” đánh hai phát vào mặt Mỹ Nhi, thoáng chốc trên gương mặt Mỹ Nhi xuất hiện hai dấu vết ngón tay rõ ràng!

“Á!” Mỹ Nhi bị đá vào bắp chân, vốn đã đứng không vững lại còn bị Vu Thiện đánh liên tiếp hai cái, thân thể đứng không vững ngã nhào xuống mặt đất, nằm vật trên đất cùng Châu Nhi.

“Đây là dạy dỗ cô, tôi không phải dễ bắt nạt!” Vu Thiện nở nụ cười tràn đầy ác ý ngồi xổm xuống, về mặt khinh thường, vì sao hai người bọn họ đánh mình? Âu Dương Lãnh có gì tốt? Đáng để vì anh ta mà bắt nạt mình?

“Đáng đánh!” Chợt trong đám người xung quanh có tiếng vỗ tay rất lớn truyền ra khiến Vu Thiện ngạc nhiên, cô nhìn bốn phía xung quanh, chỗ này từ khi nào thì đông người như vậy rồi? Một màn đả hổ vừa rồi không phải là bị thấy rồi chứ? Cô chợt muốn chui đầu vào hang không ra ngoài, mặt mặt quá.

Vì nơi này là khu sầm uất đông đúc, lượng người qua lại rất đông, còn tình huống bên này vẫn có người chú ý, cũng nghe tiếng bọn Mỹ Nhi ác ý chửi bới, khi thấy Vu Thiện vì tự vệ mà đánh hai người này thật sự rất giống nữ anh hùng xinh đẹp, trong lòng càng ủng hộ sự dũng cảm của Vu Thiện.

“Cô gái, cô không sao chứ?” Một bóng người xuất hiện bên cạnh Vu Thiện, giọng nói êm dịu khiến người ta vừa nghe xương cốt mềm nhũn, Vu Thiện ngẩng đầu lên thì thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ tràn đầy ý cười mê người đang nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Gặp Lần Đầu Đã Quen Thân

“Tôi không sao!” Vu Thiện chậm chậm đứng dậy phủi tay, liếc mắt nhìn hai người phụ nữ trên mặt đất, có vấn đề thì chính là các cô ta, nhưng bàn tay nhỏ bé của cô quả thực hơi đau, đánh người cũng phải trả giá lớn. lequydomn

“Cô không sao là tốt rồi, đến đây đi, qua ngồi bên này, để tỏ lòng thành ý của tôi, hôm nay cô sẽ được miễn phí toàn bộ mua sắm ở đây.” Cô gái lôi kéo tay cô đi tới ghế cho khách nghỉ ngồi xuống, sau đó gọi người đuổi hai người phụ nữ gây chuyện ra khỏi cửa hàng.

Vu Thiện kinh ngạc nhìn một màn này, không hiểu nhìn cô gái trước mắt, cô ấy không sợ đắc tội người khác sao? Nhưng cô gái này giống như đã gặp ở đâu đó rồi, trong lúc nhất thời cô không nghĩ ra. Còn về mặt Mỹ Nhi và Châu Nhi không thể tin nhìn Thượng Quan Thanh, cô ta đối xử tốt với người phụ nữ kia?

“Thượng Quan Thanh, cô dám đối xử với chúng tôi như vậy?” Bị mấy người phụ nữ mang đi khiến Mỹ Nhi và Châu Nhi vẫn luôn sĩ diện giãy dụa. Tên của bọn cô nổi tiếng trong xã hội thượng lưu ở thành phố S, bây giờ chịu sỉ nhục như vậy, còn phát hiện ở trước mặt nhiều người thế, mặt mũi bọn cô biết đặt chỗ nào?

“Chỗ này của tôi chỉ tiếp đón thực nữ (Chỉ người con gái đẹp và thùy mị - QT), các cô.... Không xứng.” Thượng Quan Thanh lạnh lùng nhìn hai người phụ nữ kia, nếu như không phải nhìn bọn họ không tệ, mới để bọn cô ta vào cửa hàng chọn quần áo, nhưng không ngờ rằng hai người phụ nữ này thế mà vì đồ kỷ lại ra tay đánh người. Mặc dù Thượng Quan Thanh cô không phải là người tốt lành gì, nhưng cũng không cho phép có người gây chuyện trên địa bàn của cô.

“Cô... Thượng Quan Thanh, cô không sợ đắc tội chúng tôi, người nhà của tôi và Lãnh sẽ không bỏ qua cho cô à!” Mỹ Nhi trợn tròn hai mắt hung hăng nhìn Thượng Quan Thanh, dấu ấn bàn tay trên khuôn mặt nhỏ nhắn thoát nhìn khiến cô ta cực kỳ dữ tợn.

“Đừng vậy, sau này Lãnh sẽ không để ý đến cô.” Châu Nhi cũng ồn ào theo, tại sao Thượng Quan Thanh lại giúp người phụ nữ kia? Cô không biết người phụ nữ kia là vợ chưa cưới của Âu Dương Lãnh ư?

“Cảm ơn lời nhắc nhở của các cô, không tiễn.” Cô ấy phát tay ý bảo mấy cô gái nhìn như bình thường mang bọn họ đi. Thật ra thì mấy cô gái đây là vệ sĩ của cô, cô nhìn Mỹ Nhi và Châu Nhi càng lúc càng xa, cười khinh bỉ, các cô còn chưa đủ tư cách nói về Âu Dương Lãnh trước mặt cô, Âu Dương Lãnh là hạng người gì, cô còn không biết sao?

“Cô không sợ đắc tội người ta à?” Vu Thiện đi tới bên cạnh cô ấy hỏi, hành động của cô gái này khiến cô rất cảm động, ở trên thế giới này sớm đã không có người như vậy, người xem nào nhiệt chiêm đa số, nhưng nếu như vì mình mà bị người khác chú ý tới, cô sẽ rất lo lắng.

“Không sao, tôi chỉ là chủ cửa hàng bán quần áo nhỏ nhỏ, chẳng ai để ý tới tôi đâu.” Thượng Quan Thanh quay đầu đối mặt với Vu Thiện, nở nụ cười dịu dàng nhìn cô, cô đẹp hơn cả ngày hôm đó.

“Cửa hàng này là của cô?” Vu Thiện kinh ngạc hỏi, không nhìn ra cô ấy đã có cửa hàng riêng của mình rồi? Ấy mới bao tuổi chứ?

“Ừ, là giấc mộng của tôi.” Thượng Quan Thanh cười thân thiện, cô cũng chỉ có chút bản lĩnh này, ai bảo ông anh trai không muốn để cho cô dính dáng thương trường hỗn tạp, nghĩ đến mấy người anh của mình lo lắng, cô cảm thấy buồn cười.

“Không phải cô là cô gái ngày đó sao?” Vu Thiện nhìn nụ cười của cô ấy, đột nhiên nhớ tới ngày mình nhếch nhác xuất hiện đó, đây là cô gái không ngại mình dơ bẩn cho mình vào cửa hàng thay quần áo!

“Rốt cuộc cô cũng nhớ ra?” Thương Quan Thanh vui mừng hỏi, cô còn tưởng rằng mình không có chút cảm giác tồn tại, thì ra là cô ấy không nhớ ra.

“Cô đã sớm nhận ra tôi?” Vu Thiện kinh ngạc hỏi, không ngờ rằng chỉ gặp mặt một lần mà cô ấy lại nhớ mình, khiến cô thụ sủng nhược kinh.

“Đúng vậy, còn chứng kiến cô có khuynh hướng bạo lực.” Thương Quan Thanh nở nụ cười tình nghịch với Vu Thiện, không nghĩ tới người phụ nữ nhìn như yếu đuối lại có một mặt khiến người ta ngạc nhiên như vậy.

“Hay lắm, cô trêu chọc tôi!” Vu Thiện thấy cô cười tình quái, cũng không biết thế nào chỉ cảm giác mới gặp cô ấy lần đầu đã thấy thân quen, hai người cứ như vậy bắt đầu nói chuyện phiếm.

“Đừng rồi, sao cô đắc tội với hai người phụ nữ kia?” Thương Quan Thanh đổi đề tài sắc bén hỏi, trong xã hội thượng lưu chả ai không biết Mỹ Nhi là người phụ nữ đồ kỵ số một, chuyện gây sự với người khác.

“Vì một người đàn ông, lộn giống.” Nhớ tới Âu Dương Lãnh, Vu Thiện không muốn nói nhiều, hơn nữa cô cũng không có thói quen nói những chuyện này trước mặt người khác, như vậy sẽ khiến cô có cảm giác mình phơi bày mọi thứ dưới ánh mặt trời, cảm giác như để người ta nhìn thấu hết thảy.

“Ừ, đàn ông chính là lộn giống! Chúng ta đừng để ý đến những người đàn ông kia nữa.” Nghĩ đến anh mình, hầu như mỗi ngày đối mặt với một người phụ nữ khiến cô hoa cả mắt, cũng không dám ra ngoài cửa đàn ông, rất sợ mình sẽ là một trong những người phụ nữ bị đàn ông đùa bỡn.

“Không nói đề tài nhạt nhẽo này nữa, chúng ta đi vào thôi.” Thương Quan Thanh dắt tay Vu Thiện đi vào bên trong, đàn ông quả thực không có một ai là tốt, cô cũng không muốn tiếp tục dây dưa, cô còn trẻ, không có đàn ông vẫn có thể sống tốt.

“Ừ, cô là nhà thiết kế sao?” Vu Thiện bước theo cô, tò mò hỏi, càng đi vào bên trong thì càng thấy bên trong thiết kế sắp xếp cực kỳ xa hoa, khiến cô tức lưỡi, cô nghi ngờ nhìn cô gái bên cạnh, cô ấy không phải là người bình thường sao? Nếu không sao lại có cửa hàng cao cấp như vậy?

“Đúng vậy, tôi thích thiết kế.” Thương Quan Thanh dẫn Vu Thiện tới ghế salon ngồi xuống, sáng khoái đưa bản thiết kế trong ngăn kéo cho Vu Thiện xem, cô thích nhất chính là thiết kế.

“Đây là bản thiết kế?” Vu Thiện tỉ mỉ quan sát, lập tức bị bản thiết kế làm rung động, phần thiết kế này rất đẹp, cô liếc mắt nhìn trên bản thiết kế, nhưng có cảm giác có phần lạ.

“Cô thích không? Nhưng đây chỉ là bản thiết kế bị lỗi.” Thương Quan Thanh nhìn thấy cô cao hứng, chỉ ra chỗ không hài lòng bên trong, bộ quần áo này cô hoàn thành trong nửa tháng, song sau đó không còn cảm hứng.

“Cô có thể thử như vậy xem.” Vu Thiện chỉ vào chỗ cô ấy không hài lòng, cẩn thận giải thích cho cô ấy nghe, sau khi nghe cô nói như vậy, trông mặt Thương Quan Thanh tự nhiên sáng lên, vốn chỗ không đẹp cũng có ý tưởng rồi.

“Đúng vậy, sao tôi không nghĩ tới?” Thương Quan Thanh vui mừng ôm lấy Vu Thiện, cô nghĩ thế nào cũng không ra, nói như vậy có thể khiến mấy chỗ không hài lòng biến mất, thì chính là hoàn toàn thành mẫu hàng mới rồi.

“Tôi chỉ tùy tiện nói thôi, cô đừng làm thật.” Vu Thiện không ngờ mình chỉ nói vậy mà cô ấy kích động đến thế, cô chỉ vừa mới học xong thiết kế thời trang, nhưng khoảng cách để bước tới đội ngũ thiết kế thì còn khá xa. lèquydion

“Cô giỏi thật, có hứng thú tới chỗ này làm không?” Thương Quan Thanh đề nghị, theo cô ấy, Vu Thiện là một nhân tài hiếm có, hơn nữa cô cũng thiếu một người bạn hợp tác.

“Tốt như vậy sao?” Vu Thiện mong chờ hỏi, cô mới vừa bước tới chỗ này chưa tới hai năm, nghề học được cũng không có chỗ thể hiện ra ngoài, nếu như có một chỗ như vậy để cô học hỏi thêm, thì có thể tiến gần từng bước một tới giấc mơ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Không Ai Nhường Ai

Trở về nhà họ Âu Dương đã là tám giờ tối, lúc Vu Thiện thoáng thấy bóng dáng ngang tàng đứng trong phòng khách, ngạc nhiên dừng bước, nhưng rồi lại không ngừng lại mà tiếp tục đi về phía trước, cô rất mệt mỏi, cần nghỉ ngơi.

“Đứng lại, hôm nay em đi đâu?” Âu Dương Lãnh cũng không muốn bỏ qua cho cô, hôm nay người Hắc Tử phải đi báo lại cho anh biết, hôm nay cô đi chỗ nào rồi, nhưng anh muốn chính miệng Vu Thiện tự nói với mình là đã xảy ra chuyện gì.

“Tôi đi đâu không cần phải báo cáo với anh chứ?” Vu Thiện lườm nguyệt, khi nhìn thấy dáng vẻ chất vấn của anh, cơn giận của chuyện hồi chiều lại nổi lên trong lòng, nghĩ đến sắc mặt bộ dạng phách lối của người phụ nữ của anh ta, thì cô cảm thấy ghê tởm, thật đúng là người như thế nào thì sẽ ở cùng với dạng người như thế đó!

“Em là vợ chưa cưới của tôi, tôi có quyền biết em đi đâu!” Âu Dương Lãnh bước mấy bước tới trước mặt Vu Thiện, mang theo cảm giác áp bức mãnh lực khiến Vu Thiện hơi sợ lùi về sau từng bước, anh ta muốn làm gì vậy?

“Anh đừng tiến tới nữa.” Vu Thiện lên tiếng cản anh dựa vào gần, còn Âu Dương Lãnh mặc kệ cô cản cứ cố ý đến gần, đương nhiên anh thấy Vu Thiện chán ghét mình, còn cá tức giận, nhưng anh muốn không phải là sự sợ hãi của cô.

“Em đang sợ cái gì? Há?” Khi Âu Dương Lãnh cách cô không tới một mét thì dừng lại, bàn tay bất ngờ đưa ra ôm lấy eo cô, mạnh mẽ kéo cô giam cầm bên người anh.

“Buông tôi ra, anh muốn làm gì?” Dĩ nhiên Vu Thiện không chịu, cố gắng vùng vẫy, cố gắng làm Âu Dương Lãnh buông cô ra, nhưng Âu Dương Lãnh chỉ ung dung ôm cô xoay người bước lên lầu hai. Hôm nay lúc anh làm việc thì nhận được điện thoại khóc lóc kể lể của Mỹ Nhi, đứt quãng kể lại chuyện hôm nay Vu Thiện đánh cô ta, nhưng có vẻ anh chỉ muốn biết Vu Thiện có bị sao không.

“Làm chuyện em muốn làm.” Âu Dương Lãnh mập mờ nói, cố ý xây dựng chuyện không tồn tại giữa hai người. Ai bảo cô lâu như vậy không trở về, để anh chờ lâu đến thế.

“Anh, đồ vô liêm sỉ, mau buông tôi ra nếu không tôi kêu lên đấy!” Vu Thiện đe dọa, cô nhìn thấy sự bồn chồn trong đôi mắt anh, còn có nụ cười ác ý khiến trong lòng cô run rẩy.

“Em kêu đi, ở đây cũng là người của tôi, không sợ làm trò cười thì kêu đi.” Âu Dương Lãnh ôm cô đi vòng qua hành lang dài, nở nụ cười ác ý, nháy mắt với Vu Thiện, anh không ngại để tất cả mọi người biết mình yêu thương cô như thế nào.

“Anh... Buông tôi ra, hèn hạ!” Vu Thiện không biết Âu Dương Lãnh phát điên gì, chỉ biết mình không muốn để Âu Dương Lãnh ôm, chẳng biết anh ta đã từng ôm qua bao nhiêu người phụ nữ, cô mới không thèm được anh ta ôm, sẽ khiến cô có cảm giác rất ghê tởm.

“Cô gái, tôi ôm em là vinh hạnh của em, đừng không biết tốt xấu gì!” Âu Dương Lãnh nhìn rõ sắc mặt Vu Thiện, trong lòng bất mãn với hành động khinh bỉ của Vu Thiện, nghĩ tới Âu Dương Lãnh khi nào thì bị phụ nữ khinh thường vậy!

“Hừ, ai hiếm lạ ai muốn chứ.” Vu Thiện hung hăng hừ một tiếng, bởi vì sợ ngã nhào xuống đất nên không thể không dựa vào lồng ngực của Âu Dương Lãnh.

“Cô gái, chú ý cái miệng của em, chộc giận tôi không có lợi cho em đâu!” Giọng Âu Dương Lãnh lạnh lùng cảnh cáo, nhanh chóng đi tới phòng ở của Vu Thiện đóng sập cửa lại, lúc này anh mới buông Vu Thiện ra để cô nằm lên giường. “Hừ, còn xem là ai, nếu như là đàn ông tốt, tôi mới không chộc giận anh ta.” Vu Thiện cố ý kích thích Âu Dương Lãnh, ám chỉ châm biếm cuộc sống riêng của anh phóng túng không kiểm soát, cô mới không sợ anh ta.

“Thật sao? Thế nào là gặp được người đàn ông tốt? Anh ta sẽ đối xử với em như vậy sao?” Anh mạnh mẽ bước tới bên cạnh cô, đứng cách mép giường nhìn cô nằm trên giường, giờ phút này Vu Thiện giường đôi mắt phượng mê người, đôi môi xinh đẹp đáng yêu mím chặt, ánh mắt như nai con nhìn anh đề phòng, tựa như anh là thú dữ ăn thịt người, bất kỳ lúc nào cũng phải bảo vệ mình. Sau khi Âu Dương Lãnh nói dứt lời chột nghiêng người đè Vu Thiện nằm dưới người anh, khiến cô dán chặt vào mình không một khe hở.

“Á, anh muốn làm gì?” Vu Thiện giãy dụa, Âu Dương Lãnh này chính là một tên háo sắc, bất cứ lúc nào cũng muốn bắt nạt cô, quả nhiên anh ta vì người phụ nữ kia mà muốn tới trừng phạt mình. Nhưng cô có lỗi gì, cô chỉ là bảo vệ tôn nghiêm của mình, nghĩ đến chuyện này hai vành mắt cô đỏ ửng, không khuất phục nhìn Âu Dương Lãnh, cô tuyệt đối sẽ tố ra yếu kém trước mặt anh ta, cho nên giọng nói của cô càng không thêm nhượng nhịn ai.

“Rõ ràng em biết tôi muốn tới làm chút gì đó, tại sao lại miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo đây!” Âu Dương Lãnh cố ý vặn vẹo ý của cô, thừa dịp cô vẫn còn tranh thủ thời, một tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, nhanh chóng tìm một sợi dây tạm thời kiềm chế hoạt động của cô, khiến Vu Thiện hoảng sợ trợn to hai mắt, phòng cô có sợi dây từ lúc nào vậy trời? Hiện giờ cô hận nhất chính là nhìn thấy sợi dây thừng, sẽ khiến cô nhớ tới một màn không chịu nổi kia!

“Anh đừng trói tôi! Tôi sẽ ngoan ngoãn!” Vu Thiện hoảng sợ khê hét lên, cặp mắt chứa nước cầu khẩn nhìn tay Âu Dương Lãnh đang dùng dây không trung ở phía trên, ngay từ lúc đầu cô cũng đã tìm trong phòng, xác định không có những thứ này rồi mà.

“Oh, em chắc chứ?” Thật ra thì Âu Dương Lãnh cũng không thật lòng muốn trói cô, chỉ là vì dễ dàng ngó xem trên người có có vết thương không, nhưng lại sợ Vu Thiện sẽ tự làm chính mình bị thương.

“Ừm, anh đừng trói tôi.” Nước mắt Vu Thiện còn treo ở vành mắt, bộ dạng tiêm đậm đáng yêu, thật sự khiến ma quỷ trong lòng Âu Dương Lãnh ngứa ngáy.

“Được rồi, em phải ngoan ngoãn phối hợp.” Âu Dương Lãnh buông bàn tay nhỏ bé của cô ra, để cô nằm trên giường, đưa hai tay cởi quần áo cô xuống, cô lộ ra trước mặt anh không hề che giấu gì, thân thể con gái sống động mê người khiến tinh thần Âu Dương Lãnh đều nằm trên người cô.

“Anh đừng nhìn.” Vu Thiện không dám lộn xộn, chỉ dám đưa tay nhỏ bé che ngực vẫn còn áo lót, cặp mắt không dám đối diện với ánh mắt trần trụi của Âu Dương Lãnh, xấu hổ khiến khuôn mặt cô đỏ bừng.

“Em rất đẹp!” Âu Dương Lãnh an ủi cô, vốn chỉ muốn nhìn thoáng xem trên người cô có vết thương hay không, bây giờ nhìn thấy da thịt trắng nõn của cô trắng như tuyết, làm gì có dấu vết nào, nhưng anh lại cảm giác bụng dưới của mình căng cứng.

“Em lật người cho tôi nhìn xem.” Giọng Âu Dương Lãnh tràn đầy thờ ơ gấp nói, anh phát hiện đang hối hận, anh rất muốn ôm Vu Thiện vào trong ngực, đáng tiếc anh không thể.

“Ồ.” Vu Thiện thuận theo nói, từ từ lật người mình lại, một khoảng lưng trần hoàn mỹ xuất hiện trước mắt anh, khiến Âu Dương Lãnh thờ dốc vì kinh ngạc, tám lưng xinh đẹp của cô quả thực hấp dẫn tâm hồn người ta.

“Có ai nói cho em biết chưa, em rất đẹp!” Vào lúc này Âu Dương Lãnh càng không thể bình tĩnh được nữa, anh không xác định mình có thể không chiếm giữ cô hay không, hình ảnh mê người này kích thích thần kinh của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Đi Làm

“Rốt cuộc anh muốn làm gì? Tôi không phải là đối tượng anh có thể đùa giỡn!” Vu Thiện không che chắn mình nữa mà vội lùi người vào phía đầu giường, cách xa anh ra, trông mặt đề phòng càng rõ nét hơn. lequydion

“Em nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Âu Dương Lãnh nhìn chăm chăm cô, con người nhìn không ra ý tứ khiến Vu Thiện càng không dám buông lỏng cảnh giác, vì cô nhìn thấy rõ mùi vị tinh dục nồng đậm trong mắt anh, hiện giờ cô đang ở trên địa bàn của anh ta, ai biết anh ta sẽ làm ra chuyện gì.

Âu Dương Lãnh đứng lên, thân hình cao lớn mang tới cho Vu Thiện cảm giác bị áp bức mãnh liệt, rất may là Âu Dương Lãnh quả thực sự như anh ta nói, chậm chậm rời khỏi phòng cô, không quay đầu lại, khiến cô âm thầm thở dài, hôm nay Âu Dương Lãnh thật kỳ cục!

Âu Dương Lãnh bị dục vọng trên người thiếu đốt mãnh liệt, rất muốn cứ như vậy ăn sạch Vu Thiện, nhưng lý trí vẫn chiến thắng tình cảm, kịp thời chạy ra ngoài, tối nay phải tìm phụ nữ giảm nhiệt rồi. Anh bước thẳng xuống lầu một, vừa lúc thím Lan đi ngang qua, bà nhìn thấy hơn mười giờ rồi cậu chủ còn chạy ra ngoài, thiếu gia không biết cô Vu sẽ đau lòng sao?

Một đêm ngủ ngon, sau khi Âu Dương Lãnh rời đi Vu Thiện lập tức chạy tới phòng tắm, muốn khử độc toàn bộ những chỗ trên người cô bị Âu Dương vuốt ve qua, sau khi tắm một cô mới dừng tay, còn trên người cô đã hiện đầy những dấu vết màu hồng.

Khi tỉnh lại trời đã sáng choang, Vu Thiện rời giường đi rửa mặt, tối hôm qua đã đồng ý hôm nay sẽ đi làm, nếu Thượng Quan Thanh không ngại mình vẫn còn là sinh viên chưa tốt nghiệp, nguyện ý cho cô học tập thì cô cũng không muốn từ chối. Cơ hội tốt như vậy, cô phải biết quý trọng.

Quần áo bình thường đã có thể nhìn ra cô là một mỹ nữ, Vu Thiện cũng không muốn bề ngoài của mình quá xuất chúng để cho người khác nhìn thấy, cho nên cô chỉ trang điểm sơ qua một chút, để người ta thấy cô coi như là một người phụ nữ thanh tú, mà không phải là một người đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

Lúc xuống tới dưới lầu, thím Lan đã dọn bát đĩa lên bàn ăn, tổng cộng là hai phần bữa ăn sáng, Vu Thiện nhíu mày, nhớ tối hôm qua sau khi Âu Dương Lãnh rời khỏi phòng mình thì lập tức lái xe đi ra ngoài, hình như cả đêm cũng chưa về nhà, còn thím Lan lại chuẩn bị đồ ăn sáng cho anh ta?

“Cô Vu, cô đã dậy rồi? Nhanh ăn sáng đi.” Thím Lan cười híp mắt bảo cô ngồi xuống vị trí bên tay phải, mức cháo giúp cô, Vu Thiện nhận lấy, cũng không khách khí, cô ăn xong cháo sau đó lau miệng: “Thím Lan, cháu đi ra ngoài, buổi trưa có thể không về ăn cơm.”

“Cô Vu, cô muốn đi đâu?” Thím Lan tò mò hỏi, kể từ sau khi cô Vu đồng ý hôn sự với cậu chủ, cậu chủ đã không còn ép buộc cô Vu ở nhà nữa. Nhưng cả ngày hôm qua cô Vu không về nhà, hôm nay lại đi ra ngoài sớm như vậy, nếu như cậu chủ hỏi, mình phải trả lời như thế nào?

“Cháu có chút chuyện, nhanh chóng về ạ.” Vu Thiện nghĩ kỹ rồi nói, cô phải đi ra ngoài sớm như vậy, ngoài việc muốn tới chỗ của Thượng Quan Thanh, quan trọng nhất chính là không muốn chạm mặt Âu Dương Lãnh, chuyện ngày hôm qua tạo thành bóng ma trong lòng cô, cô không muốn nhìn thấy anh ta.

“Ồ, vậy cô Vu nhanh trở về nhé.” Tối hôm qua cậu chủ đợi cô Vu mấy tiếng đồng hồ, nếu như hôm nay cô Vu còn về trễ như thế, sợ cậu chủ sẽ lại nổi nóng.

“Vâng, cháu biết rồi.” Vu Thiện nói xong vội vàng đi ra ngoài, rất sợ Âu Dương Lãnh biết chuyện cô ra ngoài, cô cũng không biết tại sao lại sợ Âu Dương Lãnh biết chuyện mình đi làm, cô cứ cảm giác mình không thể để cho Âu Dương Lãnh biết.

“Cô Vu cẩn thận.” Thím Lan hét lên từ phía sau, cô Vu vội vàng như thế làm cái gì? Có phải cô ấy đang sợ hãi hay không?

Ngồi lên xe, cô lập tức bảo tài xế lái đi, tài xế cho rằng cô có chuyện quan trọng phải làm, cũng không nói nhiều lời, lái xe tới địa chỉ cô nói. Vu Thiện lo lắng quay đầu nhìn về phía nhà Âu Dương, cô thầm nghĩ cuối cùng sẽ có một ngày cô rời xa Âu Dương Lãnh! Đi tới trước cửa hàng của Thượng Quan

Thanh, Vu Thiện bảo tài xế trở về, tất nhiên tài xế không chịu, anh ta cảm giác mình phải có trách nhiệm bảo vệ cô ấy, dù sao cô ấy cũng là phu nhân nhà Âu Dương! Cũng là bà chủ của mình, cô ở đây tại sao mình không biết ngược mà đi chỗ khác.

Nhìn thấy tài xế kiên quyết như vậy Vu Thiện cũng không ngăn cản nữa, cô đi vào cửa hàng, Thượng Quan Thanh không có ở đây, có một nhân viên cửa hàng đang làm việc bên trong, thấy Vu Thiện đi vào vội lấy một bộ quần áo ra để Vu Thiện thay.

Bộ quần áo này là đồng phục làm việc, sau khi Vu Thiện thay xong nhìn vào trong gương, cảm giác mình thay đổi thành một người khác. Ngày hôm qua Thượng Quan Thanh cũng đã nói để cho cô làm từ một nhân viên cửa hàng, tiếp xúc với nhiều người hơn để mở rộng tầm mắt, có cách nhìn tốt hơn đối với thiết kế trong tương lai.

Vu Thiện cũng cảm thấy Thượng Quan Thanh nói rất có lý, sau khi cô đi ra ngoài thấy nhân viên cửa hàng đang bận dọn dẹp, cô cũng tham gia giúp một tay. Hôm qua bà chủ đã nói cô gái trước mắt này chính là phu nhân nhà Âu Dương, vốn tưởng rằng cô ấy là người cao cao tại thượng, không ngờ rằng cô ấy sẽ làm như vậy, nhân viên cửa hàng thấy cô không hề kiêu ngạo, càng thích làm việc cùng với cô hơn.

“Mình có thể gọi cậu là Thiện Nhi không?” Nhân viên cửa hàng tên Lý Dung nói, lần đầu tiên cô ấy tiếp xúc với người trong xã hội thượng lưu, cảm giác trong lòng đặc biệt kích động.

“Có thể chứ, mình gọi cậu là Dung Nhi nhé.” Vu Thiện mỉm cười trả lời, cô chỉ là một cô gái bình thường, chưa bao giờ cảm giác mình là thiên kim tiểu thư, cũng không phải là dạng người khinh thường người khác.

“Cậu thật sự là phu nhân nhà Âu Dương sao?” Lý Dung thử hỏi, trong ấn tượng của cô ấy, có gia thế lớn như nhà Âu Dương sao lại muốn một người phụ nữ không tên tuổi như Vu Thiện làm thiếu phu nhân?

“Dung Nhi, cậu hỏi tới làm gì? Mình tên là Vu Thiện, không có quan hệ gì với nhà Âu Dương!” Vu Thiện lạnh lùng nghiêm mặt, cô không thích người khác áp đặt mình vào nhà Âu Dương, cô vốn không muốn bị xem là kẻ có bản chất khoe khoang.

“Thật xin lỗi! Mình chỉ tò mò.” Lý Dung nói xin lỗi, cô không có ác ý, không nghĩ tới Vu Thiện lại phản ứng kịch liệt như vậy, cô áy náy cúi đầu.

“Quên đi, không phải mình có ý nạt cậu, chuyện riêng của mình sau này tốt nhất đừng hỏi.” Vu Thiện cũng không đành lòng trách cứ cô ấy, dù sao mình lên TV cô ấy tò mò cũng chẳng có gì lạ, nhưng mà bây giờ cô không muốn có bất kỳ quan hệ gì với nhà Âu Dương, mặc dù đã sớm dây dưa không rõ.

“Ừ, sau này mình sẽ chú ý.” Lý Dung nín khóc mỉm cười, là mình quá lỗ mãng, cho dù Vu Thiện là thiếu phu nhân nhà Âu Dương cũng chẳng có quan hệ gì với cô.

“Vậy chúng ta làm việc đi.” Vu Thiện cười khê, hai người góp sức cùng công nhân vệ sinh làm xong việc đã là buổi trưa.

Âu Dương Lãnh ngủ một mạch trong khách sạn, cả đêm hôm qua phóng túng khiến tâm tình anh thoải mái hơn, anh không phải là một người đàn ông thích buông thả dục vọng, nhưng thi thoảng có thể phóng túng khiến đầu óc tỉnh táo hơn.

Rửa mặt trong khách sạn cũng đến gần trưa rồi, người phụ nữ tối hôm qua đã đi, không để lại gì, Âu Dương Lãnh cũng không biết hình dáng người phụ nữ tối hôm qua như thế nào, cũng không để trong lòng, ngược lại nhớ tới Vu Thiện, không biết tối hôm qua cô ngủ có ngon không?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Vô Tình Gặp Âu Dương Văn

Lúc đi ra khỏi khách sạn, nam nhân viên lái xe ra khỏi bãi đỗ xe, anh ngồi lên xe ngênh ngang rời đi để lại một vệt khói, Âu Dương Lãnh vừa lái xe vừa nghĩ muốn về nhà xem Vu Thiện một chút, có Hắc Mộc ở công ty anh rất yên tâm, dù sao Hắc Mộc cũng theo mình từ khi còn nhỏ.

Về nhà lại không thấy Vu Thiện đâu, thám Lan nói cho anh biết Vu Thiện đã ra ngoài từ sáng sớm đến bây giờ vẫn chưa về. Âu Dương Lãnh nổi giận, cô cứ không biết thân biết phận như vậy sao? Thừa dịp anh không có ở nhà, hẹn hò cùng người khác?

Có phải chàng trai tên Lam Ngọc của ngày hôm trước? Anh nhìn ra Lam Ngọc thích Vu Thiện, hai ngày nay bận rộn công việc cũng sắp quên người tên Lam Ngọc này, Thiện Nhi, đừng để tôi phát hiện em làm loạn sau lưng tôi, nếu không em sẽ phát hiện chơi không vui như vậy đâu.

“Hắc Tử, lập tức tìm ra tung tích của Vu Thiện, nhanh.” Âu Dương Lãnh lạnh lùng gọi điện thoại cho Hắc Tử, lửa giận trong lòng đang lúc điên cuồng phát ra, mình chỉ không ở nhà một đêm, Thiện Nhi đã lập tức ra ngoài tìm đàn ông!

“Dạ.” Hắc Tử lập tức nhận mệnh lệnh, mặc dù không biết lão đại đang tức giận chuyện gì, nhưng anh ta không dám hỏi. lequydonn

Cúp điện thoại, cơn giận trong lòng càng lúc càng thiêu đốt mãnh liệt, Âu Dương Lãnh nặng nề ngồi xuống ghế sofa, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm về nơi xa xăm, trong đôi mắt sâu thẳm là ngọn lửa hừng hực, đáng chết, mình làm sao vậy?

Vu Thiện bận rộn đến xế chiều, vì Thượng Quan Thanh tạm thời có chuyện chưa tới, thế nên Lý Dung cho cô làm quen với công việc trong cửa hàng trước, cô ta nghịch mấy tính trong phòng, Vu Thiện cũng không để ý tới Lý Dung, chỉ xem cô ta như không có ở đó.

“Vấn, anh cảm thấy bộ quần áo này như thế nào?” Một giọng nữ yêu kiều vang lên trước cửa hàng, Vu Thiện mỉm cười đi ra, chỗ này là cửa hàng bán quần áo cao cấp, quần áo bên trong tương đối đắt đỏ, không phải người bình thường có thể mua được, cả ngày không có người vào mua, vừa nghe thấy giọng nói dĩ nhiên Vu Thiện lao ra ngay.

“Em thích thì được rồi.” Âu Dương Vấn nói, cho dù ai nghe cũng cảm thấy dễ nghe làm sao, khiến người ta vô cùng thoải mái.

“Chào anh, đây là thiết kế mới nhất của cửa hàng, muốn vào thử xem không ạ?” Vu Thiện lễ phép bước ra, mỉm cười nói với một nam một nữ đứng trước cửa hàng, ngay khi nghe được giọng quen thuộc của Âu Dương Vấn, hơi sững sốt một chút.

“Thiện Nhi? Tại sao cô ở chỗ này?” Âu Dương Vấn giật mình, khi nhìn thấy cô mặc một thân đồng phục làm việc, trong lòng hơi không thoải mái.

“Tại sao anh ở chỗ này?” Vu Thiện cũng giật mình kinh ngạc không khác gì Âu Dương Vấn, cô không ngờ khách hàng mình đón tiếp đầu tiên lại là Âu Dương Vấn.

“Vấn, anh biết cô ta?” Cô gái đứng bên cạnh Âu Dương Vấn không chịu bỏ qua, cô ta cảm giác rõ ràng Âu Dương Vấn bên cạnh bị ngạc nhiên khi gặp nữ nhân viên phục vụ trước mặt, ngón tay anh đã run rẩy.

“Ha ha, cô ấy chỉ là một người bạn, không phải em thích bộ quần áo này sao? Thử xem đi.” Âu Dương Vấn đẩy cô ta đi vào, anh ta không nói rõ thân phận của Vu Thiện, khiến Vu Thiện cười cảm kích với Âu Dương Vấn.

Người phụ nữ nghe được câu trả lời của Âu Dương Vấn, mặc dù cảm giác có lẽ Vu Thiện cũng không đơn giản như Âu Dương Vấn giới thiệu, nhưng cô ta biết chuyện gì cô ta nên hỏi, hơn nữa lần đầu tiên Âu Dương Vấn giục mình mua đồ, cô ta cao hứng quên mất sự tồn tại của Vu Thiện.

“Thưa cô, trước tiên cô thử quần áo này trước xem, nhất định rất hợp với cô.” Vu Thiện mỉm cười cời quần áo giúp cô ta, tiếp khách chính là phải mỉm cười, như vậy sẽ làm người ta cảm thấy vui lòng khách đến vừa lòng khách đi.

“Vấn, em đi thử quần áo.” Người phụ nữ rất vui vẻ nói với Âu Dương Vấn, không phải thái độ ghét bỏ như vừa rồi với Vu Thiện, khiến trong lòng Vu Thiện âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Đi đi.” Vẻ mặt tao nhã của Âu Dương Vấn mỉm cười nói, ánh mắt của anh ta vẫn dừng trên mặt Vu Thiện, càn quét một lần lại một lần trên người cô, cô ăn mặc như thế này Âu Dương Vấn biết không?

Người phụ nữ vui sướng đi thử quần áo, để lại hai người lúng túng nhìn nhau, mặc dù trong lòng Âu Dương Vấn hoài nghi, nhưng anh ta không nói ra, “Cô ở đây, anh biết không?”

“Chưa nói cho anh ta biết.” lúc Âu Dương Vấn nhắc tới Âu Dương Vấn, trái tim Vu Thiện hơi có rút lại, sắc mặt đã bắt đầu nặng xuống, cô làm việc ở đây không cần phải nói cho anh ta biết.

“Anh sẽ tức giận.” Âu Dương Vấn nhắc nhở cô, dù sao bây giờ cô cũng là vợ chưa cưới của anh trai, trong thành phố S rất nhiều người biết cô, lòng tự trọng của Âu Dương Vấn lại cao như vậy, nếu để người ta biết Vu Thiện làm việc ở chỗ này, với tính tình của Âu Dương Vấn, lúc đó Vu Thiện sẽ phải chịu thiệt thòi.

“Không nói, anh ta sẽ không biết.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vu Thiện đông cứng lại, tựa như không muốn nhắc tới vấn đề Âu Dương Vấn, cô nhìn thấy vẻ mặt Âu Dương Vấn lúc này, khoảnh khắc mất hồn đó, cực kỳ giống vẻ mặt của Âu Dương Vấn!

“Vấn, đẹp không?” Bạn gái Âu Dương Vấn là Tuyết Nhi đi ra, hai người đồng thời quay đầu lại xem, Vu Thiện càng hoảng hốt hơn, mình thế mà lại nói chuyện phiếm với Âu Dương Vấn, quên cả có người thử quần áo.

“Thưa cô, nhìn rất đẹp ạ, nó khiến cô xinh đẹp hơn.” Vu Thiện kịp lúc tiến lên, khuôn mặt nhỏ nhắn chứa đầy nụ cười khiến Âu Dương Vấn mất hồn lần nữa. Còn Tuyết Nhi được cô khen tặng, trong lòng có cảm giác khác với Vu Thiện.

“Ừ, rất đẹp.” Âu Dương Vấn cũng lập tức khen tặng, trên gương mặt lịch sự tuấn tú không nhìn ra tâm tình của anh ta, Tuyết Nhi sớm quen với tình tình không nóng không lạnh của Âu Dương Vấn cũng không tức giận mà đứng soi gương.

“Vậy thì lấy chiếc này đi, tôi đi thay đã.” Tuyết Nhi đứng trước gương, nhìn mình trong gương cực kỳ hài lòng, trong lòng cũng rất hài lòng với thái độ phục vụ của Vu Thiện, sau đó xoay người đi vào phòng thử đồ thay quần áo.

“Cùng nhau ăn cơm đi.” Sau khi Âu Dương Vấn thấy Tuyết Nhi đi vào thì nói với Vu Thiện, nếu đã gặp mà Âu Dương Vấn lại không có ở đây, hơn nữa anh ta biết Vu Thiện cũng không muốn gặp Âu Dương Vấn.

“Được, tôi còn chưa ăn cơm.” Vu Thiện vừa nói thì cảm giác bụng kêu thình, lúc này mới tỉnh táo nhớ tới chuyện mình vẫn chưa ăn cơm, cô cao hứng nên mới nhớ ra chuyện phải ăn cơm.

“Vấn chưa ăn cơm?” Âu Dương Vấn nghe thấy lời cô, giọng nguy hiểm trước nay chưa từng có, cô cứ như vậy làm hại thân thể của mình? Nhìn cơ thể

mỏng manh của cô, cô sống không tốt sao?

“Ừm, tôi quên mất.” Vu Thiện nói, không nhìn ra Âu Dương Văn có gì đó không đúng, dọn dẹp đồ đạc của mình, sau khi Tuyết Nhi đi ra ngoài thì bám vào cánh tay Âu Dương Văn, cả người chôn vào ngực anh ta.

“Quần áo đã gói xong.” Vu Thiện đưa quần áo cho Tuyết Nhi, Âu Dương Văn trả tiền, Vu Thiện nói với Lý Dung ở bên trong mình có chuyện đi ra ngoài bảo cô ta trông cửa hàng. Khi Vu Thiện và Âu Dương Văn cùng Tuyết Nhi rời khỏi đó Lý Dung mới đi ra ngoài, cô ta bĩu môi một cái, thật vất vả mới ở bên trong chơi, Vu Thiện đã đi, thật quá phiền phức.

“Văn, tại sao cô ta muốn đi theo?” Tuyết Nhi không hiểu hỏi Âu Dương Văn, nhìn thế nào cũng thấy Vu Thiện chướng mắt, vì thái độ phục vụ của Vu Thiện ở trong cửa hàng không tệ, ấn tượng với cô cũng khá, còn bây giờ đi theo như vậy, cô ta không vui nổi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Ăn Cơm

“Đừng làm rộn, cô ấy là bạn của anh.” Âu Dương Văn không vui trách cô ta, vì trong giọng nói của cô ta có sự xem thường, dù nói thế nào đi nữa thì thân phận của Vu Thiện hiện giờ là chị dâu của anh ta, hơn nữa bây giờ anh ta còn chưa có cơ hội có thể lật đổ Âu Dương Lãnh. lequydion

Vu Thiện thông minh không nói gì, đi theo phía sau họ cách hai bước chân, mặc dù biết mình muốn ăn cơm không nhất định phải đi theo bọn họ, nhưng cô không muốn ăn cơm một mình, cho dù có làm bóng đèn thì cũng tốt hơn ăn một mình.

“Thiện Nhi, cô cảm thấy chỗ này thế nào?” Âu Dương Văn đi tới trước cổng nhà hàng, xoay người hỏi Vu Thiện phía đằng sau, lần đầu tiên ăn cơm cùng Vu Thiện, anh ta không biết cô thích ăn món gì.

“À, rất đẹp.” Vu Thiện giương mắt nhìn về phía nhà hàng, ăn uống cô rất tùy ý, có thể lấp đầy bụng là được rồi.

“Vậy chúng ta đi vào thôi.” Âu Dương Văn đi đầu dẫn Tuyết Nhi vào bên trong, Tuyết Nhi bắt mắt giẫm chân, Âu Dương Văn không hỏi ý kiến của cô ta một chút, khiến cô ta mất mặt.

“Được.” Vu Thiện đi theo vào, nơi này cao cấp quá, chỗ trước kia mình đi thực sự kém xa. Vu Thiện tự động xem nhẹ ánh mắt u oán nặng nề của Tuyết Nhi - bạn gái Âu Dương Văn, cô không hiểu chỉ ăn một bữa cơm mà thôi, có cần thiết phải như vậy không.

Tổ hợp hai nữ một nam xuất hiện trong nhà hàng rất kỳ quái, Vu Thiện cảm thấy như vậy, vì tầm mắt tới từ bốn phương tám hướng rõ ràng như thế, muốn xem nhẹ cũng không được. Ngược lại Âu Dương Văn không chút hoang mang kéo tay Tuyết Nhi ngồi xuống trước, Vu Thiện chọn ngồi phía đối diện Âu Dương Văn.

“Xin hỏi gọi món gì ạ?” Nhân viên phục vụ cầm thực đơn đi tới trước mặt bọn họ, cung kính hỏi.

“Thiện Nhi, cô thích ăn gì?” Âu Dương Văn lễ phép hỏi Vu Thiện ngồi phía đối diện, đón lấy ánh mắt càng thêm ai oán của Tuyết Nhi, khiến Vu Thiện không khỏi lo lắng Tuyết Nhi vì đồ kỵ mà sẽ đối phó với mình.

“Món này đi.” Vu Thiện chỉ món ăn trong thực đơn trên tay nhân viên phục vụ, hiện giờ cô hối hận đi ra ngoài ăn cơm cùng Âu Dương Văn, tại sao cô có thể vì không muốn ăn một mình mà làm như vậy chứ.

“Tuyết Nhi, còn em?” Lúc này Âu Dương Văn mới quay đầu hỏi Tuyết Nhi, Tuyết Nhi vội vàng thu hồi ánh mắt đồ kỵ, cười vui sướng đến nỗi trên gương mặt nhỏ nhắn sáng lạn hẳn lên: “Văn, anh quyết định là được rồi.”

“Ừ, vậy thì phần này đi.” Âu Dương Văn đã sớm dự đoán có thể Tuyết Nhi nói như vậy, Tuyết Nhi còn chưa nói xong anh ta đã nói với nhân viên phục vụ, sau đó bảo nhân viên phục vụ đi xuống. Sắc mặt Tuyết Nhi thay đổi có thể sánh ngang với lật sách, khi hồng, khi trắng, khi xanh.

“Thiện Nhi, cô vẫn chưa nên đi làm, đối với cô không tốt.” Âu Dương Văn không chút nào để ý Tuyết Nhi mà luôn nói chuyện với Vu Thiện, anh ta tương đối lo lắng phản ứng của Âu Dương Lãnh.

“Không sao đâu, tôi sẽ giữ bí mật, hi vọng anh cũng giữ bí mật.” Vu Thiện nghiêng đầu tránh tầm nhìn của Tuyết Nhi, lòng đồ kỵ của phụ nữ thật mạnh mẽ.

“Ừ, tôi sẽ không nói ra đâu.” Âu Dương Văn gật đầu xem như đồng ý với cô, ngược lại về mặt Tuyết Nhi không hiểu, cô ta không nghe rõ bọn họ đang nói gì, chỉ biết thái độ của bọn họ trước mặt mình không bình thường.

“Bọn họ ở đâu?” Giờ phút này Âu Dương Lãnh đứng trước cửa nhà hàng, tác phong cao quý ưu nhã lịch sự khiến người đi đường nhìn chằm chằm, nhìn tương đối tò mò giống như là ngôi sao điện ảnh đẹp trai xuất hiện ở đây làm gì vậy.

“Tổng giám đốc, bọn họ ở bên trong.” Hắc Mộc cung kính trả lời, căn cứ vào tình hình Hắc Tử báo cáo, Vu Thiện và Âu Dương Văn vừa mới tới chỗ này, thái độ có chút thân mật. Những lời này anh ta không dám nói, bởi vì giờ phút này sắc mặt của tổng giám đốc nặng nề đen thui, có thể nhỏ ra nước.

Không ngờ rằng Vu Thiện thế mà lại ở cùng một chỗ với Âu Dương Văn, anh tìm cô cả buổi chiều, vốn cho rằng cô sẽ tìm học trưởng Lam Ngọc, làm anh tìm cô nửa ngày trời, nhưng thì ra lại ở cùng một chỗ với Âu Dương Văn, quá ghê tởm.

Vậy mà dám công khai ăn com cùng Âu Dương Văn, coi anh là gì? Vu Thiện là vợ chưa cưới của anh, Âu Dương Văn là em chồng của cô ấy, cô ấy thế mà dụ dỗ em chồng! “Cậu đứng chờ ở ngoài này, đừng để phóng viên nhìn thấy.”

“Vâng, tổng giám đốc.” Bộ dạng Hắc Mộc phục tùng trả lời, đây vốn là trách nhiệm của anh ta, chỉ là anh ta không hiểu tại sao tổng giám đốc lại tức giận như vậy.

Âu Dương Lãnh đẩy cửa nhà hàng đi vào, nhân viên phục vụ tiến lên nghênh đón nhưng bị Âu Dương Lãnh đẩy ra, nhân viên phục vụ không hiểu gì đi theo Âu Dương Lãnh, cố gắng chặn anh lại. Vì nhân viên phục vụ cảm giác được hơi thở không bình thường trên người Âu Dương Lãnh, hình như là tới quấy rối, ngay lúc đó cửa hàng trưởng tiến lên, anh ta nhận ra người trước mắt có khí chất cao quý ưu nhã chính là tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương, Âu Dương Lãnh!

“Tổng giám đốc Âu Dương, chào anh, có gì cần giúp một tay không?” Cửa hàng trưởng cười nịnh nọt bảo nhân viên phục vụ rời đi, nhân vật lớn này chỉ anh ta mới có thể đón tiếp, hơn nữa nhìn điệu bộ của Âu Dương Lãnh như vậy không giống là tới ăn com, mà giống như tới bắt gian.

“Cút!” Âu Dương Lãnh ghét nhất là lúc tâm tình anh không tốt mà có ruồi nhặng bu xung quanh người, anh không nhìn được quát lớn, hoàn toàn không để ý tới người xung quanh, nhưng anh cũng không cần để ý tới suy nghĩ của những người đó. Ở thành phố S này, ai dám đắc tội với nhà Âu Dương chứ.

“Vâng, tổng giám đốc Âu Dương đi thong thả.” Cửa hàng trưởng cũng không dám đi cùng, vì anh ta thấy cậu hai nhà họ Âu Dương đang ăn com trong phòng riêng ở cách đó không xa, bên cạnh còn có hai người đẹp ăn cùng, không biết vì sao Âu Dương Lãnh lại xuất hiện ở chỗ này?

Xa xa, Âu Dương Lãnh đã thấy Vu Thiện và Âu Dương Văn vừa nói vừa cười, nụ cười kia anh chưa từng chứng kiến, rực rỡ vui sướng, quả thực chính là dụ dỗ đàn ông, khiến lửa giận trong lòng anh càng thiêu đốt hơn. Ghê tởm, tại sao Âu Dương Văn lại chiếm được nụ cười mê người của cô!

“Anh trai, sao anh lại tới đây?” Âu Dương Văn phát hiện một dòng từ trường mãnh liệt đang bao xung quanh, khiến anh ta sinh ra cảm giác vô cùng nguy hiểm, ngẩng đầu lên thì lại thấy Âu Dương Lãnh cách bọn họ không xa, vẻ mặt u tối muốn nhấn chìm khuôn mặt đẹp trai đang nhìn bọn họ!

“Âu Dương Lãnh tới?” Vu Thiện đang nói chuyện vui vẻ với Âu Dương Văn, thấy sắc mặt Âu Dương Văn thay đổi, cũng quay đầu nhìn theo Âu Dương Văn. Khi Vu Thiện thấy gương mặt tuấn tú u ám của Âu Dương Lãnh, cũng bị dọa mất thăng bằng, thiếu chút nữa ngã nhào xuống, hơi thở từ trên xuống dưới của Âu Dương Lãnh khiến cô hoảng sợ!

“Cậu nam nữ!” Âu Dương Lãnh bước đi tới bên cạnh người Vu Thiện, giữ chặt cánh tay cô, mãnh mẽ kéo cô vào lồng ngực mình, theo đó hai tay dùng sức giữ chặt eo cô, lửa giận khiến lồng ngực anh nóng hừng hực.

“A! Anh làm gì vậy? Buông tôi ra!” Vu Thiện bị Âu Dương Lãnh giữ chặt, trong lòng lo lắng, lửa giận trên người Âu Dương Lãnh áp sát trên người cô, tựa như muốn đốt cháy cô, làm cô ngừng ý định giãy dụa thoát khỏi sự kiềm chế của Âu Dương Lãnh.

“Anh trai, anh đừng như vậy, sẽ dọa Thiện Nhi.” Âu Dương Văn không ngờ rằng Âu Dương Lãnh sẽ xuất hiện, trên khuôn mặt lịch sự thoáng hiện vẻ khó chịu, nói thế nào đi chăng nữa mình cũng là cậu hai nhà Âu Dương, một cậu cậu nam nữ của anh trai, một chút tình cảm cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Cô Không Muốn

“Thế nào? Đau lòng cô ấy? Cậu quản tốt mình trước đi.” Âu Dương Lãnh ném lại nụ cười ý tứ sâu xa, cương quyết mang theo Vu Thiện vẫn đang giãy dụa đi ra ngoài. Anh phát hiện mình đang không có tâm tình đối phó với Âu Dương Văn, vì thân thể mềm mại không nghe lời trong ngực đang không ngừng giãy dụa, khiến dục vọng mãnh liệt anh đang kiềm chế và lửa giận cùng nhau bộc phát.

Có gan dụ dỗ Âu Dương Văn thì có gan chịu đựng sự trừng phạt của anh, anh sẽ để Vu Thiện biết, cô chỉ có thể là của mình, bất kể là thân thể hay là trái tim!

Anh ta mang mình đi đâu? Cô không muốn đi cùng anh ta.

“Cứu tôi với!” Vu Thiện giằng giằng quay đầu về phía Âu Dương Văn cầu cứu, vì cô biết hiện tại chỉ có Âu Dương Văn mới có thể cứu mình, hành động

của Âu Dương Lãnh khiến cô sợ hãi, cô sợ hành động tiếp theo của Âu Dương Lãnh.

“Vẫn, đây là chuyện gì xảy ra?” Tuyết Nhi nhìn thấy tình huống này, trong lòng hồi hộp, vẻ mặt điềm đạm đáng yêu hỏi, kéo cánh tay Âu Dương Văn ý muốn Âu Dương Văn đừng nhìn Vu Thiện nữa. Cho dù người đàn ông kéo Vu Thiện đi có khí phách hơn Âu Dương Văn, còn có tác phong vương giả, cô ta cũng không cho phép tầm mắt của Âu Dương Văn dừng trên người Vu Thiện!

“Chuyện không liên quan đến em.” Âu Dương Văn thất vọng ngồi xuống, sợ hãi trong mắt Vu Thiện rõ ràng như vậy còn mình hoàn toàn không có năng lực giúp đỡ được gì cho cô, nhưng vẻ hoảng sợ trên mặt cô kích thích trái tim anh ta, tức giận vì sự bất lực của mình.

“Câm miệng, em còn ồn ào nữa tôi sẽ làm em ở chỗ này.” Âu Dương Lãnh ôm Vu Thiện trong ngực đi ra bên ngoài, nói khẽ vào tai cô, đe dọa thần kinh cô. Vì cô cầu cứu khiến bọn họ trở thành tâm điểm chú ý trong nhà hàng, rất nhiều người muốn tiến lên làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng phát hiện ánh mắt của Âu Dương Lãnh, đều cúi đầu né tránh sự cầu cứu của Vu Thiện.

Ngay từ lúc Âu Dương Văn ngồi xuống né tránh tầm mắt của cô, trong lòng cô bắt đầu lạnh xuống, vì cô biết Âu Dương Văn sẽ không tới cứu mình, hi vọng trong lòng sụp đổ khiến sắc mặt cô càng thêm trắng bệch.

Thấy sắc mặt tuyệt vọng của cô, vẻ mặt Âu Dương Lãnh có chút đau lòng, nhưng trong nháy mắt lại khôi phục sắc mặt lạnh lùng cứng nhắc, một bước cũng không dừng lại mà tiếp tục đi ra bên ngoài, Vu Thiện cũng ngừng giãy dụa, từ từ đi theo Âu Dương Lãnh.

Bên ngoài, Hắc Mộc đã chuẩn bị xong xe, thấy Âu Dương Lãnh đi cùng Vu Thiện ra khỏi nhà hàng, lập tức mở cửa xe để Âu Dương Lãnh dẫn Vu Thiện vào xe, sau đó xe nhanh chóng biến mất dưới ánh mắt tò mò của những người trong nhà hàng.

Âu Dương Văn nhìn bọn họ biến mất trước mắt, vẻ mặt tuấn tú mất mát hiện đầy hơi lạnh, khiến Tuyết Nhi sinh ra cảm giác hoảng hốt, rất giống như trái tim Âu Dương Văn đã theo Vu Thiện rời đi, làm cô ta lo lắng.

“Vẫn, anh làm sao vậy? Bọn họ là ai?” Tuyết Nhi thử hỏi, cô ta muốn biết suy nghĩ của Âu Dương Văn, đối với cô ta mà nói rất quan trọng. lquydon

“Không sao, ăn cơm đi.” Âu Dương Văn nghe câu hỏi của Tuyết Nhi thì khôi phục lại bộ dạng lịch sự như ngày thường, tuyệt đối không bị chuyện vừa rồi ảnh hưởng, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì. Chỉ có trong lòng mọi người ở nhà hàng đều có một nghi vấn, mới vừa rồi là hai anh em nhà họ Âu Dương cùng tranh giành phụ nữ sao? Cô ấy là ai?

“Oh.” Tuyết Nhi ngoan ngoãn cầm đũa lên ăn cơm, trong lòng cười trộm, hừ, Vu Thiện cô không biết tự lượng sức mình, dám dụ dỗ Âu Dương Văn trước mặt cô, lần này người đàn ông kia nhất định sẽ dạy dỗ cô ta. Tâm tư hai người không giống nhau, lẳng lặng com nước xong Âu Dương Văn đưa Tuyết Nhi trở về.

“Xuống xe!” Trở lại nhà Âu Dương, Âu Dương Lãnh không chờ tài xế tới mở cửa mà đi xuống xe trước, Hắc Mộc đã sớm tới tập đoàn họ Âu Dương trước, bây giờ là tài xế đưa bọn họ trở về.

Biết về nhà Âu Dương, tâm tình Vu Thiện mới bình tĩnh lại vì trong nhà còn có thím Lan, ít nhất Âu Dương Lãnh còn có chút cổ kị, mới vừa rồi trên đường Âu Dương Lãnh nổi giận bùng bùng khiến cho thần kinh cô căng thẳng, nếu như Âu Dương Lãnh dẫn cô tới chỗ khác thì cô thật sự sẽ gặp khó khăn.

Vu Thiện thu hồi suy nghĩ của mình đi theo Âu Dương Lãnh xuống xe, Âu Dương Lãnh bị động tác chậm chạp của cô chọc giận một lần nữa, là cô cố ý sao? Nghĩ đến hình ảnh vừa nói vừa cười lúc nãy của cô và Âu Dương Văn, trái tim của anh liền ngọt ngào hoảng hốt.

“Còn không mau một chút!” Âu Dương Lãnh hung dữ nói, đợi sau khi cô xuống xe, lỗ mông dạt cô đi, động tác rất hung tợn, không bận tâm tới Vu Thiện có thể ngã nhào xuống hay không.

“Anh chậm một chút, tôi không đi được.” Vu Thiện giằng giằng sau lưng anh muốn Âu Dương Lãnh chậm lại, hình như chân của cô lại bị tụt qua một bên khi giãy dụa ở nhà hàng lúc nãy, giống như là ở vị trí hôm trước bị.

“Thật quá phiền toái.” Âu Dương Lãnh nghe giọng điệu làm nũng của Vu Thiện tâm tình chợt khá hơn, nói thầm rồi xoay người ôm lấy Vu Thiện đi lên lầu hai, cho dù bây giờ Vu Thiện cầu xin tha thứ, hôm nay anh chắc sẽ không nường tay đâu.

“A, anh buông tôi ra, tôi sẽ tự đi.” Vu Thiện giật mình bị Âu Dương Lãnh ôm chặt, trong lòng có chút mất tự nhiên, hình như cô thấy thím Lan đứng sau lưng Âu Dương Lãnh nhìn mình, khuôn mặt xinh đẹp của cô đỏ ửng.

“Câm miệng.” Âu Dương Lãnh lạnh lùng tròn tròn mắt nhìn Vu Thiện một cái, ngọn lửa trong mắt khiến lòng cô thoáng hiện vẻ lo lắng, không dám lộn xộn trong ngực anh, để mặc Âu Dương Lãnh ôm cô đi thẳng một mạch, tới phòng anh, Âu Dương Lãnh không được tính là dịu dàng ném Vu Thiện lên giường anh.

“Á, đau quá.” Vu Thiện bị Âu Dương Lãnh ném bất thành linh lên giường, khi nhìn thấy đây là phòng của Âu Dương Lãnh trong lòng bắt đầu sợ, lại còn nhìn thấy Âu Dương Lãnh khóa cửa ngay trước mắt mình!

“Nói, em muốn chứng minh cái gì?” Âu Dương Lãnh xem nhẹ sắc mặt hoảng sợ của Vu Thiện, bước mười bước nặng nề tới bên cạnh cô, mắt nhìn xuống vẻ mặt có hơi tái nhợt của cô, ngược lại bây giờ anh không vội xử phạt cô.

“Anh đang nói cái gì?” Vu Thiện không hiểu Âu Dương Lãnh đang nói gì, cô chỉ là cùng Âu Dương Văn ăn cơm mà thôi, trong khi đó còn có một cô gái

tên là Tuyệt Nhi nữa cơ mà, cô không cho là mình có gì phải sợ.

“Tại sao ở cùng một chỗ với Âu Dương Văn, nó là ai em biết không?” Âu Dương Lãnh bức bách hỏi, anh nhìn thấy trong mắt Vu Thiện sự trong sáng, hoàn toàn không có cảm giác bị anh bắt được, cô thật đúng là ‘thâm tàng bất lộ’ (Nghĩa là không để lộ tài năng – QT).

“Anh ta không phải là cậu hai nhà Âu Dương sao? Em chồng tôi!” Vu Thiện không biết Âu Dương Lãnh đang phát điên chuyện gì, cô cũng không cần thiết phải nói nhảm với anh, lập tức đi ra cửa, cô không quên đây là phòng Âu Dương Lãnh, ở cùng một chỗ với anh ta chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra.

“Em đi đâu vậy?” Khi cô ngồi dậy Âu Dương Lãnh đưa tay giữ chặt tay nhỏ bé của cô, kéo cô vào ngực mình, anh còn chưa trừng phạt cô đâu đấy, đi đâu chứ!

“Anh buông tôi ra, tôi phải đi về ngủ.” Lúc trở lại đã là bảy giờ tối, bận rộn cả một ngày cũng đã mệt, trải qua chuyện ồn ào vừa rồi, cô không muốn để ý tới Âu Dương Lãnh.

“Em cho rằng em có thể trở ra an toàn về sao? Không khỏi quá ngây thơ rồi.” Âu Dương Lãnh ghé vào tai cô cười, tiếng cười kia khiến Vu Thiện lạnh cả sống lưng, hận không cách xa được ác ma Âu Dương Lãnh này, cô cảm nhận được mùi không bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ác Ma Trừng Phạt!

Edit: Ngọc Hân

“Anh muốn làm gì?” Thân thể Vu Thiện cứng ngắc trong ngực Âu Dương Lãnh, cô cảm giác cơ thể Âu Dương Lãnh rất nóng bỏng, sao cô có ảo giác đã rơi vào bẫy của ác ma?

“Làm như vậy.” Âu Dương Lãnh không đợi cô tiêu hóa hết lời của anh, động tác thô lỗ kim hãm cô trong ngực mình, mập mờ di động trên người cô, khiến Vu Thiện thờ đốc vì kinh ngạc, anh ta đang làm gì vậy?

“Không muốn! Buông tôi ra!” Vu Thiện vội vàng giãy dụa, ý đồ Âu Dương Lãnh rõ ràng như vậy, cho dù ngu ngốc cũng biết Âu Dương Lãnh muốn làm cái gì, cô không muốn trở thành người phụ nữ của Âu Dương Lãnh!

“Cũng không thể nghe theo em!” Nhìn giữa hai hàng chân mày của cô, Âu Dương Lãnh biết suy nghĩ của cô, vốn chỉ muốn trừng phạt cô để cô nhớ lâu một tý, cô là người phụ nữ của Âu Dương Lãnh. Khi thấy cô không tình nguyện, lửa giận trong lòng càng tăng cao, cô đáng chết, thế mà lại không muốn trở thành người phụ nữ của mình!

“Roẹt,” một tiếng, quần áo trên người Vu Thiện bị Âu Dương Lãnh xé rách, lộ ra bờ vai trắng như tuyết, Vu Thiện càng điên cuồng giãy dụa, cô không thể để Âu Dương Lãnh được như ý, không muốn trở thành đồ chơi của Âu Dương Lãnh.

Âu Dương Lãnh không nhìn được, lại một lần nữa kéo tiếp vạt áo bên kia của cô, vải vụn rơi xuống đất, trong lòng Vu Thiện càng gấp gấp hơn, hai tay hai chân không ngừng múa may, không muốn để Âu Dương Lãnh được như ý.

Âu Dương Lãnh là ai, còn không hiểu tâm tư của cô sao, Âu Dương Lãnh suy nghĩ một lúc, tạm thời buông cô ra xoay người đi vào phòng bên kia, không biết tìm cái gì. Còn Vu Thiện thờ đốc, vội vàng kéo chăn dưới người lên, hiện tại cả người cô trần trụi, mới vừa rồi về mặt lạnh lùng và động tác hung ác của Âu Dương Lãnh khiến cô hoảng hốt. Không được, cô phải rời khỏi đây.

Thừa dịp không biết Âu Dương Lãnh đi tìm thứ gì đó, Vu Thiện khoác lên một chiếc chăn mỏng, hai chân mềm nhũn đứng dậy đi ra cửa, tay nhỏ bé cầm lên nắm cửa, vặn một cái, sao cửa vặn không ra? Chuyện gì xảy ra?

“Em muốn đi đâu?” Âu Dương Lãnh quay lại phát hiện cô đang đứng ở cửa, hành động ảo tưởng muốn mở cửa rồi đi hoàn toàn chọc giận anh, cô cứ như vậy không muốn ngủ ngơ ở lại bên cạnh mình sao? Mặc dù lúc đầu mình cũng không thích cô, nhưng cô sớm muộn gì cũng là người phụ nữ của mình, điều này không thể nghi ngờ.

“Anh không nên làm vậy.” Vu Thiện xoay người đối mặt với anh, khi nhìn thấy sợi dây trên tay anh, giọng run rẩy nói, sắc mặt sợ hãi, trái tim hoảng sợ hiện lên trên sắc mặt.

“Thế nào? Sợ?” Âu Dương Lãnh nở nụ cười lạnh, đáng tiếc vui vẻ không ở trong mắt khiến Vu Thiện càng thêm hoảng loạn, cô không muốn bị anh ta trói đầu! Cô muốn chạy trốn! Xoay người dự tính mở cửa một lần nữa thì tiếng bước chân phía sau đã đi tới sau lưng cô.

“Á, anh buông tôi ra!” Lúc Âu Dương Lãnh chạm vào người cô, Vu Thiện liều lĩnh kêu lên khiến Âu Dương Lãnh cau mày, cô có cần thiết hoảng loạn như vậy không? Anh cũng không phải là đầu trâu mặt ngựa gì.

Âu Dương Lãnh nhanh chân kéo Vu Thiện đi về phía giường, không chút nào thương tiếc, lúc kéo chăn che trên người cô, cô vô tình bị lộ da thịt mê hoặc, nhưng anh thu hồi tâm tình, anh chỉ trừng phạt cô mà thôi.

“Không muốn, anh là đồ khốn nạn!” Vu Thiện dùng hết sức lực phản kháng, tiếc rằng sức đàn ông mạnh hơn phụ nữ, lập tức bị túm lên giường, chỉ chốc lát sau cả người Vu Thiện không thể động đậy. Âu Dương Lãnh, tên đàn ông vô sỉ hạ lưu trối mình thành hình chữ đại!

“Yên tâm, tôi sẽ không làm em bị thương!” Lúc này ngược lại Âu Dương Lãnh mỉm cười dịu dàng với cô, phảng phất tựa như cô là người yêu của anh, làm chuyện mà giữa người yêu làm. Còn Vu Thiện tức giận nhưng không thể làm gì, vì cô hoàn toàn không thể cử động, chỉ còn lại miệng và ánh mắt là có thể di chuyển.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Vì gầy dựa nên sắc mặt Vu Thiện đỏ ửng, hô hấp dồn dập, trước ngực phập phồng không ngừng, khiến hai mắt Âu Dương Lãnh nhìn mê muội, cô đẹp quá, là người phụ nữ đẹp nhất anh từng gặp.

“Muốn yêu em!” Âu Dương Lãnh nở nụ cười tà mị, từ từ nằm xuống bên cạnh cô, thân mật đưa tay ôm lấy eo nhỏ của cô, vào khoảnh khắc da thịt hai người kề nhau, Vu Thiện cảm nhận một dòng điện hư hư thật thật chạy khắp toàn cơ thể, khiến cô không nhịn được run rẩy, sao cô lại có cảm giác với Âu Dương Lãnh chứ! lewuydon

“Anh không thể!” Vu Thiện run rẩy nói, sắc mặt lại bắt đầu trắng bệch, nhưng sắc môi đỏ mọng của cô hấp dẫn Âu Dương Lãnh, Âu Dương Lãnh cũng không muốn nhiều lời nữa, ghé sát miệng mình vào, thừa dịp lúc cô hít thở liền chiếm đoạt đôi môi cô, hoặc sâu hoặc cạn hôn cô.

“Đừng!” Không ngờ Âu Dương Lãnh lại hôn cô, sau khi đầu óc choáng váng chợt nhớ tới anh ta hôn mình đồng thời cũng từng hôn người phụ nữ khác, lửa giận trong lòng bị thiêu đốt, nhưng rất nhanh bị Âu Dương Lãnh hôn đến loạn suy nghĩ, sụp đổ.

Hai người hôn quên mình, nhận ra Vu Thiện không nói gì mà khuất phục mình, khoe môi Âu Dương Lãnh nhếch nở nụ cười, hài lòng nhìn Vu Thiện với đôi mắt say đắm, giờ phút này cô lộ ra vô cùng phong tình vạn chủng, cô vẫn đáng yêu như vậy.

Âu Dương Lãnh tiếp tục thăm dò cơ thể cô, Vu Thiện biết mình không có sức trốn tránh nên cũng mặc kệ anh, vốn thân thể mình dự định sẽ hiến cho người đàn ông mình thích nhất, hiện giờ cho dù mình không cho cũng không được rồi.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Âu Dương Lãnh lần nữa đối diện với cô, nhìn sự say mê trong mắt cô hỏi, quần áo trên người anh vẫn đầy đủ, còn cô thì cả người trần trụi khiến Vu Thiện quay đầu không dám nhìn bộ dạng nhếch nhác của mình. Mới vừa rồi mình không nên có phản ứng dưới sự trêu chọc của anh ta! Tại sao cô có thể không biết xấu hổ như vậy!

“Chúng ta có cả một đêm, xem đến lúc đó ai sẽ cầu xin tha thứ!” Âu Dương Lãnh ném cho cô một nụ cười cực kỳ lạnh lùng, khiến Vu Thiện bất an tới cực điểm, lời của anh ta có ý gì? Không phải đã kết thúc sao?

Một đêm nay Vu Thiện hoàn toàn biết được rốt cuộc Âu Dương Lãnh ác ma cỡ nào, lúc nào cũng hăm lại lúc quan trọng nhất, không cho cô thỏa mãn, rồi lại khơi đốt dục hỏa trên người cô khiến cô dùng giọng khàn khàn không ngừng cầu xin tha thứ.

Nhưng cô không cảm thấy đau đớn, chỉ cảm giác vui sướng không giới hạn xuyên thấu qua thần kinh truyền vào trong đầu cô, khiến cô vừa thỏa mãn vừa trống rỗng, nhưng không biết rốt cuộc mình muốn gì.

Sợi dây trên người đã sớm được Âu Dương Lãnh cởi ra, có phải anh ta đoán được mình không có sức chạy trốn! Nhưng cũng thật sự là đúng như vậy, vì hiện giờ cả người cô không có chút sức nào, thật đúng là không cách nào rời đi.

Vu Thiện mở đôi mắt mê mẩn, nhìn chỗ vừa quen thuộc lại như vừa xa lạ, cô đã ngủ bao lâu? Cô ngơ ngạo, ngoài cửa sổ trời đã sáng choang, cô nhìn bên trong căn phòng tràn đầy mùi vị tình dục khiến khuôn mặt xinh đẹp của Vu Thiện đỏ bừng, tất cả những chuyện đêm qua đều quá hoang đường!

Còn Âu Dương Lãnh đã không còn trong phòng khiến cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nếu như Âu Dương Lãnh ở đây, cô cũng không biết mình nên đối mặt với anh như thế nào, đây là người đàn ông đáng ghét, thế mà biến mình thành người phụ nữ của anh ta!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Bị Giam Lông

Edit: Ngọc Hân

Không thể ở lại chỗ này được nữa, sẽ làm cô nhớ lại mình phóng túng như thế nào trước mặt anh ta, mình xa lạ như vậy, cho dù bây giờ mình là người phụ nữ của anh ta cô cũng không nguyện ý ở lại. lewuydon

A, đau quá. Vu Thiện vừa mới nhấc một bên người lên, trên bả vai liền truyền tới đau đớn, cô quay đầu nhìn sang, vai cô thế mà lại bị cắn một miếng, đau răng rõ ràng nói cho cô biết, đêm qua Âu Dương Lãnh điên cuồng cỡ nào!

“Âu Dương Lãnh đáng chết, nếu sau này có cơ hội tôi nhất định sẽ hoàn trả!” Vu Thiện thấp giọng mắng, khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng bị tức giận thay thế, vì thế khuôn mặt xinh đẹp cộng thêm cả sự tức giận.

Vu Thiện khó khăn đứng dậy đi vào phòng rửa mặt, cả người đau đớn nhắc nhở cô những chuyện đêm qua, cô vừa tắm rửa xong cô mở cửa phòng rồi thò đầu ra nhìn xung quanh, xác định trong hành lang không có ai cô mới đi ra.

Nếu như bị thím Lan nhìn thấy mình từ trong phòng Âu Dương Lãnh đi ra, thì cô có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được! Cô nhanh chân nhanh tay tiêu sái đi về phòng mình ở phía đối diện mới bình tĩnh lại, vừa nhìn lên đồng hồ trên vách tường, ồ đã chín giờ sáng, trễ như vậy đi làm bị muộn mất rồi.

Cô vội vã xông tới tủ treo quần áo, chọn một chiếc váy vừa người trong tủ rồi thay đồ ngay trong phòng, sau đó mở cửa, vừa đi xuống lầu một thấy thím Lan đang quét dọn trong phòng, thấy cô xuất hiện cười híp mắt hỏi: “Chào buổi sáng, cô Vu muốn ăn sáng không?”

“Không cần, thím Lan, cháu muốn đi ra ngoài, tối này sẽ về sớm hơn.” Vu Thiện nhìn thím Lan một cái, phát hiện thím Lan nhìn mình cười có chút mập mờ, dọa khiến Vu Thiện không dám nhìn thẳng vào bà, chuyện tối hôm qua, thím Lan không biết đấy chứ? Vu Thiện phát tay một cái vội vàng chạy ra ngoài. lequydion

“Cô Vu, cô không thể đi ra ngoài đâu.” Thím Lan hoảng sợ thấy cô chạy như bay, vội vàng ngăn cô lại, buổi sáng trước khi đi làm cậu chủ đã thông báo với mình không thể để cô Vu đi ra ngoài, hơn nữa đêm qua cô Vu và cậu chủ làm chuyện kia, cơ thể nhất định mệt chết đi được, cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn.

“Tại sao?” Vu Thiện bị thím Lan ngăn lại không thể không dừng bước hỏi, cô thấy ý tứ rõ ràng trên mặt thím Lan, mặt cô đỏ ửng, chuyện đêm qua thím Lan cũng biết!

“Cô Vu, à, không phải, nên đổi gọi là mợ chủ, buổi sáng cậu chủ đã dặn để cho mợ chủ nghỉ ngơi, buổi chiều sẽ có đồ đưa tới, còn có cả nhà thiết kế tới đây để đo số đo thiết kế áo cưới theo yêu cầu, mợ chủ không nên đi ra ngoài.”

“Cái gì? Đặt may áo cưới?” Vu Thiện hoảng sợ mở miệng hỏi, phải đi đến bước kết hôn này sao? Cô có thể không muốn được không? Mặc dù ngay từ lúc gặp mặt với giới truyền thông cô đã chuẩn bị để kết hôn cùng Âu Dương Lãnh. Nhưng đây thì quá nhanh chóng, cô vốn cho rằng Âu Dương Lãnh ít nhất phải chơi bời thêm mấy năm nữa mới có thể kết hôn với mình.

“Đúng vậy, ông cụ đã đồng ý, hôm nay cậu chủ còn nói muốn mợ chủ nhận đồ đấy.” Thím Lan không phát hiện sắc mặt Vu Thiện khó coi cỡ nào, tự mình nói, cuối cùng cậu chủ cũng chịu ổn định, trước đây không có người quản được cậu chủ, mới có thể khiến cậu chủ thích lưu luyến bụi hoa như thế.

“Vậy cháu thật sự không thể đi ra ngoài?” Vu Thiện một lần nữa xác định hỏi, có phải cô bị giam lỏng rồi hay không? Làm sao bây giờ? Hôm qua mới đi làm ngày đầu tiên, hôm nay lại không thể đi? Tại sao như vậy, cô còn muốn học thêm nhiều kiến thức thiết kế.

“Mợ chủ, mợ lên nghỉ ngơi đi, ăn cơm trưa tôi lên gọi mợ.” Thím Lan đưa tay đẩy cô đi lên lầu, dường như biết Vu Thiện sẽ xấu hổ. Tối hôm qua cậu chủ thật là, không biết thương hoa tiếc ngọc như vậy, cô Vu là phụ nữ, sao để mặt mặt được đây.

Vu Thiện bị đẩy đi lên, vẻ mặt buồn bã, biết sau này hoàn toàn mất tự do, làm sao bây giờ? Cô thần thờ trở lại phòng mình, nhìn lồng giam vây quanh mình, lòng cô lạnh lẽo, ánh mắt trống rỗng, đây chính là phòng giam của cô sao?

Thím Lan quan tâm đóng cửa lại, theo bà Vu Thiện chỉ là xấu hổ, dù sao đêm qua cũng là lần đầu tiên của cô Vu, không thích là tất nhiên, bà không quấy rầy Vu Thiện, đi ra ngoài tính nẫu chút cháo tổ yến bồi bổ cơ thể cho cô.

“Mẹ, mẹ đang ở đâu?” Cả người Vu Thiện nằm lý trên giường, nước mắt cứ như vậy rớt xuống, trong lòng bi thương, cô vừa rời khỏi ngôi nhà không thể chịu nổi đó, rồi lại rơi vào một ngôi nhà tồi tệ khác, cuộc sống như vậy rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể kết thúc?

Có lẽ là thân thể mệt mỏi, có lẽ là trái tim mệt mỏi, Vu Thiện mơ mơ màng màng ngủ, ngay cả thím Lan đi vào dọn dẹp đồ đạc cho cô cũng không tỉnh lại, thím Lan không đành lòng đánh thức cô dậy, lui ra ngoài tự mình mang đồ đạc của Vu Thiện để vào phòng chứa đồ.

Âu Dương Lãnh ngồi trên ghế làm việc, ngửa đầu nhìn trần nhà, khuôn mặt xinh đẹp mê người của Vu Thiện đêm qua vẫn quanh quẩn trong đầu óc anh, khiến anh không cách nào chuyên tâm làm việc. Đáng chết, chẳng qua chỉ trừng phạt cô, sao lại giống như trừng phạt mình?

Bộ dạng Vu Thiện kêu gào cầu xin tha thứ đêm qua khiến anh đau đớn không hiểu vì sao, không ngờ rằng cô lại mang đến cho anh cảm giác ngọt ngào vui sướng vậy, giống như mật ong, làm anh muốn ngừng mà không được.

Nghĩ đến bộ dạng vừa cười vừa nói của Âu Dương Văn và Vu Thiện hôm qua, anh liền tức giận, nếu Âu Dương Văn dám dụ dỗ Vu Thiện, lá gan này không nhỏ. Có phải gần đây mình không rảnh rồi để ý đến cậu ta, cậu ta liền có ý xuất hiện trước mặt Vu Thiện!

Anh biết người của Âu Dương Văn đang mở một công ty con thuộc tập đoàn, nếu cậu ta dám dụ dỗ Vu Thiện, vậy cũng đừng tự trách mình tuyệt tình, ai bảo cậu ta dám chọc vào người không nên đây.

Không biết Vu Thiện tỉnh lại chưa, tối hôm qua cô biểu hiện rất tốt, là một vật nhỏ nhiệt tình. Oh, không thể suy nghĩ nữa, dục vọng của anh vẫn kêu gào, không được, anh phải tìm người dập lửa. lê:Quý:Đôn

Tiện tay cầm điện thoại lên gọi cho Hắc Mộc, bảo cậu ta tìm phụ nữ tới đây. Hắc Mộc nhận lệnh, mặc dù trong lòng nghi ngờ nhưng cũng đồng ý, vừa đi vừa nghĩ, buổi sáng lúc đón tổng giám đốc, thím Lan nói cho anh ta biết đêm qua tổng giám đốc và Vu Thiện ngủ ở trong phòng làm chuyện kia cả một đêm, nhưng hiện tại tổng giám đốc còn phải tìm phụ nữ? Có phải Vu Thiện không thỏa mãn được dục vọng của tổng giám đốc hay không?

Khi Hắc Mộc mang phụ nữ tới, Âu Dương Lãnh vào khách sạn cách tập đoàn Âu Dương cách đó không xa hô mưa gọi gió, tất cả đều không có ai biết. Âu Dương Lãnh nằm trên giường mặc kệ người phụ nữ hành động, trong lòng nghĩ chính là vóc dáng hoàn mỹ của Vu Thiện. Càng nghĩ càng bức bối, lúc này trong đầu đang nghĩ muốn có trái tim cô, khiến người phụ nữ kia cho rằng cô ta cố gắng biểu diễn làm tổng giám đốc Âu Dương hài lòng, nên càng gia tăng động tác. Âu Dương Lãnh người dè người phụ nữ kia xuống dưới thân, mạnh mẽ thúc cô ta, làm cô ta kêu gào, Âu Dương Lãnh hoàn toàn xem người phụ nữ dưới thân là Vu Thiện, thỏa mãn ngửa đầu điên cuồng kêu la.

Vu Thiện ngủ đến xế chiều, nếu như không phải đói bụng cô vẫn chưa muốn tỉnh lại, đưa tay xoa mắt ngồi dậy, bộ dạng mơ mơ màng màng khiến người ta không nhận được thương tiếc, nhìn đồng hồ trên vách tường, đã chiều rồi sao thím Lan không gọi cô dậy?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Đặt Áo Cưới

Cô chậm rãi vươn vai, đã lâu lắm rồi không ngủ được lâu như vậy, thật đúng là kiệt sức, trước đây cô đã sớm biết cô không thể lười biếng, sẽ khiến cô mất động lực. Cô mở cửa đi tới cầu thang ở lầu hai thì nhìn thấy thím Lan và một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai đang nói chuyện, cách khá xa nên không nghe rõ bọn họ đang nói chuyện gì.

“Mợ chủ, mợ tỉnh rồi à? Đói không?” Thím Lan ngẩng đầu nhìn Vu Thiện đang đứng ở cầu thang lầu hai, đầy vẻ tươi cười hỏi, đêm qua nhất định mệt chết rồi, nhìn mà xem, cô Vu ngủ đến tận bây giờ.

“Thím Lan, cháu đói bụng.” Vu Thiện từ từ đi xuống, khí chất toàn thân lạnh lùng khiến người đàn ông cau mày, cô ấy chính là vợ chưa cưới của Âu Dương Lãnh? Thú vị đây, lúc mình nhìn chỉ lười biếng nhìn mình một cái rồi dõng dạc đi chỗ khác, không bị bề ngoài tuấn tú của mình mê hoặc chút nào.

“Mợ chủ chờ một lát, thím Lan hâm nóng thức ăn đã. Lãng thiếu gia, cậu ngồi chơi với mợ chủ nhé.” Thím Lan nói xong liền rời đi, để Vu Thiện và Lãng Lâm ở lại.

“Chào cô, tôi là bạn của Lãnh, Lãng Lâm.” Lãng Lâm tự mình giới thiệu, trong lòng có chút tò mò về Vu Thiện, người phụ nữ này có đáng vẻ sóng gió không sợ hãi, anh ta tự tin tưởng mạo mình dù kém Âu Dương Lãnh, nhưng cũng đẹp trai nổi tiếng ở thành phố S mà.

“Chào anh.” Vu Thiện biểu hiện không nóng không lạnh, ngồi trên ghế salon, nhìn cũng không nhìn Lãng Lâm. Theo cô, Âu Dương Lãnh và mọi người đều biến thái, đều không phải là người tốt, cho nên cô cũng lười để ý đến anh ta.

“Không biết cô thích kiểu áo cưới như thế nào?” Lãng Lâm không để ý tới thái độ của Vu Thiện, anh ta biết Vu Thiện không thích Âu Dương Lãnh, là Lãnh dùng chút thủ đoạn khiến Vu Thiện không thể không đồng ý, Vu Thiện là người phụ nữ có cá tính hiếm thấy, Lãnh tìm đâu ra bảo bối như vậy nhỉ?

“Anh thiết kế áo cưới?” Lúc này Vu Thiện mới ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Lãng Lâm, người đàn ông trước mắt có bộ dạng phi phàm, mặt mày tuấn tú, trông mắt sắc bén như nhìn thấu lòng người, khiến người khác không dám nhìn thẳng, thân hình cao lớn như Âu Dương Lãnh, khiến cô có cảm giác vô cùng áp bức.

“Hôm nay Lãnh bảo tôi tới thiết kế áo cưới cho cô, xem cô thích kiểu nào.” Lãng Lâm thấy ánh mắt cô nhìn thẳng, thú vị lắm, cô thể mà không sợ mình, còn dám nhìn trực diện, đôi lại là người phụ nữ khác sớm đã bị ánh mắt mình dọa cho sợ đến cúi đầu không dám nhìn.

“À, tôi không có ý kiến, tự anh xem mà làm.” Vào lúc này ngược lại Vu Thiện thả lỏng cơ thể, tựa người ngồi trong salon, nhìn thẳng vào ánh mắt cảm thấy hứng thú của Lãng Lâm, ánh mắt người này khiến người ta thật sự không thoải mái.

“Hay cho câu không có ý kiến, người phụ nữ của Lãnh đúng là không bình thường.” Lãng Lâm lại cười, Lãng Lâm cười mang đến cho người khác cảm giác thân thiện, khiến Vu Thiện ngạc nhiên, sao ánh mắt sắc bén của anh ta lại thay đổi?

“Anh đang cười gì vậy?” Vu Thiện có chút tức giận, khi nghe anh ta nói mình là người phụ nữ của Âu Dương Lãnh, ký ức đêm qua lại như dãi núi lấp biển ủa về trong đầu, đêm qua Âu Dương Lãnh điên cuồng trên người mình, khiến thân thể cô đến bây giờ vẫn còn ê ẩm.

“Đừng nóng giận, tôi không có ác ý.” Lãng Lâm khoát tay với Vu Thiện, chứng minh không phải mình đang trêu đùa cô, người phụ nữ của Lãnh thật nhạy cảm, nhưng cũng rất thú vị, khiến anh ta có cảm giác mình biết cô sớm hơn một chút thì tốt biết mấy, người phụ nữ cao ngạo xinh đẹp này anh ta cũng muốn.

“Mợ chủ, thức ăn tới.” Thím Lan xuất hiện kịp thời cắt đứt lời Vu Thiện muốn nói, nhìn thấy thím Lan xuất hiện, ngược lại Vu Thiện có chút cảm kích bà, vì cô nhìn thấy trông mắt Lãng Lâm lóe lên vẻ hứng thú.

“Thím Lan, cảm ơn bà.” Vu Thiện đứng dậy đi theo thím Lan tới bàn ăn, không để ý Lăng Lâm bên cạnh, cô mặc kệ bạn bè của Âu Dương Lãnh, chẳng có chút quan hệ nào với cô cả.

“Mợ chủ, mợ ăn nhanh đi, để cậu chủ biết cả ngày mợ không ăn gì, sẽ tức giận.” Thím Lan lấy chén đũa giúp cô xong đứng sau lưng cô, đồng thời cũng thấy Lăng thiếu gia nhìn mợ chủ, bộ dạng cười như không cười.

“Vâng, cháu thật sự đói bụng.” Tài nấu nướng của đầu bếp nhà họ Âu Dương không tệ, ít nhất khi cô ăn có cảm giác ngon miệng. Khi còn bé mình có ăn đã là rất thỏa mãn, không kể ăn có ngon hay không, cô cầm đũa lên ăn như không có ai bên cạnh, tưởng ăn không được xem là tao nhã nhưng không tính là thô lỗ.

Lăng Lâm và thím Lan đều đang nhìn cô ăn, Lăng Lâm cảm giác mình lại bị Vu Thiện hấp dẫn, cô một chút cũng không giữ hình tượng thực nữ, nhưng vẫn tao nhã đáng chết, không thể không bội phục Âu Dương Lãnh đi đâu tìm ra người phụ nữ có khí chất như vậy.

“Cháu no rồi.” Vu Thiện ăn no mới để đũa xuống, song thấy thím Lan và Lăng Lâm nhìn mình, như mình là quái vật, lúc này mới nhớ tới tướng ăn của mình, “Oanh” một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp đỏ au, tại sao mình quên có người ở bên cạnh chứ.

“Như vậy, cô gái xinh đẹp, có thể bắt đầu đo số đo cơ thể để thiết kế áo cưới rồi chứ?” Lăng Lâm thấy khuôn mặt cô đỏ bừng, biết cô xấu hổ, vì không để cô lúng túng nên nói sang chuyện khác.

“Đúng vậy, mợ chủ, Lăng thiếu gia là nhà thiết kế áo cưới nổi tiếng ở thành phố S, cậu ấy thiết kế áo cưới rất đẹp!” Thím Lan vừa khen ngợi vừa kéo ghế cho Vu Thiện ngồi, bảo cô ngồi trước mặt Lăng Lâm.

“Thím Lan, bà quá khen.” Lăng Lâm cười híp mắt lấy thước dây ra đo người Vu Thiện, vóc dáng người phụ nữ của Lãnh rất đẹp, khí chất có thể so sánh với Lãnh, không biết sau này Lãnh sẽ đối xử với cô ấy như thế nào?

“Lăng thiếu gia quả thực dễ xấu hổ.” Thím Lan vừa giúp một tay vừa nói, Lăng thiếu gia và cậu chủ nhà mình cùng nhau lớn lên, tính tình xấu xa cũng giống nhau, nói xấu hổ cũng chỉ là nói trước mặt Vu Thiện mà thôi.

Vu Thiện mặc kệ anh ta đo đông đo tây trên người cô, bên tai nghe thím Lan và Lăng Lâm nói chuyện, trong lòng cũng không có cảm tình với Lăng Lâm mấy, rồi lại nhớ tới Vu Thành, có người ba như vậy, cô đã sớm mất đi hứng thú với đàn ông, bất kể là ai cũng rất khó đi vào trong lòng cô.

“Được rồi, cô gái xinh đẹp, chờ tin tức tốt của tôi nhé, áo cưới đảm bảo cô sẽ hài lòng.” Tay Lăng Lâm hoàn thành nốt động tác trên người, cắt sợi dây đo về, gật đầu với thím Lan và Vu Thiện.

“Cảm ơn cậu, Lăng thiếu gia.” Thím Lan dịu Vu Thiện, gật đầu với Lăng Lâm, nghi hoặc nhìn Vu Thiện. Cả quá trình Vu Thiện đều im lặng, một chút ý kiến cũng không có khiến Lăng Lâm và thím Lan kinh ngạc, cô sao vậy?

“Cô Vu? Cô không sao đấy chứ.” Lăng Lâm đứng trước mặt cô hỏi, vẻ đau thương trên khuôn mặt cô hấp dẫn sự chú ý của anh ta, có phải cô bị Lãnh bắt nạt hay không? Suy nghĩ một chút thì cũng không thể không có khả năng đó.

“Cô ấy không thoải mái mà thôi, không sao đâu.” Từ cửa truyền tới giọng nói trầm thấp không vui, tầm mắt mọi người vội vã quay đầu nhìn về phía cửa, thì thấy Âu Dương Lãnh một thân tây trang màu đen xuất hiện ở cửa. Vì khuất ánh sáng nên người ta không nhìn rõ vẻ mặt của anh, nhưng có thể cảm giác được anh rất không vui.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Bắt Gian

Edit: Ngọc Hân

“Lãnh, cậu đã về rồi?” Lăng Lâm nhìn Âu Dương Lãnh đứng ở cửa nói, sao anh ta cảm giác hơi lạnh nhắm thẳng vào mình? lequydoon

“Cậu chủ, cậu đã về rồi?” Thím Lan vội đi tới bên cạnh Âu Dương Lãnh, nhận áo khoác và cặp tài liệu trên tay anh, hôm nay cậu chủ về nhà sớm quá.

“Ừ, Lâm, làm xong rồi?” Âu Dương Lãnh đi tới trước mặt Vu Thiện và Lăng Lâm, lúc này đứng ở cửa nhìn thấy cô và Lăng Lâm đứng chung một chỗ, trong mắt anh nhìn hai người cực kỳ chướng mắt.

“Đã xong, mình còn có việc đi trước, sau này có cơ hội nhớ mang chị dâu ra ngoài chơi.” Lăng Lâm đợi Âu Dương Lãnh tới gần mới hiểu được cảm giác của mình quả không sai, Lãnh ghen, điều này thật là thú vị.

“Ừ, thím Lan tiễn Lâm ra ngoài đi.” Anh khẽ gật đầu coi như đồng ý với lời của Lăng Lâm, rồi dặn thím Lan tiễn Lăng Lâm ra về. Đối với sự kinh ngạc trong mắt Lăng Lâm anh không chứng thực, đây là chuyện của anh, chẳng liên quan gì tới Lâm.

“Cô Vu, nếu có ý kiến gì về chiếc áo cưới, có thể cùng Lãng tới công ty tôi bàn bạc!” Lãng ăn đám chua hơi nhiều, chẳng lẽ Lãng thật sự thích Vu Thiện? Cậu ấy tự biết không?

“Tạm biệt.” Lúc này đột nhiên Vu Thiện lại nói chuyện với Lãng Lâm, bộ dạng thể hiện như lưu luyến không rời khiến Lãng Lâm và Âu Dương Lãng cùng neho trông mắt. Lãng Lâm vẫn biết là Vu Thiện cố ý, còn cả người Âu Dương Lãng tản ra hơi thở lạnh như băng quanh quần xung quanh người anh ta.

“À, không cần tiền đâu.” Lãng Lâm biết Âu Dương Lãng lại hiểu nhầm nên vội vàng đi ra ngoài, trong lòng hận Vu Thiện đến nghiêng răng nghiêng lợi, cô ấy có ý gì? Muốn Lãng và mình xích mích sao?

“Lãng thiếu gia, đi thông thả.” Sao thím Lan lại không cảm giác được bầu không khí nơi này không bình thường chứ, nên cùng vội vã theo Lãng Lâm đi ra bên ngoài, sắc mặt cậu chủ vừa rồi đã rất căng thẳng, thế mà mợ chủ lại còn muốn khiếu khích cậu chủ, hay là mợ chủ không biết cậu chủ sẽ đối xử ra sao với cô?

“Thế nào, không bỏ được?” Sau khi Lãng Lâm và thím Lan rời khỏi đó, Âu Dương Lãng đứng trước mặt Vu Thiện, híp con mắt dài hẹp nhìn về mặt biểu hiện lưu luyến không rời của Vu Thiện, cô thích đàn ông như Lãng Lâm?

“Đúng vậy, Lãng Lâm đẹp trai như thế, tôi thích cũng là lẽ tự nhiên thôi.” Vu Thiện biết mình cố ý chọc Âu Dương Lãng tức giận, cô không muốn thấy bộ dạng Âu Dương Lãng làm chủ vận mệnh của mình chút nào, sẽ khiến cô rất không vui, nếu mình không vui, như vậy ai cũng không được vui vẻ.

“Em nói gì? Nói lại lần nữa!” Âu Dương Lãng vô cùng tức giận, gương mặt tuấn tú như có giông tố nổi lên, Vu Thiện nâng mắt nhìn anh trước mặt mới giật mình, mình thật sự chọc giận Âu Dương Lãng rồi, nhưng cô không hối hận.

“Tôi thích Lãng Lâm, sao?” Vu Thiện tiếp tục khiếu khích nói, cô ghét bộ dạng hiện giờ của Âu Dương Lãng, giống như mình là vợ anh ta, bộ dạng như bị anh ta bắt gian trên giường, khiến cô không dễ chịu chút nào.

“Xem ra em một chút cũng không nhận được sự dạy dỗ!” Âu Dương Lãng cười lạnh, Vu Thiện nhìn thấy bộ dạng anh giống như ác ma tỉnh lại. Âu Dương Lãng xem nhẹ sắc mặt trắng bệch của cô, cô hoàn toàn không nhận được bài học nào, Âu Dương Lãng cảm giác mình rất tức giận, lôi kéo tay nhỏ bé của Vu Thiện đi vào phòng ở lầu hai. Lúc này Vu Thiện mới bắt đầu sợ, không muốn, cô không muốn trải qua khuất nhục như đêm hôm qua một lần nữa đâu.

“Buông tôi ra, anh chỉ biết dùng vũ lực để giải quyết sao!” Vu Thiện bị kéo thẳng một mạch, vừa giãy dụa vừa hét, ý muốn Âu Dương Lãng dừng lại, đáng tiếc Âu Dương Lãng bị lửa giận khiến đầu óc choáng váng, quên nhìn sắc mặt của Vu Thiện, nếu như anh liếc mắt nhìn cô anh sẽ phát hiện mình làm sai rồi.

Hai người lôi kéo nhau đi tới phòng Âu Dương Lãng, Âu Dương Lãng kéo Vu Thiện đi vào trở tay khóa cửa, sau đó ép Vu Thiện nằm lên giường khiến cô không thể nào động đậy, không phản kháng được.

“Âu Dương Lãng, cầu xin anh, đừng đối xử với tôi như vậy.” Vu Thiện hoảng sợ phát khóc, chảy hai hàng nước mắt, cả người run run, bờ vai run rẩy không ngừng, bộ dạng khiến người ta thương yêu. Cặp mắt nhìn Âu Dương Lãng cầu xin, biết hành động vừa rồi đã khiếu khích chọc Âu Dương Lãng tức giận, không có lợi cho mình.

“Còn thích Lãng Lâm không?” Âu Dương Lãng từ trên cao nhìn xuống sắc mặt hoảng sợ của cô, cả khuôn mặt trắng bệch, sau đó lau nước mắt trên mặt giúp cô. Bộ dạng này của cô khiến anh không cách nào nổi giận với cô được, nhưng sắc mặt của anh cũng chẳng dịu đi chút nào.

“Không thích, tôi không thích.” Vu Thiện vội vã hét lên, sợ Âu Dương Lãng vẫn không tin, về mặt chăm chú nhìn Âu Dương Lãng, dùng ánh mắt nói với Âu Dương Lãng, là cô cố ý chọc giận anh.

“Là em nói đấy, sau này cách xa Lãng Lâm một chút.” Hải lòng với biểu hiện của Vu Thiện, khiến tâm tình anh tốt hơn, buông lỏng cơ thể Vu Thiện ra kéo cô ngồi dậy nằm trong ngực mình, trìu mến nói.

“Uh, tôi biết rồi.” Vu Thiện bị Âu Dương Lãng ôm vào trong ngực, hiện giờ không nên cùng anh ta lấy cứng đối cứng, phải hiểu được tình hình như thế nào mới tốt cho mình. Nhưng từ trên người anh truyền đến hương vị quen thuộc, còn tiếng tim đập mạnh mẽ khiến trong lòng cô an tĩnh lại, bất tri bất giác có chút buồn ngủ.

“Muốn ngủ à?” Âu Dương Lãng hỏi, hôm nay cô thể mà yếu đuối ngây ngô trong ngực mình? Điều này làm anh vui sướng.

“Uh, tôi muốn ngủ.” Vu Thiện hiền ngoan nói, dù thế nào mình cũng đã là người phụ nữ của anh ta rồi, chỉ cần anh đối xử tốt với cô, không chạm đến ranh giới cuối cùng của mình thì tôn trọng nhau cũng không khó lắm.

“Vậy ngủ đi, tỉnh dậy dẫn em đi chơi.” Âu Dương Lãng đẩy Vu Thiện nằm vào giữa giường, sau đó nằm xuống bên cạnh cô, hai người nằm sát kề bên nhau.

Tối nay có một buổi tụ tập, là buổi tụ tập để anh từ giả cuộc sống độc thân cùng anh em, anh muốn dẫn cô tham gia buổi gặp mặt đó, làm quen với anh em chơi từ nhỏ đến lớn của mình.

Ngủ một lát, Vu Thiện tỉnh dậy trước, cô cảm giác mình ngủ trong một lồng ngực an toàn ấm áp, cho tới bây giờ mình chưa từng cảm nhận qua cảm giác toàn là như thế nào. Hôm nay Âu Dương Lãng mang tới cho cô cảm giác đó, khiến cô rất kinh ngạc.

“Em đã tỉnh?” Âu Dương Lãnh hỏi, anh không ngủ chút nào, chỉ nhắm mắt giả vờ ngủ say, cảm nhận rõ ràng Vu Thiện mềm mại làm anh không tự chủ đắm chìm trong cảm giác có cô ở bên cạnh.

“Uh, tôi ngủ bao lâu rồi?” Cô từ từ quay đầu lại, muốn nhìn bây giờ là mấy giờ rồi lại phát hiện đây không phải là phòng của mình ở nhà Âu Dương, nhất thời hoảng hốt, sao mình lại ở đây?

“Không lâu, ngoan đứng lên nào, lát nữa phải đi ra ngoài.” Âu Dương Lãnh dịu dàng nói, hai người thật vất vả mới có thể hòa bình sống chung, đương nhiên anh không muốn phá hư, hơn nữa lần đầu tiên cô biểu hiện ngoan hiền trước mặt mình như vậy.

“Đi đâu?” Vu Thiện đi theo anh, bên ngoài trời đã tối, còn ra ngoài làm gì?

“Nhanh thay đồ đi.” Âu Dương Lãnh giục cô, bảo cô về phòng mình, anh cũng vội đi tắm, mới vừa rồi ôm Vu Thiện trong ngực nhưng không thể có động tác nào khác, dục hóa buổi chiều mới trở về bình thường lại tăng lên cao, khiến anh rất khổ sở. Vu Thiện trở về phòng mình, trong lòng nghi ngờ hành động của Âu Dương Lãnh, anh ta muốn dẫn mình đi đâu? Mình không muốn đi ra ngoài đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chơi Đùa

Câu lạc bộ Mê Hoặc nổi tiếng ở thành phố S nằm trong khu trung tâm thành phố, chiếm diện tích 15000 mét vuông, cao 13 tầng, mặc dù bây giờ mới hơn 9h đêm người tới chưa nhiều lắm, nhưng đã có nhiều xe nổi tiếng đậu dưới bãi đậu xe.

Vu Thiện bất an theo Âu Dương Lãnh đi về phía câu lạc bộ Mê Hoặc, chỗ này cô từng nghe nói qua, rất nhiều doanh nhân, người mẫu chưa nổi tiếng cũng thích tới chỗ này. Dĩ nhiên sẽ bao gồm một số người muốn bàn chuyện làm ăn mà tới đây để đối tác vui vẻ.

Trong thành phố S, ai không biết câu lạc bộ Mê Hoặc nổi tiếng bao nhiêu, là nơi xa hoa đồi trụy bậc nhất của thành phố S, rất nhiều người sống vật vờ trong đó cũng không muốn trở về nhà, cầm một bó tiền to ném vào trong đó! Quydoon

Âu Dương Lãnh mang mình tới chỗ này làm gì? Có phải anh ta cũng giống như ba, lợi dụng mình tới bàn chuyện làm ăn? Trước kia đã từng trải qua một lần, ba đưa mình tới đây chính là vì giúp ông ta bàn chuyện làm ăn, nhưng lại khiến cô thiếu chút nữa bị người ta ăn hết sạch!

Nhớ tới chuyện trải qua lần đó, sắc mặt cô lập tức tái nhợt, lòng bàn tay lạnh như băng, nếu là như vậy, không phải cô nên trực tiếp rời đi sao?

“Lạnh lắm à?” Âu Dương Lãnh phát hiện lòng bàn tay cô gầy nhỏ bên cạnh đồ mờ mờ, cả người run rẩy, cho rằng cô lạnh quan tâm hỏi, không biết là hành động của mình khiến cô hiểu nhầm.

“Không phải vậy, tôi chỉ là có chút không thoải mái.” Vu Thiện nói dối, tay bị Âu Dương Lãnh nắm đã bị mồ hôi thấm ướt hết, khiến Âu Dương Lãnh dùng nước, không phải lúc còn ở nhà cô vẫn tốt sao?

“Có cần đi bác sĩ không?” Âu Dương Lãnh hỏi, khoảnh khắc thấy sắc mặt cô trắng bệch, trong lòng tràn tới một nỗi đau, mặt cô tái quá, người không thoải mái sao? “Như vậy đi, cô chịu đựng, chúng ta có mặt rồi rồi đi luôn.”

“Uh, xin lỗi.” Vu Thiện cố kiềm chế xúc động, quan hệ của hai người mới thay đổi được một chút cô không muốn phá hỏng, vì cô sợ không biết Âu Dương Lãnh sẽ làm ra hành động nào gây bất lợi cho mình.

Trong lúc nói chuyện, hai người đi tới cửa câu lạc bộ, lập tức có nhân viên trẻ tuổi ra đón tiếp, vì Âu Dương Lãnh là khách quen ở đây, nhân viên quen thuộc dẫn Âu Dương Lãnh và Vu Thiện đi vào bên trong: “Tổng giám đốc Âu Dương, xin mời bên này, bạn của anh cũng đã đến đông đủ.”

“Ừ, dẫn đường đi.” Âu Dương Lãnh khẽ gật đầu, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Vu Thiện, mang theo cô bảy quẹo tám vòng đi tới trước một gian phòng bao. Vu Thiện hoàn toàn không kịp quan sát câu lạc bộ Mê Hoặc nổi tiếng của thành phố S có hình dạng ra sao, đã bị đưa tới cửa phòng bao.

“Xin mời tổng giám đốc Âu Dương.” Nhân viên trẻ tuổi cung kính dẫn họ đến phòng bao, mở cửa mời bọn họ đi vào, trong nháy mắt bước vào cửa nhân viên lên lên liếc nhìn Vu Thiện, đối với chuyện tổng giám đốc Âu Dương mang phụ nữ đến cậu ta tương đối tò mò, vì tổng giám đốc Âu Dương dẫn phụ nữ tới, gần như chả lần nào giống nhau.

Người phụ nữ này không giống với phụ nữ lẩn lộn trong chốn phong trần, mà giống như thiên kim tiểu thư không ra khỏi cửa, so về khí chất thì xinh đẹp hào phóng hơn những người phụ nữ trước đây tổng giám đốc Âu Dương mang tới rất nhiều.

Mở cửa ra, người bên trong thấy Âu Dương Lãnh xuất hiện rồi rút đề ly rượu trong tay xuống, từng người chào hỏi anh: “Lãnh, sao trễ như vậy!”

“Đúng vậy, nên phạt rượu.”

“Phạt rượu quá đơn giản, hay là phạt toàn bộ chi phí tối này đi.” Mấy người đàn ông mặt mũi sáng láng đẹp trai vây bên người Âu Dương Lãnh, vỗ nhẹ bả vai anh, cười đùa nói, một người trong số đó chính là Lăng Lâm mà buổi chiều Vu Thiện mới gặp.

“Không phải các cậu chỉ sớm hơn mình một chút sao, còn về phần trừng phạt hả?” Âu Dương Lãnh mới không thèm để ý tới lời của những người này, mang theo Vu Thiện xuyên qua đám đàn ông vào bên trong quầy bar.

Có lẽ Vu Thiện im lặng không để người ta phát hiện ra, cảm giác nơi này cô như người thừa, vì trừ cô ra ở đây không có bất kỳ người phụ nữ nào, cô muốn lặng lẽ rút tay nhỏ bé trong tay Âu Dương Lãnh về, không muốn quấy rầy bọn họ nói chuyện.

Chờ sau khi bọn họ đi vào nhân viên mới đóng cửa lại, Âu Dương Lãnh buông tay cô ra khiến cô hơi mất mát, sau đó Vu Thiện yên lặng đứng trong góc, nhìn Âu Dương Lãnh và những người đàn ông kia nói chuyện phiếm.

Những người đàn ông ở đây chờ Âu Dương Lãnh tới đều là anh em lớn lên cùng Âu Dương Lãnh, đầu tiên là Lăng Lâm, người nổi nghiệp công ty Lăng thị, sở trường là thiết kế áo cưới. Tiếp theo chính là Nguyên Minh, thái tử công ty Nguyên thị, quản lý công ty điện tử. Người thứ ba là Mộc Khai, thiếu gia công ty Mộc thị, quản lý công ty tài chính. Thứ tư là Trang Nhạc, thiếu gia công ty Trang thị, quản lý công ty xây dựng. Mỗi một người đều có hậu thuẫn mạnh mẽ phía sau, lớn lên đều có sự lựa chọn tốt nhất. Phụ nữ bị bọn họ mê hoặc không phải số ít, nhưng không chiếm được trái tim đàn ông, cuối cùng còn bị tổn thương vô cùng thâm trọng.

Những người này đều ra nước ngoài học sau đó trở về, bình thường thích tụ tập chơi đùa cùng nhau, không có việc gì thì sẽ cùng đi ra ngoài săn mồi. Nếu như không phải thời gian vừa qua chuyện của Âu Dương Lãnh và Vu Thiện ồn ào cả thành phố đều biết, bọn họ đã sớm lên kế hoạch đi chỗ khác săn mồi rồi, vì phụ nữ trong thành phố S này chỗ nào cũng bị bọn họ đùa bỡn cả rồi.

“Lãnh, cậu nhanh tay nhanh chân đấy, muốn kết hôn sớm như thế?” Người đàn ông tên Trang Nhạc ngồi bên tay trái Âu Dương Lãnh hỏi, vẻ mặt cười xấu xa, ở trong lòng anh ta, người thích chơi kích thích như bọn họ mà nói, kết hôn không thể nghĩ ngờ là cho phụ nữ cái quyền quản lý mình.

“Được rồi, Lãnh, TV đưa tin, mình còn tưởng rằng cậu nói đùa.” Mộc Khai nói tiếp, trong lòng tràn đầy nghi ngờ với hành động của Âu Dương Lãnh, tiểu này này thật sự cam tâm tình nguyện bị phụ nữ quản lý?

“Các cậu đừng nói như vậy, người phụ nữ của Lãnh là cực phẩm.” Lăng Lâm, người duy nhất từng gặp Vu Thiện lên tiếng, trong đầu anh ta vẫn còn tồn tại bóng dáng Vu Thiện.

“Thật sao?” Nghe Lăng Lâm nói như vậy, Nguyên Minh bị khơi mào lòng hiếu kỳ, đứng thẳng người hỏi: “Lãnh, sao không dẫn tới cho bọn mình gặp?”

“Mới vừa rồi các cậu không nhìn thấy?” Lúc này Âu Dương Lãnh mới nhớ tới Vu Thiện, bên cạnh làm gì còn bóng dáng của Vu Thiện chứ.

“Lãnh, cậu nói gì?” Nguyên Minh hỏi, mới vừa rồi bọn họ thật sự không để ý tới người nào đứng bên cạnh Lãnh cả.

“Thật sự không thấy cô ấy?” Bọn họ nói chuyện phiếm lâu như vậy, Vu Thiện đi về? Anh còn chưa giới thiệu cho anh em biết mà.

“Đây không phải là cô ấy chứ?” Trang Nhạc chợt quay đầu nhìn cô gái ngồi trong góc tối hời, đồng thời mấy người đàn ông cũng nhìn sang hướng đó. Âu Dương Lãnh nhìn theo ngón tay Trang Nhạc chỉ, thấy cả người Vu Thiện cuộn vào trong góc, giống như người tàng hình.

“Thiện Nhi, tới đây.” Âu Dương Lãnh đứng dậy vẫy tay về phía cô, mới vừa rồi còn tưởng cô đi đâu, thì ra cô một mình trốn trong góc, cũng tự trách mình không để ý tới cô. Còn Vu Thiện đột nhiên bị Âu Dương Lãnh gọi, cô lấy lại tinh thần, thấy Âu Dương Lãnh vẫy tay với mình, vội vàng đi tới.

Cuộc nói chuyện vừa rồi của bọn họ cô nghe thấy rõ ràng, còn mình chính là đề tài trong miệng bọn họ, tựa như cô là một người đáng chê cười, khiến cô có cảm giác rất không được tự nhiên, ý của bọn họ là mình chiếm đoạt Âu Dương Lãnh sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Gây Chuyện Ở Câu Lạc Bộ

Thật là buồn cười, Âu Dương Lãnh là ai? Sẽ cam tâm tình nguyện bị mình trói buộc sao? Còn Vu Thiện cô, dù thế nào thì cũng sẽ không yêu thích một người đàn ông lưu luyến bụi hoa được, bọn họ thật đúng là coi trọng mình rồi. lqdon

“Đây là Thiện Nhi, Thiện Nhi, bọn họ là anh em lớn lên từ nhỏ cùng tôi, Lăng Lâm buổi chiều em đã gặp, đây là Trang Nhạc, đây là Nguyên Minh, đây là Mộc Khai.” Âu Dương Lãnh gọi Vu Thiện đi tới bên cạnh anh, thân mật ôm chặt eo cô, giới thiệu từng người một với cô.

“Chào các anh.” Vu Thiện mỉm cười, lễ phép chào hỏi với bọn họ, cử chỉ hào phóng đúng mực, khí chất ưu nhã, còn bình tĩnh khi nhìn thấy nhiều trai đẹp mà không loạn, mấy người đàn ông lặng lẽ nhìn cô chăm chú.

“Chào cô, rất hân hạnh.” Nguyên Minh nâng nụ cười tà nhìn Vu Thiện đầu tiên, cô đẹp hơn nhiều so với mình tưởng tượng.

“Chào cô, hoan nghênh gia nhập vào hội chúng tôi.” Trang Nhạc không keo kiệt cho cô nụ cười mê hoặc, đáng tiếc Vu Thiện hoàn toàn không để ý tới anh ta, trong lòng cô phàn là những người đàn ông chơi chung cùng Âu Dương Lãnh đều không phải là người tốt.

“Thiện Nhi đúng không? Tên và người rất xứng, tôi là Mộc Khai.” Mộc Khai đứng tương đối gần bên cạnh, mập mờ đưa tay tính quàng vai Vu Thiện, cố ý dựa sát gần.

“Tôi là Lăng Lâm, buổi chiều chúng ta đã gặp.” Lăng Lâm chào hỏi cuối cùng, Vu Thiện không để lại dấu vết tránh Mộc Khai dựa vào gần, cô ghé sát người về phía Âu Dương Lãnh. Cô không thích để đàn ông xa lạ đứng sát, chỉ muốn cách xa bọn họ. Hành động này khiến Âu Dương Lãnh càng vui vẻ thêm, có phải Vu Thiện đã tiếp nhận mình rồi không?

“Xin chào các vị tổng giám đốc, mấy cô gái xinh đẹp nhất của câu lạc bộ Mê Hoặc tới đây!” Lúc này, một người phụ nữ trang điểm đậm dẫn theo mấy cô gái tiến vào như đã quen rồi, tư thế xếp thành một hàng khiến sắc mặt Vu Thiện càng khó coi hơn. Vốn cho rằng Âu Dương Lãnh cũng sẽ lợi dụng mình giống ba, nhưng lại phát hiện không giống nhau, lúc này cô mới thả lỏng tâm tình, thì ra hoàn toàn là do mình nghĩ thôi!

“Sao muộn như vậy?” Khi Nguyên Minh thấy nhiều cô gái như vậy thì cười xấu xa, trông mắt hẹp dài đảo quanh trên người mấy cô gái, vẻ đẹp không chê được, nhưng chỉ là anh ta chợt không thấy có hứng thú.

“Thật xin lỗi, vì thời gian sớm như vậy, mấy cô gái còn chưa trang điểm xong, để các vị tổng giám đốc đợi lâu.” Người phụ nữ làm má mị chỗ này là chị Mỹ, mặc dù tuổi cao nhưng vẫn còn bộ dạng thướt tha của ngày còn trẻ, cô ta cười với mấy người đàn ông, những người đàn ông này cũng không đắc tội nổi.

“Lãnh, cậu thấy thế nào?” Mộc Khai hỏi Âu Dương Lãnh ngồi bên cạnh, trong mấy người thì Âu Dương Lãnh đứng đầu, hơn nữa hôm nay là buổi tụ tập từ già cuộc sống độc thân của Âu Dương Lãnh, Mộc Khai nhìn người phụ nữ trong ngực Âu Dương Lãnh, trong lòng hiểu rõ.

“Tùy các cậu, mình không có ý kiến.” Âu Dương Lãnh liếc mắt nhìn Vu Thiện trầm tĩnh, sắc mặt cô coi như bình thường, nhưng thân thể có chút cứng ngắc, có thể do không thích thoải mái.

“Để mấy người lại đi.” Nói chuyện là Lăng lâm, chỉ có Lãnh có phụ nữ bên cạnh, điều này rất quá đáng.

“Vâng, Quân Nhi, Tinh Ninh, Tuyết Hồng, Ninh Nguyệt, các em ở lại đây nhé, phục vụ cho tốt đấy.” Chị Mỹ nghe lời của Lăng Lâm, lập tức chỉ vào mấy cô gái xinh đẹp nhất ngồi giữa đám đàn ông, còn mình lác mông mang theo mấy cô gái còn lại rời đi.

Còn mấy cô gái ở lại, tướng mạo và tác phong đều là sự lựa chọn tốt nhất, nhưng giữa hai hàng lông mày quyền rũ lảng lờ đến tận xương, thấy quần áo hở hang của những người phụ nữ này, khiến Vu Thiện rất ghét, nhưng cô không biểu hiện ra ngoài.

“Lăng tổng, lâu như vậy không tới tìm em sao?” Người phụ nữ tên Quân Nhi ngồi bên cạnh Lăng Lâm hỏi, giọng nói kiều mỵ khiến người ta nổi cả da gà.

“Đây không phải đã đến với em rồi sao!” Lăng Lâm ôm eo cô ta nói, hai người tình cảm không coi ai ra gì.

“Mộc tổng, gần đây quên Tinh Ninh rồi.” Cô gái ngồi bên cạnh Mộc Khai cũng không cam chịu thua kém, nằm trong ngực anh ta làm nũng. Mộc Khai không nói hai lời liền hôn lên môi Tinh Ninh, dùng miệng chặn lời cô ta lại.

“Nguyên tổng, Tuyết Hồng mời anh một chén.” Nói xong cầm chén của Nguyên Minh đặt trên bàn, kề miệng vào mép anh ta vừa uống, rồi uống.

“Được, không bằng uống hết chai này đi.” Nguyên Minh lạnh mắt nhìn người phụ nữ muốn nịnh hót mình, ánh mắt của anh ta vẫn chú ý trên người Vu Thiện lại bị người khác quấy rầy, đương nhiên anh ta mất hứng, người phụ nữ của Lãnh rất can đảm.

Sắc mặt cô gái trắng bệch, biết mình trong lúc vô tình đắc tội với Nguyên Minh, trong lòng lo lắng sắc mặt tái nhợt, vì mấy người đàn ông trước mặt này có thân phận cao quý, đắc tội với bọn họ thì sau này khó sống ở thành phố S được.

Trái lại bên phía Trang Nhạc, hôm nay mục đích của anh ta ngoại trừ ra ngoài chơi bời, anh ta còn vì chuyện rời thành phố S đi làm việc ở chỗ khác mà phiền não, muốn hỏi Âu Dương Lãnh một ít việc, đang hăng say nói chuyện với Âu Dương Lãnh. Còn Vu Thiện và cô gái tên Ninh Nguyệt ngồi bên cạnh, cũng không nói gì.

Giờ phút này trong phòng ai cũng có chuyện của mình, không ai quấy rầy ai, chợt cửa bị đẩy mạnh ra, kèm theo là một trận la hét và tiếng mắng chửi, còn có tiếng của thân thể người bị kéo đi: “Buồn cười, ông đây tới sớm hơn bọn họ, tại sao phụ nữ xinh đẹp đều phải nhường cho bọn họ! Tại sao vậy?”

Một người đàn ông uống say đứng trước cửa phòng bao của bọn họ ầm ỹ, thân thể vẫn đang cố tránh người phía sau lôi kéo, muốn tiến vào trong phòng bao, quản lý câu lạc bộ vừa cười vừa lôi kéo người đàn ông đi ra ngoài: “Thật xin lỗi các vị tổng giám đốc, ông ta uống say, tôi đây lập tức dẫn ông ta đi, các vị cứ tiếp tục.”

Phía sau quản lý còn có mấy tên đàn ông nghi là say rượu, cũng mụ mị làm loạn, khi nhìn thấy mấy người phụ nữ xinh đẹp đều ở trong phòng này, la hét ầm ỹ muốn đi vào cũng bị bảo vệ câu lạc bộ ngăn lại, nhưng tình hình hỗn loạn bên ngoài bị đám Âu Dương Lãnh thu hết vào mắt.

Những người này là cố ý gây chuyện? “Để bọn họ vào đi.” Nguyên Minh vỗ tay, ý bảo quản lý mở cửa ra, trong ngực anh ta còn chất chồng oán giận, chưa tìm được cách phát tiết, bọn họ đã tới rồi, có phải để anh ta được giãn gân giãn cốt?

Sau khi quản lý nghe Nguyễn Minh nói thể phát tay để bảo vệ buồng tay, bảo vệ nhận lệnh lập tức thả mấy người muốn gây chuyện ra, bảo vệ không hiểu tại sao quản lý muốn họ mở cửa. Bọn họ ai chả biết đám người Âu Dương Lãnh không thể đắc tội, còn người bọn họ lôi kéo cũng không thể đắc tội. Những người này vẫn ý là có quan hệ với xã hội đen, suốt ngày gây chuyện, nếu như hai bên đánh nhau, thua thiệt vẫn là câu lạc bộ.

Những người đó sau khi được buông ra, chạy thẳng tới trước mặt đám người Âu Dương Lãnh, người đàn ông dẫn đầu chính là người vừa bị lôi kéo ở cửa, hẳn ta là Đường chủ của Hắc Long Bang, hôm nay tới câu lạc bộ Mê Hoặc tìm vui. Vì chị My dẫn tới mấy người phụ nữ không đẹp, ý vào cả người toàn mùi rượu, còn cả thân phận địa vị của mình, cho rằng mấy người đàn ông trước mặt này ngoại trừ có tiền, thì chỉ là Nhị thế tử (Con cái nhà giàu) mà thôi, cho nên hẳn ta mới dám tới gây chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Đánh Nhau Ở Câu Lạc Bộ

Edit: Ngọc Hân

“Hừ, không phải là ý có tiền, dám giành phụ nữ với ông, không muốn sống hả!” Người đàn ông dẫn đầu lão đảo nhìn đám người Âu Dương Lãnh nói, ngón tay chỉ vào Âu Dương Lãnh, hẳn ta thấy người đàn ông đứng trước mặt mình cả người toát ra đáng đáp vương giả, giống như tuyết đối không sợ hấn ta.

“Đúng vậy, đồ không biết sống chết, đại ca, chúng ta đánh bọn họ đi!” Mấy tên đàn em sau lưng cũng la hét, đuôi mắt vẫn nhắm vào mấy cô gái bị dọa sợ, mấy cô thật xinh đẹp.

Âu Dương Lãnh đẩy Vu Thiện ra phía sau lưng, tư thế bảo vệ đứng trước người Vu Thiện, lạnh lùng nhìn những người đàn ông trước mặt: “Các người muốn cùng tiến lên?” Giọng nói rất điên cuồng ngạo mạn.

“Lãnh, cậu muốn đích thân ra tay?” Lăng Lâm kinh ngạc hỏi, anh ta không ngờ rằng Âu Dương Lãnh lại muốn động thủ.

“Dĩ nhiên không thể thiếu mình.” Nguyễn Minh nói, một đêm này anh ta muốn vận động, ngoại trừ trên giường, đánh nhau cũng là vận động hạng nhất.

“Quên đi, mình không muốn đánh.” Trang Nhạc liếc mắt nhìn hiện trường, không có hứng thú thu hồi tầm mắt, tối nay anh ta không muốn đánh nhau.

“Cũng quá không có tình nghĩa, nhưng mình thích xem...” Bộ dạng Mộc Khai bắt cần đòi khiến người ta nhìn rất muốn đá anh ta, nhưng bây giờ không ai để ý đến anh ta.

Vu Thiện được Âu Dương Lãnh che chở phía sau, cô lặng lẽ nhìn ra ngoài, thấy mấy người đàn ông cao lớn bộ dạng lưu manh vây quanh Âu Dương Lãnh, tư thế giống như bất cứ lúc nào cũng có thể đánh nhau, bọn họ đánh nhau ở đây? Không phải chứ?

“Các người chán sống rồi, thể mà coi thường chúng tôi, các anh em, lên.” Tên đàn ông bị bọn họ xem nhẹ, cảm giác oai phong của mình mất hết, khiến hẳn không còn chút mặt mũi nào trước mặt các anh em, nhưng người đàn ông trước mặt cả người có tác phong mạnh mẽ, thật đúng là khiến mình hoảng sợ.

Khi hẳn ta ra lệnh một tiếng, mấy người đàn ông sau lưng quả thực vọt tới trước mặt Âu Dương Lãnh và Nguyễn Minh, giờ quả đấm lao thẳng vào Âu Dương Lãnh và Nguyễn Minh. Âu Dương Lãnh nhìn cú đấm loạn xạ không bài bản trước mặt, chỉ mang theo Vu Thiện lùi về sau từng bước, tránh sự công kích. Còn Nguyễn Minh hoàn toàn không nương tay, từng cú đấm đấm thẳng vào trên người tên đàn ông kia, mấy người phụ nữ bị tình cảnh trước mắt dọa cho sợ đến sém vùi mặt trốn vào trong góc phòng, hoảng hốt lo sợ kêu thét.

“Ồi trời, đau quá.” Gã đàn ông cầm đầu cũng tham gia đánh, chỉ là hẳn ta không may mắn, bị quả đấm của Nguyễn Minh đấm trúng gương mặt, đau đến hẳn ta kêu oa oa, sống mũi bị gãy ngang, đang gào thét ầm ỹ.

Thật ra thì hiện trường chỉ có một mình Nguyễn Minh đánh, thấy bộ dạng anh ta đánh thành thạo, không chút nào thêm để ý những gã đàn ông kia vào trong mắt, đánh cho những gã đó không còn chút sức lực đánh trả.

Âu Dương Lãnh mang theo Vu Thiện thoát khỏi sự công kích của gã kia, sau đó đứng tại chỗ xem Nguyễn Minh đánh lộn. Đùng thấy bộ dạng ngày thường của Nguyễn Minh như công tử bột, lúc đánh nhau không chút lưu tình. Vu Thiện nhìn thấy hiện trường đã bị bao trùm không khí ngột ngạt, bất giác nhíu mày, còn Âu Dương Lãnh cũng chú ý tới chi tiết nhỏ này, lập tức che chở cho Vu Thiện, không để cô bị ảnh hưởng.

Mấy gã đàn ông kia sao có thể là đối thủ của Nguyễn Minh, chỉ một lát năm sáu gã đàn ông đều ngã xuống đất không dậy nổi, nằm trên đất không ngừng kêu đau rên rĩ. Nhưng Nguyễn Minh ngay cả ống tay áo cũng không dính bẩn, hơi thở bình ổn, chỉ là tóc tai có chút lộn xộn, lại càng khiến anh ta tăng thêm sức hấp dẫn điên cuồng.

“Minh, lâu không gặp, thân thù tốt lắm.” Trang Nhạc và Mộc Khai ở bên cạnh thối sáo xem cuộc vui, nhìn cảnh tượng trước mắt, gương mặt tuấn tú cười

vui vẻ. Đám người bọn họ từ nhỏ đã luyện tập võ nghệ, những tên lưu manh này sao có thể là đối thủ của bọn họ được, chỉ một mình Nguyên Minh là đã có thể đối phó.

“Hừ, một đám phế vật vô dụng, thật đúng là làm bẩn tay tôi!” Nguyên Minh khinh thường vỗ vỗ quần áo không bị nhàu mảy, vẻ mặt khinh miệt, khiến Vu Thiện nhìn rất khó chịu, nhưng cô cũng không thể hiện gì.

“Minh, còn chưa đủ à?” Nói chuyện là Trang Nhạc, mắt xéخ mê người của anh ta nhìn mấy gã đàn ông nằm trên đất rên rỉ, chán ghét nheo mắt lại: “Không cần khách khí, cần tìm những người này để cho cậu hạ hỏa?”

“Đủ rồi, quản lý, đưa bọn chúng ra ngoài, đừng làm bẩn mắt bọn tôi.” Lăng Lâm kịp thời xuất hiện, anh ta liếc nhìn Âu Dương Lãnh vẫn không tỏ ý gì, từ trước tới giờ về mặt Âu Dương Lãnh lúc nào cũng không chút thay đổi, giống như tình cảnh trước mắt không liên quan đến chuyện của anh. Vu Thiện nhận ra lúc Lăng Lâm gọi Âu Dương Lãnh, thân thể anh mất tự nhiên khẽ động một cái.

“Vâng, thật xin lỗi.” Quản lý và bảo vệ đứng ở cửa nhìn lập tức tiến lên, lôi những gã đàn ông vẫn còn đang kêu đau đi ra ngoài, mấy gã đàn ông khác cũng không dám lên tiếng nữa, ngoan ngoãn bị kéo ra ngoài. Còn quản lý nhìn thấy hai bên trở lại bình thường, trong lòng thâm cao hứng, cách làm của mình đúng quá, ít nhất ông ta không đắc tội với người của hai bên. Còn bảo vệ càng thêm bội phục quản lý, quản lý đúng là khéo léo, như vậy là có thể tránh khỏi việc bị đứng trên đầu gió ngọn sóng.

“Thật mất hứng.” Mộc Khai vẫn bộ dạng bất cần đời như cũ, tròng mắt quét một vòng hiện trường đã bị đảo lộn, nhìn thấy mấy người phụ nữ vẫn núp trong góc, trong lòng khinh bỉ, thật vô dụng, lần nữa liếc mắt nhìn Vu Thiện bên cạnh Âu Dương Lãnh, sắc mặt cô vẫn như thường, không bị hù dọa.

Quả nhiên cô rất dũng cảm, nhìn thấy Minh đánh nhau, mấy gã đàn ông kia cũng bị đánh cho mặt hoàn toàn biến dạng, hình ảnh máu tanh như vậy, mà cô chỉ đứng phía sau Lãnh, bộ dạng chẳng bị hù dọa chút nào, thật không biết có phải nên khen cô có tinh thần can đảm không nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Hôn Lễ

Hôm nay là ngày tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương và cô Vu kết hôn, xôn xao khắp thành phố, rất nhiều phóng viên truyền thông sắp xếp chuẩn bị muốn phỏng vấn. Còn Vu Thiện nghỉ ngơi trong phòng trang điểm cô dâu, cô có vẻ hơi mệt mỏi nằm trên ghế, mặc cho chuyên viên trang điểm tô vẽ thứ gì đó lên mặt cô, trong lòng vô cùng phiền muộn, qua hôm nay, mình chính là một thành viên của nhà Âu Dương, không nói ra được có cảm giác gì.

Âu Dương Lãnh đứng bên ngoài nói chuyện phiếm với mấy anh em. Không chút nào để ý đến thím Lan ở bên cạnh gấp gấp đến độ xoay vòng vòng. Mặc dù hôm nay là ngày quan trọng nhất của anh, nhưng tâm tình anh chẳng có chút nào căng thẳng, giống như hôm nay mình không phải là nhân vật chính.

“Cậu chủ à, hôn lễ sắp bắt đầu, cậu đi thay quần áo đi.” Thím Lan lại giục anh lần nữa, khách khứa đã đến nhiều như vậy, còn cụ ông cũng đã tới, sao cậu chủ vẫn còn bình tĩnh như vậy.

“Thím Lan, bà gấp cái gì? Không phải Lãnh đã ở đây sao?” Nguyên Minh nhìn thím Lan nói giỡn, lại bị thím Lan trừng mắt khinh thường, nước mắt giàn dụa ngã vật xuống đất.

“Chính là các cậu dạy hư cậu chủ, lúc nào rồi mà còn cố đùa giỡn.” Thím Lan không nhìn mấy chàng trai kia nữa, trực tiếp lôi Âu Dương Lãnh đi.

“Thím Lan, bà khẩn trương gì chứ, chờ lúc sắp bắt đầu, tôi tự nhiên đi mà.” Dĩ nhiên Âu Dương Lãnh biết ý của thím Lan, nhưng anh tự có chừng mực.

“Cậu chủ, cô Vu là một cô gái rất tốt, chớ phụ lòng cô ấy.” Thím Lan tình ý sâu xa nói, hi vọng cậu chủ hiểu rõ ý của mình.

“Hôn lễ bắt đầu, tôi đi.” Âu Dương Lãnh không nghe lời thím Lan, đi thẳng tới hội trường hôn lễ, còn mấy anh em thấy anh có bộ dạng này của anh cũng rồi rít đi theo, bọn họ không có hứng thú chơi đùa tiếp.

Thím Lan nhìn bóng dáng cậu chủ, biết cậu chủ lại nhớ tới người đã bỏ lại cậu chủ mà đi, bắt đắc dĩ lắc đầu, trong lòng hi vọng cậu chủ hiểu, nếu hai người ở cùng nhau yêu nhau, tương lai mới có hạnh phúc.

Tiến hành hôn lễ, dưới sự hướng dẫn của hoa đồng, Vu Thiện đi tới bên cạnh Âu Dương Lãnh, cô có chút lo lắng vì người mẹ yêu nhất của cô không ở bên cạnh, khiến cô có cảm giác mình giống như cây lục bình (Cây bèo).

Có mặt ở hôn lễ, ngoại trừ đàn nhà trai khá đông người thì bên nhà gái chỉ có một vài người mà thôi, có vẻ vắng lạnh, nhất là mẹ kế bên nhà gái, bộ dạng thờ ơ lạnh nhạt, vẻ mặt khinh thường khiến tất cả khách khứa có cái nhìn không mấy lạc quan về cuộc hôn nhân này.

Còn Vu Thiện sao lại không biết chứ, người đàn ông kia nhất định là không muốn xuất hiện, cảm thấy mình mất mặt xấu hổ. Còn hai người thừa kế của Vu thị càng không thêm tới, nếu như không phải sợ bị người khác chê người, sợ rằng ngay cả Đình Hoa cũng không muốn xuất hiện!

Hôn lễ nhanh chóng kết thúc, không cho phóng viên truyền thông cơ hội phỏng vấn, Âu Dương Lãnh mang theo vợ mới cưới lên xe rồi khỏi hiện trường hôn lễ, để Âu Dương Thiên và Âu Dương Văn, Hắc Mộc ở lại giải quyết hậu quả.

Vu Thiện khó chịu bắt an ngồi bên cạnh Âu Dương Lãnh, cảm giác giống như Âu Dương Lãnh đèn né việc gì đó, tất cả chuyện tối hôm qua vẫn còn quanh quẩn trong đầu cô. Tối qua Âu Dương Lãnh mang mình về nhà, sau đó ném mình ở lại nhà họ Âu dương rồi biến mất, nếu như không phải hôm nay là ngày kết hôn, chắc anh ta cũng sẽ không xuất hiện.

“Xuống xe.” Giọng lạnh lùng của Âu Dương Lãnh vang lên bên tai Vu Thiện, khiến cô nhúu chặt mày, sau đó cô quay đầu nhìn ra bên ngoài, đến nhà Âu Dương rồi?

Đợi sau khi cô xuống xe, Âu Dương Lãnh không xuống mà nói với Vu Thiện mặc áo cưới đứng bên ngoài xe: “Ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, đừng có chạy lung tung.” Sau đó xe nhanh chóng vọt đi trước mặt cô, để lại mình Vu Thiện đứng tại chỗ.

Vu Thiện sững sờ nhìn xe đi xa, trong lòng không nói ra được có tư vị gì, đây chính là chồng của cô sao? Vừa kết hôn đã bỏ lại mình, Vu Thiện không biết lúc này lòng mình đã đặt trên người Âu Dương Lãnh, cô cô đơn nhắc chân vấy đi vào đại sảnh nhà Âu Dương.

Vì thím Lan còn ở chỗ cưới, trong nhà không có một ai, bây giờ trời còn chưa tối, một mình Vu Thiện giống như linh hồn đi tới phòng của mình, thật là buồn cười, nói là kết hôn mà ngay cả phòng cưới cũng không có!

Cởi váy rườm rà xuống, xả nước đầy bồn trong phòng, cô tính tắm tấp thư giãn cơ thể, dù sao hôm nay bận rộn cả một ngày. Khắp thành phố mọi người đều nhìn cô chế cười, nhưng hôm nay Đình Hoa thật yên lặng, cô vốn tưởng rằng Đình Hoa sẽ gây chuyện ồn ào.

Từ từ đắm chìm trong dòng nước trong suốt, nhắm mắt lại vui lấp sự buồn phiền trong mắt, qua hôm nay cô không còn là cô nữa, nhưng cô sợ Âu Dương Lãnh, không biết sau này anh ta sẽ như thế nào với mình.

“Reng reng.” Tiếng chuông điện thoại vang lên khiến cô sợ hết hồn, mở mắt ra nghe tiếng di động vang lên từ bên ngoài, là ai gọi điện cho mình? Điện thoại này đã lâu không vang lên rồi.

Quên những việc này đi, điện thoại vang lên lâu như vậy nhất định là có chuyện tìm mình, Vu Thiện nhanh chóng khoác áo tắm rồi đi ra. Khoảnh khắc bước ra lại thấy Âu Dương Lãnh vốn đã đi ra ngoài, trong lòng cô lộp bộp, đứng ở cửa nhìn Âu Dương Lãnh không nhúc nhích, mặc cho điện thoại vang.

Âu Dương Lãnh về nhà thì đi tới phòng Vu Thiện, nghe thấy trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy, biết cô ở trong đó, anh ngồi trên giường chờ cô đi ra ngoài, lại nghe tiếng chuông điện đột nhiên vang lên, thấy cô vội vàng đi ra, trong lòng nhất thời không thoải mái, là ai gọi điện cho cô?

“Còn không nghe điện thoại?” Âu Dương Lãnh tốt bụng nhắc nhở cô, thất mình xuất hiện kinh ngạc như vậy sao? Hay là cô không muốn nhìn thấy mình? Thoảng chớp khóe môi anh cười lạnh.

Vu Thiện thấy anh nhếch mép cười, khóe mắt giật giật, vội vàng đi tới chỗ để điện thoại cầm điện thoại lên xem, là Lam Ngọc gọi tới, anh ta gọi tới làm gì? Do dự một lát, cô vẫn nghe máy: “A lô, tìm em có chuyện gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Không Có Sức Phản Kháng.

Edit: Ngọc Hân

Đầu bên kia điện thoại, khi Lam Ngọc nghe Vu Thiện bắt máy, nóng lòng hỏi: “Thiện Nhi, em không sao chứ? Âu Dương Lãnh bắt nạt em hả?” Biết hôm nay là ngày cô kết hôn, vốn muốn tới tham dự hôn lễ nhưng bị ba cản lại. Thì ra là Âu Dương Lãnh tàn nhẫn bảo mình không thể xuất hiện trước mặt cô, Lam Ngọc không có cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là điện thoại cho Vu Thiện, muốn xác định bây giờ cô có ổn hay không.

“Em không sao, anh đừng lo lắng.” Vu Thiện cố gắng bình tĩnh nói, khóe mắt liếc thấy Âu Dương Lãnh đang nhìn mình chăm chú, sợ bị Âu Dương Lãnh biết là Lam Ngọc gọi điện thoại cho cô, chuyện ngày đó đến bây giờ cô còn nhớ.

“Thiện Nhi, em thật không sao chứ? Âu Dương Lãnh không phải người tốt lành gì, em phải cẩn thận.”

“Vâng, em sẽ cẩn thận.” Vu Thiện nở nụ cười, cảm giác được người khác quan tâm khiến cô vô ý nở nụ cười, còn Âu Dương Lãnh lại cảm thấy nụ cười này cực kỳ chướng mắt.

“Em còn có thể đi học không?” Lam Ngọc thử hỏi, cho dù cô lập gia đình, anh ta cũng sẽ không buông bỏ.

“Vẫn đi.” Còn chưa nói hết điện thoại đã bị người khác đoạt lấy, cô quay đầu nhìn lại, bóng dáng Âu Dương Lãnh cho cô cảm giác bị áp bức đã đứng sau lưng cô.

“Đừng để cho tôi biết cậu gọi điện thoại cho cô ấy một lần nữa, hậu quả cậu sẽ không tưởng tượng nổi đâu.” Giọng âm u của Âu Dương Lãnh vang lên, Vu Thiện sững sờ nhìn anh, anh dựa vào gì mà uy hiếp học trưởng Lam Ngọc!

“Anh...” Lam Ngọc không ngờ Âu Dương Lãnh đang ở bên cạnh Vu Thiện, nhất thời nổi giận, nhưng anh ta không nói ra được câu gì khác.

“Nói cho người đứng đầu nhà cậu, nếu muốn lấy được đơn đặt hàng của tập đoàn Âu Dương, bảo ông ta dạy dỗ cậu cho tốt vào.” Âu Dương Lãnh nói xong cúp điện thoại, quay đầu nhìn Vu Thiện có vẻ hơi nổi giận: “Sao? Tức giận?”

“Anh... Dựa vào đâu mà anh uy hiếp học trưởng Lam?” Vu Thiện nhìn chằm chằm Âu Dương Lãnh, mới vừa rồi cô nghe thấy lời đe dọa trắng trợn của Âu Dương Lãnh, anh ta dựa vào gì chứ?

“Dám cả gan tranh giành người phụ nữ của tôi, chút dạy dỗ này được xem là gì? Em đau lòng?” Âu Dương Lãnh nhìn về mặt cô hơi tức giận, cô giận đẹp thật, anh còn nhớ lần đầu tiên lúc nhìn thấy cô, chính là bị vẻ giận dữ của cô thu hút.

“Anh... Vô liêm sỉ!” Vu Thiện nổi nóng, nhưng không cách nào phản kháng lại lời anh nói, đúng vậy, hôm nay là ngày cưới của bọn họ.

“Tại sao? Em sẽ không quên chứ? Em đã là vợ của tôi!” Âu Dương Lãnh ghé sát vào cô, cả người gần như dính vào trên người cô.

“Anh tránh ra, không muốn.” Vu Thiện bị ép ngã xuống giường, sắc mặt trắng bệch, ký ức đêm đó chợt hiện về trong đầu cô, cô khuất nhục cả một đêm, làm sao cô quên được! Còn Âu Dương Lãnh bây giờ đang làm gì vậy.

“Tránh ra? Em quên thân phận của em rồi?” Âu Dương Lãnh tiếp tục áp sát, chứng kiến bộ dạng hoảng sợ của cô, trong lòng đột nhiên không thoải mái, đây là cô đang ghét bỏ mình?

“Anh...” Vu Thiện không phát hiện anh thay đổi, dáng vẻ của anh bây giờ rất giống với tình huống đêm đó, cô không muốn, không muốn bị anh chiếm đoạt một lần nữa đâu!

“Không có phép em nghĩ tới những người đàn ông khác, tôi sẽ nhổ tận gốc từng người từng người một xuất hiện trước mặt em!” Cả người Âu Dương Lãnh nằm trên người cô, bàn tay di chuyển loạn xạ trên người cô, miệng nói lời uy hiếp, nhưng hành động lại cực kỳ dịu dàng.

“Anh... Tránh ra! Buông tha cho tôi!” Vu Thiện cứng người chống cự hành động của anh, hai tay chống lên lồng ngực anh, ngăn cản anh dựa sát gần, cô không muốn bị anh chạm vào, ký ức đêm đó quá kinh khủng.

“Hôm nay là đêm tân hôn, em nhất định phải phòng thủ?” Âu Dương Lãnh nâng khuôn mặt tuần tú lên hỏi, nhìn mắt cô đang nhuộm vẻ sợ hãi, nếu là vợ anh, sẽ phải chuẩn bị đón nhận.

“Tôi... Anh... Tôi nay có thể không muốn được không?” Vu Thiện nâng khuôn mặt nhỏ nhắn mong đợi hỏi, hi vọng Âu Dương Lãnh đừng ép buộc cô, đáng tiếc trong mắt Âu Dương Lãnh lại cho rằng cô vì người đàn ông khác mà không muốn giao mình cho anh.

“Bị tôi chạm qua còn ảo tưởng sẽ có đàn ông khác cần em?” Âu Dương Lãnh dễ dàng hiểu rõ ý tứ trong mắt cô, đã gia nhập vào dòng họ nhà Âu Dương, còn vọng tưởng người đàn ông khác?

“Tại sao anh phải đối xử với tôi như vậy?” Vu Thiện không chịu nổi anh lặp đi lặp lại xúc phạm cô nhiều lần như vậy, gào khóc đánh vào ngực Âu Dương Lãnh, tại sao anh lại còn nói cô như vậy.

“Đừng khóc.” Âu Dương Lãnh thấy cô chảy nước mắt, nhất thời tâm hoảng ý loạn, vì anh nghe thấy Lam Ngọc quan tâm cô, đổ kỵ trong lòng thiêu đốt khiến anh không để ý tới muốn dập tắt cơn giận của mình, lại quên mất cảm thụ của cô.

“Ô, ô, tại sao có thể như vậy!” Mặc dù Vu Thiện rất không muốn khóc lóc trước mặt anh, nhưng nước mắt giống như tự nhiên, không ngừng rơi xuống hốc mắt, muốn ngừng mà không ngừng được.

“Đừng khóc, ngoan.” Âu Dương Lãnh tiếp tục an ủi cô, bàn tay không ngừng vuốt ve sau lưng cô, để cô thỏa sức khóc trong ngực mình, trong khoảng thời gian này đã uất ức cô rồi.

Khi anh an ủi, Vu Thiện chẳng những không ngừng khóc, ngược lại khóc càng thương tâm hơn. Âu Dương Lãnh không còn cách nào đành hôn nhẹ lên môi cô, ý muốn cô ngừng khóc, anh không biết thì ra cô lại khóc thành như vậy, trần trọc hôn lên đôi môi hoa hồng đỏ mọng của cô, bên tai nghe tiếng khóc cô dần dần ngừng lại, chân mày thoáng thả lỏng, nở nụ cười nhàn nhạt.

Vu Thiện bị Âu Dương Lãnh đột nhiên dịu dàng hôn ngừng khóc, nhận ra anh đang hôn mình, sau đó cứng người yên lặng chịu đựng nụ hôn chứa sự thương hại. Còn Âu Dương Lãnh, lúc cô ngừng khóc muốn ngừng hôn mà không được, tiếp tục hôn lên môi cô, dục vọng trong người thức tỉnh, khát vọng mãnh liệt muốn cô đang sục sôi trong lòng.

“Ô ô, không muốn!” Mặc dù Vu Thiện cố gắng giãy dụa, nhưng vẫn cho Âu Dương Lãnh cởi quần áo, cả người hiện ra trước mặt Âu Dương Lãnh. Anh không khỏi khen ngợi, sờ từng chỗ trên người cô, không để ý cô ngăn cản, lần nữa muốn cô, cho đến khi đạt được khoái mới dừng lại.

Âu Dương Lãnh ôm cả người Vu Thiện vào sát ngực mình, thương tiếc nhìn cô vì không chịu nổi mình, trên mặt còn để lại dấu vết màu hồng mê người, làm trái tim anh có cảm giác thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Viện Điều Dưỡng

Khi Vu Thiện tỉnh dậy, bên cạnh đã không còn bóng dáng Âu Dương Lãnh, gối bên đã lạnh lẽo chứng tỏ Âu Dương Lãnh rời đi được một lúc. Vu Thiện thấy may mắn vì giờ phút này Âu Dương Lãnh không ở đây, cô không muốn nhìn thấy anh, tất cả những chuyện tồi hôm qua hiện lên trong đầu, tồi qua mình thế mà cảm giác được đau đớn?

Làm sao vậy nhỉ? Không phải trước đây Âu Dương Lãnh cũng trừng phạt mình rồi ư? Nhưng đau đớn trên người cô hiện giờ không giống là giả, chuyện gì xảy ra? Nhất là thấy dấu vết màu hồng trên ga giường, cô giật mình, dấu vết màu đỏ thẫm chứng tỏ đêm qua mới là lần đầu tiên của mình!

Từ nhỏ cô đã bài xích đàn ông tới gần, bất kể là ai, chỉ cần là đàn ông thì cô cố gắng tránh ra xa, cho nên cô chưa bao giờ biết chuyện giữa nam và nữ, còn Âu Dương Lãnh là người đàn ông đầu tiên của cô, vậy còn anh ta, mình chắc chắn không phải là người đầu tiên của anh ta!

“Mợ chủ, mợ đã tỉnh chưa?” Giọng thím Lan vang lên từ ngoài cửa, cậu chủ đã dặn nhất định không thể để mợ chủ đói bụng, vì mợ chủ đã ngủ đến tận xế chiều.

“Thím Lan, cháu xong liền đây.” Vu Thiện vội bật dậy, khi nhìn thấy mấy dấu vết trên người cũng không nhận được thở dốc vì kinh ngạc, đây chính là cô sao? Cả người tràn đầy dấu vết nói cho cô biết tồi qua điên cuồng đến mức nào!

Cô tới phòng tắm, lúc Vu Thiện nhìn thấy mình trong gương, hic, đây là cô sao? Sắc mặt ửng đỏ, mặc dù tóc tai rối bời nhưng đôi môi đỏ búng như đoá hoa, như vậy không khó nhìn ra chuyện tồi hôm qua có bao nhiêu kịch liệt điên cuồng, nhất là cần cổ có mấy dấu hôn màu đỏ. Rõ ràng như vậy cũng khiến cô nhớ lại tại sao lúc đầu mình kháng cự đến thuận theo Âu Dương Lãnh, cô thật sự không thể tin được, người đó lại chính là cô!

Vu Thiện dời mắt sang chỗ khác, không dám nhìn mình trong gương, dùng nước lạnh tạt lên khuôn mặt ửng đỏ không ngừng nghỉ, liên tục cảnh báo mình không thể để cho Âu Dương Lãnh được như ý lần nữa! Vu Thiện nhanh chóng sửa sang lại mình, sau đó trở lại phòng thay quần áo, tìm đồ mà Âu Dương Lãnh đã chuẩn bị cho cô, những bộ quần áo này coi như kín kẽ, không giống những bộ quần áo hợp mode hiện nay là hở rất nhiều chỗ. Vu Thiện tìm thấy một bộ có thể che lấp những dấu vết trên người, nhưng dấu vết hôn nơi cổ thì không cách nào che hết được, vậy phải làm sao bây giờ? lequydoon

Àh, có thể dùng khăn quàng cổ che lại, Vu Thiện cao hứng lấy khăn lụa từ trong tủ quần áo ra, dùng chiếc khăn hợp với bộ quần áo quần lên cổ, lúc xong mới yên tâm đi xuống lầu dưới.

Lầu dưới chỉ có mình thím Lan, nhìn thấy cô xuống vội vàng tiến lên: “Mợ chủ, cậu chủ dặn sau khi cô ăn cơm xong chờ cậu ấy về dẫn mợ đi một nơi.” Thím Lan cười híp mắt truyền đạt lại lời Âu Dương Lãnh cho Vu Thiện nghe.

“Dạ, thím Lan biết đi chỗ nào không?” Vu Thiện cau mày hỏi, Âu Dương Lãnh muốn dẫn mình đi đâu?

“Mợ chủ, thím Lan không biết.” Thím Lan kéo Vu Thiện tới ghé bên bàn ngồi xuống, cẩn thận gấp thức ăn giúp Vu Thiện.

“Vâng, thím Lan, thím cứ gọi cháu là Thiện Nhi đi.” Vu Thiện rất ghét hai chữ mợ chủ này, sẽ khiến cô nhớ tới mẹ.

“Không được đâu, đây là cậu chủ dặn.” Thím Lan khó xử nói, bà không biết tại sao mợ chủ không thích gọi như vậy, nhưng mệnh lệnh của cậu chủ bà không thể nào không nghe theo.

“Quên đi, tùy thím vậy.” Vu Thiện cũng không cưỡng ép, vì cô biết chỉ là do thím Lan nghe lời Âu Dương Lãnh mà thôi.

“Vậy mợ chủ từ từ ăn, thím Lan còn chuyện phải làm.” Thím Lan cung kính nói, mặc dù Vu Thiện không hề tự cao tự đại, nhưng nề nếp nhà Âu Dương rất nghiêm khắc, ông bà chủ và người giúp việc phân chia rất rõ ràng, cho dù cậu chủ rất kính trọng bà.

“Thím Lan làm việc của bà đi.” Vu Thiện cũng biết trách nhiệm của thím Lan, Âu Dương Lãnh là cậu chủ của bà, dĩ nhiên nên nghe lời Âu Dương Lãnh, hơn nữa thím Lan vẫn đối xử rất tốt với mình. “Thím Lan lui xuống đây.” Thím Lan nói, cậu chủ dặn dò phải làm tổ yến dinh dưỡng cho mợ chủ, bây giờ bà phải đi xem lửa thế nào.

Sau khi thím Lan rời đi một mình Vu Thiện ăn cơm, vốn bụng rất đói nhưng chột không muốn ăn uống gì. Cô để đĩa xuống cẩn thận quan sát nhà họ Âu Dương, cô ở đây cho tới giờ cũng chưa có thời gian cẩn thận quan sát gian phòng này, hiện giờ có thời gian có thể từ từ nhìn ngắm.

Nơi này giống như nhà tù vậy, mỗi lần đi vào đều khiến cô có cảm giác hít thở không thông, giờ đây cô cũng đã gia nhập vào rồi, muốn đi ra ngoài e rằng rất khó!

“Thức ăn ngon không?” Bất chợt có giọng nói vui vẻ truyền từ ngoài cửa vào, Vu Thiện quay đầu nhìn lại, là Âu Dương Lãnh về, anh mặc một thân âu phục màu xám tro, bao trọn cơ thể ngang tàng, dưới vỏ bọc lịch sự ẩn giấu một con ác ma khát máu đủ để hủy diệt cô! Giờ phút này trông mắt Âu Dương Lãnh nhuốm vẻ khác lạ, môi mỏng hơi hé mở, gương mặt tuấn tú thể hiện sự cuồng dã.

“Tại sao không nói gì?” Âu Dương Lãnh bước tới gần cô, bộ dạng ăn mặc của cô như này càng thêm hấp dẫn, nhất là chiếc khăn lụa nơi cổ kia, càng khiến cô không nhiễm chút bụi trần.

Con người Vu Thiện co rút, thân thể run rẩy, khoảnh khắc nhìn thấy Âu Dương Lãnh đôi môi không nhin được mấp máy, thấy Âu Dương Lãnh đi tới bên cạnh mình, ký ức đáng sợ đêm qua ăn mòn thần kinh cô, lời anh uy hiếp Lam Ngọc vẫn quanh quẩn trong tai cô như cũ.

“Anh... Đã về?” Vu Thiện khó khăn nuốt nước miếng, cô tự nói với mình đừng sợ Âu Dương Lãnh, nhưng rõ ràng không có hiệu quả, cô cũng không biết sợ Âu Dương Lãnh cái gì, chỉ biết là cô bài xích anh đến gần.

“Sao ăn ít như vậy?” Khi Âu Dương Lãnh nhìn thấy thức ăn cô ăn còn thừa lại trên bàn, hỏi, thím Lan chuẩn bị đồ ăn cho cô nhiều như vậy, cô chỉ ăn một chút? Hay là thức ăn không hợp khẩu vị với cô?

“Tôi không đói.” Cô cúi đầu nhìn mặt đất, trước kia cô cũng chỉ ăn ít, bây giờ không có gì khác.

“Ngoan, ăn thêm nữa đi, sau đó dẫn em đi gặp mẹ em” Âu Dương Lãnh dịu dàng nói, cung chiều cảm dỗ cô vừa đặt xuống lên để vào trong tay cô.

“Cái gì? Có thể gặp mẹ?” Vu Thiện vui mừng hỏi, cặp mắt phát ra tia sáng, kể từ khi mình bị ba đưa lên giường Âu Dương Lãnh tới này, còn chưa từng gặp mẹ.

“Ừ, ăn nhanh đi, nếu không thì không được gặp mẹ em đâu.” Âu Dương Lãnh nhìn vẻ mặt hưng phấn của Vu Thiện trong lòng hơi không vui, cô ở bên cạnh mình chưa từng có biểu hiện vui sướng tốt cùng như thế!

“Ừ, tôi ăn.” Vu Thiện vội nhận đĩa Âu Dương Lãnh đưa cho mình, nhanh chóng bón cơm vào trong miệng, chỉ cần vừa nghĩ tới có thể gặp mẹ cho dù không đói bụng cô cũng muốn ăn.

Nhìn thấy bộ dạng cô ăn như hổ đói, Âu Dương Lãnh hơi nheo mắt lại, rõ ràng cô không ăn được, tại sao không phản kháng? Chẳng lẽ vì chỉ để gặp mẹ cô?

“Tôi xong rồi!” Vu Thiện vội vét thức ăn trên bàn gần như không còn gì mới để đĩa xuống, cổ đè nén dạ dày bắt đầu biểu tình như dòi sông lấp biển, cố gắng cười tươi trước mặt Âu Dương Lãnh.

Âu Dương Lãnh không nói gì, vẻ cổ nén trên mặt cô sao anh không nhìn thấy được chứ, nhưng anh không thể hiện ra, dịu dàng mang cô đi tới cửa xe, dưới sự mong ngóng của cô, xe chạy về hướng khu viện điều dưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Mỹ Nhân U Buồn

Viện điều dưỡng này nằm trên núi, chỗ ở có phần yên tĩnh, cách xa thành phố ồn ào, là một nơi có không gian nghỉ rất tốt để bệnh nhân dưỡng bệnh, lúc Vu Thiện tới đã thấy Vu Thành đứng ở cửa.

Vu Thiện theo Âu Dương Lãnh xuống xe, khi đứng ở cửa xe nhìn thấy Vu Thành thì quay đầu lại nhìn Âu Dương Lãnh, không hiểu vì sao Vu Thành ở đây.

“Thiện Nhi, sao không đi qua?” Âu Dương Lãnh đi tới bên cạnh cô, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai cô, kiên quyết kéo Vu Thiện tiến lên.

“Tại sao ông ta ở chỗ này?” Vu Thiện nhìn Vu Thành lần nữa, trong mắt ngoại trừ hận vẫn là hận, ngay cả lễ cưới của mình không ta cũng không tham gia, sao hôm nay đột nhiên lại xuất hiện ở chỗ này?

“Xin chào ba vợ, Thiện Nhi chào ba đi.” Âu Dương Lãnh dẫn Vu Thiện đi tới bên cạnh Vu Thành, lúc này chỉ một mình Vu Thành, có phần không dám đối diện với Vu Thiện, đối với ý định thù hận trong mắt cô, không thể hiện gì ra.

“Ba.” Vu Thiện nghiêng chặt răng gọi, trước mặt Âu Dương Lãnh không nên biểu hiện không có phép tắc gì.

“Ha ha, Thiện Nhi, dạo này khỏe không?” Vu Thành lúng túng cười, mặc dù mình có lỗi với nó, nhưng nó là con gái mình, Vu thị gặp nạn, nó có trách nhiệm bảo vệ Vu thị.

“Ba vợ, Thiện Nhi rất khỏe, đi thôi, đi gặp mẹ vợ.” Âu Dương Lãnh trực tiếp dẫn Vu Thiện đi lướt qua người Vu Thành, Vu Thành còn vọng tưởng muốn lợi dụng mẹ Vu Thiện để đạt được tâm nguyện của ông ta sao?

“À, được.” Vu Thành trả lời, nếu như không phải Âu Dương Lãnh khống chế Vu thi, hôm nay ông ta cũng sẽ không chặt vật như vậy, từ trước tới giờ Vu thi không qua lại gì với tập đoàn Âu Dương, nước giếng không phạm nước sông, sao chọc phải chứ?

Vu Thiện bị Âu Dương Lãnh cứng rắn mang đi, mặc dù cô rất muốn nhìn thấy mẹ, nhưng không hề muốn thấy Vu Thành, người kia đẩy mình vào tình cảnh vạn kiếp bất phục, trong lòng cô cực kỳ hận Vu Thành.

Viện trưởng rất nhả nhặn, tự mình đón tiếp đoàn người Âu Dương Lãnh, Âu Dương Lãnh nói rõ mục đích đến đây, viện trưởng vội mang Âu Dương Lãnh đi tìm Ninh Chân, tâm tình Vu Thiện kích động đi theo Âu Dương Lãnh, lâu không gặp, không biết mẹ sống tốt không.

Từ nhỏ mẹ đã mang cô ra bên ngoài kiếm sống, khi đó cơ thể mẹ rất khỏe, nhưng không biết bắt đầu từ khi tinh thần mẹ xuất hiện sự khủng hoảng, cuối cùng lúc cô mười lăm tuổi thì mẹ ngã bệnh!

Mỗi ngày cô ngoại trừ khi lên lớp thì phải ra ngoài kiếm tiền, còn phải chăm sóc mẹ ốm, thật may là sát bên cạnh nhà có thím Trương rất tốt bụng, thường chăm sóc giúp đỡ mẹ con cô, cô mới không mệt quá, nghĩ tới đây Vu Thiện càng thêm hận Vu Thành, người đó để mẹ chịu khổ đau, còn nhớ mãi không quên đàn ông thật là đáng hận!

Ở trong đình viện, xa xa đã thấy một người phụ nữ mặc quần áo trắng tinh, bà ngồi một mình trên ghế dưới mái hiên mặt hướng ra ngoài, không biết đang nghĩ suy nghĩ gì, vì bà đưa lưng về phía bọn họ. Vu Thiện không nhìn ra về mặt bà, nhưng cô có thể khẳng định người phụ nữ này chính là mẹ Ninh Chân.

Nhìn bề ngoài, giờ phút này trên gương mặt Ninh Chân có vẻ bình tĩnh, nhưng phần lớn thời gian tinh thần đều hoảng hốt, thỉnh thoảng nhớ tới Vu Thiện. Tới đây một tháng không biết Thiện Nhi có khỏe không? Bà tin Âu Dương Lãnh sẽ đối xử tốt với Thiện Nhi, trong ánh mắt người đàn ông đó có sự kiên định.

Giờ phút này Vu Thiện nhìn bóng lưng của mẹ, mẹ là một người phụ nữ rất đẹp, nếu như không phải xui xẻo gả cho Vu Thành, như vậy sẽ là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành! Còn bây giờ bà đã là mỹ nhân u buồn rồi!

Viện trưởng và Âu Dương Lãnh, Vu Thành cùng vào bàn bạc tình trạng bệnh tật của Ninh Chân, cô đi tới bên cạnh mẹ: “Mẹ!” Giọng nói run rẩy.

Cơ thể Ninh Chân run lên, một lúc lâu cũng không quay đầu lại, là giọng của Thiện Nhi sao? Tại sao nó ở đây? Ninh Chân kích động từ từ xoay người, thấy Vu Thiện trước mắt, lúc này mới tin quả thật Thiện Nhi xuất hiện trước mặt bà!

“Thiện Nhi? Thật sự là con?” Ninh Chân không dám tin hỏi, sao có thể chứ? Sao Vu Thành lại để nó tới chỗ này? Bà còn nhớ ngày đó con gái rời bà đi, sau khi tới nhà họ Vu thì chưa quay về nhà, còn mình cũng bị Vu Thành đưa tới chỗ này.

“Mẹ, Thiện Nhi rất nhớ mẹ!” Vu Thiện cũng không nhịn được nữa, nhào vào trong ngực mẹ, cái ôm này tới muộn quá, Vu Thiện uất ức chôn trong ngực Ninh Chân khóc thút thít.

“Bé ngoan! Đừng khóc!” Ninh Chân ôm thân thể nhỏ nhắn của Vu Thiện, sao nó gầy thế này, không phải Vu Thành đồng ý với mình là sẽ chăm sóc tốt cho nó sao?

“Mẹ, là ai mang mẹ vào trng này?” Mặc dù mẹ thường hay ngăn ngại nhưng phần lớn thời gian đều tỉnh táo, không cần ở viện điều dưỡng.

“Thiện Nhi nói cho mẹ, con khỏe không?” Khi Vu Thiện không còn khóc nữa, Ninh Chân buông cơ thể cô ra, cẩn thận quan sát, sau khi thấy mấy dấu vết trên người con gái, bà biết có thể là Âu Dương Lãnh đã hành động.

“Mẹ, con rất khỏe, mẹ xem này đây là quần áo mới nhất, có phải rất đẹp không?” Vu Thiện đứng dậy xoay xoay trước mặt bà, tỏ rõ bây giờ chính cô quả thực rất tốt.

“Ừ, rất đẹp, Thiện Nhi của mẹ là xinh đẹp nhất.” Ninh Chân nhìn Vu Thiện đứng trước mặt cười thỏa mãn, con gái vẫn giống như trước đây, thích khoe khoang trước mặt bà, vốn là độ tuổi không buồn không lo lại phải chịu đựng tất cả mọi chuyện mà bà mang đến cho cô.

“Mẹ, đi thôi, chúng ta về nhà.” Vu Thiện nhìn mẹ, kéo tay bà, mẹ không thể ở lại chỗ này, sẽ để Vu Thành một lần lại một lần uy hiếp cô, hơn nữa mẹ không có bệnh.

“Thiện Nhi, con làm cái gì vậy?” Sao Ninh Chân không hiểu tâm tư của con gái, nhưng bà không thể làm liên lụy tới con gái nữa, nhìn thân thể con gái chịu đựng bao nhiêu áp lực, đây là chuyện cuối cùng người làm mẹ như bà cần phải làm.

“Mẹ, chúng ta về nhà.” Vu Thiện cố ý kéo tay mẹ, cô kiên quyết nghĩ, không thể để mẹ ở lại chỗ này, ở đây mẹ nhất định phải chịu khổ.

“Buông cô ấy ra!” Chợt ở cửa truyền tới tiếng thét rét lạnh khiến mẹ con đang lờ lợ kéo nhau dừng động tác lại, nhìn về mặt Âu Dương Lãnh tức giận đi tới, sau lưng có Vu Thành và viện trưởng đi theo.

Lúc Vu Thiện nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy tức giận của Âu Dương Lãnh, cô dừng động tác, ngơ ngác nhìn Âu Dương Lãnh đi tới bên cạnh mình, cả người anh phát ra hơi thở lạnh lùng khiến người cô run lên.

“Buông cô ấy ra.” Âu Dương Lãnh đi tới bên người Vu Thiện, nói một lần nữa, trông mắt vô tình hay cố ý quét một vòng nhìn Ninh Chân, Ninh Chân cũng nhìn anh, một lúc lâu sau gật đầu, Âu Dương Lãnh mới chuyển ánh mắt chuyển chủ lên người Vu Thiện, còn Vu Thiện bị hơi thở lạnh lùng của Âu Dương Lãnh trấn an, nhưng không phát hiện ra.

Vu Thành đứng phía sau nhũ mây, theo lý thuyết Âu Dương Lãnh sẽ phải mang Ninh Chân đi, như vậy cũng sẽ không để mình lấy Ninh Chân uy hiếp Vu Thiện, nhưng hiện tại cách làm của anh khiến ông ta không giải thích được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Cô Muốn Mẹ

“Không buông!” Vu Thiện quát cường ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Lãnh, thái độ rất kiên quyết, cô nhất định phải đưa mẹ đi.

“Tổng giám đốc Âu Dương đừng nóng giận, có thể phu nhân muốn nói rất nhiều chuyện với mẹ phu nhân mà thôi.” Viện trưởng cười nói, tổng giám đốc Âu Dương này là nhân vật làm mưa làm gió ở thành phố A, ông ta không dám đắc tội. lequydon

“Tôi nói lại lần nữa, buông ra.” Âu Dương Lãnh âm u nhìn Vu Thiện, ánh mắt có ý không cho phép Vu Thiện ngang bướng, tình hình hiện tại hoàn toàn không thể mang Ninh Chân đi, đây cũng là ý của Ninh Chân.

“Không buông, tại sao anh không để tôi dẫn mẹ đi.” Vu Thiện tiếp tục quát cường nhìn chăm chăm Âu Dương Lãnh, hỏi từng câu từng chữ, mẹ ở đây nhất định sẽ chịu khổ, tại sao Âu Dương Lãnh lại máu lạnh như thế.

“Bốp.” Âu Dương Lãnh thấy Vu Thiện hồ đồ mắt khôn, giận đến gợn tay lên, trong khi anh không có ý thức gương mặt Vu Thiện bị đánh lệch một bên, khóe miệng chảy ra chút máu. Âu Dương Lãnh để tay xuống rút tay về, trong lòng bàn tay truyền tới hơi nóng, anh không nhận được nắm chặt bàn tay lại.

Giờ phút này không khí ngừng lại, không ai nói gì, chỉ có tiếng hít thở không đều nhau của mấy người đứng đó, Ninh Chân giống như không có cảm giác nhìn về phương xa, không chút cảm xúc khi con gái bị đánh ngay trước mặt, chỉ có ánh mắt của bà có tia sáng vụt qua.

Vu Thiện vẫn không quay đầu, ngực phập phồng không ngừng chứng tỏ cơn giận của cô không nhẹ. Làm thế nào cô cũng không ngờ rằng Âu Dương Lãnh lại đánh mình trước mặt nhiều người như vậy, khi cô nhìn thấy bộ dạng ngồi im của mẹ thì rốt cuộc ý thức được mẹ không bình thường, mình bị đánh, sao mẹ không có động tĩnh gì?

Vu Thành nhũ mây, Âu Dương Lãnh đây là có ý gì? Chẳng lẽ cậu ta không thích Vu Thiện? Nhưng sao có thể chứ? Không phải cậu ta muốn lợi dụng Vu Thiện để chiếm Vu thị chứ?

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?” Vu Thiện không kịp tức giận với Âu Dương Lãnh, khẩn trương hỏi Ninh Chân đứng phía sau, mẹ sao vậy?

“Buông bà ấy ra, đừng để tôi nói đến lần thứ ba!” Âu Dương Lãnh đưa tay kéo tay Vu Thiện, kéo cô về phía mình, gương mặt cô bị mình đánh hiện lên dấu vết màu đỏ, đủ thấy mình dùng lực tàn nhẫn cỡ nào.

“Buông tôi ra!” Vu Thiện nóng lòng muốn biết mẹ thế nào, cố gắng giả vờ, trước kia mẹ không phải như thế này, mỗi lần mình bị người khác bắt nạt đều bảo vệ mình, nhưng lần này thì sao?

“Viện trưởng, còn không dẫn bà ấy đi?” Âu Dương Lãnh dùng tốc độ như tên bắn nhìn về phía viện trưởng giống khi đánh Vu Thiện, cơn giận trực tiếp khiến viện trưởng lấy lại tinh thần, vội kéo Ninh Chân đi, còn Vu Thành yên lặng nhìn tất cả mọi chuyện, sau đó bước theo sau.

Viện trưởng sắp xếp Ninh Chân ở trong một căn phòng yên tĩnh, dặn dò y tá chăm sóc tốt cho Ninh Chân, còn Vu Thành đuổi y tá đi ra ngoài, ông ta có lời muốn hỏi Ninh Chân: “Bà nhớ tôi không?”

“Ông là ai?” Ninh Chân ngăm nhìn người đàn ông trước mặt, cong khóe miệng hỏi, ánh mắt bà thờ ơ như không có tiêu cự, người đàn ông này sao bà có thể quên được.

“Bà thật sự quên tôi?” Giờ phút này Vu Thành không nói được phiền não thế nào, ông ta vẫn còn nhớ mãi Ninh Chân, năm đó bà như một đóa hoa mai kiều diễm, khiến ông ta lúc ấy thân là người thừa kế Vu thị yêu thương không dứt, mặc kệ người trong nhà phản đối, cố chấp cưới bà. Nếu như không phải do bà không sinh được con trai, sao mình lại không muốn bà, đáng tiếc, thật sự đáng tiếc.

“Ha ha, ông là ai, không biết rằng đi vào phòng phụ nữ là không lịch sự sao?” Ninh Chân đột nhiên cười ra tiếng, bộ dạng như trở về trước kia, vui vẻ như vậy. “Không nhớ cũng tốt, như vậy mới có thể vĩnh viễn ở bên cạnh tôi.” Ngăm nhìn bà một hồi, ông ta lầm bầm: “Muốn lấy được Vu thị, chỉ bằng Âu Dương Lãnh ư?” Vu Thành nhìn Ninh Chân vẫn còn cười, đứng lên nói một câu: “Chú ý giữ gìn sức khỏe,” sau đó rời đi.

Ninh Chân nhìn bóng lưng ông ta khinh thường cong khóe miệng, Vu Thành, tôi muốn để cho ông biết bộ mặt thật của Đình Hoa! Cũng để ông biết, Ninh Chân tôi không phải là người phụ nữ để mặc ông đùa bỡn, tui nhục năm đó tôi và con gái nhận lấy, muốn ông cũng phải chịu đựng.

Bên này Vu Thiện bót giận chút nào, tiếp tục giãy dụa, mắt thấy mẹ bị đưa đi, dưới sự nóng lòng đó cắn lên cánh tay Âu Dương Lãnh đang giữ chặt mình, lực mạnh đủ cắn đứt một miếng thịt trên cánh tay anh!

Á! Âu Dương Lãnh không ngờ cô ác như vậy, nhưng sức chịu đựng của anh rất mạnh mẽ, xem như là trả nợ vừa rồi đánh Vu Thiện một bạt tai, song nhìn bộ dạng như hổ con cắn mình của cô, không nhịn được cười ra tiếng.

“Anh cười gì?” Đến khi Vu Thiện cảm nhận được trong miệng có mùi tanh của máu mới dừng cắn, cô ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Lãnh không hiểu vì sao cười rất vui vẻ, anh ta bị mình cắn điên rồi sao?

“Cắn đủ rồi hả?” Âu Dương Lãnh thu lại nụ cười, nhìn khoe miệng Vu Thiện chảy ra chút máu, cảm giác dục vọng trong cơ thể lại kêu gào, bộ dạng điên cuồng và khát máu như thể này của cô khiến anh muốn chinh phục cô.

“Buông tôi ra, tôi muốn mẹ.” Vu Thiện tiếp tục giãy dụa trong ngực anh, nhưng không còn cách nào khác, Âu Dương Lãnh vẫn cứ mãi không buông tay, sức cô dần dần dùng hết rồi, mẹ đã không thấy đâu nữa, cô muốn đi tìm.

“Như vậy không ngoan, xem ra là tôi dung túng em.” Mắt Âu Dương Lãnh nhìn chăm chăm con mồi trong ngực, ánh mắt đó khiến Vu Thiện ý thức được có thể mình đã chọc giận Âu Dương Lãnh, nhưng cô không làm sai gì cả.

“Anh muốn làm gì?” Vu Thiện phòng bị hỏi, giờ phút này cô đang trong ngực anh ta không có đường lùi, cô mới chân thật cảm nhận được dục vọng của Âu Dương Lãnh, thứ gì đó đang chống lên ở bụng khiến gương mặt cô trắng bệch.

“Em cứ nói đi?” Âu Dương Lãnh gửi cô nụ cười bí hiểm, mạnh mẽ dẫn cô đi ra phía ngoài, hiện giờ trời sắp tối, Vu Thiện lại càng chìm trong u tối, ý tứ của Âu Dương Lãnh cô hiểu hết.

Viện trưởng tiến bọn họ ra cửa, Vu Thiện cố nén xúc động muốn trốn chạy, theo Âu Dương Lãnh lên xe, xe chạy về hướng đường cũ. Vu Thành không biết đã đi từ lúc nào, Vu Thiện không có tâm tư để ý tới, giờ phút này Âu Dương Lãnh khiến cô sợ hãi hơn.

“Két.” Tiếng phanh xe đột ngột khác thường vang lên trên đường núi, đột nhiên xe phanh lại khiến Vu Thiện không kịp phản ứng đầu thiếu chút nữa đập vào kính chắn gió, cô hoảng hồn quay đầu nhìn Âu Dương Lãnh, thấy gân xanh trên tay anh nổi lên khiến cô thờ đốc vì ngạc nhiên!

“Cởi quần áo!” Rất lâu sau giọng Âu Dương Lãnh lạnh lùng vang lên, thiếu chút nữa Vu Thiện hoảng sợ nhảy dựng lên, anh ta đang nói gì?

“Đừng để tôi lặp lại lần nữa!” Giờ phút này vẻ mặt Âu Dương Lãnh âm u, không muốn đè nén lửa giận và dục vọng mãnh liệt, mà nơi này là địa điểm tốt nhất.

“Không muốn, anh không thể làm như vậy!” Vu Thiện không ngờ rằng Âu Dương Lãnh dám điên cuồng như vậy, nơi này là trên núi, âm u và đen thẫm thẫm, hơn nữa cô không phải là dạng phụ nữ phóng đảng, sao có thể cởi quần áo ở đây!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Dã Chiến

“Xuống xe!” Âu Dương Lãnh đột nhiên nói một câu khiến Vu Thiện không hiểu, nhưng cô vẫn đề phòng Âu Dương Lãnh như cũ, anh ta thay đổi chủ ý?

Vu Thiện nhanh chóng xuống xe, thật sự sợ Âu Dương Lãnh muốn mình cởi quần áo trong xe, nếu như ở bên ngoài mà có thể trốn tránh Âu Dương Lãnh thì cô tình nguyện ngây ngốc ở ngoài, nhưng bên ngoài quả thực hơi lạnh.

Âu Dương Lãnh cũng xuống xe, tiêu sái bước đi theo chân Vu Thiện, đôi mắt đen nhánh chăm chú nhìn Vu Thiện – người tưởng rằng mình đã thoát được một kiếp nạn, cô vẫn không muốn được anh yêu thương sao?

Vu Thiện bắt an lui về phía sau từng bước, nơi này là đường núi nên không có người đi qua, còn bộ dạng Âu Dương Lãnh lại có vẻ hận không ăn được cô, khiến trong lòng cô căng thẳng, anh ta muốn làm gì?

“Đi tới trước mũi xe.” Âu Dương Lãnh chỉ ngón tay ra lệnh, cô đã ở bên cạnh mình mà vẫn còn muốn phản kháng sao?

Vu Thiện im lặng đi tới trước mũi xe, không hiểu Âu Dương Lãnh muốn làm gì, không thể chọc giận anh ta nữa, đến lúc đó xui xẻo không phải là mình sao.

Âu Dương Lãnh cởi cà vạt của mình đi tới trước người Vu Thiện, đôi mắt nhìn chăm chăm Vu Thiện đang không biết làm sao, dáng vẻ này của cô khiến anh muốn giằng vò.

“Giơ hai tay lên.” Âu Dương Lãnh tiếp tục ra lệnh khiến Vu Thiện kinh ngạc, giờ hai tay lên làm gì? Nhưng cô không có cơ hội hỏi vì Âu Dương Lãnh đã không muốn đợi, anh cầm hai tay cô giờ lên rồi trối lại, buộc vào cột trên mũ xe.

“Anh làm gì vậy? Thả tôi ra!” Trước khi Vu Thiện biết anh định làm gì đã giãy dụa, đáng tiếc không sao địch lại nổi sức lực của Âu Dương Lãnh, nhanh chóng phơi bày tư thế khuất nhục trước mặt anh.

“Buông em ra? Em thật sự ngây thơ!” Âu Dương Lãnh mập mờ tà mị thổi hơi lên gò má cô, hưởng thụ Vu Thiện hoảng sợ run rẩy, anh rất thích biểu hiện hiện tại của Vu Thiện, như vậy mới có hứng thú.

“Anh không thể như thế.” Vu Thiện kinh sợ thấy Âu Dương Lãnh đang cởi quần áo của mình, nhất thời càng thêm hoảng loạn, không thể, không thể ở chỗ này.

Âu Dương Lãnh không để ý tới sự sợ hãi của cô, vùi đầu trên người cô hút lấy mùi thơm của cô, nhất thời khát vọng càng thêm mãnh liệt, chưa từng có một người phụ nữ nào khiến anh ngừng mà không được, nhưng anh thích.

“Van anh, vào trong xe.” Vu Thiện bắt đầu sợ hãi khóc nức nở, uốn éo người trốn tránh động tác vuốt ve của Âu Dương Lãnh, ở đây là bên ngoài mà, nhìn bầu trời đầy sao, thỉnh thoảng còn có gió nhẹ thổi lật phát, may là ban đêm nếu không Vu Thiện thực sự muốn chết.

“Đội lát nữa vào xe.” Sao Âu Dương Lãnh có thể bỏ qua giây phút ôm ôn hương nhuyễn ngọc này, anh đè thân thể Vu Thiện dưới người mình, cảm thụ cô run rẩy, cô càng như vậy anh càng không muốn buông tay.

Quần áo của cô đã bị cởi hết toàn bộ, lộ ra cơ thể hoàn mỹ, cô như vậy khiến anh hoàn toàn không thể dừng tay, nhưng anh an ủi cô: “Ngoan nào, lát nữa sẽ tốt thôi.” Đến nước này cô càng thêm run rẩy.

Âu Dương Lãnh làm cô một lần lại một, không chút ngừng nghỉ, cuối cùng khi cô dần dần kiệt sức khóc thút thít anh mới cởi trói cho cô, anh ôm Vu Thiện mềm nhũn vào trong xe đặt xuống ghế nằm tư thế thoải mái nhất, còn anh ôm lấy cô. Nhìn thấy hai gò má cô ửng đỏ, đôi môi bị anh hôn sưng đỏ mọng, cảm giác vô cùng thỏa mãn, thân thể cô hiện đầy dấu vết mình để lại khiến anh lại muốn.

Vu Thiện một chút sức lực cũng không có, chỉ đành để mặc Âu Dương Lãnh định đoạt, cô bất mãn tròn tròn mắt nhìn Âu Dương Lãnh, chuyện vừa trải qua quá kinh khủng, dưới bầu trời đêm khiến cô thét chói tai, khiến cô trầm luân, để cô biết mình là người phụ nữ như thế nào!

Bộ dạng này của cô thật đáng yêu! Âu Dương Lãnh cảm giác mình lại muốn, anh hôn lên cổ cô, mới vừa rồi anh phát hiện trên cổ cô có dấu vết tối hôm qua mình để lại, tâm tình rất vui sướng khiến anh không nhận được lại tiếp tục để lại dấu hôn.

“Đừng như vậy!” Vu Thiện kháng nghị, đáng tiếc giọng cô như muỗi kêu hoàn toàn không thể nào khiến Âu Dương Lãnh dừng lại. Một lần nữa không khí trong xe nóng lên, Vu Thiện lại một lần nữa chịu đựng Âu Dương Lãnh đoạt lấy!

Vu Thiện tỉnh lại không khí trong xe đã bình thường rồi, chỉ có tiếng hít thở của chính mình, Vu Thiện không nhận được kêu đau thành tiếng. Thân thể quá mệt mỏi, còn Âu Dương Lãnh đứng ngoài xe nghe thấy tiếng kêu của Vu Thiện, quay đầu thì nhìn thấy bộ dạng bị giày vò của cô, dục hóa trong cơ thể lại tăng lên.

“Trở về thôi.” Âu Dương Lãnh trở lại xe, đã không còn bộ dạng muốn ngừng mà không được hồi nãy, giờ là bộ dạng lịch sự tao nhã khiến Vu Thiện nghiêng răng nghiêng lợi, lại nhìn thấy bộ dạng thâm thâm của mình trong lòng càng thêm hận Âu Dương Lãnh.

Âu Dương Lãnh thấy dáng vẻ này của cô, tâm tình càng vui sướng, không để ý ánh mắt oán hận của cô, đưa tay sửa sang lại quần áo cho cô. Nhưng quần áo bị anh dùng lực xé rách không cách nào mặc được, không thể làm gì khác hơn là đắp áo khoác của mình lên trên đùi cô, che cái nơi khiến anh điên cuồng.

Vu Thiện không được tự nhiên tránh ánh mắt tràn đầy chiếm đoạt của Âu Dương Lãnh, đồng thời hận mình để cho anh ta được như ý lần nữa, Âu Dương Lãnh giúp cô cài dây an toàn xong, sau đó xe chậm rãi xuống núi.

Sáng sớm ngày hôm sau Âu Dương Lãnh đi làm, còn Vu Thiện mất hết sức lực nằm trên giường ngủ, không ngờ rằng tối hôm qua sau khi về nhà, Âu Dương Lãnh lại một lần nữa ăn sạch mình, khiến Vu Thiện ý thức được có thể là Âu Dương Lãnh cố ý.

Phát hiện chính mình chẳng có chút lực nào, làm sao bây giờ? Mình muốn đi ra ngoài, đã nhiều ngày cô không đi làm, cô nghĩ thông suốt rồi, nếu mẹ ở trong viện điều dưỡng nhất định sẽ được chăm sóc chu đáo, hơn nữa Âu Dương Lãnh chắc chắn không để mình tự chăm sóc cho mẹ.

Cô lẩn lộn một cái, mặc dù người vẫn còn mềm nhũn nhưng Vu Thiện vẫn vào phòng tắm rửa sạch sẽ, lau sạch hết dấu vết Âu Dương Lãnh để lại trên người mình. Sau đó đi ra ngoài, lấy một viên thuốc trong túi xách và uống, rồi cất kỹ không để lại dấu vết.

Vu Thiện mở cửa bước ra khỏi phòng, đây là phòng cô ở nhà Âu Dương, phòng rất rộng, rộng hơn chỗ trước kia cô ở rất nhiều, nhưng trong mắt cô chỉ là nhà tù mà thôi, còn phòng Âu Dương Lãnh ở phía đối diện, đây là hôn nhân sao?

Cô vội đi tới cửa, hiện tại đã 9h sáng, không biết Thượng Quan Thanh có sa thải mình không, chắc là không, cô ấy nói để mình làm việc thì chắc không nuốt lời.

“Mẹ chủ, mẹ muốn đi đâu vậy?” Giọng thám Lan truyền lên từ phía sau, Vu Thiện dừng lại quay đầu nhìn thám Lan: “Thám Lan, cháu muốn đi ra ngoài, không về ăn cơm trưa.”

“Mợ chủ không thể! Cậu chủ nói để mợ ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe!” Thím Lan vội nói, về mặt cậu chủ nghiêm túc dặn, không thể để mợ chủ đi ra khỏi nhà Âu Dương một bước, nếu như đi ra ngoài thì bọn họ cầm cái đầu tới gặp anh.

“Nghỉ ngơi gì ạ? Cháu có chuyện phải đi ra ngoài.” Vu Thiện làm bộ muốn đi, đột nhiên từ mấy chỗ khác có mấy người giúp việc nhảy ra, không nói gì mà đồng thời quỳ xuống trước cô: “Xin mợ chủ trở về phòng nghỉ!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Cá Chậu Chim Lồng

Một màn này dọa Vu Thiện hoảng sợ, cô kinh ngạc tiến lên muốn đỡ người giúp việc đang quỳ gối trước mặt đứng dậy: “Mấy người làm gì vậy? Mau đứng lên đi.” Chưa từng có nhiều người quỳ trước mặt như vậy, Vu Thiện không biết nên làm cho phải. lqydoon

“Mợ chủ không quay về, chúng tôi không thể.” Mấy người giúp việc trăm miệng một lời nói, bộ dạng rất cương quyết.

“Tại sao mấy người có thể như vậy?” Vu Thiện vội kéo người giúp việc quỳ trước mặt, người đó lại không nhúc nhích.

“Mợ chủ, buổi sáng cậu chủ nói rồi, không thể để mợ bước ra khỏi nhà Âu Dương một bước, mợ đừng làm khó chúng tôi nữa.” Thím Lan giải thích, lời cậu chủ nói bọn họ không thể không nghe theo.

“Tại sao?” Vu Thiện không hiểu, mình chỉ là đi ra ngoài một chuyến, cũng không phải là một đi không trở lại.

“Nguyên nhân thì mợ nên hỏi cậu chủ đi.” Thím Lan cũng không biết vì sao.

“Thật không thể đi ra ngoài ư, cháu nhanh chóng quay về mà.” Vu Thiện vẫn chưa hết hi vọng, cặp mắt van xin nhìn thím Lan.

“Mợ chủ vẫn nên lên lầu đi.” Thím Lan nhìn sang chỗ khác, từ chối đối diện tầm nhìn của Vu Thiện.

“Vậy cũng được, tôi đi trước.” Vu Thiện không còn cách nào khác đành thỏa hiệp, nhìn mấy người giúp việc quỳ đầy đất sao cô dám đi ra ngoài chứ, cô chán nản tiêu sái đi lên lầu, phát hiện mình bây giờ thật giống cá chậu chim lồng!

“Tất cả đứng dậy đi.” Thím Lan đỡ người giúp việc quỳ dưới đất đứng lên, nhìn bóng lưng cô đơn Vu Thiện rời đi, cho dù đồng cảm cũng không thể khiến cậu chủ lo lắng được, cậu chủ cũng là vì nghĩ cho mợ chủ mà thôi.

Vu Thiện bước từ từ lên lầu hai, trở về phòng mình, cả người giống như mất hết sức lực, nhìn gian phòng ngăn người. Phòng rất rộng, rất trống trải, đây chính là ngục giam của mình sao? Vu Thiện nhìn bốn phía tự hỏi mình như vậy.

Không, cô không nên yếu đuối như thế, Vu Thiện vội chạy tới trước chỗ mình để túi xách, lấy điện thoại di động của mình ra gọi tới một dãy số: “A lô, là cô Thượng Quan phải không?”

“Là tôi, sao vậy? Cô Vu?” Đầu bên kia điện thoại Thượng Quan Thanh hỏi, đã mấy ngày cô Vu không đi làm, mặc dù mình thấy tin tức cô ấy kết hôn trên TV, cũng biết cô xin nghỉ, nhưng bây giờ đang là tân hôn, sao cô ấy lại gọi cho mình?

“Cô Thượng Quan, cô có thể giúp tôi không?” Vu Thiện vội hỏi, hiện giờ chỉ có Thượng Quan Thanh mới có thể giúp được cô.

“Cô muốn tôi giúp cô như thế nào?” Thượng Quan Thanh tò mò hỏi, tại sao phải giúp cô ấy? Cô ấy gả cho tập đoàn Âu Dương, năng lực mạnh như anh Âu Dương có chuyện gì mà không làm được?

“Cô có thể tới nhà Âu Dương một chuyến không?” Vu Thiện hi vọng hỏi, trán đầy mồ hôi, chỉ sợ Thượng Quan Thanh từ chối.

“Có thể.” Thượng Quan Thanh không biết cô muốn gì, nhưng cũng không từ chối cô.

“Cảm ơn cô, tôi chờ cô ở nhà Âu Dương.” Vu Thiện cảm kích nói với Thượng Quan Thanh, về mặt vui sướng hơn hờ.

“Ừ, tôi sẽ nhanh tới.” Thượng Quan Thanh cúp máy, mặc dù trong lòng nghi ngờ nhưng cũng đứng dậy chạy xe tới nhà Âu Dương, lúc đang đi giữa đường thì gọi một cú điện thoại.

Còn Vu Thiện vui mừng đi tới phòng khách, thím Lan khó hiểu nhìn cô, không phải vừa rồi mợ chủ không vui sao? “Mợ chủ muốn ăn cơm không?” Thím Lan đến gần Vu Thiện, vừa lúc hầm xong tổ yến.

“Không đói bụng, chờ lát nữa ạ.” Vu Thiện ngẩng đầu chờ đợi, sao cô ấy lâu như thế? “Vậy thím Lan làm việc đây.” Thím Lan thấy cô nhìn ra cửa giống

như sẽ có người xuất hiện, nghi ngờ núp trong góc nhìn, không phải mợ chủ vẫn muốn đi ra ngoài đấy chứ? lequydonn

“Mợ chủ, bên ngoài có người tìm mợ.” Một người giúp việc nữ vội vàng vàng đi tới phòng khách nói với Vu Thiện, còn thím Lan nghe thấy có khách tìm mợ chủ, vội đi ra ngoài: “Mợ chủ, thím Lan đi xem sao.” Nói xong chạy ra ngoài nhanh như làn khói, bà nhanh chân ra xem là ai tới.

Vu Thiện không gấp, ngồi trong phòng khách nhàn nhã chờ đợi, Thượng Quan Thanh tới mau quá, lần này thím Lan sẽ phải để cho mình đi ra ngoài.

“Thiện Nhi, cậu khỏe không?” Thượng Quan Thanh mặc một bộ đồ đồng phục làm việc nghiêm trang xuất hiện trong tầm mắt cô, một Thượng Quan Thanh nhanh nhẹn khôn khéo cứ như vậy xuất hiện trước mắt Vu Thiện.

“Thanh!” Vu Thiện vội nhào qua, mặc dù không biết tại sao Thượng Quan Thanh lại tỏ ra thân thiết với mình như vậy, nhưng vì để có thể rời khỏi nhà, cô cũng không truy xét, nói chuyện theo đề tài của cô ấy.

“Mợ chủ có khách, thím Lan đi pha trà.” Thím Lan mỉm cười lui ra, mặc dù không biết tại sao mợ chủ lại quen biết cô Thượng Quan, nhưng cũng tốt hơn là mợ chủ ở nhà một mình.

“Cô Vu, vì sao cô bảo tôi tới?” Bốn bề yên tĩnh, Thượng Quan Thanh hỏi, thấy sự xuất hiện của cô càng khiến Vu Thiện cao hứng.

“Cô Thượng Quan, cô có thể dẫn tôi đi ra ngoài không?” Đây chính là mục đích của Vu Thiện, nhờ Thượng Quan Thanh dẫn cô đi ra ngoài.

“Vậy có tốt không?” Thượng Quan Thanh do dự, vì cô không muốn xen vào chuyện nhà anh Âu Dương.

“Xin cô, buổi tối tôi sẽ về.” Vu Thiện thấy cô ấy do dự nóng lòng lôi kéo ống tay cô ấy, hiện tại cô cũng không biết tại sao lại muốn đi ra ngoài, có thể đơn giản chỉ là không muốn ở trong nhà Âu Dương.

“Được rồi, tôi thử xem” Thượng Quan Thanh miễn cưỡng đồng ý, cô sợ nhất là yêu cầu như vậy của Vu Thiện, nhưng sao muộn như vậy mà anh Âu Dương còn chưa về?

“Mợ chủ, cô Thượng Quan, uống trà đi, đây là trà cậu chủ thích uống nhất.” Thím Lan nhìn thấy bọn cô ngồi một chỗ, hình như đang trò chuyện rất vui vẻ, chỉ cần mợ chủ vui là được rồi.

“Thím Lan, tôi có chuyện cần mợ chủ nhà bà giúp một tay, chúng ta đi thôi.” Thượng Quan Thanh nói thẳng, sau đó kéo tay Vu Thiện định đi ra ngoài.

“Cô Thượng Quan, không thể, cậu chủ đã thông báo mợ chủ không thể đi ra ngoài.” Thím Lan vội cản đường bọn cô, nếu như mợ chủ đi ra ngoài thì phải báo lại với cậu chủ như thế nào đây?

“Vì sao? Cậu chủ nhà bà muốn giam lỏng mợ chủ?” Thượng Quan Thanh kinh ngạc hỏi, anh Âu Dương độc chiếm mạnh mẽ quá, đi ra ngoài một bước cũng không thể.

“Chuyện này thím Lan không biết, cô Thượng Quan, cô vẫn nên buông mợ chủ ra đi.” Thím Lan nóng nảy, nếu như mợ chủ bị dẫn đi, cậu chủ có thể sẽ nổi giận.

“Thím Lan, cháu đảm bảo mau trở về.” Nếu như ngay cả Thượng Quan Thanh cũng không thể dẫn mình ra ngoài, thì ai có thể giúp mình đây?

“Muốn đi đâu?” Đang tranh chấp chốt phía cửa truyền tới giọng nói có vẻ tức giận, ba người đồng thời nhìn ra cửa thì thấy Âu Dương Lân đang đè nén con giận đứng ở cửa, lúc này cặp mắt Âu Dương Lân lạnh lùng sáng rực khiến Vu Thiện không dám nhìn thẳng vào.

“Cậu chủ đã về.” Thím Lan vội đi tới bên cạnh Âu Dương Lân nhận cặp tài liệu trên tay anh, trong lòng cao hứng, cậu chủ về thật đúng lúc, như vậy có thể tránh việc mợ chủ đi ra ngoài.

Về mặt Thượng Quan Thanh không chút thay đổi, chỉ nhìn Âu Dương Lân, mấy năm không gặp anh Âu Dương trở nên cao lớn, cảm xúc đè nén, nhìn Vu Thiện bên cạnh, bộ dạng điềm đạm, rất xứng đôi với anh Âu Dương!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Hành Hạ Đến Triệt Để

“Tại sao không nói chuyện?” Âu Dương Lân lạnh lùng đi thẳng tới trước mặt Vu Thiện, anh nhìn Vu Thiện, tầm mắt lạnh lẽo khiến Vu Thiện nuốt nước miếng không ngừng, hoàn toàn không dám nhìn thẳng, đầu cúi thấp, cơ thể hơi run rẩy. Thượng Quan Thanh cảm nhận được Vu Thiện đang sợ, tầm mắt quét qua quét lại nhìn hai người. lè:Quý:Đôn

“Đi lên.” Hồi lâu sau chỉ có tiếng hít thở nặng nề của mọi người, Âu Dương Lân nhìn thấy bộ dạng của Vu Thiện, trong tim dâng lên cảm giác không bình

thường, hơi nóng nảy nói.

“Không...” Mặc dù sợ Âu Dương Lãnh lạnh lùng nhưng Vu Thiện vẫn lấy hết can đảm ngăn đầu đối diện cùng Âu Dương Lãnh, anh ta không thể lại giam lỏng mình, cô muốn tranh thủ sự tự do cho mình.

“Tôi không muốn nói thêm một lần nữa!” Âu Dương Lãnh không ngờ Vu Thiện dám chống lại lời anh nói, giọng lạnh lùng ẩn chứa lửa giận. Người thông minh biết dừng lại đúng lúc, không để mình bị thương, nhưng rõ ràng Vu Thiện không muốn nghe lời Âu Dương Lãnh.

“Tôi muốn đi ra ngoài!” Mặc dù biết tốt nhất mình không nên chọc giận anh ta, nhưng lửa giận trong ngực khó có thể trở lại bình thường, hơn nữa cô không phải là dạng phụ nữ mềm yếu.

“Thiện Nhi, chồng cậu đã về, vậy sau này mình lại tới tìm cậu vậy.” Thượng Quan Thanh thức thời nói, thấy vẻ mặt âm u của Âu Dương Lãnh lúc này, Thượng Quan Thanh biết anh Âu Dương tức giận, nhưng anh Âu Dương không nói ra lại lịch của mình nên không tiện nói gì.

“Không, Thanh đừng đi.” Vu Thiện nghe Thượng Quan Thanh nói muốn đi vội vàng kéo tay Thượng Quan Thanh lại, nếu như cô ấy đi không có người ngoài ở đây, như vậy sau đó Âu Dương Lãnh nhất định sẽ không bỏ qua cho mình.

“Thím Lan, tiền khách!” Âu Dương Lãnh chứng kiến động tác của Vu Thiện, tròn mắt híp lại, hoảng sợ trong mắt Vu Thiện không phải anh không nhìn thấy, nhưng thấy cô xem Thượng Quan Thanh như phao cứu hộ thì tức giận, người cô cần phải cầu xin là mình!

“Cô Thượng Quan, xin mời bên này.” Thím Lan xuất hiện trước mặt Thượng Quan Thanh, lễ phép nói.

“Thiện Nhi, mình vẫn nên đi trước.” Thượng Quan Thanh thoát khỏi tay Vu Thiện, thương mà không giúp được gì lắc đầu với Vu Thiện, hi vọng cô ấy và Âu Dương Lãnh trò chuyện hòa thuận, sau đó theo thím Lan bước ra cửa không quay đầu lại.

“Không... Tôi...” Vu Thiện đang muốn đuổi theo cô ấy, cô không muốn ở chung một chỗ với Âu Dương Lãnh, cô muốn cùng Thượng Quan Thanh rời đi, thì cánh tay bị Âu Dương Lãnh kéo lại, ép cô đối mặt với anh.

“Đi lên.”

“Không, anh buông tôi ra!” Vu Thiện liếc mắt thấy Âu Dương Thanh biến mất ở cửa, trong lòng càng thêm hoảng sợ, sau đó không ngừng giãy dụa. Khi thấy khuôn mặt tuần tú của Âu Dương Lãnh tối xuống, trong bụng lộp bộp ngừng vùng vẫy.

“Xem ra lời nói của tôi không đủ sức nặng trong lòng em, em mới có thể xem thường lời tôi nói.” Âu Dương Lãnh nói từng câu từng chữ cho Vu Thiện nghe, vẻ mặt vô cùng âm u khiến Vu Thiện không nhịn được run lên, Âu Dương Lãnh không thèm nhìn sắc mặt của cô, cương quyết lôi kéo Vu Thiện đi lên lầu.

“Không...” Vu Thiện bị Âu Dương Lãnh không chút nào thương tiếc lôi đi, bước có mấy lần theo không kịp thiếu chút nữa ngã nhào, nhưng Âu Dương Lãnh tựa như không biết, tiếp tục kéo cô đi.

Đi tới phòng của Âu Dương Lãnh, anh đẩy cửa ra, một tay đẩy Vu Thiện ngã xuống đất, sắc mặt âm u ngồi xuống nhìn đáng vẻ kinh hoàng của cô, bộ dạng đau đớn đáng thương của cô khiến trong tim anh dâng lên lửa giận.

“Nói, đi ra ngoài làm gì?” Ngón tay giữ chặt cằm cô, cưỡng ép cô nhìn thẳng vào mình: “Có phải muốn đi tìm đàn ông hay không?” Nhớ tới tên Lam Ngọc đó, Âu Dương Lãnh cảm giác lồng ngực mình dâng lên lửa giận thiêu đốt.

“Không có... Không có.” Vu Thiện không biết đáng vẻ hoảng sợ của mình càng khiến đàn ông suy nghĩ lung tung, cô biết hôm nay hành động của mình đã chọc giận Âu Dương Lãnh. Con người không ngừng co rút, cảm hơi đau khiến nước mắt cô muốn chảy xuống, nhưng Vu Thiện vẫn cố nhịn.

“Hà? Có phải bất mãn hay không? Vậy ôn lại chuyện tối hôm qua được không?” Âu Dương Lãnh đột nhiên cười lớn, nhưng vui vẻ không nằm trong đáy mắt.

“Không. Không muốn!” Tất cả chuyện tối hôm qua còn rõ mồn một trước mắt, loại cảm giác đó cô tuyệt đối không muốn ôn lại! Đáng tiếc Âu Dương Lãnh hoàn toàn không nghe lời cô cầu xin, một tay túm cổ lôi lên giường, đè lên người cô, hình ảnh tối hôm qua cô vui sướng vẫn mãi quấy nhiễu đầu óc anh, quấy cả ngày khiến anh không làm được chuyện gì cả.

Hai người dầy dụa trên giường, từ năm giờ chiều đến bốn giờ sáng ngày hôm sau mới dừng lại. Còn Vu Thiện bị anh hành hạ triệt để ngủ mê man, Âu Dương Lãnh cũng rất mệt mỏi, đưa tay kéo cô vào trong ngực để cô nằm im trong ngực mình!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tự Sát?

Lúc tỉnh lại bên người đã không còn ai, cô vươn lưng vịn eo, cảm giác cả người đau nhức không thôi, sắc mặt Vu Thiện rất khó nhìn, nhớ tới tối hôm qua Âu Dương Lãnh đối xử với mình trong lòng khổ sở không nói nên lời, trong đầu nhớ tới mẹ nên nhịn phần nhục nhả này xuống. lèquydon

Cô thông thả, không để ý giữa hai chân không bình thường, từ từ vào phòng tắm, cô đổ nước đầy bồn, cởi quần áo ra, cả người chậm rãi trượt vào trong, vì cô ngồi vào bồn không ít nước bị tràn ra ngoài bồn.

Ào ào, thật thoải mái, nếu như vĩnh viễn như vậy thì tốt quá, cô trầm nghĩ trong lòng, cô nhắm mắt lại mặc cho nước tràn lên đỉnh đầu. Cô hít sâu một hơi sau đó cả người chìm vào trong nước, muốn mượn dòng nước khiến đầu óc mình tỉnh táo lại, cô biết rõ không thể tiếp tục bị Âu Dương Lãnh giam lỏng, cô cần học thiết kế, cần phải tự do, Thượng Quan Thanh đã không giúp được mình, ai có thể giúp cô?

“Em đang làm gì?” Khoảnh khắc cả người cô chìm vào trong nước thì bị người ta kéo lên, đầu tiên chính là câu nói như vậy, nhưng hình như cô nghe thấy giọng Âu Dương Lãnh, sao anh ta vào đây? Âu Dương Lãnh cảm giác lửa giận của mình có khuynh hướng tăng cao, trong ngực ôm ấp người phụ nữ vừa được anh kéo lên, cô muốn chết?

“Anh... Khụ khụ!” Cô mở mắt, Vu Thiện không ngờ Âu Dương Lãnh đột nhiên xuất hiện, trong lòng hoảng hốt, bị nước trên mặt chảy xuống ho sặc sụa khiến cả người Âu Dương Lãnh cũng rung động theo, anh ta làm gì vậy?

“Em làm sao thế?” Âu Dương Lãnh vuốt ve theo sống lưng trấn an cô, cô gái nhỏ trong ngực ho đến gương mặt đỏ au, nếu như không phải mình tới kịp thời thì sợ rằng cô đã chết, nghĩ đến điều này có thể xảy ra, trong lòng có chút hoảng loạn.

“Anh dứt ngay!” Vu Thiện dần dần ngừng ho khan, nhưng sắc mặt vẫn khó coi như cũ, tại sao anh ta vào đây? Mình đang tắm cơ mà! Ầm, trên mặt đỏ bừng, cô nhớ tới cả người mình đều đang lỏa lồ, vội vàng đẩy người Âu Dương Lãnh ra.

“Em nói gì?” Âu Dương Lãnh bị thái độ của cô kích thích, nghĩ tới tâm tình mình lúc này hơi hoảng loạn trong lòng không khỏi ảo não, động tác trấn an trên tay chợt thay đổi. Cô muốn chết như thế, vậy thì sẽ cho cô biết chết có tư vị gì? Tay giống như có ý thức, một tay ấn Vu Thiện trên cạnh của bồn tắm, không để ý cô giãy dụa, cưỡng ép nhấn đầu cô vào trong bồn tắm còn đầy nước, không để cô ngoi lên. “Anh...” Đương lúc còn thờ, không ngờ rằng Âu Dương Lãnh sẽ ra tay với mình, Vu Thiện bị ấn đầu vào trong làn nước còn chưa hít thở nước đã tràn đầy vào trong lỗ mũi cô, nhất thời khó thở, tay cô cố gắng bám thành bồn tắm muốn thoát ra, nhưng quên mất Âu Dương Lãnh là đàn ông!

“Ừm...” Cô chỉ có thể phát ra âm thanh như vậy, ngay cả khi đã uống vài ngụm nước cũng không có cách nào thoát ra, trong lòng hoảng hốt, Âu Dương Lãnh muốn giết mình sao? Cô không muốn chết! Nhưng ai tới cứu cô?

“Không phải em muốn chết à? Tôi thành toàn cho em!” Giọng Âu Dương Lãnh tà mị như ở từ nơi phương xa truyền tới, lực trên cổ vẫn không giảm bớt, Vu Thiện cảm thấy lồng ngực đã không còn không khí, cô tuyệt vọng nghĩ: Đã biết có trốn cũng không thoát, mẹ, tạm biệt! Nghĩ xong đầu vô lực rũ xuống, tay cũng không giãy dụa nữa!

Âu Dương Lãnh phát hiện cô không còn vùng vẫy, một tay kéo Vu Thiện lên, “Bịch” một tiếng, Vu Thiện bị anh ném xuống đất, anh đứng dậy nhìn cô nhếch nhác: “Còn muốn chết nữa không?”

“Khụ...” Đột nhiên lấy được không khí, Vu Thiện hé miệng thở từng ngụm từng ngụm, liệu mạng ho khan, thân thể suy nhược nằm trên đất, nước nhỏ giọt tí tách tí tách, đáng vẻ vô cùng chật vật. Cô nhớ tới mới vừa rồi đối diện với bóng tối, sợ hãi bao trùm cô, thì ra chết đáng sợ như vậy, nghĩ tới đau đớn Âu Dương Lãnh gây ra cho mình, trong lòng run rẩy.

“Còn muốn chết không?” Âu Dương Lãnh đứng bên cạnh cô, đưa tay vén tóc trên mặt cô ra hai bên để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cặp mắt cô lộ ra vẻ hoảng sợ không thoát khỏi tầm mắt của Âu Dương Lãnh, thấy sắc mặt cô không còn chút máu, biết cô đã sợ.

“Không...” Vu Thiện tiếp tục ho khan, cũng không cố tránh anh đụng chạm vào, trở mắt nhìn Âu Dương Lãnh gần trong gang tấc, tại sao anh ta lại đối xử với mình như vậy? Mình có lỗi gì?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Tượng Gỗ

“Mười phút, lập tức xuống lầu.” Âu Dương Lãnh nói xong đứng dậy đầu không ngoảnh lại rồi đi, bộ dạng muốn chết vừa rồi của Vu Thiện đắm mắt anh đau nhói, nghĩ tới mẹ của cô, trong lòng buồn bực không nói ra lời.

Khi bóng dáng Âu Dương Lãnh biến mất khỏi phòng tắm Vu Thiện dần lấy lại nhịp thở, nhưng cô vẫn chưa thoát khỏi sự tuyệt vọng cùng cực mới vừa trải qua, cô ngơ ngác đứng trước gương trong phòng tắm, nhìn khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu của người phụ nữ trong gương, đây là cô ư?

Thân thể vẫn còn nhỏ nước, cô trở lại bồn tắm lần nữa, nước vẫn còn nóng nhưng không làm cả người cô ấm lên được. Cô rũ mí mắt lặng lẽ kỳ cọ sạch cơ thể, khi nhìn thấy dấu vết đêm qua để lại trên người mình, đột nhiên giống như phát điên, lấy bàn chải ra không để ý mình sẽ bị thương, cứ thế chà liên tục, giống như trên người có thứ gì đó ghê tởm lắm, hung hăng chà xát, cho dù chảy máu cũng không ngừng tay!

Rất nhanh nước trong bồn tắm biến thành màu đỏ, cảm giác mình không còn sức để chà nữa Vu Thiện mới dừng tay, thấy da thịt trên người mình bị chà rách da chảy máu đột nhiên cô tỉnh táo lại, trong lòng hoảng hốt, mình đang làm gì vậy? Tại sao có thể làm mình bị thương!

Cô vội vàng đứng dậy xả hết nước trong bồn tắm, cô không hiểu tại sao lại tự ra tay với bản thân mình, bây giờ cô nghĩ lại thì cảm thấy sợ hãi, chờ nước chảy hết cô mới trở lại phòng, Âu Dương Lãnh không ở đây làm cô thở phào, cô rất sợ Âu Dương Lãnh vẫn còn trong phòng.

Tìm quần áo có thể che hết vết thương trên người, Vu Thiện đi tới trước gương thử đồ, nhìn sắc mặt tái nhợt của mình, nhớ tới lúc này Âu Dương Lãnh bảo mình mười phút nữa xuống lầu, mặc dù không biết ý tứ của Âu Dương Lãnh, nhưng cô biết nghe theo anh ta sẽ tốt hơn.

Cô tự trang điểm nhẹ cho mình, ít nhất để người ta thoáng nhìn qua thấy mình có chút tinh thần, sau đó từ từ đi xuống lại thấy một màn chói mắt ngay trước cầu thang, Âu Dương Lãnh ngồi trên một người phụ nữ quyến rũ, hai người dây dưa ở cùng một chỗ.

Thím Lan lúng túng đứng bên cạnh, cậu chủ như thế này là làm sao? Tại sao lại mang người phụ nữ này về? Người phụ nữ này trước kia đã tới đây tên là Mỹ Nhi, cô ta cố gắng trêu chọc Âu Dương Lãnh, vốn trước kia muốn tham gia tiệc rượu nhà họ Âu Dương, đã nghĩ xong kế hoạch dụ dỗ Âu Dương Lãnh. Nhưng vì Âu Dương Lãnh tuyên bố hôn sự, không có yến tiệc, cô ta giận mãi, khó có được hôm nay cô ta hẹn Châu Nhi tới đây, còn Âu Dương Lãnh không từ chối! Cô ta muốn nhìn con tiện nhân Vu Thiện kia, tiện thể xem Âu Dương Lãnh có để ý tới Vu Thiện hay không!

Châu Nhi ngồi trên ghế sofa bên kia, đổ kị nhìn hai người dây dưa trước mặt, hận không được người phụ nữ kia là mình, Mỹ Nhi này to gan thật, lại dám dụ dỗ Lãnh? Đuôi mắt nhìn thấy Vu Thiện ở cầu thang, lập tức nở nụ cười ác ý.

“Đây không phải là cô Vu ư? Sao không xuống đây?” Giọng nói có chút hả hê, nhìn thoáng qua hai người dây dưa ở cùng một chỗ kia, Châu Nhi ác độc cong khóe miệng, để tôi xem kết quả của các người nào.

Âu Dương Lãnh ngó người vội vàng đẩy Mỹ Nhi ra, nhất thời lại cảm thấy không ổn nên kéo Mỹ Nhi trở lại, trông mặt âm thầm để ý tới phản ứng của Vu Thiện. Còn Mỹ Nhi bị đẩy ra vốn tâm tình chán nản, trong nháy mắt được Âu Dương Lãnh kéo lại khiến mặt mày hớn hờ, còn Châu Nhi thì mặt đen thui, nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

“Mợ chủ, mợ đói không? Thím Lan đi chuẩn bị bữa tối.” Thím Lan vội tìm việc rời đi, trước khi đi gửi cho Vu Thiện một ánh mắt, muốn cô cẩn thận một chút. Vu Thiện không để ý đến bà, chậm rãi đi xuống, nhân nhợt quét tầm nhìn qua mấy người có tâm tư khác nhau, đi tới bên kia ghế sofa ngồi xuống. Từ lúc này tới giờ không nhìn Âu Dương Lãnh một lần nào, về mặt hồ hững, ở trước mặt những người này cô phải bảo vệ mình cho tốt, không thể để người khác nhìn ra bản thân mình sống không tốt chút nào!

Sắc mặt cô rất tái, không phải mình ra tay hơi tàn nhẫn đấy chứ? Nhưng thấy vẻ mặt như vậy của cô, Âu Dương Lãnh nhất thời cũng nhắc dời tầm nhìn sang chỗ khác, hiện giờ cô bày ra bộ dạng như thế này cho ai xem?

Mặt Âu Dương Lãnh tối xuống, bị thái độ lạnh như băng của Vu Thiện kích thích, vốn cho rằng cô thấy mình ôm người phụ nữ thì cô sẽ phần nộ tiến lên kéo người phụ nữ trong ngực anh ra, nhưng sự thật ngoài dự đoán của anh, cô thể mà giống như tượng gỗ, hồ hững với mình?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Tượng Gỗ (2)

“Tới đây chào hỏi khách đi.” Âu Dương Lãnh mở miệng lại khiến Vu Thiện không thể tin ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn anh, muốn mình chào hỏi người phụ nữ của anh ta? lequydoon

“Người tới là khách, hay là cô Vu không hoan nghênh chúng tôi?” Mỹ Nhi lạnh lùng khiêu khích, thấy Âu Dương Lãnh thô lỗ lạnh lùng với Vu Thiện, trong lòng đắc ý cười lạnh.

“Hay là cô Vu không xem việc nhà Âu Dương là việc của mình?” Châu Nhi cũng cười lạnh hòa theo, cả hai vui vẻ liếc nhau một cái, ác độc muốn phá hư quan hệ giữa Vu Thiện và Âu Dương Lãnh.

“Chào mọi người.” Vu Thiện đứng lên đi tới trước mặt bọn họ, ngoan ngoãn chào hỏi, trên mặt chẳng có biểu cảm gì.

“Như vậy là không tình nguyện rồi, còn không châm trà đi?” Thiện Nhi từ trong ngực Âu Dương Lãnh ngồi thẳng người, cô ta chính là muốn phá vỡ khuôn mặt xấu xí này của Vu Thiện.

“Mời uống trà.” Vu Thiện cứng người nhưng vẫn thuận theo cúi người, rót đầy hai chén nước trên khay trà, thím Lan không ở đây, cô đành tự tay đưa trà cho Mỹ Nhi.

Mỹ Nhi đưa tay nhỏ bé ra muốn nhận lấy ly trà trên tay Vu Thiện, lúc chạm vào cái ly tay lại lật trở lại, toàn bộ nước trà đều đổ lên mu bàn tay của Vu Thiện: “Ôi, đau chết tôi!” Nói xong đưa tay mình đặt lên ngực, giọng nói đau thương, nhưng vẻ mặt rất độc ác.

Vì Vu Thiện đưa lưng về phía Âu Dương Lãnh nên Âu Dương Lãnh không biết Mỹ Nhi cố ý, chỉ có Châu Nhi và Vu Thiện thấy rõ, toàn bộ nước trà cũng đổ hết lên tay Vu Thiện, mặc dù nước trà không nóng nhưng vẫn làm da mẫn thịt mềm của Vu Thiện ửng đỏ.

Vu Thiện kinh ngạc nhìn về mặt đỏ gấc của Mỹ Nhi, rõ ràng là cô ta đổ nước trà lên tay mình mà, sao lại biến thành mình đổ lên tay cô ta? Đang lúc muốn giải thích thân thể bị người ta đẩy từ phía sau lên trước, lực đẩy mạnh khiến cô ngã xuống đất, chỗ cổ tay truyền đến cơn đau, cô cau mày nghĩ chỗ cổ tay ngã trầy da rồi.

“Em không sao chứ?” Âu Dương Lãnh đẩy Vu Thiện ra đi tới bên cạnh Mỹ Nhi, quan tâm hỏi, thấy cô ta không sao mới bớt nóng, nói với Vu Thiện vẫn còn nằm trên mặt đất: “Lễ phép của cô đâu? Rót trà mà cũng không tình nguyện như vậy?” Anh vốn cho rằng trải qua chuyện ở bốn tám cô sẽ học cách ngoan ngoãn, không ngờ tới lại trả thù theo cách như thế này.

“Loại phụ nữ này thật là không biết xấu hổ, nghĩ rằng leo được lên giường Lãnh thì phát lên làm phượng hoàng à?” Châu Nhi ở bên cạnh nói, tầm mắt đổ kỵ nhìn chằm chằm tay Âu Dương Lãnh giữ Mỹ Nhi, hận không được thay thế Mỹ Nhi.

“Xin lỗi.” Vu Thiện cúi đầu nói lời xin lỗi, chỗ cổ tay đau lâm râm, nhưng cô vẫn che giấu, để tay ra phía sau, cô không cần sự thương hại.

“Đi lên.” Âu Dương Lãnh tưởng Vu Thiện sẽ không nói xin lỗi, nhưng thấy cô ngoan ngoãn nói lời đó, mày nhăn lại, cô làm gì vậy? Trước kia vì Mỹ Nhi đánh cô một cái thì ánh mắt tràn đầy hận thù, hôm nay yên tĩnh như vậy?

“Dạ.” Vu Thiện nghe lời thuận theo bước lên lầu hai, giày cao gót lách cách gẫm xuống đất, biểu tình bình tĩnh không sóng gió, lòng dâng lên nụ cười lạnh. Âu Dương Lãnh quả thật đây là điều anh muốn, tôi sẽ tận lực phối hợp.

Nhìn cô biến mất trước mắt, tâm tình Âu Dương Lãnh chợt phiền não không lý do, mới vừa nghe Mỹ Nhi kêu lên trong lòng lo lắng trước tiên là Vu Thiện, nhưng Mỹ Nhi bị thương, khoảnh khắc đó trong lòng anh tức giận, tại sao cô có thể không độ lượng như thế? Vào cửa là khách mà!

“Lãnh, sao lại bỏ qua cho cô ta như vậy chứ? Tay Mỹ Nhi đau quá!” Mỹ Nhi yếu ớt nói, vẻ mặt điềm đạm đáng yêu, vành mắt ửng đỏ, giống như bị ức khuất.

“Đúng vậy, phụ nữ như vậy hoàn toàn không xứng làm thiếu phu nhân nhà Âu Dương.” Châu Nhi cũng lên tiếng phụ họa, mặc dù rất muốn kéo Mỹ Nhi ra mình thay thế vào đó, nhưng cô ta nhận được, hiện giờ phải đối phó chính là Vu Thiện!

Vu Thiện đi chậm chậm, là không muốn để người khác cho rằng cô trốn tránh, tai nghe hết mấy lời nói xấu của hai người phụ nữ kia trước mặt Âu Dương Lãnh, trong lòng hờ hững, các người có bản lĩnh thì bảo Âu Dương Lãnh ly hôn với tôi đi, điều này rất hợp với ý tôi!

“Đi thôi, đi ra ngoài chơi.” Âu Dương Lãnh buông tay Mỹ Nhi, đứng dậy rời đi, nghĩ đến bộ dạng của Vu Thiện nhất thời trong lòng cảm thấy trống rỗng, tại sao trên người Vu Thiện lại nhìn thấy bóng dáng của mẹ?

“Được, Lãnh, đi chơi chỗ nào ạ?” Châu Nhi đứng lên trước đi theo Âu Dương Lãnh ra ngoài, thân mật kéo tay Âu Dương Lãnh, thái độ thân mật, Mỹ Nhi lấy lại tinh thần thì thấy hành động của Châu Nhi, trong lòng chán nản, vị trí kia là của mình, tại sao Châu Nhi lại cướp mất?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Gây Tiếng Động Lớn

Edit: Ngọc Hân

Âu Dương Lãnh lái xe, trong đầu đều là bộ dạng ngoan ngoãn vâng lời của Vu Thiện, tâm tình càng thêm phiền não, tại sao cô cam tâm tình nguyện nói xin lỗi? Với tính tình cô khi đó, không cho phép mình nhận thua mới đúng.

Đi tới câu lạc bộ Mê Hoặc, Âu Dương Lãnh bước xuống xe, Mỹ Nhi và Châu Nhi cũng xuống xe theo, ngẩng đầu nhìn câu lạc bộ Mê Hoặc nổi tiếng thành phố S, tâm tình của Mỹ Nhi và Châu Nhi rất kích động, đi theo Âu Dương Lãnh vào câu lạc bộ Mê Hoặc. Nơi này bọn cô từng nghe nói qua, rất nhiều người mẫu tên tuổi nổi tiếng cũng thích tới chỗ này, dĩ nhiên bao gồm mấy người muốn bàn chuyện làm ăn cũng tới đây mua vui.

Ở trong thành phố S, ai không biết câu lạc bộ Mê Hoặc nổi tiếng cỡ nào, đó là nơi xa hoa đòi trụ của thành phố S, rất nhiều người cam tâm sống vật vờ trong đó mà không muốn về nhà, cầm cục tiền lớn ném vào trong đó!

Ngày trước vì không phải là hội viên nên các cô không cách nào vào được, hiếm khi Âu Dương Lãnh mang các cô vào, Châu Nhi và Mỹ Nhi càng cố gắng giữ hình tượng cao quý ưu nhã trước mặt mọi người, thể hiện vô cùng quyền rũ đi bên cạnh Âu Dương Lãnh.

Âu Dương Lãnh không để ý đến bọn họ, nhân viên phục vụ sớm thấy anh liền vội tiến lên, đón đám người Âu Dương Lãnh đi vào: “Chào tổng giám đốc Âu Dương, mấy tổng giám đốc kia đã đến rồi.”

Mỹ Nhi và Châu Nhi đi theo phía sau, nghe thấy lời của nhân viên phục vụ trong lòng cao hứng, nghe nói mấy công tử đẹp trai trong mấy gia đình có tiền đều là rồng trong đám người, nếu may mắn quen biết bọn họ, đó là số đỏ rồi, còn nếu như bọn họ yêu mình mà nói thì chính là vận may mấy đời góp lại.

Âu Dương Lãnh đi theo tới phòng bao ngày trước, trong nháy mắt mở cửa Âu Dương Lãnh không nhận được nhũ mày, sao bên trong không khí ngột ngạt thế? Âu Dương Lãnh chậm rãi bước vào, Mỹ Nhi và Châu Nhi đi theo phía sau.

“Lãnh, lại tới rồi, có nên phạt hay không?” Nguyên Minh nói đùa, gương mặt tuấn tú không kiềm chế được nở nụ cười phóng đảng.

“Đừng vậy, đi trễ như cũ, phạt rượu cũng không quá đáng chứ?” Mộc Khai cũng nói, anh ta đang hút thuốc, hút rất thỏa mãn.

“Sao không dẫn bà xã cậu tới?” Lăng Lâm đứng lên đi tới bên cạnh Âu Dương Lãnh, nhìn xung quanh không thấy bóng dáng Vu Thiện, có chút mất mát.

“Vậy hai cô gái xinh đẹp này là ai?” Trang Nhạc lại chú ý tới hai cô gái đứng sau lưng Lãnh, đủ quyến rũ, không biết mùi vị thế nào? “Trang thiếu gia, em là Mỹ Nhi, tiểu thư công ty Chu thị” Khuôn mặt lấp đầy nụ cười, lấy lòng nói với Trang Nhạc, không nghĩ tới mình vừa tới nơi đã hấp dẫn Trang Nhạc chú ý. Trong thành phố S ai không biết công ty Trang thị chứ, xếp hạng trong mười công ty đứng đầu, nếu như thuận lợi sẽ mang tới cho ba rất nhiều cơ hội làm ăn!

“Em là thiên kim công ty Trương thị, chào anh, Trang thiếu gia!” Châu Nhi nở nụ cười vui vẻ, có ý hấp dẫn Trang Nhạc, đối diện với người đàn ông đẹp trai trước mặt, tim trong ngực cũng muốn nhảy ra ngoài, không hổ danh là người đàn ông đẹp trai nhất thành phố S, mỗi người đều có điểm đặc biệt, cô ta phải chọn lựa thế nào đây?

“À, thì ra là thiên kim tiểu thư, thất lễ thất lễ!” Trang Nhạc nói đùa, không hiểu sao Lãnh lại mang thiên kim tiểu thư tới đây, vừa nhìn thì biết bọn họ là phụ nữ tham danh phận, ngược lại người phụ nữ của Lãnh càng hấp dẫn ánh mắt anh ta hơn, đáng tiếc cô không tới.

“Đừng nhắc tới cô ta!” Âu Dương Lãnh cau mày, trực tiếp ngồi xuống chỗ không có ai, không vui cắt ngang lời Lăng Lâm, trong đầu lại xuất hiện bóng dáng Vu Thiện khiến anh phiền não.

“Lãnh, muốn uống rượu không?” Trang Nhạc để ý thấy Lãnh nhíu chặt chân mày, giống như bị chuyện gì quấy nhiễu, không khỏi dò xét cẩn thận, chẳng lẽ vì Vu Thiện? Anh ta cầm ly rượu lên đưa cho anh.

“Gần đây không có chuyện gì chứ?” Âu Dương Lãnh hỏi, không liên quan gì tới câu hỏi trên, lắc đầu một cái thể hiện không có chuyện gì.

“Vậy thì tốt, phải theo dõi nắm chặt hành động của đối phương, có chuyện gì nhớ gọi điện cho mình.” Âu Dương Lãnh nói xong uống sạch rượu trong ly, đứng dậy rời đi, bước qua chỗ Mỹ Nhi và Châu Nhi nói: “Tự mình về nhà.”

“Đi lúc này à! Mất hứng!” Nguyên Minh liếc hai người phụ nữ đứng ở cửa, hình như hai người này là thiên kim tiểu thư? Thấy các cô tham lam nhìn bọn họ, ngay cả nước miếng cũng rơi đầy đất! Anh ta ghét nhất là dạng phụ nữ như vậy, rất quẫn lý!

“Chúng ta tiếp tục, cô Chu, cô Trương uống rượu không?” Mộc Khai híp đôi mắt đào hoa ngoác tay với Mỹ Nhi, mặc dù không đụng vào loại phụ nữ này, nhưng méo mó có còn hơn không.

“Có, biết!” Châu Nhi và Mỹ Nhi vội vàng trả lời, ngồi cạnh bên mấy người cười đùa uống rượu cùng bọn họ, Lăng Lâm bắt đầu đi nhìn họ, một mình ngồi trong góc uống rượu giải sầu.

Một mình Âu Dương Lãnh trở về, trong lòng lại nghĩ, không biết Vu Thiện ngủ chưa? Mới vừa rồi Mỹ Nhi nói không tổn thương đến cô chứ? Nhưng cho dù cô tức giận cũng không thể đổ nước lên tay Mỹ Nhi được, không được, anh phải về hỏi cô cho ra nhẽ!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Lại Mặt

Edit: Ngọc Hân

“Thím Lan, mợ chủ đâu?” Âu Dương Lãnh đứng trong đại sảnh tối om, lớn tiếng hỏi thím Lan đứng ở cửa, gương mặt tuấn tú đen xuống, đây là ý gì?

“Mợ chủ ở trên lầu.” Thím Lan bình tĩnh nói, không phải mợ chủ nói cậu chủ sẽ không trở về sao?

“Tại sao không bật đèn?” Cả khu nhà Âu Dương không bật một ngọn đèn nào, là anh không đóng nổi tiền điện ư?

“Là mợ chủ dặn, nói cậu chủ không về nên tắt đèn đi, tiết kiệm điện.” Thím Lan không nhận được cong khóe miệng buồn cười, nhưng mà nhận được, mợ chủ thật lợi hại.

“Cô ấy ở đâu?” Âu Dương Lãnh đưa tay xoa mi tâm mình, cũng không nhận được cong khóe miệng, việc này quả thực Vu Thiện cũng dám làm!

“Mợ chủ ở trên lầu, hình như ngủ.” Giọng thím Lan có chút khoái trá nói, nhưng hình như tình trạng mợ chủ không được tốt.

“Ừm, bà nghỉ ngơi đi.” Âu Dương Lãnh chậm bước đi lên lầu, nếu cô muốn tiết kiệm thay anh thì nghe theo cô vậy. lequydoonb

“Cậu chủ đi thông thả.” Thím Lan nhìn theo bóng dáng cậu chủ biến mất vội vàng quay đầu đi hướng ngược lại, khóe miệng cười vui vẻ, cậu chủ thể mà không tức giận, có phải cậu chủ thích mợ chủ không?

Âu Dương Lãnh đi tới phòng cô, xuyên qua khe cửa nhòm thấy bên trong đèn ngủ, cô đã ngủ chưa? Anh giơ tay lên nhìn đồng hồ, kim giờ mới chỉ ở chín giờ, sớm như vậy mà cô đã ngủ? Anh dứt khoát mở cửa, bên trong truyền tới mùi vị của thuốc nước, Âu Dương Lãnh cau mày, cô bị thương?

Lúc Âu Dương Lãnh đứng trước cửa thì Vu Thiện đã tỉnh lại, nói chính xác thì cô vốn không ngủ, chỉ nhìn chăm chăm trần nhà, không có chút buồn ngủ nào. Cô cho rằng Âu Dương Lãnh sẽ không đi vào, nhưng khoảnh khắc anh mở cửa, cô hơi hoảng hốt, anh ta vì người phụ nữ của mình mà tới tìm cô gây phiền toái sao?

Anh đi tới mép giường, bật đèn đầu giường, thấy bộ dạng cô ngủ say không nhận được vuron tay vuốt ve mặt cô, cảm giác lạnh lẽ khiến anh chấn động, cô không thoải mái sao? Đồng thời cảm giác khoảnh khắc mình chạm vào cô, cô run rẩy!

“Em bị thương?” Âu Dương Lãnh quan tâm hỏi, anh biết cô không ngủ!

“Không sao, chỉ là cái đồ tới.” Cô nói dối, ánh mắt vẫn không mở, cổ tay bị phỏng và chỗ bị thương truyền tới cơn đau, nhưng cô không kêu.

“Để tôi nhìn xem.” Âu Dương Lãnh vừa nói vừa muốn vén chăn trên người cô lên, anh nhớ lại hồi chiều mình bảo cô đi lên lầu, động tác hơi mất tự nhiên, có phải bị thương không?

“Tôi nói, không sao.” Vu Thiện cũng rất cố chấp, cô nhắm mắt lại không muốn nhìn thấy bộ dạng làm bộ làm tịch của Âu Dương Lãnh, đánh một cái rồi cho một viên kẹo sao?

“Buông tay ra, em muốn tôi dùng bạo lực sao?” Chắc chắn cô có chuyện giấu mình, ngay cả mắt cũng không chịu mở.

“Thiện Nhi, em quên cảm giác trong bồn tắm sao?” Hơi thở lạnh lùng của Âu Dương Lãnh truyền tới, nằm sấp trên người cô, trong miệng phun ra lời nói tàn nhẫn nhất bên tai cô. Nhớ tới buổi chiều, Âu Dương Lãnh không để ý cô giãy dụa, mạnh mẽ đè cô như trong bồn tắm khiến cô hít thở không thông. Trải qua cảm giác quanh quẩn bên bờ sống chết khiến trong nháy mắt lòng cô lạnh như băng, cô buông tay giữ chân ra, giấu cổ tay bị thương xuống dưới.

“Như thế này mới ngoan!” Âu Dương Lãnh cười khế, cảm thấy cô ngừng giãy dụa nở nụ cười tà ác, anh cần chính là người phụ nữ biết điều, mặc dù bây giờ đã nằm ngoài tầm kiểm soát ban đầu sắp xếp nhưng anh không hối hận.

Vén chăn lên, phát hiện cô giấu tay dưới người mình, tại sao cô phải giấu tay? Không để ý cô yếu ớt giãy dụa Âu Dương Lãnh nhìn thấy chỗ da ở cổ tay cô bị trầy, còn có cả mu bàn tay bị phỏng!

“Đáng chết! Bị thương sao không nói?” Giọng Âu Dương Lãnh tức giận nói, nắm bàn tay mềm mại nhỏ nhắn của cô lên, nghĩ tới tình huống buổi chiều cô bung trả cho Mỹ Nhi, tay Mỹ Nhi hoàn toàn không có dấu vết bị thương! Chẳng lẽ bị thương không phải là Mỹ Nhi mà là Vu Thiện!

Còn bị trầy da là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ mình vô tình đẩy khiến cô bị thương? Đáng chết, sao cô không nói? Âu Dương Lãnh thấp giọng nguyên rủa chửi mình, tại sao có thể để cô bị thương chứ?

“Đã bôi thuốc, không sao.” Vu Thiện mở mắt nhìn nhìn Âu Dương Lãnh đang chán nản, chỉ cảm thấy cực kỳ chói mắt, đàn ông như vậy, tại sao lại có nhiều người phụ nữ thích?

“Tự em bôi thuốc?” Tầm nhìn của Âu Dương Lãnh từ cổ tay chuyển sang mặt cô, về mặt cô lại có thể bình tĩnh thế, cô không quan tâm mình lo lắng cho cô sao?

“Vâng, không có chuyện gì, tôi muốn nghỉ ngơi.” Về mặt Vu Thiện bình tĩnh, không chút tức giận, không phải cô không muốn tức giận mà là không cần thiết, hơn nữa cô chỉ tạm thời ở lại chỗ này, chờ thân thể mẹ khỏe hơn cô sẽ dẫn mẹ rời đi.

“Để bác sĩ tới xem cho.” Âu Dương Lãnh vẫn còn lo lắng, vết thương của cô là do mình tạo thành, làm thế nào cũng muốn xác định cô không bị sao.

“Không cần, nhanh lành lại thôi.” Vu Thiện từ chối, cô không phải là phụ nữ yếu đuối, chút vết thương nhỏ này cô không quan tâm.

“Được rồi, khó chịu thì phải nói, còn ngày mai là ngày thứ ba lại mặt, có cần gì bảo thím Lan đi mua.” Âu Dương Lãnh nói, sau đó đứng dậy đi về phía cửa, vết thương của cô là do mình, anh sẽ không cho phép có người ra tay với cô.

“Tôi muốn đi gặp mẹ.” Vu Thiện nói với theo bóng lưng anh, cô muốn gặp chỉ có mẹ.

“Được, em nghỉ ngơi đi.” Âu Dương Lãnh đứng ở cửa đồng ý nói, sau đó không quay đầu lại rồi đi.

Cho đến khi Âu Dương Lãnh đóng cửa lại Vu Thiện mới cười khẽ, nụ cười cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Lại Mặt (2)

Nói cho cùng thì gia đình Âu Dương là gia đình lớn, lại vừa là nhà giàu nổi tiếng thành phố S, coi trọng bề ngoài, quà lại mặt sao ít được chứ, một xe quà tặng khiến Vu Thiện cau mày. Cô biết mình có thân phận gì ở nhà Âu Dương, hơn nữa nhà cô chỉ có mẹ, nhiều quà tặng tặng Đình Hoa khiến cô không thoải mái, nhưng cô không có tư cách nói gì.

Ông cụ Âu Dương Thiên nhà Âu Dương ngồi xe đi tới trước cửa nhà thì bước xuống đi bộ tới trước mặt Vu Thiện, Âu Dương Văn đi theo phía sau, đầu anh ta cúi thấp không dám nhìn về phía Vu Thiện. Ngày đó cô ấy cầu cứu mình, còn mình chỉ có thể bắt lực nhìn cô bị Âu Dương Lãnh đưa đi, anh ta cảm thấy mình hổ thẹn với cô.

Còn Vu Thiện chỉ nhìn anh ta một cái, không tỏ ý gì, nhìn ông cụ Âu Dương, cung kính nói: “Chào ông nội Âu Dương.” Nếu ngày đó Âu Dương Văn đi ra ngoài, nhất định sẽ càng chọc giận Âu Dương Lãnh!

Âu Dương Lãnh cau mày, cô có ý gì: “Ông nội, tới đây sớm như vậy, có phải có chuyện gì không ạ?” Đưa tay ôm eo Vu Thiện, thái độ thân mật. Còn Âu Dương Văn nhìn bọn họ đứng chung một chỗ, con người hơi tối lại.

“Đã chuẩn bị xong hết chưa?” Âu Dương Thiên hỏi, đôi con mắt uy nghiêm nhìn Vu Thiện, tựa như muốn nói: Đừng làm mất mặt nhà Âu Dương.

“Đã chuẩn bị xong!” Trả lời chính là thím Lan, bà kiểm tra xe quà tặng, vừa nhìn liền cao hứng, vì bà biết quà càng nhiều thì chứng tỏ nhà Âu Dương đã chấp nhận mọi thứ.

Âu Dương Lãnh nhìn ông nội một cái rồi liếc mắt sang chỗ khác, cô ý dịu dàng với Vu Thiện trước mặt Âu Dương Văn: “Thiện Nhi, đi xem còn thiếu cái gì không.” Rồi đẩy cô đi xem quà tặng.

“Vâng.” Vu Thiện cũng thuận theo, từ ngày hôm qua cô bắt đầu đặt mình vào vị trí bình thường nhất ở nhà Âu Dương, không trái ý của ai, người trước mặt không phải là người nhà của cô, nếu Âu Dương Lãnh muốn cô đi xem quà thì cô phải đi xem.

“Đi sớm về sớm.” Âu Dương Thiên chỉ nói một câu này, ông nhìn Vu Thiện đi xa, cau mày: “Có chuyện gì xảy ra với tay cô ấy?” Mặc dù không phải quá thích Vu Thiện, nhưng đã gả vào nhà Âu Dương thì chính là người một nhà, tại sao có thể để cô ủy khuất!

“Không sao ạ, chỉ là không cẩn thận.” Âu Dương Lãnh nhàn nhạt nói, nhìn Âu Dương Văn một cái: “Đừng tưởng rằng làm việc thân không biết quý không hay, tốt nhất nên kiềm chế chút đi.” Một câu hai nghĩa.

Âu Dương Văn chỉ cúi đầu, không ai thấy vẻ mặt của anh ta, con người u ám dừng trên mũi giày của mình.

“Được rồi, nên đi thôi.” Âu Dương Thiên lên tiếng, dường như hai anh em bọn họ vừa gặp mặt là không khí sẽ căng thẳng, giống như là kẻ thù từ kiếp trước.

Âu Dương Lãnh không nói gì, xoay người đi tới bên cạnh Vu Thiện, vươn tay ôm chặt eo cô: “Kiểm tra xong chưa?”

“Cậu chủ, đã xong.” Thím Lan cười híp mắt nói, còn về mặt Vu Thiện vẫn không thể hiện gì, thân thể hơi cứng ngắc mặc cho Âu Dương Lãnh ôm trọn eo cô, Âu Dương Lãnh đụng chạm khiến cô rất không thoải mái.

“Đi thôi.” Âu Dương Lãnh đi trước lôi kéo tay Vu Thiện đi về phía xe mình, Vu Thiện lảng lảng theo sau, đầu tiên anh đưa Vu Thiện vào ghế lái phụ, sau đó mới ngồi lên chỗ tài xế khởi động xe rồi đi, phía sau thím Lan cũng theo ngồi lên xe chờ quà tặng, theo sát Âu Dương Lãnh.

Âu Dương Thiên nhìn Âu Dương Lãnh rồi đi, khẽ cau mày hỏi Âu Dương Văn: “Cháu làm gì để Lãnh nói như vậy? Hãy nhớ, Lãnh là người làm chủ nhà Âu Dương, không có chuyện gì đừng trêu chọc nó.”

“Vâng, ông nội.” Âu Dương Văn trả lời, gương mặt tuấn tú trước sau như một không lộ vẻ gì, Âu Dương Thiên nhìn thấy bộ dạng này của anh ta thì thở dài, nếu như không phải còn có ông ta, thì người cháu này chỉ sợ không thể bảo vệ danh tiếng cho nhà họ Âu Dương.

Rất nhanh tới nhà họ Vu, vì đã sớm phái người tới thông báo, Vu Thành và Đình Hoa đã chuẩn bị đón tiếp từ sáng sớm, dù nói thế nào đi chăng nữa, địa vị nhà Âu Dương ở thành phố S này rất cao. Và Vu thị cũng muốn dựa vào sự che chở của tập đoàn Âu Dương, cho nên mặc dù Đình Hoa không muốn, bị Vu Thành trách mắng một trận, cũng ngoan ngoãn ra ngoài chào đón.

“Hoan nghênh tổng giám đốc Âu Dương!” Đinh Hoa đứng ở cửa đón tiếp, cố gắng làm tốt trách nhiệm của chủ nhà, nhưng lại không để ý tới Vu Thiện. Còn Vu Thành vẫn ngồi trong phòng chờ bọn họ đi vào.

Âu Dương Lãnh ôm Vu Thiện đi vào phòng khách, khoảnh khắc nhìn thấy Vu Thành neho trông mắt lạnh lùng liếc nhìn, trực tiếp kéo Vu Thiện ngồi xuống, không có ý nói chuyện với Vu Thành. Còn Vu Thiện ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Âu Dương Lãnh, đầu không ngẩng lên, chẳng nói nửa câu.

“Khụ khụ, Thiện Nhi, thời gian này sống tốt chứ?” Gương mặt Vu Thành co quắp, cuối cùng hạ mặt mũi ngồi phía đối diện nói với Vu Thiện đang ngồi bên cạnh Âu Dương Lãnh. Về mặt Âu Dương Lãnh không coi ai ra gì, khiến ông ta rất không thoải mái.

Đinh Hoa và quần gia đi tới cửa, thấy tình cảnh lúng túng bên trong, không khỏi ngăn người, mặc dù nói không thể đắc tội với tập đoàn Âu Dương, nhưng Vu Thiện có ý gì? Ngay cả câu trả lời cũng không có?

“Ồ Vu Thiện, khó có khi trở về nhà một chuyến, ăn cơm rồi hãy đi.” Đinh Hoa lác eo đi tới trước người Vu Thiện, kéo tay cô, thái độ thân mật nói, có vẻ yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Khiêu Khích.

Khoảnh khắc Vu Thiện bị bà ta kéo tay, chán ghét muốn hất tay bà ta ra, nhưng vừa nghĩ tới Âu Dương Lãnh ở bên cạnh cô ngừng động tác, từ từ đứng dậy theo Đinh Hoa vào phòng bếp.

“Thành, chúng tôi đi nấu cơm, hai người nói chuyện đi.” Đinh Hoa không lộ dấu vết nói với Vu Thành, dùng sức nắm tay Vu Thiện, hận không vịn gãy được, mặc dù Vu Thiện thấy đau nhưng không thể hiện ra, vì Âu Dương Lãnh đang nhìn ở phía sau!

“Đi đi, phụ nữ lúc nào cũng lắm chuyện.” Vu Thành khoát tay, cố ý nhìn Vu Thiện một cái, nhưng Vu Thiện không nhìn ông ta khiến Vu Thành nhũn mảy, sau đó quay đầu nói với Âu Dương Lãnh: “Con rể Âu Dương, tân hôn vui vẻ!”

Vu Thiện đi theo Đinh Hoa vào trong phòng bếp, mới vừa đi tới cửa phòng hất tay Đinh Hoa ra, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng: “Có chuyện gì?” Người phụ nữ đối trá khiến người ta chán ghét này, đột nhiên tốt xử tốt với mình, chắc chắn có mục đích gì đây.

“Hừ, tiện nhân, đừng tưởng rằng xinh đẹp là có thể giữ được đàn ông!” Đinh Hoa nhìn Vu Thiện càng lớn càng giống khuôn mặt của Ninh Chân, chán ghét bĩu môi, nếu như không phải sợ Vu thị sẽ rơi vào tay những người khác, bà ta khinh thường nói chuyện với Vu Thiện!

“Bà nói lại lần nữa?” Vu Thiện lạnh lùng nhìn chăm chăm bà ta, đừng tưởng bây giờ cô im lặng là có thể bắt nạt cô, cho dù Âu Dương Lãnh ở đây thì sao, chỉ cần Đinh Hoa nói năng không lễ độ là cô cũng có thể đánh.

“Ồ, tức giận à? Đừng tức, ba cô bảo tôi nói với cô, phải giúp Vu thị ký được hợp đồng với tập đoàn Âu Dương!” Đinh Hoa nhếch môi mỉm cười nhìn cô, thật đúng là tốt quá, gả cho Âu Dương Lãnh, lại còn có thể giúp Vu thị ký được hợp đồng giá trị gấp ngàn vạn lần!

“Tại sao tôi phải làm?” Nhìn Đinh Hoa cười đáng ghét, Vu Thiện cúi đầu, lúc Vu Thành đưa mình lên giường Âu Dương Lãnh, mình và Vu thị chẳng còn chút quan hệ nào.

“Mẹ cô vẫn còn ở trong viện điều dưỡng đấy.” Đinh Hoa cũng biết Vu Thiện sẽ không dễ dàng đồng ý, nhưng chỉ cần lời Ninh Chân ra, cô ta nhất định sẽ đáp ứng.

“Bà làm gì mẹ tôi?” Nghe tới mẹ, đôi mắt Vu Thiện bốc lửa nhìn chăm chăm Đinh Hoa, Vu Thành thế mà lợi dụng mẹ ép cô?

“Không có gì, chỉ cần cô đồng ý, mẹ cô nhất định sẽ không có chuyện gì!” Đinh Hoa thấy bộ dạng lửa giận ngút trời của cô, trong lòng càng thêm hận Ninh Chân, đầu lại hiện ra một mưu kế thâm độc!

“Được, tôi đồng ý, nhưng bà phải bảo đảm sẽ không làm gì mẹ tôi.” Một mình mẹ ở trong viện điều dưỡng, không biết Vu Thành sẽ đối xử với mẹ như thế nào!

“Thế này mới thẳng thắn!” Đinh Hoa hài lòng với đáp án nhận được, xoay người chuẩn bị pha trà, còn Vu Thiện đứng bên cạnh xem!

“Ba vợ đại nhân xúi Thiện Nhi có phải là có chuyện gì cần tập đoàn Âu Dương giúp một tay hay không?” Âu Dương Lãnh lạnh lùng nói, đẩy mắt vệt qua tia sáng, nhanh đến nỗi Vu Thành không nhìn thấy.

“À, không có chuyện gì!” Vu Thành lúng túng nói, không ngờ Âu Dương Lãnh lại thẳng thắn như vậy, không biết Đinh Hoa thuyết phục Vu Thiện chưa?

“Xem ra là con quá lo lắng, không biết thời gian này ba vợ buôn bán thế nào?” Âu Dương Lãnh duỗi tay chân, lười biếng ngồi trên ghế sofa.

“À, không tệ không tệ.” Vu Thành có vẻ hơi lúng túng, vô hình trung bị Âu Dương Lãnh phả ra hơi thở lạnh lẽo, cả người có vẻ chột dạ.

“Còn không đi ra ngoài?” Sau khi chuẩn bị xong, Đinh Hoa bung trà ra ngoài, trước khi đi thông thả trợn mắt nhìn Vu Thiện một cái, cười giễu cợt.

Vu Thiện đứng một lát mới đi ra, thấy Đinh Hoa ngồi xuống bên cạnh Vu Thành, còn vẻ mặt Âu Dương Lãnh không biểu hiện gì ngồi nhìn mình, Vu Thiện bước từng bước đi tới bên cạnh Âu Dương Lãnh.

“Đi đâu lâu vậy?” Khi cô đến gần, Âu Dương Lãnh đưa tay kéo cô để cô ngồi xuống bên mình, mập mờ ngửi cô, cô thơm quá!

“Con rể Âu Dương, không bằng ở lại dùng cơm đi.” Vu Thành nhận được ánh mắt của Đinh Hoa, biết Vu Thiện đồng ý, trong lòng cao hứng, thế nên vẻ mặt tràn đầy hài lòng.

“Không được, tập đoàn còn có chuyện phải làm, phải về sớm.” Âu Dương Lãnh đứng lên thuận thế kéo Vu Thiện dậy, thân thể hai người dán chặt vào nhau, sau đó bước nhanh đi ra ngoài, không chút nào để ý sắc mặt Vu Thành rất khó coi khi bị từ chối.

“Đưa tổng giám đốc Âu Dương về thôi.” Đinh Hoa kéo Vu Thành đi theo sau Âu Dương Lãnh, gửi cho Vu Thành một ánh mắt muốn ông ta đừng tức giận, Vu Thiện lặng lẽ quay đầu lại nhìn, sắc mặt Vu Thành đúng là khó coi, nhưng so với mẹ, ông ta tốt hơn nhiều.

Rời khỏi nhà họ Vu, Âu Dương Lãnh dặn tài xế lái xe tới tập đoàn Âu Dương, thím Lan vẫn còn ở trên xe không đi vào nhà họ Vu, nhận được ánh mắt của cậu chủ, theo xe quả rời đi! lequdyon

Vu Thiện ngồi vị trí bên cạnh tài xế, nhìn đường phía trước, cũng không để ý đi đâu, nếu như có thể đi làm thì tốt hơn nhỉ? Nhưng Âu Dương Lãnh sẽ để cho mình đi sao? Cô rất muốn thử hỏi Âu Dương Lãnh, hơn nữa vừa mới nói chuyện với Đinh Hoa, lòng cô rất rối rắm!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Cô Muốn Đi Làm

Cô lặng lẽ trộm nhìn gương mặt tuấn tú của Âu Dương Lãnh đang lái xe, chỉ thấy vẻ mặt và đôi mắt lạnh lùng chuyên chú lái xe đi về phía tập đoàn Âu Dương, để lại cho Vu Thiện gò má lạnh lẽo, bầu không khí bên trong xe nặng nề, khiến Vu Thiện mấy lần muốn nói chuyện nhưng không biết làm thế nào.

Vu thiện lấy hết dũng khí, khó khăn mở miệng: “Tôi muốn đi làm, có thể không?” Cô cần phải có sự nghiệp, chứng minh giá trị của bản thân mình.

“Cái gì?” Âu Dương Lãnh không quay đầu nhìn cô, môi mông nhả ra từ không hiểu, ở nhà Âu Dương ăn ngon ở sướng, đi ra ngoài làm việc làm gì?

“Tôi muốn đi làm!” Vu Thiện lặp lại một lần nữa, tròng mắt mở to tha thiết nhìn Âu Dương Lãnh, hai ngón tay vô ý xoắn chặt, cô học thiết kế nhiều năm như vậy, hi vọng có một ngày có thể thực hiện được giấc mộng của mình.

“Không được, ngoan ngoãn ở nhà để thím Lan chăm sóc em.” Âu Dương Lãnh đọc đoán nói, không chút nào muốn Vu Thiện đi ra ngoài làm việc, hơn nữa anh đã đồng ý với mẹ của cô, chăm sóc tốt cho cô.

“Tại sao?” Vu Thiện vẫn muốn tiếp tục thuyết phục anh: “Tôi sẽ về nhà đúng giờ, sẽ không gây phiền toái!”

“Cho tôi một lý do!” Liếc thấy ngón tay cô xoắn chặt, Âu Dương Lãnh nhìn Vu Thiện, cô không hài lòng ở trong nhà Âu Dương! Lê)quy(Đôn

“Tôi... Tôi không muốn làm người ăn rồi ở không.” Lý do này có thể thuyết phục anh ta không? Vu Thiện bất an nhìn Âu Dương Lãnh.

“Chỉ có một điều kiện, không cho phép tìm đàn ông khác!” Âu Dương Lãnh mở miệng, anh biết trước kia cô thích làm việc, đã từng một ngày có thể làm ba công việc khác nhau.

“Cảm ơn anh!” Vu Thiện cảm kích nói với Âu Dương Lãnh, mặt mày hớn hờ, chỉ cần anh ta chịu để cho mình đi làm việc, chút yêu cầu này coi là gì, hơn nữa cô không có những người bạn là đàn ông.

“Nhớ kỹ em nói, để cho tôi phát hiện đừng nói tôi không cho em cơ hội.” Nhìn thấy cô vui vẻ như vậy, Âu Dương Lãnh có chút mất hứng, trái tim ngọt ngào, cô vui vẻ như vậy không phải là vì không muốn ở bên cạnh mình đấy chứ?

“Tôi biết rồi.” Vu Thiện không quan tâm thái độ tồi tệ của anh, chỉ cao hứng cười, cô có thể thực hiện giấc mộng của mình rồi.

Xe nhanh chóng tới tập đoàn Âu Dương, Âu Dương Lãnh dừng xe xong đi xuống trước, Vu Thiện cũng xuống xe theo, ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao tầng

chiếm diện tích mấy nghìn mét vuông, xây hơn trăm tầng, cao ngất trời đứng vững vàng, kiến trúc hùng vĩ, khiến người ta đầu choáng mắt hoa.

Tập đoàn Âu Dương ăn sâu bén rễ ở thành phố S, ba đời tổng giám đốc đều là người có quyết định sách lược rất xuất sắc, nhất là Âu Dương Lãnh. Từ sau khi anh tiếp quản, sự nghiệp tập đoàn ngày càng đạt tới đỉnh cao, càng củng cố sự nghiệp của tập đoàn Âu Dương thêm! Vu Thiện thầm thề, cô nhất định sẽ tạo nên một công ty có quy mô lớn như vậy.

“Đi thôi.” Âu Dương Lãnh cất bước đi tới trước mặt Vu Thiện, đôi mắt đẹp mang chút cưng chiều nhìn Vu Thiện đang chuyên chú ngắm nhìn kiến trúc bề thế của tập đoàn Âu Dương, nét mặt cô khiến anh suy nghĩ, có gì đáng để cô nhìn?

“À.” Vu Thiện thu hồi suy nghĩ, xoay người đi theo Âu Dương Lãnh, bị Âu Dương Lãnh nhìn chăm chăm khiến cả người không thoải mái, mặt đẹp ửng đỏ, tránh tầm nhìn của anh, cúi đầu nhìn mặt đất.

Âu Dương Lãnh thấy vẻ mặt cô như vậy khẽ cong môi cười, sau đó vươn tay ôm chặt eo cô, nhấc chân đi về phía tập đoàn. Mặc dù thân thể Vu Thiện cứng nhắc trong ngực Âu Dương Lãnh, nhưng cô không gây dục, mặc kệ Âu Dương dẫn cô đi.

Dọc đường đi nhân viên nam nữ nhìn thấy Âu Dương Lãnh và Vu Thiện xuất hiện cùng nhau, rồi rút thả công việc trong tay, hành lễ chúc mừng Âu Dương Lãnh, “Chúc mừng tổng giám đốc, phu nhân tổng giám đốc!” Sau khi anh đi qua cửa thì sôi nổi xì xào bàn tán.

Âu Dương Lãnh chỉ “Ừ” một tiếng, sau đó trực tiếp mang Vu Thiện đi về phía thang máy, từ đầu tới cuối Vu Thiện không nói gì, không ngẩng đầu, bên tai nghe lời mấy người kia nói chỉ cảm thấy khó thở.

Tới chỗ thang máy, cửa mở ra, Âu Dương Lãnh và Vu Thiện đồng thời nhấc chân bước vào, cửa thang máy đóng lại từ từ đi lên, hai người không ai nói gì, bầu không khí có chút ngột ngạt, nhưng Vu Thiện không biết mình có thể nói gì, chẳng thể làm gì khác hơn là im lặng.

“Đỉnh” thang máy đi tới tầng làm việc của tổng giám đốc, Âu Dương Lãnh đi ra ngoài, Vu Thiện đi theo phía sau, bọn họ vừa ra tới, đám thư ký ở tầng làm việc tổng giám đốc vội dừng công việc, tò mò nhìn Âu Dương Lãnh và Vu Thiện.

Hắc Mộc tiến lên nghênh đón: “Tổng giám đốc.” Khi nhìn thấy Vu Thiện phía sau, lập tức dừng lời muốn nói lại.

“Lát hãy nói.” Âu Dương Lãnh biết Hắc Mộc có lời muốn nói, xoay người liếc nhìn Vu Thiện, nói với đoàn thư ký: “Dẫn cô ấy đi nghỉ ngơi.”

“Dạ.” Một nữ thư ký ăn mặc khéo léo già dặn đứng ra nói với Vu Thiện: “Xin mời phu nhân đi bên này.” Rồi lễ phép dẫn Vu Thiện đi vào một căn phòng, Âu Dương Lãnh không nhìn Vu Thiện mà vào phòng làm việc của mình, Hắc Mộc liếc nhìn bóng dáng Vu Thiện rồi đi, sau đó cũng rời khỏi đó.

Nhìn Vu Thiện đi, tất cả mọi người trở lại vị trí làm việc của mình, mặc dù biết Vu Thiện vừa mới kết hôn với tổng giám đốc, nhưng với sự xuất hiện của Vu Thiện, rất nhiều người thầm hoài nghi, vì bọn họ rất rõ ràng lúc tổng giám đốc và cô ấy kết hôn, đảng nhà gái chỉ có một người mà thôi, nhìn ra không phải được cưng chiều lắm. Nhưng không ai dám nói gì, vì tổng giám đốc nổi tiếng nghiêm nghị, không thể phạm sai lầm trong công việc.

Vu Thiện đi theo cô ta, tầm mắt tò mò dọc đường đi của mọi người khiến cô không thoải mái, nhưng cô không thể bày tỏ gì, cô không hiểu vì sao Âu Dương Lãnh muốn dẫn cô tới tập đoàn Âu Dương, đối với người đàn ông kia cô vẫn không đoán ra được.

“Phu nhân, đây là phòng nghỉ ngơi tạm thời, cô nghỉ ngơi cho khỏe.” Nữ thư ký khôn khéo nói xong bảo Vu Thiện đi vào, sau đó đóng cửa rồi đi. Vu Thiện đứng cạnh cửa ngẩng đầu nhìn căn phòng nghỉ, không gian rất rộng, bên trong sắp xếp rất hài hòa, vách tường màu trắng, cửa sổ sát đất rất rộng được rèm cửa che ánh nắng trời chói mắt rọi vào. Cô mở rèm cửa để ánh nắng trời chiếu vào, làm trong phòng tràn đầy sức sống, một chiếc giường đơn đặt ở giữa phòng, bên phải là một tủ sách, bên trong có nhiều sách khác nhau.

Vu Thiện rất kinh ngạc tiêu sái đi tới trước tủ sách, dùng chân quan sát, sách ở đây rất đa dạng, có rất nhiều sách mà cô thích đọc, cô thầm nghĩ, không nhìn ra Âu Dương Lãnh thích đọc sách như vậy. *lê:Quý:Đôn*

Đưa tay lấy một quyển sách về thiết kế thời trang ra, ngồi trên giường xem qua, có những cuốn sách này cô ở đây sẽ không buồn chán, Vu Thiện dứt khoát nằm trên giường đọc, đây là thói quen của cô, trước kia chỉ cần có thời gian, cô sẽ nằm trên giường đọc sách!

Bất tri bất giác nằm trên giường ngủ thiếp đi, Âu Dương Lãnh tới thì thấy cô như mỹ nhân ngủ say, khóe mắt nhìn thấy sách bên cạnh cầm lên nhìn, cô thích thể loại sách này?

Nhẹ nhàng ghé chân giúp cô, Âu Dương Lãnh hôn khẽ lên gò má cô, không muốn quấy rầy giấc ngủ của cô nên nhẹ nhàng đi ra ngoài, vốn muốn xem cô đói bụng hay không, dù sao cũng đã muộn rồi, nhưng không ngờ rằng cô đã ngủ. Lúc Âu Dương Lãnh đóng cửa, liếc nhìn bộ dạng cô ngủ say lả lủn, cười mím ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 56: Ăn Cơm

Khi Vu Thiện tỉnh dậy trong phòng tối đen, căn phòng vắng lặng khiến cô không thể không hoảng sợ, đây là đâu? Tại sao cô ở chỗ này? Cô ôm chân nhìn xung quanh, trong đầu chợt nhớ tới đây là tập đoàn Âu Dương! lqdon

Cô nhớ lại được Âu Dương Lãnh dẫn tới tập đoàn Âu Dương, sau đó cô đọc sách ở đây rồi ngủ thiếp đi, như vậy chân trên người mình là do anh ta đắp giúp mình? Vậy anh ta đâu?

Cô nhấc chân lên chân không bước xuống giường đi tới trước cửa sờ sát đất, nhìn đèn neon, đèn xe, không biết bây giờ là mấy giờ, cô ngủ bao lâu rồi?

Chẳng biết Âu Dương Lãnh đi đâu? Sao bỏ mình lại chỗ này? Không được, cô phải đi về. Trờ lại giường mặc quần áo tử tế xỏ giày vào, sau đó đi về phía cửa, vừa vươn tay cầm lên tay cầm, còn chưa kéo cửa đã mở ra, Âu Dương Lãnh đang đứng trước cửa.

“Em tỉnh rồi?” Ánh đèn ngoài cửa khiến Vu Thiện khó chịu nhắm mắt lại, Âu Dương Lãnh cẩn thận quan sát cô, nhìn sắc mặt cô đã khá hơn rất nhiều, trắng mịn khiến anh muốn vuốt ve, nhớ tới bộ dạng cô nằm dưới người mình thừa nhận sự yêu thương, còn cảm xúc của cơ thể cô, khí nóng ở bụng dưới tích tụ lại!

“Vâng.” Vu Thiện chỉ nói một từ, cảm giác cổ họng khô khốc, mở mắt ra nhìn khuôn mặt tuấn tú của Âu Dương Lãnh, sự quan tâm trên mặt anh giờ phút này không giống là giả.

“Đi thôi, ăn cơm.” Âu Dương Lãnh đưa tay kéo đôi tay hơi lạnh của cô, mảy rậm cau chặt, cô lạnh? Nhìn quần áo mỏng manh trên người cô, môi mỏng không vui quát lớn: “Sao không biết mặc thêm áo?” Hiện giờ đã là đầu thu, ban đêm rất lạnh. Nói xong liền cởi áo vest trên người mình khoác lên người cô.

“Tôi ớn mà.” Vu Thiện khoác chiếc áo khoác, mùi hương bạc hà dễ chịu trên người anh khiến mặt cô đỏ bừng, nói lời từ chối, tay cũng muốn cởi áo trả lại cho anh: “Tôi không lạnh.”

“Mặc vào!” Sắc mặt Âu Dương Lãnh đông cứng, ẩn chứa tức giận nhìn về mặt vô tội của Vu Thiện, mấy ngày nay ngoan ngoãn như vậy, sao sau giấc ngủ lại thay đổi?

“À.” Vu Thiện thấy Âu Dương Lãnh tức giận, vội đề áo xuống, ngoan ngoãn mặc vào, tại sao mình lại quên mất là phải giữ bộ dạng ngoan hiền trước mặt anh ta!

“Đi thôi.” Âu Dương Lãnh tự nhiên dắt tay cô, cất bước đi ra ngoài, có cảm giác Vu Thiện hơi kháng cự, nhưng anh nắm tay cô rất chặt, giống như sợ cô sẽ đi mất, Vu Thiện chợt nảy ra suy nghĩ như vậy, tại sao mình lại có cảm giác đó?

Đi theo Âu Dương Lãnh bước tới trước cửa thang máy, ở đây ngoại trừ bọn họ ra thì không có ai, cũng đúng thôi, đã tám giờ tối, cũng tan làm rồi, nhưng tại sao Âu Dương Lãnh không gọi mình dậy về?

Đến thang máy, hai người cùng đi vào, thang máy chậm chậm đi xuống, trong không gian kín mít của thang máy chỉ có tiếng hít thở của hai người. Vu Thiện có chút không biết làm sao, tay bị Âu Dương Lãnh nắm chặt hơi khó chịu, nhưng không dám rút ra, Âu Dương Lãnh ôn hòa như vậy lần đầu tiên cô gặp, cúi đầu không dám nhìn.

Âu Dương Lãnh chứng kiến vẻ mặt khó xử của Vu Thiện trên vách tường thang máy, cánh tay hơi giãn ra, kéo Vu Thiện sát vào người mình, hai tay vòng qua eo cô đầu tựa vào đầu cô, ngửi mùi thơm tóc cô, là hương hoa lài làm tinh thần người ta thoải mái.

Vu Thiện hơi né tránh, thấy Âu Dương Lãnh tăng lực nên đành phải thôi, khi nhìn thấy bóng dáng hai người dựa sát vào nhau trên vách tường thang máy thì hoảng hốt, hai người giống như đôi tình nhân yêu nhau thắm thiết, dựa sát vào nhau. “Đình” cửa thang máy mở ra, Vu Thiện giẫy dụa, Âu Dương Lãnh buông eo cô ra, đôi lại kéo tay cô đi ra khỏi thang máy, lúc ra bên ngoài bảo vệ đứng một bên mở cửa, cung kính tiễn đưa Âu Dương Lãnh rời đi.

Vu Thiện cùng đi theo, ánh đèn rực rỡ muôn màu, đường phố ban đêm rất náo nhiệt, cửa hàng mọc san sát nhau, người đến người đi trên đường phố. Vu Thiện nhìn những người đi lướt qua mình, có tình nhân, cũng có người độc thân, đã bao lâu rồi mình không thông dong tự tại như những người đó! lqquydonn

Đối diện với tập đoàn Âu Dương có một nhà hàng, vốn là một nhà hàng nổi tiếng, có rất nhiều tổng giám đốc những công ty nổi tiếng đến ăn cơm, Âu Dương Lãnh mang theo Vu Thiện tới, nhân viên phục vụ vội vàng nghênh đón: “Xin chào tổng giám đốc Âu Dương.”

Âu Dương Lãnh mang Vu Thiện đi tới vị trí gần cửa sổ, kéo Vu Thiện ngồi xuống, Vu Thiện cẩn thận quan sát, chỗ bọn họ vừa ngồi có thể nhìn cảnh tượng toàn bộ phòng ăn, lúc này nhân viên phục vụ cung kính hỏi: “Tổng giám đốc Âu Dương, như cũ sao?”

“Ừ.” Anh đáp một tiếng, phát tay ý bảo nhân viên phục vụ rời đi, Âu Dương Lãnh phát hiện tầm mắt của Vu Thiện vội nhìn theo, ánh mắt dừng trên một bóng dáng quen thuộc: “Thật là đúng dịp.”

Vu Thiện cũng không biết Âu Dương Lãnh nói gì, “Anh nói gì?” Cô nhìn chỗ này đầy người, nhìn quần áo bọn họ đều gọn gàng xinh đẹp, vừa nhìn đều biết là người có tiền.

“Tổng giám đốc Âu Dương, chào anh.” Một giọng nói phá vỡ đoạn đối thoại của bọn họ, một người đàn ông quần áo đắt tiền ôm eo một người phụ nữ xinh đẹp đứng trước bàn Âu Dương Lãnh, cợt nhả nói.

“Ừ, tôi dùng cơm à?” Âu Dương Lãnh rất khách sáo nói chuyện với đối phương, hai chân thon dài dưới bàn bắt chéo lên nhau, lười biếng nhìn đôi nam

nữ trước mắt.

“Ăn no rồi, không quấy rầy các người nữa, lần sau nói chuyện.” Người đàn ông nhanh chóng ôm lấy người phụ nữ rồi đi, không thèm để ý tới thái độ của Âu Dương Lãnh chút nào.

Vừa lúc nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, Vu Thiện nhìn đồng hồ ăn không hiểu sao không đói bụng, từ nhân viên phục vụ hỏi câu như cũ kia, đến người phụ nữ vừa rồi đều khiến trong lòng cô rất không thoải mái.

“Ăn đi.” Âu Dương Lãnh thấy Vu Thiện không động đũa, quan tâm nói, gấp một món đặt vào trong chén cô, quán ăn khuya này thức ăn rất ngon miệng.

Vu Thiện yên lặng dùng cơm, đè nén sự khó chịu trong lòng xuống, ép mình ăn cơm, cô tự nói với bản thân, thân thể của cô quan trọng hơn, bất kể như thế nào đi nữa cũng không thể đói bụng.

Sau khi cơm nước xong, Âu Dương Lãnh kéo Vu Thiện rời đi, lúc gần tới cửa anh liếc mắt nhìn bóng dáng trong góc tối, sau đó cùng Vu Thiện lái xe về nhà, còn Vu Thiện tuyệt nhiên không biết gì.

Âu Dương Văn và bạn gái đang dùng cơm, anh ta không ngờ Âu Dương Lãnh và Vu Thiện lại xuất hiện ở nơi này, nhưng Vu Thiện không phát giác được sự tồn tại của anh ta, song thấy bọn họ dựa sát nhau rồi đi, trong lòng không tránh khỏi khó chịu, ngay cả sắc mặt cũng khó nhìn. Bạn gái phát hiện ra muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi, không thể làm gì khác hơn là ôm một bụng lửa giận, im lặng nhìn anh ta, cảm giác trái tim anh ta dường như đã đi theo đôi nam nữ trước mặt, khiến lòng cô ta phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Được Như Ý Muốn

Ngày hôm sau Vu Thiện dậy rất sớm, đã không thấy bóng dáng Âu Dương Lãnh đâu, nhưng đã thành thói quen, cô nhanh chóng rửa mặt xong sau đó đi ra ngoài, hôm qua nhận được sự đồng ý của Âu Dương Lãnh, thím Lan và người giúp việc sẽ không ngăn cản mình đi ra ngoài chứ? lequidon

Bước xuống cầu thang vừa lúc thím Lan làm xong bữa ăn sáng bụng ra: “Chào buổi sáng mợ chủ, có thể ăn điểm tâm.”

“Vâng, Âu Dương Lãnh đâu ạ?” Vu Thiện hỏi, ngồi xuống bàn ăn tùy ý hỏi.

“Cậu chủ chạy bộ buổi sáng, mợ chủ muốn đợi cậu chủ sao?” Thím Lan vừa dọn bát đũa vừa trả lời, từ trước tới giờ cậu chủ có thói quen chạy bộ vào sáng sớm, chỉ là gần đây giảm bớt.

“Không đợi.” Vu Thiện bụng chao thịt nạc thím Lan đặt trước mặt múc một ngum, hạt gạo tròn mềm nhũn, tay nghề thím Lan rất tốt.

“Mợ chủ phải ra khỏi nhà?” Thím Lan nhìn thấy cô để túi xách bên cạnh thì hỏi, cậu chủ không dặn bảo để mợ chủ đi ra ngoài.

“Đúng vậy, phải đi làm, cậu chủ nhà bà đã đồng ý.” Vu Thiện thấy sắc mặt nghi ngờ của thím Lan có chút mất hứng nói, chẳng lẽ Âu Dương Lãnh đổi ý? Nhất thời chẳng có khẩu vị gì.

“À, cậu chủ không nói.” Thím Lan thu hồi tầm mắt, đứng bên cạnh.

“Dậy sớm như vậy, sao không ngủ thêm một lát?” Đang lúc im lặng từ cửa truyền đến giọng nói vui vẻ, Âu Dương Lãnh mặc một thân quần áo thể thao từ cửa đi vào, ngồi xuống bên cạnh Vu Thiện, vẻ mặt lạnh lùng bình thường không thấy đâu, dường như trong thoáng chốc trở nên gần gũi bình dị.

Vu Thiện im lặng, từ từ ăn cháo trong chén, hôm nay Âu Dương Lãnh khiến cô có ảo giác, dường như hai người là vợ chồng đã già, nói lời bình thường, làm chuyện bình thường.

“Chào buổi sáng cậu chủ.” Thím Lan chủ động múc cháo cho Âu Dương Lãnh, cậu chủ và mợ chủ thật xứng đôi.

“Tôi no rồi.” Vu Thiện để bát đũa xuống, không thể không đối mặt với Âu Dương Lãnh: “Không phải hôm qua anh đã đồng ý với tôi để tôi đi làm rồi sao?”

“Không thể chờ đợi được à?” Âu Dương Lãnh nhún mày, động tác ăn cháo không ngừng, động tác ưu nhã nhưng ánh mắt nhìn Vu Thiện rất nghiêm nghị.

“Ừm, tôi không muốn ở không chút nào.” Vu Thiện khó khăn đón tầm nhìn của anh, vì có thể đi làm, đánh bạo nói.

“Tôi tập đoàn Âu Dương đi.” Anh đồng ý là không sai, nhưng không đồng ý để cô đi chỗ khác, sau đó anh tiếp tục ưu nhã ăn cháo.

“Anh nói gì?” Vu Thiện lập tức đứng dậy, cảm giác giống như bị Âu Dương Lãnh đùa bỡn, rõ ràng hôm qua anh ta không bảo mình đi tới tập đoàn Âu

Dương!

“Ngồi xuống.” Sắc mặt Âu Dương Lãnh tối xuống, động tác ăn cháo lập tức dừng lại, dám có ý kiến với lời anh nói?

“Nhưng mà...” Cô không muốn tới tập đoàn Âu Dương! Như vậy không phải là phải ở dưới mắt Âu Dương Lãnh sao? Theo cô biết, tập đoàn Âu Dương không có lĩnh vực thiết kế thời trang.

“Mợ chủ, nghe lời cậu chủ đi.” Thím Lan đứng lúc nói, đưa tay kéo Vu Thiện ngồi xuống, ánh mắt ý bảo cô chú ý sắc mặt cậu chủ, cậu chủ thích mềm không thích cứng.

“Một là ở nhà, chăm sóc tốt cho thân thể, hai là tới tập đoàn Âu Dương.” Âu Dương Lãnh đề chén xuống, đưa ra hai lựa chọn, bị Vu Thiện quấy nhiễu tâm tình buổi sáng cũng thay đổi. Hơn nữa đề Vu Thiện ở bên ngoài, sao cũng thấy không yên lòng.

“Đi tập đoàn Âu Dương.” Chỉ cần có thể làm việc, đi đâu chả giống nhau! Vu Thiện thỏa hiệp, vốn muốn tới cửa hàng thời trang của Thượng Quan Thanh, bây giờ bị cản lại, nhất thời giống như quả bóng xì hơi, mặt ủ mảy chau.

“Tĩnh tĩnh” điện thoại trong túi quần Âu Dương Lãnh vang lên, anh lấy ra nhìn thấy dãy số quen thuộc, ấn nút nghe máy: “A lô, có chuyện gì?”

Không biết đối phương nói gì, mảy rậm Âu Dương Lãnh nhú lại, cả người thờ dốc, gương mặt tuần tú có chút khó coi, trợn mắt nhìn Vu Thiện một cái, Vu Thiện không hiểu vì sao bị trừng, nhưng cô không dám nói lời nào.

“Được.” Chỉ nói lời này rồi cúp máy, gương mặt tuần tú đen thui nhìn Vu Thiện: “Thượng Quan Thanh bảo em đi làm.” Nếu như ngày đó không phải Thượng Quan Thanh gọi điện thoại cho anh, cũng không biết Vu Thiện làm loạn đến khi nào.

“Thật ư.” Vu Thiện vui mừng hỏi, đôi mắt hé ra tia sáng chói mắt, thì ra cú điện thoại này là của Thượng Quan Thanh gọi tới, tốt quá, hôm nay cô ấy giúp mình một việc lớn.

“Có phải đã được như ý muốn nên cao hứng?” Đến phiên Âu Dương Lãnh mất hứng, giống như Vu Thiện muốn bay ra khỏi bàn tay mình, cảm giác kỳ lạ.

“Ặc...” Vu Thiện tiếp xúc với hơi thở lạnh lùng của Âu Dương Lãnh lập tức thu lại nụ cười, cô cẩn thận nhìn Âu Dương Lãnh, không thể vì bộ dáng hí hửng nhất thời của mình mà chọc giận anh ta lần nữa, nếu không cơ hội rất vất vả mới có được này liền bị hẫng.

Âu Dương Lãnh liếc nhìn vẻ mặt dè dặt của Vu Thiện, trông mắt đen nháy không vui chột lóe ánh sáng, cuối cùng không nói gì liền đi ra đại sảnh: “Còn không theo mau!”

“À.” Anh trở mặt nhanh quá, Vu Thiện thầm nói, cơ mặt không dám thả lỏng cầm túi xách của mình đi theo sau Âu Dương Lãnh, anh ta đây là để mình đi làm?

“Ngồi vào đi.” Âu Dương Lãnh đi tới chiếc xe đã chờ trong sân từ sớm, đó là xe giành riêng cho anh lái, mở cửa phía ghế lái phụ bảo Vu Thiện ngồi vào. Vu Thiện rất nghe lời, sau đó Âu Dương Lãnh ngồi vào ghế lái, lái xe ra khỏi sân. Thím Lan đứng nhìn từ phía sau, cảm giác cậu chủ đã bắt đầu nhượng bộ mợ chủ rồi.

“Sau này đi làm phải chờ tôi, biết chưa?” Hai mắt Âu Dương Lãnh chuyên chú lái xe, vừa lái vừa nói, trong lòng thầm nghĩ, vì phòng ngừa cô bị người khác để mất tới, có nên phải người đi theo cô không.

Nhìn đường đi tới cửa hàng thời trang của Thượng Quan Thanh, Vu Thiện nói: “Vâng” một tiếng trả lời anh, bỗng nhiên nhớ tới gì đó lại nói: “Cảm ơn anh.”

“Đừng để tôi biết em làm loạn ở bên ngoài.” Âu Dương Lãnh hừ một tiếng, cô là của anh.

Vu Thiện không trả lời, im lặng suốt dọc đường đi, xe rất nhanh tới chỗ Thượng Quan Thanh, lúc này là sau giờ cao điểm đi làm, Vu Thiện xuống xe còn chưa đứng vững Âu Dương Lãnh đã lái xe đi, nhanh chóng biến mất trước mắt cô.

Vu Thiện làm như không thấy hành động của anh, đi thẳng vào trong cửa hàng, đã lâu rồi không tới có cảm giác như mấy đời. Lý Dung đang sửa sang lại hàng trên giá, thấy đã Vu Thiện lâu không xuất hiện kích động tiến lên ôm lấy cô: “Cuối cùng cậu cũng tới làm à?”

“Ừ, Thanh đâu?” Về mặt Vu Thiện cũng kích động, mặc dù chỉ làm việc ở đây một ngày nhưng cảm thấy Lý Dung rất tốt.

“Cậu ấy còn chưa tới.” Lý Dung nói rồi lôi kéo Vu Thiện đi vào phòng tiếp khách ngồi xuống ghế nghỉ chân, kể Vu Thiện nghe những chuyện trong khoảng thời gian Vu Thiện rời đi, khiến Vu Thiện cảm thấy vẫn còn có người nhớ tới mình.

“Vậy chúng ta làm việc thôi.” Nói chuyện lúc lâu, Vu Thiện vội dẫn Lý Dung đi làm việc, rốt cuộc có thể thực hiện giấc mơ của mình, đây là cơ hội vô cùng hiếm có, cô nhất định phải nắm chặt!

Công việc bận rộn lại còn phong phú, trong lòng cô chảy qua cảm xúc thỏa mãn trước này chưa từng có, lo lắng những ngày qua tan thành mây khói trong nháy mắt, cảm giác giống như sống lại!

Chương 58: Mong Chờ Trải Nghiệm

Trong công việc thời gian thường trôi rất nhanh, bất tri bất giác đã đến giờ tan làm, cửa hàng chỉ còn một mình Vu Thiện, vì Lý Dung có chuyện nên về trước, còn Thượng Quan Thanh cả ngày chả thấy xuất hiện. lequydoni

Lúc hơi muộn, Âu Dương Lãnh gọi điện tới bảo cô chờ anh, vốn cô không muốn về sớm, đúng hợp ý mình, cô ngồi trước máy tính trên bàn nhàm chán lướt web, lại phát hiện ra một tin khiến người ta phấn khởi!

Công ty thời trang Sở thị nổi tiếng thành phố S đăng tin công khai chiêu mộ nhà thiết kế trên Internet, chỉ cần mẫu thiết kế nhận được lời đánh giá tốt của tổng giám đốc, thì lập tức được công ty đào tạo!

Cô cẩn thận xem đi xem lại tin tức này, nói không kích động là giả, mặc dù cô chưa tốt nghiệp, nhưng cũng không còn bao lâu nữa, bây giờ đang ở giai đoạn thực tập, cho nên cô mới không cần ngày nào cũng đi học, chỉ cần có thời gian có thể đi làm việc.

Cô cũng muốn thử năng lực thiết kế của mình, có đạt được yêu cầu cao hay không, hơn nữa đây là cơ hội khó có được! Vu Thiện cắn môi, cô mãi xem, ngay cả có người đi tới cũng không phát hiện ra.

“Muốn đi thi đi thôi.” Thượng Quan Thanh xem tin tức này, nói với Vu Thiện cô gái còn chưa tốt nghiệp, đoạn đường rất chông gai, nếu như không có thực lực rất khó sinh tồn trong giới thời trang, ngay cả cô ấy cũng chỉ là kẻ gà mờ.

“Thanh!” Vu Thiện nghe lời cô ấy lập tức quay đầu, vui mừng hô lớn, đồng thời nhìn về phía cô ấy: “Cậu đi đâu vậy?”

“Thiện Nhi, mấy ngày không gặp, càng ngày càng đẹp.” Không ngờ Vu Thiện lại nhiệt tình như vậy. Thượng Quan Thanh đưa tay vỗ lưng cô, thời gian qua Âu Dương Lãnh vẫn giữ liên lạc với cô, nếu như không phải cô điện thoại tới thì Vu Thiện chưa chắc có thể xuất hiện ở đây, chỉ là không ngờ Âu Dương Lãnh quan tâm Vu Thiện như vậy.

“Còn không xinh bằng cậu đâu.” Vu Thiện cười buồn cô ấy ra, cô chưa bao giờ là người nhiệt tình như vậy, chỉ vì hôm nay nhờ có sự giúp đỡ của cô ấy, mình mới có thể ra ngoài.

“Có phải cậu cảm thấy hứng thú với thiết kế thời trang của công ty Sở thị?” Thượng Quan Thanh thả tay xuống, cùng Vu Thiện xem tin tức trên internet. Trang phục Sở thị rất nổi tiếng trong giới thời trang hiện nay, dưới trướng có rất nhiều nhà thiết kế, có mấy người là thiết kế nổi tiếng, sao lại muốn tuyển lính mới?

“Ừm, nhưng tớ không có lòng tin với tác phẩm của mình.” Vu Thiện nhìn tin tức, ủ rũ cúi đầu nói, cô chỉ có thể xem trò giỏi hơn thầy, song so sánh với những bậc thầy kia thì còn kém rất xa.

“Thử xem sao.” Thượng Quan Thanh nói, cô cũng từng như Vu Thiện, muốn bước lên con đường hoàn thành giấc mơ của mình, đáng tiếc người nhà ngăn cản, còn có người đàn ông kia hãm hại khiến cô không cách nào phát huy sở trường của mình được.

“Nhưng...” Vu Thiện do dự, cô thật sự có thể sao?

“Cậu chưa từng thử sao biết được?” Bất kể kết quả như thế nào, chỉ cần thử qua mới biết thất bại có tư vị gì. leqdon

“Cậu nói đúng, thất bại thì xem như rút kinh nghiệm.” Vu Thiện kiên định nói, cô học trong trường nhiều như vậy, đây là thời điểm phát huy thực lực của mình.

“Thế này mới được, cố gắng lên!” Thượng Quan Thanh khích lệ nói, lúc trước nhìn thấy thực lực của Vu Thiện rất cao nên mình mới giúp cô ấy một tay.

“Cảm ơn cậu!” Vu Thiện cảm thấy tràn đầy lòng tin, đây là bước đầu tiên cô thực hiện ước mơ, nhất định phải thể hiện cho tốt.

“Tin tin,” tiếng còi xe vang lên ngoài cửa, hai người cùng sững sốt, Âu Dương Lãnh tới?

“Nhanh về đi.” Thượng Quan Thanh ngẩng đầu nhìn chiếc xe bên ngoài cửa sổ cửa hàng, anh Âu Dương đối xử với Vu Thiện tốt quá.

“Thanh, cậu cũng nghỉ sớm đi.” Vu Thiện dọn dẹp đồ đạc của mình bỏ vào túi xách, vẫy tay với Thượng Quan Thanh rồi quay đầu đi ra ngoài.

Thượng Quan Thanh nhìn bọn họ lên xe rồi đi, về mặt cô đơn, nếu như người đàn ông kia được một nửa như anh Âu Dương đối xử với Vu Thiện như vậy, cho dù bị lợi dụng thì sao chứ! “Muốn đi đâu ăn cơm?” Âu Dương Lãnh tùy ý hỏi, đôi mắt chuyên chú lái xe, hôm nay trong bụng xáy ra chút

chuyện, nhưng vì không yên tâm về cô nên anh mới tới.

“Tôi không có ý kiến.” Đối với ăn uống cô không kén chọn, cô biết có ăn là tốt rồi, bỏ tiền là làm chủ, hơn nữa cô không có tư cách làm chủ.

“Đi tới chỗ tối quá ăn thì sao?” Tới hôm qua Vu Thiện ăn liền hai chén cơm, bộ dạng kia cực kỳ giống một đứa trẻ, cũng đúng thôi, cô là đứa trẻ.

Vu Thiện nghĩ tới tối qua sắc mặt lúng túng, tối qua tướng ăn thiếu lễ độ bị phát hiện, khi đó cô đói bụng quá mà.

“Xuống xe đi.” Lúc nói chuyện xe đã tới nhà hàng, Âu Dương Lãnh dừng xe rồi xuống trước, sau đó vòng qua chỗ Vu Thiện lịch sự mở cửa xe giúp cô, Vu Thiện sững sờ, đến nơi rồi?

Vu Thiện lập tức xuống xe, trong lòng thầm nghĩ: Mới vừa rồi không phải vì tối này Âu Dương Lãnh không nói lời lạnh lùng như bình thường, cô mới có thể thả lỏng sự phòng bị đấy chứ?

“Tổng giám đốc Âu Dương, hoan nghênh đến nhà hàng!” Nhân viên phục vụ lập tức chào đón, cung kính dẫn hai người vào vị trí gần cửa sổ tối hôm qua, Vu Thiện sững sờ, lúc này nhà hàng đã đầy ắp người, sao có thể dư chỗ?

“Tổng giám đốc Âu Dương, tất cả như cũ sao?” Đợi sau khi bọn họ ngồi vào chỗ của mình, nhân viên phục vụ cung kính hỏi, lặng lẽ nhìn Vu Thiện một cái, đây không phải là người phụ nữ tối hôm qua ư?

“Ừm.”

“Tôi gọi món khác được không?” Vu Thiện hỏi, ngăn nhân viên phục vụ rồi đi, mới vừa rồi nghe thấy câu như cũ của nhân viên khiến cô nhớ tới tối hôm qua cũng là câu này, khiến lòng cô hơi không thoải mái.

“Được chứ.” Âu Dương Lãnh thoáng sững sờ, gật đầu với nhân viên phục vụ.

“Xin hỏi cô muốn gọi gì?” Nhận được cái gật đầu đồng ý của Âu Dương Lãnh, nhân viên phục vụ vội cầm thực đơn trong tay đưa cho Vu Thiện, không hiểu rõ ý tứ của tổng giám đốc Âu Dương.

“Tôi muốn hai món này.” Vu Thiện tùy ý nói, đưa thực đơn trả lại cho nhân viên phục vụ.

“Xin hai vị chờ một lát.” Nhân viên phục vụ cầm thực đơn lễ phép nói, sau đó rời đi.

“Hôm nay công việc như thế nào?” Để cô làm việc dưới mắt Thượng Quan Thanh, anh rất yên tâm.

Vu Thiện không ngờ rằng anh sẽ chủ động hỏi chuyện này, cô hơi kinh ngạc, sau đó nói: “Tốt ạ.”

“Có gì không hiểu thì hỏi người ta.” Âu Dương Lãnh không bày tỏ mình quen biết Thượng Quan Thanh, cảm thấy không cần thiết.

Vu Thiện ngẩng đầu nhìn Âu Dương Lãnh, phát hiện hôm nay anh có chút khác ngày thường, không phải buổi sáng không chịu đồng ý cho mình đi làm việc sao, sao đề tài nói chuyện buổi tối lại chuyển lên công việc của mình? Sau đó cô “Vâng” một tiếng.

“Xin mời tổng giám đốc Âu Dương từ từ dùng bữa.” Nhân viên phục vụ nhanh chóng mang thức ăn lên, sau đó lùi ra ngoài, trên bàn ngoại trừ hai món Vu Thiện gọi là khác, còn lại tất cả đều giống tối hôm qua. Vu Thiện liếc mắt nhìn một cái, không tỏ ý gì, mặc dù rất đẹp mắt nhưng hương vị khác biệt.

“Nhanh ăn đi.” Âu Dương Lãnh gấp thức ăn giúp Vu Thiện, nếu như không phải Vu Thiện đã biết anh là người như thế nào, giờ phút này thật sự bị tác phong lịch sự của anh hấp dẫn. Người đàn ông biết chăm sóc thu hút rất nhiều ánh mắt của phụ nữ gần đó, cộng thêm dáng vẻ bản thân Âu Dương Lãnh tuấn tú đẹp trai mê người, quần áo và cử chỉ ưu nhã không giống với tầng lớp thấp của xã hội, càng hấp dẫn những người phụ nữ ở trình độ khác nhau.

Vu Thiện im lặng cúi đầu ăn cơm, đối với tầm mắt đổ kỵ mình của phụ nữ xung quanh làm như không thấy, sức hấp dẫn của Âu Dương Lãnh này ghê gớm thật.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Bang Lãnh Thiên

Âu Dương Lãnh gần như không động đũa, từ đầu tới cuối im lặng nhìn Vu Thiện ăn cơm, thỉnh thoảng rót nước cho cô, suốt bữa cơm không nói gì, ăn xong Âu Dương Lãnh đưa cô về nhà, sau đó khi cô bước vào cửa, xe lần nữa nghiêng ngàng rồi đi. Quydonn

Vu Thiện đứng trước cửa nhìn xe rồi đi rồi mới quay người lại, thím Lan đang chờ trong phòng, thấy Vu Thiện về vội tiến lên nhận túi xách trong tay cô, quan tâm hỏi: “Mẹ chủ, mẹ ăn cơm chưa? Cậu chủ đâu?”

“Ăn rồi ạ, Âu Dương Lãnh đi ra ngoài rồi.” Vu Thiện đưa túi cho thám Lan, tự mình đi lên lầu, nếu muốn tham gia thiết kế thời trang, cô phải cẩn thận suy nghĩ nên thiết kế trang phục như thế nào mới có thể bộ lộ hết tài năng.

“Thám Lan, bà cũng đi nghỉ đi.” Cũng đã hơn mười giờ tối, tuổi như thám Lan không thích hợp thức khuya, Vu Thiện tự mình trở về phòng, đóng cửa ngăn thám Lan ở bên ngoài, bận rộn cả một ngày cô rất mệt mỏi.

“Ừ, thám Lan đi đây.” Quả thực muộn rồi, trước kia bà thường về phòng mình rất sớm, nếu như không phải lo mợ chủ về chưa ăn cơm, chỉ e bà đã đi ngủ, thám Lan đi về hướng phòng phía sau nhà Âu Dương.

Vu Thiện nằm trong bồn tắm đầy nước, thư giãn sau một ngày bận rộn mệt mỏi, trong đầu đều là tin tức trên internet, về tập đoàn Sở thị này lúc học trong trường cô đã từng nghe nói, trong đó có rất nhiều nhà thiết kế xuất sắc, nếu như mình không có thiết kế nào đặc biệt, sợ rằng rất khó được chọn lựa.

Vu Thiện vừa nghĩ ngợi vừa tắm, sau khi xong trở về phòng ngủ, cả đêm đều mơ nên thiết kế trang phục như thế nào, ngay cả Âu Dương Lãnh cả đêm không về cũng không phát hiện ra, nhưng cho dù biết anh trở lại, chưa chắc cô đã để ý đến!

Sau khi Âu Dương Lãnh đưa Vu Thiện về lập tức lái xe tới căn cứ bí mật của bang Lãnh Thiên ở thành phố S, hôm nay trong bang gặp chuyện phiền toái, mặc dù không phải là chuyện lớn nhưng anh muốn tự mình xử lý, mới đưa Vu Thiện về nhà rồi tới đây ngay.

Bang Lãnh Thiên xây dựng ở vùng ngoại ô thành phố, cách xa khu náo nhiệt, lái xe tầm hai giờ đồng hồ, Âu Dương Lãnh lái xe tới chân núi, xe không thể đi lên được nữa, Âu Dương Lãnh xuống xe, một lúc sau đã có người tới đón anh.

Quý Tử nhận chìa khóa xe từ Âu Dương Lãnh, cung kính nói: “Lão đại, Hắc Tử đang chờ anh.”

“Ừ, cẩn thận một chút.” Vì bây giờ đang ở dưới chân núi, bất cứ lúc nào cũng có thể bị kẻ địch phát hiện, cho nên ở đây không thể lập đèn, may là trên người Quý Tử có đèn pin.

“Dạ.” Quý Tử chừng ba mươi tuổi, thân hình cao lớn, trên mặt rất ít nụ cười, anh ta ở đây, hoàn toàn để xem xét có người theo dõi hay không.

Lúc này đã sau nửa đêm, bóng cây trên núi lắc lư, gió lớn thổi vù vù, trong bóng tối mờ hồ có bóng người đang đi, nếu như không phải quanh năm tới nơi này, thật đúng là bị hù chết.

Âu Dương Lãnh nhận đèn pin trong tay Quý Tử cất bước đi hướng lên núi, Quý Tử ở lại tại chỗ, Âu Dương Lãnh đi thẳng lên, mặc dù đường đi gập ghềnh nhưng không ảnh hưởng đến bước tiến của anh chút nào. Lê Quý:Đôn

Khoảng nửa giờ sau Âu Dương Lãnh đã đi tới sườn núi, cũng chính là trước tòa nhà trụ sở chính của bang Lãnh Thiên, Hắc Tử đã sớm đợi ở đó, đám người sau lưng Hắc Tử thấy bóng dáng Âu Dương Lãnh, cùng hô lên nói: “Cung kính lão đại!”

Hắc Tử tiến lên từng bước: “Lão đại!”

“Ừ, giải tán đi.” Âu Dương Lãnh phát tay, trừng mắt liếc Hắc Tử, cũng không phải lần đầu anh tới, cần long trọng như vậy không?

“Giải tán đi.” Hắc Tử cúi đầu đi theo sau Âu Dương Lãnh, phát tay để tất cả đàn em lui ra, còn mình hấp tấp đi theo Âu Dương Lãnh tiến vào trụ sở bang Lãnh Thiên.

Kiến trúc ở đây đều một tay Âu Dương Lãnh thiết kế, năm đó anh vẫn còn học trong trường, nếu như không phải Âu Dương Văn đột nhiên xuất hiện, phá hư gia đình Âu Dương vốn đầm ấm, anh vẫn là người đàn ông chưa hiểu trời cao đất rộng là gì.

Mẹ không có đường lui phải rời đi, ba cũng đi tìm phụ nữ bên ngoài, khiến anh không thể không nguy trang cho mình, khi đó anh bắt đầu sáng lập bang Lãnh Thiên.

Sau đó có Hắc Tử trợ giúp, mới có bang Lãnh Thiên quy mô như bây giờ, hiện giờ bang Lãnh Thiên tính bằng đơn vị hàng nghìn người, ngoại trừ mấy người dọc đường lúc này, các chỗ khác cũng có không ít người ẩn mình, cũng có rất nhiều người ẩn thân ở trong tập đoàn Âu Dương, ngoài Âu Dương Lãnh, Hắc Tử và Mộc Tử biết ra thì không ai biết.

Tòa nhà ngoại trừ thiết kế mấy thiết bị bảo vệ an toàn ra, còn xây dựng cả hệ thống phòng ngừa hacker xâm nhập, cái gì gọi là hoàn mỹ, chính là tòa xây dựng với diện tích mấy chục nghìn mét vuông, cao 5 tầng.

Hai người tới phòng làm việc của Âu Dương Lãnh, anh lấy thuốc ra ngồi trên ghế hút, anh không phải là người thích hút, gặp phải chuyện phiền lòng mới rút ra một điếu.

“Lão đại, lần này bang Xích Hòa chơi hơi lớn, thế mà dính vào ma túy!” Bốn bề vắng lặng, Hắc Tử đứng trước mặt Âu Dương Lãnh nói, thu hồi vẻ mặt luôn vui vẻ, nghiêm túc nhìn Âu Dương Lãnh.

“À? Lớn không?” Âu Dương Lãnh chợt cảm thấy hứng thú, lần này về mặt của Hắc Tử khiến anh nghiền ngẫm, từ trước tới giờ Hắc Tử luôn thích đùa bỡn, có rất ít khi nghiêm túc như vậy.

“Kích động cảnh sát rồi hả?”

“Vậy thì không!” Hắc Tử kể hết chuyện mình biết: “Dù sao cảm giác sự kiện ma túy lần này rất đáng nghi, cảnh sát thế mà không biết?”

“Là sao?” Âu Dương Lãnh dừng hút thuốc, neho mắt suy nghĩ: “Cậu biết ma túy tuồn vào lúc nào?”

“Biết, nhưng bọn chúng rất thần bí, không nhận hàng ở thành phố S này.” Hắc Tử càng nghĩ càng kỳ quái, giống như có bàn tay đen thao túng phía sau.

“Theo dõi chặt chẽ bọn chúng, còn cậu phải làm gì thì cứ việc làm đi.” Âu Dương Lãnh nói xong nhắm mắt lại, trong đầu là bóng dáng Vu Thiện.

“Đã biết, anh yên tâm đi.” Hắc Tử cúi đầu tiếp nhận nhiệm vụ Âu Dương Lãnh giao cho, cho dù không có Âu Dương Lãnh ra lệnh, anh ta cũng sẽ xử lý xong chuyện này.

“Gần đây Sở thị có hành động gì?” Âu Dương Lãnh đột nhiên mở hai mắt, nghiêm túc hỏi.

“Gần đây đăng tin tức tuyển mộ nhà thiết kế trên internet, khiến giới thiết kế dậy sóng.” Hắc Tử nói tình hình thực tế, ở thành phố S thì Sở thị là công ty có thực lực so sánh với tập đoàn Âu Dương.

“Bất cứ khi nào cũng phải chú ý tới hắn.” Tổng giám đốc Sở thị này anh gặp mặt mấy lần, không nhìn ra cách làm người của hắn, chỉ biết là không thể khinh thường.

“Vâng, nhưng lão đại, sự kiện tuyển dụng lần này đã được hưởng ứng rộng rãi, nếu như để Sở thị tiếp tục làm tới thì không tốt cho tập đoàn Âu Dương.”

“Ừ, cậu đi xuống đi, làm cho xong chuyện bang Xích Hỏa.” Âu Dương Lãnh lạnh lùng nói một câu, mắt vẫn không mở, cho dù Kinh Sở tạo nên thành tích gì cũng không thể ảnh hưởng tới tập đoàn Âu Dương được.

“Vâng, lão đại, Hắc Tử muốn hỏi một chút, chị dâu có khỏe không?” Hắc Tử cố ý hỏi như vậy, khi đó lão đại còn bảo anh ta đi tìm Vu Thiện.

“Đi ra ngoài!” Âu Dương Lãnh nói, Hắc Tử càng lúc càng lớn mật, lại dám hỏi thăm chuyện của Vu Thiện!

“Vâng, lão đại đừng tức giận.” Hắc Tử nói xong và lui ra ngoài, sắc mặt lão đại thay đổi thật vui quá, kể từ khi mình gia nhập bang Lãnh Thiên tám năm trước, lúc nào lão đại cũng chỉ có một bộ mặt, đó là thái độ lạnh như băng, nếu như không phải biết anh là dạng người như thế nào, anh ta mới không chịu nổi thái độ như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chạm Mặt

Edit: Ngọc Hân

Khi Vu Thiện tỉnh dậy đã hơn 7 giờ sáng, cô luôn có thói quen dậy sớm, tối hôm qua vì suy nghĩ cả đêm ngủ không được ngon lắm, nhưng chuyện này không ảnh hưởng gì tới tâm tình cô cả, sáng sớm cô phải chạy bộ.

Thím Lan đang chuẩn bị bữa ăn sáng trong phòng bếp, Vu Thiện nói với thím Lan là đi ra ngoài chạy bộ, nhận được cái gật đầu của thím Lan mới xoay người rời đi. Chạy bộ khiến cơ thể và thần kinh mình được thả lỏng, trước kia ở nhà cũng thường chạy, nhưng sau này lại bỏ một khoảng thời gian. Còn nhà Âu Dương xây trên khu nhà giàu, khắp nơi đều là núi nhỏ, rừng cây thẳng đứng, đường nhỏ gập ghềnh, thích hợp cho việc chạy bộ.

Chạy một lúc tới bên sườn núi, phong cảnh ở đây rất đẹp, xa xa có một cái hồ, bốn phía đủ loại hoa cỏ, thỉnh thoảng còn có chim bay qua, tạo nên phong cảnh xinh đẹp.

Lúc Âu Dương Lãnh lái xe về nhà thì thấy cảnh đẹp như tranh vẽ, bóng lưng kia cộng thêm phong cảnh xung quanh khiến anh không thể dời tầm mắt, cảnh tượng này đẹp quá.

Vu Thiện dang rộng chân tay, mặc dù còn buổi sáng nhưng ánh mặt trời đã chiếu rọi cả vùng đất, không khí sáng sớm khiến tinh thần người ta thoải mái, cô vẫn muốn chạy tiếp, vì vậy lại cất bước chạy lần nữa.

Âu Dương Lãnh nhìn bóng dáng chạy bộ của cô, lúc thấy quần áo thể thao trên người cô thì khẽ cười, thì ra cô cũng có thói quen thích chạy bộ giống mình. Lê:quy”Đôn

Âu Dương Lãnh vội lái xe vào nhà, có chút không thể chờ đợi muốn chạy cùng Vu Thiện, vốn đêm qua không ngủ nên có chút hơi buồn ngủ, nhưng thấy

bộ dạng kia của Vu Thiện, trái tim anh xao động không yên.

“Cậu chủ, đã về rồi à?” Vừa lúc thím Lan thấy Âu Dương Lãnh xuống xe vội vàng tiến lên hỏi, cả đêm cậu chủ chưa về nhà chắc rất đói bụng.

“Vâng.” Âu Dương Lãnh chỉ nói một từ, vội vàng đi lên lầu.

“Cậu chủ muốn ăn sáng không?” Thím Lan thấy Âu Dương Lãnh hấp tấp lên lầu nghĩ anh đói bụng nên vội hỏi, nhưng chỉ thấy bóng lưng anh, cậu chủ sao vậy?

Một lát sau Âu Dương Lãnh mặc quần áo thể thao đi xuống, không để ý thím Lan đứng ở cửa: “Lát trở lại ăn sau.” Rồi biến mất trong tầm mắt thím Lan.

“Chẳng lẽ cậu chủ muốn chạy bộ cùng mọi chủ?” Thím Lan nhìn theo bóng lưng Âu Dương Lãnh lẩm bẩm nói, như vậy cũng tốt, thể mới có thể bồi dưỡng tình cảm.

Âu Dương Lãnh dùng tốc độ cực nhanh chạy về hướng Vu Thiện chạy, bao nhiêu năm trước mẹ cũng thường xuyên chạy với mình, cũng là tình cảnh như vậy, mẹ chạy trước còn mình đuổi theo phía sau.

Vu Thiện vừa mới bắt đầu chỉ một mình, sau bị một tầm mắt nóng rực nhìn chăm chăm khiến không thoải mái, xoay người muốn nhìn xem là ai, nhưng lại bắt gặp ánh mắt khiến người ta mê mẩn.

Người đàn ông trước mặt rất đẹp trai, khuôn mặt cương nghị ẩn chứa sự dịu dàng, đứng thẳng trước mặt cô, thân hình cao lớn khiến cô có cảm giác bị chèn ép. Cô vô thức lùi về sau từng bước, ánh mắt người đàn ông vẫn đặt trên người mình, làm cô khó chịu, khuôn mặt tuần tú kia có chút kích động.

“Anh là ai? Sao đi theo tôi?” Vu Thiện nhìn chăm chăm người đàn ông, đề phòng hỏi.

“Em quên tôi?” Giọng người đàn ông trầm thấp giống như cây búa đập vào lòng Vu Thiện, lời anh ta là có ý gì?

“Anh biết tôi?” Vu Thiện khẳng định hỏi, cô nghiêng đầu, trong đầu không ngừng tìm kiếm ký ức về người đàn ông trước mặt, nhưng bất kể cô nghĩ thế nào cũng không nhớ nổi.

“Em thật sự quên tôi?” Kinh Sở nhìn vẻ mặt không nghĩ ra của Vu Thiện hỏi, sức hấp dẫn của mình thấp xuống từ khi nào vậy hả?

“Rốt cuộc anh là ai?” Vu Thiện cau mày hỏi, ý của anh ta là mình không được quên anh ta?

“Em không nên quên tôi!” Kinh Sở tiến lên từng bước đi tới trước mặt Vu Thiện, người phụ nữ này cứ như vậy đột nhiên xuất hiện trước mặt anh, khiến anh trở tay không kịp, anh thích phong cảnh nơi đây nên mỗi sáng sớm chạy ra ngoài một vòng, nhưng không nghĩ tới sẽ gặp được Vu Thiện vốn chỉ chạy ngang qua, mặc dù đã biết thân phận cô. Vu Thiện theo lùi về sau từng bước: “Anh đừng tới đây.” Ánh mắt của người đàn ông này đầy tính xâm lược làm cô rất không thoải mái.

“Một mình em?” Kinh Sở thấy cô nhìn mình đề phòng nên dừng bước, anh không hi vọng để lại ấn tượng xấu trong mắt cô.

“Chuyện không liên quan đến anh!” Vu Thiện lạnh lùng nói xong xoay người muốn đi, người này thật khó hiểu, tại sao mình lại quen biết đàn ông như vậy.

“Đừng đi!” Kinh Sở thấy cô muốn đi vội vươn tay kéo tay cô, lực rất mạnh kéo Vu Thiện vào trong ngực mình, tạo thành tư thế mập mờ.

“À...” Vu Thiện không phòng bị nên bị trật chân, cơ thể tự nhiên nghiêng về phía Kinh Sở, hai người thân mật ôm nhau, sau khi Âu Dương Lãnh chứng kiến cảnh này gương mặt tuần tú lập tức tối xuống, không nói một lời rồi khỏi đó.

“Buông tôi ra!” Vu Thiện giãy dụa trong ngực Âu Dương Lãnh, hơi thở trên người đàn ông này phả vào khiến cô không biết phải làm thế nào, ngoại trừ Âu Dương Lãnh, đây là người đàn ông thứ hai ôm cô. lqduydon

“Em đây là đang ôm ấp yêu thương?” Gương mặt cương nghị tuần tú của Kinh Sở nở nụ cười, vẻ mặt đắc ý giống như bắt được mèo con, ôm chặt cô, lần này cô ở trong ngực mình rồi.

“Anh... Mau buông tôi ra.” Vu Thiện không ngờ da mặt người đàn ông này lại dày như vậy, rõ ràng là anh ta kéo mình vào, thế mà chơi xấu với cô!

“Nói cho tôi biết tên của em, tôi sẽ buông em ra.” Phát hiện mặt cô ửng đỏ, Kinh Sở cảm giác tâm tình mình rất tốt, người phụ nữ này rất thú vị.

“Anh...!” Người đàn ông này lại dám uy hiếp cô? Vu Thiện bị Kinh Sở chọc giận ngực phập phồng không ngừng, lại tạo thành một cảnh rất đẹp mắt trong mắt đàn ông.

“Không nói hả? Vậy tôi không buông ra.” Kinh Sở tiếp tục ôm eo cô cất bước đi, khó có được không khí trong lành, không chạy bộ thật đáng tiếc.

“Anh làm gì vậy? Dừng lại!” Vu Thiện bị Kinh Sở chọc giận khuôn mặt ửng đỏ, da mặt người đàn ông này không phải dày bình thường.

“Tên của em.” Kinh Sở lặp lại, cho dù đã biết tên cô, anh vẫn muốn nghe chính miệng cô nói, lần trước chưa kịp hỏi, nếu như lúc ấy biết tên của cô anh sẽ ngăn cản cô gả cho Âu Dương Lãnh.

“Vu Thiện!” Vu Thiện không tình nguyện nói, dù sao cũng chỉ là cái tên mà thôi.

“Tên rất đẹp! Thế này mới ngoan.” Kinh Sở dừng bước, từ từ buông cô ra, cái tên này rất xứng với cô.

“Hừ, vô si!” Vu Thiện chưa đứng vững đã đẩy anh ra, trên chân truyền tới cơn đau, thiếu chút nữa ngã xuống, thật may là Kinh Sở nhanh tay, một lần nữa ôm lấy cô: “Chân của tôi!”

“Em bị trật.” Kinh Sở cẩn thận đỡ cô ngồi xuống, sau đó nhìn chân trần của cô, có phải vừa rồi mình không cẩn thận kéo cô, khiến cô bị trật?

“Đều tại anh, không thì tôi đã không xảy ra chuyện.” Vu Thiện bị cơn đau hành trong lòng bắt đầu nổi giận, đều là lỗi của người đàn ông này.

“Đưa em đi bệnh viện.” Kinh Sở nói xong muốn đưa tay kéo cô, bị Vu Thiện tránh ra: “Anh đừng làm bộ anh tốt bụng.” Nói xong tự ý xoay người rời đi, trong lòng thầm nghĩ: Nếu như không phải do người đàn ông này, sao mình bị thương được!

Kinh Sở nhìn bóng lưng cô đi xa, khoe miệng vui vẻ nhếch lên: Vu Thiện, chúng ta còn gặp lại!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Âu Dương Lãnh Khó Hiểu

Edit: Ngọc Hân –

“Mợ chủ, cô làm sao vậy?” Khi Vu Thiện chân thấp chân cao trở lại nhà Âu Dương, thím Lan kinh ngạc đi tới bên cô, đỡ cô ngồi xuống ghế sofa.

“Không có gì, không cẩn thận bị trật chân ạ.” Vu Thiện ngồi xuống nhìn chân trần của mình nói, chân mình đã sưng lên, khó trách đau như vậy.

“Mợ chủ chờ chút, thím Lan đi lấy hòm thuốc tới.” Sao lại không cẩn thận vậy? Thím Lan đau lòng đi ra ngoài.

“Người đàn ông kia là ai?” Thành linh một giọng nói lạnh lùng vang lên, Vu Thiện nghe thấy tiếng lập tức quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói, thấy cả người Âu Dương Lãnh đang đứng bên cửa sổ, ánh mắt nóng rực tựa như muốn ăn thịt người, âm u đáng sợ, anh ta sao vậy?

“Người đàn ông kia là ai?” Âu Dương Lãnh mang theo hơi thở lạnh lùng đi tới trước mặt Vu Thiện, gương mặt tuấn tú như muốn nổi cơn phong ba, khiến Vu Thiện không nhịn được rùng mình.

“Anh muốn nói gì?” Vu Thiện không hiểu vì sao Âu Dương Lãnh tức giận, người trong miệng anh ta nói là ai? Mình lại chọc giận anh ta lúc nào, cô không thích Âu Dương Lãnh giống như một người chồng bất gian tại trận như vậy.

“Còn giả bộ? Vu Thiện, đừng đùa bỡn trước mặt tôi, em không đủ tư cách!” Anh từ trên cao nhìn về mặt nghi ngờ của Vu Thiện, cuộn chặt hai tay, rất sợ mình kích động bóp chết Vu Thiện! Hình ảnh bọn họ ôm nhau vừa rồi thấm sâu vào trong đầu óc anh, người đàn ông kia anh chỉ thấy phía đằng sau.

“Tôi không biết anh ta.” Thì ra anh ta nói người đàn ông vừa nãy, thật sự không giải thích được, trước mặt Âu Dương Lãnh lại càng không biết giải thích thế nào, cô cũng không biết người đàn ông đó là ai: “Ồ, sao anh biết?”

“Em không biết?” Âu Dương Lãnh bỏ qua vẻ mặt kinh ngạc của cô, kích động nhìn cô: “Đừng tưởng rằng giả vờ như không biết thì tôi không có cách nào để biết hân ta là ai, còn nữa, sau này đừng để tôi bắt gặp các người ở chung một chỗ.”

“Anh nói gì vậy hả?” Vu Thiện khó hiểu nhìn anh, đây là anh ta đang cảnh cáo mình ư?

“Mợ chủ, thuốc tới.” Thím Lan xuất hiện phá vỡ bầu không khí căng thẳng lúc này, Vu Thiện quay đầu đi chỗ khác không nói một câu, còn Âu Dương Lãnh đi thẳng ra ngoài. Thím Lan bước tới bên Vu Thiện, bôi thuốc giúp cô.

Vu Thiện nhìn cơn đau truyền tới, cắn răng chịu đựng, Âu Dương Lãnh còn đứng bên cạnh nhìn mình, cô không thể để biểu tình đau đớn của mình rơi vào tầm mắt anh ta được.

“Mợ chủ, cần đi khám bác sĩ không?” Thím Lan không phải không cảm nhận được bầu không khí căng thẳng hiện tại, nghĩ thầm có phải mợ chủ lại chọc giận cậu chủ rồi không? Không phải lúc này cậu chủ còn kích động chạy ra ngoài cùng mợ chủ chạy bộ ư? Sao lại về một mình?

“Không sao, cháu muốn ăn sáng.” Vu Thiện bỏ qua tầm nhìn Âu Dương Lãnh đánh thẳng về phía mình, mặc dù không thoải mái nhưng cô chọn cách coi thường.

“Được rồi, mợ chủ cẩn thận.” Thím Lan đầy sẵn sóc đỡ Vu Thiện đứng dậy đi tới bàn ngồi xuống, nói với Âu Dương Lãnh đứng bên cửa sổ: “Cậu chủ,

ăn sáng.”

Vu Thiện chậm rãi ăn đồ ăn trước mặt mình, tại sao Âu Dương Lãnh biết sự tồn tại của người đàn ông lúc này? Chẳng lẽ anh ta theo dõi mình?

Âu Dương Lãnh ngồi đối diện Vu Thiện, âm thầm nhìn chăm chăm cô, đây là Vu Thiện sao? Học được cách ngụy trang rồi? Hay là người đàn ông kia dạy cô? Nghĩ đến hình ảnh hai người ôm nhau đó, lửa giận đỏ kị đang thiêu đốt trái tim anh.

“Cậu chủ, bữa sáng đây.”

Thím Lan bưng một chén cháo cho Âu Dương Lãnh, không hiểu cậu chủ đang tức giận việc gì, bà cũng không dám hỏi, hình như là nhầm vào mọ chủ?

Dưới ánh mắt nhìn như vậy của Âu Dương Lãnh, Vu Thiện cảm thấy cháo thay đổi mùi vị, khó có thể nuốt xuống, mình cần gì quan tâm tới phản ứng của Âu Dương Lãnh.

Lúc này Âu Dương Lãnh cũng không để ý tới thím Lan, từ này tới giờ mãi quan sát Vu Thiện giống như là lần đầu tiên quen biết cô, khiến Vu Thiện không thể không dừng động tác ăn lại: “Nói cho anh biết, tôi thật sự không biết người đàn ông đó là ai.”

Chỉ có bao nhiêu đó thôi, cô không hiểu vì sao mình lại muốn giải thích với anh ta.

“Ai mà biết được?” Âu Dương Lãnh kinh ngạc nghe Vu Thiện lặp lại một lần nữa, nhưng anh từ chối tin tưởng, nếu như không biết sao lại ôm nhau?

“Mặc kệ anh.”

Vu Thiện để bát đĩa xuống, dưới không khí như vậy mà ăn được mới là lạ, cái tên Âu Dương Lãnh này xảy ra chuyện gì vậy? Sáng sớm đã nổi điên.

“Đi.”

Âu Dương Lãnh thấy cô để đĩa xuống, chứng tỏ cô no rồi, đi tới bên cạnh cô kéo cô từ ghế đứng lên, ôm chặt eo cô: “Em không nói, tôi cũng có thể điều tra ra được.” Anh nói bên tai cô, dưới vẻ mặt kinh ngạc của thím Lan lái xe rời khỏi nhà Âu Dương, chạy tới cửa hàng Thượng Quan Thanh.

“Khó hiểu!” Vu Thiện trừng mắt nhìn Âu Dương Lãnh ngồi ở ghế tài xế, chẳng biết người này xảy ra chuyện gì, dám nghĩ rằng cô... ở bên ngoài, trời mới biết cô thật sự không biết người đàn ông kia là ai!

Về mặt Âu Dương Lãnh cứng nhắc lái xe, gương mặt tuần tú âm trầm không có dấu hiệu thả lỏng, không hiểu chuyện gì xảy ra với mình, anh cũng từ chối suy nghĩ thêm, chỉ biết lửa giận trong lòng mình thiêu đốt vô cùng mãnh liệt.

“Két.” Xe chạy tới chỗ Vu Thiện làm việc, Âu Dương Lãnh thắng gấp một cái, xe khó tin dừng ở vị trí đúng làn đường, Vu Thiện bị xe đột ngột thắng gấp khiến người nghiêng về phía trước, thiếu chút nữa đụng vào kính chắn gió.

“Anh cẩn thận một chút chứ.” Vu Thiện không nhịn được oán trách, lái xe kiểu này rất dễ đụng xe, cô vỗ vỗ trái tim hoảng sợ của mình, trấn an trong lòng đang bị hoảng sợ.

Âu Dương Lãnh nghiêng mắt liếc thấy phản ứng của cô, nhìn miệng cô khẽ mấp máy khiến trái tim đập mạnh, đột nhiên đưa tay ra kéo Vu Thiện lại gần, sau đó hôn cô dưới sự kinh ngạc của cô.

Nụ hôn này tới vội vàng, Vu Thiện không chút nào phòng bị, thân thể nghiêng lệch dựa vào trên người Âu Dương Lãnh, cơ thể Âu Dương Lãnh mang hương thơm mát sạch sẽ thoáng chốc ùa vào mũi cô, cô cả kinh, vội vùng vẫy!

Âu Dương Lãnh hôn cô kịch liệt, không buông tha mỗi một góc nhỏ trong miệng cô, thỉnh thoảng cắn nhẹ khiến cô không nhịn được cũng phát ra tiếng, không để ý tới cô kịch liệt phản kháng, chỉ biết muốn chiếm đoạt sự ngọt ngào của cô.

Lâu, lâu đến mức Vu Thiện cho là Âu Dương Lãnh muốn giết chết mình, cô hít thở không thông, gương mặt đỏ bừng, thầm nghĩ, chết bằng cách như vậy sợ rằng mình là người đầu tiên.

Cuối cùng Âu Dương Lãnh cũng buông cô ra, hơi thở hai người phập phồng ôm nhau, chẳng ai lên tiếng, Vu Thiện hít thở từng ngụm một, thật vất vả mới có được ô-xy khiến đầu óc cô trống rỗng.

Âu Dương Lãnh nhìn gương mặt đỏ ửng của cô, thở dốc khe khẽ, còn có đường cong cơ thể cô dán chặt vào người mình, khiến trong người anh nôn nao, đáng chết.

Vu Thiện qua cơn tức giận vội vàng đẩy anh ra, thừa dịp Âu Dương Lãnh ngăn người đẩy cửa xe, chạy nhanh như làn khói vào trong cửa hàng, kiểu đó giống như chạy trốn chết!

Khóe miệng Âu Dương Lãnh dần nhếch lên, vẻ mặt có sự cung chiều khó có thể phát hiện ra, Vu Thiện lại có một mặt đáng yêu như vậy khiến trái tim lạnh giá của anh xuất hiện vết nứt, ngồi một mình trong xe một lúc rồi mới lái xe rời đi.

Vu Thiện đứng trong cửa hàng nhìn Âu Dương Lãnh chạy xe đi, đưa tay vỗ gò má mình, tại sao mình có vẻ mặt say mê trước mặt Âu Dương Lãnh chứ? Đây là điều không được phép.

Chương 62: Ngoài Ý Muốn

Edit: Ngọc Hân

Công việc rất bận rộn, Vu Thiện không để ý tới hình ảnh khiến cô mặt đỏ tim đập buổi sáng, không có bất kỳ ảo tưởng nào, hơn nữa Âu Dương Lãnh không phải là người đàn ông mình muốn, coi như bị chó gặm.

“Thiện Nhi, cậu thật sự muốn tham gia cuộc thi thiết kế của Sở thị sao?” Lý Dung hỏi, vừa nhìn Vu Thiện thiết kế trang phục, vừa nhàm chán hỏi, chuyện thiết kế cô không hiểu lắm, nhưng cô biết nhìn quần áo đẹp.

“Ừ, những gì được học tớ nên dùng rồi.” Vu Thiện nở nụ cười nhàn nhạt, bình thản như người không dính khói lửa nhân gian, Lý Dung cũng không thể dò tâm mắt được.

“Thiện Nhi, tớ ủng hộ cậu.” Lý Dung khích lệ nói, cô thấy Vu Thiện rất giỏi, hội tụ đủ xinh đẹp và năng lực, nhất định có thể nhận được sự coi trọng của tổng giám đốc Sở thị.

“Nói những điều này hơi sớm, tớ không biết mình có thể trúng tuyển hay không.” Vu Thiện tiếp tục ý tưởng của mình, hạ bút phác thảo một vài bản thiết kế, mặc dù chưa đầy đủ nhưng sau khi chỉnh sửa là có thể dùng được.

“Thiện Nhi, cậu đang ở đâu?” Giọng của Thượng Quan Thanh vang lên trong cửa hàng, Vu Thiện và Lý Dung ngẩng đầu thì thấy Thượng Quan Thanh tay xách túi đồ xuất hiện trước mặt bọn cô.

“Đây là gì vậy?” Lý Dung tiến lên cầm đồ trên tay Thượng Quan Thanh rồi đi tới trước mặt Vu Thiện, bên trong chứa gì đó nặng nề?

“Thiện Nhi, cậu mở ra xem đi, đảm bảo cậu sẽ hài lòng.” Thượng Quan Thanh cười híp mắt nói.

“Ồ, là gì vậy?” Vu Thiện tò mò hỏi, mở ra xem thì thấy đó chính là bản thiết kế thời trang của những nhà thiết kế trong tập đoàn Sở thị ngày trước, những thứ này đều có quần áo bán ra.

“Oa oa, tài liệu hiếm có như vậy, bà chủ đúng là lợi hại.” Lý Dung nhìn bản tài liệu này hưng phấn nói, bên trong có rất nhiều quần áo mà cô thích.

“Thanh, cảm ơn cậu.” Vu Thiện cảm kích nhìn cô ấy, phần tài liệu này đối với cô mà nói, rất có ích.

“Không cần khách sáo, tớ chỉ hi vọng cậu có thể thành công.” Cô rất khó mới lấy được phần tài liệu này, hi vọng có ích cho Vu Thiện.

“Đúng rồi Thanh, cậu lấy tài liệu ở đâu vậy?” Thượng Quan Thanh thiết kế trang phục lợi hại hơn mình, tài liệu quan trọng như vậy sao cô ấy không để mình dùng?

“À, mượn bạn bè.” Thượng Quan Thanh có chút nói lấy lệ, về mặt hiện lên vết ửng đỏ, Vu Thiện không bỏ qua.

“Có thật không?” Vu Thiện tỏ ý không tin, về mặt tự nhiên trên mặt Thượng Quan Thanh sao cô có thể nhìn lầm được?

“Ừm, không nói mấy chuyện này nữa, cậu vẫn nên xem qua đi, có ích cho cuộc thi thiết kế lần này.” Thượng Quan Thanh trốn tránh ánh mắt Vu Thiện, ánh mắt như vậy khiến cô cảm thấy mình không che giấu được gì, cảm giác bị người ta nhìn thấu thật không tốt, vì quyền tài liệu này cô phải hi sinh rất nhiều.

“Có thật cậu không sao không? Có chuyện gì có thể nói cho tớ biết.” Vu Thiện chân thành nhìn Thượng Quan Thanh, tối nay Thượng Quan Thanh tuyệt đối có chuyện gạt mình.

“Không sao, cậu làm đi.” Thượng Quan Thanh biết về mặt mình khiến Vu Thiện nghi ngờ, giống như người kia nói, tâm tình mình dễ biến hóa mới có thể khiến mình thất bại trước anh ta.

“Được, cậu về nghỉ ngơi đi, ở đây có tớ rồi.” Nếu Thượng Quan Thanh không chịu nói nhất định là có lý do của mình.

“Ừ, cậu cũng cần nghỉ.” Quả thực Thượng Quan Thanh rất mệt mỏi, khuôn mặt người kia một lần lại một lần hiện lên trong đầu, mỗi một lần mình đối mặt anh ta sẽ khiến mình tiêu hao không ít thể lực.

“Biết rồi.” Vu Thiện nhìn bóng lưng cô rời đi, nhìn thế nào cũng thấy cô đơn, chẳng lẽ cô ấy xảy ra chuyện gì?

“Bà chủ đi rồi hả?” Từ nãy giờ Lý Dung mãi xem tài liệu, cuối cùng phát hiện không thấy Thượng Quan Thanh đâu, ngẩng đầu hỏi Vu Thiện.

“Ừ, cô ấy có chuyện.” Vu Thiện thu hồi tầm mắt, cầm tài liệu trên tay Lý Dung, từ tốn xem còn Lý Dung trông hàng. Bất tri bất giác đã đến xế chiều, cũng là thời gian đông khách nhất, một mình Lý Dung không làm xuể nên Vu Thiện ra giúp một tay, nhưng lại gặp một người không nên xuất hiện ở chỗ này.

“Thiện Nhi?” Giọng Âu Dương Văn kinh ngạc vang lên sau lưng cô khiến Vu Thiện không thể không xoay người đối mặt anh ta, vừa nãy cô đã biết là Âu Dương Văn cho nên mới tránh đi không để Âu Dương Văn thấy, chỉ là không ngờ anh ta vẫn thấy cô.

“Thật đúng là cô?” Âu Dương Văn đứng lên bước nhanh đi tới trước mặt Vu Thiện, thì ra không phải mình hoa mắt, thật sự là Vu Thiện, nhưng trang phục bây giờ của cô, rõ ràng là đang làm việc ở đây.

“Xin chào Âu Dương tiên sinh.” Vu Thiện lễ phép nói, đây là cửa hàng chứ không phải khách sạn, sao Âu Dương Văn lại xuất hiện ở chỗ này?

“Văn, anh nói bộ này đẹp không?” Giọng phụ nữ mềm mại từ sau lưng bọn họ truyền tới, một người phụ nữ vóc dáng cao gầy ăn mặc khêu gợi xoay quanh người bọn họ.

“Đẹp lắm.” Âu Dương Văn ứng phó nói, trông mắt vẫn nhìn Vu Thiện, không ngờ Vu Thiện làm việc ở đây. Kể từ sau khi gặp ở nhà Âu Dương thì không có tin tức của cô, anh ta vẫn cảnh báo mình nên quên Vu Thiện, nhưng anh ta không làm được. Hôm nay gặp cô ăn mặc không giống với lúc trước, trái tim anh ta chộn rộn.

“Thưa cô, bộ trang phục này rất xứng với cô.” Vu Thiện mỉm cười giúp người phụ nữ sửa sang lại quần áo, thân là nhân viên cửa hàng, khách hàng hài lòng là trách nhiệm của cô.

“Văn, cô ấy ai vậy?” Người phụ nữ phát hiện tầm mắt Âu Dương Văn luôn đặt trên người Vu Thiện, tràn đầy đồ kỳ quái, đây chỉ là nhân viên phục vụ, từ lúc nào ánh mắt Âu Dương Văn kém như vậy?”

“Bạn.” Âu Dương Văn vô cùng không thích thái độ của cô ta nhìn Vu Thiện, nhưng cũng không thể ra mặt nói gì, ngày đó Âu Dương Lãnh kiên quyết mang cô đi, còn sự bảo vệ của mình chỉ làm cô khó chịu.

“Cô đừng hiểu nhầm, Âu Dương tiên sinh chỉ có lòng tốt giúp đỡ tôi mà thôi, Âu Dương tiên sinh là người đàn ông tốt, cô nhớ phải nắm chặt lấy.” Vu Thiện ca ngợi nói, Âu Dương Văn biết là cô đang kéo dài khoảng cách quan hệ của hai người.

“Văn, là vậy phải không?” Lời này có tác dụng trong lòng cô ta, Âu Dương Văn là thiếu gia tập đoàn Âu Dương, mặc dù bây giờ còn chưa có quyền lực thực tế, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ có tài sản, lúc này nhất định phải nắm giữ anh ta cho chắc.

“Ừ.” Âu Dương Văn vẫn nhìn Vu Thiện, có phải cô vẫn còn ghi hận chuyện kia hay không? Anh ta cũng tự trách mình không có năng lực.

“Này Văn, bộ quần áo này đẹp không?” Nếu như không phải nhìn trúng lễ phục dạ hội ở đây rất đẹp, lại còn độc nhất vô nhị cô ta mới không tới đây, cũng sẽ không để Văn đặt ánh mắt trên người phụ nữ tầm thường kia!

“Đẹp.” Lúc này Âu Dương Văn mới nhìn người phụ nữ trước mặt, nếu như không phải vì thân phận của cô ta, anh ta mới không lãng phí thời gian trên người cô ta.

“Vậy gọi lại đi.” Tối nay có một bữa tiệc rất quan trọng, hơn nữa ba đã nói phải nắm chắc trái tim Âu Dương Văn, mình mới có cơ hội bước vào tập đoàn Âu Dương.

“Được, xin chờ một lát.” Nghe thấy người phụ nữ nói muốn mua bộ này, Vu Thiện thờ phào nói, có thể tiến bước chân hai người đi cô rất vui vẻ. Không phải cô không muốn nói chuyện phiếm với Âu Dương Văn, mà là tia lửa trong mắt người phụ nữ này sắp đốt cháy cô!

“Vậy chúng ta đi thôi.” Người phụ nữ cầm túi quần áo, choàng tay Âu Dương Văn, hai người cùng rời đi, Vu Thiện xem nhẹ hành động Âu Dương Văn quay đầu nhìn mình, rõ ràng thấy sự mất mát trong mắt anh ta, cô không hiểu Âu Dương Văn có ý gì.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Một Mặt Mê Người

“Thiện Nhi, cậu biết anh ta?” Ánh mắt người đàn ông đó mãi nhìn Vu Thiện, còn Vu Thiện tránh ánh mắt anh ta, hai người ngăm đuổi bắt nhau, Lý Dung thấy rõ điều đó.

“Một người bạn.” Vu Thiện không muốn giải thích quá nhiều, cũng không có gì để giải thích, xoay người sắp xếp lại quần áo.

“Bạn? Bạn như thế nào?” Có bạn đẹp trai như vậy, xem ra Thiện Nhi không đơn giản, cô ta cũng xoay người dọn lại quần áo.

Buổi tối, Âu Dương Lãnh đứng giờ xuất hiện ở trước cửa hàng, nhìn bóng dáng bận rộn của Vu Thiện, cô thích làm như vậy sao? Nếu như cô muốn đi làm, tối tập đoàn Âu Dương không phải là tốt hơn ư? Ở lại cửa hàng không có tương lai như thế này làm gì?

Âu Dương Lãnh cất bước đi vào, Lý Dung thấy anh trước, nghĩ rằng anh tới mua quần áo, nhưng sau lưng anh không có người phụ nữ nào: “Tiên sinh cần mua quần áo gì?” Oa, người đàn ông này rất đẹp trai! Thân hình cao lớn, cử chỉ ưu nhã, với lại gương mặt tuấn tú vẫn là hình tượng cô ấy thích, kiểu sức hấp dẫn âm u lạnh lẽo.

“Tiên sinh...” Vu Thiện cho là khách vội xoay người lại, sau khi nhìn rõ là Âu Dương Lãnh thì ngậm ngýt cả người, trong đầu hiện lên nụ hôn nóng bỏng buổi sáng, sau đó vội lấy lại tinh thần, anh ta thể mà tới đây đón mình.

“Về thôi.” Âu Dương Lãnh nói ngắn gọn, lúc này nhìn Vu Thiện mặc đồng phục làm việc hơi nhú mi, khóe miệng cười khê khiến người ta thoát nhìn thoải mái hơn. Lần đầu tiên thấy cô mặc quần áo như vậy, không giống cảm giác đẹp đến kinh ngạc lúc trước anh thấy, tác phong tươi trẻ càng hấp dẫn sự chú ý của anh.

“Thiện Nhi, cậu biết anh ta?” Lý Dung kinh ngạc nhìn Vu Thiện, sao trai đẹp đều quen biết Thiện Nhi hết cả vậy?

“Ừ.” Vu Thiện cúi đầu tránh ánh mắt nóng bỏng của anh, kể từ sau khi khó hiểu vào buổi sáng, Âu Dương Lãnh giống như thay đổi, nhưng thay đổi chỗ nào thì cô không nói được, cô thu xếp công việc trong tay, sau đó cầm túi xách lên nói với Lý Dung: “Tớ về đây.”

“Ừ.” Lý Dung nhìn Vu Thiện dường như đang thay đổi, mới vừa rồi còn mỉm cười, sao sau khi nhìn thấy người đẹp trai này thì ngay cả nụ cười cũng không có? Cô ấy ngoái đầu nhìn bọn họ rồi đi, lắc đầu, rồi dọn dẹp đồ đạc, cô cũng phải về nhà thôi.

Khi Vu Thiện nhích lại gần cạnh Âu Dương Lãnh, anh đưa tay ôm chặt eo cô, đủ thể hiện quyền bá đạo riêng anh, Vu Thiện lười gây chuyện với anh nên theo ý anh, mình cũng sống tốt, cần gì lãng phí sức lực của mình chứ.

Hai người đi tới chỗ đậu xe, Âu Dương Lãnh đưa Vu Thiện ngồi vào ghế lái phụ trước, sau đó anh mới ngồi vào chỗ tài xế, Vu Thiện cho rằng anh sẽ lập tức nổ máy rời đi, nhưng Âu Dương Lãnh xoay người lấy hộp quà ở phía sau xe ra, đưa cho Vu Thiện.

“Đây là cái gì?” Vu Thiện nhận lấy hộp, mở nắp nhìn Âu Dương Lãnh, khi không tặng quà cho cô làm gì?

“Mặc vào, tỷ đi tham dự một buổi tiệc.” Âu Dương Lãnh vẫn chỉ nói ngắn gọn, trông mắt nhìn hộp quà, bộ lễ phục dạ hội này là anh đặc biệt sai người mang về từ nước ngoài.

“Tiệc gì?” Vu Thiện cau mày hỏi, cô ghét nhất là tiệc tùng, trước kia ở nhà cô cũng rất ít khi tham gia, những bữa tiệc đó là đồ chơi của người có tiền.

“Đi thì biết, mặc vào.” Giọng Âu Dương Lãnh không vui vang lên, vô cùng không thích câu hỏi của Vu Thiện, đề phòng như vậy, chẳng lẽ cô sợ mình bán đứng cô? “Thay ở đây ư?” Nơi này là trên xe, cô cần chỗ kín đáo hơn để thay.

“Hay là muốn tôi thay đồ giúp em?” Âu Dương Lãnh nói lời uy hiếp khiến sắc mặt Vu Thiện trắng bệch, thấy hai tay Âu Dương Lãnh đang hướng vào người mình, vội xoay người xuống chỗ phía sau thay quần áo.

Sau một loạt tiếng sột soạt, Vu Thiện thay xong quần áo, xoay người ngồi vào ghế lái phụ. Âu Dương Lãnh lại bị Vu Thiện làm say mê một lần nữa, bộ dạ phục này Vu Thiện mặc vào càng thêm đẹp mắt. Áo ngực vừa đúng bao trọn tâm ngực của cô, không lộ ra chút da thịt nào, cũng không khiến người ta thờ ơ với vẻ đẹp của cô, váy vừa đúng tầm bắp chân cô, lộ ra đôi chân mê người, chân đi đôi giày vừa này làm việc trong cửa hàng, mặc dù không hợp với váy nhưng cũng không khó nhìn.

Trên mặt cô không bôi phấn nhưng lại càng làm người ta nhìn ra làn da đẹp của cô, vì không làm tóc kiểu nên Vu Thiện tháo cặp tóc xuống, để tóc buông tự nhiên, tăng thêm sự quyến rũ.

“Anh nhìn gì vậy?” Vu Thiện không thể không phá vỡ bầu không khí ngột ngạt như vậy, cô sợ nhất là thấy vẻ mặt Âu Dương Lãnh si mê như thế, sẽ khiến cô cho rằng Âu Dương Lãnh đối với mình không bình thường.

Anh không nói gì, quay đầu lái xe tới bữa tiệc.

Bữa tiệc tiến hành ở trong một khách sạn cao cấp nhất thành phố S, Vu Thiện và Âu Dương Lãnh vừa mới xuất hiện lập tức thu hút sự chú ý của toàn bộ nam nữ, người đàn ông cao lớn ưu nhã, lại là đàn ông kim cương ở thành phố S, mặc dù đã kết hôn nhưng không ảnh hưởng tới sức hấp dẫn của anh.

Còn cô gái xinh đẹp quyến rũ, mặc bộ dạ phục cao sang, càng tôn lên khí chất tự nhiên của cô. Từ lúc hai người kết hôn tới nay, đây là lần đầu tiên xuất hiện trước mặt mọi người, dĩ nhiên sẽ thu hút sự chú ý.

Vu Thiện cẩn thận đi theo Âu Dương Lãnh, còn Âu Dương Lãnh cẩn thận diu tay cô đi vào đại sảnh bữa tiệc, dọc theo đường đi rất nhiều gương mặt quen thuộc chào hỏi, Âu Dương Lãnh mỉm cười bước qua, còn Vu Thiện cười phụ họa, chậm chậm bước theo anh.

Sao Âu Dương Lãnh muốn mang mình tới bữa tiệc như vậy? Bữa tiệc xa hoa khiến nụ cười cô dần cứng ngắc, còn tất cả phụ nữ đều nhìn mình đổ kỵ hăm mộ thù hận nữa, loại cảm giác đó thật sự rất khó chịu.

Đồng thời có mấy người đàn ông nhìn chăm chăm cô, chỉ vì cách xuất hiện của cô, cộng thêm bộ lễ phục cô mặc càng hấp dẫn ánh mắt đàn ông. Mắt sắc Âu Dương Lãnh quét qua những người đàn ông mơ ước sắc đẹp của Vu Thiện, trong con người mang theo vẻ cảnh cáo khiến những người đàn ông mơ ước Vu Thiện vội dời tầm nhìn đi chỗ khác, trong lòng biết rõ nếu đắc tội với tập đoàn Âu Dương kết quả tuyệt đối rất thê thảm.

Âu Dương Lãnh mang theo Vu Thiện đi thẳng một mạch về phía trước, chào hỏi với chủ nhân bữa tiệc, lần tiệc tùng này mục đích chủ yếu là chúc mừng buổi lễ khánh thành tòa cao ốc của tập đoàn Trang thị vừa mới xây dựng xong, Trang Nhạc là anh em của anh, đương nhiên anh phải tới tham dự bữa tiệc này.

Âu Dương Văn đứng trong góc tất nhiên thấy sự xuất hiện của bọn họ, lúc ở cửa hàng thời trang anh ta thấy Vu Thiện còn đang làm việc, nghĩ rằng Âu Dương Lãnh sẽ không đưa cô đi, nhưng không ngờ rằng sẽ gặp cô ở đây, bây giờ cô ăn mặc đẹp hơn khiến anh ta không dời mắt nổi.

“Văn, anh làm sao vậy?” Bạn gái anh ta là Lam Nguyệt đưa tay gạt nhẹ cánh tay anh ta, làm nũng hỏi, từ lúc Âu Dương Lãnh và vợ xuất hiện tới giờ, Âu Dương Văn liền thay đổi, cô ta cho rằng Âu Dương Văn đang đồ kỵ thân phận Âu Dương Lãnh, trong lòng vô cùng cao hứng.

Chỉ cần Âu Dương Văn có ý chí chiến đấu sau này không sợ Âu Dương Văn không có địa vị trong tập đoàn Âu Dương, còn công ty Lam thị sẽ không sợ Âu Dương Lãnh uy hiếp, kể từ khi anh trai Lam Ngọc đắc tội với Âu Dương Lãnh, việc làm ăn của Lam thị đã xuống dốc không phanh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Bữa Tiệc Xa Hoa.

Trang Nhạc theo ba đi tới đại sảnh bữa tiệc, thân là chủ nhà tất nhiên phải làm hết trách nhiệm, ba của Trang Nhạc tuổi trên 50 nhưng vẫn nhanh nhẹn như khi còn trẻ, đôi mắt lạnh lợi quét qua đám người ở đây, phân biệt được những người quyền cao chức trọng, mang theo Trang Nhạc đi tới những người đó.

Trông rất Trang Nhạc quét qua bóng dáng Âu Dương Lãnh đang đi về phía mình, cái tên anh em thối này lại dám mang theo vợ xinh đẹp tới dự tiệc? Không sợ cô bị hồ báo sài lang ăn thịt sao?

Không bao lâu sau Âu Dương Lãnh đi tới trước mặt ba con Trang Nhạc, lễ phép nói: “Chúc mừng buổi lễ khánh thành tòa cao ốc mới của bác Trang!” Giọng nói không kiêu ngạo không siểm nịnh, thái độ khiêm tốn hòa nhã lễ độ.

Trang Hoành mỉm cười gật đầu: “Cảm ơn, thoải mái chơi đi.” Âu Dương Lãnh đứng là kỳ tài buôn bán hiếm gặp, bằng tuổi con trai mình mà đã có thể quản lý tập đoàn Âu Dương, còn làm tập đoàn Âu Dương nổi tiếng, ông cụ Âu Dương có thể yên tâm rồi.

“Cháu biết rồi.” Âu Dương đáp lời, thái độ cung kính không thay đổi, còn Vu Thiện cười phụ họa, vì ngoại trừ cười ra thì cô không biết có thể làm gì khác.

“Không thể tiếp cháu nữa, Nhạc Nhi, con đón tiếp cháu Âu Dương nhé.” Ông ta quay đầu dặn con trai, thế lực của tập đoàn Âu Dương không thể xem thường, hơn nữa để con trai học tập cách làm thế nào để quản lý một tập đoàn là chuyện tốt.

“Vâng thưa ba.” Tất nhiên Trang Nhạc đồng ý, hôm nay anh ta thu liễm sự bất cần đời bình thường, cứ chỉ ưu nhã nói năng thỏa đáng khiến Vu Thiện nhìn với cặp mắt khác xưa, khó trách bọn họ có thể làm anh em, đều là người giỏi ngụy trang.

Ba người thấy ông Trang đi xa, Trang Nhạc mới vỗ vai Âu Dương Lãnh: “Được rồi, còn tương cẩu sẽ bỏ mình lại.” Khôi phục lại bộ dạng bất cần đời, Trang Nhạc cười không chút kiêng dè gì.

“Vậy được không?” Âu Dương Lãnh tà ác liếc anh ta một cái, ý nói là anh không lờ hèn.

“Chỉ đâu thấy chán không?” Trang Nhạc không để ý tới Âu Dương Lãnh mà chuyển qua nói chuyện với Vu Thiện, lần đầu tiên anh ta thấy Vu Thiện ăn mặc như vậy. Mặc dù váy của cô gần giống moden trang phục lộng lẫy của phụ nữ hiện giờ, nhưng lại càng hấp dẫn người ta hơn.

“Sao? Muốn đánh chủ ý lên cô ấy?” Âu Dương Lãnh không vui, anh rất ghét bộ dạng Trang Nhạc nhìn Vu Thiện, đó là ánh mắt của đàn ông có hứng thú theo đuổi phụ nữ.

“Đừng nói như vậy chứ, đồ hẹp hòi.” Chỉ là muốn trêu chọc Vu Thiện thôi, cứ như cục cưng của Lãnh vậy?

“Nói gì vậy? Thần bí thế?” Một giọng nói khác gia nhập câu chuyện, là Nguyên Minh tới, anh ta mặc một thân lễ phục màu trắng làm anh ta càng đẹp trai hơn, dọc đường đi đã hấp dẫn không biết bao nhiêu sự chú ý của phụ nữ.

“Đúng đó, có phải có bí mật gì không?” Mộc Khai cũng xuất hiện, hôm nay Mộc Khai không có thái độ đùa bỡn như ngày trước, thay vào đó là điệu bộ nghiêm chỉnh khiến trai gái đều bị hấp dẫn, lần này chỉ thiếu Lăng Lâm. Vu Thiện yên lặng đứng một bên, nhìn giờ phút này mấy người nói chuyện vui vẻ, thật may là cô đi giày không cao mấy, không đến nỗi vì đứng thẳng quá lâu mà không thoải mái.

“Nào có bí mật gì đâu chứ, các cậu mới có ấy.” Trang Nhạc nói, vẻ mặt không chịu nổi, chỉ nói mấy câu mấy người này đã muốn ồn ào.

“Náo nhiệt quá.” Còn đang nghĩ tới Lăng Lâm thì anh ta đến, Lăng Lâm thân là nhà thiết kế áo cưới, tác phong trên người không giống với mấy người đàn ông trước mặt, nhã nhặn khiến người ta muốn dựa gần, lúc này người đến đã đông đủ.

“Lần này đến phiên Lâm tới trể phải phạt thôi.” Mộc Khai nói, cầm một ly rượu của khi nhân viên phục vụ đi ngang qua, nói với Lăng Lâm, tiểu tử này lần này tới muộn nên phải phạt cậu ta.

“Cất, mới một chút thời gian, phạt cái gì.” Lăng Lâm cũng cầm ly rượu, bình chân như vại nói.

“Nhạc, chúc mừng khánh thành tòa cao ốc mới, để cho ông già nhà cậu nhìn với cặp mắt khác xưa.” Nguyên Minh cất ngang câu chuyện, công lao lần này đều do mấy người hoàn thành, nhưng người ta không hiểu nội tình bên trong.

“Toàn dựa vào mấy cậu, tối nay muốn đi đâu cứ việc nói, bản thiếu gia xin mời.” Trang Nhạc hào phóng khí phách nói, anh em bọn họ quả thực bỏ ra không ít sức lực.

“Thôi đi, còn nói như vậy, cẩn thận ông già nhà cậu nghe thấy.” Lăng Lâm nhìn Trang Hoành đang nói chuyện rất vui vẻ cùng mấy người cách đó không xa, ý bảo bọn họ nên nói chuyện nhỏ thôi.

“VẬY CÒN CHỜ GÌ NỮA? ĐI THÔI.” Nguyên Minh đề nghị, bọn họ xuất hiện là muốn động viên tinh thần cho Trang Nhạc, mặc dù mọi người đều làm việc cho gia tộc, nhưng không giống như vật cưng trong nhà.

“Vẫn nên đợi lát nữa, bữa tiệc còn chưa chính thức bắt đầu.” Âu Dương Lãnh nói, từng người liếc nhìn thoáng qua bữa tiệc, đám Mộc Khai sau khi nghe cũng không nói lời nào, từ trước tới giờ Âu Dương Lãnh là thủ lĩnh bọn họ, lời của anh tất nhiên sẽ nghe theo.

Mấy người đàn ông xuất sắc như vậy đứng chung một chỗ, dĩ nhiên thu hút đông đảo người ái mộ, những phụ nữ tiểu thư khuê các đều chọn rộn, đàn ông đẹp trai nhất, có tiền nhất thành phố S đều ở chỗ này, nếu như không nắm chặt được, sau này hiếm có cơ hội tốt như thế!

Đúng lúc đó, người chủ trì bữa tiệc thông báo chính thức bắt đầu, sau đó là chủ trì đọc diễn văn, đơn giản là cảm ơn mọi người đã nể mặt lời mời, tiếp nữa tới tiết mục hấp dẫn nhất – khiêu vũ!

Âu Dương Lãnh vẫn quan tâm chăm sóc cô, khi đọc diễn văn anh đưa cô ngồi vào trong ghế bữa tiệc để cô nghỉ ngơi, lần này Vu Thiện rất cảm kích Âu Dương Lãnh không bỏ rơi mình.

Khiêu vũ không phải là sở trường của cô, nhưng không từ chối Âu Dương Lãnh được nên đành nhảy cùng anh, kỹ thuật nhảy của Âu Dương Lãnh rất tốt, dẫn Vu Thiện xoay chuyển tạo thành độ cong đẹp mắt, mọi người trong buổi tiệc đều đang nhìn, có đồ kị, có hâm mộ, cũng có cả cảm hận.

Âu Dương Văn vẫn ngồi trong góc tối quan sát, giờ phút này Vu Thiện xinh đẹp nở rộ trong mắt tất cả nam nữ ở đây, nhất là Âu Dương Lãnh, hai tay nắm chặt eo Vu Thiện, mỗi một động tác đều dán chặt da thịt cô, khiến Âu Dương Văn đỏ kị.

Không phải Vu Thiện không phát hiện động tác của anh, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, cô không thể nói gì, không thể làm gì khác hơn là chịu đựng anh, còn Âu Dương Lãnh lại làm không biết mệt.

Đoạn nhảy cuối cùng, hai người bày ra tư thế hoàn mỹ, nhận được tiếng vỗ tay của mọi người trong buổi tiệc, sắc mặt Âu Dương Lãnh rất tự nhiên, Vu Thiện tuy hơi thở có chút hỗn hển nhưng sắc mặt hồng hào, tổ hợp tuấn nam mỹ nữ hoàn mỹ đau nhói mắt Âu Dương Văn.

“Hay lắm.” Bọn Mộc Khai đứng bên cạnh nhìn bọn anh khiêu vũ, không keo kiệt vỗ tay khen ngợi, lần này Âu Dương Lãnh và Vu Thiện nổi tiếng khắp nơi rồi, mặc dù bọn họ không biết ý định của Âu Dương Lãnh, nhưng anh làm việc rất thận trọng, chắc là có kế hoạch gì đó.

Vu Thiện theo Âu Dương Lãnh đi về phía bọn Mộc Khai, đối với hành động di chuyển bậy bạ trên người mình vừa rồi của anh, mặc dù cô rất ghét nhưng cũng không thể tránh được. Và cách cư xử tối nay của Âu Dương Lãnh càng khiến lòng cô nghi ngờ, có phải anh ta đánh chủ ý lên người mình không?

“Đi thôi.” Lăng Lâm nói, nổi tiếng rồi, nếu không đi lát nữa sẽ có rất nhiều Hoa Hồ Điệp ngửi thấy mùi thơm mà nào tới, nói rồi dẫn đầu đi ra phía bên ngoài bữa tiệc.

“Ừ.” Mộc Khai cũng không ý kiến đi theo, Trang Nhạc cũng theo, có ông già ở đây thì không cần tới anh ta, hơn nữa anh ta không muốn ở lại, mấy người đàn ông lục tục rời khỏi bữa tiệc, Vu Thiện cũng theo Âu Dương Lãnh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Âu Dương Lãnh Khác Thường

Mấy người đàn ông cao quý lái xe của mình đi tới câu lạc bộ Mê Hoắc, cho dù Vu Thiện không muốn đi cũng không thể về, vì lúc này tới giờ Âu Dương Lãnh vẫn nắm chặt tay cô, không chút thả lỏng, lequydonn

Khi vào câu lạc bộ Mê Hoắc đúng lúc đông người nhất, âm nhạc đỉnh tai nhức óc nổ tung đầu, trong đại sảnh rất nhiều nam nữ vây xung quanh sân khấu nhìn biểu diễn trên sân khấu, cũng có mấy nam nữ đứng trong góc tối làm chuyện cấm trẻ em.

Vu Thiện nhìn thấy tình hình này thì muốn ới, đi theo Âu Dương Lãnh vào bên trong, nhân viên phục vụ nhanh chóng đưa bọn họ đi qua phòng bao đánh nhau lúc trước, lúc này mới cảm được những tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc kia.

“Mấy vị thiếu gia, cần đưa mấy cô gái tới không?” Nhân viên phục vụ đầy trách nhiệm hỏi, bình thường mấy vị thiếu gia này rất thích chơi đùa, chắc lần này cũng giống vậy.

“Không cần, đưa rượu vào đi.” Trang Nhạc lên tiếng, hôm nay là ngày khánh thành tòa cao ốc của gia đình anh ta, nếu để ông già biết mình chơi bậy bạ ở bên ngoài, vậy thì không được.

“Vâng.” Nhân viên phục vụ kinh ngạc, nhưng không dám nói gì thêm vội vàng rời đi, mấy thiếu gia này không chơi đùa phụ nữ? Thật đúng là chuyện lạ.

“Thiện Nhi, muốn uống gì?” Âu Dương Lãnh kéo Vu Thiện đang ngồi một mình trong ghế sofa, để cô ngồi lên đùi mình, tư thế thân mật.

“Gì cũng được.” Hiện tại cô chỉ muốn thoát khỏi Âu Dương Lãnh, tư thế như vậy khiến cô rất không thoải mái, nhất là bây giờ toàn bộ tầm mắt mấy người bọn họ ở đây đều đặt trên người hai bọn họ.

“Lãnh, cần thể hiện ân ái trước mặt bọn mình sao?” Lăng Lâm cười trêu nói, từ khi nào Lãnh quan tâm tới Vu Thiện như vậy?

“Đúng vậy, không phải có ý cho bọn mình đồ mắt đấy chứ?” Nguyên Minh cười nói, anh ta nghĩ thấy mùi vị âm mưu của Lãnh.

“Nhiều chuyện.” Mặc dù quát bọn họ nhưng về mặt Âu Dương Lãnh rất vui vẻ, đưa tay cung chiều vuốt tóc Vu Thiện, yêu thích không buông tay.

Thân thể Vu Thiện căng cứng trong ngực Âu Dương Lãnh, hôm nay anh ta rất kỳ lạ, lộ ra mục đích không biết tên, Vu Thiện hơi dịch mõng lập tức cảm nhận được cánh tay vây bên eo cô thắt chặt hơn, cảm giác đột nhiên Âu Dương Lãnh phả ra hơi thở lạnh lùng, trong lòng lập tức hoảng loạn, mình chọc giận anh ta rồi, sau đó không dám nhúc nhích gì nữa.

“Uống đi.” Âu Dương Lãnh dịu dàng cầm ly nước trái cây đặt bên khoe miệng Vu Thiện, ý bảo cô uống, không chút nào để ý về mặt Vu Thiện cứng ngắc, vẫn cung chiều quan tâm cô như cũ.

“Đủ rồi.” Vu Thiện không thể không đẩy tay Âu Dương Lãnh ra, cô uống hơn nửa ly nước trái cây rồi, Âu Dương Lãnh vẫn còn rót tiếp, cố ý ép mình uống chết? Khụ khụ!

“Lãnh, lòng tốt thành làm chuyện xấu?” Mọi người chứng kiến bộ dạng này không nhịn được cười, hiếm khi Lãnh tốt với Vu Thiện như vậy, cô lại không cảm kích.

“Lát nữa uống tiếp.” Âu Dương Lãnh để ly xuống, vuốt lưng giúp cô dễ thở hơn, mới uống có chút xiu mà, sao thế nhỉ.

“Bây giờ không chơi, chỉ có uống rượu suông không có ý nghĩa gì nhỉ?” Mộc Khai nói, liếc mắt nhìn Vu Thiện trong ngực Âu Dương Lãnh, chỉ có Lãnh có nỡ nhân làm bạn, thật không công bằng.

“Có gì chơi vui?” Nguyên Minh hỏi, lần trước đánh nhau ở đây, chuyện này đã lan truyền khắp thành phố S, hiện tại ai dám chọc bọn họ nữa?

“Thì giải tán thôi.” Lăng Lâm đề nghị, thấy Lãnh và Vu Thiện thân mật, anh ta cảm giác lòng mình có chút khó chịu.

“Ừ, giải tán đi.” Âu Dương Lãnh kéo Vu Thiện ngồi dậy, hình như tối nay Vu Thiện chưa ăn cơm, trong bụng cô kêu lục đục anh nghe rõ. “Được rồi, cũng đã muộn, không nên về nhà quá muộn,” Trang Nhạc nhìn đồng hồ, kim chỉ giờ đã ở hướng 10 giờ, về muộn ba sẽ oán trách.

Vu Thiện theo Âu Dương Lãnh ra khỏi cửa, lần trước chơi đến nửa đêm mới đi, hôm nay rồi đi sớm sẽ quá, hơn nữa tối nay thái độ của Âu Dương Lãnh khiến người ta lo lắng.

Mọi người đều ào ào lên xe của mình và về nhà, Âu Dương Lãnh lái xe chạy về hướng nhà hàng gần tập đoàn Âu Dương.

Lúc Vu Thiện xuống xe thấy Âu Dương Lãnh thế mà lại dẫn mình đi tới nhà hàng cơm, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, anh ta biết mình chưa ăn cơm?

“Đi thôi.” Âu Dương Lãnh rất dịu dàng dắt tay cô đi vào bên trong, dọc theo đường đi thể hiện phong độ hết sức thân sĩ, lại càng khiến Vu Thiện thêm bất an, len lén nhìn gò má Âu Dương Lãnh, không hiểu sao anh ta như biến thành một người khác.

Vu Thiện đi theo Âu Dương Lãnh về phía vị trí dường như chưa sẵn cho bọn họ, chẳng lẽ chỗ này là Âu Dương Lãnh đặt từ trước tới giờ? Ở vị trí này có bao nhiêu người phụ nữ đã từng ăn cơm cùng anh ta?

Nhân viên phục vụ dẫn bọn họ ngồi xuống, cẩn thận sắp xếp, ngay cả câu hỏi cũng giống y chang vậy: “Tổng giám đốc Âu Dương, vẫn như cũ sao?”

Âu Dương Lãnh liếc mắt nhìn Vu Thiện, sau đó nói: “Xem cô ấy cần gì.”

“Thưa cô, xin hỏi muốn gọi món gì?” Nhân viên phục vụ cẩn thận hỏi, người phụ nữ trước mắt phá vỡ ấn tượng việc Âu Dương Lãnh đối xử với phụ nữ trong mắt anh ta, chính là ở chỗ thái độ mấy lần Âu Dương Lãnh dẫn cô ấy tới ăn cơm, đó là đãi ngộ mà phụ nữ khác không có.

“Tôi xem chút đã.” Vu Thiện nhận thực đơn trên tay nhân viên phục vụ đưa tới, cẩn thận xem, Âu Dương Lãnh nhớ ý kiến của mình ngày đó? Cử chỉ của anh càng khiến cô thêm cẩn thận.

“Hai món này đi.” Vu Thiện chỉ cho nhân viên nhìn, không bỏ qua nét mặt của nhân viên phục vụ, anh ta đây là có ý gì?

“Được, xin chờ một chút.” Nhân viên phục vụ thu hồi ánh mắt quan sát Vu Thiện, viết thực đơn xong, nhìn cô thêm lần nữa rồi đi ra ngoài.

Đợi sau khi nhân viên phục vụ đi ra, hai người cũng không ai nói gì, không khí trầm mặc bao xung quanh phòng. Vu Thiện cúi đầu vận ngón tay mình, tránh tầm mắt Âu Dương Lãnh vẫn nhìn mình này giờ, tầm mắt nóng bỏng của anh khiến cô như đứng đông đờ như ngồi đông than.

“Thích thức ăn chỗ này không?” Giọng Âu Dương Lãnh cung chiều hỏi, ánh mắt vẫn không rời khỏi người Vu Thiện, từ khi cô bắt đầu thay quần áo ở trên xe, đến mới vừa rồi trong bữa tiệc, vẻ mặt nào của Vu Thiện cũng đều hấp dẫn sự chú ý của mình. Còn bụng dưới của anh từ lúc đó tới giờ cứ nóng bỏng, nhìn miệng nhỏ uống nước trái cây của cô, khi đó thật sự anh muốn ngã nhào vào cô.

“Cũng tạm.” Vu Thiện không ngừng đầu, tùy ý trả lời, vẻ mặt dè dặt khiến Âu Dương Lãnh không vui, giống như ở câu lạc bộ Mê Hoặc, cô chỉ muốn chọc giận anh, làm bầu không khí đã thay đổi.

Tựa như giờ phút này, khuôn mặt tuấn tú của Âu Dương Lãnh không vui đen thui, khôi phục lại thái độ lạnh lùng: “Không muốn nhìn tôi như vậy?”

“...” Vu Thiện kinh sợ ngừng đầu nhìn anh, sao sắc mặt anh ta thay đổi rồi.

“Sao không nói chuyện?” Âu Dương Lãnh không thích thái độ im lặng của cô, có gì không hài lòng sao không nói? Cô không nói thì sao mình biết được cô đang suy nghĩ gì?

“Tôi...” Vu Thiện không biết Âu Dương Lãnh đang tức giận chuyện gì, chỉ biết rằng người đàn ông trước mắt đang nổi giận. Nhưng giận gì chứ, cô không biết thật mà.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Âu Dương Lãnh Thay Đổi Thất Thường

“Tổng giám đốc Âu Dương, xin từ từ thưởng thức.” Đúng lúc nhân viên phục vụ mang thức ăn lên cất đút bầu không khí căng thẳng, Vu Thiện nuốt nước miếng vui đầu ăn không ngừng nghỉ, ngoại trừ tránh tầm mắt của Âu Dương Lãnh, còn có thể làm giám không khí căng thẳng.

Nhìn điệu bộ trốn tránh của cô, Âu Dương Lãnh biết có thể do mình ép buộc cô quá, làm như vậy không có lợi cho cả hai người, còn anh muốn là muốn phá bỏ thái độ đề phòng mình của cô.

“Ăn nhiều một chút.” Âu Dương Lãnh thu hồi hơi thở lạnh lùng, dịu dàng gấp thức ăn cho Vu Thiện, Vu Thiện kinh ngạc nhìn anh, thấy tốc độ thay đổi sắc mặt của anh càng thêm ngạc nhiên, không thể không suy nghĩ ý nghĩ sâu xa phía sau khi mà Âu Dương Lãnh làm như vậy.

Vu Thiện không nói gì, lặng lẽ ăn thức ăn Âu Dương Lãnh gấp, dù sao bây giờ cô cũng đang đói bụng, hành động của Âu Dương Lãnh chờ sau này hằng nghĩ, cơm nước xong anh tự tay kéo ghế ra cho cô, dắt cô đi về phía đồ xe.

Trở lại nhà Âu Dương, Âu Dương Lãnh đưa cô đi thẳng tới phòng cô, sau đó rất lịch sự rời đi, tầm mắt Vu Thiện từ này giờ vẫn chú ý nhất cử nhất động của anh, cẩn thận nghiền ngẫm, muốn biết rốt cuộc Âu Dương Lãnh đang làm gì, đáng tiếc biểu hiện của anh rất hoàn mỹ khiến Vu Thiện càng cảm thấy kỳ cục.

Cho đến khi anh rời phòng mình, Vu Thiện mới tỉnh táo lại để túi xách xuống xoay người đi vào phòng tắm, trước tiên kể chuyện Âu Dương Lãnh đi đã, cô muốn tắm, hi vọng lúc đang tắm có thể hiểu rõ hành động của Âu Dương Lãnh, hành động của anh nhìn chỗ nào cũng thấy kỳ lạ.

Cô nằm trong bồn tắm, vừa tắm vừa suy nghĩ, nghĩ tới nghĩ lui cũng không thể nào hiểu rõ ý của Âu Dương Lãnh được, nên cô không nghĩ thêm, chỉ cần Âu Dương Lãnh không có ý định chinh cô thì mặc kệ anh ta.

Vu Thiện tắm xong mặc áo choàng tắm bước ra, lúc đi ra cửa thì bất gặp ánh mắt tà mị của Âu Dương Lãnh nhất thời cơ thể cơ cứng ngắc đứng im, kinh

ngạc mở to mắt nhìn về mặt bình tĩnh của anh.

Anh ta đi vào từ lúc nào? Rõ ràng cô đã khóa cửa cơ mà! “Sao lại đứng ở cửa?” Âu Dương Lãnh thân mật lôi kéo cô đi tới mép giường, mới vừa tắm xong cơ thể sẽ lạnh, cô không biết chăm sóc mình à?

Vu Thiện để mặc anh lôi kéo, bị anh xuất hiện bất thành linh dọa sợ quên cả phản ứng, cho đến khi bàn tay lạnh như băng của anh tiếp xúc làn da ấm áp của cô, mới làm cô tỉnh táo lại!

“Sao anh ở đây?” Vu Thiện lấy lại giọng, thân thể cứng ngắc muốn hất tay anh ra, ở đây khi thời gian đã muộn như vậy, Âu Dương Lãnh muốn làm gì?

“Chỗ của em đương nhiên là có tôi.” Âu Dương Lãnh rất tự nhiên nói, không để ý cô giả vờ, kiên quyết nhưng không mất phân dụ dằng lôi kéo cô ngồi lên giường, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của anh, anh kéo máy sấy tóc trong ngăn kéo, sấy tóc giúp cô.

“Nhưng...” Đây là phòng của cô mà, còn bây giờ hành động của anh làm như hai người có quan hệ rất tốt, những chuyện trước đó chẳng lẽ mình bị ảo giác!

“Không nhưng nhị gì hết!” Âu Dương Lãnh vừa sấy tóc cho cô vừa cắt ngang lời cô, ánh mắt dịu dàng biến thành nghiêm nghị, Vu Thiện ngoan ngoãn ngậm miệng, lại chọc anh ta rồi.

Vu Thiện bĩu môi, người này làm sao vậy, anh ta vô cớ xuất hiện trong phòng mình đương nhiên cô có ý kiến, không phải hai người vẫn luôn ngủ riêng à!

“Sau này chúng ta ngủ cùng nhau.” Dường như Âu Dương Lãnh biết suy nghĩ của Vu Thiện, anh dịu dàng nói với Vu Thiện, vẻ mặt bất mãn của cô khiến sắc mặt anh dịu xuống, chính là muốn cô như vậy, bộ dạng lúc trước cứ khúm núm không đáng yêu chút nào.

Còn anh không nghĩ rằng về mặt không đáng yêu đó, anh quên mất đó chính là do bản thân anh tạo thành! Không thể trách Vu Thiện được! Bây giờ Vu Thiện vẫn rất đề phòng Âu Dương Lãnh.

“Không... Không thể!” Vu Thiện bật nhảy dựng lên, không để ý Âu Dương Lãnh đang sấy tóc cho mình, kiên quyết kháng nghị. “Tôi... Tôi có thói quen ngủ một mình, hơn nữa đây là phòng của tôi.” Cô giải thích ý tứ rất rõ ràng, tròn mắt nhìn vào vẻ mặt bất đầu căng cứng của Âu Dương Lãnh.

“Đừng quên đây là nhà Âu Dương! Em là phụ nữ của tôi, dĩ nhiên phải ngủ cùng nhau!” Âu Dương Lãnh ngồi xuống, tiếp tục công việc còn dang dở, cô thế mà không muốn ngủ cùng mình như vậy ư?

“Thế nhưng phòng tôi là phòng đơn.” Mặc dù cho phần sợ đáng về Âu Dương Lãnh lúc này, nhưng Vu Thiện vẫn kiên quyết tỏ ý của mình, ngay lập tức cảm nhận hơi thở Âu Dương Lãnh trầm xuống, hồng rồi!

“Xem ra hôm nay tôi quá nuông chiều em! Để em chất vấn lời tôi nói!” Giọng nói như từ địa ngục khiến Vu Thiện biết mình đã hoàn toàn chọc giận Âu Dương Lãnh, nhưng cô sẽ không thỏa hiệp, nếu để Âu Dương Lãnh ở trong phòng mình, thì không gian thuộc về mình sẽ không còn.

“Tôi chỉ nói thật!” Thái độ của Vu Thiện cũng rất cứng rắn, phát huy đầy đủ điều bộ không sợ cường quyền của mình, đáng tiếc cô quên mất Âu Dương Lãnh là người như thế nào, nhất định tối nay cô phải chịu khổ rồi.

Âu Dương Lãnh không nói lời nào, thả máy sấy trong tay xuống, vẻ mặt âm u lạnh lẽo, từng bước đi tới bên Vu Thiện, người phụ nữ này thế mà chặn ý tốt của mình, là thái độ hôm nay của mình làm cô cho rằng mình nuông chiều cô ư?

Người phụ nữ này đúng là thiếu dạy dỗ! Vu Thiện đã không còn đường lui, cô vốn ngồi trên giường, giờ phút này như chú thỏ nhỏ bị hoảng sợ, cảnh giác nhìn chăm chăm Âu Dương Lãnh tiến đến gần.

“Anh đừng tới đây.” Giờ phút này Vu Thiện biết mình hoàn toàn chọc giận anh, hơn nữa bây giờ màu mắt anh rất nguy hiểm khiến cô biết anh muốn làm gì rồi.

“Em đã nói là em nói thật, vậy chúng ta thử xem, em nói thật như thế nào!” Nói xong, cô sợ hãi hét toáng lên, anh đẩy ngã Vu Thiện xuống giường, gương mặt tuấn tú áp sát vào cô!

“Không thể!” Vu Thiện cố gắng giằng giằng, Âu Dương Lãnh này điên rồi! Cô không muốn nói chuyện với Âu Dương Lãnh kiểu như thế này!

“Đừng từ chối tôi! Em cũng muốn.” Âu Dương Lãnh hôn lên miệng nhỏ xinh của cô, từ chối nghe lời khước từ hoan ái của cô, lừa dục thiêu đốt cả ngày cần cô tới hạ hỏa!

Lời anh nói không sai, thân thể cô cũng muốn, những lời này khiến trái tim cô nổ tung, vốn động tác kháng cự lại biến thành ngênh hóp, chỉ vì Âu Dương Lãnh biết các điểm mẫn cảm trên người cô, sờ tới sờ lui đốt lửa.

Âu Dương Lãnh vẫn luôn cho rằng Vu Thiện không thích làm cùng mình, nhưng anh hiểu từ chối kiểu đó chỉ khiến anh càng muốn dùng sức mạnh để nhận được thái độ tốt của cô, hôm nay thái độ dịu dàng đều không thể làm tan biến cảm giác bất an của cô, khiến anh thất bại.

“Nói em là của tôi!” Mỗi một động tác anh đều cố ý, làm Vu Thiện không cách nào từ chối.

“Tôi... Là của anh...” Vừa mới bắt đầu Vu Thiện không chịu nói, đáng tiếc không chống lại sự bá đạo của anh, chỉ có thể thỉnh thoảng nói, cầu xin Âu

Dương Lãnh: “Đủ rồi...”

“Không đủ, nói em là của tôi!” Âu Dương Lãnh hài lòng với lời cô nói, Vu Thiện như vậy anh mới thích, mỗi một mặt đều là kiệt tác của anh!

“...” Vu Thiện hờn tủi nhìn chăm chăm anh, từ chối nói mấy câu như thế, lời như vậy chả có chút ý nghĩa nào cả! Cô ngập ngừng lại hại cô, cảm giác lực bên hông tăng lên!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Bí Mật

“Nói!” Sao Âu Dương Lãnh lại không biết cô nghĩ gì, càng lớn tiếng khiến cô không cách nào từ chối: “Tôi.. Là của anh... Âu Dương Lãnh!” Vẫn phải nói, giờ phút này Vu Thiện rất hận Âu Dương Lãnh, người đàn ông này lấy hành hạ cô làm thú vui!

“Thế này mới ngoan!” Âu Dương Lãnh hài lòng khi Vu Thiện thỏa hiệp, mỉm cười tràn đầy cung chiêu, dưới ánh mắt hi vọng kết thúc của cô, lại nghênh đón một trận hoan ái mới, khiến cô cảm nhận được anh đầy yêu thương.

Anh ôm Vu Thiện sát vào trong ngực anh, sau khi kết thúc cô ngủ rất say, giờ phút này cô không phòng bị, giống như đứa trẻ nằm trong ngực anh, khiến anh yêu thương.

Ánh mặt trời chiếu rọi vào phòng, Vu Thiện mơ màng mở mắt, ánh mặt trời chói chang khiến cô muốn nhắm mắt lại, nhúc nhích người muốn dậy, bỗng cảm nhận bên hông căng chặt, một cánh tay ôm ngang eo làm cô không thể động dậy.

Cô vội mở mắt lúc xoay người thì thấy Âu Dương Lãnh ôm mình như ôm một món đồ chơi yêu thích! Giờ phút này tư thế của hai người rất thân mật, cảm giác hai người dưới chân đều trần trụi.

Tất cả những chuyện tối hôm qua đều hiện lên trong đầu, hai người quấn quít đến nửa đêm, những hình ảnh đó nóng bỏng vô cùng, đến bây giờ thân thể cô vẫn đau nhức như cũ!

Cô nhẹ nhàng đẩy tay Âu Dương Lãnh ra, cẩn thận không muốn đánh thức anh, tối hôm qua Âu Dương Lãnh bắt mình thừa nhận mình là của anh ta, vậy anh ta là của ai?

Chìm trong vẻ cô đơn, Vu Thiện rời giường xông thẳng vào phòng tắm, vội vã tẩy rửa mùi Âu Dương Lãnh trên người, xong xuôi mới dùng tay thả mình vào trong bồn tắm. Hành động khác thường của Âu Dương Lãnh tối hôm qua nói cho cô biết, Âu Dương Lãnh đang chấp nhất thứ gì đó, nhưng là cái gì thì cô không biết.

Tắm xong ra ngoài Âu Dương Lãnh vẫn còn đang ngủ, Vu Thiện cẩn thận đi tới tủ xách của mình lấy một viên thuốc tăng lực ra bỏ vào miệng, vừa tính nuốt thì bị giọng Âu Dương Lãnh hù dọa, thiếu chút nữa bị sặc!

“Em uống cái gì đó?” Âu Dương Lãnh đi tới phía sau cô, trấn an vỗ lưng cô, nghi ngờ nhìn về mặt chột dạ của Vu Thiện, cô mới vừa uống gì vậy?

“Khụ khụ, là thuốc tăng lực!” Thân thể Vu Thiện cứng ngắc nói, cố gắng làm mình bình tĩnh lại, Âu Dương Lãnh sẽ không biết cô uống gì. luydon

“Thật không?” Âu Dương Lãnh không tin lắm, động tác chậm lại, Vu Thiện thấy anh không tin vội lấy lọ thuốc ra, Âu Dương Lãnh nhìn xem, quả nhiên là thuốc bổ.

“Thật mà.” Vu Thiện nhìn anh, trầm tĩnh nói, nhưng trong lòng lại cô dậy sóng, chỉ sợ Âu Dương Lãnh không tin.

“Là muốn bồi bổ một chút.” Âu Dương Lãnh để lọ thuốc xuống, tròn mắt nhìn thoáng qua bộ dạng Vu Thiện căng thẳng, hình ảnh nóng bỏng tối hôm qua bắt đầu tràn về, lúc này mới phát hiện Vu Thiện vừa tắm xong, trên người tỏa ra mùi thơm ngào ngạt người quần quanh mũi anh, khiến anh nhìn mê mẩn.

“Tôi không lừa anh.” Vu Thiện cầm lọ thuốc lui người ra, màu mắt anh thay đổi, vẻ mặt quen thuộc như thế làm cô tràn đầy đề phòng, bí mật nguy hiểm vừa rồi thiếu chút nữa bị nhìn thấu, cô không có sức đối phó anh.

Sự đề phòng trong mắt cô không phải Âu Dương Lãnh không phát hiện, anh buông cô ra xoay người đi tới phòng tắm, xem ra tối hôm qua lại khiến cảm giác của cô càng sâu với mình hơn rồi.

Vu Thiện nhìn bóng lưng anh, lúc này mới phát hiện cả người Âu Dương Lãnh trần truồng, vội quay đầu sang chỗ khác, gương mặt ửng đỏ, trong lòng thầm mắng mình, chẳng qua chỉ là khêu gợi chút thôi mà.

Vu Thiện vội thay quần áo đi xuống lầu, từ chối ở cùng một chỗ với Âu Dương Lãnh, trời mới biết Âu Dương Lãnh có thể đề mình xuống lầu nữa hay không!

Thím Lan thấy Vu Thiện xuất hiện ở cầu thang vội tiến lên: “Chào buổi sáng mợ chủ, muốn ăn sáng không?”

“Có ạ.” Bụng đói quá, tối hôm qua quá kịch liệt khiến bụng cô đói kêu ùng ục, thím Lan lập tức bưng bữa sáng lên, Âu Dương Lãnh chầm chậm đi xuống, thấy Vu Thiện ăn sáng, đặt mông ngồi bên cạnh cô, cầm lấy ly sữa tươi cô vừa uống qua, không coi ai ra gì uống một hớp, sau đó ăn sáng. Vu Thiện nổi đóa, nhưng không dám nói gì, vui đầu ăn sáng, không biết Âu Dương Lãnh xong chưa. Thím Lan cười híp mắt, cảm giác cậu chủ và mợ chủ dường như tiến triển rất nhiều.

“Tôi ăn no rồi.” Vu Thiện nhanh chóng thả đĩa xuống, có Âu Dương Lãnh bên cạnh, cô ăn được mới là lạ.

“Ăn hết đi.” Âu Dương Lãnh cau mày, lạnh lùng hạ lệnh, mới ăn có chút xíu như vậy, đói bụng thì làm thế nào bây giờ?

“Nhưng...” Thật sự cô ăn không vào, khó xử nhìn Âu Dương Lãnh, hình như khẩu vị của mình hơi khó.

“Vậy uống hết nó đi.” Anh đưa sữa vừa nãy mình mới uống cho cô, ý bảo cô uống hết, sữa tươi đều tốt cho cơ thể và da.

“Đây...” Mới vừa rồi anh ta đã uống, sao mình có thể uống phần dư lại này?

“Không uống thì đừng ra cửa.” Gương mặt tuấn tú của Âu Dương Lãnh trầm xuống, Vu Thiện ghét thức uống mình từng uống? Đừng quên, đây là ly cô đã uống trước đó.

Vu Thiện im lặng bưng lên uống một hơi hết sạch rồi để ly xuống, uống đồ người khác thừa lại làm cô ghê tởm, nhưng cô không biểu hiện ra trước mặt Âu Dương Lãnh.

Âu Dương Lãnh hài lòng cong môi, cũng để đĩa xuống, đi tới bên cạnh cô nắm tay cô đi ra phía bãi đậu xe, Vu Thiện để mặc anh đưa đi.

Dọc đường đi rất yên tĩnh, Vu Thiện đưa mặt về phía cửa sổ, Âu Dương Lãnh nhìn cô, cảm giác dường như cô vứt bỏ mình ra khỏi đầu, Vu Thiện như vậy khiến anh không biết nên làm thế nào để mở lòng cô.

Âu Dương Lãnh đưa Vu Thiện đến cửa hàng rồi rời đi, Vu Thiện cũng bắt đầu một ngày bận rộn, mặc dù không có linh cảm thiết kế, nhưng tài liệu Thượng Quan Thanh cho, cô rất có lòng tin.

“Thiện Nhi, cậu còn chưa chuẩn bị xong bản thiết kế sao? Cuộc thi chuẩn bị bắt đầu rồi.” Lý Dung hỏi cô, Thiện Nhi còn chưa vẽ được mẫu thiết kế hài lòng nào, sao đầu lại người khác được?

“Tớ biết, nhưng linh cảm không phải bất cứ lúc nào cũng có.” Vu Thiện cũng không còn cách nào khác, mỗi lúc đêm tối Âu Dương Lãnh lại quấy nhiễu suy nghĩ của cô, cô vốn không có thời gian nghĩ tới chuyện thiết kế.

“Thiện Nhi, không bằng bây giờ cậu đi ra ngoài thử xem, nói không chừng lại có được linh cảm.” Lý Dung đề nghị, trước kia cô từng nghe nói, lúc không có cảm hứng, đi ra ngoài một lát thì có thể có cảm hứng.

“Cũng đúng, vậy tớ đi ra ngoài đây.” Vu Thiện cũng nghĩ vậy, mình ở trong cửa hàng sẽ không có cảm hứng, không bằng như Lý Dung nói, đi ra ngoài một chuyến biết đâu có được nguồn cảm hứng thì sao.

“Đi đi, ở đây có tớ rồi.” Lý Dung giục, cửa hàng nhỏ này, một mình có thể làm được.

“Vậy cũng được, tớ mau về thôi.” Vu Thiện nói, cô chỉ cần đi ra ngoài một lát là được.

“Không cần phải gấp, phải tìm được cảm hứng đó.” Lý Dung phát tay với cô, Vu Thiện lấy giấy bút đi về phía công viên, đúng là cần linh cảm, trong khoảng thời gian này cô không để ý gì tới ngày tháng, thì ra là sắp bắt đầu thi rồi.

Một chiếc xe con đi qua người cô đột nhiên dừng lại, người trên xe nhìn thấy bóng lưng cô vội vàng xuống xe, không để ý đến tiếng còi trên đường, điên cuồng đuổi theo bóng dáng cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Lam Ngọc Thay Đổi

Edit: Ngọc Hân

Vu Thiện đi vào công viên nhỏ, nơi đó trong lành mát mẻ, là một nơi rất tốt để yên tĩnh, chỗ đó là do có lần cô nhầm chân phát hiện ra.

Cô đi tới ngồi trên chiếu đặt chỗ sạch sẽ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lúc này đã xế chiều, bầu trời xanh thăm thẳm, có mấy đám mây lơ lửng giữa tầng không, Vu Thiện thích thú nằm trên đất, nhìn bầu trời ngân người!

“Thiện Nhi!” Một tiếng gọi cắt đứt suy nghĩ của cô, cô vội xoay người thì thấy một người đàn ông đang đi tới chỗ mình! Thấy Lam Ngọc đã lâu không gặp, lòng cô vô cùng bình tĩnh.

“Thiện Nhi, thật sự là em!” Lam Ngọc kích động tới gần, bao nhiêu đêm ngủ mơ, cô gái trong mơ là cô, đó cũng là hi vọng trong lòng anh ta.

“Học trưởng Lam!” Vu Thiện đứng dậy, kích động nhìn Lam Ngọc, anh ấy gầy đi! Khuôn mặt gầy gò hơn trước, ngay cả vóc dáng cũng mỏng manh hơn ngày trước.

“Thiện Nhi!” Lam Ngọc bước nhanh đi tới bên cạnh cô, khó kiềm chế kích động ôm lấy cô, trong khoảng thời gian này bao nhiêu lần anh ta muốn đi gặp cô nhưng nản được, anh ta tự nói với mình, nhất định phải làm nên sự nghiệp mới có thể dẫn Vu Thiện rời đi!

“Học trưởng, anh đừng như vậy.”

Vu Thiện không quen bị người khác ôm, khẽ đẩy anh ta ra, nhưng Lam Ngọc ôm chặt quá, Vu Thiện không thể làm gì khác hơn là để mặc anh ta, sao anh biết mình ở đây?

“Thiện Nhi, em biết không? Mỗi một lần anh muốn tìm em, nhưng đều bị Âu Dương Lãnh cản trở, Thiện Nhi, anh rất nhớ em!” Lam Ngọc đẩy Vu Thiện ra, kích động nói rõ tâm tình của mình, lúc thấy cô ở ven đường cho rằng mình hoa mắt.

“Học trưởng, anh đừng như vậy.”

Vu Thiện không biết an ủi anh ta như thế nào, trước kia học trưởng tuyệt đối sẽ không nói như vậy, chẳng lẽ Âu Dương Lãnh làm khó anh ấy?

“Thiện Nhi, em nhớ anh không?” Ánh mắt Lam Ngọc đầy hi vọng nhìn Vu Thiện, lần này anh ta dự định thừa cơ hội này tỏ tình luôn, cho dù cuối cùng Vu Thiện không đồng ý ở cùng anh ta, ít nhất anh ta cũng đã từng cố gắng.

“Học trưởng, anh biết anh đang nói gì không?” Vu Thiện không ngờ tới học trưởng thế mà lại hỏi cô như vậy, cô vẫn xem học trưởng là anh trai, người đối diện tất nhiên cô nhớ, nhưng không liên quan đến tình yêu nam nữ.

“Thiện Nhi, nói cho anh biết, em nhớ anh không?” Lam Ngọc cố chấp hỏi, lần này không cho phép Thiện Nhi trốn tránh, cũng không cho phép mình lùi bước.

“Học trưởng, anh vẫn là anh trai của em, tất nhiên em có nhớ.”

Vu Thiện không muốn làm Lam Ngọc hiểu nhầm.

“Thiện Nhi, em chỉ xem anh như là anh trai sao?” Lam Ngọc có chút không thể chấp nhận lời như vậy, gương mặt tuấn tú khó có thể tin, Thiện Nhi không thích mình sao? Trước kia hai người thân mật cùng nhau đi học mà.

“Học trưởng là người tốt, trong lòng Thiện Nhi, học trưởng luôn là anh trai.”

Trông mặt Vu Thiện thẳng tắp nhìn Lam Ngọc, ý tứ trong mắt vô cùng rõ ràng.

“Thiện Nhi, em biết là học trưởng không muốn làm anh trai của em mà.” Một lần nữa Lam Ngọc lại không để ý Vu Thiện giãy dụa, dùng sức ôm cô: “Vu Thiện, cho học trưởng một cơ hội nhé, học trưởng nhất định sẽ rất trân trọng em”

“Học trưởng, anh ép em đau!” Vu Thiện bắt đầu vùng vẫy, nhưng không chống lại sức lực của Lam Ngọc, chỉ đành dừng động tác: “Học trưởng, anh như vậy sao Thiện Nhi trả lời anh.”

“Thật xin lỗi, Thiện Nhi, chỉ là học trưởng quá xúc động.”

Lam Ngọc nghe cô nói đau vội buông cô ra, gương mặt tuấn tú kích động đỏ ửng, Vu Thiện biết thời gian gần đây học học trưởng Lam nhất định sống không tốt, vì trước kia Lam Ngọc không phải như thế này.

“Học trưởng, có phải gần đây nghỉ ngơi không đủ không ạ.” Vu Thiện quan tâm hỏi, học trưởng Lam là bạn tốt nhất của cô, cô hi vọng anh sống tốt.

“Thiện Nhi, có phải em đồng ý với anh, muốn ở cùng một chỗ với anh?” Lam Ngọc hỏi, ánh mắt hi vọng nhìn cô gái trong lòng, trong khoảng thời gian này không gặp, cô trở nên xinh đẹp hơn so với trước.

“Học trưởng, anh hãy nghe em nói, em đã kết hôn, anh đừng lãng phí thời gian trên người em nữa!” Vu Thiện không thể không nói như vậy, rất sợ Lam Ngọc sẽ bị Âu Dương Lãnh đả kích.

“Thiện Nhi, em đừng sợ, cho dù Âu Dương Lãnh lợi hại hơn nữa cũng sẽ có nhược điểm, yên tâm đi, học trưởng nhất định sẽ đánh bại anh ta!” Lam Ngọc tràn đầy lòng tin nói, cho rằng Vu Thiện sợ Âu Dương Lãnh.

“Học trưởng, anh đừng chọc Âu Dương Lãnh, anh không phải là đối thủ của anh ta.”

Vu Thiện vội nói, tính tình học trưởng Lam Ngọc tương đối mạnh động, lần trước lời Âu Dương Lãnh cảnh cáo còn văng vẳng bên tai, cô không muốn học trưởng mạo hiểm.

“Thiện Nhi, em yên tâm, anh đã nghĩ được biện pháp đối phó, em đừng sợ.”

Trái lại Lam Ngọc an ủi cô, anh ta biết hiện giờ thực lực của mình chưa mạnh, cho nên anh ta học cách nhẫn nhịn.

“Đúng rồi Thiện Nhi, uất ức cho em ở bên cạnh Âu Dương Lãnh một khoảng thời gian, tin tưởng học trưởng, nhất định sẽ dẫn em đi.”

Lam Ngọc bảo đảm, cũng tin rằng không bao lâu nữa, nhất định sẽ lật đổ Âu Dương Lãnh.

“Học trưởng đừng làm việc ngu ngốc.”

Vu Thiện lo lắng nói, chính là sợ học trưởng xúc động, thủ đoạn của Âu Dương Lãnh rất tàn nhẫn, còn cuộc sống của học trưởng vẫn do ba mẹ bao bọc, sao có thể địch nổi Âu Dương Lãnh!

“Thiện Nhi, có những lời này của em, học trưởng nhất định sẽ không để em bị ủy khuất!” Lam Ngọc càng kiên định hơn, có Vu Thiện ủng hộ, anh ta nhất định có thể!

“Học trưởng, nghe Thiện Nhi nói một câu, đừng tìm Âu Dương Lãnh đấu đá.” Vu Thiện tận tình khuyên bảo, không muốn vì mình mà làm học trưởng phải liên lụy.

“Thiện Nhi, hôm nay cứ như vậy đi, học trưởng phải đi học cách quản lý công ty, đừng lo lắng, thỉnh thoảng học trưởng sẽ tới thăm em.”

Lam Ngọc nhìn Vu Thiện lần nữa, đôi mắt kiên định làm Vu Thiện biết, mình không cách nào thuyết phục anh ấy được.

“Học trưởng anh nhớ bảo trọng, đừng mạnh động hư chuyện.”

Vu Thiện chỉ có thể nói như vậy, hi vọng người nhà học trưởng có thể thuyết phục học trưởng, tập đoàn Âu Dương không phải dựa vào một mình anh ấy là có thể lật đổ được.

“Học trưởng biết, Thiện Nhi, em nhất định phải chờ anh.”

Lam Ngọc vừa xoay người vừa nói, vội biến mất trong tầm mắt cô như lúc xuất hiện, Vu Thiện nhìn anh ta lái xe rời đi cô mới ngồi xuống, nhìn trời xanh ngắt người.

Rốt cuộc học trưởng Lam muốn làm gì? Quả thật nếu anh ấy vì mình mà đắc tội với Âu Dương Lãnh, như thế thì mình là tội nhân thiên cổ! Nhớ tới mẹ học trưởng, đó là một người phụ nữ được bao nuôi, nhưng nói chuyện rất khó nghe.

“Đừng tưởng rằng xinh đẹp thì có thể quyến rũ con tôi, cô nghe đây, đừng vọng tưởng gả vào nhà họ Lam, chỉ cần một ngày tôi còn sống thì không có chỗ cho cô!” Đó là lần đầu tiên cô và học trưởng tới nhà anh ấy ôn tập, nhưng bị mẹ anh chặn ngoài cửa, cô vĩnh viễn không quên được cảnh đấy.

Túi nước mắt rơi đầy khuôn mặt xinh đẹp, cô không chờ tới giờ học, xoay người rời đi, sau này không bao giờ cô bước vào nhà anh ta một bước, nhưng những chuyện này học trưởng không biết.

Ánh mắt Vu Thiện đau thương nhìn bầu trời, lời học trưởng lại vang lên trong đầu cô lần nữa, nhất là câu, dẫn em rời đi! Trong lòng cô gợn sóng, nếu như không phải mẹ bị Âu Dương Lãnh bắt ở lại trong viện điều dưỡng thì có có thể rời đi sớm!

Hơn nữa thực lực cô bây giờ chưa đủ mạnh, không có nghề nghiệp gì, không có nhiều tiền, cho dù rời đi cũng sớm bị Âu Dương Lãnh tìm về, để có thể trốn đi được, cô nhất định phải tìm một chỗ an toàn, không để Âu Dương Lãnh tìm thấy!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Kế Hoạch

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Lúc Vu Thiện trở lại cửa hàng, Thượng Quan Thanh đã đợi cô ở đó, thấy cô xuất hiện lập tức lôi kéo cô đi tới trước màn hình vi tính, chỉ vào tin tức nói: “Thiện Nhi, cậu xem đi, đây là thông báo tập đoàn Sở thị phát ra, nói là tiến hành cuộc thi trước thời hạn, Thiện Nhi, cậu chuẩn bị hết chưa đấy?”

lequdyon

“Nhanh vậy à? Hồng rồi, tớ còn chưa nghĩ ra bản thiết kế!” Vu Thiện xem tin tức la lớn, tại sao lại vậy chứ?

“Vậy cậu cố nghĩ thêm đi, hi vọng cậu có thể thành công.” Thượng Quan Thanh nói, trong ánh mắt có nỗi đau âm thầm.

“Ừ, mình biết rồi, hôm nay vẫn không có linh cảm.” Vu Thiện buồn rầu nói, thời gian rất gấp, mấy ngày nữa là phải tham gia cuộc thi thiết kế thời trang rồi.

“Đừng nóng vội, từ từ suy nghĩ đi, nếu không thì cậu đi ra ngoài biết đâu có thể nghĩ ra bản thiết kế hài lòng không chừng.” Thượng Quan Thanh đề nghị, đây là cách tốt nhất.

“Ừ, tớ biết phải làm thế nào.” Vu Thiện xem lại tin tức trên máy tính một lần nữa, kiên định nói, vì có thể cùng mẹ chạy xa chỗ này, cô phải thiết kế tác phẩm đẹp một chút mới được!

“Cố gắng lên, tớ nhất định ủng hộ cậu.” Thượng Quan Thanh vỗ vai cô khích lệ nói.

“Cảm ơn, tớ đi về trước.” Cô phát tay nói với Thượng Quan Thanh, giờ đã là tám giờ tối, sao Âu Dương Lãnh còn chưa tới đón cô về nhà?

“Từ từ suy nghĩ nhé.” Thượng Quan Thanh nhìn cô rồi đi, đôi mắt chớp chớp xoay người trở vào.

Vu Thiện đưa tay vẫy chiếc taxi, nói địa chỉ, tài xế chạy về phía địa chỉ cô cho, Vu Thiện nghiêng đầu nhìn đường phố, rốt cuộc nên thiết kế tác phẩm như thế nào thì mới thu hút được sự chú ý của tổng giám đốc Sở thị đây?

“Đã tới cô ời.” Tài xế ngừng xe trước cửa nhà Âu Dương, nói, lúc này Vu Thiện mới biết đã về tới nhà, vội vàng trả tiền xe, tài xế nhận tiền xong, Vu Thiện xuống xe rồi lái xe rời đi.

Vu Thiện đứng trước cửa quan sát kiến trúc hùng vĩ trước mặt, nơi này bố cục sang trọng nhất, sân vườn lớn nhất, nhưng cũng là phòng giam của mình!

Vu Thiện chậm rãi đi vào, thám Lan thấy cô về vội đi tới bên cạnh, nhận túi xách trên tay cô, thần bí cười nói: “Mợ chủ, cậu chủ đã về, cậu ấy còn dặn sau khi cô về thì đi tìm cậu ấy.”

Cái gì? Anh ta về rồi? Vu Thiện kinh ngạc ngẩng đầu, vậy tại sao anh ta không tới đón mình? Trước kia không phải ngày nào cũng đều đưa đón sao?

“Mợ chủ ăn cơm chưa?” Thám Lan có chút thất vọng, trên mặt mợ chủ trừ ngạc nhiên thì không thấy mừng, chuyện gì xảy ra vậy?

“Còn chưa ăn cơm ạ.” Vu Thiện chậm rãi đi vào phòng khách, đối với chuyện Âu Dương Lãnh không đến đón mình thì có chút lo lắng, nhưng càng hi vọng lần sau anh ta đừng tới đón, như vậy mình càng tự do hơn.

“Vậy mợ chủ ăn cơm rồi đi tìm cậu chủ.” Thám Lan vội vào phòng bếp lấy cơm và thức ăn, để mợ chủ đói bụng không tốt, nếu như mợ chủ mang thai cậu chủ nhỏ vậy thì không tốt cho cậu chủ nhỏ.

Vu Thiện ngồi trên ghế ăn chờ, cô không thích bị đói bụng, hơn nữa như vậy cũng không tốt cho cơ thể mình, một lát sau thám Lan bưng thức ăn nóng hổi đi ra ngoài, cẩn thận dọn bát đĩa cho Vu Thiện, Vu Thiện ăn không khách khí.

Vu Thiện ăn rất nhiều, hoàn toàn thả phanh, thám Lan đứng bên cạnh thấy thế thì rất vui vẻ, ít ra mợ chủ rất hài lòng với tài nấu nướng của bà.

Sau khi ăn no Vu Thiện lên phòng mình ở lầu hai, mặc dù dưới lầu thám Lan ám chỉ mình phải đi tìm Âu Dương Lãnh, nhưng hiện tại cô mệt chết đi được, nghĩ thầm chắc chuyện không quan trọng lắm, cho nên nghĩ sau khi tắm mới đi tìm Âu Dương Lãnh.

Từ nãy tới giờ Âu Dương Lãnh vẫn đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng, ngón tay kẹp điều thuốc, mặc dù không hút nhiều nhưng mùi thuốc lá bay lượn khắp phòng.

Thân hình cao lớn làm người ta có cảm giác áp bức, quần áo màu đen làm người ta có cảm giác u ám, giờ phút này hơi lạnh bao phủ xung quanh người Âu Dương Lãnh đủ để bắt cứ ai cũng không dám đến gần.

Lúc Vu Thiện mở cửa thì thấy tình huống như vậy, cô cau mày, Âu Dương Lãnh xảy ra chuyện gì vậy? Không phải sáng hôm nay vẫn tốt sao? Bộ dạng này của anh Vu Thiện chưa từng chứng kiến, cũng không biết phải làm thế nào. Lê:Quý Đôn

Đĩ nhiên Âu Dương Lãnh biết Vu Thiện đứng ở cửa, tai vẫn nghe tiếng hít thở của Vu Thiện, khoe mắt tất nhiên thấy Vu Thiện đứng ở cửa không đi vào, sắc mặt thoáng âm u ác độc, cúi đầu dập tắt điều thuốc trên tay, xoay người đối diện với cô: “Sao? Không dám đi vào?”

“Anh làm gì vậy?” Vu Thiện ngẩng đầu nhìn vẻ mặt bình tĩnh của anh, trong mắt dường như có hận ý với mình? Vu Thiện chậm rãi bước vào phòng Âu Dương Lãnh, lần đầu tiên vào phòng anh ta, chỗ này trang trí xoa hoa hơn nhiều.

“Hôm nay em đi gặp ai?” Con người Âu Dương Lãnh nhìn chằm chằm cô, cắn răng cắn lợi hỏi, nếu như không phải phái người đi theo cô, thì không biết

cô dám gặp mặt đàn ông khác sau lưng mình, lại còn xúc động ôm nhau!

“Anh theo dõi tôi?” Vu Thiện kinh ngạc hỏi, sao anh ta biết mình gặp ai? Giải thích duy nhất chính là anh ta theo dõi mình.

“Thừa nhận hả? Nói, các người làm gì sau lưng tôi?” Thấy sắc mặt cô bình tĩnh, một chút hốt hoảng khi bị mình biết chuyện cũng không có, Vu Thiện học được cách giả vờ rồi!

“Nói gì, không phải anh đã biết sao?” Vu Thiện chế giễu hỏi, đây là Âu Dương Lân không tin mình? Hay là anh ta đã sớm cho rằng mình làm chuyện gì đó.

“Em đáng chết, em đã là người phụ nữ của tôi, lại sao dụ dỗ đàn ông sau lưng tôi!” Âu Dương Lân bước từng bước dài đi tới trước mặt Vu Thiện, bàn tay giữ chặt vai cô, lực đạo không kiềm chế.

“Á, buông tôi ra!” Vu Thiện bị anh bóp đau đớn, chân mày nhăn lại, hai tay bắt đầu chống lên ngực Âu Dương Lân, anh ta sao vậy?

“Không buông, tối hôm qua em mới nói em là của tôi, bây giờ lại chụp mũ cho tôi, nói, em và hắn ta gặp mặt bao lần rồi!” Âu Dương Lân bị lửa ghen thiêu đốt ngực phập phồng không ngừng, thở hổn hển hỏi, còn về mặt Vu Thiện càng kích thích anh, đã đến nước này mà cô còn chưa thừa nhận lỗi của mình.

“Tôi không có! Anh đừng vu khống cho tôi!” Vu Thiện muốn tránh sự kiểm giữ của Âu Dương Lân, nhưng không biết làm như vậy càng kích thích Âu Dương Lân, ngay sau đó cảm giác anh tăng lực, rồi nghe tiếng xương khớp mình răng rắc.

“Á, đau quá!” Đây là Âu Dương Lân muốn bóp chết mình, Vu Thiện tuyệt vọng nghĩ, lần đầu tiên cảm giác đàn ông nổi giận thật đáng sợ, khác xa so với mình tưởng tượng!

“Em đau không? Ha ha, em mà cũng biết đau à?” Âu Dương Lân bắt đầu điên cuồng, tròng mắt đã mất đi tiêu cự, nghĩ đến cảnh Vu Thiện nằm trong ngực đàn ông khác, lửa ghen che mờ mắt anh, không thấy được bộ dạng đau đớn của Vu Thiện.

“Anh cái người điên này!” Vu Thiện cảm giác bờ vai đau nhói, lần đầu tiên chứng kiến bộ dạng nổi giận của Âu Dương Lân, dùng từ tức sùi bọt mép để hình dung cũng không quá đáng, hai tay không ngừng đánh anh, muốn anh buông tay!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 70: Hành Động Khả Nghi

“Được rồi, tôi là kẻ điên, em cũng chỉ có thể đi theo tôi!” Âu Dương Lân cố chấp đẩy Vu Thiện vào phòng, trở tay khóa cửa lại, Vu Thiện ngã nhào xuống đất, đau đớn trên bả vai biến mất, nhưng tình huống bây giờ càng nguy hiểm hơn, hiện giờ Âu Dương Lân giận dữ đủ để tiêu diệt cô! lqduydon

“Anh đừng tới đây!” Giờ phút này Vu Thiện sợ, hôm nay Âu Dương Lân điên rồi, còn mình chính là người nỏ, làm sao bây giờ? Tối nay Âu Dương Lân sẽ không bỏ qua cho mình! Mấy chuyện lúc trước khiến lòng cô trong nháy mắt tuyệt vọng, nhưng cô vẫn cố gắng cách xa phạm vi Âu Dương Lân.

“Tối nay để tôi cho em biết, cả đời này em là của tôi!” Tròng mắt Âu Dương Lân lóe lên ngọn lửa, cả người phát ra lửa giận ung dung đi tới bên cạnh Vu Thiện, thấy cô hành động cố gắng muốn rời đi lửa giận trong mắt càng bùng cháy dữ dội. Anh đưa tay ra giữ chặt chân cô, kéo cô về bên người mình, nụ cười như ác ma, nói bên tai cô: “Em sẽ phải trả giá rất đắt cho chuyện gặp đàn ông ngày hôm nay!”

“Anh muốn làm gì?” Vu Thiện cố nén sự sợ hãi, kiên cường hỏi, cô tự nói với mình cô không sợ Âu Dương Lân! Nhưng giọng cô để lộ tâm tình của cô.

“Lát nữa em sẽ biết.” Giờ phút này Âu Dương Lân chợt thu liễm tức giận trên người, kéo Vu Thiện đứng dậy, đẩy Vu Thiện còn chưa đứng vững nằm xuống giường bigsize của anh, sau đó cơ thể cường tráng đè lên cô!

“Anh không thể như vậy!” Vu Thiện hoảng sợ, anh ta muốn dùng sức mạnh đối phó với mình sao? Không! Cô không muốn! Vu Thiện càng bắt đầu gầy dựa trong ngực Âu Dương Lân, nhưng bị hành động của Âu Dương Lân hóa giải đòn tấn công của cô.

“Không...” Vu Thiện tuyệt vọng, vì Âu Dương Lân lại lấy cùm trói cô trên thành giường! Sau đó mình thành người mặc người ta ức hiếp!

“Yên tâm, lát nữa nhất định sẽ thả em!” Âu Dương Lân cẩn thận thương thức cô, không bỏ qua bất kỳ chỗ nào, suốt đêm nghe giọng đề nén của Vu Thiện, còn có tiếng thở gấp của Âu Dương Lân, mỗi một lần Vu Thiện muốn đề nén tiếng rên, Âu Dương Lân lại xấu xa làm cô thét chói tai!

Cho đến khi cổ họng Vu Thiện khàn khàn, còn Âu Dương Lân đã rất thỏa mãn, lúc này mới thả Vu Thiện ra, còn Vu Thiện đã hết sức lực, chỉ có thể nhắm mắt ngủ say. Sau khi cô ngủ, Âu Dương Lân lại không buồn ngủ, nhìn Vu Thiện đến khi trời sáng!

Khi Vu Thiện tỉnh lại trời đã sáng rồi, ánh mặt trời nghịch ngợm rải đầy khắp gian phòng, lúc này Vu Thiện mới nhìn rõ chỗ này không phải là phòng mình

ở nhà Âu Dương. Thoảng chốc trong đầu nhớ lại tất cả những chuyện điên cuồng tối qua, bên cạnh đã không còn bóng dáng Âu Dương Lãnh. Vu Thiện không khỏi cảm thấy thoải mái hơn, chỉ cần Âu Dương Lãnh không ở đây thì mình có thể được nghỉ ngơi!

Cô di chuyển thân thể nhưng cảm giác chân có chút không đúng, vội vàng ngồi dậy vén chăn lên, phát hiện chân mình bị treo ngược lên rồi! Chính xác mà nói là chân bị treo ngược cao tầm nửa mét, chuyện gì xảy ra?

Vu Thiện không để ý cơ thể mình trần truồng, duỗi thẳng cánh tay muốn cởi dây ra, nhưng phát hiện sợi dây này hoàn toàn không cởi ra được, cô giận đến mức nắm mạnh xuống giường!

“Em đã tỉnh!” Âu Dương Lãnh đẩy cửa đi vào, thấy cơ thể trần truồng của Vu Thiện, tròn mắt đen nháy bùng lên ngọn lửa, lại muốn cô rồi!

Vu Thiện vội đắp kín chăn, tức giận nhìn anh chăm chăm: “Anh có ý gì?”

“Em chỉ cần ngoan ngoãn, vậy là được.” Âu Dương Lãnh không trả lời thẳng câu hỏi của cô, anh đi tới mép giường cẩn thận cởi dây giúp cô, dịu dàng xoa hai chân cô bị trói, ánh mắt chăm chú, không có chút ý nghĩ xấu xa nào.

“Anh muốn thế nào?” Giọng Vu Thiện rất nặng nề hỏi, hành động tối hôm qua của anh ta hoàn toàn cho mình biết, thì thoảng anh ta dịu dàng là một loại độc dược, bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thân làm ác ma! “Muốn ăn cơm không?” Âu Dương Lãnh vẫn bộ dạng dịu dàng đó, làm như Vu Thiện chỉ là một đứa bé, vốn không đáng để anh phí tâm tư an ủi.

“Không ăn!” Vu Thiện giận đến vênh môi, Âu Dương Lãnh lại lặp lại chiêu cũ rồi! Cho rằng đánh một tát cho một viên đường là có thể tiêu tan hết hành động đáng ghê tởm tối hôm qua của anh ta sao?

“Xem ra tối hôm qua không đủ cho em nhớ lâu rồi!” Âu Dương Lãnh không vui nhìn cô, quên hôm qua mình răn đe cô như thế nào rồi ư?

“Anh...” Vu Thiện đối mặt với anh, nhất thời cảm thấy rất lo lắng, tối hôm qua rất đáng sợ, đến giờ hàm răng cô vẫn còn run lên! Ký ức ngày đó thiếu chút nữa bị chết đuối lúc này cũng hiện lên, khiến tròn mắt cô sợ hãi nhìn anh.

“Mau dậy đi, thím Lan làm món em thích ăn nè.” Âu Dương Lãnh nhìn cô một cái, xoay người đi ra ngoài, sau khi anh rời đi Vu Thiện bật người dậy, trong lòng chán nản, tại sao mình quên mất phải giữ hình tượng ngoan ngoãn trước mặt anh ta chứ!

Rửa mặt xong Vu Thiện đi xuống lầu, thấy vẻ mặt Âu Dương Lãnh tự nhiên đang ngồi bên bàn nhàn nhã ăn sáng, trong lòng giận đến nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt giả vờ rất khó kẻo.

“Mợ chủ, mợ đã dậy rồi, đây là thím Lan làm, ăn nhiều một chút.” Đối với chuyện tối hôm qua thím Lan thầm cười trong lòng, xem ra cậu chủ nhỏ sẽ nhanh chóng xuất hiện.

“Vâng, cảm ơn thím Lan.” Vu Thiện khéo léo nói, mỉm cười với thím Lan, quay đầu nói với Âu Dương Lãnh: “Sao ông xã không đợi em?” Một câu nói này làm Âu Dương Lãnh phun hết toàn bộ cháo vừa ăn ra bàn!

“Ông xã, anh sao vậy?” Vu Thiện hơi kinh ngạc đến gần Âu Dương Lãnh, dịu dàng lau cháo bị phun ra trên bàn ăn phía trước mặt anh.

“Em không bị sốt đấy chứ?” Âu Dương Lãnh ngạc nhiên nghi ngờ nhìn cô, quên mất giờ phút này mình chật vật như vậy, sao Vu Thiện tỉnh dậy thay đổi thế?

“Ông xã hi vọng Thiện Nhi bị sốt à?” Vu Thiện giả vờ đáng thương hỏi, đôi mắt diêm dạm đáng yêu, trong lòng lại căm hận, làm cho anh mắc ói chết anh.

“Thím Lan, gọi bác sĩ tới đây.” Đôi mắt Âu Dương Lãnh tối xuống, mới vừa rồi trên lầu còn giống như mèo con nổi giận, sao lại trở nên biết điều như vậy?

“Á, cậu chủ có cần thật không?” Thím Lan do dự, mặc dù bà rất tò mò sao mợ chủ thay đổi, nhưng có cần thiết sao?

“Đi đi.” Giọng Âu Dương Lãnh lạnh lùng cứng rắn nói, gương mặt tuấn tú trong nháy mắt tối xuống, tuyệt đối tin tưởng Vu Thiện đang muốn làm gì đó.

“Đừng mà, nếu như ông xã không thích, vậy Thiện Nhi không gọi nữa.” Vu Thiện tiếp tục dịu dàng nói, đặt người ngồi xuống, đôi mắt cũng không thèm nhìn Âu Dương Lãnh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Trang Phục Thiết Kế Đặc Biệt

Buổi sáng bão tố đi qua, Âu Dương Lãnh vẫn tự mình đưa Vu Thiện đi làm, còn Vu Thiện rất biết điều ngoan ngoãn ngồi ở vị trí kế bên tài xế, không nói

một lời, không biết đang suy nghĩ gì. lquydon

Âu Dương Lãnh mặc kệ cô, dù sao cô không thoát khỏi lòng bàn tay mình, hơn nữa mình vẫn phải người đi theo sau cô, không sợ cô sẽ giờ trò dưới con mắt của mình

Vu Thiện suy nghĩ cả buổi sáng, Âu Dương Lãnh trói chặt hai chân mình là có ý gì, nhưng cô nhất định phải đề phòng, may mắn là ngày nào cô cũng mang theo thuốc bổ!

Công việc một ngày đạt hiệu suất không cao, Âu Dương Lãnh không biết mình bị làm sao, kể từ buổi sáng nhìn bề ngoài Vu Thiện như đổi thành người khác, tìm anh vẫn luôn bất an, giống như sắp có chuyện gì xảy ra.

Cầm điện thoại lên bấm số đàn em đi theo Vu Thiện, biết Vu Thiện vẫn còn bận rộn trong cửa hàng anh mới yên tâm, Hắc Mộc thấy bộ dạng này của anh, cảm thấy lần này tổng giám đốc thật khác thường.

“Tổng giám đốc, đây là tài liệu hoạt động của Sở thị.” Từ trước tới giờ Hắc Mộc vào phòng Âu Dương Lãnh có thể không gõ cửa, lần này cũng không ngoại lệ, nhưng không ngờ thấy sắc mặt Âu Dương Lãnh đen thui.

“Hắc Mộc, lần sau lúc đi vào nhớ gõ cửa!” Giọng Âu Dương Lãnh mang theo tức giận, khiến Hắc Mộc kinh ngạc, nhưng anh ta vẫn cung kính đáp lời: “Vâng, tổng giám đốc.”

“Đưa tôi xem một chút.” Âu Dương Lãnh cau mày, biết mình nóng nảy không có lý do nhưng về mặt vẫn nặng nề, đưa tay nhận tài liệu trên tay Hắc Mộc, xem từng tờ một.

“Lần này hình như Sở thị không đơn giản, rất nhiều trang phục thiết kế đẹp đưa tới tay anh ta, đều bị trả về.” Hắc Mộc nói ra chỗ kỳ quái, Sở thị làm việc thật kỳ lạ, không biết muốn làm gì.

“Nghĩ cách biết Kinh Sở muốn làm gì.” Âu Dương Lãnh lạnh lùng hạ lệnh, tuyệt đối không thể lơ lửng.

“Vâng, vậy tôi đi ra ngoài làm việc.” Hắc Mộc vâng lời nói, mới vừa rồi tổng giám đốc đang suy nghĩ gì không biết? Lần đầu tiên bị tổng giám đốc quát lớn, trong lòng mình có chút ngạc nhiên, tổng giám đốc lúc nào cũng tỉnh táo biết kiềm chế vì sao tâm tình lại trở nên nóng nảy?

“Ừ, có chuyện gì nhất định không thể bỏ qua.” Âu Dương Lãnh đáp lời, cúi đầu tiếp tục xem tài liệu, trông mắt đen nháy xẹt qua tia sáng, rất nhanh biến mất không thấy dấu vết.

Sau khi Hắc Mộc đóng cửa rồi đi, lập tức cầm điện thoại bấm số em trai Hắc Từ: “A lô, Hắc Từ, cậu biết tổng giám đốc và chị dâu xảy ra chuyện gì không?” Chỉ có người phụ nữ kia mới có thể khiến tổng giám đốc thay đổi.

“Sao em biết được?” Hắc Từ trả lời, tổng giám đốc luôn bên cạnh anh ấy, anh ấy còn không biết, mình cách xa bọn họ như vậy, sao mà biết được chứ!

“Hôm nay tổng giám đốc thay đổi rất lớn.” Hắc Mộc chỉ có thể nói câu này, hiện giờ cũng không thể hoàn toàn kết luận nguyên nhân là do Vu Thiện, nhưng nhất định phải chú ý chặt chẽ Vu Thiện.

“Cúp đi.” Hắc Từ lười phải nhiều lời, chuyện lão đại anh ta không xen tay vào được.

“Ừ.” Hắc Mộc trả lời, sau đó cúp máy.

Vu Thiện cẩn thận kiểm tra bản thiết kế trên tay mình, đây là bản thiết kế sau khi trải qua chuyện buổi sáng cho ra được cảm hứng, được đặt tên là . Bối cảnh là một nhà tù xa xỉ, một cô gái ăn mặc lộng lẫy xinh đẹp đứng ở cửa, đáng về cô đơn! Đồ mặc trên người là một điểm sáng, còn cảnh là tâm tư con người ta!

Vu Thiện rất hài lòng với bản thiết kế này, mặc dù có phần phản ánh tình cảnh của chính mình, nhưng cô cho như vậy là rất đẹp, cô bỏ bản thiết kế vào trong túi tài liệu, nói với Lý Dung đang đứng bên cạnh là muốn đi ra ngoài, Lý Dung gật đầu.

Vu Thiện mang theo túi tài liệu đi tới tập đoàn Sở thị, cô đón xe dọc đường, sau khi nói rõ địa chỉ tài xế lái về hướng tập đoàn Sở thị, thỉnh thoảng tài xế nhìn cô qua gương chiếu hậu khiến cô rất không thoải mái, lòng bàn tay đổ mồ hôi, không phải mình gặp kẻ cướp đây chứ?

“Cô gái, cô nhớ rõ tôi không?” Tài xế nhìn ra cô căng thẳng, nói chuyện trấn an cô, vì cô rất giống một người.

“Ông có ý gì?” Vu Thiện chăm chú nhìn tài xế, không hiểu lời ông ta.

“Cô gái quên chuyện đêm đó rồi sao? Bây giờ cô không sao chứ?” Tài xế quan tâm hỏi, đêm đó cô rất nhếch nhác.

“Là bác à.” Vu Thiện nhớ ra, nếu như đêm đó tài xế không tốt bụng, chính mình cũng không biết mình chặt vật đến vậy, nhưng chuyện đã trôi qua lâu rồi, cô vĩnh viễn không bao giờ quên ngày đó tâm tình mình hoảng hốt vì lo lắng cho mẹ, thật may là không sao!

“Cháu không sao, cảm ơn bác.” Đêm đó là ác mộng của cô, nếu như không có bác tài xế thì mình chỉ sợ không biết phải làm sao, cho nên cô rất biết ơn bác tài xế.

“Không sao thì tốt rồi, nếu như nhà tôi có cô con gái hiếu thuận như vậy thì tốt quá.” Tài xế thấy sắc mặt Vu Thiện như không muốn nói tới ngày đó, vội đổi chủ đề.

“Có người ba tốt như bác, con gái bác sẽ cảm kích bác.” Vu Thiện khách khí nói, trông mắt thoáng hiện vẻ đau đớn, rất nhanh biến mất.

“Đến rồi cô gái.” Tài xế dừng xe trước tòa nhà Sở thị, xoay người nói với Vu Thiện, Vu Thiện mỉm cười gật đầu bước xuống xe, tài xế đợi sau khi cô xuống xe thì lái xe rời đi.

Vu Thiện đứng tại chỗ nhìn lúc lâu, cho đến khi xe biến mất không thấy bóng dáng mới xoay người đi vào đại sảnh tập đoàn Sở thị. Chỗ này xa hoa không kém gì tập đoàn Âu Dương, mà cô cũng đã nghe nói tổng giám đốc Kinh Sở của tập đoàn Sở thị là người lạnh lùng, không thân cận bất cứ ai.

Nhân viên tiếp tân thấy cô xuất hiện, ngay lập tức tiến lên nghênh đón: “Thưa cô, xin hỏi có chuyện gì.” Cô ta cười ngọt ngào lễ phép hỏi, người phụ nữ trước mặt ăn mặc bình thường nhưng phong cách không giống với những người phụ nữ muốn gặp tổng giám đốc, cho nên thái độ với Vu Thiện cũng hòa nhã.

“Chào cô, đây là bản thiết kế tham gia dự thi, có phải giao cho cô là được không?” Vu Thiện đứng bên cạnh cô tiếp tân hỏi, hình như cuộc thi có nói hễ là người tham gia thiết kế đều có thể trực tiếp đi lên gặp tổng giám đốc Sở thị, nhưng cô biết mình không muốn đi lên.

“Cô không muốn lên sao?” Cô tiếp tân ngạc nhiên, bình thường những người dự thi đều muốn lên trên đó, chẳng lẽ cô ấy thật sự nghĩ mình không muốn như vậy?

“Không cần, có cô giúp một tay tôi không cần đi lên.” Cô tới để tham gia tranh tài cuộc thi thiết kế, cũng không cần gặp tổng giám đốc làm gì, cô nghi ngờ nhìn về mặt thả lỏng của cô nhân viên tiếp tân.

“Được rồi, giao cho tôi là được.” Nhân viên tiếp tân có chút lúng túng trả lời, cô gái trước mắt quả thực không giống những người khác, song cô ta không dám khinh thường.

“Vậy thì làm phiền cô rồi.” Vu Thiện mỉm cười gật đầu, cô gái trước mắt dường như có chút phòng bị với mình, không phải mình hoa mắt đấy chứ?

“Được, chờ tin tốt nhé.” Cô tiếp tân mỉm cười, lúc Vu Thiện xoay người rời đi cô ta cầm xấp tài liệu ném vào trong thùng rác phía sau, khinh thường nghĩ: Lại một người phụ nữ muốn trèo lên chỗ tổng giám đốc.

Ngay khi Vu Thiện đi chưa được bao lâu, một người đàn ông tuấn tú âm trầm cùng mấy quản lý và trợ lý đặc biệt Chu Minh đi ra khỏi thang máy, lập tức thu hút rất nhiều ánh mắt của nhân viên.

Kinh Sở cau mày, đã nhiều ngày như vậy sao cô chưa xuất hiện? Với tài liệu anh thu thập được, cô rất thích thiết kế trang phục, dự đồ phúc lợi lớn như vậy mà cô không động lòng ư.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Suy Đoán Tâm Tư Cô

Khóe mắt liếc thấy gương mặt mê trai của cô tiếp tân, trong lòng đột nhiên có ý nghĩ hoang đường, lập tức bước đi qua chỗ cô nhân viên tiếp tân.

Chu Minh không biết suy nghĩ của Kinh Sở nhưng cũng đi theo qua, mấy quản lý nhìn nhau cũng cùng đi qua, cô nhân viên tiếp tân vui mừng tròn hai mắt, thầm nghĩ có phải tổng giám đốc phát hiện ra vẻ đẹp của mình rồi không?

Dưới con mắt mong đợi của cô nhân viên tiếp tân và ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Kinh Sở bình tĩnh bước nhanh tới bên cạnh nhân viên tiếp tân, trông mắt quét qua vẻ mặt mừng rỡ của cô ta, chán ghét dời tầm mắt sang chỗ khác, bộ nhân nhân viên làm việc như thế nào, lại có người như cô nhân viên tiếp tân này?

Cô nhân viên tiếp tân không nhìn thấy ánh mắt chán ghét của Kinh Sở, một lòng cho rằng mình có thể dựa vào khuôn mặt xinh đẹp nên được tổng giám đốc coi trọng, mở cờ trong bụng chờ tổng giám đốc nói thích cô vẫn vẫn gì đó, nhưng lại bị lời kẻ tiếp của Kinh Sở chấn động đến quên phản ứng.

“Trợ lý Chu, bảo cô ta rời khỏi Sở thị, kể cả quản lý nhân sự cũng đi luôn.” Ngay sau đó dời tầm mắt sang chỗ khác, xoay người bước sang bên kia, khoảnh khắc xoay người liếc thấy có túi tài liệu trong thùng rác, không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người vươn tay cầm tài liệu trong thùng rác lên, nhìn bề ngoài viết rõ ràng: Vu Thiện!

“Dạ.” Chu Minh gật đầu đồng ý, vừa rời anh ta đã nhìn ra ý định của tổng giám đốc, người phụ nữ si mê này đã chộp tới tổng giám đốc, nhưng mà bây giờ cô nhân viên tiếp tân vẫn chưa lấy lại tinh thần, không biết có phải quá khiếp sợ hay không nữa.

“Tổng giám đốc, đừng, xin anh đừng sa thải tôi!” Lúc này nhân viên tiếp tân mới phục hồi tinh thần vội đi tới trước mặt Kinh Sở cầu xin nói, biết mình

phạm vào sai lầm lớn, không nên mơ ước hảo huyền trở thành người phụ nữ của tổng giám đốc, khiến tổng giám đốc chán ghét mình!

“Bảo vệ!” Chu Minh không nhận được, ý của tổng giám đốc nói cho mọi người rất rõ ràng, phải chăm chỉ làm việc, ngàn vạn lần đừng mơ tưởng thứ không thuộc về mình!

“Vâng, trợ lý.” Ngay lập tức bảo vệ tiến lên lôi kéo cô nhân viên tiếp tân đi ra, sắc mặt nhân viên tiếp tân như tro tàn, nhưng vẫn cầu xin Kinh Sở: “Tổng giám đốc, cầu xin anh, tôi sẽ sửa sai!”

Trong hành lang lâu một, mọi người nhón nhau dừng lại nhìn xem có chuyện gì xảy ra, không phải vừa rồi cô nhân viên tiếp tân rất hưng phấn sao, sao đảo mắt lại thê thảm như vậy? Càng khiến mọi người hết sức ngạc nhiên chính là hành động sau đó của Kinh Sở.

“Đợi một chút!” Kinh Sở ngăn hành động của bảo vệ, trên tay cầm tài liệu vừa nhặt được, giọng nói căng thẳng hỏi: “Cô ấy ở đâu?” Trên mặt không thấy bộ dạng lạnh lùng như vừa rồi, giữa lông mày ẩn chứa sự kích động.

“Ài?” Cô nhân viên tiếp tân nhất thời không kịp phản ứng, lo lắng hỏi, nháy mắt nhìn thấy đồ Kinh Sở cầm trên tay chính là tài liệu bị mình vứt bỏ thì con người co rút lại, đây không phải là cô gái mới vừa rồi à? Tổng giám đốc biết cô ta?

“Cô không biết?” Trong nháy mắt sắc mặt Kinh Sở thay đổi, đột nhiên khí thế thiếu chút nữa khiến cô nhân viên tiếp tân và mấy tên quản lý phía sau sợ hãi muốn ngã! Đây là kiểu thời tiết thay đổi?

“Tôi biết, tôi biết.” Cô nhân viên tiếp tân rất sợ Kinh Sở nổi giận lần nữa vội vàng nói chuyện mình biết cho Kinh Sở: “Tổng giám đốc, cô ấy vừa đi, đây là bản thiết kế cô ấy tham gia tranh tài cuộc thi!”

“Hướng nào?” Dáng vẻ vội vã khiến mọi người mở rộng tầm mắt, đây là tổng giám đốc luôn duy trì bộ dạng tinh tảo của bọn họ ư? Có phải cậu ấy tìm phụ nữ hay không?

“Không biết, chỉ thấy đi về phía trước!” Cô nhân viên tiếp tân không hiểu tại sao tổng giám đốc lại khản trương, cô ta dường như hiểu được tâm tình của tổng giám đốc, nhất định là thích cô gái kia!

Kinh Sở lập tức bước đuổi theo hướng cô ta chỉ, bỏ lại đám quản lý cao cấp, một mình rời đi, tốc độ kia có thể nói là chạy như bay!

“Mọi người quay về làm việc đi, chuyện hôm nay đừng truyền khắp nơi đây.” Mặc dù Chu Minh không biết tổng giám đốc muốn đi đâu, nhưng thân là trợ lý đặc biệt, lúc tổng giám đốc đột nhiên rời đi thì phát huy quyền lực trợ lý nên có.

Rất nhiều người nhìn tổng giám đốc đi khỏi đó xong rồi rít quay đầu làm chuyện của mình, còn những người quản lý cấp cao cũng từng người một rời đi, trở về cương vị công việc của mình. Lúc đầu là Kinh Sở dẫn những người này xuống cửa hàng kinh doanh quần áo của Sở thị khảo sát, nhưng tạm thời Kinh Sở rời đi cho nên mọi người cũng giải tán.

Chu Minh đợi mọi người giải tán sau đó chỉ còn cô nhân viên tiếp tân đứng tạo chỗ, cô ta lặng lẽ liếc mắt nhìn Chu Minh đang đứng trước mặt, Sở thị đãi ngộ tốt hơn những công ty khác, hơn nữa công việc tiếp tân rất đơn giản, cô ta không muốn mất đi phần công việc này.

“Trở về làm việc đi, sau này đừng đánh chủ ý lên người tổng giám đốc nữa!” Chu Minh lạnh lùng cảnh cáo cô ta rồi mới rời đi, tổng giám đốc đi rồi nhưng còn anh ta không thể đi được.

Cô nhân viên tiếp tân khẽ thở phào nhẹ nhõm, đưa tay xoa trán mình, nguy hiểm thật, xem ra sau này mình không thể lười biếng làm việc nữa! Nếu như bị tổng giám đốc phát hiện vậy thì mình thật sự xong đời.

Lúc Kinh Sở chạy ra bên ngoài chỉ có thể nhìn Vu Thiện ngồi lên xe rời đi, vì Kinh Sở đứng ở cửa Sở thị, còn Vu Thiện đứng bên lề đường, hai người cách nhau rất xa cho nên Kinh Sở bắt đầu nhìn cô rồi đi xa!

Kinh Sở im lặng ảo não nhìn cô rời đi, nếu như không phải do cô tiếp tân làm trễ nãi, mình tuyệt đối có thể mời Vu Thiện ở lại!

Kinh Sở đứng ven đường một lúc rồi mới xoay người lại, còn cô nhân viên tiếp tân khoanh khắc thấy anh xuất hiện rõ ràng chợt dạ, khi nhìn thấy sắc mặt tổng giám đốc rất khó coi, trong lòng nhất thời luống cuống hồi hộp, có phải tổng giám đốc còn tức giận không?

Mặt Kinh Sở không biểu tình đứng ở đại sảnh, con người quét qua một vòng nhân viên của mình trong hành lang, khi nhìn thấy mọi người đang im lặng làm việc, lúc này mới hài lòng rời đi. Còn Kinh Sở vừa đi, mọi người lập tức bùng nổ, rít suy đoán có phải tổng giám đốc vì phụ nữ mà tức giận lay sang cô nhân viên lễ tân hay không!

Phiên bản mỗi người một khác, càng nói càng xa rồi thực tế, đã vượt qua lệ thường rồi! Cũng có nữ nhân viên đổ ky, vì nhiều cô đã thấy Vu Thiện cho nên rất nhiều người không muốn thừa nhận, khẩu vị tổng giám đốc thay đổi rồi, thế mà lại thích cô gái bình thường!

Kinh Sở trở lại phòng làm việc của mình ngồi xuống, lấy bản thiết kế trang phục của Vu Thiện xem xét cẩn thận. Chu Minh đứng bên cạnh nhìn Kinh Sở, cảm thấy hôm nay tổng giám đốc hành động rất quái dị, nhưng anh ta thông minh lựa chọn không hỏi, vì lúc cần thiết tổng giám đốc sẽ nói cho anh ta biết.

Kinh Sở nhìn rõ ý tứ Vu Thiện biểu đạt qua bản thiết kế, một chữ , có phải nói lên tình cảnh của cô hiện giờ hay không? Cô không tự nguyện gả cho Âu Dương Lãnh? Cô muốn biểu đạt ý này ư?

Nếu như không phải ý này, vậy sao cô lại về ra bản thiết kế có ý tiêu cực như vậy! Kinh Sở có thể hiểu được tình cảnh của Vu Thiện, không khỏi có chút lo lắng, anh cũng không cách nào giải thích tâm tình bây giờ, chỉ biết mình rất không thích vẻ mặt đau thương của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Cú Điện Thoại Bất Ngờ

Vu Thiện đưa tài liệu bản thiết kế cho cô nhân viên tiếp tân sau đó trở lại cửa hàng. Lý Dung thấy cô vẻ hưng phấn hỏi: “Thiện Nhi hả, sao rồi?”

“Cái gì sao rồi?” Vu Thiện không hiểu hỏi cô ấy, sao cô ấy còn hào hứng hơn cả mình?

“Ồ, chính là chuyện gặp tổng giám đốc Sở thị ấy?” Lý Dung thấy ánh mắt nghi ngờ của cô: “Chẳng lẽ cậu không gặp được tổng giám đốc Sở thị?”

“Không gặp.” Vu Thiện không hiểu tại sao cô ấy lại kích động như vậy, cô đi nộp bản thiết kế chứ không phải đi gặp đàn ông.

“A a a, cậu già vờ phải không hả.” Lý Dung đỡ trán, không phải cô ấy không biết là có thể dựa vào bản thiết kế, để gặp được tổng giám đốc Sở thị đấy chứ? “Cậu thật sự không gặp?”

“Tớ giao nó cho cô nhân viên tiếp tân.” Vu Thiện đi vào bên trong, tài liệu đã nộp, chờ tin tức tốt thôi.

“Tớ ngắt mất, Thiện Nhi, cậu biết cậu bỏ lỡ cơ hội gì không?” Lý Dung không biết là tiếc thay cho cô hay là chính mình không cam lòng, xoay loạn xung quanh cô: “Đây là chuyện biết bao nhiêu cô gái tha thiết mơ ước đó, trong khoảng thời gian này có biết bao cô gái muốn mượn cơ hội lần này gặp được Kinh Sở tổng giám đốc Sở thị ngoài đời! Cậu thế mà lại bỏ lỡ như vậy!”

“Có chuyện nghiêm trọng như vậy ư?” Vu Thiện liếc cô ấy một cái, thấy cô ấy nói cứ như mình bị tổn thất vô cùng nghiêm trọng, cô cần chính là cơ hội thiết kế chứ không phải cơ hội gặp đàn ông.

“Thiện Nhi à, không phải cậu không biết tổng giám đốc Sở thị đấy chứ?” Lý Dung nghi ngờ hỏi, nhìn vẻ mặt cô bình thản, thật sự không động lòng với tổng giám đốc Sở thị ư? Đó là mỹ nam khó gặp, nhưng vẫn không đẹp trai bằng Âu Dương Lãnh, người trước đó tới đón Vu Thiện tan làm mà cô ấy đã từng gặp.

“Được rồi, sau này sẽ có cơ hội.” Vu Thiện không biết tại sao Lý Dung lại khẩn trương như vậy, song cô chỉ để ý tới bản thiết kế được thông qua hay không mà thôi.

“Cũng đúng, Vu Thiện, cậu nhất định phải nắm chặt cơ hội nhé.” Lý Dung lại nói bên tai cô một lần nữa, nhận được cái gật đầu của Vu Thiện mới xoay người đi làm việc, còn Vu Thiện thì không thể phân bác lời Lý Dung nói đành cười một tiếng cho qua.

Thời gian làm việc trôi qua rất nhanh, Vu Thiện trở về nhà Âu Dương, bất ngờ biết được tối nay Âu Dương Lãnh sẽ không về, cô thờ phào nhẹ nhõm, tâm tình có chút mất mát, về phần mất mát điều gì thì cô không suy nghĩ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Vu Thiện ăn sáng như thường lệ, một mình đi ra ngoài, thời gian Âu Dương Lãnh không có bên cạnh trôi qua rất nhanh, cô cũng thỏa mãn với ngày một mình một bóng như thế này.

Đi tới cửa hàng Lý Dung đã tới làm, vì hôm nay là thứ sáu khách tới nhiều hơn, rất nhiều người hẹn tới mua đồ vì chỗ này thiết kế trang phục rất đẹp, hơn nữa là độc nhất vô nhị, cộng thêm mai là ngày nghỉ. Nữ sinh cũng hi vọng mình thể hiện mặt đẹp nhất trước mặt các bạn nam sinh, cho nên rất nhiều người lựa chọn hôm nay tới đây mua quần áo.

Vu Thiện và Lý Dung bận rộn cả ngày, đến năm giờ chiều mới hết khách Lý Dung than thở: “Mệt quá, Thiện Nhi, cậu không mệt hả?”

“Không mệt.” Vu Thiện nhìn Lý Dung ngồi sụp xuống ghế không dậy nổi, mỉm cười nói: “Cậu đó, phải vận động nhiều một chút, lúc này mới không bị mệt.”

“Phục cậu quá, vẫn kiên trì chạy bộ mỗi ngày.” Lý Dung tròn mắt nhìn Vu Thiện một cái, ngồi một mình không muốn nhúc nhích, đúng lúc này điện thoại vang lên, Vu Thiện sững sờ, không phải điện thoại mình đang reo sao?

“Còn không mau nghe điện thoại đi, ồn quá.” Lý Dung bất mãn hừ một tiếng, thấy Vu Thiện ngây ngô, vẻ mặt cô ấy vậy là sao?

Vu Thiện vội vàng lấy điện thoại trong túi ra, tiếng chuông chói tai vẫn vang lên, là số điện thoại lạ hoắc, Vu Thiện do dự bấm máy: “A lô, xin chào!”

“Xin chào, xin hỏi cô là Vu Thiện đúng không?” Đầu bên kia truyền tới giọng nữ chuyên nghiệp, nhưng giọng rất ngọt ngào. “Vâng, cô là?” Vu Thiện nghi ngờ, cô gái này biết mình?

“Tôi là thư ký phòng thiết kế thời trang của Sở thị, tác phẩm của cô đã lọt vào vòng trong, mời cô chiều nay tự mình đi tới tập đoàn Sở thị, tổng giám đốc của chúng tôi muốn đích thân gặp cô.” Giọng nữ trong ống nghe không hề gọn sóng, nói.

Tác phẩm của cô lọt vào vòng trong? “Đây là thật sao?” Cô không xác định, hỏi lại.

“Là thật, chiều nay đúng 3 giờ, mời cô tới.” Cô gái bên kia ống nghe dựa theo chỉ thị nói.

“Được, cảm ơn cô, ngày mai tôi nhất định sẽ tới!” Tác phẩm của cô được lọt vào vòng trong! Thật tốt quá! Sau khi tắt điện thoại, Vu Thiện ngậm ngẫn cả người!

“Thiện Nhi, cậu sao nữa?” Lý Dung nhìn cô nghe máy, lúc đầu thì dè dặt bây giờ lại ngậm ngẫn như vậy, thay đổi rõ rệt thế, cô ấy xảy ra chuyện gì?

“Tác phẩm của tớ lọt vào vòng trong!” Vu Thiện cao hứng lớn tiếng nói, dùng kích động cũng khó để hình dung tâm tình bây giờ của mình, cô vốn không ôm hi vọng gì to lớn, đã lo lắng tác phẩm như vậy không được người khác ủng hộ, thế mà bây giờ lại lọt vào vòng trong, sao cô không phấn khích cho được!

“Thật ư? Cậu không nghe nhầm đấy chứ?” Lý Dung cũng rất kinh ngạc, không phải Vu Thiện không thấy cả mặt tổng giám đốc? Sao thành công được?

“Ừ, thật.” Vu Thiện nắm chặt điện thoại của mình, suy nghĩ nên nói chuyện này cho người nào biết, đúng rồi, mẹ ở trong viện điều dưỡng chắc rất cô đơn, nếu như mình nói tin tức này cho mẹ biết, mẹ nhất định rất cao hứng, về mặt sẽ rất dẫu dàng.

“Vậy thì tốt quá, chúc mừng, Thiện Nhi.” Lý Dung mừng thay cho cô, đứng bên cạnh vui cười nói, hai người cười rất xinh đẹp.

“Chuyện gì mà vui vẻ như vậy.” Thượng Quan Thanh xuất hiện ở cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn xông xáo bước tới.

“Bà chủ, tác phẩm của Thiện Nhi lọt vào vòng trong.” Lý Dung cao hứng đi tới cạnh Thượng Quan Thanh, thông báo tin tức làm người ta phấn khích.

“Thật ư? Chúc mừng cậu.” Ánh mắt Thượng Quan Thanh sáng lên, thật sự là tin tốt, nụ cười này vừa vắn che giấu vẻ mệt mỏi của cô.

“Cảm ơn, nếu như không có các cậu ủng hộ, sao tớ có cơ hội thành công được.” Vu Thiện cảm kích nói, là họ khích lệ mình mới có cơ hội như vậy.

“Vậy cậu còn không nhanh trở về, nhớ ăn mặc xinh đẹp một chút để gặp tổng giám đốc Sở thị!” Lý Dung giục Vu Thiện, tổng giám đốc Sở thị không phải ai cũng có thể gặp, hơn nữa Vu Thiện bình thường như vậy, phải về chuẩn bị cho kỹ.

“Đúng đó, chuyện quan trọng như vậy, cậu về trước chuẩn bị đi.” Thượng Quan Thanh cũng nói, không ngờ tác phẩm của cô ấy lại được lọt vào vòng trong, mặc dù mình cũng hi vọng cô ấy làm được, nhưng trước đây và cho đến giây phút này, mình không nghĩ tới.

“Ừ, vậy tớ về nhé, ngày mai xin nghỉ không đến, tớ muốn báo tin tức này cho mẹ biết!” Vu Thiện mặt mày hớn hờ, tin tức hôm nay khiến tâm tình cô rất tốt, nhưng cô còn phải về hỏi Âu Dương Lãnh, cô muốn đi thăm mẹ, nói tin này cho mẹ biết.

“Nhanh về đi. Ở đây có bọn tớ rồi.” Lý Dung cười nói, cô rất hâm mộ Vu Thiện, chỉ tiếc mình không có thiên phú này.

Hai người nhìn theo bóng dáng Vu Thiện rời đi, qua lúc lâu sau hai người mới quay lại cửa hàng dọn dẹp đồ còn sót lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Gặp Mẹ

Về nhà Âu Dương, thím Lan nói: “Mấy ngày nay cậu chủ đi công tác không về, mợ chủ có chuyện gì thì có thể gọi điện cho cậu chủ.” Thím Lan cười híp mắt, cho rằng Vu Thiện nhớ cậu chủ của mình rồi. leqdon

“A, vậy cháu đi gọi điện cho anh ấy.” Vu Thiện không nghĩ nhiều như vậy, bây giờ cô mong đi gặp mẹ, trong khoảng thời gian này mặc dù bận rộn, nhưng những lúc tĩnh lặng lại nhớ tới hoàn cảnh của mẹ ở trong viện điều dưỡng, bệnh tình của mẹ có phải nghiêm trọng lắm không?

“Mợ chủ, có phải mợ nhớ cậu chủ không?” Hai ngày rồi cậu chủ chưa về nhà, mợ chủ nhớ cậu chủ cũng là điều đương nhiên: “Cậu chủ thiệt là, đi công tác có thể mang theo vợ mà, kết hôn cũng đã đi hưởng tuần trăng mật đâu.”

Vu Thiện cười cười: “Thím Lan, công việc của Lãnh quan trọng hơn, hưởng tuần trăng mật thì sau này cũng có thể mà.” Nếu như không phải ba dám leo vào nhà họ Âu Dương, hôm nay cô cũng sẽ không ở trong nhà Âu Dương này!

“Hôm nay mẹ chủ muốn ăn gì? Thím Lan làm cho mẹ ăn.” Hình như hôm nay tâm tình mẹ chủ rất tốt, trước nay vẫn trốn tránh cậu chủ, thế mà hôm nay lại nói như vậy, có phải mẹ chủ đã dần thích cậu chủ rồi không?

“Thím Lan, cháu không kén ăn, chỉ cần là thím Lan làm thì cháu đều ăn hết.” Không biết có phải vì không có Âu Dương Lãnh ở bên cạnh hay không, mà Vu Thiện cảm thấy vô cùng dễ chịu.

“Ha ha, vậy thì được, mẹ chủ lên thay quần áo trước đi, lát nữa có thể ăn được rồi.” Thím Lan cười híp mắt nói, hôm nay mẹ chủ nói rất nhiều, không dè dặt như ngày thường.

“Vâng, cháu lên đây.” Vu Thiện vội đi lên lầu, cô muốn gọi điện thoại cho Âu Dương Lãnh trước, thật ra thì cũng không muốn nói cho anh ta biết, cô vẫn nhớ địa chỉ viện điều dưỡng, nhưng nghĩ đến chuyện anh ta lén lút theo dõi mình, cô vẫn nên nói trước cho anh ta biết.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, Vu Thiện rất căng thẳng, một là sợ Âu Dương Lãnh sẽ từ chối mình, không cho mình gặp mẹ, hai là sợ Âu Dương Lãnh, mấy lần tiếp xúc, cô không đoán được tính tình của Âu Dương Lãnh.

“A lô, chuyện gì vậy?” Đây là điện thoại bàn nhà Âu Dương, thím Lan gọi cho mình làm gì? Mặc dù Âu Dương Lãnh nghi ngờ nhưng vẫn bắt máy, sợ thím Lan nói Vu Thiện có chuyện.

“Là tôi.” Vu Thiện căng thẳng đến độ đợi một lúc mới mở miệng, giọng Âu Dương Lãnh đầy nghiêm nghị, giống như mình quấy rầy đến việc của anh ta, khiến cô khản trương nuốt nước miếng.

“Chuyện gì?” Âu Dương Lãnh vẫn duy trì cách nói chuyện trước sau như một, trầm thấp lạnh lùng cứng nhắc khiến người ta cảm giác anh không dễ thân mật, trời mới biết tâm tình anh giờ này có bao nhiêu kích động, đây là lần đầu tiên Vu Thiện gọi điện cho mình.

“Tôi... Tôi...” Vu Thiện bị giọng nói Âu Dương Lãnh dọa càng thêm khản trương, hồng rồi, có phải anh ta tức giận vì mình quấy rầy không đúng lúc?

“Em cái gì?” Âu Dương Lãnh cau mày, giọng nói vô tình càng thêm trầm xuống, có phải cô không thoải mái? Trong lòng nghĩ vậy trái tim cũng căng thẳng theo.

“Ngày mai tôi muốn đi thăm mẹ.” Vu Thiện không chịu nổi không khí như bây giờ, lấy hết dũng khí nói, cô thật sự rất sợ anh.

“À, vậy đi đi.” Âu Dương Lãnh cho rằng cô khó chịu, thì ra là muốn thăm mẹ cô, anh thờ phào nhẹ nhõm, lúc này mới phát hiện cổ họng mình rất khô, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

“Thật ư? Cảm ơn anh.” Lần này Vu Thiện bình tĩnh hơn rất nhiều, giọng nói không che giấu được sự kích động, không ngờ rằng anh đồng ý nhanh chóng như vậy, cô có chút không kịp phản ứng.

“Nhớ mang chút quà cho mẹ.” Âu Dương Lãnh thấp giọng dặn dò, trong bang tạm thời gặp chuyện không may, anh không thể cùng đi với cô tới thăm Ninh Chân được.

“Vâng, tôi biết rồi.” Vu Thiện trả lời, nghĩ tới ngày mai là có thể gặp mẹ, cô rất kích động, giọng nói cũng không còn lạnh nhạt.

“Lúc ngủ đừng đá chăn, coi chừng bị lạnh.” Âu Dương Lãnh hạ giọng nói, nghĩ đến lúc đêm tới Vu Thiện sẽ đá chăn, miệng nhếch lên.

“Sợ nhì? Ồ.” Sao anh ta biết mình đến đêm sẽ đá chăn? Trái tim Vu Thiện bắt đầu đập mạnh.

“Không có chuyện gì thì cúp máy đi, nghỉ ngơi sớm một chút.” Âu Dương Lãnh cười khê mấy tiếng, trong đầu tự nhiên hiện lên vẻ mặt kinh ngạc của Vu Thiện khi nghe mấy lời nói này, tâm tình không khỏi tốt lên.

“Oh.” Vu Thiện không biết mình cúp máy thế nào, chỉ biết là trái tim cô đập không bình thường, một thói xấu đã bị anh biết!

Sáng sớm ngày hôm sau, tài xế chở Vu Thiện đi tới viện điều dưỡng, trên đường đi Vu Thiện mua rất nhiều đồ mà cô nghĩ mẹ cần dùng để đi thăm mẹ, dùng tiền của Âu Dương Lãnh mà thím Lan đưa cho cô, nói là ý của Âu Dương Lãnh. Vu Thiện không ngượng ngừng từ chối, mà rất thoải mái nhận lấy, đưa tới tay sao không cảm chứ?

Xe nhanh chóng tới trước cổng viện điều dưỡng, viện trưởng tự mình ra đón, Vu Thiện nghĩ: Chắc là Âu Dương Lãnh sắp xếp, anh ta lo mình sẽ nói lung tung sao?

Nghĩ đến khi tới đây lần trước Vu Thành đã có mặt, cô hận không thể đánh Vu Thành, nhưng cô biết điều đó là không thể nào. Còn khi ở trong phòng Âu Dương Lãnh đánh cô một tát, cô nhớ rất rõ, nhưng cô lựa chọn cách quên đi, vì Âu Dương Lãnh sẽ không để mình trả lại cái bạt tai đó!

Cô đi bộ theo viện trưởng, vẻ mặt cô rất nặng nề, viện trưởng cảm giác được hơi thở lạnh băng trên người cô nhưng không dám nói gì, yên lặng đưa cô đi tới phòng bệnh của Ninh Chân, trong lòng hơi sợ, dù sao cô cũng là thiếu phu nhân của tập đoàn Âu Dương, không đắc tội nổi. Tối hôm qua tổng giám đốc Âu Dương tự mình gọi điện thoại đến nói vợ cậu ta muốn tới, ông ta đã hỏi nếu như bà nhà muốn đưa Ninh Chân đi thì làm thế nào bây giờ? Ông ta cho rằng Âu Dương Lãnh sẽ nói mấy lời như không thể đưa đi gì gì đó, nhưng bị mấy câu Âu Dương Lãnh nói làm kinh hoàng: “Thì cứ để cô ấy dẫn đi!” Lần này ông ta càng thêm lo lắng.

Đĩ nhiên Vu Thiện không biết tâm tình của viện trưởng, cô một mạch đi theo viện trưởng, dọc theo đường đi có rất nhiều người trong sân nhìn bọn họ đi qua, về mặt Vu Thiện nhìn mà không hiểu nổi, có hăm mộ, có hoang mang, có hận, cô cũng không hiểu vì sao những người đó có nhiều biểu cảm như vậy, nhưng cô cũng chẳng có thời gian nghiên cứu vì đã tới phòng bệnh của mẹ.

“Phu nhân, đã tới phòng bệnh của bà Ninh Chân.” Viện trưởng dừng chân trước phòng xoay người cung kính mời Vu Thiện vào, tài xế đảm nhận nhiệm vụ mở cửa cầm hết quà tặng mang vào, viện trưởng nhìn Vu Thiện vào trong vội vàng ra ngoài, đứng chờ ở cửa.

“Mẹ?” Vu Thiện không nhìn thấy Ninh Chân trong phòng, đi tới ban công thấy Ninh Chân đang ngồi trên ghế nhìn ra vườn hoa phía ngoài, về mặt tĩnh lặng, giống như việc đời không thể xâm nhập vào thế giới của bà, Ninh Chân như vậy khiến Vu Thiện đau lòng!

“Thiện Nhi hả?” Ninh Chân nghe tiếng động vội vàng quay đầu, thấy con gái lâu ngày không gặp khuôn mặt dần vui sướng, con gái của bà đến thăm bà.

“Mẹ!” Vu Thiện thấy mẹ, tâm tình kích động ngã nhào vào trong ngực mẹ, uất ức trong khoảng thời gian này được phát tiết ra ngoài, cô khóc: “Mẹ, Thiện Nhi rất nhớ mẹ!”

“Con gái ngọc, cũng đã lấy chồng rồi mà còn thích khóc như vậy!” Ninh Chân yêu thương vỗ lưng cô, đoạn thời gian này thật sự uất ức cho Thiện Nhi, nhưng vì sự an toàn của nó, bà hi sinh chút này thì được tính là gì đâu.

“Mẹ! Mẹ ở đây tốt không?” Vu Thiện lau khô nước mắt, không thể để mẹ biết mình sống không vui vẻ lắm, cơ thể mẹ không khỏe, không thể để mẹ lo lắng cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Gặp Lại Mẹ

Edit: Ngọc Hân

“Không tệ, ở đây phục vụ rất tốt.” Ninh Chân mỉm cười kéo Vu Thiện ngồi xuống bên cạnh, nhìn khuôn mặt con gái rõ ràng nhỏ đi, đau lòng hỏi: “Thiện Nhi sống không tốt sao?”

“Không phải ạ, là Thiện Nhi không quen khi không có mẹ bên cạnh.” Vu Thiện làm nũng cọ vào người mẹ, cô nhớ cuộc sống trước kia của hai mẹ con.

“Thiện Nhi ngọc, sau này sẽ có Âu Dương Lãnh đối xử tốt với con, yên tâm, cậu ấy là người tốt.” Ninh Chân yêu thương nhìn cô, lúc Âu Dương Lãnh còn là đứa trẻ bà đã biết Âu Dương Lãnh là người đàn ông tốt hiếm có.

“Mẹ, anh ta không phải là người đàn ông con muốn!” Vu Thiện nghiêm túc nhìn mẹ, sự kiên định trong mắt cô nói cho Ninh Chân biết, cô không thích Âu Dương Lãnh.

“Thiện Nhi, con không thấy Âu Dương Lãnh là một người đàn ông tốt sao?” Ninh Chân chăm chú nhìn Vu Thiện, Âu Dương Lãnh là người đàn ông mà bà chọn giúp Vu Thiện, nó không thích sao?

“Mẹ, có phải mẹ nhận được thứ gì quý ở Âu Dương Lãnh đúng không, sao chỗ nào cũng nói giúp anh ta vậy?” Vu Thiện bất mãn, thật vất vả mẹ con mới có thể nói chuyện, sao cứ hai ba câu là không rời được đề tài Âu Dương Lãnh.

“Nào có, còn không phải là lo lắng cho con ư!” Ninh Chân pha trò, khó có được chứng kiến bộ dạng như thế này của con gái, về mặt càng tươi hơn: “Thiện Nhi, tốt nhất là phải bảo vệ tốt cho mình.”

“Mẹ, mẹ cũng vậy nhé, Thiện Nhi vẫn chờ thân thể mẹ bình phục để về nhà ở cùng nhau.” Vu Thiện lấy trái cây ra gọt vỏ, mẹ ở chỗ này nhất định sống không tốt, nhìn sắc mặt cũng không tốt.

“Ừ, mẹ nhất định sẽ khá hơn, đúng rồi, Âu Dương Lãnh đâu?” Ninh Chân nhìn ra ngoài, sao chỉ có một mình Vu Thiện tới? Lần trước gấp quá không kịp nói chuyện với Âu Dương Lãnh.

“Anh ấy đi công tác rồi.” Vu Thiện cúi đầu tiếp tục gọt vỏ trái cây, lơ đãng trả lời, che giấu cảm xúc trong đôi mắt, không để Ninh Chân nhìn thấy.

“À, cậu ấy có tốt với con không?” Ninh Chân nhìn Vu Thiện hơi cúi đầu hỏi, Âu Dương Lãnh đã đồng ý với mình là sẽ chăm sóc tốt cho Vu Thiện, bà không hi vọng Vu Thiện bị uất ức.

“Rất tốt ạ, mẹ yên tâm, anh ấy không dám đối xử tệ với con gái đâu.” Vu Thiện mỉm cười ngẩng đầu, bên trong đôi mắt sáng rực.

“Vậy thì tốt, mẹ chỉ có một mình con, đừng để mẹ lo lắng biết không?” Hốc mắt Ninh Chân hơi đỏ, con gái đi theo bà chịu không ít khổ cực.

“Mẹ yên tâm, Thiện Nhi lớn rồi, biết chăm sóc mình thế nào mà!” Vu Thiện nở nụ cười trấn an Ninh Chân: “Mẹ ăn đi.” Cô cầm trái cây đưa cho mẹ.

“Ừ.” Ninh Chân nhận lấy, đặt vào miệng cắn một miếng, vị rất ngon.

“Mẹ, nói cho mẹ biết một chuyện, thiết kế trang phục của con được lọt vào vòng trong rồi!” Thấy mẹ cười thỏa mãn, lúc này cô mới nhớ tới mục đích hôm nay mình tới đây, sau khi mẹ nghe thấy nhất định vô cùng vui sướng.

“Thật hả? Thiện Nhi giỏi lắm!” Từ trước đến giờ bà vẫn biết Vu Thiện rất thích thiết kế trang phục, khi nghe tin tức này, cao hứng cười híp mắt.

“Vâng ạ, hôm qua đã thông báo, mẹ, không bao lâu nữa chúng ta có thể rời khỏi chỗ này rồi.” Vu Thiện vui mừng nói, chỉ cần cô cố gắng, nhất định có thể cho mẹ một cuộc sống vui vẻ.

“Thiện Nhi, sao con muốn rời khỏi đây?” Ninh Chân rất tò mò vì sao Vu Thiện lại muốn rời khỏi chỗ này, nó sống ở nhà Âu Dương không tốt sao? “Mẹ, con muốn sống cùng mẹ.” Vu Thiện nói như chuyện đương nhiên, nghĩ tới sau khi rời đi không cần nhìn sắc mặt của Âu Dương Lãnh, cũng không cần đề phòng âm mưu của Vu Thành, cuộc sống như thế là điều cô hướng tới.

“Nhưng Âu Dương Lãnh sẽ để con đi sao?” Ninh Chân nghi ngờ.

“Mẹ, mẹ cũng đừng suy nghĩ nhiều như vậy, con sẽ có cách.” Về chuyện này, Vu Thiện đã chuẩn bị kỹ càng, cô sẽ không đánh nếu không nắm chắc trận chiến.

“Ừ, con phải cẩn thận.” Mặc dù Ninh Chân không biết kế hoạch của Vu Thiện nhưng bà cũng không ngăn cản, những chuyện này bà không cần quan tâm.

“Con biết rồi ạ, mẹ yên tâm ở đây nhé, Thiện Nhi sẽ nhanh chóng đón mẹ rời đi.” Vu Thiện không phát hiện ra suy nghĩ của mẹ, chỉ đơn thuần nghĩ về cuộc sống sau này, cuộc sống nơi đó không có âm mưu, không có áp lực!

“Mợ chủ, thời gian không còn sớm nữa, phải về rồi ạ.” Tài xế đứng trước cửa nói, bây giờ đã là xế chiều, cậu chủ dặn mợ chủ không thể ở lại đây quá lâu.

“Thiện Nhi về đi thôi, mẹ ở đây không cần lo lắng.” Ninh Chân thúc giục, mặc dù không nỡ nhưng bà vẫn giục Vu Thiện rời đi.

“Vâng, con biết, mẹ, lần sau con trở lại thăm mẹ.” Vu Thiện nhìn Ninh Chân không chớp mắt, sao thời gian trôi nhanh thật đấy, lát nữa còn phải đi gặp tổng giám đốc Sở thị.

“Về cẩn thận một chút.” Ninh Chân cũng không nỡ, nói, trước kia lo Vu Thiện sẽ không tự chăm sóc mình, bây giờ có Âu Dương Lãnh bà cũng yên tâm hơn nhiều.

Vu Thiện gần như là bước chậm từng bước một, nếu như không phải tài xế và viện trưởng luôn nhìn cô, cô còn không biết sẽ dấy đưa tới lúc nào nữa. Ninh Chân nhìn Vu Thiện đi xa, đứng trước cửa sổ nhìn, mãi cho đến khi không thấy nữa mới thở dài xoay người lại. Sau khi từ viện điều dưỡng đi ra ngoài, Vu Thiện lập tức bảo tài xế đưa cô tới tập đoàn Sở thị.

Mặc dù tài xế nghi ngờ nhưng vẫn đưa Vu Thiện đến tập đoàn Sở thị, Vu Thiện bảo tài xế đứng đợi trước cửa, một mình cô đi lên, tài xế không yên lòng muốn cùng đi, sau khi Vu Thiện nghiêm túc nói anh ta không thể đi theo, tài xế mới đành đợi ở cửa.

Nhân viên tiếp tân thấy Vu Thiện đi vào vội vàng nịnh nọt tiến lên: “Xin hỏi cô là cô Vu sao?”

“Là tôi, xin hỏi tổng giám đốc Sở thị có ở đây không?” Vu Thiện lễ phép nói, cô nhân viên tiếp tân vẫn nhiệt tình như vậy, ngay lập tức Vu Thiện thấy có cảm tình với cô ta.

“Vâng, ngài ấy đang chờ, sẽ có người dẫn cô đi lên.” Nhân viên tiếp tân ân cần bảo Vu Thiện ngồi đợi ở phòng khách, vừa châm trà rót nước khiến Vu Thiện rất lúng túng.

Lúc này cô nhân viên tiếp tân mới gọi điện thoại cho trợ lý đặc biệt Chu Minh, nói cho anh ta Vu Thiện tới, Chu Minh lập tức xuống ngay, tổng giám đốc nói rồi, chỉ cần Vu Thiện đến thì lập tức xuống đón cô lên.

Khoảng năm phút đồng hồ Chu Minh xuống tới nơi, dưới sự hướng dẫn của nhân viên tiếp tân, nhìn thấy Vu Thiện ngồi trong ghế sofa ở phòng khách, ưu nhã uống trà. Chu Minh tự nhận mình đi theo bên cạnh Kinh Sở đã lâu, mỹ nữ dạng nào chưa từng gặp, còn Vu Thiện không giống với những người phụ nữ đó. Tác phong bình tĩnh ưu nhã, cử chỉ lịch sự nhã nhặn mà các cô gái nên có, khuôn mặt nhỏ nhắn làm người ta có cảm giác tươi trẻ quyền rũ, cả người tươi mát như hơi nước tản ra.

“Xin hỏi cô là cô Vu?” Chu Minh khách khí hỏi, về mặt lịch sự nhưng khiến người khác không thể bỏ qua hơi thở mãnh liệt, cả người chính là sự kết hợp giữa khí chất ôn hòa và cứng rắn.

“Là tôi.” Vu Thiện thấy người tới lập tức đứng dậy, ánh mắt quan sát mình của người đàn ông trước mặt khiến cô rất không thoải mái, giống ánh mắt của cô nhân viên tiếp tân lúc trước, người ở đây thật quá kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 76: Nhận Ra Anh

Tổng giám đốc đang ở trên lầu, mời đi theo tôi!” Chu Minh nhìn ra Vu Thiện không vui lập tức thu hồi vẻ mặt không cần thiết của mình, sao tổng giám đốc đối xử với cô gái này đặc biệt như vậy? lequydoon

“Vâng.” Vu Thiện căng thẳng cúi đầu, nhìn mũi chân mình.

“Xin mời bên này.” Chu Minh nói xong dẫn Vu Thiện đi tới thang máy chuyên dụng cho tổng giám đốc, dọc đường đi thu hút rất đông nhân viên chú ý, cô gái này chính là người phụ nữ hôm trước tổng giám đốc bỏ lại mấy quản lý để đuổi theo đúng không? Cũng không có gì hơn người mà, bàn về vóc dáng, bàn về tướng mạo, sao vượt qua được nhân viên nữ của Sở thị chứ. Hoàn toàn không xứng đứng chung một chỗ với tổng giám đốc bọn họ, nhất thời ánh mắt mọi người không giống nhau nhìn Chu Minh và Vu Thiện đi qua.

Vu Thiện đi theo phía sau, cố gắng bắt mình nhìn thẳng, vì những ánh mắt kia như muốn đâm thủng cơ thể mình, quá sắc bén, cô không hiểu, mình chỉ tới tham gia so tài thiết kế thôi mà, đáng để các cô nhìn như kẻ thù sao?

Thang máy xuống lầu một, Vu Thiện đi theo Chu Minh vào thang máy, ngăn những ánh mắt tò mò, về mặt Vu Thiện không biểu tình gì, chỉ nhìn số tầng lầu của thang máy. Chu Minh cũng không lên tiếng, không khí ngột ngạt, cũng may thang máy nhanh chóng dừng trước cửa phòng làm việc của tổng giám đốc Sở thị. Thang máy đình một tiếng cửa mở ra, Chu Minh dẫn Vu Thiện đi ra ngoài, Vu Thiện cẩn thận quan sát tầng lầu nơi có phòng làm việc của tổng giám đốc Sở thị. Nơi này trang trí không giống tập đoàn Âu Dương, ngoại trừ một phòng làm việc của tổng giám đốc ra thì chỉ có một chiếc ghế sofa bên ngoài, còn có một bàn để máy vi tính, chứng tỏ chỗ này có người làm việc, chẳng lẽ là người đàn ông trước mặt này sao?

Đi tới cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, Chu Minh dừng lại nói với Vu Thiện: “Tổng giám đốc đang chờ bên trong, cô cứ vào đi.” Thái độ cung kính, cảm giác giống như đón người nào đó cao quý lắm, Vu Thiện rất không được tự nhiên.

“Vâng.” Vì thoát khỏi không khí như vậy, Vu Thiện nhắm mắt đẩy cửa phòng làm việc của tổng giám đốc cất bước đi vào, đập vào mắt chính là phòng làm việc rộng rãi sáng rực, ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ sát đất nhưng không làm người ta chói mắt đến mức không mở mắt ra được, ngược lại làm cho bên trong phòng tràn đầy sức sống. Vu Thiện vừa nhìn là đã thích không khí làm việc như vậy, tiếp đó chính là bàn ghế làm việc gọn gàng, rộng rãi, bên cạnh có một chiếc ghế salon bằng da thật, phía trên chất đầy tạp chí.

Chung quanh đủ loại hoa cỏ, phòng rất lớn nhưng không trang trí dư thừa, nơi này hoàn toàn không nhìn ra là chỗ làm việc, ngoại trừ chiếc bàn làm việc trước mặt này.

“Hài lòng không?” Một tiếng nói từ bên trái truyền tới, Vu Thiện quay đầu nhìn lại thì thấy một người đàn ông đẹp trai đứng dưới ánh mặt trời bên quầy bar, nụ cười trên môi có thể sánh ngang với ánh mặt trời, mặc dù mang theo hơi thở trầm trầm nhưng điểm sáng của cả người là ở gương mặt tuấn tú, nhất là hàm răng trắng tinh, càng thêm chói lọi.

“Anh là ai?” Vu Thiện nhìn người đàn ông đi từng bước lại gần mình, gương mặt tuấn tú của anh ta càng rõ rệt, người đàn ông này quả thực có thể dùng từ thâm sâu để hình dung, rất giống với nam chính thâm trầm trong tivi, Vu Thiện nhìn quên cả phản ứng.

Người đàn ông dừng bước trước mặt cô, giơ ly cà phê trên tay đưa tới trước mặt cô: “Thích uống cà phê không?” Nụ cười trên khóe miệng vẫn không thay đổi.

“Có.” Vu Thiện lúng túng nhận lấy, nhưng không uống, cô không phải là không thích uống cà phê mà khả năng đến mức không biết phải làm sao.

“Tôi bên này ngồi đi, đứng không tốt.” Người đàn ông tự ý bung ly cà phê bước nhàn nhã tới bên ghế salon mà lúc này Vu Thiện vừa nhìn.

Vu Thiện cũng đi theo, nhưng rất cẩn thận vì sợ cà phê sẽ đựng đưa theo bước cô đi, vì để không bị sánh ra ngoài nên cô đi rất chậm.

Thật vật vờ ngồi xuống lại thấy người đàn ông cười hài hước, nhất thời khuôn mặt lộ ra vẻ khó xử, hài gò má ửng đỏ, đáng yêu mê người.

“Cô Vu, cô còn nhớ tôi không?” Giọng người đàn ông rất dễ nghe kèm theo chút mong đợi, sóng gọn lăn tăn trong ánh mắt khiến Vu Thiện hoàn toàn không dám nhìn thẳng.

“Anh là?” Vu Thiện vẫn ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt đẹp trai đến cả người và thần đều hận cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng không nhớ ra được.

“Trong công viên gần nhà Âu Dương, chúng ta từng gặp nhau.” Lần này Kinh Sở nhanh chóng đưa ra đáp án, nhìn bộ dạng của Vu Thiện thì biết cô hoàn toàn không nhớ mình, có lẽ đây là sự thất bại của mình.

“Là anh à?” Vu Thiện kinh ngạc thốt lên, chuyện xảy ra ngày hôm đó hiện lên trong đầu, người đàn ông đẹp trai trước mặt này chính là người đàn ông ngày đó? Về mặt kinh ngạc của cô làm Kinh Sở nhượng mắt, phản ứng của cô thật đặc biệt.

“Là tôi, sao? Chưa từng nghĩ là tôi sao?” Kinh Sở đưa cọt cong khéo môi, Vu Thiện quả thực không giống những người phụ khác, rất nhiều người nếu như có cơ hội này nhất định sẽ lộ vẻ mặt vui sướng, không thể chờ đợi muốn nhào vào trong lòng mình.

“Anh là tổng giám đốc Sở thị?” Xem anh ta ung dung tự tại ở trong phòng tổng giám đốc như thế này, đúng như mình nghĩ sao?

“Ừ, không thể giả được.” Kinh Sở nghiên cứu vẻ mặt cô, ánh mắt cô dường như rất kinh ngạc, chẳng lẽ cô không biết tên tuổi của Kinh Sở sao? Hay là mình không có cảm giác đang tồn tại?

“Vậy là anh có ý?” Vu Thiện đột nhiên tức giận, chắc chắn là anh ta biết sự tồn tại của mình, nhất là cái chuyện thiết kế thời trang?

“Không phải, lần này thiết kế thời trang là thật, đặc biệt là vì những nhà thiết kế mới như em mới tổ chức!” Có một nửa là muốn để Vu Thiện đi tới bên cạnh mình, một nửa là so tài thi thiết kế lần này là thật.

“Thì ra là như vậy.” Vu Thiện thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng phòng bị trong lòng: “Anh cũng ở đây?”

“Đúng vậy, ngày đó vừa lúc gặp em, không gây phiền toái cho em chứ?” Anh đang nói Âu Dương Lãnh đối xử với cô thế nào, nhưng Vu Thiện lại cho rằng anh đang nói đến chân của cô.

“Không sao, chỉ là chút chuyện nhỏ.” Bỏ qua sự quái lạ của Âu Dương Lãnh ngày đó, Vu Thiện mỉm cười nói, nhưng mấy hôm đầy chân rất khó chịu.

“Em thiết kế rất sáng tạo, nhưng đây cũng chính là cuộc sống của em sao?” Kinh Sở thử hỏi, lời đồn Âu Dương Lãnh có rất nhiều phụ nữ, không biết Vu Thiện sẽ để ý hay không?

“Không phải, đó là suy nghĩ trong đầu.” Vu Thiện vội vàng nói, nhưng trong nháy mắt hơi mất tự nhiên, điều này không tránh được ánh mắt của Kinh Sở.

“Ừ, vậy em mong lần này thành công không?” Kinh Sở nhìn Vu Thiện ánh mắt lóe lên hỏi, nếu như cô chịu đương nhiên anh muốn cô ở lại chỗ này. Mặc dù chỉ là công việc, nhưng anh hi vọng cô có thể ở lại, bây giờ Kinh Sở không biết suy nghĩ của mình với Vu Thiện như thế nào, chỉ muốn để Âu Dương Lãnh biết Vu Thiện có quyền lựa chọn người mình thích.

“Dĩ nhiên hi vọng, nhưng tôi vẫn lo.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vu Thiện mang theo chút lo âu, nhiều người tranh tài như vậy, cô là một người mới lấy cái gì đi đua tranh?

“Tại sao em nghĩ như vậy?” Kinh Sở dịu dàng hỏi, cô luôn cho mình cảm giác rất tự tin, sao lại lo lắng?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phụ Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Gặp Mặt

Edit: Ngọc Hân

“Lần đầu tiên mà, khó tránh khỏi lo lắng.” Vu Thiện mỉm cười nói, cảm giác hôm nay hình như mình nói hơi nhiều trước mặt người đàn ông xa lạ này.

“Em phải cho mình lòng tin chứ.” Kinh Sở cười khẽ nói, không chút nào quan tâm tới tâm tình khẩn trương của Vu Thiện.

“Đúng rồi, hôm nay anh bảo tôi tới chính là để nói chuyện phiếm sao?” Vu Thiện chợt nhớ tới vấn đề này, từ nãy đến giờ anh ta đều ung dung nói chuyện phiếm, không chút nào bàn về đề tài công việc.

“Cũng gần như vậy, chủ yếu là muốn cho em quen thuộc hoàn cảnh.” Kinh Sở cười khẽ nói, đây là vấn đề rất quan trọng sao?

“Chỉ có vậy?” Vu Thiện khó có thể tiếp nhận, cô cảm giác lòng mình hơi loạn, cho rằng tập đoàn Sở thị có chuyện quan trọng gì đó mới bảo mình tới, song đơn giản chỉ là nói chuyện phiếm?

“Em thất vọng?” Kinh Sở buồn cười hỏi, cô tưởng rằng là gì? Vốn mình sắp xếp cuộc gặp này là để mình và cô làm quen, chỉ như vậy mà thôi.

“Không phải vậy, chỉ là cảm giác rất kỳ cục.” Vu Thiện nhìn chăm chăm nụ cười của anh, muốn nhìn ra chút kỳ quái nào đó, bảo mình tới nói chuyện phiếm, chỉ như vậy?

“Vậy chúng ta làm bạn đi.” Kinh Sở quan sát thấy cô có tâm tư như thế, chứng tỏ cô không phải là người phụ nữ ngu ngốc: “Sao?”

“Anh không sao chứ?” Trong lúc nhất thời Vu Thiện không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể nói như vậy, trong đầu tổng giám đốc Sở thị không phải như thế đâu chứ, cô cho rằng sẽ giống như Âu Dương Lãnh, bây giờ cô cũng không biết mình tới chỗ này làm gì nữa?

“Đừng căng thẳng, tôi chỉ muốn làm bạn với em thôi mà.” Vẫn là nụ cười như ánh mặt trời, mặc dù không tương xứng với tác phong âm trầm của anh ta nhưng Vu Thiện cảm thấy an tâm, có thể là vì từ lúc bắt đầu đến giờ, anh ta cũng chỉ nói chuyện phiếm với mình.

“Cà phê uống ngon không?” Vì để cô yên tâm, anh thể hiện hết bản lĩnh.

“Ồ, uống rất ngon.” Vu Thiện ồ lên ngay sau đó, nhưng cô hoàn toàn không uống, sao chột đời thành đề tài này rồi.

“Vây uống nhiều một chút.” Kinh Sở nhìn ra Vu Thiện đã bớt căng thẳng, nhếch môi, không lộ dấu vết uống cà phê: “Uống xong cà phê bảo trợ lý Chu đưa em về.” Kinh Sở liếc mắt nhìn sắc trời bên ngoài nói.

“À, được.” Vu Thiện nhấp một hớp nhỏ, cảm giác đắng đắng thì nhũn mảy, cà phê đắng quá.

“Uống nhiều chút, sau này sẽ thành thói quen.” Mặc dù cà phê đắng nhưng sau khi uống mới biết cuộc sống cũng như ly cà phê, đều đắng.

Vu Thiện cái hiểu cái không, gật đầu, cô nhấp thêm một ngụm nữa, tí mĩ thường thức, cũng đồng ý với lời của Kinh Sở, trong đắng có ngọt, đúng là không tệ.

“Trợ lý Chu, đưa cô Vu về nhà đi.” Kinh Sở nhìn Vu Thiện uống cà phê, đi tới trước bàn làm việc, cầm điện thoại nội bộ gọi Chu Minh đi vào.

“Tổng giám đốc!” Chu Minh nhanh chóng bước vào, khi nhìn Vu Thiện đang uống cà phê hơi kinh ngạc, mình không pha cà phê, chẳng lẽ tổng giám đốc tự mình pha? Tầm mắt nghi ngờ quét qua Kinh Sở, thấy Kinh Sở chỉ mãi nhìn Vu Thiện, trong mắt lập tức mang theo vẻ thờ ơ.

“Cảm ơn cà phê của anh, không tệ.” Vu Thiện uống hết cà phê sau đó mới đứng lên, lần này cô thờ ơ thức mùi vị của cà phê, đúng là giống như cuộc sống, có đắng có ngọt.

“Cần mang ít về không?” Kinh Sở cẩn thận hỏi cô, cô đã cảm nhận được ý nghĩa của cà phê sao?

“Không cần, cảm ơn sự chiêu đãi của anh.” Vu Thiện đứng lên nở nụ cười sáng lạn đi tới bên cạnh Kinh Sở, Kinh Sở và những người kia không giống nhau, không có đáng về cao cao tại thượng.

“Đừng khách sáo, lần sau nhớ cầm quà tặng tới.” Kinh Sở nở nụ cười lại với cô, hai người nói chuyện như bạn bè lâu năm khiến Chu Minh rơi cả trứng mắt.

“Chu Minh đưa cô Vu về đi.”

“Vâng, mời cô Vu đi bên này.” Chu Minh lấy lại tinh thần, vội vàng mời Vu Thiện đi ra ngoài, Vu Thiện đi theo, vẫy tay với Kinh Sở, sau đó đi theo Chu Minh vào trong thang máy.

Kinh Sở trở lại ngồi xuống ghế bên bàn làm việc của mình, trong nháy mắt nụ cười biến mất, ánh mắt ngừng lại nhìn chăm chú vào một điểm trên tường, thoáng chốc hơi lạnh bao trùm xung quanh.

“Âu Dương Lãnh, lúc này vừa mới bắt đầu.”

Trong thang máy, Vu Thiện từ chối Chu Minh đưa về, nói có xe đưa mình tới nên không cần anh ta đưa. Chu Minh gật đầu, anh ta cũng không có ý nhất quyết phải đưa cô về, chỉ là nghe lời tổng giám đốc mà thôi.

Vu Thiện đi tới đại sảnh lầu một, vừa xuống tới rất nhiều nhân viên Sở thị thấy cô được trợ lý Chu đưa xuống cũng tò mò nhìn, nói chuyện phiếm với tổng giám đốc lâu như vậy, xem ra người phụ nữ này không hề đơn giản.

Chu Minh thì làm như không thấy dẫn Vu Thiện đi tới cửa, tài xế đang sốt ruột đứng chờ, chỉ sợ Vu Thiện xảy ra chuyện gì bên trong đó, thấy Vu Thiện đi ra vội tiến lên hỏi: “Phu nhân không sao chứ?”

“Không sao, cảm ơn anh.” Vu Thiện xoay người nói với Chu Minh đứng phía sau, sau đó ngồi vào ghế phụ và bảo tài xế: “Đi thôi.”

“Vâng, phu nhân.” Tiếng phu nhân này tài xế nói rất to khiến nhiều người nhìn bằng ánh mắt khác nhau. Chu Minh nhận được ánh mắt không mấy thiện cảm của tài xế thì hơi lóe lên, khóe miệng mấp máy mấy cái, cuối cùng không nói gì.

Xe vững vàng chạy về phía trước, trong đầu Vu Thiện đầy suy nghĩ về Kinh Sở, cô cảm giác Kinh Sở không giống với mấy người kia nói, rất nhiều người đều bảo tổng giám đốc Sở thị là người lạnh lùng u ám, hơn nữa gương mặt tuấn tú âm trầm, rất nhiều người thấy sợ.

Nhưng hôm nay tiếp xúc với anh ta thì thấy hoàn toàn khác, chắc những người đó khoa trương lên, Vu Thiện cong khóe miệng nở nụ cười, nếu như Kinh Sở thật sự làm bạn bè của mình thì cô có thể chấp nhận.

“Phu nhân, cô không sao chứ?” Tài xế nhìn qua kính chiếu hậu hỏi, tổng giám đốc Sở thị đối đầu với tập đoàn Âu Dương đó, sao phu nhân lui tới với tổng giám đốc Sở thị chứ?

“Không sao, về đi.” Vu Thiện thu hồi nụ cười, nghi ngờ liếc nhìn tài xế, cảm giác hình như anh ta đang giám sát mình, nhưng anh ta được Âu Dương Lãnh

phải làm tài xế cho mình thì giám sát cũng là điều đương nhiên.

“Vâng.” Tài xế không nói gì tiếp tục lái xe, Vu Thiện quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, thì ra trời đã tối, đường phố bắt đầu náo nhiệt, rất nhiều tốp năm tốp ba tụ tập với đám bạn của mình cùng đi chơi.

Xe nhanh chóng về nhà Âu Dương, Vu Thiện xuống xe, tài xế chạy vào nhà để xe, thím Lan tiến lên đón: “Mợ chủ, cậu chủ đã về rồi, muốn gặp cậu chủ không?” Cậu chủ về từ lúc chiều, chỉ là đâm đầu với Hà thiếu gia trong thư phòng không đi ra ngoài.

“Cháu hơi mệt, lúc ăn cơm thì gọi cháu nhé.” Vu Thiện xoay người đi lên phòng mình ở lầu hai, Âu Dương Lãnh về mắc mớ gì tới cô? Lúc anh ta đi cũng có báo mình đâu chứ!

“Được.” Thím Lan nghỉ ngơi, sao về mặt cậu chủ và mợ chủ lại giống nhau vậy? Bà lắc đầu đi chuẩn bị cơm tối, có thêm Hà thiếu gia nên cơm tối chuẩn bị nhiều đồ ăn hơn một chút.

Vu Thiện trở về phòng mình, sáng nay gặp mẹ, biết mẹ khỏe mạnh cô có thể thả lỏng tâm tình được một nửa, chỉ cần mình cố gắng nhất định có thể thành công thoát khỏi Âu Dương Lãnh!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Ăn Cơm

“Mợ chủ, tối giờ ăn cơm rồi.” Thím Lan gõ cửa, cậu chủ và Hà thiếu gia đang đợi, cậu chủ biết mợ chủ về nhà rồi mặt cũng tươi hơn được một chút. lqdon

“Cháu xuống ngay.” Vu Thiện ngồi trong bóng tối trả lời, cô không bật đèn để mặc bóng đen bao trùm lấy mình, cô muốn mình quen với bóng tối, chỉ có như vậy mới khiến mình nhớ, cô nhất định phải thành công.

“Nhanh lên chút nhé.” Thím Lan nói xong vội đi xuống, lúc này Vu Thiện mới đi ra ngoài, cô ăn mặc rất tùy ý, một chiếc áo T-shirt thêm chiếc quần jean, trên mặt không son phấn lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn không dính bụi trần, tóc dài cũng chỉ dùng cái vện lên để lộ cằm cô duyên dáng.

Khi cô xuất hiện lập tức hấp dẫn hai ánh mắt nóng bỏng, trông mắt đen nhánh của Âu Dương Lãnh nhìn chăm chăm người đẹp đang đi xuống, hận không giấu cô đi được, cô như thể này quả là hấp dẫn đàn ông quá!

Hà Tường quả thực không dám tin vào hai mắt của mình, thì ra Vu Thiện đẹp như vậy, khó trách ánh mắt Âu Dương Lãnh lại coi trọng một cô gái không có ba? Thì ra là một viên ngọc thô chưa được mài dũa!

“Lãnh, tỉnh mắt đấy.” Anh ta mang theo vài phần tán thưởng nói, trông mắt không rời khỏi Vu Thiện cho đến khi Âu Dương Lãnh ném ánh mắt cảnh cáo, anh ta mới ngưng ngưng thu hồi tâm mắt, cũng ý thức được ham muốn chiếm giữ của Âu Dương Lãnh mãnh liệt cỡ nào.

“Cô ấy là của mình.” Âu Dương Lãnh nói với anh ta một câu, ánh mắt vẫn đặt trên người Vu Thiện, rất may là Vu Thiện không mặc quần áo lộ liễu, nếu không Âu Dương Lãnh chắc chắn mình sẽ giấu Vu Thiện đi.

Vu Thiện không ngờ ngoài Âu Dương Lãnh còn có người đàn ông đẹp trai như vậy ở bên cạnh, nhưng hình như cô có chút ấn tượng với người đàn ông này: “Anh ta là ai?” Cô nhìn Âu Dương Lãnh, nhìn người đàn ông một chút rồi chọn ngồi cách xa bọn họ.

“Thiện Nhi, tới bên này ngồi.” Âu Dương Lãnh thấy Vu Thiện chọn chỗ ngồi cách xa bọn họ liền vỗ vị trí bên cạnh mình, ý bảo cô ngồi xuống đó.

“Tôi ngồi ở đây là được rồi.” Vu Thiện từ chối, cô biết mình không nên từ chối, nhưng cô biết đàn ông ngồi cùng nhau tất nhiên sẽ có câu chuyện bàn tán, còn mình là một người không thích hợp để nghe nhất.

“Tới đây!” Chỉ mấy ngày không gặp, cô biết cách từ chối mình, có phải cô cho rằng mình không còn quan tâm cô? Âu Dương Lãnh không vui mím chặt đôi môi, trông mắt lạnh lùng nhìn Vu Thiện, vốn đường cong trên gương mặt rất nhu hòa cũng dần căng cứng.

Lãnh làm gì vậy? Hà Tường nghỉ ngơi nhìn gương mặt vốn tươi tỉnh của Âu Dương Lãnh trong nháy mắt trở nên đông lạnh, anh ta buồn cười cong khóe môi, đôi mắt mang theo ý xem kịch vui, điều chỉnh xong điệu bộ tiếp tục nhìn.

Vu Thiện thỏa hiệp, khi nhìn thấy Âu Dương Lãnh dần nổi giận, còn có người đàn ông xa lạ có cử chỉ như đang chờ xem kịch vui, thông minh lựa chọn theo Âu Dương Lãnh, không muốn để người khác thấy cô chột vạt.

Cô di chuyển bước chân đến bên cạnh Âu Dương Lãnh, Vu Thiện cúi đầu làm người ta không thấy rõ vẻ mặt cô. Âu Dương Lãnh thấy cô đến gần sắc mặt mới dịu xuống, khi cô bước tới dùng động tác thân mật ôm chặt eo cô, thân thiết giới thiệu Hà Tường cho Vu Thiện biết: “Thiện Nhi, đây là Hà Tường, em gọi cậu ấy là Tường được rồi.”

“Xin chào anh.” Vu Thiện thuận theo chào hỏi, không nhìn Hà Tường lâu, cô cảm giác mình rất không thích người đàn ông trước mặt này, ánh mắt anh ta khiến cô có cảm giác mình bị trần trụi trước mặt anh ta. Bị Âu Dương Lãnh ôm cô không được tự nhiên, muốn tránh ra nhưng Âu Dương Lãnh không cho, chỉ đành ngồi bên cạnh anh.

“Chào cô.” Hà Tường gật đầu, mặc dù Vu Thiện vẫn cúi đầu bên cạnh Âu Dương Lãnh nhưng Hà Tường cũng không miễn cưỡng, vẫn cười nói với Âu Dương Lãnh.

Thím Lan bưng đồ ăn phong phú của buổi tối lên, thấy Hà Tường và thím Lan quen thuộc, Vu Thiện kinh ngạc, chắc Hà Tường đã quen biết Âu Dương Lãnh lâu lắm rồi. Vu Thiện lặng lẽ ăn cơm, Âu Dương Lãnh vẫn nói chuyện với Hà Tường nhưng không bỏ quên Vu Thiện, vẫn cẩn thận gấp thức ăn cho cô, mặc dù ánh mắt không đặt trên người cô quá lâu, nhưng Vu Thiện cảm giác Âu Dương Lãnh không bỏ rơi mình.

Một bữa cơm kết thúc trong không khí như vậy, Vu Thiện buồn lòng thần kinh căng thẳng, bữa cơm này cô ăn rất không được tự nhiên, nhất là ánh mắt Hà Tường thì thoáng lại bay tới trên người mình.

Lấy cớ nói mình buồn ngủ Vu Thiện chạy về phòng mình, Âu Dương Lãnh cũng không làm khó cô, trên thực tế Âu Dương Lãnh vẫn luôn tìm đề tài câu chuyện, muốn ánh mắt Hà Tường không đặt trên người Vu Thiện, nếu như Hà Tường không phải là anh em tốt nhất của mình, anh mới không để Vu Thiện xuất hiện trước mặt cậu ta.

Từ này tới giờ Hà Tường cười thầm trong lòng, chỉ là ánh mắt băng quơ thử dò xét mà Lãnh đã khẩn trương như vậy, không ngờ địa vị Vu Thiện trong lòng cậu ấy lại khác thường như vậy? Anh ta thường thức điều này.

“Mình phải về đây.” Hà Tường đứng lên nói, anh ta cảm giác tư tưởng của Lãnh đã rời đi cùng Vu Thiện, đã trở nên không yên lòng, anh ta tự biết điều đó.

“Ừ, trên đường cẩn thận.” Âu Dương Lãnh không giữ anh ta lại, trong đầu anh đều là hình ảnh Vu Thiện, hôm nay Vu Thiện rất thu hút sự chú ý của anh, nếu như không có Hà Tường ở đây thì sợ rằng mình đã sớm đi tìm cô. Mấy ngày không gặp, cộng thêm cú điện thoại đêm qua khiến anh muốn cô quá.

“Thím Lan, đưa Hà Tường ra cửa.” Âu Dương Lãnh nói với thím Lan đứng ở cửa.

“Không cần tiễn đâu, người anh em của tôi.” Hà Tường tiêu sái nói, cầm áo khoác của mình đi thẳng về phía cửa, nói với thím Lan: “Cảm ơn tối nay thím Lan đã chiêu đãi, tay nghề thím vẫn giỏi như vậy.”

“Thích thì thường xuyên tới ăn nhé.” Thím Lan dẫn Hà Tường ra cửa, bóng dáng hai người nhanh chóng biến mất trước mặt Âu Dương Lãnh, Âu Dương Lãnh xoay người đi lên lầu hai, không biết Vu Thiện có chờ mình không đây? Mấy ngày nay lạnh nhạt với cô rồi!

Cả người Vu Thiện rúc vào trên giường, tròng mắt dần nhắm lại, hôm nay rất mệt mỏi, khi đang gần ngủ bỗng nghe tiếng bước chân dừng trước cửa, nhất thời cả người tỉnh táo lại, lúc này đứng ngoài cửa chắc là Âu Dương Lãnh!

Không đợi cô có phản ứng gì cửa đã mở ra, ngọn đèn hành lang yếu ớt rọi vào, Âu Dương Lãnh nhìn thấy phòng đen thui chân mày nhíu lại, bây giờ mới tầm chín giờ tối, cô đã đi ngủ?

Cảm giác phòng lạnh lẽo hoàn toàn như không có người ở, trái tim Âu Dương Lãnh hơi chùng xuống, trong lòng như có tảng đá đè chặt, ngọt ngào đến phát sợ.

Anh bước nhẹ tới bên mép giường, nhìn chỗ nhô cao trên giường, Âu Dương Lãnh ngồi xuống mép giường khẽ nhấc chăn lên, cả người dán chặt vào lưng Vu Thiện.

Trong nháy mắt cảm giác thân thể mềm mại trong ngực căng cứng, khóe miệng Âu Dương Lãnh càng sâu thêm: “Không ngủ được, đang đợi tôi sao?”

Vu Thiện nghiêng người ngủ, vì Âu Dương Lãnh nằm sát nên cả người cô căng thẳng, cô cho rằng có người ngoài ở đó, không ngờ lại về nhanh như vậy, cho nên cô mới không khóa cửa.

Vu Thiện không nói gì, Âu Dương Lãnh cũng không lên tiếng, nhưng tay Âu Dương Lãnh đã có động tác! Bàn tay lạnh lẽo đặt lên lưng cô, hít thở kề bên cổ cô: “Có phải mấy ngày nay lạnh nhạt với em, em không vui? Hừ!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Viện Điều Dưỡng Xảy Ra Chuyện

Edit: Ngọc Hân

“Tôi... Hôm nay tôi không thoải mái!” Vu Thiện nhắm mắt lại cả người căng cứng, cảm giác bàn tay Âu Dương Lãnh đặt trên lưng có khuynh hướng chậm rãi luồn xuống phía dưới.

“Không thoải mái? Chỗ nào không thoải mái?” Anh kéo cô nằm ngay ngắn đối mặt với mình, khi nhìn lông mi cô khẽ run rẩy không nhịn được cười khẽ: “Để tôi nhìn xem chỗ nào của em không thoải mái!” Nói xong bàn tay đã cời bỏ quần áo của cô.

“A! Không muốn!” Vu Thiện kêu lên, nhưng sao địch lại được Âu Dương Lãnh, thoáng cái cả người cương cứng, vội vàng kéo chăn lên muốn bao trùm cả người, nhưng cơ thể Âu Dương Lãnh đã áp xuống.

“Ngoan, để tôi nhìn em.” Hồ hấp nóng rực của Âu Dương Lãnh phun hết lên cổ cô, bàn tay bắt đầu thăm dò đường cong cơ thể cô, không bỏ qua chỗ nào cả. Vu Thiện cắn răng chịu đựng động tác của Âu Dương Lãnh, mặc dù mình cũng có cảm giác nhưng cô không muốn để Âu Dương Lãnh biết mình như vậy.

“Ngoan, kêu lên đi, để tôi biết cảm giác của em.” Nhưng Âu Dương Lãnh không muốn bỏ qua cho cô, vuốt ve cô khiến cô thét chói tai: “A! Anh là ác ma!”

“Thế này mới ngoan!” Âu Dương Lãnh rất hài lòng với biểu hiện của cô, động tác càng thêm táo tợn, cố tình muốn cô hồng mắt, cho đến khi cô không chịu nổi ngất đi mà vẫn chưa kết thúc.

Giữ trưa ngày hôm sau Vu Thiện mới tỉnh dậy, đã không còn bóng dáng Âu Dương Lãnh bên người, cảm giác không nói ra lời, Vu Thiện giơ tay lên nhìn đồng hồ, đã mười hai giờ trưa rồi.

Bây giờ đi làm đã muộn, nhưng cô vẫn phải vào phòng tắm tắm rửa đã, dấu vết tối qua vẫn còn ở trên người, nghĩ tới hôm qua, gương mặt cô nhất thời đỏ ửng.

Mới vừa tắm xong đi ra ngoài thì điện thoại vang lên, Vu Thiện đi tới cầm lên xem, là một số điện thoại lạ hoắc, cô dừng mắt, trầm nghĩ cuối cùng có nên nhận hay không, do dự một lát rồi cô tắt đi, nhưng vừa tắt thì lại gọi tới.

Vu Thiện bắt máy: “A lô, ai đấy ạ?”

“A lô, tôi là thư ký của tổng giám đốc Sở thị, cô là cô Vu đúng không?” Giọng nữ đầu bên kia điện thoại nói.

“Tôi là Vu Thiện, xin hỏi có chuyện gì không?” Giọng nữ máy móc này cô đã từng nghe, sao cô ta luyện được thành giọng như vậy nhỉ?

“Tổng giám đốc bảo tôi thông báo với cô, mời cô xế chiều tới Sở thị một chuyến.” Giọng nữ tiếp tục nói.

“Xin hỏi có chuyện gì sao?” Ngày hôm qua Kinh Sở không nói gì mà, sao bảo cô tới Sở thị làm gì?

“Chuyện này thì không biết, nhưng có thể nói trước với cô, là chuyện về thiết kế thời trang.” Giọng nữ máy móc vang lên.

“Được, tôi sẽ đến đúng giờ, cảm ơn.” Vu Thiện gật đầu, nghĩ tới buổi chiều mình cũng không có việc gì, hơn nữa nói là chuyện thiết kế thời trang, chắc là có quyết định rồi.

Vu Thiện cúp máy dọn dẹp rồi đi xuống lầu, thím Lan thấy cô đi xuống cười híp mắt tiến lên: “Mợ chủ, đói bụng không? Cậu chủ bảo tôi chuẩn bị thức ăn sẵn cho mợ, nói mợ tỉnh lại là có thể ăn.” Bà cố tình nói là cậu chủ, có ý gì thì Vu Thiện hiểu.

“Vâng.” Vu Thiện ngồi xuống bàn ăn, thím Lan vội bụng thức ăn lên, Vu Thiện ăn không khách khí, lẩn qua lẩn lại cả đêm đói bụng quá.

Vu Thiện nhanh chóng giải quyết xong cơm trưa, cô phát tay nói với thím Lan: “Thím Lan, cháu có chuyện phải đi ra ngoài, tối nay sẽ về sớm.”

“Mợ chủ cẩn thận.” Thím Lan nhìn theo bóng lưng cô nói, bây giờ tình cảm của mợ chủ và cậu chủ đã ổn định hơn rất nhiều, hi vọng sau này cứ như thế thì tốt quá.

Vu Thiện nhanh chóng tới Sở thị, cô nhân viên tiếp tân không dám chậm trễ, cộng thêm tổng giám đốc đã dặn, chỉ cần Vu Thiện tới thì lập tức bảo cô trực tiếp đi lên.

Vu Thiện vào thang máy, cảm giác bầu không khí hôm nay không giống bình thường, cô tự an ủi mình, có thể mọi người thấy tổng giám đốc Sở thị đối xử tốt với mình nên đổ kỵ.

Thang máy đình một tiếng đến tầng làm việc của tổng giám đốc, trợ lý Chu đã đứng đợi ở cửa, khoảnh khắc thấy Vu Thiện có hơi ngạc nhiên, dù sao cô chả là cái gì, không cần phải người khác tới đón như thế này.

“Cô Vu, xin mời bên này.” Chu Minh máy móc nói, làm tư thế cung kính làm Vu Thiện không được tự nhiên, nhưng cô vẫn đi theo Chu Minh ra khỏi thang máy, bước về phía trước.

“Cô Vu, cô đi vào đi, tổng giám đốc đang chờ cô.” Hai người tới trước cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, Chu Minh nói, Vu Thiện gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Vu Thiện đẩy cửa ra bước vào trong, Chu Minh đóng cửa lại rồi xoay người đi làm việc của mình.

“Vào ngồi đi.” Lúc Vu Thiện đang nhìn xem Kinh Sở ở đâu thì một giọng nói từ bên trái vang lên, Vu Thiện quay đầu nhìn, Kinh Sở yên vị bên quầy bar, đang uống cà phê.

“Ừa, anh rảnh rồi vậy?” Vu Thiện không nhận được tò mò hỏi, hai lần đều gặp bộ dáng nhàn nhã của anh ta, làm tổng giám đốc rảnh rỗi như vậy sao?

“Em muốn uống cà phê không?” Kinh Sở giờ ly mình lên hỏi, anh thích uống cà phê, mùi vị đắng đắng này thích hợp khiến tâm tình anh tốt lên.

“Uống.” Vu Thiện gạt đầu đi tới bên cạnh anh, chọn một vị trí bên cạnh anh rồi cười và ngồi xuống. Kinh Sở này rất tốt, hai lần đều hiền lành như vậy.

“Ừm, cà phê của em đây.” Kinh Sở nhanh chóng bung ly cà phê cho cô, còn mình nhấp một ngụm, mùi vị đắng chầy vào trong cổ họng, anh nhéo tròng mắt nhìn miệng nhỏ của Vu Thiện đang uống cà phê.

“Uống ngon không?”

“Ừ, ngon, tài nấu nướng của anh không tệ.” Vu Thiện để ly xuống, cẩn thận thưởng thức mùi vị này.

“Thích thì uống nhiều một chút.”

“Đúng rồi, anh gọi tôi tới đây làm gì?” Vu Thiện lúc này mới nhớ tới mục đích Kinh Sở mình tới chỗ này.

“Về thiết kế thời trang lần này, tác phẩm của em đã được thông qua, đề cử em đi Paris học tập, sao? Có hứng thú không?” Kinh Sở đưa ra phúc lợi dụ dỗ, trông mắt sâu thăm thẳm.

“Thật ư?” Vu Thiện vui mừng hỏi, cô không ngờ rằng tác phẩm đầu tiên thế mà lại được duyệt, nếu đây là sự thật thì vui quá.

“Ừ, em có hứng thú đi Paris không?” Nhìn vẻ mặt tươi cười của cô, Kinh Sở cười hỏi.

“Có! Paris là nơi mà tất cả các nhà thiết kế trên thế giới đều muốn tới, nếu như có thể, tất nhiên tôi muốn đi.” Đôi mắt Vu Thiện tỏa sáng, ước mơ tốt đẹp chính là tương lai, chỉ cần mình thành công thì có thể sống cùng với mẹ.

“Vây tốt nhất em nên chuẩn bị đi, qua một thời gian ngắn nữa, Sở thị sẽ tiến hành trưng bày mấy tác phẩm lọt vào vòng trong, đến lúc đó sẽ có mấy tác phẩm xuất sắc được trưng bày.”

“Được, tôi sẽ chuẩn bị kỹ càng.” Vu Thiện trả lời, không biết lọt vào trong với cô có những ai.

“Tĩnh tĩnh,” tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Vu Thiện lấy ra xem, là một số điện thoại xa lạ, cô cau mày, sao gần đây nhiều số lạ gọi tới thế không biết?

“Là ai đang gọi tới?” Kinh Sở hỏi, trong lòng có chút bất mãn, là ai không thức thời vậy nhỉ?

“Không biết.” Vu Thiện bắt máy: “A lô, tôi là Vu Thiện.”

“Cô Vu, mời cô tới viện điều dưỡng ngay đi, mẹ cô đã xảy ra chuyện!” Đầu bên kia điện thoại nói dồn dập, tiếng âm ỉ vang tới, xen lẫn rất nhiều tiếng bước chân người chạy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Mẹ Không Sao

Edit: Ngọc Hân

“Cái gì? Tôi lập tức đến ngay!” Vu Thiện vội cúp máy, vẻ mặt hốt hoảng muốn rời khỏi đó ngay tức thì, nhưng có thể vì cô quá hoảng loạn nên áo bị vướng lại, thiếu chút nữa cô ngã nhào xuống đất.

“Em đừng vội! Xảy ra chuyện gì?” Kinh Sở hỏi, đón được cơ thể suýt nữa ngã nhào xuống của cô, bộ dạng cô hốt hoảng như vậy, trong điện thoại nói gì thế?

“Nhanh! Mẹ tôi xảy ra chuyện!” Vu Thiện hít thở dồn dập, không ngừng xé chỗ áo bị vướng, từ trước tới giờ mẹ ở trong viện điều dưỡng đều tốt, sao đột nhiên gặp chuyện không may!

“Được rồi, để tôi đưa em đi.” Kinh Sở chứng kiến bộ dạng hoảng hốt của cô trong lòng có chút không thoải mái, thấy cô khăn trương như vậy vội đề nghị.

“Cảm ơn anh!” Sắc mặt Vu Thiện trắng bệch, ngón tay run rẩy không ngừng, ngồi lên xe Kinh Sở tự mình lái chạy về hướng viện điều dưỡng, dọc đường đi cặp mắt Vu Thiện không biểu cảm, sắc mặt tái nhợt, đôi môi không có chút máu.

Kinh Sở chứng kiến bộ dạng như thế của cô, thu hồi nụ cười, an ủi cô, “Không sao, mẹ em sẽ không có chuyện gì.”

“.....” Vu Thiện chẳng nói gì chỉ nhìn ngoài cửa sổ, vẻ mặt bình tĩnh, ngón tay cô vịn chặt, chỉ có cô tự biết, trong lòng đang hoảng sợ cỡ nào!

Không, mẹ không sao, hôm qua mình mới tới thăm mẹ, tại sao có thể có chuyện! “Mẹ nhất định không việc gì! Mẹ chờ con, Thiện Nhi sẽ tới!” Vu Thiện tự lẩm bẩm, cặp mắt nhìn đường trước mặt.

Kinh Sở chạy tốc độ 200 km/h, cứ xông thẳng về phía trước, rất may là trên đường không có ai, nên mới tránh khỏi xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Một lát sau xe bình yên tới viện điều dưỡng.

Vu Thiện còn không đợi xe dừng hẳn đã vội mở cửa xe chạy vào viện điều dưỡng, Kinh Sở dừng xe xong cũng theo vào, Vu Thiện thì đã đi theo viện trưởng vào bên trong.

“Viện trưởng, mẹ tôi sao rồi?” Vu Thiện nhìn thấy viện trưởng lo lắng kéo ống tay ông ta, cặp mắt khăn trương nhìn ông.

“Cô Vu, cô đi theo tôi!” Viện trưởng nặng nề nói rồi xoay người đi vào bên trong, trong lòng thờ dài, đứa trẻ số khổ.

Vu Thiện theo viện trưởng đi vào dừng trước cửa phòng mẹ, cô không hiểu ý viện trưởng, không phải ông ta nên dẫn mình tới phòng bệnh điều trị cho mẹ sao? Sao mang mình tới chỗ này? Trong lòng cô có chút bất an mơ hồ, sắc mặt càng trắng bệch.

Kinh Sở đi theo phía sau, thấy bộ dạng Vu Thiện đi tới bên cạnh cô, đưa tay vỗ vai cô: “Thả lỏng nào, mẹ em không sao đâu!”

Vu Thiện mờ mịt nhìn Kinh Sở, không tỏ ý gì, quay đầu nhìn lại cửa phòng: “Viện trưởng, mẹ tôi đâu?” Lòng ngực cô đầy bất an!

“Mẹ cô ở bên trong!” Viện trưởng vốn không dám nhìn thẳng cô, cúi đầu xuống sắc mặt hơi khó coi.

“Mẹ bà ấy không sao!” Vu Thiện cười, nhưng nước mắt lại trào ra nơi khóe mắt, cô khẽ cắn răng lắc đầu vờ tay, nắm tay nắm cửa từ từ mở cửa ra.

Đập vào mắt chính là một phòng đầy người, vây xung quanh chiếc giường màu trắng, vì nhiều người nên Vu Thiện không nhìn thấy người nằm trên giường là ai, chỉ có thể bước vào bên trong theo bản năng.

Kinh Sở ôm lấy vai cô cùng đi vào, viện trưởng đứng ở cửa không có ý định đi vào, mấy bác sĩ mặc đồ trắng và nhân viên chăm sóc thấy Vu Thiện xuất hiện vội tránh đường, nín thở nhìn cô.

Vu Thiện từ từ đến gần, lúc cách giường tầm hai bước thì dừng lại, đôi môi run rẩy, trong đôi mắt sưng mù mịt mờ không nhìn rõ tình hình trước mắt.

Ra giường màu trắng che một người, ngay cả mặt cũng bị che, vô cùng yên tĩnh như đang ngủ thiếp đi, Vu Thiện đứng im không nhúc nhích, chỉ ngơ ngác nhìn, trong đầu trống rỗng.

Kinh Sở nheo mắt nhìn vẻ mặt Vu Thiện, phát hiện thân thể Vu Thiện run rẩy lợi hại, không nhìn được ôm chặt cô hơn, nói bên tai cô: “Phải dừng cảm lên!”

“Được rồi, tôi phải dừng cảm, mẹ cần tôi!” Vu Thiện lẩm bẩm nói, cặp mắt vẫn nhìn chiếc ga giường màu trắng, mọi người chứng kiến phản ứng của cô, có vài người đã không đành lòng nhìn bộ dạng thảm thương của cô vội quay đầu đi chỗ khác.

Vu Thiện bước từng bước lại gần mép giường, tay run rẩy đưa về phía trước, nước mắt không khống chế được chảy xuống, tầm mắt mờ mịt nhưng tay vẫn duỗi thẳng cầm lấy chiếc ga giường.

“Mẹ, con tới đây, Thiện Nhi tới thăm mẹ đây.” Vu Thiện lẩm bẩm nói, tay nắm ga giường không có sức lực nâng lên, Kinh Sở ôm chặt lấy cô, yên lặng cho cô thêm sức mạnh, bộ dạng cô yếu ớt như vậy sao chịu đựng nổi?

Vu Thiện cắn răng, cố gắng ép mình nâng ga giường lên, cô chưa bao giờ là người yếu đuối, ngày hôm qua mẹ còn nói mình phải dừng cảm, tại sao mình có thể phụ lòng mẹ được chứ!

Khoảnh khắc cô lấy can đảm nhấc ga giường lên, cô nhìn thấy gương mặt điềm tĩnh của mẹ, vẻ mặt trắng bệch đập vào mắt cô, sao chói mắt như vậy! Cô lập tức quỵ xuống trước giường Ninh Chân!

Kinh Sở không đỡ cô, chỉ có thể theo cô ngồi xổm xuống, vỗ vai cô, hai tay Vu Thiện run rẩy sờ lên mặt Ninh Chân, thét lên một tiếng: “Mẹ!” Sau đó gục vào bên người Ninh Chân đã cứng ngắc, đau thương gào khóc: “Mẹ, mẹ tỉnh lại đi, Thiện Nhi tới nè! Mẹ!”

Tất cả mọi người đều bị tiếng gào xót xa này đập vào lòng, hốc mắt ướt át nhìn cô gái khóc đau lòng đến chết, đứa nhỏ đáng thương, tuổi còn trẻ đã phải mất đi người thân yêu nhất!

Vu Thiện khóc rất to, Kinh Sở lặng lẽ an ủi, trong phòng hút thở không thông, tất cả mọi người đều không nói gì. Lúc Âu Dương Lãnh đi vào nhìn thấy chính là cảnh tượng một phòng đầy người xúc động nhìn Vu Thiện khóc đến chết đi sống lại, còn Kinh Sở tổng giám đốc Sở thị thì ngồi cạnh Vu Thiện! Sao anh ta lại ở cùng một chỗ với Vu Thiện?

“Tổng giám đốc Âu Dương, chúng tôi đã cố hết sức!” Viện trưởng đứng phía sau Âu Dương Lãnh lau mồ hôi lạnh nói, lúc phát hiện Ninh Chân có chuyện Ninh Chân đã mất ý thức, hai mắt nhắm nghiền, đã không còn thở nữa.

“Phát hiện ra sao?” Âu Dương Lãnh không đến gần Vu Thiện, con mắt nhìn chăm chăm Kinh Sở từ từ đứng dậy, tầm mắt hai người cùng bốc hỏa nhìn nhau trong không trung, khiến viện trưởng sinh ra cảm giác hoảng sợ.

Một phòng đầy người thấy hai tổng giám đốc tập đoàn lớn không phân cao thấp của thành phố A đều độ sức ở chỗ này, không khỏi thở khe khẽ, lời đồn nói từ trước tới giờ hai người kia đều như nước với lửa, khoảnh khắc này rất có thể sẽ bùng phát xích mích lớn.

Vu Thiện khóc rất lâu, cô đắm chìm trong đau thương, chuyện xung quanh không phát hiện gì, cũng không có sức để ý, trong mắt cô chỉ có mẹ, không ngừng lẩm bầm gọi mẹ, mau tỉnh lại!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Vu Thiện Điên Cuồng

“Xin chào tổng giám đốc, không nghĩ tới sẽ gặp lại anh ở chỗ này.” Kinh Sở phá vỡ im lặng, mỉm cười nói, đưa tay ra tỏ ý hữu nghị.

“Tổng giám đốc Kinh thật nhiệt tình, sao biết vợ tôi?” Âu Dương Lãnh nhìn Kinh Sở, cố ý nhấn mạnh ba chữ vợ tôi. (Trong tiếng Trung là 我夫人 = phu nhân ta)

“Thì ra cô Vu là vợ của tổng giám đốc Âu Dương, Kinh mờ thật sự không biết.” Kinh Sở giễu cợt liếc nhìn Vu Thiện đang đắm chìm trong đau thương, có chút khiêu khích nói.

“Không có việc gì tổng giám đốc Kinh có thể đi.” Âu Dương Lãnh lướt qua anh đi tới bên cạnh Vu Thiện, lúc thấy cô khóc đến thương tâm như vậy, trái tim anh cũng cảm thấy không ổn.

“Phụ nữ đau lòng cần an ủi, tổng giám đốc Âu Dương nhất định phải chăm sóc tốt cho vợ anh đó.” Kinh Sở thở dài nói, trong lời này tràn đầy thương tiếc Vu Thiện, Âu Dương Lãnh không biến sắc cười lạnh.

“Không cần tổng giám đốc Kinh lo lắng, phụ nữ ấy mà, gào khóc được là tốt rồi.” Nói xong không để ý tới Kinh Sở, đứng bên cạnh Vu Thiện, ôm cả người Vu Thiện vào trong ngực mình.

“Đừng khóc!” Vu Thiện cảm nhận mình rơi vào trong một lồng ngực ấm áp, không gầy dựa, khóc lâu như vậy cổ họng cũng đã khàn khàn, sau lưng truyền đến mùi thơm quen thuộc, giờ khắc này cô cảm thấy an tâm.

Kinh Sở nhìn hai người một cái, trong lòng không tránh khỏi có chút không vui nhưng không thể hiện ra, rồi im lặng rời khỏi đó.

“Mẹ, mẹ tỉnh lại đi.” Vu Thiện cầm cánh tay Ninh Chân, tay mẹ lạnh quá, cô muốn làm ấm tay cho mẹ, Vu Thiện bắt đầu xoa nắn tay Ninh Chân không ngừng, Âu Dương Lãnh cản lại: “Thiện Nhi, em thấy rõ ràng, mẹ đi rồi!”

“Không, mẹ chưa đi!” Vu Thiện cố chấp xoa nắn tay Ninh Chân, tin rằng chỉ cần mình cố gắng mẹ nhất định sẽ ấm lên.

“Thiện Nhi, em như vậy mẹ đi sẽ không an tâm!” Âu Dương Lãnh cương quyết tách tay Vu Thiện ra khỏi tay Ninh Chân, nắm chặt lấy tay lạnh như băng của cô, gương mặt tuấn tú trầm xuống: “Em phải như vậy làm gì!”

“Không! Tôi không muốn!” Vu Thiện cố chấp muốn cầm lấy tay Ninh Chân lần nữa, mặc cho Âu Dương Lãnh ngăn cản, kêu gào, gầy dựa, đáng tiếc tất cả đều vô dụng.

“Vu Thiện, có phải em muốn mẹ ra đi trong lo lắng không hả!” Âu Dương Lãnh tức giận cầm hai tay má của cô, ép cô nhìn mình: “Em cho rằng như vậy mẹ sẽ quay lại sao?”

“Đừng ngốc, mẹ đã đi rồi!” Âu Dương Lãnh tàn nhẫn nói, hai mắt Vu Thiện mê man nhìn Âu Dương Lãnh, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đã rất mong manh, giờ phút này thì mất hết cả huyết sắc, cả người run rẩy, mặt trắng như tờ giấy, cặp mắt không hề có tiêu cự, gắt gao nhìn Âu Dương Lãnh.

“Không, mẹ không đi, anh gạt tôi!” Đột nhiên Vu Thiện hét lên một tiếng đẩy Âu Dương Lãnh ra, cả người nằm trên người Ninh Chân, gào khóc nói: “Mẹ, mẹ tỉnh lại nhìn Thiện Nhi một lát được không, ngày hôm qua không phải chúng ta đã nói mãi mãi ở cùng một chỗ rồi sao?”

Bất kể cô khóc ra sao Ninh Chân cũng không chút phản ứng. Âu Dương Lãnh thấy thế trong lòng càng đau lòng Vu Thiện. Bộ dạng này của cô khiến tim anh siết chặt, ngày hôm qua cô đi thăm Ninh Chân còn khỏe mạnh, sao mới một ngày mà đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

“Thiện Nhi!” Âu Dương Lãnh lại đi tới bên cạnh cô, kiên quyết kéo cô ra không để cô ở bên cạnh người Ninh Chân nữa, rồi quay đầu nói với viện trưởng: “Chuyển thi thể Ninh Chân vào nhà xác đi!”

“Vâng!” Viện trưởng phân phó mấy bác sĩ mặc đồ trắng bên trong phòng tiến lên đẩy thi thể Ninh Chân ra ngoài, Vu Thiện thấy họ muốn đẩy mẹ đi giống như nôi diên, trốn tránh sự trôi buộc của Âu Dương Lãnh: “Buông mẹ ra, các người không thể đưa mẹ đi!” Đau thương tràn ngập trái tim cô, cô muốn mẹ!

“Thiện Nhi, em biết rõ mẹ đã đi rồi!” Âu Dương Lãnh giữ chặt lấy cô, không để cô tới gần, ý bảo bác sĩ và nhân viên chăm sóc đẩy Ninh Chân đi nhanh một chút.

“Buông tôi ra! Tôi muốn mẹ!” Vu Thiện không phục tiếp tục giãy dụa, đáng tiếc sức của cô không đáng nhắc tới trong mắt Âu Dương Lãnh, Ninh Chân nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt Vu Thiện!

“Mẹ!” Vu Thiện không chịu nổi, cộng thêm khóc đã lâu nên hét to một tiếng rồi ngất xỉu trong ngực Âu Dương Lãnh, Âu Dương Lãnh ôm lấy Vu Thiện nhanh chân bước đi ra ngoài.

Khi Vu Thiện tỉnh lại ánh mắt trời ngoài cửa sổ chiếu rọi vào, mắt sưng vù khiến cô nhắm mắt lại, chờ một lát mới từ từ mở mắt ra, cảnh vật quen thuộc khiến lòng cô nghi ngờ, mình về phòng Âu Dương Lãnh khi nào?

“Mợ chủ, cô tỉnh chưa?” Giọng thám Lan vang lên ngoài cửa, mang theo chút lo lắng, Vu Thiện ngồi dậy nói vọng ra cửa: “Cháu tỉnh rồi.” Giọng rất khàn, cô nghi hoặc, sao giọng mình lại thay đổi?

Sao quần áo trên người vẫn mặc bộ hôm qua? Không phải hôm qua cô tới phòng làm việc của tổng giám đốc Sở thị nói chuyện phiếm cùng Kinh Sở ư? Đây là chuyện gì xảy ra?

Đúng rồi, hình như mình nhận điện thoại rồi rồi đi! Cú điện thoại kia là ai gọi tới? Tiếng ồn ào lẫn lộn! Trong lúc nhất thời cô không nghĩ ra, trong đầu rất nhiều hình ảnh bắt đầu chạy loạn quanh như ngựa chạy.

“Á! Đầu của tôi!” Vu Thiện đau đớn hét lên một tiếng, ôm đầu lẫn lộn trên giường: “A, đau quá, đầu tôi đau quá!”

“Mợ chủ bị sao vậy?” Thím Lan nghe bên trong truyền tới giọng thét đau khổ của Vu Thiện, không kịp làm gì lập tức mở cửa phòng, khi nhìn thấy bóng dáng vu Thiện lẫn lộn trên giường vội vàng xông lên: “Mợ chủ, khó chịu chỗ nào?”

“Đầu của cháu...” Vu Thiện thành thật nói, sắc mặt trắng bệch, hai tay ghì chặt đầu, trước mắt xuất hiện hình ảnh ngày hôm qua, mẹ mất rồi, Âu Dương Lãnh đưa mẹ đi!

“Mợ chủ, cô chờ một chút, thím Lan cầm thuốc đau đầu cho cô.” Nói xong lập tức đi tới học tủ trong phòng Âu Dương Lãnh, từ trước đến giờ hòm thuốc vẫn để ở đây.

Vu Thiện từ từ buông tay ra, đột nhiên giống như nôi diên xông về phía cửa, thâm nhủ trong lòng: Mẹ, con đi cứu mẹ về!

“A, mợ chủ, cô không thể đi ra ngoài!” Thím Lan đang lấy thuốc quay lại thì thấy Vu Thiện chân trần chạy vội ra cửa, bị dọa sợ lớn tiếng hét lên: “Mợ chủ muốn đi đâu vậy!”

Vu Thiện không quan tâm, trong lòng chỉ có mẹ, Âu Dương Lãnh giấu mẹ ở chỗ nào? Cô vội chạy ra cửa chính, mẹ nhất định là bị Âu Dương Lãnh giấu ở chỗ khác, phải đi tìm Âu Dương Lãnh.

Đọc theo đường đi mấy người giúp việc cố gắng ngăn Vu Thiện lại nhưng bị cô ra sức hất ra, trong lúc nhất thời không một ai có thể ngăn Vu Thiện lại, cho đến khi cô tới cửa, bảo vệ thấy bộ dạng Vu Thiện tóc tai bù xù sợ hết hồn. Thấy Vu Thiện điên cuồng chạy thẳng ra cửa lập tức khóa kín cổng, cầm điện thoại lên gọi vào số máy Âu Dương Lãnh: “A lô, cậu chủ, mợ chủ tỉnh rồi, bây giờ ầm ĩ muốn rời khỏi nhà!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Vu Thiện Điên Cuồng (2)

Edit: Ngọc Hân

“Cái gì? Ngăn cô ấy lại! Tôi lập tức về đây!” Âu Dương Lãnh không kịp họp xong cúp máy, dặn dò Hắc Mộc mấy câu, đầu không quay lại rồi đi, đám

người trong phòng họp nhìn Âu Dương Lãnh lao ra khỏi phòng, kinh ngạc châu đầu ghé tai thì thầm.

“Tiếp tục cuộc họp.” Hắc Mộc kéo sự chú ý của mọi người về, mọi người tiếp tục họp.

Âu Dương Lãnh lái xe cực nhanh, dọc đường đi vượt biết bao nhiêu đèn đỏ, không hề để ý tốc độ bao nhiêu, chỉ biết là phải nhanh chóng lái xe về nhà. Đáng vẻ điên cuồng hôm qua của Vu Thiện anh rõ mồn một trước mắt, anh không ngờ rằng ngủ một giấc dậy Vu Thiện bộc phát mạnh như vậy.

Xe chạy về ngoài cửa nhà Âu Dương, anh thấy Vu Thiện đang điên cuồng dùng đầu đập vào song sắt muốn xông ra ngoài, rất nhiều người giúp việc muốn kéo lại nhưng bị cô nổi điên xô ra.

Trong lòng anh luống cuống, bộ dạng cô bây giờ như kiểu mình bị mất phương hướng, giống như con thú nhỏ bị thương muốn phá vỡ phòng tuyến của thợ săn, bước ra khỏi phạm vi an toàn được xây dựng cho nó bởi chủ nhân.

Trong lòng Âu Dương Lãnh cảm thấy như có bàn tay thắt chặt cổ họng khiến anh khó thở, hai chân như bị đổ thủy ngân, không thể động đậy, Ninh Chân chết đã kích cô nghiêm trọng như vậy sao?

“Cậu chủ, cậu nhanh kéo mợ chủ ra đi!” Bảo vệ thấy Âu Dương Lãnh về mừng rỡ kêu to, đánh thức Âu Dương Lãnh đang chìm trong sương mờ. Anh rửa thầm một tiếng, nhanh chóng từ cửa hông đi vào bên trong, thấy Vu Thiện dùng đầu vào song sắt đến chảy cả máu đầu, đã không còn nhìn ra bộ dạng lúc trước.

“Mẹ, mẹ!” Vu Thiện thấp giọng gọi, không buông lỏng chút nào, ảo tưởng muốn thoát ra khỏi song sắt xông đi hỏi Âu Dương Lãnh, bây giờ mẹ ở chỗ nào!

“Vu Thiện, dừng tay!” Âu Dương Lãnh nhanh chóng đi tới sau lưng Vu Thiện, bàn tay dùng sức ôm chặt eo cô, dùng sức mạnh kéo Vu Thiện cách xa song sắt, kéo cô vào trong ngực mình!

“Buông tôi ra, tôi muốn mẹ!” Tóc tai Vu Thiện bù xù, máu trên trán theo sợi tóc nhỏ xuống mặt từng giọt, gương mặt trắng bệch, ngay cả đôi môi cũng bị rách da chảy máu, cặp mắt không hề có tiêu cự, miệng vô thức lẩm bẩm mấy từ linh tinh muốn mẹ.

Vì hai tay nắm song sắt nên da cũng bị rách, áo ngủ mặc trên người đã sớm bị bẩn, nhếch nhác bị Âu Dương Lãnh giữ nhưng hai tay vẫn không chịu buông tha, ảo tưởng muốn tránh sự kìm giữ của Âu Dương Lãnh.

Thím Lan và mấy người giúp việc thấy Vu Thiện bị Âu Dương Lãnh giữ chặt, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, mới vừa rồi nếu như không phải sợ mợ chủ bị thương, bằng bọn họ thì có thể đưa mợ chủ về phòng.

“Đi chuẩn bị nước nóng!” Âu Dương Lãnh ra lệnh, cúi người ôm Vu Thiện đang không ngừng giãy dụa đi về phía nhà Âu Dương, trong tai vẫn nghe tiếng gào thét của Vu Thiện. Tất cả mọi người yên lặng tránh đường, mẹ của mợ chủ đã mất hôm qua, còn mợ chủ vì không chịu nổi đã kích nên cả người hồng mắt, hi vọng cậu chủ có thể an ủi vết thương trong lòng của mợ chủ!

Thím Lan dẫn đầu đi lấy nước nóng, Âu Dương Lãnh ôm chặt Vu Thiện trong ngực, giữ chặt không để cô thoát ra, chờ thím Lan chuẩn bị xong nước nóng thì anh bảo thím Lan đi ra ngoài, tự mình thả Vu Thiện vào trong phòng tắm, sau đó đóng cửa lại.

“Âu Dương Lãnh, anh giấu mẹ ở đâu?” Vu Thiện giống như đột nhiên tỉnh táo lại, hai tay nắm chặt tay Âu Dương Lãnh, căng thẳng hỏi.

“Em có khỏe không?” Âu Dương Lãnh không ngờ rằng Vu Thiện tỉnh lại vào lúc này, lập tức quan tâm hỏi, anh vén sợi tóc trên trán cô, trìu mến lau mặt cho cô.

“Nói cho tôi biết, mẹ ở chỗ nào?” Hai mắt Vu Thiện đột nhiên dờ dợn, giống như muốn ăn tươi Âu Dương Lãnh.

“Ngoan ngoan tắm xong, sau đó nói cho em biết.” Âu Dương Lãnh tiếp tục dịu dàng nói, động tác cũng rất tử tế giúp Vu Thiện cởi quần áo, khi thấy trên người cô toàn dấu vết va đập nheo mắt lại, đau lòng lại tăng thêm.

“Buông tôi ra, tôi muốn tìm mẹ.” Vu Thiện bắt đầu liều mạng giãy dụa, đẩy Âu Dương Lãnh ra, cả người muốn thoát ra ngoài bị Âu Dương Lãnh cản lại: “Vu Thiện, đừng khiêu chiến sự nhẫn nại của tôi!”

“Tôi muốn mẹ!” Vu Thiện điên cuồng, bắt được cánh tay Âu Dương Lãnh liền cắn khiến anh bị đau, nhưng anh không đẩy cô ra ngược lại để cô mượn chuyện này giảm bớt cảm hận trong lòng.

Vu Thiện dùng sức cắn, nếm thấy máu tanh cũng không thả ra, Âu Dương Lãnh thấy cô không muốn nhả ra, quyết tâm độc ác, đánh một đòn khiến cô xỉu trong ngực mình!

Âu Dương Lãnh đón được thân thể ngã xuống của cô, cẩn thận tắm cho cô, tắm từ đầu tới chân rất cẩn thận, Vu Thiện nằm vật trong ngực anh, hô hấp ổn định.

“Chú Tàn, cô ấy sao rồi?” Sau khi Âu Dương Lãnh giúp Vu Thiện tắm rửa xong bảo bác sĩ gia đình là Tàn Thiên bắt mạch cho Vu Thiện, khi nhìn thấy Tàn Thiên nhíu chặt mày Âu Dương Lãnh lo lắng hỏi.

Vu Thiện nằm trên giường chân mày cau chặt, đôi môi mím lại, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, đang ngủ vẫn chống đỡ đau thương quá lớn lao, cả người gầy

đi không ít.

“Cô ấy chỉ là đau thương quá độ, nghỉ ngơi một thời gian là ổn.” Tần Thiên để tay Vu Thiện xuống, hơi nhíu mày liếc nhìn Âu Dương Lãnh: “Lãnh, cơ thể cô ấy rất yếu cần bồi bổ, nhưng tốt nhất cậu không nên để cô ấy uống thuốc tránh thai, thân thể cô ấy quá yếu.”

“Thuốc tránh thai?” Mây rậm Âu Dương Lãnh quét qua Vu Thiện đang ngủ mê man trên giường, trong lòng dâng lên lửa giận, hơi thở lạnh lùng bao trùm cả người, mình bảo cô uống thuốc tránh thai lúc nào chứ hả?

“Cậu không biết?” Tần Thiên liếc mắt nhìn phản ứng của Âu Dương Lãnh, đôi mày hoa râm lại nhíu chặt, nhưng ông không nói gì, đứng lên bảo: “Bảo thám Lan đi lấy thuốc với tôi, chăm sóc tốt cho cô ấy.” Nói xong cầm hộp khám chữa bệnh mà mình mang đến lên, thám Lan đưa ông ra ngoài.

Âu Dương Lãnh nhìn Vu Thiện ngủ mê man, phiền não nắm tóc mình, lần trước Vu Thiện uống thuốc vừa đúng lúc bị mình bắt gặp, khi đó mình cũng đã nghi ngờ, không nghĩ tới quả thực cô giấu diếm mình!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Tang Lễ Của Mẹ

Sau khi Vu Thiện ngủ mê man một ngày, vô cùng khó chịu tỉnh lại, bên trong phòng mờ tối khiến cô hoảng sợ, cô cố gắng chống tay, cả người như không có sức lực, chỉ còn chút hơi thở yếu ớt.

“Đây là đâu?” Vu Thiện ngẩng đầu nhìn trần nhà, cảm giác cổ họng khô khan, rất ngứa, đôi môi nứt nẻ, đầu rất choáng, mình bị sao vậy?

“Em đã tỉnh?” Kèm theo giọng nói là sự chứa đựng tức giận mơ hồ, đồng thời đèn cũng sáng lên, trông mắt Vu Thiện không thích ứng ánh sáng đột ngột chói chang, nhắm mắt lại chờ đợi.

Có bóng dáng người áp đến, Vu Thiện không mở mắt ra cũng biết là Âu Dương Lãnh đến gần mình, mùi trên cơ thể anh cô có thể nhận ra ngay tức thì.

“Khát nước không?” Âu Dương Lãnh chứng kiến bộ dạng yếu ớt của cô, giọng ả chứa sự tức giận cũng giảm xuống mấy phần, thật sự không thể tức giận được.

“Có.” Vu Thiện chỉ có thể phát ra giọng nói yếu ớt, giọng rất nhỏ, giống như tự lẩm bẩm, nhưng Âu Dương Lãnh vẫn nghe thấy, cầm ly nước để trên tủ đầu giường bụng tới bên khoe miệng Vu Thiện.

“Uống đi.” Âu Dương Lãnh dịu dàng đỡ ly nước bên mép miệng Vu Thiện, Vu Thiện mở mắt ra, đập vào mắt là một đôi mắt đen nhánh đầy lo lắng, trái tim thoáng chốc được lấp đầy, anh luôn bên cạnh mình sao? Thuận theo miệng nhỏ uống vài hớp nước, vì uống quá nhanh nên bị sặc.

“Khụ khụ...”

“Sao không cẩn thận một chút!” Giọng trách móc của Âu Dương Lãnh vang lên, nhưng vẫn chứa đựng sự kiên nhẫn, anh để ly nước xuống, bàn tay vỗ lưng cô, không để cô bị nghẹn.

“Khụ! Cảm ơn anh.” Vu Thiện nhỏ giọng cảm ơn anh, cảm giác mình tốt hơn rất nhiều, cổ họng không còn ngứa, tại sao mình thấy cơ thể yếu hơn thế nhỉ?

“Em có khó chịu không?” Âu Dương Lãnh nhẹ nhàng đỡ cô nằm xuống xong cẩn thận đắp chăn cho cô, Vu Thiện nhìn Âu Dương Lãnh, cảm giác hôm nay anh vô cùng khác thường, dường như thái độ với mình đã thay đổi hẳn.

“Không có! Mẹ đâu?” Vu Thiện hỏi, trong đôi mắt có đau đớn thoáng qua, Âu Dương Lãnh nhìn ra được, thấy cô không điên cuồng như hai lần trước thì mới yên tâm.

“Ngày mai là lễ tang của mẹ, có thể tham gia không?” Hai mắt Âu Dương Lãnh nhìn chăm chăm phản ứng của Vu Thiện, không bỏ qua chút phản ứng nào.

“Có thể!” Vu Thiện rùng rợn tránh tầm nhìn của Âu Dương Lãnh, không để anh nhìn ra mình đau khổ, chỉ có ngón tay dưới chân vịn chặt vào nhau, tiết lộ sự đau lòng của cô.

Cô có thể chấp nhận mẹ cô đã mất khiến Âu Dương Lãnh rất bất ngờ, không phải hôm qua bộ dạng như muốn chết sao? Hôm nay phản ứng quá bình tĩnh!

“Thật sự có thể?” Âu Dương Lãnh thử dò xét hỏi, phản ứng sau cùng của Vu Thiện là mình chứng tốt nhất.

“Có thể! Tôi muốn đi.” Vu Thiện nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, trông mắt sáng ngời kiên định nhìn Âu Dương Lãnh, rất sợ anh không cho cô đi.

“Được, vậy em phải nghe lời tôi, biết không? Bây giờ nghỉ ngơi cho khỏe.” Âu Dương Lãnh biết cô vẫn còn đau lòng, nhưng không còn điên cuồng giống như hôm qua nên cũng yên tâm.

“Vâng, tôi nghe lời anh.” Vu Thiện cũng thuận theo nói, rồi nhắm mắt lại ngủ.

“Nghỉ ngơi đi.” Âu Dương Lãnh nói xong, lần nữa giúp cô đắp chăn tắt đèn rồi đi, vì chăm sóc cô đã một ngày một đêm không ra khỏi nhà, giờ này Hắc Mộc đang chờ ở dưới lầu.

Biết Âu Dương Lãnh rời đi, Vu Thiện mở mắt, ánh mắt trống rỗng nhìn vào một điểm trên trần nhà, dần dần trông mắt đầy nước, càng lúc càng nhiều, nước mắt nhanh chóng rơi đầy mặt.

Trong đầu hiện lên tình huống ngày hôm đó nói chuyện với mẹ, lời mẹ nói hiện lên trong đầu khiến đầu cô rất đau, cô cố gắng ép mình không để ý tới sẽ như thế nào, đột nhiên hình ảnh dừng lại ở khoảnh khắc bản thân mình thấy mẹ bị Âu Dương Lãnh đẩy đi, trái tim bắt đầu đau đớn!

“Mẹ, tại sao mẹ không đợi con!” Vu Thiện lầm bầm nói, trông mắt không hề có tiêu cự, con đau đầu càng lúc càng rõ ràng, mồ hôi trán thấm ướt cả tóc.

Cuối cùng không nhận được con đau, trước mắt tối sầm, cô xui, khoảnh khắc mất ý thức cô như thấy mẹ! Mẹ mỉm cười nhìn cô, cô muốn tiến lên níu tay mẹ nhưng khi mình sắp nắm được bàn tay mẹ, thì mẹ lại bắt đầu cách mình càng lúc càng xa.

Cô càng không ngừng đuổi theo nhưng mẹ vẫn đi mất, “Mẹ!” Vu Thiện hét lên một tiếng rồi hoàn toàn hôn mê.

Vu Thiện từ từ tỉnh dậy, ánh mặt trời rực rỡ khiến cô chói mắt, cô nhắm mắt lại một lúc chờ ánh nắng dịu đi mới mở mắt, phát hiện ra gương mặt tuần tú đang ở trước mặt mình.

“Tỉnh rồi? Ngủ ngon không?” Âu Dương Lãnh mỉm cười hỏi, mới vừa rồi đợi cô mãi chưa tỉnh đang chuẩn bị gọi bác sĩ gia đình thì cô tỉnh lại, Âu Dương Lãnh không đi gọi bác sĩ nữa.

“Có.” Có thể do nghỉ ngơi một đêm Vu Thiện cảm giác mình đã lấy lại sức lực, từ từ nhìn xung quanh một vòng, mình vẫn đang ở trong phòng Âu Dương Lãnh.

“Ăn chút cháo đi, sau đó thì xuất phát.” Âu Dương Lãnh khẽ nói, đời này chưa từng dịu dàng như thế, cẩn thận đỡ Vu Thiện đứng dậy để cô sửa soạn cho chính mình.

Mặc dù bước chân vẫn hơi mong lung nhưng đã có thể đi lại, Vu Thiện cố gắng đi tới phòng tắm, đứng trước gương nhìn gương mặt tái nhợt như quỷ của mình, cô mở nước lạnh tạt lên mặt để tỉnh táo lại.

Rửa mặt xong Vu Thiện chậm rãi đi ra ngoài, Âu Dương Lãnh ngồi trong ghế sofa nhìn hành động chậm chạp của Vu Thiện, không chế mình không được qua ôm cô, tin rằng cô có thể tự làm được.

Vu Thiện cẩn thận trang điểm nhẹ cho mình, không để người ta nhìn ra bộ dạng tái nhợt, khiến thoát nhìn có tinh thần hơn, xong việc mới xoay người đối mặt với Âu Dương Lãnh: “Có thể đi rồi.”

“Ừ, đi thôi.” Âu Dương Lãnh giờ tay nhìn đồng hồ, cách tang lễ chỉ còn lại nửa tiếng, bây giờ đi được rồi.

Âu Dương Lãnh cầm tay Vu Thiện, cảm giác cô đang run rẩy, anh bình tĩnh nhích sát vào hơn, lúc này mới bước ra khỏi phòng, Hắc Mộc và thím Lan đang chờ họ, thấy họ đi ra ngoài vội cung kính đi theo phía sau.

Hiện trường có rất nhiều người, nhưng đa số là những khuôn mặt xa lạ Vu Thiện chưa từng gặp, Âu Dương Lãnh mang theo Vu Thiện xuất hiện, cả hiện trường im ắng, sắc mặt người nào cũng đau thương.

Vu Thành đứng trong đám đó, Đinh Hoa, Vu Long, Vu Hổ cùng đứng sau lưng Vu Thành, trông mắt Vu Thiện thoáng hiện vẻ khinh thường nhưng không nói gì, quay đầu qua nhìn chỗ khác.

Khoảnh khắc bóng dáng Kinh Sở xuất hiện, khuôn mặt Vu Thiện thoáng hiện vẻ cảm kích, khi Kinh Sở nhìn cô, cô cười lại với Kinh Sở, anh cũng cười với cô một tiếng. Ở góc độ Vu Thiện không thấy được vẻ mặt Âu Dương Lãnh, nhưng Kinh Sở thấy rõ ràng, khuôn mặt tuần tú của Âu Dương Lãnh tối xuống!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Nguyên Nhân Cái Chết Của Mẹ

Trong thoáng chốc quanh thân Âu Dương Lãnh tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, Vu Thiện phát hiện ra, ngẩng đầu nhìn Âu Dương Lãnh một cái, không hiểu vì sao. Le wuy don

“Thiện Nhi, cậu có khỏe không?” Một giọng nói lo lắng vang lên trước mặt, Vu Thiện ngẩng đầu thì thấy Thượng Quan Thanh quan tâm nhìn mình, cô hơi nhếch khóe miệng: “Thanh, cậu đến rồi à.”

“Ừ, cậu nén bi thương!” Thượng Quan Thanh mỉm cười nắm tay cô an ủi.

“Cảm ơn, tớ rất khỏe.” Vu Thiện miễn cưỡng cười, có bạn bè quan tâm khiến lòng cô bớt đau lòng.

“Ngồi xuống trước đã.” Âu Dương Lãnh gạt đầu với Thượng Quan Thanh, ôm lấy Vu Thiện đi về phía trước, khi Thượng Quan Thanh nhìn thấy Kinh Sở, ánh mắt sâu thẳm cắn chặt môi quay đầu sang chỗ khác.

Vu Thiện lặng lẽ theo Âu Dương Lãnh đi về phía mẹ nằm, hình mẹ treo trên vách tường mỉm cười nhìn cô, cô cảm giác mình thực sự khó thở, bước đi cũng nặng nề.

Âu Dương Lãnh phát hiện cô chậm chạp hơi nhú mồm, xoay mặt nhìn cô, sự đau đớn giữa hai hàng cô in sâu vào đầu anh, thì ra bề ngoài cô bình tĩnh nhưng trong lòng đau đớn.

Anh cứng rắn lời cô đi, Vu Thiện bị ép buộc theo anh, trong mắt tràn đầy hơi nước đã không còn thấy đường đi trước mắt, đôi môi bị cắn ra máu cũng không biết đau.

Hai người đi về phía trước, Vu Thiện thần thờ đi theo Âu Dương Lãnh, người trước mặt nói gì cô đã không còn nghe thấy, cũng may Âu Dương Lãnh thay cô làm xong tất cả mọi chuyện.

Kết thúc tất cả mọi người rời đi, chỉ còn lại Âu Dương Lãnh và Vu Thiện đứng trước bia mộ, phía sau là Hắc Mộc và thím Lan, mấy người bảo vệ đứng đằng xa canh chừng.

Vu Thiện cứ đứng mãi trước bia mộ không nói gì, chỉ nhìn tấm ảnh mẹ mỉm cười, mắt cô đau nhói, cô cố nén nước mắt để không chảy xuống.

Từ này tới giờ Âu Dương Lãnh vẫn quan sát phản ứng của Vu Thiện, phát hiện sự bi thương của cô, cẩn thận ôm chặt cô, lặng lẽ an ủi, đáng về yếu ớt của cô khiến anh đau lòng.

“Về thôi.” Màn đêm bắt đầu phủ xuống, lại có gió lớn nổi lên, nhiệt độ trên núi vốn thấp mà giờ phút này còn thấp xuống hơn nhiều, Âu Dương Lãnh ôm chặt cô tránh cô bị gió thổi vào.

“Vâng, tạm biệt mẹ.” Vu Thiện rất nghe lời, bước theo Âu Dương Lãnh đi ra ngoài, trong lòng rất muốn ở lại, nhưng cô biết Âu Dương Lãnh sẽ không cho cô ở lại.

Thím Lan thấy cậu chủ và mợ chủ đi ra vội vàng đưa chiếc áo khoác cho Âu Dương Lãnh, Âu Dương Lãnh mở ra khoác lên người mình, sau đó bao cả người Vu Thiện lại, cùng nhau đi về phía xe đậu ven đường.

Liên tiếp ba ngày Vu Thiện không ra khỏi phòng, hàng ngày thím Lan đều bụng thức ăn vào phòng, Vu Thiện ăn rất ít, lúc có Âu Dương Lãnh sẽ đích thân giám sát cô ăn cơm thì khi đó Vu Thiện mới ăn nhiều một chút.

Không phải cô không muốn đi ra ngoài mà là không có sức đi, kể từ sau tang lễ của mẹ trôi qua cô bị bệnh nặng, là Âu Dương Lãnh hết lòng chăm sóc Vu Thiện mới khỏe lại.

Hôm nay Vu Thiện ngồi trên ban công phòng nhìn ra bên ngoài, sắc mặt vẫn còn hơi tái nhợt, nhưng như vậy càng tăng thêm vẻ đẹp lúc cô bệnh yếu, hiện giờ cô mặc một bộ đồ màu trắng, tôn lên khí chất tự nhiên của cô.

Trong đầu trống rỗng, cô chẳng nghĩ được gì, chỉ ngẩn ngơ nhìn bên ngoài trời, cho đến khi điện thoại vang lên, Vu Thiện chớp đôi mi nhìn về phía túi xách nơi điện thoại đang reo, lúc tiếng chuông vang lên lần nữa cô mới từ từ đứng dậy đi lấy điện thoại.

Vẫn là số điện thoại lạ hoắc, Vu Thiện cau mày muốn từ chối nghe máy, nhưng dường như đối phương biết cô không muốn nhận nên liên tục gọi tới.

Vu Thiện bất đắc dĩ: “A lô?”

“Cô Vu, sao sợ nghe điện thoại vậy?” Giọng cười nhạo của đối phương vang lên, mang theo ý khinh bỉ.

“Cô là ai?” Vu Thiện nghi ngờ, giọng nữ này rất xa lạ.

“Không cần quan tâm tôi là ai, về chuyện mẹ cô chết, cô muốn biết không?”

“Làm sao cô biết mẹ tôi mất?” Vu Thiện khiếp sợ hỏi, tay cầm điện thoại run rẩy.

“Chuyện này cô tới thì biết, tôi chờ cô ở quán cà phê XX, nhanh lên nhé.” Người phụ nữ nói xong liền cúp máy, không để ý Vu Thiện nghe rõ hay không.

“Bộp.” Điện thoại di động rơi xuống đất, chia năm xẻ bảy, mẹ mất là do xảy ra chuyện gì? Vu Thiện tròn mắt nhìn chăm chăm vào điện thoại trên mặt đất, trong đầu hiện lên dáng vẻ lúc mất của mẹ, về mặt tái nhợt, gương mặt như co quắp lại, nhất định là bị hại chết!

Trong thoáng chốc Vu Thiện lấy lại tinh thần vội vàng nhặt điện thoại trên đất lên, cầm lấy túi xách, bất chấp cơ thể còn chưa khỏe hẳn xoay người chạy ra hướng cửa phòng, lao đảo đi ra ngoài.

Khi thím Lan thấy Vu Thiện xông ra ngoài như người điên vội vàng muốn bảo người giúp việc ngăn Vu Thiện lại, đáng tiếc tất cả đều chậm trễ, thừa dịp bảo vệ không chú ý Vu Thiện vội chạy ra khỏi nhà Âu Dương, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của thím Lan.

“Mau, mau gọi điện cho cậu chủ!” Thím Lan khẩn trương, thân thể của mợ chủ mới khá lên được một chút, hiện giờ còn rất yếu sao có thể đi ra ngoài gió nắng! Rất nhanh bảo vệ điện thoại tới cho Âu Dương Lãnh: “Cậu chủ, mợ chủ thừa dịp chúng tôi không chú ý đã chạy ra khỏi nhà Âu Dương rồi!” Bảo vệ cấp bách nói.

“Đồ vô dụng! Mau tìm đi!” Âu Dương Lãnh giận dữ, không phải bảo thím Lan trông chừng cô rồi sao? Âu Dương Lãnh lập tức đứng dậy cầm áo khoác đi ra ngoài, Hắc Mộc cản lại: “Tổng giám đốc, lát nữa tổng giám đốc Hoa Dương sẽ tới, anh biến mất như vậy không tốt.” Chỉ cần đụng tới Vu Thiện nhất định sẽ nổi phong ba.

“Giao cho cậu.” Âu Dương Lãnh không quay đầu lại, thân hình cao lớn hướng thẳng thang máy đi tới, biết Vu Thiện mất tích sao anh còn có tâm tư làm việc chứ, hơn nữa mẹ cô vừa mất, thân thể mới khá lên được một chút sao có thể ra ngoài gió lạnh.

Hắc Mộc thấy Âu Dương Lãnh rời đi đầu cũng không quay lại, ấn tượng về Vu Thiện lại kém hơn, người phụ nữ này chính là được phái tới hành hạ tổng giám đốc, phụ nữ như vậy để cô ta biến mất thì tốt hơn.

Âu Dương Lãnh nhanh chóng trở về nhà Âu Dương, đối với chuyện bảo vệ và thím Lan đang áy náy không nói gì, môi mím chặt tiết lộ sự phẫn nộ của anh, nắm chặt tay vẩy vào không trung: “Phải mọi người đi tìm, cần phải tìm được trong tối nay!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Hình

“Dạ.” Bảo vệ nói, lập tức bảo mấy người bảo vệ khác đi tìm. lquydon

“Cậu chủ, là thím Lan không tốt, không chăm sóc tốt cho mợ chủ!” Thím Lan rất tự trách mình, đứng bên cạnh nhìn Âu Dương Lãnh.

“Không sao, cô ấy không phải là trẻ con, sẽ nhanh chóng tìm được.” Âu Dương Lãnh an ủi bà, thím Lan làm việc ở nhà Âu Dương đã ba mươi năm, thím Lan là người nhìn anh lớn lên.

“Nhưng...” Thím Lan còn muốn nói gì đó thì bị Âu Dương Lãnh cản lại: “Thím Lan, bà đi làm việc đi, sẽ nhanh chóng tìm thấy cô ấy thôi.”

“Ừ.” Thím Lan áy náy xoay người đi vào nhà Âu Dương.

Âu Dương Lãnh nhìn theo bóng dáng thím Lan, nắm chặt quả đấm nhìn mặt đường, lần này Vu Thiện sẽ đi đâu? Âu Dương Lãnh lấy điện thoại ra gọi cho Hắc Tử: “Lập tức cho người tìm tung tích của Vu Thiện, nhất định phải nhanh lên.”

“Dạ.” Hắc Tử không hỏi nguyên nhân gì, cúp máy, lập tức bảo tất cả anh em cùng đi tìm, lần này Vu Thiện làm cái quái gì vậy?

Vu Thiện theo lời hẹn đi tới quán cà phê XX, có một cô gái ngồi ở trong góc, đầu đội chiếc mũ lưỡi trai, cả khuôn mặt được che kín bởi chiếc kính mắt màu đen ngó tay với cô, ý bảo cô đi qua đó.

Mặc dù không nhìn ra dáng vẻ của người phụ nữ này nhưng trang phục mặc trên người cũng là của nhà thiết kế nổi tiếng, Vu Thiện dò xét cẩn thận, cô cảm giác thân phận người phụ nữ này không giống mình.

“Cô Vu, mời ngồi.” Cô gái thấy cô đứng trước mặt, có ý tốt bảo cô ngồi, Vu Thiện cũng không khách khí ngồi xuống, nhân viên phục vụ vội tới hỏi cô muốn uống gì, Vu Thiện gọi một ly cà phê.

“Sao cô biết mẹ tôi mất? Có chỗ nào đáng nghi?” Vu Thiện chờ nhân viên phục vụ đi, gấp rút hỏi.

“Cô Vu, tôi thấy cô đáng thương, không muốn cô bị lừa dối, cũng không biết là ai hại chết mẹ cô, cho nên tôi có bị nguy hiểm cũng muốn nói cho cô biết chuyện này.” Cô gái không vội nói, nhìn phản ứng của Vu Thiện, khi thấy cô ấy nghe mình nói bị hại chết, cặp mắt gắt gao nhìn mình, đôi môi trở nên tái nhợt, cô ta nâng nụ cười ác ý.

“Cô biết là ai hại chết mẹ tôi?” Vu Thiện kích động đứng lên hỏi, mẹ bị chết rất đột ngột khiến cô không kịp ứng phó, cô nóng lòng muốn biết là ai hại chết mẹ?

“Dĩ nhiên biết, cô phải đảm bảo không bán đứng tôi đó.” Cô gái yêu cầu cô đảm bảo, không chút hoang mang kéo cô ngồi xuống, hiện tại rất cả mọi người bị giọng nói kích động của Vu Thiện thu hút, rồi rít nhìn về phía bọn cô.

“Tôi đảm bảo, cô nhanh nói cho tôi biết, là ai hại chết mẹ tôi!” Vu Thiện ngồi xuống, cảm giác lòng bàn tay đều là mồ hôi, ngay cả trán cũng thế, cô nghĩ mãi cũng không ra vì sao mẹ lại mất.

“Cô Vu đừng nóng vội, cô cho tôi một khoản tiền, tôi phải đi.” Cô gái nói, cố ý nhìn bên ngoài như sợ người ta nhận ra: “Cô biết đấy, ngộ nhờ không cẩn thận nói cho người khác biết vậy thì tôi chắc chắn xong đời.”

“Cô muốn bao nhiêu?” Vu Thiện suy nghĩ một chút, cô ta liều mạng đưa tin tức cho mình, ngộ nhờ bị lộ thì mình thật sự có lỗi với cô gái này.

“Không nhiều lắm, mười vạn.” Cô gái đưa tay làm dấu, Vu Thiện lấy từ trong túi một tờ chi phiếu đưa cho cô gái. Cô gái nhận lấy cất vào trong túi xách của mình, sau đó rất sáng khoái lấy đồ trong túi bên chân mình đưa cho Vu Thiện: “Ok, đây là toàn bộ chứng cứ chính xác, nhưng cô xem xong phải tiêu hủy toàn bộ đi, nếu không thì phiền toái!” Nói xong lập tức cầm túi xách của mình lên, đầu không quay lại rồi đi.

Vu Thiện không để ý tới cô gái, cặp mắt chăm chú nhìn túi tài liệu trước mặt, cảm giác hô hấp của mình cũng bị kìm nén, hai tay run rẩy từ từ tiến lại gần túi tài liệu, trong này có nguyên nhân mẹ chết, cô có phần không dám cầm.

Nghĩ đến mẹ chết oan uổng, Vu Thiện cắn môi, nếm được mùi máu tanh mới lấy dũng khí cầm lấy túi tài liệu, run rẩy mở ra, đột nhiên một xấp hình lộp bộp rơi xuống, khi Vu Thiện nhìn thấy người trong hình, cặp mắt thoáng chốc tròn to.

Cô vội vàng cầm lên xem, không bỏ sót tấm nào, cho đến khi xem xong trong lòng trong mắt đều không thể tin được! Người trong hình rất quen thuộc, có thể nói là trong khoảng thời gian này là người cô tiếp xúc nhiều nhất, anh ta dẫn theo bác sĩ vào phòng mẹ, không biết làm gì.

Anh ta nói chuyện với bác sĩ, không biết tiêm gì vào cho mẹ, một lát sau mẹ đã không nhúc nhích, gương mặt hiện ra vẻ đau đớn, cũng giống như khi mình thấy!

Lộp bộp, hình rơi đầy đất, cô cứng ngắc gom lại, nhớ lời cô gái nói, cô cất hình vào túi một mình lang thang trên đường cái, không để ý ánh mắt khác thường của người đi đường, bước từng bước mà không biết đi về phương nào.

Trên mặt có hai hàng nước mắt, Vu Thiện cắn môi, trái tim như bị một con dao nhọn đâm vào, đau đớn không chịu nổi, lúc mẹ rời đi, người đàn ông mình dựa vào, thì ra là hung thủ giết chết mẹ!

“Thiện Nhi!” Một giọng nói lo lắng vang lên bên người cô, cô quay đầu lại nhìn, phát hiện là Kinh Sở, cô mờ mịt nhìn anh một cái rồi tiếp tục đi về phía trước.

“Thiện Nhi, em đi đâu vậy?” Kinh Sở thấy bộ dạng hôn bay phách lạc của cô, lo lắng hỏi, cô đã xảy ra chuyện gì? Âu Dương Lãnh đâu?

“Không biết, tôi không biết mình có thể đi đâu!” Vu Thiện lầm bầm nói, hai chân vô thức tiếp tục đi về phía trước, lúc này bầu trời đột nhiên đổ mưa, trong nháy mắt hai người đều ướt sũng, người đi trên đường rồi rít tránh mưa.

Vu Thiện bị Kinh Sở lôi đi: “Trời mưa, đi trú thôi.”

“Không cần, đừng lo cho tôi, để tôi yên tĩnh!” Vu Thiện đẩy anh ra bước đi về phía trước, dĩ nhiên Kinh Sở không chịu liều mạng lôi cô: “Em điên rồi, ngoan ngoãn về nhà đi.”

“Mẹ mất rồi! Ô ô.” Đột nhiên Vu Thiện òa lên nhào vào trong ngực Kinh Sở khóc to, đáng vẻ cực kỳ giống một đứa trẻ bị mất đồ chơi.

“Khóc đi, sau khi khóc xong sẽ tốt hơn.” Kinh Sở không đẩy cô ra, hai tay đưa ra ôm chặt cô, an ủi cô, hai người ôm nhau đứng trong mưa, một màn này vừa đúng lúc bị Âu Dương Lãnh nhìn thấy.

Anh xuống xe, đứng cạnh xe nhìn hai người ôm nhau trong mưa, cả người bị mưa dội ướt, nước tí tách rơi xuống mặt, gương mặt tuấn tú phủ kín mây đen, con mắt trừng lớn nhìn chằm chằm đôi nam nữ ôm nhau trước mặt.

Dĩ nhiên Kinh Sở thấy Âu Dương Lãnh, giờ phút này anh đối mặt với Âu Dương Lãnh, thấy đáng vẻ căng thẳng của Âu Dương Lãnh từng bước đi tới gần bọn họ, nhưng Kinh Sở không chút nào buông lỏng lực ôm Vu Thiện, ngược lại khiêu khích càng ôm chặt thêm.

Vu Thiện trong ngực anh khóc đến đứt quãng, giống như đứa trẻ bị bỏ rơi, đắm chìm trong đau thương của mình, không biết nguy hiểm đang đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Vu Thiện Khác Thường

“Buông cô ấy ra!” Âu Dương Lãnh quát lên, sải bước đi tới bên cạnh Vu Thiện và Kinh Sở, vươn tay dài ra kéo tay Vu Thiện vào trong ngực mình!

“Á!” Vu Thiện đột nhiên bị lôi kéo bước chân hơi lảo đảo, cả người lùi về sau theo quán tính, bị Âu Dương Lãnh bắt được, tầm nhìn trong mưa mờ hồ nhưng Vu Thiện biết là Âu Dương Lãnh.

Kinh Sở thả tay cô ra, không kéo Vu Thiện lại, chỉ liếc nhìn Vu Thiện: “Thiện Nhi nghỉ ngơi cho khỏe.” Sau đó đầu không ngoảnh lại rồi đi.

“Buông tôi ra!” Vu Thiện dùng sức đẩy Âu Dương Lãnh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vẻ quyết tâm đoạn tuyệt: “Anh đi đi! Hãy biến mất trước mặt tôi!”

“Em nói cái gì?” Âu Dương Lãnh bị Vu Thiện đẩy ra, thoáng chốc lửa giận tràn đầy trong tim, tay cuộn chặt, vừa rồi trong ngực Kinh Sở cô yên tĩnh là vậy, đến trong ngực mình lại tránh xa như rắn rết?

Trông rất đông đầy lửa giận, nhảy tới trước kéo Vu Thiện vào trong ngực, mặc kệ cô giãy dụa, kiên quyết nâng mặt cô lên, ép buộc cô nhìn mình: “Đáng chết, không phải đã dặn em không được để đàn ông khác chạm vào rồi sao!” Vốn là muốn hung hăng mắng cô một trận, nhưng khi thấy cô khóc thương tâm, tức giận biến mất trong nháy mắt.

“Anh theo dõi tôi?” Vu Thiện nặng nề muốn hét anh ra, cô không nên để anh ta ôm, anh ta là hung thủ giết chết mẹ!

“Vu Thiện, em biết là em đang làm gì không?” Âu Dương Lãnh thấy cô chống cự mình, lửa giận vừa kìm nén có khuynh hướng tăng lên, ôm chặt lấy cô đi tới xe đậu ven đường.

Lúc này mưa đã bắt đầu nặng hạt, trên đường gần như không có xe chạy qua, Hắc Tử đứng bên cửa xe che dù chờ, mới vừa rồi anh ta nghĩ chẳng qua họ chỉ cãi nhau, không muốn dính vào chuyện của lão đại cho nên đứng bên xe chờ đợi.

“Buông tôi ra, không muốn về!” Đó không phải là nhà của cô, trước kia vì mẹ ở viện điều dưỡng nên cô không thể không ở lại nhà Âu Dương, giờ không còn mẹ, cô mới không cần về đó!

“Ngoan, cùng về với tôi.” Âu Dương Lãnh chỉ cho rằng cô nổi tính trẻ con, dụ dỗ nói, bàn tay ôm chặt eo cô, lôi cô vào trong xe, vì quá trình cô giãy dụa nên không cẩn thận quệt phải gương mặt tuần tú của Âu Dương Lãnh, thoáng chốc một vết thương nhỏ in lên mặt anh, một giọt máu chảy ra bị nước mưa cuốn trôi.

Vu Thiện hoàn toàn không biết, chỉ phát tiết oán hận trong lòng, nhưng vẫn bị Âu Dương Lãnh mạnh mẽ đẩy vào trong xe, Âu Dương Lãnh giữ chặt cô để cô không thể nhúc nhích: “Lái xe!”

Hắc Tử không chờ Âu Dương Lãnh ra lệnh xe đã nhanh chóng chạy về hướng nhà Âu Dương, anh ta len lén nhìn hai người vẫn còn kịch liệt giãy dụa ở phía sau, khỏe miệng không nhịn được co quắp, có phải hôm nay lão đại quá rảnh rồi không hả?

Trên mặt và đầu cổ Vu Thiện toàn là nước mắt và nước mưa, cả người nhếch nhác không chịu nổi, gương mặt tái nhợt như tuyết, cặp mắt hình viên đạn nhìn chằm chằm Âu Dương Lãnh, sức trên tay đã không còn kiềm chặt nhưng vẫn không thả cô ra như cũ.

Âu Dương Lãnh đón được ánh mắt hận thù của cô, gương mặt tuần tú càng thêm khó coi, cô vừa mất đi chỗ dựa là mẹ, tâm tình không tốt anh có thể hiểu, nhưng cô không nên đẩy mình ra, giờ phút này chỉ có mình mới là người thân của cô.

“Buông tôi ra!” Giọng Vu Thiện bắt đầu khàn khàn, cộng thêm cả người ướt đẫm không nhịn được rung mình một cái, mặc dù bên trong xe có điều hòa nhiệt độ nhưng cô vẫn thấy lạnh.

“Thiện Nhi, em mệt rồi, nghỉ ngơi đi, sẽ nhanh về tới nhà thôi.” Âu Dương Lãnh cung chiều nói, tìm khăn lông phía đằng sau lau giúp cô, Vu Thiện không giãy dụa, có thể là vì mệt mỏi.

Đầu óc hỗn loạn giờ phút này tĩnh tảo lại, nhớ tới lời cô gái nói trước khi rời đi, còn phản ứng vừa rồi của mình, Âu Dương Lãnh không phát hiện ra điều gì chứ? Tầm mắt nghi ngờ nhìn Âu Dương Lãnh như đang chăm chú lau nước mưa cho mình, vẻ mặt anh bình tĩnh, giống như không biết tại sao mình lại biến thành như vậy.

Nếu như vì mình sơ suất mà gây phiền toái cho cô gái đó, như vậy mình thật có lỗi với cô gái tốt bụng, nghĩ tới đây cô rung mình một cái, rất may là không có.

“Vẫn lạnh à? Hắc Tử bật nhiệt độ cao lên một chút.”

“Dạ.” Hắc Tử ngồi phía trước lái xe lên tiếng, tăng nhiệt độ lên, thoáng chốc trong xe ấm hẳn, Vu Thiện cúi đầu nhìn sàn xe không nói một lời, mặc cho Âu Dương Lãnh lau khô nước mưa giúp mình.

Trở lại nhà Âu Dương, Âu Dương Lãnh không ngại phiền toái tự mình ôm lấy Vu Thiện đi lên phòng anh ở lầu hai, còn Hắc Tử, sau khi anh xuống xe liền

lái xe rời đi, thím Lan thấy bọn họ cả người ướt đầm lập tức vào phòng tắm xả nước đầy bồn tắm.

“Thím Lan, bà nghỉ đi, chỗ này có cháu là được rồi.” Âu Dương Lãnh nhân nhạ nói, ôm Vu Thiện đi thẳng vào phòng tắm, đặt cả người Vu Thiện xuống bồn tắm để nước ấm làm ấm cơ thể cô.

Từ đầu đến cuối Vu Thiện cũng chỉ nhắm mắt lại, giống như tượng gỗ mặc cho Âu Dương Lãnh lau sạch thân thể mình, khoảnh khắc khi anh đụng vào người mình, Vu Thiện run rẩy không ngừng.

“Ngoan, thả lỏng nào.” Âu Dương Lãnh nghĩ rằng cô lạnh, càng cẩn thận che chở cho cô, khi tắm cho cô không cẩn thận làm ướt hết cả mình, Âu Dương Lãnh quyết định cởi hết quần áo trên người, cùng Vu Thiện nằm trong bồn tắm ấm áp, cùng nhau tắm yên ương.

Trông mặt Vu Thiện giấu sự chán ghét, dứt khoát nhắm mắt lại làm ngơ, chỉ là cơ thể vẫn run rẩy không ngừng.

Sau khi hai người tắm xong Âu Dương Lãnh lau khô tóc cho cô, bế Vu Thiện như đang ngủ thiếp đi đặt xuống giường lớn, còn mình nghiêng người nằm bên cạnh cô, hai người ôm nhau ngủ.

Lúc này Vu Thiện hơi phồng bị, có thể là vì gặp mưa còn có bộc phát một hồi nên đầu óc đặc biệt mê man.

Liên tiếp mấy ngày Âu Dương Lãnh phái người đi theo Vu Thiện, ngoại trừ trong phòng Vu Thiện không thể đi ra ngoài, như vậy gần như là hạn chế tự do của Vu Thiện, nhưng Vu Thiện chỉ nhân nhạ nhếch môi, không tỏ ý gì.

Từ sau ngày Âu Dương Lãnh mang mình về liền biến mất ba ngày, Vu Thiện cũng buồn chán ở trong phòng ba ngày không hề bước ra khỏi cửa phòng, ăn cũng rất ít khiến thím Lan lo lắng.

Vu Thiện ngơ ngác ngồi trên ghế salon trong phòng Âu Dương Lãnh, ánh mắt đau thương nhìn vào một điểm, không biết đang suy nghĩ gì, thím Lan dọn dẹp bát đĩa cô vừa ăn xong, khi nhìn thấy bên trong mâm còn nguyên cháo trắng, nhủ mảy: “Mợ chủ, cô tiếp tục như vậy là không được! Ăn nhiều một chút đi.”

“Thím Lan, cháu không đói bụng.” Vu Thiện quay đầu liếc nhìn thím Lan, sắc mặt lạnh lùng, đôi mắt mất hết điểm sáng, không nhìn ra biểu cảm gì.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Đồng Ý Để Âu Dương Văn Đi Làm.

“Thím Lan, ông cụ tới!” Lúc thím Lan đang muốn nói gì đó thì một nữ giúp việc vội đi tới cửa nói, bộ dạng khẩn trương khiến Vu Thiện kinh ngạc, ông cụ tới đây làm gì? Từ khi cô tới đây ở, ông cụ chưa từng bước chân tới.

“Cái gì? Ở đâu?” Thím Lan không kịp nói với Vu Thiện vội vàng theo nữ giúp việc đi xuống lầu, Vu Thiện quay đầu lại nhìn vào một điểm, tinh thần phiêu du tới chốn nào rồi.

“Đến phòng khách rồi ạ, phải báo cho cậu chủ không?”

“Mau điện thoại cho cậu chủ.” Thím Lan vừa xuống lầu vừa dặn dò nữ giúp việc lập tức gọi điện thoại, khi thấy ông cụ Âu Dương ngồi trên ghế salon trong phòng, mặc dù già rồi nhưng vẫn nhìn ra một thân khí phách như xưa, thím Lan cười ra mặt: “Sao ông tới không thông báo trước, để cậu chủ đi đón ạ?”

“Thím Lan, hôm nay là giấu Lãnh tới đây, kết hôn lâu như vậy rồi mà tiểu tử thối đó không tới thăm ta.” Âu Dương Thiên cố ý hừ lạnh, cây gậy trong tay nặng nề gõ xuống một cái, vẻ bất mãn rõ ràng: “Vào cửa nhà Âu Dương, ngay cả chút lễ phép cũng không biết.”

Thật xin lỗi ông cụ, mợ chủ vừa mất đi người thân, còn chưa khỏe lại, cho nên không tiện xuống đây!” Thím Lan cung kính nói, trong lòng thầm mắng mình, sao không biết báo mợ chủ xuống. Còn Âu Dương Văn, người ngồi cạnh Âu Dương Thiên, khi nghe được lời thím Lan thì trên gương mặt tuấn tú ngầy thơ thoáng hiện vẻ lo lắng.

“Còn không mau bảo nó tới gặp ta!” Âu Dương Thiên hừ lạnh, tay chống cây gậy nặng nề vỗ thêm một cái, vẻ mặt giận dữ dọa cho thím Lan đứng bên cạnh càng thêm lo lắng nhưng không thể nói gì.

“Vâng, xin ông cụ chờ một lát.” Nói xong thím Lan nhanh chóng chạy vội lên lầu.

“Ông nội đừng tức giận, nóng nảy không tốt cho cơ thể.” Âu Dương Văn vừa an ủi, nhưng đuôi mắt lo âu nhìn về phía cầu thang.

“Mợ chủ, ông cụ bảo cô xuống lầu.” Thím Lan đứng trước cửa nhìn Vu Thiện đang đắm chìm trong đau thương khẩn trương nói, chỉ sợ Vu Thiện không nghe theo.

“À, vâng.” Vu Thiện quay đầu nhìn thím Lan, không chút hoang mang đứng dậy đi tới trước mặt thím Lan, gật đầu với bà, sau đó lướt qua thím Lan đi xuống cầu thang.

“...” Thím Lan không ngờ rằng Vu Thiện sẽ phối hợp như vậy, mợ chủ còn thu hồi cảm xúc đau thương trên mặt, mợ chủ không còn đau lòng?

“Thím Lan, đi thôi.” Vu Thiện đứng trước cầu thang nhàn nhạt nói, trong lời nói nghe không ra chút tâm tình không vui nào.

“À, đi.” Thím Lan lấy lại tinh thần vội vàng bước theo Vu Thiện, hai người xuất hiện trước cầu thang, Âu Dương Văn ngẩng đầu lên thấy Vu Thiện chậm rãi đi xuống, trông mắt thoáng hiện lên ánh sáng, nhưng nhanh chóng biến mất.

“Xin chào ông nội Âu Dương.” Vu Thiện đi tới trước mặt Âu Dương Thiên, cung kính chào hỏi, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, khiêm tốn lễ độ, Âu Dương Thiên chứng kiến bộ dạng này của cô, gật đầu: “Ngồi đi.”

“Cảm ơn ông nội Âu Dương.” Vu Thiện tìm chỗ hơi xa ngồi xuống, từ đầu tới cuối không nhìn về phía bất cứ người nào, trên mặt cũng không có biểu cảm gì.

“Ông cụ, mợ chủ, cậu hai, mấy người ngồi chơi, thím Lan đi chuẩn bị cơm trưa.” Không khí quý dị khiến thím Lan không dám ở lại, vội vàng rời đi, muốn hỏi xem sao cậu chủ chưa về.

Ba người ngồi trong phòng khách, không ai lên tiếng trước, còn Vu Thiện thì càng không tự mở miệng nói chuyện, hơn nữa người của nhà Âu Dương từ trước tới giờ không thích mình, cô không muốn nói lời.

“Khụ, sao còn chưa mang thai?” Âu Dương Thiên nhìn bụng Vu Thiện một cái, nhìn thấy bụng cô vẫn phẳng lì như cũ, đã kết hôn lâu như vậy, chút phản ứng cũng không có?

“...” Vu Thiện nghe nói vậy kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Âu Dương Thiên, trước mặt Âu Dương Văn mà ông cụ lại hỏi như vậy? Trên mặt cô không che giấu được vẻ lúng túng.

Âu Dương Văn không ngờ rằng ông nội lại thẳng thắn thế, ánh mắt quét về phía Vu Thiện, nhìn thấy vẻ mặt cô khác thường thì hơi lúng túng dời mắt đi chỗ khác, che giấu nội tâm không bình thường.

“Sao? Cảm thấy có lỗi với nhà Âu Dương?” Âu Dương Thiên nhìn chăm chăm về mặt khó xử của Vu Thiện hỏi, người phụ nữ này tốt chỗ nào mà Lanh lại chọn nó? Từ nãy đến giờ nhìn nó chỉ có bộ dạng lạnh nhạt, rõ ràng không đặt mình vào trong mắt.

“Ông nội, chuyện này ông nên hỏi cháu mới phải!” Từ cửa truyền đến giọng nói không vui của Âu Dương Lanh, anh bước vội tới bên cạnh Vu Thiện, không chút nào để ý tới vẻ mặt ba người khác nhau sau khi nghe anh nói.

“Anh trai.” Âu Dương Văn thấy Âu Dương Lanh xuất hiện, tự động gọi một tiếng, nhưng Âu Dương Lanh không nhìn về phía anh ta.

“Con...” Âu Dương Thiên không ngờ rằng Âu Dương Lanh lại về nhanh như vậy, vừa về tới lại còn giúp Vu Thiện, bị tức tròn tròn hai mắt, tay chống gậy khẽ run: “Có người nói chuyện với ông nội như con sao?”

Âu Dương Văn không nói gì, ánh mắt thoáng tức giận nhìn chăm chăm Âu Dương Lanh đang đưa lưng về phía mình, nhưng rất nhanh dời tầm mắt sang chỗ khác, song tay nắm chặt run rẩy lợi hại.

Vu Thiện đón nhận ánh mắt quan tâm của Âu Dương Lanh, tự động xem thường sự quan tâm của anh đối với mình, khuôn mặt nhỏ nhắn không mỉm cười, chỉ im lặng không nói một câu.

“Tối hôm qua ngủ có ngon không?” Âu Dương Lanh không để ý tới Âu Dương Thiên, quan tâm ôm chặt cả người Vu Thiện, dùng sức kéo Vu Thiện yên vị trong ngực anh, để cô ngồi lên đùi anh, thái độ thân mật, Vu Thiện cũng không từ chối.

“Cần rõ, Lanh, trong mắt con có ông nội tồn tại ở đây không?” Âu Dương Thiên bị Âu Dương Văn xem nhẹ, trong lòng tràn đầy bất mãn với Vu Thiện, Lanh càng ngày càng kỳ cục, thế mà dám nuông chiều Vu Thiện ngay trước mặt mình?

“Ông nội, ông tức giận gì chứ?” Âu Dương Lanh quay đầu về phía Âu Dương Thiên nói, trên gương mặt tuấn tú mang sự châm biếm, động tác dịu dàng ôm chặt Vu Thiện, Vu Thiện hơi chống đối thì Âu Dương Lanh càng ôm chặt hơn.

“Hừ, con còn biết ông nội tức giận sao? Xem ra là bị nó mê hoặc rồi.” Âu Dương Thiên hừ lạnh liếc về Vu Thiện một cái, lạnh lẽo khinh thường Vu Thiện, Vu Thiện giả vờ như không thấy gì.

“Ông nội muốn nói chuyện gì?” Âu Dương Lanh nhìn Vu Thiện bắt đầu không an phận trong ngực, cô không muốn ở bên cạnh mình như vậy sao? Mấy ngày nay lúc nào cô cũng kháng cự mình tới gần!

“Tháng sau Văn Nhi tới tập đoàn Âu Dương làm việc.” Âu Dương Thiên nói thẳng mục đích mình tới đây.

“Ông nội, ông xác định?” Âu Dương Lanh ngẩng đầu nhìn Âu Dương Văn vẫn im lặng nãy giờ, rồi lại vòng về trên người Âu Dương Thiên, về mặt có chút không kiên nhẫn.

“Cứ quyết định như vậy đi.” Âu Dương Thiên không muốn Âu Dương Lãnh nói thêm gì nữa, hằm hằm nói, sau đó dẫn theo Âu Dương Văn đi ra ngoài. Âu Dương Văn liếc nhìn Vu Thiện lần nữa, thấy sự chú ý của cô không nằm trên người mình thì hơi mất mát.

“Thím Lan tiến ông nội ra cửa.” Âu Dương Lãnh dặn dò nhưng không đứng dậy, Vu Thiện ngẩng đầu nhìn Âu Dương Lãnh, anh ta thế mà đồng ý cho Âu Dương Văn tới tập đoàn Âu Dương làm việc? Không phải từ trước tới giờ hai người lúc nào cũng như nước với lửa sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 88: Âm Sát

“Ừ.” Thím Lan nói xong xoay người đi theo sau lưng Âu Dương Thiên, đưa hai ông cháu Âu Dương Thiên ra ngoài. Lê Quýdon: “Mệt không? Đói bụng không?” Âu Dương Lãnh dịu dàng đỡ cô, sau đó dưới tầm mắt kinh ngạc của Vu Thiện, ôm cô đi lên lầu, điệu bộ cẩn thận khiến người ta tưởng anh ta yêu mình rất nhiều. Vu Thiện khẽ cúi đầu, đôi môi mím chặt không nói gì. “Thím Lan, mang thức ăn lên đi.” Liếc mắt thấy thím Lan đã quay lại, anh dặn dò, chân không ngừng bước tiếp tục đi lên lầu. “Ừ.” Thím Lan nhận lệnh, lập tức đi làm. “Thả tôi xuống, để tôi tự đi.” Vu Thiện không muốn tiếp xúc quá nhiều với Âu Dương Lãnh giằng giằng muốn rời khỏi cái ôm ấm áp của anh, đây là ngực của hung thủ giết người, cô cảm thấy ghê tởm. “Ngoan, thân thể em cần nghỉ ngơi.” Âu Dương Lãnh từ chối, bước nhanh như cù đi tới phòng, không hiểu trước đây còn ra vẻ phụ nữ khéo léo, sao giờ trở nên khó đến gần như vậy? Vu Thiện biết chuyện Âu Dương Lãnh đã quyết định thì rất khó để anh thay đổi, cũng không trốn tránh nữa, dù sao thì anh ta cũng không thể theo sát mình suốt được. Hai người về phòng Âu Dương Lãnh, kể từ lần ân ái ở đây lúc trước, Âu Dương Lãnh liền bố trí Vu Thiện ở phòng này, mặc dù cô không muốn nhưng cô phải ở lại chỗ này. “Buông tôi ra, tôi sẽ ở phòng mình.” Lúc Âu Dương Lãnh đặt cô vào ghế salon, Vu Thiện vội nói nhưng bị Âu Dương Lãnh ngăn cản: “Đây là phòng em, sau này ở đây.” Giọng nói lạnh lùng thể hiện đang ở ranh giới giận dữ. Vu Thiện còn muốn nói gì đó nữa nhưng đón nhận ánh mắt đen nhánh lạnh lẽo của Âu Dương Lãnh cô quay đầu lại, im lặng, rũ mắt, hiện giờ cô cần nhẫn nhịn. “Thiện Nhi, gần đây cậu khỏe không?” Thượng Quan Thanh xuất hiện trong nhà Âu Dương khiến Vu Thiện rất kinh ngạc, thím Lan nói có khách tới, thì ra là cô ấy. “Tớ rất khỏe.” Vu Thiện cong môi, cô đột nhiên không biết nói gì với Thượng Quan Thanh, hạ mí mắt nhìn mặt đất. “Thiện Nhi, cậu như vậy sẽ chỉ làm anh ấy lo lắng, cậu không biết chứ chính anh ấy bảo tớ tới thăm cậu.” Anh ấy trong miệng Thượng Quan Thanh chính là Âu Dương Lãnh. Mấy ngày nay Vu Thiện ăn rất ít khiến anh Âu Dương lo lắng, cho nên anh Âu Dương bảo mình tới đây khuyên nhủ cô ấy. Nhưng giờ phút này trong đầu mình lại nhớ tới hôm tang lễ mẹ Vu Thiện, ánh mắt Kinh Sở nhìn chăm chú Vu Thiện từ đầu đến cuối, ngay cả khi mình xuất hiện cũng không liếc mắt nhìn, chẳng lẽ trong mắt anh ta đã không còn mình sao? Nhưng không phải đây là chuyện của mình từ trước đến giờ ư? Sao tìm mình lại đau khổ như thế? “Cảm ơn cậu, tớ không sao.” Tất nhiên Vu Thiện hiểu anh ấy trong miệng Thượng Quan Thanh là ai, nhưng cô không nhận phần ân tình này của Âu Dương Lãnh, anh ta chính là hung thủ giết mẹ! Nghĩ đến chuyện này bàn tay cô nắm chặt thành quyền, nhất định phải báo thù cho mẹ, cho dù chết cũng phải kéo theo Âu Dương Lãnh! “Thiện Nhi, cậu không sao chứ?” Thượng Quan Thanh cảm giác dường như Vu Thiện đang đè nén tức giận, và trong mắt Vu Thiện tràn đầy hận ý, cô cả kinh vội hỏi, hôm nay xảy ra chuyện gì với cô ấy vậy? “Tớ không sao!” Vu Thiện thu hồi hận ý của mình, nhanh chóng trả lại vẻ mặt tràn đầy vui vẻ: “Thanh, ngại quá, gần đây tâm tình tớ không tốt, có thể sẽ không đi làm, cậu hiểu chứ?” Tớ nay là thời cơ tốt nhất của mình, nếu cô làm không làm Âu Dương Lãnh chết thì chính là cô chết! “Ừ, cậu nghỉ ngơi cho khỏe đi, chờ cậu khỏe rồi đi làm cũng không muộn.” Thượng Quan Thanh cười khẽ, không đặt lời cô nói vào trong lòng, bàn tay nắm chặt, trong đầu đều là hình ảnh về mặt Kinh Sở dịu dàng nhìn Vu Thiện. “Ừ, cảm ơn cậu đã đến thăm tớ.” Vu Thiện biết Thượng Quan Thanh không nghi ngờ, sắc mặt không đổi cười nói, giống như không hề đau lòng chuyện mẹ đã mất nữa. “Cảm ơn cái gì, chúng ta là bạn bè mà.” “Ừ.” Quả đúng như vậy, nếu không phải nhờ Thượng Quan Thanh sao mình có thể có cơ hội tới Paris! Chỉ là đáng tiếc, cô không có cơ hội đi. “Thiện Nhi, tớ còn có việc phải làm, không thể ở với cậu được nữa.” Thượng Quan Thanh áy náy nói, cô không muốn ở lại chỗ này, cô muốn đi gặp Kinh Sở, hỏi anh có nhớ mình không! “Vậy cậu đi nhanh đi, tớ không sao.” Vu Thiện nở nụ cười khẽ, Thượng Quan Thanh là người tốt, là cô gái tốt nhất cô từng gặp, chúc cô ấy có thể tìm được hạnh phúc. Sau khi Thượng Quan Thanh đi một mình Vu Thiện trở về phòng mình, nhìn cách trang trí căn phòng, sau đó thu dọn đồ đạc bỏ đồ của mình vào trong vali. Đồ của cô không nhiều lắm, quần áo cũng chỉ có mấy bộ nên nhanh chóng dọn dẹp xong. Khi Âu Dương Lãnh về tới nhà thím Lan bảo Vu Thiện ở trong phòng suốt, không đi ra ngoài, anh lập tức đi lên, lần trước Vu Thiện điên cuồng như thế khiến anh rất lo lắng. Vừa mở cửa thì thấy Vu Thiện đang thu dọn quần áo, cô muốn đi? Âu Dương Lãnh sai bước đi tới bên cạnh Vu Thiện, cầm lấy quần áo trong tay cô vứt xuống đất: “Em làm gì vậy?” Anh đè nén tức giận nhìn Vu Thiện, đây là nhà cô, cô muốn đi đâu? “Anh đã về rồi à?” Vu Thiện không để ý đến anh, khoanh lưng muốn cầm quần áo bị anh vứt xuống đất lên, cô không ngờ anh sẽ xuất hiện, nhưng cô không có chút khản trương nào. “Nói cho tôi biết, em muốn làm gì?” Âu Dương Lãnh đoạt đồ trong tay cô ném ra xa, không để cô dọn dẹp, bàn tay nắm chặt cô, ép cô nhìn mình. “Buông tôi ra, anh cầm tôi đau!” Bị anh ôm vào trong ngực, Vu Thiện hơi hoảng, cô chỉ là muốn thu dọn đồ đạc trước khi phải rời đi, nhưng cô lại không có suy nghĩ muốn rời khỏi đây. “Nói cho em biết, đừng nghĩ muốn rời khỏi tôi, tất nhất nên bỏ ý định đó đi.” Chỉ cần vừa nghĩ đến việc cô muốn đi, lửa giận liền toát lên ngực, cả đời này cô phải ở bên cạnh mình. “Ha ha ha, chỉ bằng anh có thể giữ tôi lại sao?” Vu Thiện đột nhiên cười lạnh, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Âu Dương Lãnh, hận ý đầy trong mắt: “Nói cho anh biết, sớm muộn gì cũng có một ngày tôi rời đi!” “Đừng ảo tưởng! Không có lệnh của tôi em không được đi đâu hết!” Âu Dương Lãnh mặc cô gầy dựa đầy cô tới bên giường lớn, đè cô xuống: “Cả đời này em là của tôi!” “Buông tôi ra!” Âu Dương Lãnh đè khiến cô không nhúc nhích được, cô lạng lẽ mồ mả, muốn tìm con dao găm mình đã giấu, lúc Thượng Quan Thanh về cô đã giấu sẵn dao. “Nói em là của tôi!” Âu Dương Lãnh không thả cô ra, chỉ dùng một tay đã khống chế được cô khiến cô không gầy dựa được, lúc Âu Dương Lãnh muốn hôn lên môi cô, khỏe mắt cô chột lóe lên, một cây dao găm thẳng vào ngực anh! “Đi chết đi.” Vu Thiện dùng hết sức toàn thân, dao găm trên tay hung hăng đâm vào ngực Âu Dương Lãnh, mẹ, Thiện Nhi muốn báo thù cho mẹ! Khoảng cách gần như vậy, Âu Dương Lãnh chết chắc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89: Lạnh Lùng Khiêu Khích

Từ sau ngày ám sát Âu Dương Lãnh không thành công, Âu Dương Lãnh liền thu hồi toàn bộ vật dụng có thể làm bị thương người ở trong phòng, còn bắt người giúp việc trải thảm sàn dây côm, không để Vu Thiện ra khỏi cửa phòng nửa bước. truyện của lequydion

Vu Thiện chán nản nằm trên giường, ánh mắt nhìn mông lung, cô tay bị thương đã gần khỏi, nhưng Âu Dương Lãnh cường chế cô, không cho cô xuống giường, chỉ cần anh ta phát hiện mình xuống giường sẽ trừng phạt một người giúp việc, bao gồm cả thím Lan.

Nhớ tới ngày đó, sau khi cô tỉnh lại thì thấy một người giúp việc run rẩy quỳ trước cô, còn Âu Dương Lãnh thì ra lệnh đàn em anh ta trừng phạt người giúp việc, nhìn thấy vậy cô chỉ có thể cầu xin Âu Dương Lãnh đừng ra tay tàn ác, mới giúp người giúp việc không gặp sóng gió vì cô.

Một tuần rồi nhưng Âu Dương Lãnh không xuất hiện, thím Lan nói anh ta đi công tác, trong thời gian ngắn sẽ không về, cô khế thờ phào, không cần đối mặt với bộ mặt đáng ghét nữa đối với cô mà nói không còn gì tốt hơn.

Một tháng rồi cô không đi ra ngoài, không biết thế giới bên ngoài thế nào, trong tháng này Thượng Quan Thanh có tới mấy lần, nhưng đều nhanh chóng ra về.

Thỉnh thoảng Âu Dương Văn gọi điện tới cho cô, cô vội cúp máy, cô không có sức đoán tại sao Âu Dương Văn thường xuyên gọi điện thoại cho mình, làm như vậy chẳng có chút ý nghĩa nào cả.

Cô biết Âu Dương Văn đã tới tập đoàn Âu Dương làm việc, anh ta rất vui, nhưng đối với anh ta mà nói người cần chia sẻ niềm vui không phải là cô. Cô không sức lực tựa vào giường, nơi này và cô không hợp nhau, kể từ ngày cô tới đây, vết thương lớn nhỏ không ngừng xuất hiện.

“Mợ chủ, cô ngủ không vậy?” Giọng thím Lan vang lên trước cửa, Vu Thiện nhếch môi, chỉ có thím Lan mới lễ phép hỏi cô như vậy.

“Vào đi.”

“Ừ. Mợ chủ, đây là gói hàng của cô, mới đưa tới lúc này.” Thím Lan cầm hộp quà trong tay đưa cho Vu Thiện, nghi ngờ nhìn Vu Thiện nhưng lại không hỏi.

“Hộp quà?” Vu Thiện nhận lấy, món quà này ghi tên cô nhưng ai gửi cho mình đây nhỉ? Lúc đang muốn mở ra thì nhìn thấy thím Lan vẫn chưa đi, cô dùng tay: “Thím Lan đi ra ngoài trước đi.”

“À, ừ.” Thím Lan bước đi nhưng tò mò nhìn Vu Thiện mở hộp quà, rất muốn ở lại nhìn song lại sợ Vu Thiện tức giận, không thể làm gì khác là quay người rời đi.

Vu Thiện cẩn thận mở ra, đồng thời trong lòng nghi ngờ, là ai gửi cho mình đây? Khoảnh khắc mở ra cô ngây ngẩn cả người, bên trong phủ kín đầy giấy, Vu Thiện tự hiểu những lớp giấy này dùng để gói đồ bên trong, trong lòng cô càng thêm tò mò trong đó cất giấu thứ gì.

Cô bóc lớp giấy dày ra, đổ toàn bộ xuống giường, Vu Thiện thấy tập tài liệu bên trong, được dùng túi da buộc chặt lại, còn dùng con dấu đỏ đóng lên.

Trong này là tài liệu gì mà cẩn thận như vậy? Cô lấy ra đặt trên đầu gối, cúi đầu nhìn bên trên viết tên mình, trong lòng càng thêm tò mò, cô dùng sức xé niêm phong, một đồng tài liệu cứ như vậy xuất hiện trước mặt cô!

Cô không thể chờ đợi cầm lên xem, khi thấy bên trong viết gì đó, thoáng chốc cả người như ngã vào hầm băng, lạnh từ đầu đến chân. “Bộp.” Tiếng tài liệu rơi xuống kéo tinh thần cô về, cơ thể lao đảo không còn sức sống nằm xuống.

Thì ra tất cả những chuyện này đều là anh ta dày công thiết kế! Buồn cười quá đi! Minh ngây ngốc ngã vào, ngay cả mẹ cũng bị lôi kéo vào! Ha ha, cô bắt đầu cười to, cười không nghĩ, nước mắt chảy ra cô vẫn cười, tiếng cười rất quý quái, giống như là vừa khóc vừa cười.

Không biết cười bao lâu cô cảm giác hình như mình khóc mới ngưng cười, trong đầu đều là chuyện bên trong tài liệu ghi lại, bao gồm cả việc sao mình bị ba đưa lên giường anh ta, còn anh ta lợi dụng chức quyền ép Vu thị vào đường cùng, tất cả những chuyện này đều do anh ta cẩn thận sắp đặt!

Tại sao lại đối xử với cô như vậy? Tại sao phải mang mẹ đi? Tại sao để cô biết tất cả mọi chuyện? Tại sao không để mình đi theo mẹ?

Vu Thiện vô lực nằm trên giường, khóc không ra tiếng, ngay cả Âu Dương Lãnh về cô cũng không phát hiện ra, cho đến khi mình bị Âu Dương Lãnh ôm lấy, nằm trong lòng ngực ấm áp đó.

“Buông tôi ra! Đừng động vào tôi!” Vu Thiện căm hận nhìn chằm chằm Âu Dương Lãnh, hận không giết chết được anh ta, hai tay cố gắng đẩy ngực cường tráng của Âu Dương Lãnh ra, dựa gần anh ta khiến cô muốn nôn.

“Em còn chưa tỉnh sao?” Âu Dương Lãnh đón nhận ánh mắt vừa giận vừa hận của cô, không hiểu mình chọc giận cô chỗ nào, mình đã biến mất một tuần, về nhà đầu tiên là muốn nhìn cô một chút, khi nhìn thấy cả phòng lộn xộn, còn cả tiếng khóc nho nhỏ của cô, không để ý người mệt mỏi chỉ muốn xác nhận cô có khỏe hay không, còn cô lại cho mình ánh mắt này?

Kể từ sau khi mẹ đi, tinh thần cô chẳng tốt chút nào, anh cho rằng cô chỉ là không cách nào thích ứng được việc Ninh Chân mất đột ngột khiến cô đau khổ, nhưng hôm nay cô tràn đầy hận ý với mình!

“Tôi rất tỉnh táo, tỉnh táo để biết chuyện anh đã làm!” Vu Thiện quơ hai tay ngăn cản anh đến gần, cô không bao giờ ngoan ngoãn nghe lời nữa, sau khi biết được tất cả hành động của anh ta, cô hận không tự tay giết chết anh ta được!

“Em nói gì?” Âu Dương Lãnh bắt hai tay quơ lung tung của cô, nghi ngờ hỏi, lời của cô có ý gì? Cô biết cái gì? Anh nghi hoặc nhìn cô, về mặt anh khiến Vu Thiện cho rằng mình nói đúng, tài liệu viết cũng là thật!

“Nếu muốn người ta không biết trừ khi mình đừng làm!” Vu Thiện lạnh lùng nói, một tay đẩy tay anh ra, cầm tài liệu trên đất vứt xuống trước mặt anh: “Xem thử đi, chuyện tốt mà anh làm!”

Âu Dương Lãnh nhận lấy, nhưng khi nhìn rõ nội dung bên trong cả khuôn mặt vặn vẹo, bàn tay nắm chặt tập tài liệu, cả người phát ra lửa giận khát máu: “Là ai đưa cho em? Em tin?” Rốt cuộc là ai mà biết tường tận như vậy?

“Sao? Làm chuyện tốt bị phát hiện, xấu hổ hả?” Vu Thiện lạnh lùng khiêu khích, trông mắt mang theo hận ý, cả người tràn đầy căm hận đối với Âu Dương Lãnh, nếu như không phải anh ta thì mình sẽ mất mẹ ư?

“Thiện Nhi, em hãy nghe tôi nói, không phải như em nghĩ!” Khoảnh khắc này Âu Dương Lãnh thấy lúng túng, về mặt quyết tuyệt của cô khiến anh hoàn toàn hoảng hốt, giống như bất cứ lúc nào cô cũng có thể rời khỏi mình, cảm giác khủng hoảng đó làm anh bắt đầu hoảng sợ, còn anh sợ lại càng làm Vu Thiện tin tưởng, tất cả những chuyện này đều do anh cố ý!

“Ha ha, Âu Dương Lãnh, anh cũng không ngăn cản được tôi đâu!” Vu Thiện từ trên giường nhìn thẳng vào Âu Dương Lãnh: “Sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!” Nói xong, muốn xuống giường rồi đi, sau này chẳng còn ai uy hiếp mình nữa!

“Em cho rằng em có thể rời khỏi chỗ này sao?” Sau lưng truyền đến giọng lạnh lùng của Âu Dương Lãnh, lúc này anh hốt hoảng giờ đã khôi phục phục bình thường, giống như hoảng hốt chưa từng xuất hiện.

“Anh cho rằng tôi sẽ nghe lời anh?” Vu Thiện đứng thẳng người cố gắng đè nén cơn giận của mình, Âu Dương Lãnh vẫn còn ảo tưởng muốn khống chế mình ư? Hừ, từ lúc mới bắt đầu anh ta đã không có tư cách uy hiếp mình!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Đừng Ảo Tưởng Rồi Đi

“Đừng quên đây là nhà Âu Dương!” Âu Dương Lãnh đứng thẳng người đè nén tức giận, cô thế mà ảo tưởng muốn rời khỏi mình! lequidon

“Cho dù nhà Âu Dương thì thế nào? Bất cứ lúc nào tôi cũng có thể rời đi!” Vu Thiện xoay người đối mặt với gương mặt tuấn tú đầy tức giận của Âu Dương Lãnh, tại sao anh ta không cho mình rời đi? Việc anh ta làm đủ để róc xương róc thịt.

“Không có mệnh lệnh của tôi, em không được rời đi.” Âu Dương Lãnh sai bước đi tới, đứng thẳng trước mặt Vu Thiện, bàn tay dùng sức siết chặt cổ tay cô, kéo cô về phía mình.

“Buông tôi ra.” Khi anh động thủ, Vu Thiện muốn tránh ra, động tác của cô không đủ nhanh, vừa di chuyển một cái Âu Dương Lãnh đã siết chặt cổ tay cô, bị buộc quay vào lồng ngực anh.

“Đời này em chỉ có thể là của tôi.” Âu Dương Lãnh ôm chặt lấy thân thể mềm mại của cô, trong mũi là hơi thở ấm áp của cô, nghĩ đến chuyện cô sẽ rời đi, thoáng chốc trông mắt anh lạnh như băng.

“Không, tôi không phải là của anh!” Vu Thiện lớn tiếng phản đối, đồng thời tự nhủ thầm: Cô là của chính mình, dù ai cũng không thể thay đổi!

“Ngaoan, em mệt quá rồi, nghỉ ngơi đi.” Âu Dương Lãnh không phản bác lại lời cô, không biết lấy từ đâu ra ít bột rắc lên mũi Vu Thiện, Vu Thiện tròn mắt rồi lập tức té xỉu trong ngực Âu Dương Lãnh.

Khoảnh khắc Vu Thiện hôn mê có suy nghĩ: Anh ta làm gì với mình vậy?

Âu Dương Lãnh đặt Vu Thiện ngất xỉu lên giường, dịu dàng đắp chăn cho cô, cúi người hôn lên môi cô, sau đó cầm tài liệu đi, khi thấy thím Lan đứng ở cửa, anh nhìn vào trong nói: “Dọn dẹp phòng đi.”

“Ừ.” Thím Lan gật đầu, không biết giữa cậu chủ và mợ chủ xảy ra chuyện gì, chỉ biết là sau khi mẹ mợ chủ mất thì quan hệ giữa cậu chủ và mợ chủ đã

giảm xuống rất thấp.

Bà xoay người vào phòng dọn dẹp, giấy vụn rơi đầy đất, còn có chiếc hộp trên đất, rốt cuộc bên trong là gì vậy? Sao lại thành nguyên nhân cho cậu chủ và mẹ chủ gây lộn!

Âu Dương Lãnh ngồi trên ghế sau bàn lớn trong thư phòng, vẻ mặt hồ hững, trong tay cầm một điếu thuốc chậm rãi hút, tầm mắt bị khói mù che phủ, không nhìn ra anh đang suy nghĩ gì.

Tĩnh tĩnh, tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên, Âu Dương Lãnh nhìn một cái rồi dập tắt thuốc lá, nhanh chóng cầm điện thoại lên: “A lô?”

“Lão đại, đã điều tra được.” Hắc Tử không vui nói.

“Nói.”

“Đã điều tra được công ty chuyển phát nhanh, nhưng người trong đó không biết là ai gửi, trong tài liệu không ghi chép cụ thể!” Đầu bên kia Hắc Tử đã tưởng tượng kết quả mình thăm hại như thế nào rồi!

“Tiếp tục điều tra.” Âu Dương Lãnh ngắn gọn ra lệnh.

“Dạ.” Hắc Tử vội vàng cúp máy, rất sợ Âu Dương Lãnh đổi đề tài, trời mới biết nghe được giọng nói bình thản của lão đại trái tim anh ta thế mà nhảy loạn xạ.

Khóe miệng Âu Dương Lãnh tràn đầy vui vẻ, xem ra đối phương rất biết cách che giấu thân phận, mục đích của hắn ta là muốn Vu Thiện và mình xảy ra tranh cãi? Nhưng mục đích của hắn ta là gì?

Âu Dương Lãnh cầm điện thoại lên, trong đầu hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của Vu Thiện, ánh mắt cô mang theo hận ý khiến mắt anh đau nhói, cô rất hận mình? Ban đầu anh vốn không tán thành cách làm như vậy, nhưng nếu như không làm thế thì sao để người phụ nữ kia bỏ phòng bị xuống được?

Ninh Chân chết rất kỳ lạ, chỗ nào cũng để lộ thông tin, nhưng người kia quá cẩn thận không để lại chứng cứ gì, đây cũng là chỗ anh nghĩ mãi không ra.

Cho dù người nọ cẩn thận hơn đi chăng nữa cũng sẽ có khoảng khắc lộ sơ hở! Âu Dương Lãnh lộ ra nụ cười khát máu, để điện thoại xuống, bây giờ nghĩ làm thế nào để an ủi Vu Thiện đây.

Anh đứng dậy ra khỏi thư phòng đi tới phòng mình, nghĩ đến phản ứng mới vừa rồi của Vu Thiện chân mày nhíu chặt, muốn thuyết phục cô có chút thiện toái, nhưng đề cô rời đi thì mình lại không yên lòng.

Thím Lan đã dọn dẹp xong và rời đi, Âu Dương Lãnh mở cửa mò mẫm trong bóng tối đi tới mép giường, chỗ hơi nhô lên trên giường là Vu Thiện đang hô hấp khe khẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Ở Lại Bên Cạnh Tôi

Edit: Ngọc Hân

Vu Thiện ngủ không ngon giấc, lúc Âu Dương Lãnh đến gần thì tỉnh lại, cô nhắm mắt giả vờ ngủ, chỉ là hô hấp dồn dập bán đứng cô.

“Thiện Nhi?” Âu Dương Lãnh khẽ gọi, thấy cô không chú ý tới mình trong lòng không vui, cô là người phụ nữ của mình, nổi tính trẻ con thì có thể, nhưng dưới tình huống không có ai thì có phản kiểu cách quá.

Vu Thiện không để ý tới, cô hận còn không kịp sao sẽ quan tâm tới anh, Âu Dương Lãnh biết hồi chiều tâm tình cô không ổn nên cũng không ép buộc, nhưng lời của Tần Thiên như móc rết trong lòng anh, nếu như có em bé, chắc cô sẽ vui hơn.

Anh cởi quần áo, cả người vùi vào trong chăn, thân thể nóng rực ôm chặt Vu Thiện, dựa sát vào cơ thể lạnh băng của cô khiến cô khó chịu run rẩy.

“Tránh ra!” Tay Vu Thiện đẩy bàn tay to ôm cô từ đằng sau, thân thể cố gắng dịch về phía trước, không muốn tiếp xúc thân mật với anh, khi cô biết anh ta có liên quan tới cái chết của mẹ, sao cô có thể ở cùng một chỗ với anh ta!

“Thiện Nhi, đừng chọc giận tôi!” Âu Dương Lãnh kiềm chế hết to, cương quyết đè Vu Thiện dưới người, cưỡng ép cô nhìn mình: “Em là phụ nữ của tôi,

sẽ phải thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, hiểu chưa?”

“Không! Không phải, buông tôi ra.” Vu Thiện muốn giãy dụa nhưng sức lực không bằng anh, chỉ đành bị anh ăn xong lau sạch suốt một đêm, dường như Âu Dương Lãnh không thỏa mãn, làm cô cả một đêm, đến trời sáng mới buông cô ra.

Còn cô, cả người không chút sức sống, ngủ mê man, cô không biết sau này mình phải làm sao, trong lòng mơ hồ nhận thấy dường như Âu Dương Lãnh không muốn buông tha cho cô!

Kể từ sau buổi sáng đó, Âu Dương Lãnh giờ hai chân cô cao lên, nửa người trên không, cô không biết Âu Dương Lãnh có ý gì, sau khi giãy dụa không có kết quả Vu Thiện không thể làm gì khác hơn là nghe theo anh.

Nửa ngày đi qua, Âu Dương Lãnh mới thả cô ra, Vu Thiện vội chạy vào phòng tắm, cô lên uống thuốc trong phòng tắm, không phải Âu Dương Lãnh không phát hiện hành động của cô, nhưng anh chọn cách coi thường.

Có đôi khi Vu Thiện ở trong phòng ngủ, Âu Dương Lãnh sẽ lặng lẽ xuất hiện, sau đó đợi cô phát hiện, ngênh đón cô là một cuộc hoan ái không có chừng mực! lequdyon

Trong khoảng thời gian này Âu Dương Lãnh giầy vò liên tục khiến Vu Thiện rất mệt mỏi, lần nào muốn kháng nghị cũng bị Âu Dương Lãnh dùng động tác ngăn lại, hoàn toàn không lên tiếng được.

Lại một tháng trôi qua, Vu Thiện ngất ngốc ở trong phòng cũng đã một tháng, trong thời gian này Âu Dương Lãnh quả thực không cho cô ra ngoài, Vu Thiện nhiều lần lên ra cửa đều bị Âu Dương Lãnh mang về.

Sau một lần hoan ái Vu Thiện bị hôn mê, Âu Dương Lãnh giúp cô tắm rửa xong sau đó gọi bác sĩ gia đình là Tần Thiên tới, bắt mạch cho cô. Tần Thiên cẩn thận chẩn đoán mạch cho Vu Thiện, im lặng khoảng nửa phút ông ngẩng đầu nhìn Âu Dương Lãnh: “Thân thể cô ấy rất tốt, không cần ngày nào cũng ở trên giường, nhưng vẫn cần phải bồi bổ thêm, cô ấy gầy quá.”

“Vâng, tôi biết rồi.” Mắt đen Âu Dương Lãnh lóe lên, nếu như không phải mình ép cô ăn cơm thì cô ăn rất ít, thậm chí còn không ăn.

“Còn nữa, thân thể cô ấy thời gian này rất dễ mang thai, cậu muốn không?” Đôi mắt lạnh lợi của Tần Thiên nhìn chằm chằm Âu Dương Lãnh.

“Vâng, như vậy cô ấy sẽ ở bên cạnh tôi.” Âu Dương Lãnh không giấu giếm, thân thể cô rất nhanh sẽ mang thai đứa trẻ của bọn họ, nhất định sẽ rất đáng yêu.

“Ừ, vậy thì lúc nào cũng phải để ý.” Tần Thiên nói xong đứng lên vỗ vai anh rồi xoay người rời đi. Âu Dương Lãnh đưa mắt nhìn Tần Thiên rời khỏi phòng, sau đó nhìn Vu Thiện ngủ mê man, khóe miệng cong lên, đời này cô ấy là của mình.

Anh hôn lên môi cô, đắp chăn giúp cô sau đó rời khỏi phòng, thời gian gần đây bận tạo người nên rất nhiều chuyện anh xử lý ở thư phòng. Ngày nào Hắc Mộc cũng chạy đi chạy lại giữa tập đoàn Âu Dương và nhà Âu Dương, vì chính là để anh không rời khỏi Vu Thiện.

Vu Thiện chờ Âu Dương Lãnh rời khỏi phòng mình mới mở mắt ra, lúc Tần Thiên nói chuyện cô đã tỉnh, khi nghe Âu Dương Lãnh nói câu kia cả người không ngừng run rẩy. Anh ta thế mà lợi dụng đứa bé để trói chặt mình, để mình không thể không ở lại vì đứa bé!

Anh ta thật sự quá ghê tởm! Không, cô không thể mang thai đứa bé cho Âu Dương Lãnh được! Không có yêu làm điều kiện tiên quyết thì tội cho đứa bé, mẹ đã tạo nên bi kịch, cô không hi vọng con mình ra đời trong hoàn cảnh như vậy.

Nhưng phải làm sao giờ? Âu Dương Lãnh nhất định không để mình rời đi, cuối cùng mình phải làm thế nào để rời khỏi chỗ này? Cô lặng lẽ đứng dậy, xác định ngoài cửa không có ai mới rón rén mở cửa, chạy nhanh như làn khói về phòng mình.

Âu Dương Lãnh có phái người canh giữ ở cửa nhưng ở bên trong nhà Vu Thiện coi như được tự do. Vu Thiện tìm đồ trong túi mình, gồm hộ chiếu, thẻ căn cước, chỉ phiếu.

Thật tốt quá, có những thứ này cô rời đi cũng sẽ không gặp phiền toái, Vu Thiện giấu kỹ những đồ vật đó, vì không để Âu Dương Lãnh phát hiện cô cất đồ dưới chậu hoa, rất may là không ai phát hiện ra.

Làm xong đầu vào đầy tất cả mọi chuyện cô mới cảm giác trong lòng bàn tay mình tràn đầy mồ hôi, cô khẽ thở phào, lúc Vu Thiện đang muốn trở lại phòng Âu Dương Lãnh thì cửa mở ra không hề báo trước, gương mặt Âu Dương Lãnh âm u, tròng mắt có ngọn lửa nóng xuất hiện trước mặt cô.

“Làm gì ở đây?”

Vu Thiện không ngờ Âu Dương Lãnh sẽ xuất hiện, cô hoảng sợ nhìn chằm chằm Âu Dương Lãnh, anh ta thấy gì rồi? Có thể nhìn thấu tâm tư của cô không? Khoảnh khắc này cả người Vu Thiện lạnh như băng, trong nháy mắt khí huyết trên mặt biến mất không còn dấu vết.

“Em làm sao vậy?” Âu Dương Lãnh nghi ngờ đến gần cô, sao cô nhìn thấy mình xuất hiện lại chột dạ như vậy? Anh nghi hoặc nhìn phía sau cô, giọng điệu chất vấn vang lên: “Mới vừa rồi em làm gì vậy?”

“Tôi... Không có.” Vu Thiện giả vờ bình tĩnh, hiện tại anh ta hỏi mình thì nhất định là không biết chuyện của mình, như vậy cô không cần phải hoảng sợ.

“Thật sự không có?” Âu Dương Lãnh không tin, bộ dạng cô rất đáng nghi, nhưng không nhìn ra được gì, không thể làm gì khác hơn là hung dữ nói: “Còn không mau về phòng, muốn thấy cô người bị phạt vì em sao?”

“Anh...! Vậy mà uy hiếp tôi ư?” Vu Thiện nổi đóa, ghét nhất là thi thoảng Âu Dương Lãnh lấy người giúp việc ra hù dọa cô, nhưng chờ sau khi cô rời đi sẽ để anh ta trừng phạt đủ. Cô biết Âu Dương Lãnh có ý, cô hun hăng nhìn anh, nếu như nói ánh mắt có thể giết người thì sợ rằng Âu Dương Lãnh đã chết rất nhiều lần.

“Đi thôi, hay là muốn tôi bế?” Âu Dương Lãnh cố ý lạnh mặt, trong lòng lại rất vui sướng, ít nhất cô vẫn còn cảm giác với mình, mặc dù là ghét anh.

“Tôi tự đi.” Vu Thiện thờ phỉ phò đi tới cửa, lúc đi tới sát bên cạnh Âu Dương Lãnh, cô cố ý dùng lực đụng vào anh một cái, phát tiết lửa giận chất chứa trong lòng. Âu Dương Lãnh bị đụng, phối hợp quay ngoắt lại, khi nhìn Vu Thiện khẽ nhếch miệng trong lòng anh hồi hộp, cô lại nổi tính trẻ con với mình.

Còn Vu Thiện một chút cũng không biết hành động vừa rồi của mình bị Âu Dương Lãnh nhìn thấy rõ ràng, tiếp tục đi về phía trước, nhanh chóng vào phòng Âu Dương Lãnh, khi tiến vào phòng trên mặt thoáng hiện lên vẻ chán ghét, Âu Dương ở sau lưng nên không nhìn thấy.

“Còn không mau lên giường nằm!” Giọng lạnh lùng cứng rắn của Âu Dương Lãnh vang lên, mới vừa rồi không thấy cô trong phòng trái tim anh hơi bối rối, thật may là tìm thấy cô ở trong phòng trước kia của cô.

“Ừ.” Vu Thiện ngoan ngoãn nằm lên giường, không nhìn tới khuôn mặt tuấn tú của Âu Dương Lãnh, trong lòng nghĩ làm thế nào để rời đi. Âu Dương Lãnh thấy cô ngoan ngoãn khỏe mỗi thỏa mãn nhếch lên vui vẻ, xoay người đóng cửa lại rồi rời đi tới thư phòng làm việc.

Ngược lại Vu Thiện trần trọc lẫn lộn, trong đầu nghĩ mãi làm thế nào để rời đi, nhớ tới lần đầu tiên nhảy xuống từ tầng hai, mặc dù khi đó mình bị thương ở chân nhưng may mắn là gặp được một người đàn ông. Cô nhớ ra, người ngồi trong xe lần đó cô ngăn lại chính là Kinh Sở, tổng giám đốc Sở thị.

Khó trách anh ta lại hỏi mình quên mất anh ta! Thì ra anh ta đã sớm nhận ra mình, như vậy anh ta đã sớm biết sự tồn tại của cô ư? Anh ta sẽ bằng lòng giúp mình chứ?

Trong đầu có từng nghĩ qua Thượng Quan Thanh, nhưng rất nhanh liền gạt bỏ, nếu như Thượng Quan Thanh giúp mình chạy trốn, Âu Dương Lãnh nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ấy, còn mình thì không thể làm liên lụy tới cô ấy.

Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có Kinh Sở là có thể đối phó với Âu Dương Lãnh, còn Kinh Sở chắc chắn sẽ không nói cho Âu Dương Lãnh biết mình đi đâu, nhưng nếu như anh ta không chịu giúp mình thì sao?

Làm sao bây giờ? Mình thật sự không muốn ở lại, sau khi biết được kế hoạch của Âu Dương Lãnh cô càng muốn rời đi hơn. Hay là cứ thử xem, đến lúc đó nếu như Kinh Sở không chịu thì mình phải làm sao, nhất định phải rời đi trước khi Âu Dương Lãnh để mình mang thai.

Mặc dù là nói lấy hết dũng khí nhưng Vu Thiện vẫn còn cảm giác sợ hãi, ngộ nhờ Kinh Sở không chịu thì thế nào? Trong lòng ôm điện thoại, Vu Thiện do dự, cú điện thoại này có nên gọi đi hay không?

Quên đi, chết thì chết, dù sao cũng tốt hơn bị giam ở trong nhà Âu Dương, Vu Thiện nhắm mắt lại, hung hăng nhấn số xuất hiện trên màn hình điện thoại.

Im lặng một lúc, điện thoại được nối máy: “A lô?”

“Là tôi.” Vu Thiện căng thẳng cầm điện thoại, hô hấp dồn dập, may là anh ta nghe máy.

“Thiện Nhi?” Tất nhiên Kinh Sở biết là cô gọi tới, cho nên anh mới tự mình nghe máy: “Gần đây tốt không?” Muốn hỏi chính là chuyện Âu Dương Lãnh đối xử với cô có tốt không!

“Ừm, tôi rất khỏe.” Nghe giọng anh bình thản nói chuyện, trong lúc nhất thời Vu Thiện không biết nói gì, đối với cô mà nói anh ta vẫn là một người xa lạ, mà thật sự bọn họ rất xa lạ.

“Tìm tôi có việc gì?” Kinh Sở hỏi, phát hiện cô lúng túng, còn có vẻ cô đơn.

“Ừm, thật ra thì cũng không có chuyện gì, chỉ là muốn hỏi anh, chuyện đi Paris còn tính không?” Trong đầu Vu Thiện suy nghĩ, sau khi rời khỏi chỗ này mình cần một nơi để dừng chân, mà Paris vẫn là chỗ mình mơ ước từ lâu, tới đó rất thích hợp.

“Vẫn còn, bất cứ lúc nào cũng có thể đi.” Kinh Sở cười khê, cô ấy sợ mình đã hủy bỏ tư cách của cô ấy sao? Mặc dù thời gian cô tham gia triển lãm chưa tới.

“Đáng tiếc tôi không có cơ hội.” Vu Thiện cô đơn nói, mình phải làm thế nào để rời khỏi đây?

“Có phải em có chuyện gì hay không?” Kinh Sở nghi ngờ hỏi, cô sẽ không vô duyên vô cớ gọi điện thoại cho mình, nhất định là có chuyện.

“À!” Trông mắt Vu Thiện thoáng hiện vẻ khác thường, Kinh Sở đã đoán được tâm tư của mình ư? Truyện bên Lê Quý_Đôn

“Nói đi, nếu tôi giúp được một tay thì cứ nói.” Kinh Sở cam kết, người anh phái đi đã báo với anh, Vu Thiện đã bị nhốt ở nhà Âu Dương một tháng rồi.

“Vậy anh chắc chắn sẽ giúp tôi chứ?” Vu Thiện không xác định hỏi, dù sao giúp cô thì đồng nghĩa với việc ra oai với tập đoàn Âu Dương, khiến hai tập

đoàn vốn đã không hòa thuận, vì chuyện của cô mà chuyển biến càng thêm kịch liệt.

“Em nói đi, tôi nhất định có thể giúp em.” Trong đầu Kinh Sở đang tưởng tượng về mặt của Vu Thiện khi nghe câu này, chắc rất kinh ngạc và vui vẻ, từ trước đến nay anh không dễ cam kết, một khi hứa hẹn thì sẽ thực hiện.

“Vậy nếu như tôi muốn rời khỏi thành phố S?” Vu Thiện thử dò hỏi, liên quan đến chuyện mình có thể rời đi được hay không, tất cả cô đều phải cẩn thận.

“Có thể.” Rời đi đơn giản như vậy, sao có vấn đề gì chứ.

“Thật ư? Anh có thể giúp tôi sao?” Vu Thiện vui mừng hỏi, rồi lại hạ thấp giọng mình quay đầu nhìn về phía cửa, xác định không ai nghe được mới xoay người xuống giường, đứng bên cửa sổ hỏi.

“Đĩ nhiên, tại sao em muốn rời đi?” Kinh Sở muốn biết suy nghĩ của cô, sao cô muốn rời khỏi đây?

“Thì ra tất cả những chuyện này đều là do anh ta sắp đặt, tôi còn ngây ngốc lời cả mẹ vào!” Nghĩ đến chuyện này Vu Thiện cảm hận nắm chặt quả đấm, cặp mắt căm thù nhìn chằm chằm vào một chỗ xem như Âu Dương Lãnh. Hận không giết được Âu Dương Lãnh, nhưng đồng thời cũng biết mình không có năng lực giết chết anh ta.

“Được, lúc nào em muốn đi?” Kinh Sở nghe được lời cô, trong lòng nổi lên cảm giác thương xót, cô nói anh ta chắc là Âu Dương Lãnh? Nhưng tại sao Âu Dương Lãnh phải lập mưu cô? Anh ngửi ra mùi vị âm mưu.

“Càng nhanh càng tốt, chuyện này nhất định phải làm gấp.” Vu Thiện vội vàng nói, chỉ sợ chậm trễ sẽ bị Âu Dương Lãnh phát hiện mình muốn đi, như vậy tất cả những thứ mình chuẩn bị đều thành công cốc.

“Được, em chờ đi, tôi đi chuẩn bị.” Kinh Sở cân nhắc, bảo Vu Thiện chuẩn bị hết mọi thứ, khi có yêu cầu chờ điện thoại của anh.

Vu Thiện cúp máy, không nghĩ tới Kinh Sở thế mà lại giúp mình, vốn cho rằng Kinh Sở sẽ sợ gây phiền toái, kiên quyết không đồng ý với mình, nhưng lại thoải mái ok như vậy.

Sắp tới có thể mình không cần phải ngây ngô trước mặt Âu Dương Lãnh nữa, cũng nhanh chóng có thể rời đi, nhưng Kinh Sở sẽ dùng cách gì đây? Cô tò mò quá.

“Tổng giám đốc, đây là thư của tập đoàn Sở thị mới gửi cho phu nhân lúc này.” Hắc Mộc cầm phong thư màu đỏ mà mình chặn lấy ở cửa nhà Âu Dương đưa cho Âu Dương Lãnh, kể từ sau khi tài liệu vô danh chuyển tới cho Vu Thiện tới nay, bất cứ thứ gì mang đến nhà Âu Dương đều phải giao cho Âu Dương Lãnh.

“Đưa tôi.” Âu Dương Lãnh để tập tài liệu mới xem một nửa xuống, mày rậm nhíu lại không vui, tập đoàn Sở thị gửi cho Vu Thiện? Là gì vậy? Anh nhận lấy thư mời trong tay Hắc Mộc, khi nhìn thấy rõ nội dung bên trong, cả người như khúc gỗ giữa đám lửa, lúc nào cô ấy liên quan tới Kinh Sở?

“Tổng giám đốc, sao vậy?” Hắc Mộc thấy sắc mặt Âu Dương Lãnh khác thường liền vội hỏi, gần đây vì chuyện của Vu Thiện tổng giám đốc thay đổi rất nhiều, rất nhiều về mặt trước kia chưa từng có cũng xuất hiện.

“Từ chối lời mời của tập đoàn Sở thị, nói cô ấy sẽ không tham gia.” Âu Dương Lãnh đè nén tức giận, anh biết Vu Thiện thích thiết kế trang phục, ban đầu chính là vì như vậy mới để cô đến chỗ Thượng Quan Thanh làm việc.

“Dạ.” Hắc Mộc trả lời, len lén liếc mắt nhìn Âu Dương Lãnh lạnh tựa như băng, tổng giám đốc không hài lòng ai vậy?

“Đợi một chút.” Âu Dương Lãnh gọi Hắc Mộc đang muốn xoay người: “Đừng nói cho cô ấy biết.” Cô ấy là ai thì Hắc Mộc biết rõ.

“Vâng.” Anh ta xoay người rời đi, tổng giám đốc muốn giấu chuyện này?

Âu Dương Lãnh tiếp tục xem tài liệu, nhưng anh không suy nghĩ được gì nữa, trong đầu đều là bóng dáng Vu Thiện, bây giờ cô đang làm gì? Trong khoảng thời gian này vì để cô sớm mang thai, anh đã chuẩn bị tốt mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Chương 91.2

Vu Thiện nhận được một tin nhắn do Kinh Sở gửi tới, nói là gửi thư mời đưa cho cô, nhưng cô đâu nhận được, chuyện gì xảy ra? Có phải bị thím Lan thu

rồi không? Lần trước chuyển phát nhanh thím Lan đưa cho mình mà.

“Thím Lan, bà đang ở đâu?” Vu Thiện đi dép bước xuống cầu thang, trong miệng gọi thím Lan, thím Lan nghe cô gọi vội đi vào, khi thấy cô mặc quần áo mỏng manh vội đẩy Vu Thiện đi lên lầu: “Tại sao mợ chủ xuống đây, lại còn mặc ít như vậy!”

“Thím Lan, bà có nhận được thư mời nào không?” Vu Thiện cảm động tác của thím Lan, vội vàng hỏi, thư mời này chính là biện pháp duy nhất để liên lạc với thế giới bên ngoài.

“Thư mời gì? Mợ chủ đang nói gì?” Ánh mắt thím Lan lóe lên hỏi, sao mợ chủ biết được chuyện này? Bà không nói với mợ chủ mà.

“Cái gì?” Không có ư? Làm sao có thể? Kinh Sở sẽ không vô cơ lừa gạt cô.

“Không có, mợ chủ có nhớ nhầm không vậy.” Thím Lan giả vờ bình tĩnh nói, nếu như Vu Thiện nhìn kỹ một chút thì có lẽ cô sẽ phát hiện ra điều gì đó.

“Mợ chủ vẫn nên về phòng đi, cậu chủ phát hiện thì nhất định sẽ tức giận.” Thím Lan giục cô, hai người đi về phòng.

“Thím Lan, thật sự không có sao?” Vu Thiện vẫn chưa buông tha, có phải Âu Dương Lãnh không cho thím Lan đưa thư cho mình không?

“Không có, mợ chủ nghĩ nhiều rồi, thím Lan nhận được nhất định sẽ đưa cho mợ chủ.” Thím Lan đảm bảo.

“Thím Lan nhất định phải nói cho cháu biết, đối với cháu rất quan trọng.” Vu Thiện đành trở về phòng, chẳng lẽ thư mời Kinh Sở gửi cho cô còn chưa tới?

“Ừ, mợ chủ nghỉ ngơi đi.” Thím Lan nói xong vội vàng đi ra ngoài, bà phải gọi điện thoại cho cậu chủ.

Cô gửi tin nhắn cho Kinh Sở, Kinh Sở khẳng định nói cho cô biết, chính xác là đã gửi thư mời cho người giúp việc nhà Âu Dương, lần này Vu Thiện chắc chắn là Âu Dương Lãnh đã giữ lại, chỉ có như vậy mới giải thích rõ tại sao thím Lan không nói cho cô biết.

Nghĩ đến việc Âu Dương Lãnh giữ thư, lòng cô liền khó chịu, anh ta đã nắm cuộc sống của mình trong tay, chẳng lẽ còn muốn khống chế giấc mơ của mình sao?

Đợi đến ban đêm xuống, Vu Thiện đã ngồi im trên giường nửa ngày rồi, đôi môi trắng bệch mím chặt, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn cửa, mãi tới khi cửa bị Âu Dương Lãnh đẩy ra cô không vẫn rời mắt, nhưng trông mắt trống rỗng.

Cô sao vậy? Buổi chiều nhận được điện thoại của thím Lan nói cô đã biết chuyện thư mời, là ai nói cho cô biết?

“Sao không ăn cơm?” Âu Dương Lãnh đi tới trước mặt cô, ghét vẻ mặt cô như vậy: “Em có biết uống công tâm ý của thím Lan không hả?”

“Nói chuyện đi.” Âu Dương Lãnh tức giận, bao nhiêu lần cô dùng vẻ mặt này đối với mình anh đều nhin xuống, sao cô cứ muốn đối với mình như vậy?

Vu Thiện vẫn không có phản ứng, nhìn vào một chỗ như cũ, tầm mắt không có tiêu cự, Vu Thiện như vậy vẫn là lần đầu tiên Âu Dương Lãnh chứng kiến, mấy lần trước mặc dù Vu Thiện phản ứng gay gắt nhưng dù sao cũng tốt hơn bộ dạng bây giờ.

“Nói rồi anh sẽ trả lại thư mời cho tôi?” Vu Thiện chậm rãi lên tiếng, nhưng tầm mắt vẫn nhìn vào điểm kia.

“Ai nói cho em?”

“Trả lại cho tôi.” Vu Thiện quay đầu nhìn chằm chằm Âu Dương Lãnh.

“Ai nói cho em biết? Há?” Giọng trầm thấp ẩn chứa sóng gợn, trông mắt Vu Thiện run rẩy im lặng, cô sẽ không nói cho anh biết.

“Em cho rằng không nói cho tôi, thì tôi sẽ không biết?” Âu Dương Lãnh lập tức đoán được suy nghĩ của Vu Thiện, cô muốn bảo vệ ai?

“Bảo nói.”

“Nói thật đi.”

“Bảo nói.” Vu Thiện lặp lại một lần nữa.

“Nói thật.” Rõ ràng Âu Dương Lãnh không tin, cả ngày cô ở trong phòng, báo chí nào?

Vu Thiện đột nhiên đứng dậy nhặt một tờ báo dưới gầm giường lên nhét vào tay Âu Dương Lãnh, anh nhận lấy, sắc mặt lạnh lẽo, tin tức trên tờ báo nằm ở vị trí trang đầu rõ nét như vậy.

“Tại sao không đưa cho tôi?” Vu Thiện lạnh lùng hỏi, ngày cả giấc mơ của mình anh ta cũng muốn giết chết sao?

“Không cần thiết phải đi.” Âu Dương Lãnh đặt tờ báo trong ngăn kéo đầu giường, ánh mắt trở nên dịu dàng, giống như Âu Dương Lãnh tức giận hồi nãy là không tồn tại, nhưng Vu Thiện biết rõ anh là người đàn ông dễ thay đổi nhất.

“Trà lại cho tôi.” Vu Thiện rất kiên trì, vì không để Kinh Sở uống phí tâm ý tốt, cô nhất định phải kiên trì.

“Muốn đi như vậy ư?” Âu Dương Lãnh cau mày, nhìn về mặt kiên quyết của Vu Thiện, ánh mắt không tự chủ dịu xuống.

“Mơ ước của tôi.” Vu Thiện nói suy nghĩ của mình ra, nếu như có thể để Âu Dương Lãnh đưa cô, cô nguyện ý phối hợp.

“Thật ư?” Âu Dương Lãnh dựa sát người vào cô, cảm giác cô run rẩy nhưng không trốn tránh, càng thêm xác định cô chỉ là muốn thực hiện giấc mơ của mình.

Vì để Âu Dương Lãnh tin tưởng, cô đè nén sự khó chịu xuống, không cho phép mình rời khỏi ngực anh: “Tôi chỉ là muốn tham gia, rất nhanh sẽ về.”

Vu Thiện dịu dàng như vậy thì đã lâu Âu Dương Lãnh không cảm nhận được, có lẽ giờ phút này bầu không khí rất tốt, hai người cũng không nói gì, khó có được khi không đối chọi gay gắt.

“Được rồi, đi ăn cơm.” Qua lúc lâu sau Âu Dương Lãnh mới đứng dậy, thuận thế kéo Vu Thiện đứng lên, ôm eo cô đi tới cửa, Vu Thiện bị ép đi theo Âu Dương Lãnh, biết anh đã thỏa hiệp trong lòng cô vô cùng sung sướng, nhưng trên mặt không dám để lộ tâm tình gì nhiều.

Đi tới phòng ăn, thím Lan đã chuẩn bị xong hết đồ ăn, Vu Thiện và Âu Dương Lãnh chia ra ngồi xuống, mặc dù không có khẩu vị nhưng vì để Âu Dương Lãnh không phát hiện ra tâm tư của mình, cô miễn cưỡng ăn cơm.

“Không hợp khẩu vị à?” Âu Dương Lãnh nhìn Vu Thiện, thức ăn trước mặt cô biến mất không bao nhiêu, trong nháy mắt sắc mặt anh hơi khó coi.

“Không phải, chỉ là tôi không đói bụng.” Vu Thiện trốn tránh tầm mắt anh, từ từ ăn thức ăn trước mặt, trong đầu lại nghĩ đến chuyện khi lấy được thư thì cô nhất định phải biến mất hoàn toàn.

“Ăn nhiều một chút.” Âu Dương Lãnh gấp thức ăn liên tục vào trong chén cô, chất như núi, Vu Thiện cau mày, “Nhiều như vậy sao tôi ăn hết?”

“Ăn từ từ, cho đến khi em ăn no thì thôi.” Âu Dương Lãnh nhàn nhã ăn đồ ăn trước mặt mình, bộ dạng cô không ăn hết thì sẽ không cho cô đứng dậy.

“Nhưng quá nhiều.” Cô đưa mắt nhìn đồng đồ ăn như núi trước mặt, rối rắm.

“Mau ăn đi.” Âu Dương Lãnh cứng rắn nói, không khó nghe ra trong đó có sự cứng chiều.

“Ừm.” Biết nói tiếp cũng không cách nào thay đổi, Vu Thiện lặng lẽ ăn, xem thức ăn trước mặt là Âu Dương Lãnh, hung hăng đâm chọt.

Âu Dương Lãnh nhìn hành động giận dữ trẻ con của cô, khóe miệng nở nụ cười, thím Lan đứng bên cạnh thấy thế cười toe toét, mợ chủ và cậu chủ hòa thuận như lúc đầu rồi.

Thật vất vả ăn xong bữa ăn, Vu Thiện nằm trên ghế, cô cảm thấy bụng căng tròn, đây là lần đầu tiên mình ăn no sau khi tới nhà Âu Dương, Âu Dương Lãnh nhìn động tác của cô, khóe miệng càng vui vẻ hơn.

“Thím Lan, đưa mợ chủ đi nghỉ đi.” Âu Dương Lãnh nói xong đứng dậy, người đi tới cửa, tối nay trở về chẳng qua là vì muốn theo dõi Vu Thiện ăn cơm, cô ăn no rồi thì mình nên đi làm việc.

“Đợi một chút.” Vu Thiện thấy anh muốn đi ra ngoài vội gọi anh lại: “Có phải anh đồng ý với tôi rồi không?” Đây là cơ hội duy nhất của mình.

“Chỉ cần em ngoan ngoãn ăn cơm, thì theo em.” Âu Dương Lãnh đứng im đầu không quay lại nhưng khóe miệng nở nụ cười.

“Tôi nhất định sẽ vậy.” Vì để Âu Dương Lãnh không đổi ý, Vu Thiện vội vàng đồng ý.

“Còn nữa.” Âu Dương Lãnh cố ý dừng lại khiến Vu Thiện càng thêm căng thẳng: “Ng ngoan ở trên giường chờ tôi.” Thân thể cô đã chuẩn bị sẵn sàng đón em bé, muốn cô sớm mang thai một chút.

“Anh...” Vu Thiện không nghĩ tới Âu Dương Lãnh sẽ nói như vậy, gương mặt thoáng chốc đỏ lựng, hận không chui vào trong hang, còn thím Lan giả vờ như không thấy.

“Được rồi, đi lên lầu đi.” Âu Dương Lãnh cắt ngang lời Vu Thiện, bước đi ra bên ngoài, tài xế đã đứng đợi ở cửa, Vu Thiện đứng im tại chỗ nhìn Âu Dương Lãnh rời đi.

Thật tốt quá, anh ta đã đồng ý với mình, điều này có nghĩa là cô có thể rời khỏi đây hay không?

“Mợ chủ, cậu chủ đã đi rồi, mau lên lầu thôi.” Thím Lan nhìn thấy Vu Thiện đang nhìn về phía cậu chủ rời đi, cho rằng cô không nỡ bỏ cậu chủ, tốt bụng nhắc nhở, hơn nữa thân thể mợ chủ không thể bị lạnh.

Theo lời Kinh Sở nói, Vu Thiện nên mang cái gì thì mang theo toàn bộ, không thể để Âu Dương Lãnh và thím Lan phát hiện ra điều gì cả, toàn bộ đều giống như đi ra cửa tân bộ, nhưng cô thật sự sẽ tham gia bữa tiệc của Sở thị.

Tài xế chở cô đi tới tập đoàn Sở thị, sắc mặt Vu Thiên bình thường nhìn đường phố, cô biết nhất cử nhất động của mình đều bị tài xế phía trước quan sát, cho nên cô rất cẩn thận.

Đường phố ở đây thay đổi rất nhiều, có không ít cửa hàng mới mở, cũng đúng, đã lâu lắm rồi mình không ra khỏi nhà. Dọc đường đi, tài xế để ý đến phản ứng của Vu Thiên qua kính chiếu hậu, cậu chủ đã dặn, chỉ cần có bất kỳ hành động khác thường nào đều phải báo cho cậu chủ.

Dĩ nhiên Vu Thiên bắt được phản ứng của tài xế, nhưng cũng trong dự đoán, chỉ là ngón tay cô sẽ vô ý xoắn lại, rất sợ về mặt sẽ bán đứng cô.

Rất nhanh xe đã tới cao ốc Sở thị, tài xế dừng xe xong, Vu Thiên không thể chờ đợi vội xuống xe, tập đoàn Sở thị đã đứng chật kín người, rất nhiều phóng viên và người đi đường vây xung quanh cạnh cửa, chặn cả lối đi vào.

Bảo vệ ngăn phóng viên và mấy người tham quan ở bên ngoài, nói là còn chưa tới thời gian. Vu Thiên cau mày, cô không ngờ Kinh Sở lại tổ chức chuyện này trọng đại như vậy, dưới ánh mắt nhiều người thế này, rồi đi thế nào đây? Bên kia còn có cả phóng viên truyền hình TV phỏng vấn.

“Mợ chủ, sao cô không đi vào?” Tài xế đi tới bên cạnh Vu Thiên, khi nhìn thấy mợ chủ cau mày nghi ngờ hỏi.

“À, anh chờ ở đây nhé.” Vu Thiên lấy lại tinh thần, trong lòng hoảng sợ, thiếu chút nữa tài xế phát hiện ra tâm tư của mình rồi. Cô vội bước đi tới cửa tập đoàn Sở thị.

Nhân viên tiếp tân thấy bóng dáng Vu Thiên từ xa, vội đi tới bên cạnh cô: “Cô Vu, cô tới rồi, tổng giám đốc đang chờ cô trên lầu.”

Vu Thiên gật đầu đi theo nhân viên tiếp tân xuyên qua đám đông, chậm rãi đi tới thang máy giành riêng cho tổng giám đốc, thì ra đây là lối đi ngắn với ngoài kia.

Thang máy chậm chậm lên cao, cô đầu cô đều suy nghĩ tới tình hình dưới lầu, sao Kinh Sở lại khiến chuyện này phức tạp quá vậy? Thang máy ding một tiếng, đã đến tầng làm việc của tổng giám đốc.

Vu Thiên đi ra khỏi thang máy, Kinh Sở đã chờ ở cửa, thấy cô xuất hiện lập tức đi tới bên cạnh cô: “Em tới rồi à.”

“Vâng, tại sao phải náo nhiệt như vậy?” Vu Thiên nhìn thẳng mắt anh, không hiểu nhìn anh.

“Không làm lớn sao giấu ánh mắt anh ta được.” Dưới lầu có bao nhiêu tai mắt của anh ta, lòng anh biết rõ. “Anh biết những gì?” Vu Thiên hoài nghi nhìn anh, có phải anh ta có chuyện gạt mình hay không.

“Không có gì, vào đi.” Kinh Sở nghiêng người mở cửa, nhường Vu Thiên vào trước.

Vu Thiên đi vào trong, bên cạnh tường chất đồng một ít đồ thu hút Vu Thiên chú ý, cô kinh ngạc xoay người nhìn anh: “Anh cũng chuẩn bị xong rồi?”

“Ừ, em xem còn cần gì không?” Kinh Sở đóng cửa lại.

“Quá nhiều đồ.” Phải xách đi sao đây?

“Yên tâm, tôi sẽ đưa em đến tận nơi.” Tròng mắt Kinh Sở lóe sáng, rất nhanh biến mất, cong khóe miệng.

“Không cần, tôi sẽ chăm sóc tốt cho mình.” Vu Thiên không quay đầu, nhìn ánh sáng ngoài cửa sổ sát đất, rất nhanh cô có thể nhìn thấy ánh mặt trời.

“Đi thôi.” Kinh Sở mở cửa lần nữa, gật đầu với Vu Thiên.

“Đi đâu?” Vu Thiên nghi ngờ hỏi, hiện tại có thể đi ư.

“Lầu dưới, lộ mặt là được.”

“Tại sao?” Vu Thiên khẩn trương hỏi, cho rằng Kinh Sở dối ý.

“Vi tăng độ tin cậy.” Kinh Sở mỉm cười: “Yên tâm, chuyện tôi đã đồng ý, nhất định sẽ làm được.”

“À.” Dễ dàng bị nhìn ra mình không tin tưởng anh, Vu Thiên đỏ mặt, xấu hổ.

“Bây giờ có thể đi rồi chứ?” Kinh Sở thúc giục, muốn lừa gạt Âu Dương Lãnh, nhất định phải sắp xếp trước đó rồi.

“Ừ.” Vu Thiên bước theo Kinh Sở đi xuống lầu, rất nhanh tới đại sảnh lầu một, chỗ này đã bắt đầu triển lãm, rất nhiều người chen nhau quan sát, còn phóng viên vây quanh mấy quản lý cấp cao của Sở thị để phỏng vấn.

Khi nhìn thấy Kinh Sở xuất hiện, đám phóng viên ríu rít ngừng phỏng vấn những người khác, trong nháy mắt đẩy Vu Thiên ra khoảng cách khá xa, nhưng Vu Thiên cảm giác ống kính đã quét qua cô.

Kinh Sở đứng trước đám người nhìn vào ống kính nói, lần đầu tiên anh nói rõ ràng đầu ra đẩy trước mặt nhiều người như vậy, ai cũng bị thần thái đầy lịch sự tao nhã của anh hấp dẫn, Vu Thiên thấy thế có chút ngại người, ấn tượng đầu tiên anh tạo cho mọi người là âm trầm, lạnh lùng, nhưng trước mặt cô

thì có bộ dạng dịu dàng.

Đột nhiên một bàn tay cô bị kéo đi, cô lấy lại tinh thần, nhìn thấy trợ lý Chu, người đáng lẽ giờ phút này nên đi theo Kinh Sở đang đứng trước mặt cô, vẻ mặt bình thường, nhưng ánh mắt ý bảo cô đi theo anh ta.

Vu Thiện quay đầu liếc mắt nhìn Kinh Sở, lại thấy anh nháy mắt với mình, trong thoáng chốc cô hiểu ý anh, Vu Thiện theo Chu Minh đi lùi ra phía sau, cách xa đại sảnh.

Cho đến khi đi vào thang máy, nhìn thang máy đóng cửa lại, Vu Thiện nghi ngờ hỏi: “Là tổng giám đốc bảo anh tới?”

“Ừ, anh ấy bảo cô rời đi.” Chu Minh gật đầu, tổng giám đốc vì cô không tiếc công lại tập đoàn Âu Dương, người phụ nữ trước mắt này rốt cuộc là người xa lạ, sao tổng giám đốc lại giúp cô ta?

“Rời đi thế nào?” Nghe được rời đi, bàn tay cô đều là mồ hôi, cuối cùng cũng phải đi, trong lòng cô có chút không đành, dù sao đây cũng là nơi cô lớn lên, đi rồi sợ rằng sau này sẽ không về nữa.

“Tổng giám đốc đã sắp xếp xong hết.” Chu Minh nhìn chằm chằm con số trên thang máy, không trả lời.

“Vâng.” Thấy bộ dạng như thế này của anh ta, Vu Thiện không hỏi gì nữa, từ trước tới giờ cô cho rằng trợ lý Chu không muốn gặp cô, nguyên nhân có phải là vì Kinh Sở sẽ giúp mình không.

Rất nhanh tới phòng làm việc của tổng giám đốc, có hai người đàn ông mặc tây trang xách hành lý đứng đợi, Chu Minh mang theo Vu Thiện đi vào lối bí mật lên trên lầu cuối.

Từ trước đến nay đây là khu bị liệt vào khu cấm, không cho phép thì không thể tùy ý tiến vào, Vu Thiện nhìn máy bay tư nhân hạ cánh trên lầu chót, Kinh Sở cho mình ngồi máy bay riêng đi ư?

Người đàn ông đã mang hành lý để lên máy bay, Chu Minh ý bảo Vu Thiện lên máy bay, hai người đàn ông cũng ngồi lên theo, Chu Minh gật đầu với người đàn ông: “Có thể cất cánh.”

Vu Thiện luống cuống: “Trợ lý Chu, chỉ có một mình tôi đi sao?” Mặc dù biết là ở Paris, nhưng một mình cô vẫn có chút hoảng sợ.

“Cô yên tâm, tổng giám đốc đã sắp xếp xong xuôi, bọn họ sẽ ở chỗ đó với cô.” Chu Minh nói xong ý bảo người đàn ông điều khiển máy bay, Vu Thiện không phản đối, dù sao Kinh Sở cũng đã sắp xếp xong xuôi rồi.

Nhìn máy bay bay đi, Chu Minh mới quay về, Kinh Sở vẫn còn đang đứng dưới lầu nói chuyện với phóng viên, đuôi mắt thấy Chu Minh xuất hiện lập tức thể hiện cho Chu Minh biết mình đã hiểu.

Chu Minh hiểu ý xoay người đi tới hướng khác, sau đó xuất hiện cùng với một cô gái có thân hình không khác gì Vu Thiện, hai người cùng nhau đi ra ngoài. Lúc này người trong hội trường đã đi mất một nửa, không đông như lúc mới bắt đầu, tài xế nhà Âu Dương vẫn ngồi chờ, nhìn người đến người đi, nhưng không thấy bóng dáng mợ chủ, trong lòng bắt đầu lo lắng, cậu chủ giao trọng trách lớn như vậy đặt lên vai anh ta, nếu như mợ chủ có chuyện gì ngoài ý muốn, anh ta nên làm thế nào... Để cậu chủ không thất vọng!

Lúc tài xế muốn lấy điện thoại ra gọi cho Âu Dương Lãnh thì có một bóng dáng mờ ảo giống Vu Thiện đi tới cửa xe: “Chờ lâu không?”

“Không, mời mợ chủ lên xe.” Tài xế ngẩng đầu nhìn mợ chủ đeo kính đen xuất hiện, nhất thời tỉnh táo lại, tay cất điện thoại, vội mở cửa xe giúp cô, mời cô lên xe.

Người phụ nữ nhanh chóng lên xe, khi xe qua cổng chính, trông mắt vô ý quét Chu Minh đang đứng trong góc, Chu Minh mỉm cười, tài xế không phát hiện điều gì khác thường, anh ta cao hứng lái xe, cục đá trong lòng rốt cuộc có thể buông xuống.

Dọc theo đường đi không có gì khác thường, tài xế len lén nhìn mợ chủ ngồi ở ghế sau, thấy bộ dạng cô chẳng khác gì lúc sáng ra cửa, chỉ có nhiều hơn đôi mắt kính.

Đột nhiên “A” một tiếng, mợ chủ ngồi phía sau hoảng hốt chỉ về đằng sau: “Anh lái nhanh một chút, hình như phía sau có một chiếc xe bám theo.”

Tài xế lập tức soi gương chiếu hậu, quả nhiên có một chiếc xe toàn thân màu đen theo sát phía sau, tài xế hoảng loạn, chiếc xe này xuất hiện lúc nào, nếu như không phải mợ chủ nhắc nhở thì anh ta còn không biết!

Tài xế lập tức tăng tốc độ xe, nhưng vẫn không bỏ rơi chiếc xe phía sau được, mợ chủ ngồi phía sau hoảng sợ kêu to: “Lái nhanh một chút, lái nhanh một chút.” Tài xế liều mạng tăng tốc độ.

Tài xế vội gọi điện thoại cho cậu chủ: “Cậu chủ, đã xảy ra chuyện, có một chiếc xe đuổi theo mợ chủ!”

“Cái gì? Cậu đang ở đâu?” Âu Dương Lãnh đang họp, cả buổi sáng tinh thần không yên, người đang trong cuộc họp nhưng trong đầu vẫn nghĩ tới Vu Thiện, bây giờ nghe được tin này lập tức đứng dậy, không để ý hiện trường nhiều người như vậy, bước nhanh đi ra cửa.

Hắc Mộc thấy tình hình này cũng biết Vu Thiện đã xảy ra chuyện, người phụ nữ này chẳng giây phút nào yên! “Kết thúc hội nghị, tan họp!” Tổng giám

độc cũng đã đi rồi, không cần họp nữa. Lê:Quý?Đôn

Mọi người không ý kiến lập tức rời khỏi phòng họp, Hắc Mộc theo Âu Dương Lãnh đi ra cửa, khi Âu Dương Lãnh hỏi cận kề vị trí chính xác của tài xế, đột nhiên nghe một tiếng “Ầm,” như tiếng nổ mạnh, bước chân đi về phía trước nhất thời cứng đờ, nghe được tiếng la hỗn loạn: “Mau thả mợ chủ ra!” Sau đó là một loạt tiếng bước chân lộn xộn.

“Trả lời đi! Sao rồi?” Âu Dương Lãnh nghe âm thanh hỗn độn đầu dây bên kia, thân thể cứng ngắc đứng tại chỗ, đã xảy ra chuyện gì? Điện thoại truyền đến tiếng ngắt máy tít tít, lòng Âu Dương Lãnh chìm xuống đáy cốc.

“Mau bảo Hắc Tử điều tra Vu Thiện ở chỗ nào!” Âu Dương Lãnh nói với Hắc Tử phía đằng sau, người thì chạy dồn dập tới thang máy, khi nhìn thấy thang máy còn ở lầu một, anh không kịp đợi, xoay người chạy đến lối thoát hiểm.

“Đạ.” Hắc Mộc cũng cảm giác được chuyện vô cùng nghiêm trọng, vội vàng cầm điện thoại gọi cho Hắc Tử: “Mau, kiểm tra xem Vu Thiện ở chỗ nào, đã xảy ra chuyện.”

“Đạ.” Hắc Tử vừa nghe lập tức mở dụng cụ kiểm tra tín hiệu, lập tức thấy tín hiệu đèn sáng hơi yếu, hỏng rồi, xảy ra chuyện lớn rồi.

“Hắc Mộc, nghe này, có thể Vu Thiện đã xảy ra chuyện, xe ở đường XX.” Hắc Tử nói địa chỉ cho Hắc Mộc rồi cúp máy, xoay người chạy xuống bãi đậu xe, mặc dù tín hiệu xe nhấp nháy nhưng không di chuyển!

“Biết rồi.” Hắc Mộc lập tức chạy về phía Âu Dương Lãnh, cảm giác giọng Hắc Tử nói, Vu Thiện sẽ không gặp chuyện chẳng lành đâu chứ? Không kịp gì cả, Hắc Mộc tới bãi đậu thấy vừa lúc thấy Âu Dương Lãnh lái xe ra ngoài.

Anh ta đưa tay cản xe, Âu Dương Lãnh dừng xe, đợi Hắc Mộc lên xe sau đó nhanh chóng rời khỏi tập đoàn Âu Dương.

“Tổng giám đốc, xe mợ chủ dừng ở đường XX, vẫn không di chuyển.”

“Cái gì?” Trái tim Âu Dương Lãnh thoáng chốc lạnh xuống, tình huống này rất nguy hiểm, sớm biết thì không nên cho cô đi ra ngoài! Phát hiện giờ hối hận cũng vô dụng, nhất định phải xác định cô có an toàn hay không.

“Tổng giám đốc yên tâm, Hắc Tử đã phái người của bang Lãnh Thiên đi tìm.” Hắc Mộc chỉ có thể an ủi như vậy, anh ta nhìn ra Âu Dương Lãnh rất quan tâm tới Vu Thiện.

Âu Dương Lãnh không nói gì, lái xe cực nhanh, dọc đường vượt qua bao đèn đỏ, lạng trái lạng phải để tránh hoặc vượt qua xe sát bên, chạy tới chỗ Vu Thiện gặp chuyện không may.

Vốn phải mất nửa giờ đi xe, anh rút ngắn còn mười lăm phút thì tới nơi, xa xa nhìn thấy chiếc xe buổi sáng Vu Thiện ngồi lật nghiêng ven đường, hai chân như chân người thò ra ngoài xe.

Âu Dương Lãnh dừng xe, con người co rút liên tục, mồ hôi trán nhỏ xuống, cả người đứng cách xe mấy bước, cảm giác hai chân mình cứng đờ, tình hình bây giờ ra sao?

Hắc Mộc lập tức xuống xe chạy thẳng tới trước mặt xe kia, anh ta biết tổng giám đốc có thể bị hoảng sợ trong chốc lát, anh ta đến gần cửa xe, phát hiện mùi xăng nồng nặc bay trong không khí, cảm giác nguy hiểm.

Hắc Mộc vội chạy tới lối tài xế té xỉu bên trong xe ra ngoài, vừa mới đi được chừng mười bước, đột nhiên chiếc xe phía sau nổ tung, tiếng nổ rất mạnh!

“Bùm!” Hắc Mộc và tài xế bị ném ra một đoạn! Âu Dương Lãnh cảm giác cơ thể bị chấn động mạnh, trong thoáng chốc lòng lạnh xuống! Hắc Mộc và tài xế ngã nhào xuống đất, Âu Dương Lãnh đi tới đỡ hai người về xe.

“Tổng giám đốc, không có bóng dáng phụ nhân trong xe!” Hắc Mộc nhìn Âu Dương Lãnh nói, sau đó ngã xuống bất tỉnh, Âu Dương Lãnh cũng nhìn thấy.

Anh không nói gì ngồi lên xe rời khỏi hiện trường, vừa lúc Hắc Tử chạy tới, Âu Dương Lãnh xuống xe, bảo một người trong bang Lãnh Thiên lái xe đưa Hắc Mộc và tài xế tới bệnh viện.

Hắc Tử thấy Hắc Mộc bị xỉu, nóng lòng hỏi: “Lão đại, anh trai không sao chứ?”

“Cậu ta không sao, lập tức điều tra hiện trường.” Âu Dương Lãnh đứng ven đường, nhìn chiếc xe sau khi bị cháy, trên xe không có bóng dáng Vu Thiện, chỉ có tài xế ở đó, mới vừa rồi bên kia điện thoại có rất nhiều tiếng bước chân của nhiều người, Vu Thiện bị bắt đi ư?

“Đạ.” Nghe Hắc Mộc không làm sao, con người Hắc Tử hiện về âm u, là ai có ý sắp đặt chuyện ngoài ý muốn này? Còn Vu Thiện ở đâu? Bên người lão đại không có bóng dáng cô ấy, rõ ràng là không thấy.

Âu Dương Lãnh dặn dò đám người trong bang Lãnh Thiên tìm tòi xung quanh xe xem có gì bỏ sót không, rồi anh đứng bên cạnh chiếc xe bị cháy, khuôn mặt cương nghị nhìn chăm chăm vào chiếc xe, gần cạnh xe có dấu chân người lộn xộn dẫn tới bụi cỏ ven đường, sau nữa là cỏ bị giẫm gãy nát.

Âu Dương Lãnh lần đầu vết đi tới, còn Hắc Tử cũng phát hiện ra gì đó, đi theo Âu Dương Lãnh cùng qua.

Đi được tầm khoảng 5 mét, đầu chân lộn xộn đột nhiên biến mất, Âu Dương Lãnh ngẩng đầu nhìn lại, phía trước là một con đường nhỏ, ở nơi rừng rậm bí ẩn này, một đường nhỏ rất đáng nghi, hai người liếc mắt nhìn nhau, không nói gì xoay người tiếp tục đi vào đường nhỏ kia.

Cuối cùng đường là một gian nhà gỗ nhỏ, đầu chân lộn xộn xuất hiện ở cửa, tất nhiên những người đó đã đi vào bên trong, cửa bị khóa trái, vậy bên trong không có ai rồi?

“Lão đại, tình hình bây giờ thế nào?” Hắc Tử nghi ngờ hỏi, nếu như những người kia mang Vu Thiện tới chỗ này, vậy bây giờ đâu rồi?

“Mau bảo anh em đuổi theo, bọn họ rồi đây rồi.” Âu Dương Lãnh vội xoay người rời đi, những người này rất xảo quyệt, biết bọn họ nhất định sẽ tìm đầu mối ở vùng xung quanh, nên cố ý sắp xếp mấy điều nghi ngờ này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Đầu Mối Bị Cắt Đứt

Edit: Ngọc Hân

Chuyện xảy ra đã qua một tuần lễ, Âu Dương Lãnh duy trì bộ dạng này từ đó, gương mặt tuấn tú âm trầm, nhìn vào một chỗ không nháy mắt, thuốc đốt cháy gần tới ngón tay mới hút một ngụm.

Hắc Mộc thấy Âu Dương Lãnh đúng lúc khói đang mịt mù, mấy ngày nay bất kể Hắc Tử phải đi bao nhiêu người cũng đều không cách nào tìm thấy bóng dáng Vu Thiện, cô giống như biến mất khỏi thành phố S.

Chỉ thiếu điều lật tung thành phố S lên, nhưng tình hình bây giờ cũng chả khác gì lật tung lên rồi cả, anh ta không hiểu sao Vu Thiện lại biến mất không dấu vết như vậy được, dù sao người lớn thế, sao có thể biến mất trong nháy mắt!

Ở những nơi Vu Thiện có thể xuất hiện đều đã lục soát qua, tin tức mạng về lần lượt là thất vọng, Hắc Mộc đã chết tâm, nhưng Âu Dương Lãnh vẫn chưa buông tha, anh không tin Vu Thiện lại mất tích.

Ngày đó phát hiện bóng dáng Vu Thiện trên đường nhỏ, là người khác cố ý cài bẫy, lúc ấy cho rằng Vu Thiện bị bắt cóc, nhưng từ lúc đó đến giờ mà bọn cướp không gọi điện đòi tiền chuộc, còn Hắc Tử thì loại bỏ khả năng bị bắt cóc, suy cho cùng bắt cóc không phải là vì tiền sao?

Ở hội trường tham gia triển lãm, quả thực có nhìn thấy bóng dáng Vu Thiện trong camera, chính xác là cô ngồi lên xe tải xé chạy về phía tập đoàn Âu Dương, còn chiếc xe nửa đường xuất hiện, cảnh sát chứng thực là một chiếc xe được trộm, đầu mối cứ như vậy bị đứt đoạn.

“Tổng giám đốc, đây là văn kiện khẩn cấp, phiền anh ký tên.” Thư ký nhắm mắt đi vào đưa văn kiện cho Âu Dương Lãnh. Trong khoảng thời gian này tổng giám đốc âm trầm lạnh lùng, toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh lẽo làm người khác không dám đến gần, nếu như không phải có văn kiện khẩn thì bình thường cô không dám chủ động xuất hiện, không muốn trở thành đối tượng đề trút giận.

Hắc Mộc im lặng ngồi bên cạnh, đuôi mắt quét Âu Dương Lãnh một vòng thấy anh cau mày, anh ta nhìn lại phía thư ký: “Cô đi ra ngoài trước đi, tỳ tôi đưa cho cô.”

“À, vâng.” Thư ký hơi sững sờ, lập tức gật đầu, vì không khí quanh mình chợt trầm xuống, khiến cô ta mừng quýnh, nhận được sự đảm bảo của Hắc Mộc vội vàng mở cửa đi ra ngoài, sau đó đóng cửa lại.

Nhìn thư ký chạy trốn, khuôn mặt tuấn tú của Hắc Mộc tối xuống, bộ dạng này của tổng giám đốc duy trì đã lâu, nếu tiếp tục như vậy cho dù tập đoàn Âu Dương có thực lực rất mạnh cũng sẽ không chịu nổi.

Xem xét lại tập đoàn Sở thị, cũng không vì hôm triển lãm tập đoàn Âu Dương gặp phải đột kích tạo nên hỗn loạn mà gặp tổn thất, ngược lại buôn bán càng thêm phát triển không ngừng.

“Tĩnh tĩnh.” Điện thoại đột nhiên vang lên, ánh mắt Âu Dương Lãnh lóe lên nhưng không có động tác gì, Hắc Mộc đứng dậy cất bước đi tới nhắc máy: “A lô?” Gọi vào số này chỉ có một người.

“Điều tra được, hôm phu nhân gặp chuyện không may có một chiếc máy bay riêng bay từ trên sân thượng Sở thị bay đi, nhưng không điều tra ra địa chỉ đáp xuống, mà căn cứ theo lời tài xế nói, ngày đó Vu Thiện rất đáng nghi, vì khi đi vào không đeo kính đen.” Hắc Tử nói liền một mạch.

“Tiếp tục điều tra, nhất định phải tra ra được tung tích của phu nhân.”

“Dạ.”

“Tổng giám đốc, xác định phu nhân có thể nhờ Kinh Sở dẫn đi.” Đây là giải thích duy nhất, tài xế nói ngày đó khi về nhà, “Phu nhân” mang mắt kính đen.

“Lập tức cho người theo dõi sát sao Sở thị, bất cứ chuyện gì cũng không thể bỏ qua.” Đồng tử Âu Dương Lãnh co rút lại, tròng mắt đen nhanh thoảng hiện vẻ ngoan độc, giờ khắc này cả người anh phát ra vẻ cuồng loạn, rất giống mãnh thú trong đêm tối, bất cứ lúc nào cũng có thể cắn nát con mồi.

“Dạ.” Hắc Mộc nhận lệnh, lập tức gọi điện cho Hắc Tử, Hắc Tử sáng khoái đồng ý, dù sao thì trước giờ tập đoàn Âu Dương và tập đoàn Sở thị vẫn luôn như nước với lửa.

“Tổng giám đốc, vậy còn những văn kiện này?” Hắc Mộc nói chuyện điện thoại xong thuận thế hỏi, anh ta cảm giác tổng giám đốc trở về bộ dạng trước kia rồi.

“Đưa tới.” Âu Dương Lãnh dập tắt thuốc, trong khoảng thời gian này nếu như không có điều thuốc trên tay, sợ rằng anh đã có thể ném đồ đạc gì đó, anh nhận tài liệu trên tay Hắc Mộc, chăm chú xem.

“Cốc cốc.” Tiếng gõ cửa vang lên, bóng dáng Âu Dương Văn xuất hiện, thư kí phía đằng sau lộ vẻ mặt hoảng hốt: “Tổng giám đốc, thật xin lỗi, anh ta nhất định đi vào....”

“Đi ra ngoài.” Hắc Mộc phát tay bảo thư kí đi ra ngoài, thư kí lập tức như nhận được đại xá, đóng cửa rồi đi, anh ta đứng lên: “Nhị thiếu gia, mời vào.”

“Ừ.” Anh ta duy trì bộ dạng ôn nhu bước vào phòng làm việc, đây không phải là lần đầu tiên anh ta đi vào đây, nhưng trong phòng nồng nặc mùi thuốc lá: “Sao anh hút nhiều thuốc như vậy?”

“Đi ra ngoài.” Âu Dương Lãnh nhếch môi, chân mày không hề hạ xuống, tiếp tục xem văn kiện.

“Anh trai, ông nội biết chuyện không tìm thấy chị dâu, ông hỏi anh là đã xảy ra chuyện gì?” Âu Dương Văn không lùi bước, ngược lại tiến lên phía trước. Đây cũng là điều anh ta quan tâm, khoảng thời gian trước Vu Thiện vẫn nhận điện thoại của anh ta, chợt có một ngày ngay cả điện thoại cũng không gọi được, mới biết có thể Vu Thiện bị bắt cóc.

“Ai nói bậy bạ luyên thuyên vậy?” Bút ký tên trong tay “Cộc” một tiếng cắt ngang, gương mặt tuấn tú cương nghị căng thẳng nói: “Nói cho ông biết, Thiện Nhi sẽ nhanh chóng quay về.” Động tác trên tay tiếp tục việc ký tên vừa rồi chưa làm xong.

“Ông nội muốn tự anh về nhà một chuyến.” Âu Dương Văn ngồi im không nhúc nhích, ánh mắt vô tình hữu ý liếc văn kiện trên bàn, sâu trong đôi mắt thoảng qua vẻ độc ác, nhưng không để Âu Dương Lãnh nhìn ra.

Hắc Mộc đứng một bên, không phản ứng cuộc nói chuyện của hai anh em, mà dường như từ trước tới giờ bọn họ nói chuyện đều không hài hòa như thế này.

“Ừ, tôi sẽ bốt thời gian đi về.” Âu Dương Lãnh trả lời, động tác trên tay không ngừng lại, Âu Dương Văn hoàn toàn bị xem nhẹ cũng không nói gì, người bên ngoài nhìn thấy sẽ cho rằng sự kiên nhẫn của anh ta rất tốt.

“Không có việc gì nữa, về làm chuyện cậu cần phải làm đi.” Âu Dương Lãnh nhàn nhạt nói, nói chuyện như nói với thuộc hạ, khóe miệng Âu Dương Văn mất tự nhiên giật giật: “Vâng, tổng giám đốc.” Nói xong đứng dậy rồi đi, Hắc Mộc mở cửa giúp anh ta.

Khoảnh khắc cửa đóng lại Âu Dương Văn dừng lại, quay đầu nhìn vào bóng dáng Âu Dương Lãnh bận rộn bên trong phòng qua cửa kính, tiếp sau đó quay đầu hai tay dưới ống tay áo nắm chặt, đôi môi mím lại không nói một lời rồi đi. Người trong phòng thư ký thấy anh ta rồi đi, tiếng thảo luận rồi rít truyền tới, khiến bóng lưng Âu Dương Văn càng thêm cô đơn.

“Anh ta cũng chỉ là con chó đi bên cạnh tổng giám đốc, nếu như không phải thân phận của anh ta thì sợ rằng tổng giám đốc cũng sẽ không để ý tới anh ta.”

“Đúng vậy, nghe nói vị trí này của anh ta là ông cụ Âu Dương muốn.”

“Nghe nói vậy, nhưng cũng không dễ ăn đâu.”

“Khụ khụ, còn không mau làm việc đi!” Hắc Mộc vừa lúc đi ra ngoài pha cà phê thì nghe được mấy người trong phòng thư ký tùm nhau lại nói chuyện, cố ý ho khan khiến bọn họ chú ý, nếu như những chuyện này truyền tới tai tổng giám đốc, nhất định sẽ gặp chuyện không hay. Mấy người tùm lại nói chuyện ý thức được có thể gây họa, lập tức giải tán, cũng biết nếu lời mình nói mà tổng giám đốc nghe được, đến lúc đó thì bọn họ sẽ thê thảm, tổng giám đốc ghét nhất là người buôn chuyện.

Hắc Mộc pha xong cà phê bung vào cho Âu Dương Lãnh, còn Âu Dương Lãnh dường như trở về con người trước kia, cả người tỏa ra khí thế bạo chúa: “Dặn đám người đó liên tục gây áp lực cho Sở thị, âm thầm phá hỏng việc buôn bán của Sở thị.” Âu Dương Lãnh nhìn chăm chăm một phần văn kiện điều tra về Sở thị, độc ác nói.

Vu Thiện bí mật đi tới thủ đô Paris cũng đã một tuần, từ hôm đó tới giờ cô vẫn ở trong ngôi nhà mà Kinh Sở chuẩn bị trước cho cô, mỗi ngày ngoại trừ ngủ và thiết kế thì không đi đâu nữa bước.

Có mấy lần muốn đi xem thế giới bên ngoài một chút, nhưng vệ sĩ được Kinh Sở phái tới khuyên, nói trong khoảng thời gian này thành phố S trong nước không hề yên bình, ở đây không biết có người của bang Lãnh Thiên sống hay không. Vu Thiện không biết bang Lãnh Thiên là gì, khi vệ sĩ giải thích thì mới biết đó là bang phải được Âu Dương Lãnh lập ra rất nhiều năm về trước, được đặt tên là bang Lãnh Thiên.

Vu Thiện rất ngạc nhiên, nói cho cùng chả ai nghĩ tới Âu Dương Lãnh ngoài tập đoàn Âu Dương còn có thân phận khác đó chính là đứng đầu thế lực hắc bang thành phố S. Không biết bang Lãnh Thiên có trụ sở ở đây hay không, thế nên Vu Thiện không dám liều mình đi ra ngoài, cũng không biết kế hoạch của Kinh Sở có bị nhìn ra hay không. Khi cô bay lơ lửng giữa bầu trời mới biết kế hoạch của Kinh Sở, là phái một người có vóc dáng gần giống mình để cải trang thành mình, thu hút sự chú ý của Âu Dương Lãnh.

Chuyện đã qua một tuần, Âu Dương Lãnh chắc cũng đã buông tha tìm kiếm mình rồi? Vu Thiện nghĩ, không phải là cô có thể đi ra ngoài hoạt động rồi sao? Rốt cuộc ước mơ tha thiết đi tới Paris, cô muốn cảm thụ sự lãng mạn và sức hấp dẫn của Paris. lqdon

Buổi chiều, vệ sĩ nhận điện thoại trước cửa, là Kinh Sở gọi tới, xác định xem Vu Thiện có an toàn hay không, vệ sĩ khẳng định với Kinh Sở là Vu Thiện không sao, Kinh Sở mới yên tâm.

Vu Thiện ngủ trưa xong nằm chán ngời trong ghế quý phi, nhìn bầu trời thênh thang bên ngoài, nghĩ tới thời gian mới tới chỗ này, mình rất không quen, nôn gần hai ngày, cô cho là mình mang thai, vì lúc trước có nhà thám tử ở cách vách nhà cô, con gái bà ấy mang thai cũng có triệu chứng như thế này, ăn rồi nôn, nôn rồi ăn.

Khi đó cô rất sợ, cũng không biết phải làm sao, sau vệ sĩ đề nghị cô đi khám bác sĩ, cô ôm tâm tình thấp thỏm bất an đi theo vệ sĩ tới bệnh viện, rất may kết quả khiến cô hài lòng, cô không mang thai.

Mỗi ngày sống ở đây không phải là cách hay, cô muốn trở thành nhà thiết kế mới đi tới chỗ này, nếu như vì muốn trốn tránh Âu Dương Lãnh mà bỏ qua cơ hội này, như vậy cô sẽ tiếc nuối cả đời.

Không được, cô không muốn kết quả như thế, cho dù không thành công nhưng ít nhất cô không nuối tiếc, nghĩ là làm, cô đứng dậy đi thẳng xuống lầu, chỗ này rất yên tĩnh, bên ngoài đều là rừng cây, bên trong là một tòa nhà ba tầng có kiến trúc phương Tây.

Bên trong thiết kế rất tinh xảo, nhìn ra chủ nhà có tâm hồn nghệ thuật.

Cô bước theo cầu thang xoay tròn, hai vệ sĩ đứng ở cửa thấy cô xuất hiện lập tức tiến lên đón: “Cô Vu, cô muốn đi ra ngoài à?”

“Ừ, sao các anh biết?” Vu Thiện kinh ngạc, ngay cả việc mình muốn gì bọn họ đều biết ư?

“Tổng giám đốc nói, bắt đầu từ hôm nay cô Vu có thể tự do hoạt động.” Vệ sĩ trả lời, tổng giám đốc nói tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương không biết cô Vu ở chỗ này, có thể yên tâm sinh sống.

“Thật sự tốt quá.” Vu Thiện rất vui sướng, dù sao không cần ở đây nữa, cô cũng có thể thực hiện giấc mơ của mình rồi. “Vậy bây giờ tôi muốn đi ra ngoài.”

“Được, cô Vu, chúng tôi đi lấy xe.” Vệ sĩ hai nói, xoay người đi lấy xe.”

“Oh, cần phải lái xe đi ra ngoài sao? Ở đây cách nội thành rất xa ư?”

“Đúng vậy, cô Vu, chỗ này là trang viên vùng ngoại ô, muốn đi ra ngoài cần phải lái xe tầm hai giờ.” Vệ sĩ một nói.

“Oh, không thể ở trong khu nội thành sao?” Hàng ngày cô có thể tìm kiếm linh cảm ở đường phố, chỗ này muốn đi ra ngoài thật sự rất xa, mặc dù phong cảnh rất đẹp.

“Không thể, tổng giám đốc nói cô Vu cần sống cách xa thành phố, không để người bang Lãnh Thiên phát hiện ra.”

“Không phải ở đây không có người của bang Lãnh Thiên à?” Không phải vừa bảo cô có thể tự do ra vào ư? Chẳng lẽ Âu Dương Lãnh biết mình ở chỗ này?

“Sợ có người bắt gặp cô.”

“Ừ, vậy phiền các anh.”

Vu Thiện cũng lo lắng, dù sao cũng sợ Âu Dương Lãnh tìm được.

“Không phiền.” Vệ sĩ 1 trả lời, “Mời cô Vu lên xe.”

Vừa lúc vệ sĩ 2 lái xe tới cửa, Vu Thiện và vệ sĩ 1 đi về phía anh ta, ba người ngồi lên xe sau đó đi vào khu nội thành thành phố Paris.

“Cô Vu, cô muốn đi đâu?” Vệ sĩ 1 hỏi,

“Không biết, có chỗ nào biểu diễn kịch không?” Nhìn đường phố xa lạ bên ngoài, cô chưa từng tới đây, không biết ở đâu có thể xem biểu diễn!

“Có, hôm nay vừa đúng lúc có buổi biểu diễn thời trang, bây giờ chúng ta qua vẫn còn kịp giờ.” Vệ sĩ hai vừa xem máy tính vừa nói, anh ta tìm kiếm thời gian biểu diễn thời trang và địa điểm.

“Tốt quá, tôi có thể xem thiết kế thời trang đang thịnh hành.” Vu Thiện rất vui, dường như đã thấy một buổi biểu diễn thời trang trước mắt.

“Vâng, vậy chúng ta đi xem đã.” Vệ sĩ 1 nói, cô Vu này là phu nhân của tập đoàn Âu Dương, thì ra lại là một người dễ chung sống như vậy, bình dị gần gũi, không hề làm ra vẻ.

“Còn có thể nhìn phong cảnh xung quanh.” Vệ sĩ 2 nói, bọn họ đều có may mắn được đi theo Vu Thiện mới tới thủ đô Paris, gặp được người chủ tốt như vậy.

“Ừ, cảm ơn hai người.” Nếu như không có bọn họ, một mình mình sợ rằng rất khó sinh tồn ở chỗ này.

“Là chúng tôi nên cảm ơn cô Vu mới đúng, nhờ cô chúng tôi mới có thể tới chỗ này chơi.” Vệ sĩ 1 nói, cảm kích liếc mắt nhìn Vu Thiện, cô rất tốt.

“Ồn nghĩa gì đâu, chúng ta là bạn bè mà.” Vu Thiện cười khẽ, mặc dù bọn họ là vệ sĩ bảo vệ cô, nhưng cũng là bạn bè của cô.

Ba người nhìn nhau cười một tiếng, giờ phút này ba người đã trở thành bạn tốt.

Xe đến địa điểm biểu diễn thời trang, vì biểu diễn nên dòng người bắt đầu chuyển động, vệ sĩ 1 đi mua vé cho cô và vệ sĩ hai. Hai người là anh em, làm việc cho Kinh Sở lâu rồi, vệ sĩ 1 là anh trai, gọi là Pháo Đầu, vệ sĩ 2 là em, gọi là Thiết Đầu. Đầu hai người đều lớn, nhưng làm việc rất nghiêm túc.

Rất nhanh, Pháo Đầu quay lại, trên tay là ba tấm vé, Vu Thiện cao hứng nhất, cầm tấm vé cười khúc khích, nếu như không phải Pháo Đầu giục cô đi vào thì cô vẫn còn đứng cười.

Sau khi ba người đi vào, tìm một chỗ có thể gần vị trí sân khấu, Vu Thiện muốn nhìn rõ một chút, cô muốn dùng đầu để nhớ, bất tri bất giác buổi biểu diễn đã kết thúc, Vu Thiện cảm thấy thỏa lòng mong ước. Trên đường về cô lấy giấy bút ra, ghi nhớ từng đặc điểm của những bộ trang phục kia, cẩn thận vẽ lại.

“Đi thôi, bây giờ chúng ta vẫn chưa thể ở bên ngoài lâu được.” Pháo Đầu thấp giọng nói, nhìn xung quanh, Vu Thiện hiểu, cô gật đầu: “Bây giờ chúng ta đi về thôi.”

Ba người đi trên đường, cho đến khi xe chạy không có gì khác thường Vu Thiện mới an tâm, Thiết Đầu nhìn ra Vu Thiện căng thẳng, anh ta cười nói: “Cô Vu đừng khẩn trương, chúng tôi rất cẩn thận.”

“Tôi biết, nhưng tôi vẫn còn lo lắng người kia.” Vu Thiện cắn môi nói, nỗi đau buồn hiện nhàn nhạt giữa hai hàng lông mày, không biết Vu Thành có bị dính lú không?

Ngày từng ngày trôi qua, không xảy ra chuyện gì, Vu Thiện và vệ sĩ thường xuyên đi ra ngoài, ba người nhanh chóng quen thuộc đường phố Paris, Vu Thiện lại thường xuyên đề ý biểu diễn thời trang, nếu có buổi diễn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Ngày hôm đó Vu Thiện theo vệ sĩ đi ra ngoài như bình thường, còn bọn họ cũng rất thích ở chung một chỗ với Vu Thiện, ba người vừa thay giày xong ở cửa, chuẩn bị lên xe đi ra ngoài, chợt điện thoại bên trong phòng vang lên, Vu Thiện nghỉ ngơi, nhưng Pháo Đầu vội quay vào chạy đi nghe máy: “A lô?”

“Là tôi, thời gian qua bên kia thế nào?” Kinh Sở hỏi, giờ phút này về mặt anh mệt mỏi nằm ngửa trên ghế da cao cấp, trên gương mặt tuần tú hiện đầy vẻ mệt mỏi, máu hiện trong hốc mắt, rõ ràng là mấy ngày mấy đêm không được nghỉ ngơi.

Chu Minh đứng ở bên cạnh, cầm sổ sách trong tay, vừa nhìn vừa để ý đến cuộc điện thoại của tổng giám đốc. Kể từ sau khi Vu Thiện rời đi, việc buôn bán của tập đoàn Sở thị bắt đầu bị tập đoàn Âu Dương chèn ép, còn tập đoàn Âu Dương dường như cho rằng phu nhân của bọn họ rời đi là do Sở thị âm thầm sắp xếp.

Gần đây có rất nhiều công ty rơi rớt phá hợp đồng với Sở thị, nguyên nhân không rõ, cho dù phải bồi thường cũng muốn phá vỡ hợp đồng, mặc dù Sở thị không quan tâm những vụ buôn bán đó, nhưng nếu cứ kéo dài như vậy thì Sở thị sẽ không chịu nổi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Kinh Sở có vẻ mệt mỏi như thế mà cũng phải ở lại Sở thị, không muốn để tập đoàn Âu Dương chèn ép mãi. Thật không ngờ rằng Vu Thiện rời đi lại kích động Âu Dương Lãnh tấn công Sở thị. Trước giờ hai tập đoàn vẫn như nước với lửa, nhưng cũng sống yên ổn với nhau, còn bây giờ vì Vu Thiện mà hai tập đoàn bắt đầu đấu đến anh chết tôi sống.

Mặc dù tập đoàn Âu Dương không tìm được chứng cứ chứng minh mình đưa Vu Thiện đi, nhưng cũng không được bao lâu nữa Âu Dương Lãnh sẽ biết, thế lực bóng đêm của bang Lãnh Thiên không thể coi thường: “Tổng giám đốc, rất tốt, thời gian qua cô Vu rất vui vẻ.” Pháo Đầu nói đúng, không nhìn ra Vu Thiện không vui.

“Vậy thì tốt rồi.” Giọng Kinh Sở nghe cảm giác rất mệt mỏi, song Pháo Đầu không dám hỏi.

“Có phát hiện bang Lãnh Thiên hoạt động ở Paris hay không?” Kinh Sở vẫn lo lắng, dù sao thế lực của bang Lãnh Thiên rất khổng lồ.

Vu Thiện thấy Pháo Đầu cung kính nói với người trong điện thoại thì biết là Kinh Sở, trong khoảng thời gian này hơi bận rộn quên cả nói cảm ơn với Kinh Sở, nếu giờ anh gọi điện thoại tới mình cũng phải bày tỏ một chút, vì thế cô đi tới bên cạnh Pháo Đầu, ý bảo anh ta đưa điện thoại cho mình.

Pháo Đầu đưa điện thoại cho Vu Thiện, anh ta đứng bên cạnh: “A lô, là em.”

“Thiện Nhi, gần đây em khỏe không?”

“Cảm ơn anh đã giúp em, nếu không em sẽ không có cuộc tốt như vậy.”

Rời khỏi Âu Dương Lãnh là lựa chọn sáng suốt, cho dù nửa đêm nằm mơ cũng sẽ thấy vẻ mặt Âu Dương Lãnh mang theo vẻ mệt mỏi đi tới bên cạnh mình, cô lại thức giấc, sau đó thì không ngủ được, trong đầu đều là bóng dáng của Âu Dương Lãnh và hình ảnh khoảng thời gian cô ở nhà Âu Dương.

“Muốn cảm ơn tôi thế nào?” Kinh Sở nghe thấy giọng cô, tinh thần hơi phấn khởi, nhẹ giọng nói.

“Anh muốn quà gì? Em gửi cho anh.” Vu Thiện cười nhàn nhạt nói, bây giờ Kinh Sở là ân nhân của cô, có yêu cầu gì cô cũng sẽ hoàn thành.

“Ừm, vậy tự em nghĩ đi, tôi muốn bí mật.” Kinh Sở cong môi, gương mặt tuấn tú phát ra hơi thở ôn hòa, Chu Minh đứng bên cạnh cũng cảm giác Kinh Sở thay đổi.

Anh ta nghi ngờ quay đầu nhìn Kinh Sở, đôi môi khẽ nhấp nháy, miệng khép lại mấy lần muốn nói gì đó, cuối cùng lại không nói, tựa đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Được rồi, em làm xong sẽ gửi cho anh.” Trong đầu cô tự động nghĩ tới quà gì thì phù hợp với thân phận của Kinh Sở, cô không có quá nhiều tiền, không thể mua đồ đắt tiền được.

“Không cần cao sang, chủ yếu là tâm ý.” Dường như Kinh Sở biết cô đang nghĩ gì, khóe miệng nâng lên, tâm tình tốt mà trước nay chưa từng có.

“Vâng, em biết.”

“Gần đây em sống thế nào?” Kinh Sở quan tâm hỏi, xa cách quê hương của mình nhất định rất nhớ nhà.

“Rất tốt, đừng lo lắng.”

Hiện giờ cô đã quen.

“Vậy em đi chơi đi, có thời gian tôi sẽ tới thăm em.” Nếu như Âu Dương Lãnh bỏ qua cho Sở thì, anh nhất định có thời gian.

“Vâng, em cúp máy.” Vu Thiện nhàn nhạt nói, thời gian quả thực không còn sớm, cô còn phải đi tham dự một buổi biểu diễn thời trang, còn có tiệc thời trang nữa.

“Ừ.” Kinh Sở cúp máy trước, anh lo mình sẽ không nhận được muốn nói chuyện nhiều với Vu Thiện hơn. Haizzz, Kinh Sở rủ mắt, không biết đang suy nghĩ gì.

Vu Thiện cúp máy, vội vàng đi ra cửa, thời gian không còn kịp, cô muốn đi gặp một người, người này có ảnh hưởng sâu sắc với cô trong giới thời trang sau này.

“Nhanh lên một chút.” Vu Thiện ngồi lên xe bảo Thiệt Đầu lái xe, Thiệt Đầu đợi cô ngồi xong, xe giống như mũi tên lao nhanh về phía trước.

Một ngày này Vu Thiện thu hoạch rất phong phú, thiết kế cô gửi đi nhận được lời khen từ một nhà thiết kế bậc thầy, còn bảo cô tới phòng thiết kế của ông thử thiết kế một bộ trang phục.

Cô rất cao hứng, ý trong lòng vị thiết kế này là, con đường thiết kế rất gần với cô rồi! Không uống công tới Paris một chuyến, trong lòng cô tràn đầy ảo tưởng với tương lai, ngày ngày bận rộn trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Chương 92.2

Âu Dương Lãnh vẫn phái người theo dõi Kinh Sở, cũng có người đi qua chỗ Kinh Sở làm, mỗi một chi tiết đều không thể bỏ qua, nhưng dường như Sở thị biết hành động của bọn họ, lần nào cũng không để lộ sơ hở.

“Tổng giám đốc, trong khoảng thời gian này hàng ngày tổng giám đốc Sở thị đều chạy hai bên nhà và công ty, không có bất kỳ sự khác thường nào.” Hắc Mộc cầm tài liệu điều tra đặt trước mặt Âu Dương Lãnh, trong khoảng thời gian này bất kỳ chuyện gì của Sở thị cũng biết một rõ hai ràng, vì trong đó có người của bang Lãnh Thiện.

“Ừ, thời gian này cực khổ rồi, tạm thời dừng lại đi.” Giọng mệt mỏi của Âu Dương Lãnh truyền đến, đã một tháng, Vu Thiện quả thực biến mất không thấy, anh phải người đi theo dõi mộ phần của mẹ cô, cho rằng cô sẽ xuất hiện, ai ngờ cho tới giờ này vẫn không nhìn thấy người đâu.

“Nhưng...” Tổng giám đốc bỏ qua? Hắc Mộc rất kinh ngạc, lúc ấy anh khăn trương như vậy mà mới một tháng tổng giám đốc đã buông tha, không giống tác phong của tổng giám đốc.

“Cậu bảo bọn họ dừng lại đi, không cần giống trống khuya chiêm tìm nữa.”

“Vâng, em biết rồi.” Lúc này Hắc Mộc mới ý thức được hành động của người trong tập đoàn Âu Dương quá hùng mạnh, đánh rần động cỏ, khó trách cả một tháng tập đoàn Sở thị không lộ chút ý tứ nào!

“Đi xuống đi.” Quả thực Âu Dương Lãnh rất mệt mỏi, mấy ngày liên tiếp vì tìm Vu Thiện mà rất ít chợp mắt, cũng không về nhà lớn của họ Âu Dương, áo com-đề giải quyết ở đây, nơi này có một gian phòng cho anh nghỉ ngơi.

Chỉ cần trở về nhà Âu Dương, khắp nơi phảng phất như có thể thấy bóng dáng Vu Thiện, tựa như mùi cô vẫn còn trong mũi, chỗ nào cũng tràn đầy hơi thở của cô, nhưng người cô cứ không thấy, khiến anh không biết làm thế nào.

Chưa bao giờ cảm thụ nhớ nhưng một người như thế này, anh không hiểu tại sao Vu Thiện lựa chọn rời khỏi anh, suy nghĩ của cô Âu Dương Lãnh không thể nào biết được, mà anh cũng không biết Vu Thiện đang muốn làm gì.

Nếu như không phải nhờ nhà thiết kế này thì cô không thể tiếp xúc sâu hơn với giới thiết kế, cô đi theo ông tới chỗ thiết kế gặp những nhà thiết kế khác, những người đó cũng đều là những nhà thiết kế có tên tuổi.

Thỉnh thoảng cô cảm thán, vị thiết kế nổi tiếng là một người hơn sáu mươi tuổi, là người hòa nhã dễ gần, thích nhìn hậu bối phấn đấu vì mơ ước.

Cho nên mới nhìn trúng thiết kế của Vu Thiện, thiết kế của cô không giống với những người đó, chỉ biết thiết kế trang phục xa hoa. Thiết kế trang phục của cô có hơi thở, tựa như tác phẩm trước mắt này, quan niệm nghệ thuật khiến ông hứng thú.

“Sư phụ, sao thấy rảnh rồi đến thăm em?” Vu Thiện rất cao hứng, hiện giờ cô đã là học trò của nhà thiết kế nổi tiếng Mạch Tư Nhiên, làm việc trong phòng của ông.

“Thiện Nhi, đừng để mệt như vậy, chuyện thiết kế có rảnh rồi thì hãy làm.” Mạch Tư Nhiên yêu thương nhìn cô, đi vào phòng làm việc của ông, gần như chuyện gì Vu Thiện cũng đều làm, hơn nữa làm rất khá.

“Vâng, con biết rồi, sư phụ ngồi đi.” Cô mang ghế đặt phía sau Mạch Tư Nhiên, cô thật sự rất thích nhà thiết kế nổi tiếng này, ông dạy mình rất nhiều thứ.

“Thiện Nhi, ta không ngồi đâu, còn có chuyện phải đi ra ngoài.” Mạch Tư Nhiên áy náy nói, ông hẹn một người bạn cũ, lâu lắm rồi không gặp.

“Vâng, được ạ, vậy sư phụ đi đi.” Vu Thiện mỉm cười nói, sư phụ bận rộn như thế mà có thể bớt chút thời gian tới thăm mình, xem như là có lòng rồi.

“Thiện Nhi, phải biết nghỉ ngơi.” Mạch Tư Nhiên nói xong rồi đi, nhìn bóng dáng sư phụ già, Vu Thiện lắc đầu một cái, cô có rất nhiều chuyện mà cần cố gắng mới có thể thực hiện mơ ước được.

Những ngày sau trôi qua rất nhanh, đảo mắt cô đã sống ở Paris nửa năm, hàng ngày tới phòng thiết kế thiết kế trang phục và hoàn thành bản mẫu. Đáng giá nhất chính là thiết kế trang phục của cô được một công ty đồng phục địa phương nhìn trúng, đề nghị cô thiết kế trang phục cho bọn họ, bọn họ trả thù lao rất cao, đủ cô sống lâu dài ở đây.

Vệ sĩ vẫn sống cùng cô từ trước đến giờ, giống như người một nhà, hàng ngày họ sẽ làm bạn bên cạnh cô, phụ trách mua thức ăn, Vu Thiện nấu ăn, cuộc sống hàng ngày rất bình yên.

Mà cuộc sống vốn bình yên đó bị phá vỡ khi Kinh Sở xuất hiện, không, là náo nhiệt. Gần một năm sau, Kinh Sở đột nhiên xuất hiện trước mặt khiến Vu Thiện kinh ngạc quên cả phản ứng, ngơ ngác nhìn anh.

Sao anh lại xuất hiện ở đây? Còn nhớ ngày cô tới Paris được một tháng, gửi một phần quà về cho anh thì bọn họ chưa từng liên lạc, nhưng không biết vệ sĩ có liên lạc với anh hay không, cô không thấy bọn họ gọi cho anh.

“Sao thấy tôi ở đây ngạc nhiên à?” Kinh Sở mỉm cười đến gần cô, gương mặt vẫn tuấn tú như cũ trở nên thành thực hơn rất nhiều, đôi mắt thâm sâu chăm chú nhìn cô, vóc người như cao hơn.

“Anh... Sao anh đột ngột xuất hiện?” Vu Thiện vẫn còn thần thờ, hai mắt nhìn gương mặt hơi gầy trước mắt: “Anh gầy đi, có phải không nghỉ ngơi nhiều?”

“Thiện Nhi đang quan tâm tôi sao?” Kinh Sở cong môi, cười như không cười nhìn cô, cặp mắt chớp chớp sáng lên: “Thiện Nhi, em biết không, tôi rất nhớ em.” Nếu như không phải sợ Âu Dương Lãnh phát hiện, anh đã sớm đến thăm cô.

“Vâng, cảm ơn anh đã giúp em.” Vu Thiện mỉm cười, nhưng những lời này của cô làm lòng Kinh Sở dậy sóng, ánh sáng trong mắt thoáng chốc biến mất: “Phải không? Vậy em muốn báo đáp tôi thế nào?” Kinh Sở nhìn Vu Thiện nghiêm mặt nói, anh cảm giác tim có chút khó chịu.

“Vậy giờ em đi về chuẩn bị một bữa cơm phong phú được không?” Vu Thiện rất cao hứng, Kinh Sở ngoài có ơn với cô thì là thầy dạy vỡ lòng cho cô, nếu như không nhờ anh, sao mình ở đây được.

“Được.” Kinh Sở cười nhạt, vui vẻ không đạt trong đáy mắt, Vu Thiện không phát hiện ra. Cô vui sướng đóng cửa phòng thiết kế dẫn Kinh Sở đi về phòng mà Kinh Sở chuẩn bị cho cô, cách nơi này không xa.

“Sao anh rảnh rồi tới đây? Bên kia thế nào?” Đã lâu lắm rồi cô không muốn biết những chuyện đã xảy ra ở thành phố S, nhưng chắc là sẽ không quên.

“Rất tốt, công ty lớn như Sở thị, không có tôi cũng có thể hoạt động.” Vì nhanh chóng tới thăm cô, anh cố gắng làm việc, vừa lúc mới bắt đầu tập đoàn Âu Dương lại âm thầm tạo áp lực khiến Sở thị mất đi rất nhiều khách hàng. Sau có thể phát hiện Sở thị không tham gia vào chuyện Vu Thiện bị mất tích, nên không chen ép nữa, làm Sở thị dễ thở hơn.

“Ừm, vậy thì tốt.” Vu Thiện mở cửa để Kinh Sở đi vào. Kinh Sở nhìn phòng trước mắt, vì Vu Thiện không thích ở vùng ngoại ô nên Kinh Sở bảo người chuẩn bị chỗ ở trang nhã ấm áp này, nhưng nơi này không phải là khu vực ngoại thành cho nên chỗ hơi hẹp, thoát nhìn rất nhỏ. Hiện tại Kinh Sở thấy nơi này quả thực có cảm giác gia đình, trái tim đập mạnh vì hai chữ này, đã lâu lắm rồi anh không cảm thụ được hai chữ gia đình.

Bên trong rất hỗn loạn, nhưng cũng không phải đồ đạc bày khắp nơi, mà là rất có không khí gia đình.

“Ngại quá, vì không có ai nên không kịp dọn dẹp.” Vu Thiện nhìn theo tầm mắt anh, thấy bên trong nhà hơi lộn xộn, cho rằng Kinh Sở mất hứng.

Hôm nay ra cửa sớm, không có thời gian dọn chén ăn buổi sáng, còn Pháo Đầu và Thiết Đầu cũng không dọn dẹp, cô vừa đi vào trong dọn vừa oán trách.

“Không sao.” Kinh Sở nhìn bóng dáng bận rộn của cô nói, nhìn chăm chăm vào bóng lưng cô Kinh Sở chợt nghĩ tới cảnh cô dọn dẹp phòng ốc cho mình, giống như người một nhà.

“Không được, anh là khách, sao có thể để anh chê cười.” Vu Thiện không ngừng dọn dẹp nên không nhìn thấy gương mặt tuần tú của Kinh Sở hoàn toàn tối xuống vì chữ khách kia, tại sao cô lại nói như vậy? Chẳng lẽ trong lòng cô mình chẳng có chút trọng lượng nào?

“Tổng giám đốc? Tổng giám đốc tới sao?” Pháo Đầu và Thiết Đầu cùng đứng ở cửa, bọn họ tròn tròn mắt, bộ dạng không thể tin, tròn mắt không ngừng xoay chuyển, dĩ nhiên bọn họ bị giật mình, họ chưa từng nghĩ tới tổng giám đốc sẽ xuất hiện.

“Đứng đó làm gì? Còn không đi giúp một tay?” Kinh Sở rất không vui, giọng lạnh lùng cứng rắn nhìn vệ sĩ đứng ở cửa, phái bọn họ tới là để bảo vệ Vu Thiện, còn bọn họ lại ở chỗ này hưởng thụ?

“Dạ!” Vệ sĩ cảm nhận tổng giám đốc không vui, lập tức đi vào trong nhà, dọn dẹp giúp một tay, Thiết Đầu len lén quay đầu liếc nhìn Kinh Sở, phát hiện anh hung hăng liếc bọn họ vội làm không ngừng tay, ánh mắt tổng giám đốc thật là khủng bố!

Công việc trong tay Vu Thiện cũng bị Pháo Đầu và Thiết Đầu đoạt lấy nên có chút không thích ứng, cô đứng lên lại thấy gương mặt tuần tú của Kinh Sở đen thui đang nhìn chăm chăm Pháo Đầu và Thiết Đầu, giống như bọn họ đắc tội anh, khó trách sao Pháo Đầu và Thiết Đầu tranh nhau làm việc.

“Anh làm sao vậy?” Vu Thiện đi tới trước mặt Kinh Sở, nghi ngờ hỏi, sao họ lại đắc tội anh ta?

“À, không có gì!” Kinh Sở lấy lại tinh thần lúng túng ho khan: “Không phải em muốn chuẩn bị bữa tối thịnh soạn để đón tôi sao?” Kinh Sở nói, đôi mắt không dám nhìn thẳng Vu Thiện, có phải anh biểu hiện không tốt không?

“Đúng vậy, thiếu chút nữa em quên mất.” Vu Thiện lúc này mới nhớ tới, cô còn chưa mua thức ăn, món ăn ở đây đều rất tươi ngon, đều là do những người ở quanh đây làm ra.

Sau khi ăn cơm xong, Vu Thiện không nhịn được hỏi: “Có phải anh có chuyện quan trọng gì nên tới đây không?” Kinh Sở thân là tổng giám đốc Sở thị, có rất ít thời gian rảnh.

“Tới thăm em không được à?” Kinh Sở cau mày, anh hiếm khi làm hết việc, anh đã dặn Chu Minh, có chuyện quan trọng thì giữ lại chờ anh về, chuyện không quan trọng thì anh ta có thể làm chủ.

Nhưng có một nguyên nhân, chính là có một người phụ nữ dây dưa, trong khoảng thời gian này bị cô ấy bám chặt không có tâm tư làm việc, cũng không nghĩ được gì, ban đầu là cô muốn chia tay.

Nghĩ đến cô ấy, tâm tình bất chợt càng thêm tồi tệ, giọng nói cũng thay đổi không được tốt: “Chẳng lẽ tôi không thể tới thăm em sao?”

“Ặc, không phải vậy, chỉ là anh xuất hiện hơi bất ngờ.” Vu Thiện không ngờ rằng Kinh Sở chợt nói chuyện như vậy, trong lúc nhất thời giọng nói trở nên mất tự nhiên, cuối cùng im lặng.

“Xin lỗi, có thể do tôi mệt mỏi.” Kinh Sở thấp giọng nói, đáng chết, lại nghĩ tới cô ta, đã tránh tới đây rồi tại sao còn có thể nhớ tới cô ta?

“Vậy anh đi nghỉ đi, trên lầu có phòng trống, Pháo Đầu và Thiết Đầu đã lên dọn dẹp phòng.”

“Ừ, vậy em cũng nghỉ sớm một chút.” Kinh Sở nhàn nhạt nói, đứng dậy đi lên lầu, nơi này thiết kế không tệ, phòng ốc không lớn khiến người ta có cảm giác ấm áp thoải mái.

Vu Thiện theo Kinh Sở đi lên lầu, trên lầu có tổng cộng bốn phòng, Pháo Đầu một phòng, Thiết Đầu một phòng, Vu Thiện một phòng, còn phòng trống để cho Kinh Sở.

“Các người đi ra ngoài đi.” Kinh Sở đứng ở cửa lạnh giọng nói, Pháo Đầu nhìn lên rồi vội vàng kéo Thiết Đầu đi ra cửa: “Tổng giám đốc nghỉ ngơi cho khỏe.”

“Anh làm sao vậy?” Vu Thiện có chút lo lắng hỏi, dù sao từ trước tới giờ Kinh Sở rất ít khi nổi giận với thuộc hạ của anh trước mặt cô.

“Không có gì, tôi hơi mệt.” Kinh Sở vừa nói vừa đóng cửa ngay trước mặt Vu Thiện. Kinh Sở nằm trên giường, đẩy lòng anh tức tối, khó có được khi tới đây, tại sao lại nhớ tới cô ấy? Không phải đã nói sẽ không nhớ cô nữa rồi sao?

Vu Thiện đứng trước cửa một lúc, cảm thấy hôm nay Kinh Sở phản ứng rất kỳ quái, từ đầu tới giờ anh luôn cho cô cảm giác như mây bay gió thoảng, sao hôm nay dễ dàng tức giận như vậy?

Cô lắc đầu một cái đi về phòng mình, hôm nay Kinh Sở xuất hiện rất đột ngột, cộng thêm hôm nay thiết kế mấy món đồ rất mệt mỏi, muốn nằm ngủ một giấc.

“Tổng giám đốc, hôm nay tổng giám đốc Sở thị Kinh Sở đi Paris.” Hắc Mộc đưa tài liệu tới trước mặt Âu Dương Lãnh, cả năm nay tổng giám đốc vẫn chưa buông tha tìm kiếm Vu Thiện, trong một năm này bất kể Kinh Sở có bí mật gì, giấu giếm sâu ra sao, tổng giám đốc cũng không bỏ qua.

Hôm nay tổng giám đốc Sở thị đột nhiên đi Paris, lại còn đi một mình, có chút kỳ cục, không có giao thiệp gì bên Paris, lần này anh ta đi rốt cuộc là vì sao?

“Điều tra nguyên nhân gì?” Âu Dương Lãnh nhận tài liệu, cẩn thận xem, một năm này Âu Dương Lãnh vẫn phái người đi theo Kinh Sở, bất kể là phương diện làm ăn hay là cuộc sống, anh đều biết, trực giác nói với anh việc Vu Thiện rời đi có liên quan tới Kinh Sở.

“Không rõ lắm, anh ta đi chỉ một mình.” Hắc Mộc cũng đang nghĩ, gần đây thời trang Sở thị có buôn bán gì với bên Paris đâu, anh ta đi Paris làm gì?

“Điều tra đi, phải biết điểm anh ta dừng chân.” Âu Dương Lãnh để tài liệu xuống, xoa ni tâm, một năm này thi thoảng anh cảm giác rất đau đầu, hiện tại đã lâu lắm rồi anh chưa về nhà Âu Dương, mỗi ngày đều ở công ty làm việc, nếu không thì chính là điều tra Vu Thiện ở đâu.

“Tổng giám đốc? Cần thuốc không?” Hắc Mộc lo lắng hỏi, chứng đau đầu của tổng giám đốc lại phát tác, mặc dù không phải đau quá, nhưng thấy tổng giám đốc đau đón anh ta cũng không chịu nổi.

“Không cần, cậu đi ra ngoài đi, tôi nghỉ ngơi chút là được rồi.” Biết Hắc Mộc lo lắng cho mình, anh cũng biết mình không nghỉ ngơi đủ, mới có thể dẫn đến bệnh đau đầu.

“Vâng.” Hắc Mộc nói xong xoay người đóng cửa rồi đi, để lại không gian cho tổng giám đốc, hi vọng lần này có thể tìm Vu Thiện về, như vậy tổng giám đốc mới tốt được. Anh ta biết hiện tại tổng giám đốc muốn tìm được Vu Thiện, bởi vì lúc trước Ninh Chân, mẹ Vu Thiện đã cầu xin tổng giám đốc chăm sóc tốt cho Vu Thiện, còn Vu Thiện biến mất rất có quan hệ với tổng giám đốc.

Sau khi Hắc Mộc đi Âu Dương Lãnh nhắm mắt lại, muốn nghỉ ngơi, nhưng vừa nhắm mắt lại trong đầu đều là bóng dáng Vu Thiện, cô rời đi một năm, tại sao khuôn mặt cô vẫn rõ ràng như vậy, giống như mới gặp cô hôm qua.

Lần đó sau khi Âu Dương Văn đi tới, anh lập tức về gặp ông nội, ông nội lại muốn anh đi tìm người phụ nữ khác để kết hôn, quên Vu Thiện đi! Anh không muốn lớn tiếng hét lên, cũng không thể tin ông nội lại là người như vậy.

Cho dù anh không thích Vu Thiện cũng không nên như vậy chứ? Dù nói thế nào thì Vu Thiện ở cùng anh là bởi do anh ép buộc, nếu như ban đầu không phải anh nói muốn thù kẻ tập đoàn Âu Dương thì phải lấy vợ, còn Vu Thiện vừa đúng lúc là sự lựa chọn của anh.

Bọn họ ở chung một chỗ cũng nửa năm, lại đứt quãng, hôn nhân dừng lại ở đây, sao ông nội muốn mình tìm người phụ nữ khác! Ông nội nói cho anh biết, vốn ông không thích Vu Thiện, mà qua nửa năm rồi, cô chẳng những không mang thai lại còn mất tích, nhà Âu Dương không cần phụ nữ như vậy!

Âu Dương Lãnh cũng xác định rõ với ông nội, ngoại trừ Vu Thiện thì anh sẽ không cưới ai! Ngày đó hai ông cháu cãi nhau một trận to, cũng vì chuyện Âu Dương Văn khiến chuyện càng ác liệt hơn, ông nội thể mà oán giận anh, không cho Âu Dương Văn tham gia công việc của tập đoàn Âu Dương.

Âu Dương Văn bên cạnh cũng có khuyên can, nhưng Âu Dương Lãnh không cảm kích rồi đi trước, mới ngừng cuộc chiến giữa hai ông cháu.

Bây giờ Âu Dương Văn đã là quản lý cấp cao trong tập đoàn Âu Dương, nếu ông nội hi vọng anh như vậy, vậy thì anh thuận ý là được, nhưng tốt nhất Âu Dương Văn đừng làm chuyện gì quá đáng, đừng tưởng rằng cậu ta nói gì trước mặt ông nội anh không biết, đừng để anh biết cậu ta muốn làm gì sau lưng anh.

Nếu như Vu Thiện quả thực trốn ở Paris như vậy anh nhất định sẽ đưa cô về, sau này không để cô rời đi, nếu như cô không có ở đây, bất kể thế giới rộng bao nhiêu anh cũng sẽ tìm được cô, ngoại trừ mẹ cô giao phó, còn là vì mình.

Vu Thiện tỉnh lại vào sáng sớm, từ ngày tới đây cô luôn dậy sớm để chuẩn bị đồ ăn sáng, vì ăn sáng ở bên ngoài không ngon, Pháo Đầu và Thiết Đầu rất kén ăn cho nên cô biết làm nhiều món mà bọn họ thích, ngày hôm qua Kinh Sở tới, cô muốn nấu một bữa sáng ngon tuyệt cho anh ăn.

Lúc Kinh Sở thức dậy, mở cửa đã ngửi thấy mùi thơm nồng của cháo, hấp dẫn anh đưa chân bước xuống lầu, đi xuống lầu nhìn đồng hồ treo tường đã là tám giờ sáng.

Trong phòng bếp truyền tới tiếng nô đùa, Kinh Sở theo tiếng cười đi tới, thấy Vu Thiện mặc tạp dề đang thử cháo, trong phòng bếp tỏa ra mùi thức ăn thơm phức làm bụng Kinh Sở thèm rỏ lên.

Nhìn hình ảnh trước mắt rất kích thích anh, rất nhiều năm trước lúc anh còn là đứa trẻ, mẹ làm bữa ăn sáng như thế này cho ba và anh, một nhà ba người cùng ăn sáng, hình ảnh này khiến anh rất nhớ.

Bộ dạng Vu Thiện mặc tạp dề in sâu trong lòng Kinh Sở, đáy lòng có thứ gì đó tan vỡ, trong đầu ảo tưởng một người phụ nữ làm bữa tối trong nhà anh, đáng về người phụ nữ đó chính là Vu Thiện.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Tự Mình Đi Tìm

“Anh đừng uống, anh vẫn còn nhớ Vu Thiện?” Bên trong quầy rượu, Âu Dương Văn buồn rầu uống rượu, ngồi bên cạnh là một người có khí chất ưu nhã, nhưng động tác thô lỗ tên Lam Nguyệt. Cô ta mắt hướng nhìn chăm chăm Âu Dương Văn, người phụ nữ kia mắt tích cũng đã một năm, tại sao Âu Dương Văn vẫn còn nhớ tới cô ta? Tại sao ngay cả liếc mắt cũng không nhìn cô ta? Rốt cuộc cô ta chưa tốt chỗ nào?

Âu Dương Văn không nói gì, ly rượu trong tay không ngừng đưa lên miệng, hoàn toàn không nghe lời Lam Nguyệt nói, mắt anh ta vẫn nhìn về phía đám người ồn ào phía trước, đây là câu lạc bộ Mê Hoặc, là nơi sự điên cuồng về đêm thể hiện rõ rệt vô cùng.

“Rốt cuộc anh nghe em nói hay không?” Cô ta đưa tay đoạt lấy ly rượu trong tay anh ta, cô ta bị Âu Dương Văn lơ là đủ rồi, bọn họ đã đính hôn, lại còn được bố mẹ hai bên tán thành, chỉ thiếu điều kết hôn thôi.

“Đưa tôi.” Lúc này Âu Dương Văn mới đối mặt với cô, nhưng ánh mắt vẫn lạnh như băng, dường như không có chút nhiệt độ, nếu như không phải cần lợi dụng cô ta, anh ta mới không để cô ta lảng vảng bên cạnh người mình.

“Vâng, sẽ đưa, nhưng anh không được thờ ơ với em nữa.” Lam Nguyệt thỏa hiệp, đưa ly rượu trong tay cho anh ta, có lúc cô ta rất sợ bộ dạng Âu Dương Văn nổi giận, như thế khiến cô ta cảm thấy sợ hãi, có lúc Âu Dương Văn lại dịu dàng, đối xử với cô ta tốt vô cùng, thật sự không hiểu nổi tính tình Âu Dương Văn. Lê, quý.Đôn

“Tiên sinh Âu Dương, xin chào anh.” Một người đàn ông cao lớn đi tới trước mặt Âu Dương Văn vươn tay đưa tài liệu trong tay cho anh ta, Âu Dương Văn ngẩng đầu, nhìn rõ người đàn ông trước mặt là ai, sau đó nhận lấy và nói: “Cút.”

Người đàn ông vẫn đứng im, trực tiếp ngồi xuống phía đối diện Âu Dương Văn, khoe miệng rất vui vẻ, Âu Dương Văn cầm tài liệu nhưng không vội mở, giọng nói lại hướng về phía Lam Nguyệt bên cạnh: “Cút!”

“Cái gì?” Lam Nguyệt nghi mình nghe nhầm, Âu Dương Văn muốn mình rời khỏi đây? Tại sao? Mới vừa rồi cô ta còn tưởng rằng muốn người đàn ông kia đi, thì ra là muốn mình đi?

“Đừng để tôi nói đến lần thứ ba!” Sắc mặt Âu Dương Văn đã rất khó coi, nếu người phụ nữ này không có chút giá trị, thì anh ta muốn đá văng cô ta ra ngoài.

“Ồ, vậy tôi đi trước.” Cho dù trong bụng không hài lòng, nhưng trước mặt Âu Dương Văn đang tức giận, Lam Nguyệt cũng không dám nói thêm gì, dù sao bây giờ Lam thị vẫn phải dựa vào Âu Dương Văn. Nếu như không phải một năm trước anh trai đắc tội với tập đoàn Âu Dương, bị Âu Dương Lãnh chen ép thì sẽ không khiến nội bộ tổn thất nghiêm trọng, mặc dù sau đó Âu Dương Lãnh không chen ép nữa, và anh trai cũng cố gắng học tập quản lý công ty, nhưng nội bộ vẫn không coi trọng như trước.

Lam Nguyệt đứng lên, mắt to xinh đẹp hung hăng nhìn người đàn ông ngồi trước mặt Âu Dương Văn, đều do người này, nếu không phải anh ta thì tôi nay Âu Dương Văn nhất định là của mình.

Người đàn ông đáp trả bằng nụ cười xấu xa, nụ cười kia rất chướng mắt khiến khuôn mặt xinh đẹp của Lam Nguyệt càng tối xuống, không ngờ tên đàn ông này có thể giễu cợt cô như vậy, Lam Nguyệt tức giận hất đầu rồi đi.

Âu Dương Văn chăm chú nhìn tài liệu trong tay, không nhìn thấy hành động của Lam Nguyệt và người đàn ông đó, nếu nội dung tài liệu là thật, như vậy thì anh ta... có thể có căn cứ chính xác để dựa vào.

“Đây là thật?” Âu Dương Văn khép tài liệu trong tay, trông mắt hiện lên ánh sáng, giống như có thể đoán trước chuyện sẽ kết thúc tốt đẹp, còn anh ta sẽ dưới một người trên vạn người.

“Anh không tin tôi?” Chân mày đẹp của người đàn ông bắt mắt nhíu lại, đây là chứng cứ trải qua hai năm anh ta mới tìm được, năm đó người không chết thì cũng chẳng biết đi chỗ nào rồi, phần tài liệu này khó cỡ nào mới có.

“Ừ, cậu muốn bao nhiêu tiền thù lao?” Âu Dương Văn đặt tài liệu trong tay xuống, thờ ơ nhìn người đàn ông đối diện, thuận tay cầm ly rượu bên cạnh lên, nhấp nhả nhấp một ngụm, lúc đầu tìm anh ta giúp một tay là đúng.

“Đưa tôi.” Người đàn ông nói một câu, ánh mắt lướt qua Âu Dương Văn, trực tiếp bắn về phía quầy bar nâng ly với một người phụ nữ, người phụ nữ kia được sự đồng ý của anh ta, bước mấy bước đi tới bên này.

Âu Dương Văn biết người đàn ông nói gì, cầm cuốn chỉ phiếu đưa tận tay người đàn ông, người đó nhận lấy nhìn xuống, nhanh chóng ghi số tiền mình cần vào tờ chỉ phiếu, rồi xé và đưa phần chỉ phiếu còn lại cho Âu Dương Văn, động tác làm liền một mạch, ngay cả người phụ nữ đối diện đang đi tới cũng không thấy rõ hành động của anh ta.

Âu Dương Văn nhanh chóng thu hồi tám chỉ phiếu, sau khi thấy mặt người phụ nữ kia xuất hiện, không nói gì buông ly rượu ra, đứng lên lặng lẽ rồi đi, dường như lúc này người phụ nữ kia mới nhìn thấy Âu Dương Văn đẹp trai hơn cả người đàn ông đó, bất giác ngẩn người, cho đến khi bóng dáng người đàn ông đó biến mất.

“Sao vậy? Phát hiện anh ta đẹp trai hơn tôi?” Người đàn ông mỉm cười hờ, bàn tay đã không khách khí ôm chặt eo người phụ nữ, dùng sức bóp eo người phụ nữ một cái. Người phụ nữ kêu thảm thiết, trông mắt hoảng sợ nhìn anh ta, không thể tin người đàn ông lại đối xử với cô ta như vậy, cô ta sợ hãi run rẩy, ở đây tiếng nhạc rất ồn ào, xen lẫn tiếng huyền ảo của đám đông cho nên không ai phát hiện ra tình hình bên này, người phụ nữ đã bị người đàn ông đè vào trong ghế sofa, đúng là gặp phải người đàn ông thô bạo.

Âu Dương Văn cầm tài liệu, ngồi trong xe cẩn thận xem lại một lần nữa, càng xem nụ cười càng rực rỡ, anh ta cảm thấy mình đã nắm chắc phần thắng.

Ngày hôm sau, trên trang đầu các báo lớn đều là tin tức nhị thiếu gia tập đoàn Âu Dương là Âu Dương Văn và tiểu thư công ty Lam thị là Lam Nguyệt chuẩn bị cử hành hôn lễ, ngay cả TV và tạp chí cũng đưa tin.

“Tổng giám đốc, đây là tin tức hôm nay.” Hắc Mộc cầm tờ báo đưa cho Âu Dương Lãnh.

“Ai tuyên bố?” Trông mắt Âu Dương Lãnh đen nhánh, không nhìn ra đang suy nghĩ gì, anh mơ hồ cảm nhận được Âu Dương Văn muốn làm gì, nhưng anh sẽ không ngăn cản.

“Chắc chắn ông cụ làm.” Hắc Mộc nói tình hình thực tế, nhưng anh ta cảm giác đây là Âu Dương Văn giật dây cho ông cụ làm.

“Vậy hãy để ông ấy làm đi, chỉ cần không ảnh hưởng đến tập đoàn Âu Dương là được.” Âu Dương Lãnh xem qua loa, sau đó để tờ báo xuống: “Điều tra được địa chỉ của Kinh Sở ở Paris không?”

“Điều tra ra được rồi, nhưng hình như Kinh Sở đã về nước.” Tin có từ tối qua, nhưng quá muộn nên anh ta không báo cho Âu Dương Lãnh biết.

“Ồ, nhanh vậy hả?” Âu Dương Lãnh cảm thấy rất bất ngờ, Kinh Sở đi Paris mới hai ngày đã về, có chút quá gấp.

“Vâng, đã bảo Hắc Từ phái người theo dõi anh ta rồi.”

“Chuẩn bị vé máy bay, đi xem Kinh Sở ở chỗ nào, che giấu ai.” Âu Dương Lãnh chợt có chút mong đợi, mặc dù vẫn không thể xác định tung tích của Vu Thiện, nhưng anh hi vọng Vu Thiện sẽ ở chỗ đó, nhớ trước kia Vu Thiện thích nhất là thiết kế, nếu như anh là cô, nhất định sẽ chọn đi tới thủ đô Paris để thực hiện mơ ước.

Đáng chết, tại sao mình không nghĩ tới điều này? Nếu như lúc đầu mình nghĩ tới thì có thể bây giờ Vu Thiện đang ở cạnh mình, hi vọng tất cả đều như mình suy nghĩ.

“Vâng, tổng giám đốc tính lúc nào thì đi?”

“Càng sớm càng tốt, nhưng không được để cho bất cứ ai biết.”

Sân bay quốc tế Paris.

Một người đàn ông một thân tây trang màu đen, gương mặt tuấn tú mang mắt kính đen, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên, vì mang mắt kính đen nên khiến người khác không nhìn ra tâm tình của anh, bước ưu nhã thông dong theo đường sân bay đi ra. Đi theo phía sau là mấy người đàn ông ăn mặc tây trang giống như thế, nhưng tác phong của bọn họ tương đối giống vệ sĩ, đầy hành lý đi theo sau lưng anh, đi ra ngoài sân bay.

“Lão đại, xe ở chỗ này.” Bên lề đường có một người đàn ông lái chiếc xe sang trọng số lượng có hạn kéo rèm xuống, sau đó cung kính ưu nhã mời anh lên xe.

“Địa chỉ đâu?” Người đàn ông không thể chờ đợi hỏi, mấy ngày trước đã điều tra ra chỗ Kinh Sở ghé chân, là nơi có thể Vu Thiện ở đó, còn sau khi anh nghe lập tức chạy tới chỗ này.

“Lão đại, địa chỉ của anh đây.” Người đàn ông bước tới chính là Hắc Tử, cầm tờ giấy trên tay đưa cho Âu Dương Lãnh ngồi phía sau, đối với hành động của lão đại, có chút không quen.

“Còn không lái xe đi.” Hắc Mộc lên phía sau xe cùng Âu Dương Lãnh trừng mắt liếc Hắc Tử ngồi ở ghế lái, ý bảo anh ta lái xe đi, không nhìn thấy đáng về không kịp đợi của tổng giám đốc sao?

“Vâng, em biết rồi.” Hắc Tử sờ mũi mình, một thời gian không gặp anh trai, thế mà dám mắng mình, Hắc Tử tui thân lái xe lên đường cái.

Còn vệ sĩ phía sau lưng ngồi lên một chiếc xe khác, hai chiếc xe một trước một sau đi tới chỗ địa chỉ đã có, còn Vu Thiện tuyệt đối không biết Âu Dương Lãnh đã biết tin tức của cô rồi.

Hôm nay vì bên phía công ty muốn cô thiết kế cho xong sớm, nên cô dậy tự sớm tới phòng thiết kế làm việc, bản vẽ đã hoàn thành hơn phân nửa, thiếu chút nữa thì xong.

Nghĩ đến hôm đó Kinh Sở xuất hiện ở lại chỗ này của cô có một ngày đã về, cô cảm nhận Kinh Sở có chuyện gì đó gạt cô, nhưng chuyện gì thì cô không nghĩ ra.

“Á.” Vu Thiện bị kim đâm vào tay, một giọt máu tươi chảy ra, Vu Thiện vội đưa ngón tay vào trong miệng ngậm, mí mắt giật không ngừng, trong lòng càng bất an hơn, cảm giác dường như sắp có chuyện xảy ra.

“Chắc là mình đa nghi.” Vu Thiện giấu cợt mình, cô sống ở đây hơn một năm không gặp phải chuyện gì, sao có thể xảy ra chuyện!

Cô tiếp tục hoàn thành thành bản thiết kế, thậm chí, có thể do mình nghỉ ngơi không đủ, sau khi hoàn thành bản thiết kế giao cho công ty, trở về nghỉ ngơi mới được.

Sau khi hạ quyết tâm, Vu Thiện chuyên tâm hoàn thành bản thiết kế, bản thiết kế nhanh chóng được cô hoàn thành, cô rất hài lòng với bản thiết kế này. Sau đó cô đứng dậy lấy bản thiết kế bỏ vào túi xách đi ra khỏi phòng, cô đóng cửa cầm bản thiết kế giao cho công ty, sau đó đi về nhà.

“Tổng giám đốc, ở đây không có ai.” Hắc Tử dẫn theo mấy vệ sĩ, vây quanh gian phòng kia, xung quanh có mấy người già đang ở nhà, còn có mấy bạn nhỏ đang nô đùa, không có bất kỳ người nào khả nghi xuất hiện.

“Bên trong thì sao?” Âu Dương Lãnh đứng ở cửa phòng, thế nào cũng cảm thấy bên trong có bóng dáng cô, ngay cả không khí tựa như cũng lưu lại mùi hương của cô, nhưng trong đó không có ai.

“Hình như không có ai.” Hắc Mộc trả lời, lợi dụng kiến thức của mình, mở cửa sổ ra nhìn bên trong chẳng có người nào.

“Tổng giám đốc, bây giờ phải thế nào?” Hắc Tử hỏi, hiện giờ không thể xác định Vu Thiện có ở đây hay không.

“Chờ một lát, có thể chưa về.” Âu Dương Lãnh nói, tròng mắt đen nhánh âm thầm quan sát căn phòng trước mắt, trực giác của anh sẽ không sai, Kinh Sở đột nhiên xuất hiện ở đây, nhất định có người đặc biệt nào đó ở chỗ này.

“Dạ.” Mọi người gồm cả Âu Dương Lãnh đều trở vào trong xe ngồi, yên lặng chờ chủ nhân căn nhà về, tất cả mọi người nín thở chờ đợi.

Vu Thiện chậm chậm đi về nhà, hôm nay thời tiết rất tốt, ánh mặt trời rực rỡ, ánh nắng trên đỉnh đầu nghịch ngợm, thi thoảng lại chiếu lên mặt cô, cô nhếch khóe miệng, vui vẻ bước đi, lúc tới gần cửa nhà thì nhìn thấy trên đường có rất nhiều dấu chân, vì mới tưới nước trên đường nên dấu chân người đi rất rõ rệt.

Vu Thiện nghi ngờ, sao nhà cô lại có nhiều dấu chân lộn xộn như vậy? Cô nhìn trái nhìn phải, nhìn ra không có gì khác thường mới xoay người đi vào, mở cửa và đi vào phòng.

“Thiện Nhi!” Một giọng nói đàn ông đè nén vang lên sau lưng, tiếng nói nửa đêm nằm mơ vang lên bên tai, khiến cô nổi da gà lông tơ dựng thẳng đứng.

“Thiện Nhi, thì ra em ở chỗ này.” Giọng nói càng lúc càng tới gần, nói vô cùng thân mật, khiến tay nắm chìa khóa của Vu Thiện run rẩy không ngừng, cô nghi ngờ mình nghe nhầm, từ từ xoay người nhìn về phía sau lưng.

Một khuôn mặt tuấn tú chỉ xuất hiện trong giấc mơ bây giờ rõ ràng đang đứng trước mặt cô, ngoại trừ cơ thể có vẻ thon dài hơn, thì đôi mắt đen nhánh mang theo nhớ nhung nhìn mình.

Người đàn ông trước mặt là Âu Dương Lãnh! Vu Thiện hoảng sợ trợn to mắt, bóng dáng Âu Dương Lãnh xuất hiện rõ rệt trước mặt cô, ngực cô nghẹn lại, trong lúc nhất thời không biết phải phản ứng thế nào.

“Thiện Nhi, em để tôi tìm được rồi.” Âu Dương Lãnh tiến lên trước một bước đi tới trước mặt Vu Thiện, khoảng cách giữa hai người chỉ độ mười cm, hơi thở hai bên truyền tới trên người đối phương, ngay cả hít thở cũng phun lên trên người đối phương.

“Anh là Âu Dương Lãnh?” Vu Thiện vẫn chưa thể tin được, người đàn ông trước mặt chính là Âu Dương Lãnh, người đàn ông mình né tránh bấy lâu nay, sao anh ta biết mình ở chỗ này?

“Không, không phải vậy, không phải anh.” Vu Thiện quát lên một tiếng, nhắc chân muốn đi vào trong nhà, cô không dám tin, khi cô cho rằng hai người không đã không gặp một thời gian dài, anh ta thế mà lại gần gũi tìm tung tích cô.

Khi cô vừa xoay người Âu Dương Lãnh đã biết cô muốn chạy trốn mình, lúc cô bước vào thì anh chen cả người vào trong phòng.

“Còn muốn chạy à?” Âu Dương Lãnh cong khoe miệng cười lạnh lùng vui vẻ, nếu để anh tìm được cô sao anh có thể để cô biến mất trước mặt mình. Nhất là khi trong đầu anh từng vô số lần ảo tưởng Vu Thiện xuất hiện, cô bước từng bước đi tới bên cạnh, khoảnh khắc kia trong lòng anh vô cùng kích động, nếu như không phải để cô có thời gian thích ứng với việc anh xuất hiện, anh đã sớm không kiềm chế xông lên trước ôm chặt lấy cô.

“Anh đi ra ngoài đi.” Vu Thiện hoảng sợ nhìn Âu Dương Lãnh nhích lại gần mình, nụ cười của anh rất kinh khủng, giống như muốn ăn mình, rõ ràng vừa rồi mình đã chạy vào trong nhà, không ngờ động tác của Âu Dương Lãnh lại nhanh hơn, theo cô đi vào phòng, lần này mình phải làm sao?

“Thiện Nhi, em cho rằng tôi còn có thể để em rời khỏi tôi?” Âu Dương Lãnh đột nhiên hạ giọng cười, tiếng cười vang vọng trong phòng, bây giờ ngoại trừ bọn họ ra thì đã không còn ai, nói cách khác, cô phải đối mặt với sự nguy hiểm của anh.

“Anh muốn gì?” Vu Thiện cố gắng chống đỡ, cô mới không cho Âu Dương Lãnh nhích lại gần từng bước, ở đây là nhà cô, chẳng ai có thể làm cản ở chỗ này, đứng rồi, Pháo Đài và Thiết Đài đâu? Bọn họ ở chỗ nào rồi?

Ánh mắt Vu Thiện bắt đầu di chuyển xung quanh, ảo tưởng muốn tìm cách để Âu Dương Lãnh biết khó mà lui, một năm trước mình đã không muốn ở cùng Âu Dương Lãnh, bây giờ cũng giống vậy.

“Đừng phí công vô ích, toàn bộ bên ngoài đều là người của tôi.” Mắt lạnh Âu Dương Lãnh nhìn chăm chú vào cô, bước từng bước đi tới trước mặt cô, bộ dạng cô đã thay đổi, không còn vẻ yếu đuối. Tóc dài trước kia đã không còn, phát hiện tóc ngắn này tuyệt đối không thích hợp với cô, nhưng thoát nhìn rất ngây thơ, phòng này là Kinh Sở chuẩn bị cho cô? Từ trước tới giờ cô vẫn ở chỗ này sao? Nghĩ đến Kinh Sở giúp cô sắp xếp hết mọi thứ, trong ngực anh dâng lên lửa giận.

“Anh đừng tới đây.” Vu Thiện hoảng sợ giọng run rẩy, ánh mắt chăm chú nhìn Âu Dương Lãnh đi tới, tìm biện pháp có thể rút lui an toàn. Bây giờ Âu Dương Lãnh càng nguy hiểm hơn trước kia, thân thể cô lùi về sau không ngừng, cho đến khi lưng dựa vào tường, không còn đường để lui, sắc mặt tái nhợt, cô rời đi một năm, sao Âu Dương Lãnh vẫn còn xuất hiện trong thế giới của cô!

“Thiện Nhi, ngoan, trở về bên cạnh tôi, tôi sẽ yêu thương chiều chuộng em.” Âu Dương Lãnh đã đi tới trước mặt cô, thân thể cường tráng đè lên thân thể cô, khiến cô run rẩy.

“Không, tránh ra.” Vu Thiện vẫn muốn tránh sự trói buộc của Âu Dương Lãnh, cô thật sự không muốn tin Âu Dương Lãnh đang đứng trước mặt cô, mình thật vất vả mới được ở chỗ này để thực hiện mơ ước, sao cam lòng được!

“Thiện Nhi, em biết không? Tôi chờ giây phút này lâu lắm rồi, em là của tôi.” Hai tay Âu Dương Lãnh ôm chặt cô, cảm nhận cô run rẩy, ngửi mùi hương quen thuộc của cô, khoảng trống trong tim được lấp đầy trong thoáng chốc.

“Tránh ra.” Một giọt nước mắt rơi xuống không hề báo trước, Vu Thiện cảm giác dường như mình trở về quá khứ, cảm giác vô lực đó khiến cô khóc thút thít thành tiếng: “Ô ô, anh tránh ra.”

“Đừng khóc, cho dù em khóc cũng không cách nào thay đổi.” Âu Dương Lãnh thương xót dùng miệng hôn khô nước mắt cô, mặc dù cô khóc sẽ khiến lồng ngực cô đau tức, nhưng anh không thể buông cô ra nữa.

“Ô ô, bỏ qua cho tôi đi!” Vu Thiện nâng đôi mắt đầy nước, bên trong soi rõ bóng dáng Âu Dương Lãnh, khiến Âu Dương Lãnh liêu mạng, đôi môi mạnh mẽ đè lên môi cô, gắng sức mút, muốn dùng cách này để chứng minh cô quả thực đang ở trong ngực mình.

“Ô, ô, không muốn.” Miệng và tay đều từ chối nhưng sức lực của cô sao địch lại đàn ông, chỉ có thể khóc thút thít tiếp nhận nụ hôn gần như thô bạo.

“Đừng! Anh muốn như thế nào mới bằng lòng bỏ qua cho tôi!” Cô khóc không thành tiếng hỏi, tuyệt vọng trong lòng dâng lên.

Cô cũng không biết vì sao mình lại chộc tới người đàn ông ác mạt này, chỉ biết lần nào anh ta cũng ép buộc mình, khiến mình không còn đường lui.

“Đừng nghĩ, cả đời này, em— chỉ có thể là của tôi!” Nhìn về mặt tuyệt vọng của cô, anh nở nụ cười tàn nhẫn rồi hôn cô, không để ý cô kháng cự, kiên quyết đẩy cô ngã xuống ghế salon, vội vàng muốn chứng minh cô là của anh.

Rất lâu rất lâu sau, cổ họng Vu Thiện khàn khàn, lặng lẽ rơi nước mắt, khiến lồng ngực Âu Dương Lãnh càng nghẹn ứ, anh dịu dàng chỉnh sửa lại quần áo cho Vu Thiện, mới vừa rồi mình quá nóng vội, không để ý tới tình huống của cơ thể cô, vì lâu rồi Vu Thiện không làm, nên bị thương rồi.

“Đi, cùng tôi trở về.” Sửa sang lại cho cô xong Âu Dương Lãnh kéo tay cô, muốn dắt cô đi, chỗ này là địa bàn của Kinh Sở, vừa nghĩ tới Vu Thiện theo chân Kinh Sở rồi đi thì trong lòng ghen không giết chết Vu Thiện được, thật may là Vu Thiện vẫn ở một mình, nếu không anh chẳng biết mình sẽ làm gì với Vu Thiện nữa.

“Anh đã đạt được điều mình muốn, bỏ qua cho tôi đi.” Vu Thiện ảo tưởng thuyết phục Âu Dương Lãnh, cơ thể cô còn đau, hoàn toàn không đứng lên nổi, hơn nữa cô tuyệt đối không muốn trở về, chỉ muốn cách xa Âu Dương Lãnh thôi.

“Không đủ, tôi muốn em vĩnh viễn ở bên cạnh tôi.” Âu Dương Lãnh nhẫn nhịn, anh rất không muốn nổi ghen với Vu Thiện, nhưng Vu Thiện cứ chọc giận anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Chương 93.2

“Các người là ai.” Một tiếng quát to cắt đứt đoạn đối thoại của Vu Thiện và Âu Dương Lãnh, nghe tiếng nói đó trong nháy mắt Vu Thiện lấy lại tinh thần, sửa sang lại quần áo bị Âu Dương Lãnh cỡi ra, mặc dù cả người đều có dấu vết hoan ái, nhưng cũng không dễ nhìn ra.

Âu Dương Lãnh không vui nhìn hành động của cô, trong đôi mắt hiện rõ sự tàn nhẫn, đáng tiếc Vu Thiện chìm đắm trong sự vui sướng nên không phát hiện ra, vì hai anh em Pháo Đầu trở về, bọn họ nhất định sẽ cản Âu Dương Lãnh mang mình về.

“Tránh ra, nếu không đừng trách chúng tôi không khách khí.” Pháo Đầu phát hiện có gì đó không bình thường, có ít nhất hai mươi người đứng trước phòng, một thân tây trang màu đen, rõ ràng chính là vệ sĩ, vệ mặt họ cứng ngắc, hồng rồi, có phải bị phát hiện rồi không, Vu Thiện đâu?

“Tới đây, đã lâu lắm rồi không luyện thân thủ.” Hắc Tử bước ra, đây chính là hai người đưa phu nhân rời đi, lúc trước máy bay tư nhân bay qua mấy nước khác nhau khiến bọn họ không điều tra ra điểm dừng chân chính xác, nếu không đã sớm tìm được phu nhân, cũng sẽ không khiến lão đại phải cực khổ như vậy.

“Các người là ai?” Pháo Đầu đề phòng hỏi, cặp mắt hung hăng nhìn chằm chằm Hắc Tử, trong lòng kỳ vọng Vu Thiện vẫn chưa về, như vậy còn có thể đuổi đám người này đi. Trước mặt nhiều người như vậy, thoát nhìn toàn là cao thủ đẳng cấp, với hai anh em bọn họ rất khó có phần thắng, chỉ cần Vu Thiện chưa về thì dễ hoạt động hơn.

“Phu nhân tập đoàn Âu Dương mà các người cũng dám dẫn đi!” Hắc Mộc nhìn Pháo Đầu không có ý tốt, nháy mắt với Hắc Tử, tổng giám đốc và phu nhân vẫn còn nói chuyện bên trong, không thể để bọn họ quấy rầy.

“Ồ đây cứ giao cho bọn em.” Hắc Tử hiểu ý anh trai, ý bảo vệ sĩ phía sau lưng vây quanh Pháo Đầu và Thiết Đầu, bày ra tư thế chuẩn bị dạy dỗ hai người đàn ông này.

“Không muốn.” Vu Thiện bị Âu Dương Lãnh ôm vào trong ngực, cưỡng ép cô nhìn bên ngoài cửa sổ, Vu Thiện thấy tình hình trước mắt, trong lòng càng hận Âu Dương Lãnh, anh ta tỏ ý là muốn trút chuyện mình rồi đi lên trên người Pháo Đầu, dạy dỗ bọn họ ngay trước mặt cô.

Tại sao có thể như vậy! Vốn cho là bọn Pháo Đầu trở lại nhất định sẽ giúp đỡ mình, hiện tại cô chỉ hi vọng Pháo Đầu và Thiết Đầu có thể đi, hối hận đáng lẽ mình nên lớn tiếng kêu gào, bảo Pháo Đầu và Thiết Đầu rời đi, như vậy ít nhất sẽ không bị đánh.

“Ô ô.” Đáng ghét hơn là dường như Âu Dương Lãnh biết ý của mình, thế nên dùng khăn bịt miệng cô lại, không để cô báo với Pháo Đầu, còn cô chỉ có thể trơ mắt nhìn Pháo Đầu và Thiết Đầu bị đánh bên ngoài.

Vì người ít lực mỏng, trên người Pháo Đầu và Thiết Đầu nhanh chóng xuất hiện dấu vết bị đánh, trên người rất nhiều chỗ bị thương, quần áo rách nát, trên mặt như đầu heo.

“Sao?” Còn muốn bọn họ tới cứu em?” Âu Dương Lãnh vẫn ôm chặt cơ thể mềm nhũn của cô, cảm nhận cô khuát nhục run rẩy, đau thương trong mắt cô đâm vào ngực anh đau nhói, cô đau lòng vì họ sao?

“Ô ô.” Miệng bị bịt không thể nào nói chuyện, cô quay đầu nhìn Âu Dương Lãnh, hận ý trong mắt rõ ràng như vậy khiến con người Âu Dương Lãnh không ngừng co rút, anh biết bây giờ Vu Thiện hận chết anh, có lẽ lúc trước Vu Thiện chỉ muốn bỏ chạy cách xa anh, còn giờ này Vu Thiện hận anh không chết đi.

“Muốn nói gì?” Âu Dương Lãnh không nhìn vào mắt đầy hận ý của cô, lấy vải tron miệng cô ra, nói bên tai cô, đôi môi Vu Thiện nhấp nháy: “Bỏ qua cho bọn họ.” Chuyện này là do cô, nếu như không phải cô thì hai anh em Pháo Đầu cũng sẽ không bị Âu Dương Lãnh đánh. lqydoon

“Tại sao phải như vậy? Đừng quên bọn họ là người dẫn em đi.” Âu Dương Lãnh không hài lòng vì Vu Thiện xin tha thứ cho bọn họ.

“Chỉ cần anh bỏ qua cho bọn họ, tôi về với anh.” Vu Thiện biết, cho dù mình không muốn trở về cùng anh ta, thì Âu Dương Lãnh cũng sẽ đưa mình về, nếu như mình cam tâm tình nguyện trở về cùng anh ta, nhất định anh ta sẽ bỏ qua cho Pháo Đầu và Thiết Đầu.

“Được.” Âu Dương Lãnh đồng ý, mặc dù với sức lực của mình thì có thể dẫn Vu Thiện đi, nhưng nếu như cô cam tâm tình nguyện về với mình, vậy thì khác rồi, ít nhất cô không làm ấm cả.

“Cảm ơn.” Vu Thiện thấp giọng nói, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ mệt mỏi khiến Âu Dương Lãnh đau lòng, nhưng anh không thể hiện ra, ôm người phụ nữ dường như gầy đi nhiều vào trong ngực, thầm trách cô không chăm sóc tốt cho mình.

Bên ngoài tiếng ồn đã giảm đi, Vu Thiện nhắm mắt im lặng nằm trong ngực Âu Dương Lãnh, sau cuộc yêu vừa rồi hao tổn sức lực của cô, còn Pháo Đầu bị đánh khiến lòng cô không không chịu nổi, chỉ có thể im lặng không nói lời nào.

Âu Dương Lãnh ôm Vu Thiện bế ra ngoài, Hắc Mộc nhìn Vu Thiện im lặng nằm trong ngực tổng giám đốc, dường như cô ngủ thiếp đi, trông mắt lóe sáng: “Tổng giám đốc, bọn họ xử lý thế nào?” Pháo Đầu và Thiết Đầu nằm trên đất đã không còn nhìn ra hình dạng ban đầu, hơi thở thoi thóp nằm trên sàn nhà lạnh như băng.

“Phế một tay.” Âu Dương Lãnh không nhìn người nằm trên đất một cái, ôm Vu Thiện lướt qua bọn họ đi thẳng một mạch ra ngoài, lên xe, còn Vu Thiện nghe Âu Dương Lãnh nói, trong lòng hoảng sợ, Âu Dương Lãnh muốn phế một tay của bọn họ, đây không phải là tra tấn bọn họ trá hình à!

“Đừng, không phải anh nói bỏ qua cho bọn họ rồi sao?” Vu Thiện tròn mắt, không dám tin nhìn Âu Dương Lãnh.

“Đã là trừng phạt rất nhẹ rồi.” Trả lời chính là Hắc Từ, anh ta đã dặn đàn em kéo Pháo Đầu và Thiết Đầu ra chỗ xa một chút để tiến hành trừng phạt, không để tiếng thét khó nghe truyền vào trong tai lão đại.

“Đừng! Cầu xin anh.” Vu Thiện nhúc nhích cơ thể muốn xuống đất xem Pháo Đầu và Thiết Đầu, nhưng Âu Dương Lãnh không chiều theo ý cô, nhét cô vào xe, nhàn nhạt ra lệnh: “Về.”

“Buông cô Vu ra.” Dường như Pháo Đầu nghe thấy giọng Vu Thiện, ảo tưởng muốn giãy dụa, bọn họ phải bảo vệ cô Vu, nếu như cô Vu bị mang đi thì bọn họ không làm sao xin lỗi tổng giám đốc được!

“Xem ra có người muốn chết.” Hắc Từ không vui mừng nhìn Pháo Đầu, người này còn ảo tưởng làm anh hùng, cũng không nhìn xem ở đây ai làm chủ: “Ra tay!” Mấy tên thuộc hạ kéo Pháo Đầu và Thiết Đầu đi ra xa, thân thể Vu Thiện bị Âu Dương Lãnh kẹp lại, không thể động đậy, Vu Thiện tức giận đến mức muốn giết chết Âu Dương Lãnh, rõ ràng anh ta đã đồng ý sẽ bỏ qua cho Pháo Đầu, anh ta nói một đằng làm một nẻo.

“Anh không phải là người!” Bị phế một tay, Pháo Đầu và Thiết Đầu thân là vệ sĩ sao chấp nhận được, tất cả những chuyện này đều do người đàn ông trước mặt này tạo thành, anh ta chính là ác ma.

“Đây đã là trừng phạt nhẹ nhất rồi, hay là em muốn nhìn thấy tàn nhẫn hơn?” Âu Dương Lãnh vui đùa vào người thom tho của cô, thấy tim đập mới biết còn sống, nhưng trải qua lần này sợ rằng Vu Thiện sẽ càng hận mình hơn, song không sao, chỉ cần cô ở bên cạnh mình, như vậy là đủ rồi.

“Tại sao phải tìm tới tôi.” Vu Thiện chết lặng, vì cô biết với sức lực của mình hoàn toàn không có cách nào ngăn cản Âu Dương Lãnh, bây giờ cô chỉ hi vọng Pháo Đầu và Thiết Đầu không bị sao, một năm này là bọn họ làm bạn ở bên cạnh mình, giúp cô từ lúc mới tới không quen cho đến khi thích ứng cuộc sống ở đây, tuy nhiên vì cô mà khiến bọn họ gặp tai họa mà họ không đáng phải nhận.

“Em là người phụ nữ của tôi, ngực tôi mới là nơi cả đời em nên ở đó.” Anh lẳng lẳng cảm nhận nhịp tim cô, hai người thân mật ôm ấp, xe chạy về sân bay quốc tế Paris.

Vu Thiện nhắm mắt lại, đôi môi mím chặt, trên khuôn mặt tái nhợt hiện vết đỏ không bình thường, cô tự nói với mình, tất cả những chuyện này đều là mơ, chờ mình tỉnh lại mọi thứ sẽ trở lại như khi cô vẫn còn ở Paris.

Ngủ mơ mơ màng màng, ngay cả lên máy bay bằng cách nào cô cũng không biết, chỉ biết đường bay rất không bằng phẳng, có lồng ngực ầm ập che chở cô dọc đường đi, nên cô không đến nỗi khó chịu.

“Thiện Nhi, tỉnh nào, đến nhà rồi.” Âu Dương Lãnh đặt cô xuống giường, dịu dàng cởi quần áo trên người giúp cô, trên đường đi cô ngủ rất lâu, sao vẫn còn ngủ?

Vu Thiện không trả lời, cô chỉ cảm thấy mình nằm ở một nơi ấm áp, tuyệt đối không muốn tỉnh lại, trong giấc mơ cô nhìn thấy mẹ, một năm nay không phải cô không nghĩ tới mẹ, nhưng mà đây là lần đầu tiên cô gặp mẹ trong mơ.

“Mẹ.” Vu Thiện nhìn thấy mẹ, bà nhìn cô yêu thương, Vu Thiện rất vui sướng, lao vào trong ngực mẹ: “Mẹ, Thiện Nhi rất nhớ mẹ.”

“Thiện Nhi, sao con lại tùy hứng như vậy?” Ninh Chân hiền hòa vuốt tóc cô, giọng nói lại làm Vu Thiện không hiểu, cô nghiêng đầu khó hiểu nhìn mẹ.

“Thiện Nhi, dùng lòng con cảm nhận tình yêu bên cạnh mình, hiểu không?”

“Yêu? Mẹ muốn nói gì?”

“Dùng trái tim cảm nhận tình yêu.” Thân thể Ninh Chân chợt bay về phía trước, giọng nói cũng thay đổi nhỏ dần.

“Mẹ, mẹ đi đâu vậy?” Vu Thiện lo lắng muốn kéo mẹ lại, không để bà rời đi, đáng tiếc không níu được.

“Nhớ lời mẹ nói.” Nói xong người biến mất không thấy bóng dáng.

“Mẹ!” Vu Thiện hét to một tiếng, cả người bật dậy, thờ hồn hèn ngồi trên giường, mồ hôi trên đầu nhỏ xuống giường, Âu Dương Lãnh ngồi ở bên mép giường nhìn cô cũng nhảy dựng lên vì tiếng hét của Vu Thiện.

“Sao vậy?” Âu Dương Lãnh ôm cả người cô vào trong ngực mình, anh cảm giác hình như Vu Thiện gặp ác mộng, nếu không sao người lại nóng như vậy?

“Mẹ đâu?” Thân thể Vu Thiện cứng ngắc, tròn mắt quan sát tất cả mọi thứ quen thuộc trước mặt, đây là phòng Âu Dương Lãnh, chuyện xảy ra lúc trước quanh quẩn trong trí nhớ, thì ra đã qua lâu như vậy mà mình vừa nhìn đã nhận ra đây là phòng Âu Dương Lãnh.

“Em muốn gặp mẹ sao?” Âu Dương Lãnh phát hiện người Vu Thiện hơi nóng, lúc này mới nhớ ra dọc đường đi cô rất im lặng, thì ra là cô không thoải mái, nhưng cô không thoải mái sao không tự nói với mình.

“Ừm.” Rất nhiều chuyện hiện lên trong đầu, mẹ đã vĩnh viễn rời xa mình, còn đây là nơi mình vẫn muốn tránh xa nó, nhưng giờ cô lại trở lại.

“Đề bác sĩ khám trước đi.” Âu Dương Lãnh để cô nằm lại trên giường, còn mình ra ngoài bảo thím Lan gọi bác sĩ gia đình tới, sau khi Âu Dương Lãnh đi ra cả người Vu Thiện co rút, cảm giác cơ thể rất lạnh, trong đầu nghĩ tới Pháo Đầu và Thiết Đầu, không biết bây giờ bọn họ ra sao. Cô muốn gọi điện thoại cho Kinh Sở, lúc này mới nhớ ra tất cả mọi thứ của mình còn để lại trong phòng ở Paris, cô bất lực cười một tiếng, sao mình còn vọng tưởng gì nữa đây.

Không lâu sau, bác sĩ gia đình Tần Thiên xuất hiện, bắt mạch cho Vu Thiện, sau đó liếc nhìn Vu Thiện, mày rậm hoa râm nhíu lại: “Lãnh, tình hình cơ thể cô ấy không tốt, cần chăm sóc tốt.”

“Cái gì? Vu Thiện bị Âu Dương Lãnh dẫn đi?” Kinh Sở hoảng loạn không thôi, làm thế nào anh cũng không ngờ rằng Âu Dương Lãnh vẫn đang còn tìm tung tích mình, anh mới đi Paris chưa tới hai ngày mà Âu Dương Lãnh đã phát hiện và đưa Vu Thiện đi!

Đáng ghét, vốn cho rằng một năm trôi qua, Âu Dương Lãnh đã từ bỏ tìm Vu Thiện, thì ra tất cả chuyện này đều là giả vờ, trong điện thoại Pháo Đầu còn nói thêm gì đó nữa nhưng Kinh Sở đã không còn nghe lọt tai, tất cả tới quá đột ngột khiến anh hoàn toàn không kịp chuẩn bị.

Chu Minh nhìn thấy vẻ mặt Kinh Sở khác thường vội vàng nhận điện thoại từ trong tay anh nhận nghe: “Bây giờ các cậu đừng thương cho tốt, sau đó trở về.” Chu Minh cũng không ngờ rằng Âu Dương Lãnh lại nhanh chân như vậy, anh ta cúp máy, nhìn Kinh Sở hồn bay phách lạc: “Tổng giám đốc, anh không sao chứ?”

“Làm sao có thể!” Kinh Sở tự lẩm bầm, thật vất vả mới tiến hành đến nước này, còn chưa nghĩ xong bước tiếp theo sẽ như thế nào, bây giờ tất cả đều không thể kiểm soát.

“Không phải tổng giám đốc muốn lợi dụng Vu Thiện đánh kích tập đoàn Âu Dương sao? Bây giờ là thời cơ tốt nhất.” Chu Minh không hiểu sao Kinh Sở lại rối rắm như vậy, không phải lúc trước đã lên kế hoạch rồi sao?

Kinh Sở không nói gì, bây giờ anh thấy trái tim mình có cảm giác không bình thường với Vu Thiện, kể từ lúc thấy cô nấu đồ ăn sáng cho mình ở Paris, thì anh bắt đầu ảo tưởng Vu Thiện ở bên cạnh mình.

“Tổng giám đốc, anh không thể vì chút cảm giác mà phá hỏng kế hoạch.” Chu Minh nhắc nhở, anh ta không muốn Kinh Sở bị tình cảm chi phối, trước kia một Thượng Quan Thanh đã khiến Kinh Sở ngã quỵ không vui rồi, nếu như có một Vu Thiện tới nữa, tổng giám đốc sẽ chịu đựng được sao?

“Cậu đi ra ngoài đi, để tôi suy nghĩ.” Kinh Sở biết Chu Minh biết Chu Minh nói đúng, trái tim từng bị tổn thương qua rồi, sao có thể thừa nhận một lần tổn thương nữa!

“Vâng, tổng giám đốc, có chuyện gì thì gọi cho tôi.” Nói xong Chu Minh xoay người rời đi, chuyện tình cảm phải tự bản thân cảm nhận, mới có thể nhìn rõ.

Kinh Sở ngồi một mình trên ghế làm việc, nhắm mắt lại, trong đầu đều là bóng dáng Vu Thiện, anh thật sự có thể giành Vu Thiện được sao?

Cùng tâm trạng như thế còn có một người đó là Âu Dương Văn, anh ta không ngờ Vu Thiện sẽ trở về, anh ta vốn đi làm ở công ty, có một phần tài liệu cần đưa cho Âu Dương Lãnh, khi tới cửa thì nghe thấy tin Vu Thiện trở về, anh ta nghi mình nghe nhầm, nên đứng ở cửa, Hắc Mộc và Âu Dương Lãnh đang nói chuyện bên trong phòng: “Dặn thuộc hạ đừng cho người khác biết tin Thiện Nhi về.”

“Vâng, tổng giám đốc, vậy anh định làm thế nào?” Cũng không thể nhốt Vu Thiện ở nhà mãi được?

“Để cô ấy nghỉ ngơi một thời gian đã.” Âu Dương Lãnh mệt mỏi nói, hôm qua Tần Thiên bắt mạch cho cô, nói cơ thể cô rất yếu, cần chăm sóc tốt, cũng vì cơ thể không tốt nên mới bị sốt.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi đầy đủ, rốt cuộc cũng hạ sốt, trong lúc cô bị sốt liên tục nói mớ, nói cô nằm mơ gặp Ninh Chân, điều này khiến Âu Dương Lãnh rất lo lắng.

“Cốc cốc.” Âu Dương Văn gõ cửa, anh ta nghe rõ ràng là Vu Thiện trở lại, nhưng sao cô lại về?

“Ai đó?” Hắc Mộc hoảng sợ, lúc này họ nói chuyện bên ngoài nghe thấy không?

“Là tôi, đưa tài liệu tới.” Âu Dương Văn bình tĩnh nói, tựa như chưa nghe được lời mới vừa rồi Hắc Mộc và Âu Dương Lãnh nói.

“Vào đi.” Âu Dương Lãnh nheo mắt, cẩn thận quan sát Âu Dương Văn đi vào, thấy gương mặt tuấn tú bình tĩnh, đoán rằng anh ta không nghe thấy câu chuyện vừa rồi.

“Anh trai, đây là văn kiện khẩn cấp.” Anh ta đưa tài liệu cho Âu Dương Lãnh, thân nhiên đối mặt với vẻ nghi ngờ của hai người, Âu Dương Lãnh quan sát Âu Dương Văn rất lâu, thiếu chút nữa Âu Dương Văn cho rằng anh đã nhìn ra gì đó.

“Đi xuống đi.” Anh nhận tài liệu trên tay Âu Dương Văn, không thèm nhìn anh ta một cái, Âu Dương Văn biết Âu Dương Lãnh không nghi ngờ, xoay người đi ra ngoài.

“Tổng giám đốc, anh tin anh ta?” Hắc Mộc lo lắng hỏi.

“Cho dù cậu ta biết cũng không có gì, sớm muộn gì cũng biết.” Những hành động gần đây của Âu Dương Văn anh đều một rõ hai ràng.

“Dạ.” Hắc Mộc nghi Âu Dương Văn nghe được gì rồi, nhưng tổng giám đốc không truy cứu nên anh ta cũng không tiện nói gì.

“Hôm nay có hành trình gì?” Âu Dương Lãnh để cây bút trong tay xuống, bàn tay xoa mi tâm theo bản năng, bây giờ Vu Thiện đã về, đầu anh dường như tốt hơn.

“Lát nữa có cuộc họp, đến chiều đi thị sát công ty.” Hắc Mộc lật xem lịch trình hôm nay, đọc cho Âu Dương Lãnh nghe.

“Hủy bỏ đi.” Đầu không phải chuyện quan trọng, anh muốn về nhà xem Vu Thiện một chút, sau khi cô trở về cũng chưa quan tâm nói chuyện và ăn cơm.

“Vâng, anh tính về nhà?” Nhìn vẻ mặt Âu Dương Lãnh thì anh ta biết anh muốn làm gì, hiện giờ toàn bộ suy nghĩ của tổng giám đốc đều đặt trên người Vu Thiện.

“Ừ, cậu có thể tự quyết.” Hắc Mộc như anh em mình, rất nhiều chuyện không cần mình phải đích thân làm.

“Dạ.” Hắc Mộc trả lời.

Âu Dương Lãnh đứng dậy cầm áo khoác của mình đi tới cửa, trong lòng đang nghĩ tới Vu Thiện, cơ thể cô không tốt là vì ở Paris cô không tự chăm sóc tốt cho mình.

Anh quay về nhà Âu Dương, thím Lan thấy Âu Dương Lãnh về lập tức đi tới trước mặt anh: “Cậu chủ, cậu đi khuyên mợ chủ đi, cả ngày nay cô ấy không chịu ăn gì cả.”

“Thức ăn không hợp khẩu vị?” Âu Dương Lãnh cau mày, không vui nhìn cửa sổ gian phòng trên lầu hai, cô về hai ngày, không quan tâm đến chuyện ăn uống gì.

“Không phải, mợ chủ nói không đói bụng.” Lỗ mũi thím Lan ề ảm, hốc mắt đỏ ửng, cả ngày đều nhắc tới mẹ, giọng nói đau đớn, ngay cả bà thấy còn không chịu được.

“Lập tức hâm nóng thức ăn, bùng lên.” Âu Dương Lãnh đi vào phòng khách, tùy tiện ném áo khoác xuống, người bước lên lầu, anh không cho phép Vu Thiện tiếp tục náo loạn nữa.

“Ừ.” Chỉ cần cậu chủ ở nhà, mợ chủ nhất định sẽ ăn cơm.

Quả thực Vu Thiện không đói bụng, cổ họng cô hơi đau, cộng thêm chưa hết sốt hoàn toàn cho nên chẳng có khẩu vị gì.

“Sao không ăn cơm?” Âu Dương Lãnh mở cửa phòng, nhìn thấy Vu Thiện nửa nằm trên giường ngán người, bộ dạng mất đi thần thái ngày thường.

“Tôi hỏi em nói đi.” Âu Dương Lãnh không thích nhất là thái độ chẳng quan tâm của Vu Thiện, giống như xem anh là người xa lạ, khiến anh rất khó chịu.

“Không có khẩu vị.” Lời này cô nói thật, nhưng Âu Dương Lãnh không cho là vậy, anh biết Vu Thiện đang dờ dính trẻ con: “Không muốn thăm mẹ em?”

“Có thể ư?” Vu Thiện nghe được hai chữ mẹ, vui mừng quay đầu nhìn Âu Dương Lãnh ở mép giường hỏi, cô cảm thấy cơ thể mình rất khỏe, cô muốn đi thăm mẹ một chút.

“Sau khi ăn no rồi đi.” Cũng đang tính hôm nay đưa cô đi, Âu Dương Lãnh ngồi bên mép giường, bàn tay vuốt ve gò má cô, yêu thương nói: “Chỉ cần em nghe lời, chuyện gì cũng nghe theo em.”

“Thật không? Vậy tôi ăn.” Vừa lúc thím Lan bung thức ăn vào, nghe Vu Thiện nói muốn ăn cơm, cao hứng bung thức ăn tới trước mặt cho Vu Thiện: “Mợ chủ ăn cơm đi.”

“Được.” Chỉ cần có thể nhìn thấy mẹ, không đói bụng cũng phải ăn. Vu Thiện nhận thức ăn trên tay thím Lan, nhanh chóng nhét thức ăn vào miệng, trong lúc ăn bị nghẹn lại tiếp tục ăn.

“Chậm thôi, không ai giành với em đâu.” Âu Dương Lãnh không vui, rõ ràng cô không muốn ăn, tại sao không từ chối?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Búp Bê Sứ Dễ Vỡ (1)

Khụ!” Vu Thiện bị sặc, thức ăn trong miệng phun ra ngoài, thím Lan đứng bên cạnh vội nói: “Mợ chủ muốn uống nước không?” lêquydonn

“Ừm.” Vu Thiện không cách nào nói chuyện nên gật đầu, tay Âu Dương Lãnh vỗ lưng cho cô.

“Ăn chậm một chút, nếu không hôm nay hủy kế hoạch.”

“Nước đây mợ chủ.” Thím Lan đưa nước cho Vu Thiện, Vu Thiện nhận lấy uống một hơi hết sạch, sau đó từ từ ăn, cô biết Âu Dương Lãnh nói được làm được, cô muốn thăm mẹ một lát.

Tầm nửa giờ, Vu Thiện ăn được phân nửa, thực sự ăn không vào nữa, cô ngẩng đầu nhìn Âu Dương Lãnh, Âu Dương Lãnh hỏi: “Ăn no rồi?” Cô mới ăn có một chút mà?

“Vâng, tôi no rồi.” Vu Thiện gật đầu, dù sao cô về cũng chưa ăn nhiều cơm như thế.

“Đi tắm rồi sau đó lên đường.” Âu Dương Lãnh ôm lấy cô đi tới phòng tắm, thím Lan dọn dẹp nhanh chóng đi ra ngoài, thấy mợ chủ lệ thuộc vào cậu chủ, trong lòng rất cao hứng.

“Tôi tự đi.” Vu Thiện sợ ngã, ôm chặt cổ Âu Dương Lãnh, thấy Âu Dương Lãnh bỏ mình vào trong bồn tắm, đỏ mặt từ chối.

“Yên tâm, tôi sẽ nhẹ nhàng.” Âu Dương Lãnh không để ý đến cô, xả nước nóng đầy bồn, dịu dàng cởi quần áo giúp Vu Thiện, cơ thể con gái hoàn hảo tròn mềm hiện ra trước mắt, vẫn còn dấu vết hoan ái ngày đó, chỉ là không còn rõ ràng. Trông mắt Âu Dương Lãnh tối xuống, tay Vu Thiện căng thẳng cuộn chặt nắm đấm, dưới động tác của Âu Dương Lãnh, thân thể cô run rẩy không ngừng, nước trong bồn cũng bị sánh ra ngoài.

“Thả lỏng, tôi sẽ không như thế với em.” Giọng Âu Dương Lãnh dịu dàng nói, động tác trên tay càng êm ái hơn, tựa như Vu Thiện là búp bê sứ dễ vỡ.

Vu Thiện cắn chặt môi, cô hoàn toàn không khống chế được cơ thể mình, cảm giác sợ hãi bị chiếm đoạt ngày hôm đó vẫn còn đó, Âu Dương Lãnh không để ý mình còn khô khốc đã quyết liệt xông vào, sau khi về nhà mình còn bị sốt, nói không sợ là giả.

Rất nhanh tắm rửa sạch sẽ, Âu Dương Lãnh dùng khăn tắm lớn bao quanh Vu Thiện đặt trên giường, Vu Thiện hoàn toàn không cần phải làm gì, Âu Dương Lãnh còn giúp cô mặc quần áo tử tế.

“Xong rồi.” Âu Dương Lãnh mặc quần áo hết cho cô, hài lòng nhìn Vu Thiện: “Đừng cần,” khi thấy cô hành hạ môi mình Âu Dương Lãnh không vui, toàn thân cao thấp của cô đều là của anh.

“Đừng như vậy.” Thấy anh muốn hôn mình, Vu Thiện quay đầu đi chỗ khác từ chối, làm môi Âu Dương Lãnh chạm lên mặt cô, hô hấp phả vào mặt cô.

“Quay lại đây.” Âu Dương Lãnh có vẻ hơi tức giận khiến Vu Thiện không dám không nghe lời anh, vừa mới quay đầu Âu Dương Lãnh liền hôn tới tấp làm Vu Thiện hoàn toàn không tránh được.

“Ô ô.” Vu Thiện im lặng chịu đựng nụ hôn thô bạo của Âu Dương Lãnh, cô không biết mùi của cô đã xâm nhập vào trong trí nhớ của Âu Dương Lãnh, mỗi lần nhìn thấy cô sẽ không nhịn được muốn giày xéo cô một trận.

“Nhớ, chỗ này chỉ có tôi mới có thể chạm vào.” Rất lâu sau, Âu Dương Lãnh mới buông cô ra, nhìn chăm chăm đôi môi đỏ mọng bị anh làm ướt của cô, nơi đó nước tràn ra, quả thực khiến người ta muốn tiếp tục.

Vu Thiện thở hổn hển gật đầu, cô nhìn thấy trong đôi mắt nhu tình của Âu Dương Lãnh có bóng dáng rõ ràng của mình, khoảnh khắc đó Vu Thiện cảm giác dường như mình bị Âu Dương Lãnh hút vào.

“Đi thôi.” Âu Dương Lãnh thấy cô gật đầu, tâm tình cực tốt, anh không biết ngay cả khóa môi cũng cong lên, Vu Thiện bị Âu Dương Lãnh ôm đi tới cửa.

“Cậu chủ, mợ chủ, xe đã chuẩn bị xong.” Thím Lan cung kính nói, thấy gương mặt mợ chủ hồng hồng thì biết có lẽ vừa rồi cậu chủ cũng nệm mợ chủ.

“Ừm.” Âu Dương Lãnh gật đầu dắt Vu Thiện đi tới xe, Vu Thiện yên lặng đi theo, trong lòng rất căng thẳng, một năm rồi, khoảng thời gian đó cô chưa từng trở về, thật là bất hiểu!

Hai người lên xe, xe chạy về hướng nghĩa trang lớn nhất thành phố S, dọc theo đường đi Vu Thiện không lên tiếng, im lặng nhìn bên ngoài, còn Âu Dương Lãnh cũng không nói, cứ ôm chặt lấy cô, không có một khe hở.

Đi tới nghĩa trang, chỗ này ngoài công nhân bảo vệ thì chỉ có bọn họ, nhân viên công tác biết Âu Dương Lãnh muốn tới đã đợi từ sớm, còn dọn dẹp mộ một lần.

“Xin chào tổng giám đốc Âu Dương!” Nhân viên công tác đứng ở cửa đón tiếp, Âu Dương Lãnh dắt Vu Thiện xuống xe, hai người đi qua mặt nhân viên công tác không dừng lại mà bước thẳng về phía trước, còn nhân viên công tác cũng không để ý, đi trước dẫn đường.

“Không cần đi theo.” Thấy Vu Thiện cau mày, Âu Dương Lãnh biết Vu Thiện không hi vọng bị quấy rầy, anh phát tay bảo nhân viên công tác đừng đi tới.

“Dạ!” Nhân viên công tác lập tức dừng bước nhìn bọn họ đi vào. Vu Thiện muốn tránh khỏi sự trói buộc của Âu Dương Lãnh, nhưng Âu Dương Lãnh kiên quyết muốn vậy nên đành phải thôi. Hai người đi tới trước mộ Ninh Chân, nước mắt Vu Thiện đã tràn ra, nhìn bộ dạng mẹ trong ảnh, vẫn là bộ dạng đó, một chút cũng không thay đổi! Mẹ, mẹ ở trên trời có được khỏe không?

Âu Dương Lãnh bảo tài xế mang trái cây đến trước mộ Ninh Chân, một bó hóa bách hợp đưa cho Vu Thiện, Vu Thiện nhận lấy, trong lòng rất cảm kích sự quan tâm của Âu Dương Lãnh, cô thân là con gái mà không chuẩn bị cho mẹ những thứ này!

Cô đặt hoa trước mộ mẹ, tựa như có thể thấy khuôn mặt mẹ mỉm cười, vô tình nước mắt đã rơi đầy mặt.

“Ô ô...” Vu Thiện khóc không thành tiếng, ngồi xổm xuống trước mộ mẹ khóc ô ô, Âu Dương Lãnh ôm cô vào trong ngực mình, dịu dàng vuốt ve lưng an ủi cô, anh biết Vu Thiện nhìn thấy Ninh Chân nhất định sẽ rất đau lòng, anh im lặng an ủi.

“Ô ô, mẹ! Con nhất định sẽ báo thù cho mẹ!” Vu Thiện thấp giọng khóc tu tu, cô cắn chặt đôi môi, cho đến khi thấy đau đớn mới dừng hành động tự ngược lại, một năm trước bên trong tài liệu nhận được đã nói rất rõ ràng, chính là Âu Dương Lãnh đã giết chết mẹ!

“Thiện Nhi, em nói gì?” Âu Dương Lãnh chỉ nghe thấy cô tự lẩm bẩm, nhưng không nghe rõ cô nói gì.

“Ô ô.” Vu Thiện không trả lời, thân thể không ngừng run rẩy, trong lòng tự nhủ: Vu Thiện, mày nhất định có thể.

“Được rồi, đừng khóc! Mẹ nhìn thấy em như vậy cũng sẽ không yên lòng.” Âu Dương Lãnh an ủi, bàn tay ôm lấy Vu Thiện để cô đứng trước mộ, Vu Thiện khóc đến tròng mắt sưng đỏ, giống như mất thỏ.

Đứng yên lúc lâu, cho đến khi phía chân trời đã nhuộm đen, Âu Dương Lãnh mới lời kéo Vu Thiện lưu luyến không rời đi về phía chân núi, ban đêm trên núi rất lạnh, lúc hai người xuống bàn tay và gương mặt Vu Thiện đã lạnh như băng.

Âu Dương Lãnh yêu thương ừ ả tay cô trong lòng bàn tay, tài xế mở nhiệt độ trong xe lên mức tối đa, nhìn bộ dạng dịu dàng của cậu chủ, lại nhìn dáng vẻ của mợ chủ, cảm giác cậu chủ rất yêu mợ chủ.

Dọc theo đường đi rất im ắng Vu Thiện chìm trong đau thương, yên tĩnh nằm trong ngực Âu Dương Lãnh, tròng mắt nhìn mui xe, không biết đang suy nghĩ gì, có lẽ đang nghĩ tới chuyện của mẹ.

Còn Âu Dương Lãnh hưởng thụ hiếm khi Vu Thiện ngoan hiền, giờ phút này Âu Dương Lãnh có cảm giác rất thỏa mãn, vô cùng hi vọng sau này Vu Thiện luôn ngoan ngoãn như vậy.

Không biết ai tiết lộ tin tức ra ngoài, Lam Ngọc tự mình đến ngoài nhà họ Âu Dương, đòi gặp Vu Thiện, một năm trước Vu Thiện biến mất, Lam Ngọc không biết, mấy lần tìm không được mới biết Vu Thiện mất tích.

Và anh ta cũng đã thử tìm kiếm nhưng không thu được kết quả gì, bây giờ nghe tin cô về, Lam Ngọc rất muốn gặp cô, tất nhiên bảo vệ trong ngôi nhà sẽ không cho anh ta đi vào.

Vu Thiện sống trong nhà đã được một tuần, trong khi cô muốn đi ra ngoài nhưng Âu Dương Lãnh không ra lệnh thì cô không ra khỏi nhà được nửa bước, cô biết Âu Dương Lãnh sợ cô biến mất mới tăng cường đề phòng như vậy.

Ngày hôm đó cô ngồi một mình phơi nắng trên ban công, mặt trời chiếu rọi trên người, cả người thấy ấm áp dễ chịu, chẳng lẽ mình thật sự muốn bị nhốt ở chỗ này? Như vậy thì ước mơ cô rất vất vả cố gắng không phải sẽ bị ép dừng lại sao?

Không, cô không muốn kết quả như vậy, nhưng phải làm thế nào Âu Dương Lãnh mới cho cô đi ra ngoài đây? Vu Thiện nhắm mắt, nằm trên ghế suy nghĩ xem nên thuyết phục Âu Dương Lãnh như thế nào.

Thím Lan vội vã đi lên, thấy Vu Thiện nằm phơi nắng hỏi: “Mợ chủ, cậu chủ hỏi cô có muốn gặp Lam Ngọc không?”

“Cái gì?” Vu Thiện mở mắt, không hiểu nhìn thím Lan.

“Lam thiếu gia vẫn chờ cô bên ngoài cổng chính, nói muốn gặp mợ chủ.”

“Bảo anh ấy đi vào.” Học trưởng Lam đến đây lúc nào? Anh ấy biết mình về?

“Ừ.” Thím Lan vội đi xuống lầu bảo bảo vệ mở cửa, mời Lam Ngọc đi vào.

Vu Thiện thay quần áo rồi đi xuống, trên mặt không bôi son phấn lại càng lộ vẻ thanh xuân tươi trẻ hơn, cô chậm rãi đi xuống, nhìn Lam Ngọc bước vào đại sảnh.

“Thiện Nhi!” Lam Ngọc rất kích động, bất chấp thím Lan đang ở đó chạy vội tới trước mặt Vu Thiện, đưa tay ôm lấy Vu Thiện, cảm nhận vui mừng Vu Thiện đang ở trước mặt. Một năm nay anh ta cứ tưởng Vu Thiện gặp chuyện không may, giờ nhìn thấy cô không có việc gì, gánh nặng trong lòng cuối cùng cũng có thể dễ xuống.

“Học trưởng Lam, đừng như vậy!” Vu Thiện đẩy anh ta ra, một năm không gặp, học trưởng thành thực hơn, Vu Thiện nói đúng, một năm này Lam Ngọc thay đổi rất nhiều, bây giờ anh ta là tổng giám đốc Lam thị.

“Thiện Nhi, tốt quá rồi, em về học trường không phải lo lắng nữa!” Lam Ngọc kích động nói, một năm nay không thấy Vu Thiện, anh ta muốn tìm được cô cỡ nào.

“Cảm ơn học trưởng đã lo lắng, Thiện Nhi không sao.” Vu Thiện mỉm cười nói, khi đó vì rời khỏi chỗ này đã tốn rất nhiều công sức, không nghĩ tới mới một năm đã về rồi.

“Thiện Nhi, em không sao chứ?” Đường như lúc này Lam Ngọc mới phát hiện Vu Thiện có gì đó không bình thường, nghiêng đầu nhìn cô, trước kia Thiện Nhi sẽ không nói chuyện với mình xa lạ như vậy, chẳng lẽ bên cạnh có người, anh ta liếc mắt nhìn thím Lan bên cạnh.

“Em không sao.”

“Vậy học trưởng đi trước.” Dù sao Lam Ngọc đã làm tổng giám đốc Lam thị một năm nên đoán ý qua lời nói và sắc mặt, khẳng định Vu Thiện không nói thật, hơn nữa chỗ này không phải là nơi để nói chuyện, anh ta vẫn còn muốn hỏi chuyện vì sao Vu Thiện rời đi.

“Vâng, Thiện Nhi đưa học trưởng ra ngoài.” Học trưởng thật sự trưởng thành rồi.

“Ừ.” Hai người cùng nhau đi tới cửa, không biết có phải Lam Ngọc cố ý hay không, bàn tay chạm vào tay nhỏ bé của Vu Thiện một cái, Vu Thiện cảm giác có một tờ giấy được nhét vào trong tay, cô kinh ngạc liếc mắt nhìn Lam Ngọc.

Lam Ngọc cười cười, Vu Thiện siết chặt tờ giấy trong tay tiễn Lam Ngọc tới cửa, tận mắt nhìn Lam Ngọc lái xe rời đi, “Mợ chủ trở về thôi, không được để lạnh.” Thím Lan thúc giục cô, mặc dù thời tiết rất ấm áp nhưng cơ thể mợ chủ không được tốt.

“Vâng, lúc nào cậu chủ về?” Vu Thiện lơ đãng hỏi, đây là sau khi cô trở về lâu như vậy, lần đầu tiên muốn biết lúc nào thì Âu Dương Lãnh về.

“Cậu chủ nói bảo mợ chủ ăn cơm trước, không cần chờ.” Ngày nào cậu chủ cũng để lại lời nhắn, nhưng mợ chủ chưa từng hỏi qua.

“Vâng.” Vu Thiện bước chậm chậm về nhà, trong lòng suy tính làm thế nào để thuyết phục Âu Dương Lãnh cho mình ra ngoài, trong tay vẫn cầm tờ giấy lúc gần đi học trường nhét cho mình.

Sau khi gặp mặt Lam Ngọc ngắn ngủi, Vu Thiện ở một mình trong phòng xem tờ giấy Lam Ngọc đưa, bên trong là một dãy số điện thoại, Vu Thiện biết Lam Ngọc muốn gặp mặt một mình cô, nhưng tất cả mọi thứ cô đều để lại ở Paris, không có điện thoại mà liên lạc.

“Mợ chủ đâu?” Đêm đến, Âu Dương Lãnh xử lý xong chuyện tập đoàn lập tức về nhà, thấy thím Lan ngồi ở phòng khách, còn phòng trên lầu hai đen thui.

“Mợ chủ ngủ rồi.” Thím Lan nói, bà tận mắt thấy mợ chủ nằm ngủ, cô ấy nói mệt.

“Ăn cơm chưa?” Âu Dương Lãnh cời áo khoác, vừa đi lên lầu hai vừa hỏi, thím Lan nhận lấy áo của Âu Dương Lãnh, thấy cậu chủ nhanh chóng biến mất thì biết cậu ấy đi tìm mợ chủ.

Gian phòng đen kịt, Âu Dương Lãnh không bật đèn, đi thẳng tới mép giường, nhìn thấy có phần hơi đội lên phía trên giường, xem ra Vu Thiện đã ngủ say giấc.

Âu Dương Lãnh không ngồi xuống, nhìn cô một cái rồi xoay người đi vào phòng tắm, một lát sau tiếng động từ trong phòng tắm phát ra, Vu Thiện chỉ ngủ mơ màng, mới vừa rồi Âu Dương Lãnh đến gần cô đã tỉnh, chỉ vì hơi thở trên người anh quá lạnh.

Rất nhanh trong phòng tắm im ắng, tiếp đó có tiếng mở cửa, mùi thơm sữa tắm lan tới, hiển nhiên Vu Thiện biết Âu Dương Lãnh đi ra, cô vội nhắm mắt.

lại. Minh trở về lâu như vậy rồi mà Âu Dương Lãnh chưa chạm qua mình, cũng không ngủ cùng mình, ngày nào anh ta tắm xong cũng rời đi, nhưng hình như lần này không giống mọi ngày, trong không khí mang theo mùi hương của anh bay tới, dừng lại trước giường cô.

Tiếp theo chấn bị vén lên, một cơ thể nóng bỏng dán lên cơ thể lạnh như băng của cô, Vu Thiện run rẩy, Âu Dương Lãnh cảm nhận Vu Thiện mất tự nhiên, biết cô chưa ngủ: “Đang đợi tôi?”

Hai tay hai chân đề lên Vu Thiện, hai thân thể thân mật dán chặt, Vu Thiện khó chịu muốn trốn tránh, bên tai lại truyền tới hô hấp dồn dập thờ dốc của Âu Dương Lãnh: “Đừng động đấy, thân thể em còn chưa khỏe, tôi không muốn tổn thương em.”

Trong nháy mắt thân thể Vu Thiện cứng đờ, cô lập tức cảm nhận trạng thái hưng phấn của Âu Dương Lãnh, đáng chết, anh ta không mặc quần áo! Thoáng chốc gương mặt cô đỏ ửng.

Vu Thiện rất kinh ngạc, Âu Dương Lãnh quan tâm tới thân thể mình sao? Trong ấn tượng của cô, Âu Dương Lãnh rất ít khi đề nén dục hóa của mình. Cô thoáng dịch nửa người dưới, lập tức cảm nhận cơ thể nóng bỏng của Âu Dương Lãnh, còn cả hô hấp càng lúc càng dồn dập.

“Đừng động, hay là em muốn.” Trong khoảng thời gian này kiềm chế không chạm vào cô là vì thân thể cô chưa khỏe, còn có một nguyên nhân chính là không muốn cô hận mình, ngày ở Paris anh liều mình chiếm đoạt, khi đó ánh mắt cô tràn đầy hận ý.

“Anh sẽ nhin sao?” Vu Thiện thử hỏi, lần này trở về anh chưa chạm vào cô, ngược lại lo cho cô mọi thứ, vốn cho rằng anh hận mình rồi đi, sẽ trừng phạt mình, nhưng anh không có.

“Em đây là đang mời tôi?” Âu Dương Lãnh đầy vui mừng hỏi, tối nay Vu Thiện thật sự rất ngoan ngoãn biết điều, không chống cự động tác của mình, tất cả đều rất tự nhiên.

“Vâng.” Vu Thiện trả lời, cô hơi cứng ngắc xoay người đối mặt anh, trong phòng đen kịt, trông mắt sáng một cách kỳ lạ, chiếu rọi gian phòng tối tăm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Chương 94.2

Âu Dương Lãnh cho rằng mình nghe nhầm, ôm sát cô để cô gần sát cơ thể nóng bỏng của mình, ngay cả không khí cũng là hơi thở mập mờ hai người phun ra.

“Tôi có thể hiểu là em cũng muốn chứ?” Âu Dương Lãnh nhìn Vu Thiện, mặc dù trong bóng tối không nhìn rõ về mặt cô, nhưng cô không từ chối, anh nghĩ rằng cô cũng muốn anh.

“Em sẽ không hối hận?” Âu Dương Lãnh cảm giác tối nay cô rất khác thường, nhưng anh thích cô thay đổi như vậy.

“Vâng.” Cô đưa hai tay ra ôm chặt cổ anh, kéo Âu Dương Lãnh đến bên người, dán chặt vào anh: “Tôi có thể có yêu cầu không?” Cô cẩn thận hỏi, trong bóng tối thấp thòm.

“Có thể, nhưng em phải thỏa mãn tôi đã.” Đường như Âu Dương Lãnh đoán được cô sẽ hỏi như vậy, cũng nói theo, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô chủ động.

“Vây là anh đồng ý?” Vu Thiện căng thẳng hỏi, nghĩ đến lát nữa phải lấy lòng anh, trong lòng rất khẩn trương.

“Ừ, lấy lòng tôi đi.” Âu Dương Lãnh đẩy tay ôm chặt cổ cô ra, nằm ngửa trên giường, ý tứ rất rõ ràng.

“Được.....” Vu Thiện lấy can đảm lật người đè lên anh, cảm giác anh run rẩy, chợt lòng hiếu kỳ dâng lên, có phải anh kích động hay không?

“Nhanh lên một chút.” Quả thực Âu Dương Lãnh rất kích động, khi cô bắt đầu đè lên người anh, cảm giác có luồng khí nóng chạy xuống bụng dưới, chỉ một động tác đơn giản của cô mà thân thể anh cũng có thể kích động thành như vậy.

“À.” Vu Thiện gạt đầu, khi tóc ngắn cô cúi người đặt lên bộ ngực anh trong bóng tối, hơi kích thích da thịt nhạy cảm của anh, khiến anh không nhịn được gầm nhẹ một tiếng.

“Sao vậy? Có phải tôi làm đau anh?” Vu Thiện lập tức dừng động tác lại, cho là mình dùng quá sức khiến anh không thoải mái, cô chỉ là bắt chước theo động tác của anh, hôn ngực anh.

“Tiếp tục đi.” Âu Dương Lãnh bất mãn vì Vu Thiện dừng lại, lần nữa thúc giục, không nghĩ tới động tác đơn giản của cô cũng khiến mình không cách nào

kiềm chế. Suốt đêm, Vu Thiện cố gắng lấy lòng anh, bị buộc dùng mấy phương pháp lấy lòng, cho đến khi Âu Dương Lãnh bắt mất động tác chậm chạp của cô, mới chủ động thay thế.

Sáng sớm hôm sau, Vu Thiện tỉnh lại, cảm giác mình nằm trong lồng ngực ấm áp, cô nhẹ nhàng xoay người, gương mặt tuần tú ngủ say của Âu Dương Lãnh hiện ra trước mắt, khi Âu Dương Lãnh nhắm đôi mắt đen nhánh lại, chẳng có chút uy hiếp nào.

Tay nhỏ bé lơ đãng vươn ra, tí mỉa miêu tả đường nét khuôn mặt anh, anh là người đàn ông như thế nào? Lúc mới quen, cảm giác áp bức vô cùng rõ ràng, còn hiện giờ anh vì điều gì mà dẫn mình về?

“Tỉnh rồi?” Giọng nam trầm thấp mang theo lười biếng khi vừa tỉnh dậy vang lên, hai tròng mắt tràn đầy cung chiều nhìn cô, anh níu tay cô còn chưa kịp thu về để lên mặt vuốt ve.

“Vâng.” Vu Thiện trả lời, nhưng mắt cô hoàn toàn không dám nhìn về phía anh, hành động mới vừa rồi của mình bị anh nhìn thấy, gò má cô ửng đỏ.

“Muốn ăn sáng món gì?” Âu Dương Lãnh duỗi tay kéo cả người Vu Thiện và chần vào trong ngực, thân mật dán chặt, Vu Thiện bị ôm đuôi mắt liếc ngực lồ lộ của anh, nhất thời gương mặt càng đỏ hơn.

“Không biết.” Bây giờ cô nào có tâm tư ăn sáng, trong đầu đều là hành động tối qua của cô, đánh chết cô cũng không thể tin được mình chủ động lấy lòng anh.

“Vậy dậy đi, không được ngủ nữa.” Âu Dương Lãnh ôm lấy Vu Thiện, hai thân thể trần trụi sát kề nhau, khiến hai người thờ dốc, Vu Thiện vội cúi đầu trong ngực Âu Dương Lãnh, hai tay tự nhiên ôm sát cổ anh, cẩn thận đề phòng mình ngã xuống.

“Ha ha.” Tâm tình Âu Dương Lãnh rất tốt, cảm giác Vu Thiện toàn tâm toàn ý tin tưởng, ôm lấy cô đi vào phòng tắm, hôm nay có phần thưởng tối qua cô chủ động, có một phần quà đặc biệt muốn tặng cô.

“Thả tôi xuống, tôi tự đi.” Vu Thiện cảm giác theo bước chân anh đi lại, thân thể hai người không thể tránh khỏi đụng chạm, mà thân thể anh nóng bỏng vô cùng, cô thật sự sợ Âu Dương Lãnh sẽ không nhận được.

“Yên tâm, tôi sẽ không để em ngã đâu.” Người cô nhẹ như vậy, đối với anh mà nói quả thực nhẹ như lông vũ, sau này nhất định phải ép cô ăn cơm.

Hai người rửa mặt trong phòng tắm, Vu Thiện không có thói quen rửa mặt trước mặt người khác, nhưng Âu Dương Lãnh cương quyết, cho nên Vu Thiện không thể làm gì khác hơn là làm mặt dày, vội vàng rửa mặt.

Đợi đến khi hai người ra ngoài đã là một giờ, cả người Vu Thiện không có tí sức nào, mới vừa rồi bên trong phòng tắm lại hoan ái một trận khiến cô hao tổn không ít thể lực.

Cô cũng biết Âu Dương Lãnh nhất định không bỏ qua cho cô, thật sự cô đoán đúng, ánh mắt u oán nhìn Âu Dương Lãnh ôm cô đi ra ngoài, rõ ràng bỏ sức chính là anh, tại sao mất sức chính là mình!

“Đừng nhìn, hay là em còn muốn?” Âu Dương Lãnh cười vui vẻ, nhìn cô sau khi bị mình yêu, cái vẻ quyến rũ tận xương ấy, bụng dưới lại bắt đầu rung động.

“Không.” Vu Thiện từ chối, tối hôm qua cộng thêm vừa rồi cô đã mất hết sức lực, lát nữa còn phải đi ra ngoài đấy. Cô thử hỏi: “Tôi nói điều kiện tối hôm qua nhé?”

“Chờ tí nữa em hãy nói, bây giờ nghe tôi, đi mặc quần áo.” Âu Dương Lãnh cản cô, trực tiếp đi tới tủ treo quần áo, cầm quần áo bản thân thích mặc, mới vừa rồi tốn hết hơn 1 tiếng trong phòng tắm, sắp không kịp nữa.

“Vâng.” Vu Thiện thấy Âu Dương Lãnh hoàn toàn không muốn đề cập tới điều kiện hôm qua, không thể làm gì khác hơn là đi tìm quần áo, mở tủ quần áo ra, bên trong toàn bộ đều là quần áo cô mặc trước khi rời đi!

Lúc cô đi, ngoài giày thì không mang theo thứ gì cả, bây giờ thấy những bộ quần áo đó vẫn còn mới tinh trong tủ, cô có chút không thể tin, vốn phòng này là của Âu Dương Lãnh, sau đó Âu Dương Lãnh ép cô ngủ ở đây, quần áo cũng cũng mang qua theo. Tại sao tất cả những thứ này đều giống là mình chưa rời đi?

“Nhanh lên nào, thời gian không còn kịp.” Âu Dương Lãnh giục, anh đã mặc quần áo tử tế, cả người tỏa ra khí chất vương giả, cầm trong tay chiếc cavat cùng màu quần áo đi về phía Vu Thiện, khi thấy thân thể lưu đầy dấu vết của anh hoàn toàn chưa mặc quần áo, máu nóng trong người dâng lên đầu.

Vu Thiện nhận ra luồng sáng trong mắt anh, vội vàng tìm quần áo mặc vào, sao cô lại quên cái người Âu Dương Lãnh nguy hiểm này còn đang ở đây! Cũng không quản mặc đồ gì, trước hết che mình lại rồi hãy nói.

“Đừng nóng vội, tôi sẽ không vậy với em!” Âu Dương Lãnh chứng kiến bộ dạng khấn trương của cô tâm tình vô cùng tốt, vẻ mặt vui vẻ đi tới bên cô, giúp cô sửa sang lại quần áo mặc lúc hoảng hốt, Âu Dương Lãnh nhớ ra bộ quần áo này là cô thiết kế, khi đó cô chuyên tâm thiết kế quần áo, anh núp ở cửa xem cô nghiêm túc thiết kế quần áo.

“Tôi...” Vu Thiện càm lăm, nhạy cảm phát hiện hơi thở mãnh liệt của Âu Dương Lãnh phả tới, anh đã đứng sau lưng cô, dịu dàng giúp cô chỉnh sửa lại quần áo.

“Được rồi, đến phiên em giúp tôi thất cavat.” Âu Dương Lãnh quay người cô đối mặt với mình, cầm cavat đặt trong tay cô, ý bảo cô làm.

“Tôi không biết.” Vu Thiện từ chối, cô chưa từng giúp đàn ông thất cavat, trong lòng cô giúp đeo cavat là vì nửa kia yêu cầu của mình, còn Âu Dương Lãnh không phải là nửa kia của cô!

“Học đi.” Âu Dương Lãnh chần cô ở giữa anh và tủ treo quần áo, muốn nhìn cô làm, gương mặt tuần tú ghé sát vào cô, ngửi mùi thơm thân thể cô, muốn cô nhiều lần như vậy rồi, sao cảm giác vẫn còn mãnh liệt thế?

“Tôi thật sự không biết làm!” Vu Thiện cầm cavat, không biết phải làm thế nào cho đúng, cô thật sự không biết làm mà.

“Cho tôi một nụ hôn, thế nào?” Âu Dương Lãnh hưởng thụ sự khó xử của cô, mặt mày hớn hờ.

“Được.” Vu Thiện không do dự, dù sao một nụ hôn cũng có thể chấp nhận, cô nhón chân kề sát môi mình vào má Âu Dương Lãnh, hạ một nụ hôn khẽ như chuồn chuồn lướt nước rồi nhanh chóng dừng lại.

“Không được, không đủ thành ý.” Âu Dương Lãnh cười lạnh, lắc đầu với Vu Thiện, cô cho rằng chỉ đơn giản như vậy là có thể đuổi được anh sao?

“Còn chưa được?” Vu Thiện cau mày, nhìn gương mặt tuần tú dường như không hài lòng của Âu Dương Lãnh, không phải anh nói một nụ hôn sao? Cô hôn rồi mà.

“Phải như vậy.” Âu Dương Lãnh nói xong, đôi môi chuẩn xác đặt lên môi Vu Thiện, dùng cách triển miên hôn cô, lúc thì trêu đùa, lúc thì kịch liệt, khiến Vu Thiện không phân biệt được bây giờ là chỗ nào lúc nào.

Nụ hôn vừa kết thúc hai người đều thở không nổi, Âu Dương Lãnh ép mình không nhớ tới chuyện hôm qua cô chủ đạo tất cả mọi thứ, ép bức mình không được nhớ tới. Còn cả người Vu Thiện mất hết sức lực dựa vào người anh, thở hổn hển, gương mặt đỏ ửng, đôi môi càng đỏ hơn.

“Lần này bỏ qua cho em, lần sau thì không có may mắn vậy đâu.” Âu Dương Lãnh thả cô ra để cô dựa vào vách tường, tự thất cavat cho mình, nhìn cô vẫn còn thờ đờ, cảm giác tự hào phái nam tràn đầy trong ngực.

“Đi thôi, trễ rồi.” Anh đi tới bên cạnh cô, chỉnh lại cổ áo bị anh kéo vừa rồi, Vu Thiện đi theo Âu Dương Lãnh tới bên cửa, thím Lan và người giúp việc đang làm việc, thấy Âu Dương Lãnh và Vu Thiện xuất hiện, cung kính hành lễ: “Chào buổi sáng, cậu chủ mợ chủ.”

“Ừm.” Âu Dương Lãnh gật đầu ôm Vu Thiện đi ra cửa, Vu Thiện cảm thấy mặt mình vẫn còn đỏ, nhưng đã đỡ hơn rất nhiều, lúc đi qua bên người thím Lan, thím Lan ném cho cô nụ cười mập mờ, khiến Vu Thiện càng thêm xấu hổ.

Xe đã chờ ở cửa, Hắc Mộc ngồi bên trong ghé lái thấy Âu Dương Lãnh và Vu Thiện ra, lập tức ra ngoài mở cửa, tổng giám đốc thật đúng là biết phí thời gian, để anh ta chờ một tiếng, thấy về mặt hai người như nhau thì biết vừa rồi tại sao lại lâu như vậy mới ra ngoài.

“Mời lên xe.” Hắc Mộc cung kính nói.

Vu Thiện liếc mắt nhìn Hắc Mộc, trong lòng buồn bực, sao lái xe là Hắc Mộc, tài xế đâu? Âu Dương Lãnh muốn dẫn mình đi đâu? Mặc dù cô nghi ngờ nhưng vẫn không kháng cự, theo Âu Dương Lãnh ngồi lên xe, hai người từ đó luôn tay trong tay.

Xe vững chãi chạy ra khỏi nhà Âu Dương đi vào thành phố, Vu Thiện ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Âu Dương Lãnh, theo thói quen nhìn ngoài cửa sổ, cô nhớ đường này đi tới tập đoàn Âu Dương, đi lùi ra sau là tập đoàn Sở thị.

“Nghĩ gì đấy?” Âu Dương Lãnh ghé sát tai cô hỏi, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn cô im lặng, trong đầu tự động nhớ tới trước kia cô cũng có bộ dạng này: “Nói cho tôi biết, không nên im lặng.”

“Không có gì.” Vu Thiện trả lời, trông mắt vẫn nhìn ngoài cửa sổ như cũ, hiện tại trong đầu cô trống rỗng, cũng không biết đang suy nghĩ gì: “Có lẽ là đoán anh dẫn tôi đi đâu.”

“Đoán được gì?” Hơi thở phả bên tai, phát hiện thân thể mình lại có phản ứng, thật sự rất muốn cô.

“Đoán không được.” Vốn cũng không suy nghĩ gì, cô chỉ là không tìm được gì để nói.

“Tổng giám đốc, đến rồi.” Hắc Mộc ngồi phía trước nói, cắt đứt câu chuyện của hai người, Âu Dương Lãnh dắt Vu Thiện xuống xe, Vu Thiện thấy trước mặt không xa là tập đoàn Âu Dương, còn chỗ bọn họ đứng là đường trong thành phố, lượng xe chỗ này rất đông đúc, xe đi lại thường xuyên, bên cạnh cửa hàng mọc san sát, là khu buôn bán thịnh vượng.

“Thiện Nhi, em nhìn trước mặt đi.” Âu Dương Lãnh dắt tay cô đi tới cửa hàng bên đường phía trước, có mấy gian hàng đang sửa sang, công nhân bận rộn làm việc, Âu Dương Lãnh dẫn cô đứng ở cửa.

“Đây là?” Vu Thiện nghi ngờ quay đầu nhìn Âu Dương Lãnh, không hiểu ý của anh.

“Sau này chỗ này là phòng thiết kế của em!” Âu Dương Lãnh tuyên bố, nếu cô thích thiết kế, cũng vì không để cô có cơ hội rời đi, cho nên Âu Dương Lãnh mua mấy cửa hàng gần bên, sửa chữa thành phòng thiết kế cho cô.

“Tại sao?” Vu Thiện vẫn chưa thể tin, cô thích thiết kế nhưng năng lực thiết kế của cô vẫn chưa đạt tới mức có thể mở phòng thiết kế, Âu Dương Lãnh có ý gì?

“Không vui?” Âu Dương Lãnh dắt Vu Thiện đẩy cửa hàng đi vào, dẫn cô vào xem, công nhân thấy họ cung kính nói: “Xin chào tổng giám đốc.”

“Ừ.” Âu Dương Lãnh trả lời rồi dẫn cô đi một vòng bên trong, hài lòng với tiến độ công trình, thấy Vu Thiện cau mày Âu Dương Lãnh thấp giọng hỏi: “Không hài lòng sao?”

“Không phải vậy, rất vui vẻ.” Cô có thể hiểu đây là Âu Dương Lãnh đang lấy lòng cô không? Vốn là muốn nói điều kiện để cô ra ngoài làm việc, cô không muốn ở nhà.

“Ừ, vậy em muốn thiết kế ra sao?” Âu Dương Lãnh hỏi, đây là dựa theo đồ trước kia cô thiết kế để lại, hi vọng cô sẽ thích.

“Như vậy rất được.” Vu Thiện quan sát kỹ, cảm giác chỗ này dường như rất gần với giấc mộng của mình, chẳng lẽ đồ trước kia mình thiết kế, Âu Dương Lãnh sử dụng?

“Thích là được rồi.” Âu Dương Lãnh mỉm cười, chỉ cần cô ngoan ngoãn ở lại bên cạnh mình, thì anh có thể cho cô thứ tốt nhất.

“Cảm ơn anh.” Vu Thiện nở nụ cười thật lòng, cô rất cảm ơn việc Âu Dương Lãnh làm, bất kể anh làm từ tâm tình gì, cô cũng rất cảm kích.

“Muốn cảm ơn tôi, tôi nay biểu hiện tốt một chút!” Âu Dương Lãnh mập mờ nhìn cô, ánh mắt trần trụi muốn nhào vào cô, khiến mặt Vu Thiện càng đỏ hơn. Truyện chỉ đang bên diễn đàn lẻ quyonn và truyện hh.

“Sắc lang!” Gương mặt Vu Thiện đỏ ửng, tránh tầm mắt đỏ au trần trụi của Âu Dương Lãnh, đi xem thử có gì cần thay đổi không.

“Chỉ đối với em vậy thôi!” Âu Dương Lãnh đuổi bước theo cô, bàn tay ôm chặt lấy cô để cô chui vào trong ngực anh.

Hắc Mộc thấy hình ảnh liếc mắt đưa tình của hai người, chân thành hi vọng sau này hai người có thể chung sống hòa bình như vậy, trong một năm Vu Thiện biến mất, anh ta tận mắt chứng kiến vì tìm Vu Thiện mà tổng giám đốc không ăn không uống, còn bị chứng đau nhức đầu.

Bọn họ không phát hiện cách đó không xa có bóng dáng thon dài của một người đàn ông đứng góc khuất nhìn hình ảnh ấm áp đó, trông mắt sâu thẳm không nhìn thấy đáy, bàn tay nắm chặt, khí lạnh tỏa ra khắp toàn thân.

Thấy Vu Thiện như con chim nhỏ nép sát vào trong ngực Âu Dương Lãnh, trong lòng hận không đẩy Âu Dương Lãnh ra thay thế anh ta vào, không ngờ một năm Vu Thiện trở về lại nhanh chóng chấp nhận Âu Dương Lãnh, giờ phút này anh ta muốn độc ác trả thù.

Nhưng anh ta nhanh chóng nâng khóe miệng, Âu Dương Lãnh, anh sẽ không đắc ý được bao lâu nữa, còn cuối cùng Vu Thiện cũng sẽ là của tôi! Dường như anh ta thề thề nguyện, cuối cùng anh ta cười, khi bọn họ đi ra hoàn toàn biến mất trên đường.

“Được rồi, chờ sửa xong hãy qua xem, bây giờ về nhà hay tới tập đoàn Âu Dương?” Âu Dương Lãnh ôm lấy cô đi ra ngoài, bàn tay vuốt tóc cô, hai tròng mắt đen nhánh: “Nhớ, tóc không có lệnh của tôi thì không được cắt, biết không.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Cá Bẫy Màu

Edit: Ngọc Hân

Phòng thiết kế nhanh chóng hoàn thành, mấy ngày trước khi Vu Thiện khai trương cửa hàng, cần phải sắp xếp đủ thứ, ví dụ như vải vóc, chỉ, Âu Dương Lãnh đã từng hỏi cô, điều kiện đêm đó mà cô nói là gì, Vu Thiện thần bí cười không trả lời, Âu Dương Lãnh cũng không hỏi nữa.

Cuộc sống hai người hòa thuận trước nay chưa từng có, Vu Thiện không ngờ rằng hai người còn có lúc chung sống hòa bình, trong lòng cô đầy mâu thuẫn. Một năm trước khi nhận được tài liệu bí ẩn, cô cũng từng nghĩ qua, tại sao Âu Dương Lãnh phải giết chết mẹ?

Hôm nay là ngày khai trương phòng thiết kế, Vu Thiện dậy từ rất sớm để chuẩn bị, thật ra thì cũng chẳng có cái gì để cần chuẩn bị cả, nhưng thím Lan rất nghiêm túc, bà nói mới khai trương cần vái xin thần linh, như vậy mới được thần linh che chở!

Vu Thiện đang bận rộn nên không biết có một người đã đứng ở cửa nhìn cô rất lâu rồi, cho đến khi Vu Thiện ngẩng đầu lên mới nhìn rõ người nào đang đứng đó.

Khoảnh khắc nhìn thấy anh ta trong đầu Vu Thiện nhớ tới cảnh bị Âu Dương Lãnh tìm được ở Paris, vì anh ta đứng phía sau chăm lo cho cuộc sống của

cô ở Paris!

“Pháo Đầu! Thiết Đầu!” Vu Thiện vui mừng kêu to, cặp mắt đã dâng đầy nước, tay nắm chặt cuộn vải vút xuống đất, Kinh Sở và Pháo Đầu cùng Thiết Đầu đang đứng ở cửa!

“Cô Vu! Đạo này khỏe không?” Pháo Đầu liên tiếng nói chuyện trước, anh ta và em trai dường như ở Paris, vết thương khá ổn mới trở về, vừa về thì nghe tổng giám đốc nói Vu Thiện mở phòng thiết kế riêng.

Âu Dương Lãnh hôm nay không đến với cô, nếu không thấy Kinh Sở và bọn Pháo Đầu, nhất định sẽ đuổi bọn họ đi! Cũng rất may là anh không ở đây, nếu không Vu Thiện lo Âu Dương Lãnh sẽ ngăn cô nói chuyện với đám Pháo Đầu.

“Tôi rất khỏe, còn các anh?” Vu Thiện nở nụ cười khế, bên trong đôi mắt dâng đầy nước: “Tay các anh không sao chứ?” Đưa mắt nhìn tay bọn họ, dường như không sao.

“Cô Vu, có tiện tìm chỗ nào nói chuyện không?” Pháo Đầu bước về trước từng bước, sự xuất hiện của bọn họ đã khiến vệ sĩ của Âu Dương Lãnh phải tới chú ý, còn về mặt vô cùng kích động của Vu Thiện càng khiến mấy người vệ sĩ để ý họ từng tý một.

“Được, vào đi.” Phòng thiết kế có phòng tiếp khách chuyên biệt, Vu Thiện dẫn bọn họ đi vào, từ này tới giờ Kinh Sở vẫn không lên tiếng, anh ta nhìn bóng lưng Vu Thiện, mấy ngày nay chịu đựng không đến tìm cô chính là vì đã tự nói với mình, cô không đáng giá.

Nhưng bây giờ thấy cô, mới biết mình nhớ cô cỡ nào! Hận không được ôm chặt lấy cô, nói cho cô biết mình thích cô! Nhưng anh ta phải nhịn, phát hiện chỗ này rất nhiều vệ sĩ Âu Dương Lãnh phái tới, chỗ này là nơi không thể thể hiện sự xúc động.

Bốn người vào phòng tiếp khách, Vu Thiện tự mình pha ba ly cà phê đặt trước mặt bọn họ, từ trước tới giờ cô không thích cà phê, cho dù trước kia Kinh Sở pha cho cô uống, cô cũng không thích.

Tất cả mọi người không nói gì, đôi bên đều im lặng, Vu Thiện càng không biết nói gì hơn, rời khỏi Paris, cô không ngờ còn có thể gặp lại, còn bây giờ gặp được thì hơi xa lạ.

“Các người đi ra ngoài đi.” Kinh Sở mở miệng, anh ta không chịu nổi, nỗi nhớ tích tụ mấy ngày nay tựa như nước biển, ép anh ta muốn phun trào. Pháo Đầu và Thiết Đầu gật đầu, biết tổng giám đốc có lời muốn nói.

Hai người đứng lên đi tới cửa, Vu Thiện đứng ở cửa nhìn bọn họ rời khỏi phòng tiếp khách, Kinh Sở đứng dậy đi tới trước mặt cô, “Thiện Nhi, tại sao không điện thoại cho tôi?” Ít nhất là sau khi cô tự do.

“Tại sao anh hỏi như vậy?” Vu Thiện kinh ngạc ngẩng đầu, cô không có điện thoại, sao gọi cho anh được? Hơn nữa Âu Dương Lãnh canh chừng cô rất chặt, lúc nào cũng có vệ sĩ theo dõi cô.

“Em biết không?” Kinh Sở từ từ đến gần cô, hơi thở thuộc về phái nam phun thẳng vào Vu Thiện, bất kể hôm nay như thế nào cũng phải nói cho cô biết suy nghĩ của anh ta: “Thiện Nhi, tôi thích em!”

“Cái gì?” Vu Thiện bị ép lùi về sau, cô kinh ngạc nhìn ánh mắt Kinh Sở trở nên sâu thẳm, thoáng hiện nồng nặc tình yêu gửi gắm vào cô.

“Anh nói gì?” Vu Thiện nghi ngờ mình nghe nhầm, kinh ngạc nhìn Kinh Sở đang nhích lại gần mình, bóng dáng hai người chồng lên nhau in rõ trên kính thủy tinh.

Vệ sĩ Âu Dương Lãnh phái tới thấy Kinh Sở đè ép Vu Thiện cuống cuống chạy tới cản Kinh Sở, nhưng bị Pháo Đầu và Thiết Đầu ngăn lại.

Bên trong Vu Thiện bị ép vào tường không còn đường có thể lui, tại sao Kinh Sở lại nói những lời như vậy với cô: “Anh muốn làm gì?”

“Em không tin?” Kinh Sở cúi đầu, đôi môi suýt qua trán cô, giọng yêu thương nói: “Rời khỏi Âu Dương Lãnh, trở lại bên cạnh tôi!” Tròng mắt khóa chặt cô, không bỏ qua chút phản ứng nào của cô, bàn tay chống lên vách tường sau lưng cô, thật ra trong lòng thì đang rất căng thẳng.

“Tại sao thích em?” Vu Thiện nghi ngờ hỏi, thời gian bọn họ chung đụng không nhiều lắm, tại sao anh lại thích mình?

“Không có vì gì cả, thích là thích thôi.” Anh ta thâm tình đưa mắt nhìn cô, đầu từ từ hạ xuống, mục tiêu là môi cô. Vu Thiện nín thở, hơi thở anh ta phả tới một cảm giác bất an tăng cao, hơi thở Kinh Sở không giống với Âu Dương Lãnh, nó không khiến cô căng thẳng.

Môi Kinh Sở rơi xuống, theo bản năng Vu Thiện tránh ra khiến nụ hôn anh ta rơi xuống cô, tròng mắt Kinh Sở lóe lên, có sự mất mát không dễ dàng phát hiện nơi đáy mắt.

“Nhưng tôi không muốn yêu!” Yêu người rất mệt mỏi, hai tay Vu Thiện chống lên ngực anh ta, dùng sức đẩy anh ta ra, khoảnh khắc Vu Thiện mở mắt ra thấy người phía sau Kinh Sở, sắc mặt thoáng chốc tái nhợt.

Một đám người đứng ở cửa, ngoài trừ vệ sĩ muốn ngăn cản Kinh Sở còn có Thượng Quan Thanh và Lam Ngọc, Âu Dương Lãnh và Lam Nguyệt! Bốn người không tin nhìn bọn họ, hình ảnh vừa rồi bọn họ ôm hôn đang như nước xoáy chảy trong đầu bọn họ, về mặt mỗi người một khác. Vì Kinh Sở đưa lưng về phía bọn họ, ngăn ánh mắt họ cho nên không biết Kinh Sở không hề hôn Vu Thiện.

Dường như bầu không khí ngừng lại ở giây phút này, Vu Thiện hít thở không thông nhìn đám người trước mắt, Lam Ngọc là người có phản ứng đầu tiên, đẩy Kinh Sở ra, vội vàng chạy tới bên cạnh Vu Thiện: “Thiện Nhi, em không sao chứ?”

“Sở, các người đang làm gì vậy?” Về mặt Thượng Quan Thanh đau đớn, hôm nay anh Âu Dương nói muốn cô tới xem Vu Thiện một chút, sợ một mình cô ấy sẽ rất khổ cực, nhưng không ngờ lại thấy hình ảnh Kinh Sở hôn Vu Thiện, tại sao lại như vậy? Cô ở cùng Kinh Sở, Kinh Sở chưa bao giờ chủ động hôn cô!

“Không phải em không thấy đấy chứ?” Kinh Sở cười khê, về mặt âm u không thay đổi, chẳng qua là không nhìn Thượng Quan Thanh đứng ở cửa, coi thường rõ ràng khiến ngực Thượng Quan Thanh đau nhói.

“Anh, anh đang làm gì?” Lam Nguyệt thực sự không nhìn được, cô ta xông lên phía trước kéo Lam Ngọc ra: “Đừng quên cô ta là người phụ nữ của tổng giám đốc Âu Dương, anh đừng đụng vào!” Cô ta căm hận nhìn chằm chằm Vu Thiện, cô ta muốn nói rằng người phụ nữ này làm hại khiến thiếu chút nữa Lam thị phải đóng cửa, không thể đến gần!

Âu Dương Văn đứng ở cửa không nhúc nhích, trông mắt không rời khỏi Vu Thiện, thấy sắc mặt cô tái nhợt trông mắt khê lóc lên, nhưng vẫn không hành động gì.

Vu Thiện nhìn một phòng đầy người, sao bọn họ đều ở đây? Còn lựa vào lúc này? Mặc dù sắc mặt cô tái nhợt nhưng cô tự cố bình tĩnh lại, bọn họ muốn nghĩ như thế nào cũng không liên quan tới chuyện của cô!

“Thiện Nhi, tại sao phải như vậy?” Thượng Quan Thanh thấy Kinh Sở không để ý đến mình liền xoay người hỏi Vu Thiện, về mặt tràn đầy trách móc, trong mắt xuất hiện sự oán hận.

“Thanh, cậu hiểu nhầm rồi.” Vu Thiện muốn giải thích, nhưng không biết phải giải thích như thế nào, gặp đến độ không biết nên nói cái gì, mới vừa rồi bọn họ ôm nhau rất nhiều người đều thấy!

“Tôi làm cái gì? Bạn đã có anh Âu Dương, tại sao còn không buông tha Kinh Sở?” Thượng Quan Thanh tức giận nói, ép sát từng bước dồn Vu Thiện vào trong góc: “Người Sở thích là tôi!” Tức giận khiến cô nói bừa.

“Cái gì?” Vu Thiện bối rối, anh Âu Dương là chỉ Âu Dương Lân? Bọn họ quen biết nhau? Thượng Quan Thanh thích Kinh Sở?

“Đủ rồi, tôi thích ai, chuyện không liên quan đến em!” Kinh Sở đẩy Thượng Quan Thanh ra, không hề thương hoa tiếc ngọc, ánh mắt xa lạ nhìn Thượng Quan Thanh ngã xuống đất: “Không cần suy đoán lung tung đời sống tình cảm của tôi.”

“Em không sao chứ?” Kinh Sở cẩn thận đỡ Vu Thiện, động tác dịu dàng, trong mắt Thượng Quan Thanh chính là sự yêu thương giữa đôi tình nhân, thoáng chốc vành mắt đỏ lên, nước mắt chảy xuống.

“À, em không sao.” Vu Thiện tránh sự đụng chạm của Kinh Sở, về mặt đau thương của Thượng Quan Thanh đập vào mắt cô, cô và Thượng Quan Thanh từng có thời gian vui vẻ với nhau, tại sao vì Kinh Sở lại thay đổi.

“Thanh, cậu thích Kinh Sở?” Vu Thiện đi tới trước mặt Thượng Quan Thanh, ngồi xổm người xuống muốn kéo cô lên, Thượng Quan Thanh lại không cảm kích, hất tay cô ra: “Không cần cô lo!”

“Thật không biết cô có gì tốt!” Lam Nguyệt đi tới bên cạnh Thượng Quan Thanh đỡ cô dậy, mặc dù tập đoàn Thượng Quan kém hơn tập đoàn Âu Dương và tập đoàn Sở thị, nhưng vẫn rất có sức ảnh hưởng ở thành phố S.

“Cảm ơn!” Được sự giúp đỡ của Lam Nguyệt Thượng Quan Thanh đứng lên, lúc nhìn Vu Thiện, ánh mắt lạnh như băng khiến Vu Thiện mấp máy miệng, tại sao lại như vậy?

Từ lúc này tới giờ Âu Dương Văn chỉ đứng nhìn, không tham gia vào, cũng không nói gì, thờ ơ lạnh nhạt, nhưng anh ta cuộn chặt nắm đấm, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay, trông mắt sắc bén nhìn thái độ ‘vân đạm phong khinh’ (như mây bay gió thoảng) của Kinh Sở, Kinh Sở đón cái nhìn của Âu Dương Văn, trả lại nụ cười lạnh nhạt. lqdon

“Thiện Nhi, em không sao chứ?” Lam Ngọc đau lòng đỡ Vu Thiện, trông mắt đầy tức giận nhìn chằm chằm Kinh Sở, Thiện Nhi quen biết người đàn ông này lúc nào?

“Cảm ơn học trưởng.” Vu Thiện cười khê, cô không có gì không tốt, nhưng không biết tại sao Thượng Quan Thanh lại biến thành như vậy, trước kia không phải thế này, một năm trước quan hệ của hai người rất tốt, chẳng lẽ cô rời khỏi một năm, đã xảy ra chuyện gì?

“Thiện Nhi, tôi còn có chuyện phải đi trước, nhớ đừng để mệt quá.” Kinh Sở dịu dàng vén tóc lại giúp cô, mang đến cho người khác cảm giác thân mật, Vu Thiện tránh ra, cô không hiểu tại sao Kinh Sở lại làm như vậy.

Tay Kinh Sở bị hẫng, trái tim trầm xuống, nhưng nhanh chóng nở nụ cười, bàn tay đặt lên môi làm nụ hôn gió, sau đó đi ra khỏi phòng tiếp khách, lúc đi lướt qua bên người Âu Dương Văn, thấp giọng nói: “Cô ấy là của tôi!”

Âu Dương Văn không nói gì, đôi môi mím chặt, trông mắt lạnh băng trước nay chưa từng có, tay cuộn chặt. Thượng Quan Thanh nhìn bóng lưng Kinh Sở rời đi, trái tim bị đâm đau nhói, tại sao lại biến thành như vậy? Trông mắt đảo vòng, căm hận nhìn Vu Thiện.

“Chúng ta đi thôi.” Lam Nguyệt đỡ Thượng Quan Thanh xoay người đi ra ngoài, Thượng Quan Thanh cũng đi theo, không nhìn thấy vẻ mặt đau lòng của Vu Thiện.

“Thiện Nhi, cách xa Kinh Sở một chút, anh ta không phải là người tốt.” Âu Dương Văn đi tới trước mặt Vu Thiện, chăm chú nhìn cô.

“Không phải là người tốt?” Vu Thiện không hiểu nhìn Âu Dương Văn, anh ta nói những lời này là có ý gì?

“Tóm lại cẩn thận một chút, anh trai không hi vọng em gần anh ta quá đâu.”

“Ừ, tôi biết.” Vu Thiện mới không thèm quan tâm tới suy nghĩ của người khác, cô chỉ biết Kinh Sở giúp cô một ân tình rất lớn.

“Nhớ, nhất định phải tin vào hai mắt mình, không thể tin tưởng bất cứ kẻ nào, bao gồm anh trai!” Âu Dương Văn nói xong, không chờ Vu Thiện phản ứng đã biến mất trước mặt cô.

Sáng sớm hôm sau, Vu Thiện tới phòng thiết kế rất sớm, mấy ngày nay Âu Dương Lãnh bận rộn nhiều việc, đêm khuya mới về nhà, còn sáng sớm đã không thấy bóng dáng, Vu Thiện đều do tài xế đưa đón, có vệ sĩ đi theo phía sau như thường lệ.

Vì phòng thiết kế mới khai trương mấy ngày, rất nhiều quần áo chưa thiết kế xong, còn Vu Thiện, vì ngày hôm qua ánh mắt hận thù của Thượng Quan Thanh khiến cô khó ngủ cả đêm, không có linh cảm để thiết kế quần áo.

Cô ngồi bên bàn thiết kế, trước mặt là bản vẽ, cô muốn sớm thiết kế ra quần áo cô hài lòng, nhưng đầu cô không nghĩ ra được gì. Vệ sĩ đưa tờ báo cho cô, Vu Thiện nhận lấy, đầu tiên là xem tin tức giải trí.

Xem mấy trang hoàn toàn không vừa mắt với mấy tin giải trí, cô chán nản vứt tờ báo qua bên cạnh, trong lúc vô tình thấy tiêu đề về tập đoàn Âu Dương.

Cô nhanh chóng mở ra xem, đập vào mi mắt chính là về tổng giám đốc đương nhiệm của tập đoàn Âu Dương, Âu Dương Lãnh, bị đồn là không phải con của vợ cả tập đoàn Âu Dương mà là con của bà Âu Dương lên sinh cùng người đàn ông khác hai mươi năm trước! Chân chính mới là cậu hai Âu Dương Văn!

“Cái gì?” Vu Thiện khiếp sợ nhìn tiêu đề, nghiêm túc đọc, bên trong viết rõ ràng quá trình Âu Dương Lãnh ra đời, còn cả hình ảnh, kèm thêm từng chi tiết cuộc sống của Âu Dương Lãnh.

Còn cả chuyện của Âu Dương Văn, mặc dù nội dung nói Âu Dương Văn là con riêng của ông Âu Dương, nhưng chính là cậu chủ chân chính của tập đoàn Âu Dương!

Tại sao lại như vậy? Nếu như Âu Dương Lãnh không phải là con trai của ông Âu Dương, vậy tiếp theo sẽ thế nào? Khó trách mấy ngày này không thấy bóng dáng Âu Dương Lãnh đâu, xảy ra chuyện lớn như vậy chắc bận rất nhiều việc.

“Vệ sĩ, anh tới đây.” Vu Thiện vội gọi vệ sĩ đứng ở cửa đi vào, chỉ vào tờ báo hỏi: “Chuyện này xảy ra khi nào?”

“Mợ chủ, thật xin lỗi, đây là giả.” Vệ sĩ vừa nhìn, sắc mặt thoáng chốc chột dạ, vội muốn cướp đi, cậu chủ nói không thể để mợ chủ biết.

“Giả?” Vu Thiện không tin, khi nhìn thấy dáng vẻ chột dạ của vệ sĩ thì biết anh ta nói dối: “Nếu như là giả, anh lo lắng gì chứ?” Cô giấu tờ báo phía sau, tất nhiên vệ sĩ không dám tranh giành, gấp đến độ không ngừng di chuyển xung quanh.

“Mợ chủ, là giả, mợ đưa cho tôi đi.”

“Nói cho tôi biết, chuyện này có phải thật như vậy hay không?” Vu Thiện rất nóng vội, cô lo cho Âu Dương Lãnh, không biết bây giờ anh ra sao?

“Mợ chủ, cậu chủ bảo không thể để mợ biết, đừng làm khó tôi mà.” Vệ sĩ xin tha thứ, nếu để mợ chủ biết chuyện này, chắc chắn cậu chủ sẽ không bỏ qua cho anh ta.

“Không nói với tôi, tôi sẽ đi tìm anh ấy.” Vu Thiện uy hiếp.

“Vậy... Được rồi, nhưng mợ chủ không được để cậu chủ biết là tôi nói với mợ chủ.” Cuối cùng vệ sĩ lấy hết dũng khí nói cho cô biết: “Chuyện này xảy ra mấy ngày trước rồi, bây giờ mợ chủ xem là báo của mấy ngày rồi. Kể từ sau khi mợ chủ về thì cậu chủ biết chuyện này, nhưng gần đây mới công bố ra ngoài, còn cậu chủ đã phái người đi điều tra.”

Thì ra chuyện đã xảy ra mấy hôm trước, tin lớn như vậy chắc cả thành phố S đều biết? Làm sao lại xảy ra chuyện động trời như vậy?

“Mợ chủ, mợ không sao chứ?” Vệ sĩ lo lắng nhìn cô, thấy vẻ mặt mợ chủ cứng lại cũng không tiện quấy rầy cô.

“Tôi không sao, anh dẫn tôi tới tập đoàn Âu Dương đi.” Vu Thiện kiên định nhìn anh ta, chuyện này chắc ngày hôm qua bọn họ cũng biết, nếu không trước khi đi Âu Dương Văn sẽ không nói mấy câu như thế.

Bây giờ cô hiểu ý trong lời Âu Dương Văn nói, tất cả những chuyện này anh ta đều biết, duy chỉ có mình là không biết.

“Nhưng cậu chủ nói, không thể để mợ chủ biết chuyện này, nếu như mợ chủ đi qua đó không phải là đã biết sao?” Vệ sĩ do dự, dù sao cũng do cậu chủ

dạn dò rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Chương 95.2

“Anh nói Vu Thiện trở lại?” Một người phụ nữ hoảng hốt hét lên, kinh ngạc nghi ngờ nhìn người đàn ông trước mặt, sao bà ta không biết?

“Ngàn vạn lần chính xác, anh tận mắt nhìn thấy.” Người đàn ông gật đầu khẳng định, nhìn người phụ nữ chột dạ một cái: “Bây giờ phải làm sao?”

“Không, cô ta không thể về, như vậy sẽ phá hư kế hoạch của chúng ta.” Đinh Hoa kiên định nhìn người đàn ông, gần đây dưới sự giật dây của bà ta, Vu Thành đã bắt đầu nghĩ tới chuyện viết di chúc, dù sao hai đứa con trai cũng là của mình, Vu thị sẽ nằm trong túi bà ta.

“Bây giờ đã về.” Người đàn ông nhắc nhở lần nữa, mặt mũi dữ tợn, bộ dạng không ưa nhìn như Vu Thành.

“Anh nghĩ kế đi, dù sao em cũng không muốn cô ta xuất hiện.” Đinh Hoa ăn vạ đẩy đẩy người đàn ông trước mặt, ông ọ ọ nói, dù sao trước khi Vu Thành viết di chúc thì Vu Thiện không thể trở lại.

“Được rồi, để anh suy nghĩ một chút.” Người đàn ông bị Đinh Hoa ọ ọ mấy tiếng, xương cũng mềm ra, còn sau này Đinh Hoa vẫn có số tiền lớn, mai sau có thể cung cấp cho ông ta xài, nghĩ đến điều này người đàn ông lấy lòng sờ mó cơ thể bà ta.

Chọc cho Đinh Hoa thờ dốc liên tục: “Ha hả, quý sứ, trêu chọc em thích quá.” Hai người cùng nhau trườn miên.

Dưới lầu tập đoàn Âu Dương không ít phóng viên truyền thông, tất cả mọi người đều tò mò không dứt về chuyện thật giả của tập đoàn Âu Dương.

Vệ sĩ đứng ở cửa nâng kiếng, phòng ngừa phóng viên và truyền thông phá phòng tuyến đi vào tập đoàn Âu Dương, hiện trường còn có một số kẻ gây sự, bọn họ dường như muốn thời gian càng dài càng tốt, miệng luôn hô khẩu hiệu muốn Âu Dương Lãnh của tập đoàn Âu Dương ra ngoài giải thích chuyện gì xảy ra.

Lúc Vu Thiện đi tới thì thấy đám người gần như chiếm cả cổng chính.

Bảo vệ cửa thấy phu nhân xuất hiện vội nhường đường để cô đi vào trong, còn mấy kẻ gây sự đứng xung quanh cửa thấy có người đi vào tập đoàn vội hô to: “Cho chúng tôi cùng vào!”

Vu Thiện bước nhanh vào bên trong, vệ sĩ cố gắng chặn những kẻ gây sự đi vào, vệ sĩ lặng lẽ đi theo phía sau cô, trong lòng có chút thấp thòm, không biết cậu chủ biết mình dẫn mọi chủ vào, có đánh mình không nữa.

Trong lòng Vu Thiện cũng rất lo lắng, cô không biết tại sao mình muốn tới đây, cũng không biết sẽ nói gì với Âu Dương Lãnh. Dưới sự hướng dẫn của bảo vệ, Vu Thiện đi tới phòng làm việc của tổng giám đốc ở lầu cuối.

“Phu nhân, tổng giám đốc đang họp trong phòng hội nghị, xin phu nhân chờ một lát.” Bảo vệ đưa bọn họ tới sofa trước cửa phòng họp ngồi xuống, sau đó xoay người rời đi. Vu Thiện cẩn thận quan sát, rất lâu trước kia từng tới đây, chỗ này không thay đổi gì, nhưng giờ nhìn ánh phản chiếu từ phòng họp, chắc hẳn bên trong rất loạn.

Cuộc họp vẫn đang tiếp tục, Âu Dương Lãnh ngồi ở vị trí chủ trì, lạnh mắt nhìn từ đầu đến cuối, Hắc Mộc bên cạnh không chút hoang mang nhìn máy tính, thư ký thì có chút run rẩy, dù sao cô ta cũng chưa từng chứng kiến không khí phòng họp ngột ngạt như vậy bao giờ.

Bàn họp rất dài, đầu bên kia Âu Dương Lãnh là Âu Dương Văn, hai người phân cao thấp trên không trung cách cái bàn, tia lửa văng khắp nơi, người ủng hộ hai bên đều cảm nhận không khí nóng như lửa đốt.

Cuộc họp rất yên tĩnh, hiển nhiên vừa tranh cãi xong, tất cả mọi người đều nín thở nhìn vị trí đầu não Âu Dương Lãnh và Âu Dương Văn, ánh mắt anh đảo qua giữa đám người, trong lúc nhất thời chỉ còn lại tiếng hít thở gấp gáp.

Trước mặt mỗi người đều có một phần tài liệu, còn có một tờ giấy giống như bản báo cáo điều tra thân thế, nét mặt Âu Dương Văn đầy vui vẻ, Hắc Mộc nhìn thấy vô cùng chán ghét.

“Anh trai, ký đi, đối với anh và Thiện Nhi đều tốt.” Những lời này thể hiện sự uy hiếp rõ ràng.

“Cậu làm đủ trình độ.” Đây là câu khẳng định, Âu Dương Lãnh duy trì vẻ mặt bình thản, trên tay không biết từ khi nào nhiều hơn một chiếc bút, xoay tròn trong tay anh, vẻ mặt nộ nộ cười vô lại.

Khi các thành viên ban giám đốc ủng hộ Âu Dương Lãnh nhìn thấy nụ cười này của anh, tất cả đều thờ dốc vì kinh ngạc, trợn to mắt nhìn chăm chăm vào anh, đây là tổng giám đốc Âu Dương cổ giữ bình tĩnh?

Có phải là bị kích thích vì chuyện làm cậu cả nhà Âu Dương ba mươi năm, trong một đêm biến thành cô nhi không nhà, dù ai cũng không cách nào tiếp nhận được, tầm mắt thương cảm nhìn anh.

“Cũng tạm.” Âu Dương Văn cười nhạt, trông mắt nhìn Âu Dương Lãnh phía đối diện, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện trong đó có sự lo lắng âm thầm, vì điều tra ra thế lực sau lưng Âu Dương Lãnh.

“Cậu cho rằng phần thắng của cậu là gì?” Âu Dương Lãnh nhìn anh ta bằng nửa con mắt, động tác trên tay không ngừng.

Vu Thiện ở bên ngoài cửa nên không thấy không nghe tình hình bên trong, có chút nóng lòng, cũng có phần không biết làm sao, chuyển từ ngồi sang đứng, lo lắng đi lại. Vệ sĩ yên lặng nhìn, với sự lo lắng của vu Thiện cũng không biết nói gì.

Đột nhiên tiếng thang máy đình lên một tiếng, mở ra, Vu Thiện quay đầu thì nhìn thấy ông cụ Âu Dương xuất hiện ở cửa thang máy, bên cạnh là một người đàn ông xa lạ dịu. Bốn mắt nhìn nhau, Vu Thiện vội chào hỏi ông: “Xin chào ông nội Âu Dương.”

“Ừ.” Ông cụ Âu Dương hơi kinh ngạc gật đầu lướt qua cô đi vào phòng họp, người đàn ông xa lạ giúp ông mở cửa, Vu Thiện thấy bọn họ đi vào cũng vội đi vào theo.

Không khí cuộc họp vì ông cụ Âu Dương xuất hiện càng thêm ngột ngạt, bầu không khí căng thẳng càng thể hiện rõ ràng, giống như tất cả đều biết ông cụ Âu Dương sẽ xuất hiện, đều căng thẳng nhìn ông, thư ký vội đưa một chiếc ghế tựa cho ông cụ Âu Dương ngồi.

Bóng dáng nhỏ bé của Vu thiện chen vào sau lưng Âu Dương Lãnh, vì Âu Dương Lãnh đưa lưng về phía cửa nên không biết Vu Thiện tới. Còn Âu Dương Văn khi nhìn thấy Vu Thiện xuất hiện, trông mắt hơi kinh ngạc nhưng cũng không lên tiếng.

“Sao ông nội tới đây.” Âu Dương Văn đi lên phía trước đến bên cạnh ông cụ Âu Dương, chu đáo nói: “Sao không bảo cháu đi đón ông?”

“Không cần, có Dã đưa đón cũng vậy mà.” Người đàn ông xa lạ đứng sau lưng gật đầu với Âu Dương Văn, nói: “Chào cậu hai.” Những lời này khiến sắc mặt Âu Dương Văn bắt đầu thay đổi.

“Ông nội tới là muốn xem kết quả?” Âu Dương Lãnh lên tiếng, động tác và vẻ mặt đều không thay đổi, duy chỉ có thay đổi là lúc nhìn thấy bóng dáng Vu Thiện chiếu trên kính thủy tinh, tiếp theo xoay người đối diện với Vu Thiện, trông mắt thoáng thay đổi không cho người khác nhìn thấy.

“Sao em lại tới đây?” Âu Dương Lãnh lập tức đứng dậy kéo Vu Thiện đến chỗ mình vừa ngồi lúc nãy, còn anh thì đứng. Hắc Mộc nhìn thấy Vu Thiện xuất hiện thì hơi kinh ngạc, nhưng nhìn thấy hành động của Âu Dương Lãnh thì càng ngạc nhiên hơn.

Tất cả mọi người bị hành động đột ngột của anh dọa sững sốt, mới vừa rồi ngay cả khi ông cụ Âu Dương xuất hiện anh cũng không nhường chỗ ngồi, vậy mà lại nhường vị trí của mình cho một người phụ nữ?

Tất cả mọi người hơi biến sắc, nhất là ông cụ Âu Dương, vẻ mặt có thể nói là giống như cầu vồng bảy sắc, lửa giận bắt đầu thiêu đốt, cảm hận trùng mắt nhìn Vu Thiện.

Vu Thiện đột nhiên bị kéo đến ngồi xuống chỗ Âu Dương Lãnh, đón nhận nhiều ánh mắt quan sát như vậy, còn cả ánh mắt sắc bén của ông cụ Âu Dương, trong lòng càng hoảng sợ, muốn đứng lên rời khỏi vị trí đó, nhưng cố tình Âu Dương Lãnh dường như biết ý định của cô, đưa tay đè cô lại, rồi nhỏ giọng nói: “Qua ngày hôm nay, sợ rằng em muốn ngồi cũng không được ngồi nữa.” Nói xong anh nhìn Âu Dương Thiên, “Ông nội có gì nói mau.”

Vu Thiện bị những lời này dọa choáng, Âu Dương Lãnh đây là có ý gì? Ngẩng đầu nhìn anh thì lại là bộ dạng bất cần đời, thoáng chốc trong mắt đầy sự khó hiểu.

Tất cả mọi người thở ra nhìn anh, khoe miệng Âu Dương Lãnh cười vui vẻ, anh ta buông tay! Chỉ có trong lòng Vu Thiện lo lắng khẩn trương, cô thoáng loáng biết tiếp theo Âu Dương Lãnh sẽ nói gì.

Những người ủng hộ Âu Dương Lãnh cũng biết anh sẽ ra quyết định như thế nào, dù sao bọn họ cũng đã biết nếu không làm sáng tỏ thân phận, Âu Dương Lãnh có thể phải rời khỏi tập đoàn Âu Dương.

“Từ hôm nay Văn là một tổng giám đốc mới của tập đoàn Âu Dương, Lãnh, con đảm nhận chức vụ giám đốc!” Âu Dương Thiên nói, vẻ mặt già nua liếc nhìn Âu Dương Lãnh, mặc dù không muốn đuổi nó đi, nhưng đã làm sáng tỏ, nó không phải là cậu cả nhà Âu Dương.

“Điều này sao có thể!” Những người ủng hộ Âu Dương Lãnh đều không chấp nhận, rồi rút quay đầu nhìn Âu Dương Lãnh: “tổng giám đốc Âu Dương, anh nói chuyện cùng ông cụ một chút.”

Còn vào giờ phút này những người ủng hộ Âu Dương Văn lên tiếng: “Nếu ông cụ đã quyết định, vậy thì nhất định phải thực hiện.” Người của hai bên bắt đầu gây gổ.

Vu Thiện giật nhẹ cánh tay Âu Dương Lãnh, anh quay đầu nhìn cô, ánh mắt dịu dàng trước nay chưa từng có: “Ngoan, đợi lát nữa là có thể đi rồi.”

Vu Thiện hoảng sợ, Âu Dương Lãnh nói đi? “Tại sao anh không tranh cãi? Thân thể không phải là điều anh có thể lựa chọn.”

“Không ý nghĩa.” Âu Dương Lãnh lắc đầu với cô, sau đó đứng lên: “Ông nội, vị trí giám đốc này để lại cho người khác đi, cháu không có hứng thú.”

“Con... Con đừng không biết điều.” Ông cụ Âu Dương tức giận trừng mắt, đứa cháu không nghe lời này, cơ hội này không phải ai cũng có thể có được, nếu như nó rời khỏi tập đoàn Âu Dương, đi chỗ nào mới có người chịu nhận nó làm việc?

“Ông nội, cẩn thận bị chọc tức, các người yên tâm ở lại đây đi, dù sao tập đoàn Âu Dương cũng không thiếu người.” Anh nhìn về mấy thành viên ban giám đốc ủng hộ anh nói, đầu mắt quét qua Âu Dương Văn, những lời này là nói với anh ta.

“VẬY CHÚNG TÔI NGHE LỜI CẬU.” Mấy thành viên ban giám đốc cũng biết đã có quyết định sau cuối, nên không nói gì, ngoan ngoãn ngồi xuống. Hắc Mộc lặng lẽ dọn dẹp đồ trên tay, giao cho thư ký bên cạnh: “Đây là tài liệu.”

“Thiện Nhi, chúng ta đi thôi.” Âu Dương Lãnh kéo cô, cũng không thèm nhìn mấy người còn lại, lôi kéo Vu Thiện rời đi, Hắc Mộc đi theo phía sau, bảo vệ cùng đi theo đi ra ngoài.

Vu Thiện bị ép đi cùng, cô không biết Âu Dương Văn đằng sau lưng vẫn chăm chú nhìn bọn họ rời đi, hai tay cuộn chặt, rất muốn giữ Vu Thiện lại, nhưng lý trí đã thắng.

“ĐƯỢC RỒI, TIẾP TỤC HỌP ĐI.” Ông cụ Âu Dương nói, kéo suy nghĩ mọi người quay về, tất cả mọi người yên lặng xem tài liệu trên tay, trong đầu lại là bóng lưng Âu Dương Lãnh rời đi.

Giờ phút này, tất cả mọi người đồng cảm cùng Âu Dương Lãnh, thân thể không rõ, còn mất đi sự che chở của tập đoàn Âu Dương, sợ rằng người trước kia đắc tội sẽ tìm tới cửa!

“SAO ANH KHÔNG ĐAU TRANH?” Vu Thiện đứng trước thang máy kéo Âu Dương Lãnh lại, không cho anh rời đi, chuyện này có thể cứu vãn, hơn nữa anh làm tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương lâu như vậy, không có công lao cũng có khổ lao chứ.

“Phu nhân, cô không phát hiện ra đây là cái bẫy sao?” Hắc Mộc nói một câu, lúc thang máy lên tới thì ấn nút mở, thang máy mở ra anh ta đi vào, nhìn tổng giám đốc và phu nhân đứng ở cửa.

“Cái gì?” Vu Thiện kinh ngạc thét chói tai, đây là bẫy? Vì sao?

“Nếu đã không thể tránh được, Thiện Nhi lo lắng cái gì?” Âu Dương Lãnh ‘vân đạm phong khinh’ nói, ôm eo cô, thể hiện đủ quyền chiếm giữ, vừa nãy nhìn ánh mắt Âu Dương Văn nhìn cô, trong lòng rất chua.

“Nhưng...” Vu Thiện do dự, thấy anh không để tâm chút nào, trong lòng hơi lo lắng, Âu Dương Lãnh kiêu ngạo rời khỏi tập đoàn Âu Dương, anh còn là Âu Dương Lãnh sao?

“Thiện Nhi đang lo lắng cho tôi?” Tâm tình Âu Dương Lãnh rất tốt, khóe miệng cười từ đầu tới cuối, gương mặt tuấn tú nhìn Vu Thiện bên cạnh, bất kể là cô quan tâm mình từ cái gì, anh cũng rất vui vẻ. “Tôi...” Đúng vậy, mình đang quan tâm anh sao? Trong lòng vô cùng hoảng sợ, mặt cô tái nhợt, bàn tay bắt đầu lạnh như băng, tại sao mình có thể quên cái chết của mẹ?

“Tổng giám đốc, đi xuống đi.” Hắc Mộc thúc giục, Hắc Từ đang đợi dưới bãi đậu xe.

“Đi thôi Thiện Nhi, những chuyện này không cần em lo, có tôi ở đây rồi.” Âu Dương Lãnh không phát hiện tình trạng khác thường của cô, dắt tay cô đi vào thang máy mới cảm giác bàn tay cô lạnh bất thường: “Thiện Nhi, em sao vậy? Không thoải mái?”

Vu Thiện theo anh tiến vào thang máy, nghe thấy lời anh, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, vẻ mặt tái nhợt cố nở nụ cười: “Tôi không sao, chúng ta đi xuống thôi.”

Thang máy chậm rãi xuống lầu, trong thang máy Âu Dương Lãnh ôm chặt cô: “Không thoải mái thì về nhà nghỉ ngơi cho khỏe.”

“Ừm.” Vu Thiện vô lực nói một câu, mắt nhắm lại, nước mắt rơi xuống bị cô cẩn thận lau đi.

Hắc Mộc nhìn chăm chăm con số thang máy hạ xuống tự động, điều bộ mắt nhìn thẳng, rất nhanh ba người xuống bãi đậu xe dưới lầu, thang máy có thể chạy thẳng xuống bãi đậu xe nên công chính không ai biết Âu Dương Lãnh đi ra.

Hắc Từ thấy ba người ra ngoài, rất hưng phấn gọi bọn họ đi qua: “Lão đại, ở đây này.”

“Biết rồi.” Hắc Mộc trừng em trai một cái, lớn tiếng như vậy làm gì? Muốn cho những người đó tới đây à!

Âu Dương Lãnh cười lạnh, kéo Vu Thiện ngồi vào phía sau xe, Hắc Mộc ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, Hắc Từ chạy xe ra khỏi bãi đậu xe, cửa kính xe chế tạo đặc biệt, từ bên trong có thể nhìn tình hình bên ngoài, nhưng bên ngoài không thấy tình hình bên trong, cho nên bọn họ đi ra ngoài những người đó đều không nhìn thấy.

Rất thuận lợi rời khỏi tập đoàn Âu Dương, Vu Thiện ghé vào cửa kính nhìn tập đoàn Âu Dương từ xa dần, ở đó Âu Dương Lãnh vất vả tâm sức kinh doanh, bây giờ chấp tay dâng cho người khác, anh nhất định rất đau khổ.

Vu Thiện quay đầu muốn nhìn Âu Dương Lãnh một chút thì thấy anh nhắm mắt dưỡng thần, bộ dạng từ đầu tới cuối đều bình tĩnh thong dong, chẳng có chút tinh thần chán nản nào, tại sao anh thể hiện bình tĩnh như vậy?

“Trước tiên ngủ xít, không mệt à?” Âu Dương Lãnh đưa tay kéo Vu Thiện đang ngán ngạo vào trong ngực, ôm chặt lấy cô, thở dài thật sâu một cái, sau đó yên ổn ngủ thiếp đi.

Hai anh em ngồi phía trước chú ý đoạn đường trước mặt, không để ý đến chỗ ngồi phía sau, Vu Thiện bị chôn trong lồng ngực ấm áp, bất tri bất giác cũng ngủ thiếp đi.

Nếu như không có chấn động thì Vu Thiện hoàn toàn không tỉnh lại, cô nghi ngờ ngẩng đầu thấy vẻ mặt Âu Dương Lãnh nghiêm trọng nhìn bên ngoài. Còn tay Hắc Mộc đang giờ một khẩu súng, hướng về ngoài cửa xe.

Hắc Tử lái xe rất nhanh không để ý đường gấp ghe, muốn bỏ rơi chiếc xe phía sau, lúc này Vu Thiện mới nhìn rõ đằng sau có hai chiếc xe đuổi theo với tốc độ rất nhanh, mục tiêu là xe của bọn họ, vì xe đụng vào sau xe họ.

Vu Thiện bị va chạm ngã vào người Âu Dương Lãnh, anh ôm chặt lấy cô, tròng mắt đen nhánh dấy lên lửa giận, rõ ràng vừa rồi còn thờ ơ nhìn nhưng vì Vu Thiện bị va chạm mà thoáng chốc mắt anh lửa giận thiêu đốt.

Hai bên còn có hai chiếc xe kẹp xe bọn họ ở giữa, nhưng ngoại trừ va chạm bên ngoài thì không thấy hành động nào khác của bọn họ, trong lòng Vu Thiện căng thẳng nhìn bên ngoài.

Chiếc xe có tính năng rất hiện đại, hai bên có bốn chiếc xe đụng từ hai phía nhưng không hề tổn thất.

“Bọn họ là ai?” Vu Thiện bị va chạm thân thể cô ngã bảy tám lần, khăn trương lo lắng hỏi.

“Không việc gì, lát nữa là an toàn rồi.” Âu Dương Lãnh cúi đầu nhìn cô, muốn cô nhắm mắt lại, tiếp theo sẽ đầy máu tanh. Bàn tay lạnh lẽo xuất hiện một khẩu súng lục mini, Âu Dương Lãnh nhắm thẳng đầu lái xe, ngón tay siết chặt.

Vu Thiện không biết Âu Dương Lãnh muốn làm gì, nghe lời anh nhắm mắt lại, anh nhất định hành động gì đó. Vừa nghĩ tới đó lỗ tai như có gì dán lên, gần cả cô nghe tiếng động.

Chỉ nghe va chạm một cái, tài xế xe bên trái bị súng bắn trúng máu chảy đầy đầu, ngã xuống chỗ tài xế ngồi, vĩnh viễn ngủ say, còn xe mất tài xế lập tức va vào ven đường, bùm một tiếng nổ tung.

Vu Thiện không biết chuyện gì xảy ra, nhắm mắt lại, cảm giác xe lắc lư theo tiếng nổ mạnh, sau đó lao nhanh về phía trước, nhưng những người đó không vì một chiếc xe bị nổ mà lùi bước, ngược lại càng không muốn sống xông lên.

Lúc này trên đường ngoài trừ sáu chiếc xe chạy sòng chết thì không có người, địa điểm càng lúc càng gần chỗ hoang vắng, nếu tiếp tục như vậy bọn họ sẽ bị ép xuống xe.

“***!” Hắc Mộc ngồi phía trước mắng một tiếng, tài bắn súng của tổng giám đốc xuất quỷ nhập thần mà vẫn không thể cản được bọn chúng! Bọn chúng là côn đồ liều mạng sao? Hay là sát thủ?

“Thoát khỏi bọn họ!” Âu Dương Lãnh hạ lệnh, vốn muốn chơi đùa với đám người này một lát, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Vu Thiện nhất thời đen mặt, người phụ nữ của anh bị dọa, anh làm gì có tâm tư chơi đùa.

“Dạ.” Hắc Tử nhận lệnh, mới vừa rồi dù tốc độ lái xe của anh ta rất nhanh, nhưng chiếc xe này hoàn toàn chưa phát huy hết tính năng của nó, rất may là hôm nay anh ta chột có linh cảm muốn lái chiếc xe này, nếu không bọn họ đã sớm bị bao vây khốn đốn.

“Ngồi vững nào!” Hắc Tử nói, đưa tay ấn công tắc, xe ầm nổ vang một tiếng đồi thiết bị, đuôi xe phun ra một đường khói đen để xe phía sau không nhìn rõ, sau đó không hề báo động trước điều khiển xe bay lên, ầm ầm như bay lên không trung, từ từ xa cách xa mặt đất.

Xe trên đất thấy đột nhiên xe kia bay lên đều tròn mắt há mồm, không kịp thắng xe mà đều đâm vào ven đường, rất may sau đó thắng kịp mới không gặp chuyện ngoài ý muốn.

Vu Thiện vẫn nhắm mắt không mở ra, cho đến khi cảm nhận xe ổn định, còn cả tiếng động ầm ầm mới nghi ngờ mở mắt, lại bị tình cảnh trước mắt dọa sợ quên cả phản ứng.

Bên ngoài phía trước cửa kính thủy tinh của ghế lái là trời xanh mây trắng? Còn cả những con chim nhỏ bay qua ở khoảng cách gần, cô mờ to mắt, miệng cũng có thể nhét quả trứng gà vào, ai tới nói cho cô biết, tình hình bây giờ là gì đây?

“Cuối cùng cũng thoát khỏi bọn họ.” Hắc Mộc thở phào, liếc thấy ánh mắt khiếp sợ của Vu Thiện, nói như giải thích: “Bây giờ chúng ta đang ở giữ không trung, chiếc xe này đã cải tạo qua, có thể biến thành máy bay.”

“Em không sao chứ.” Âu Dương Lãnh cúi đầu nhìn cô, yên lặng không tiếng động cất súng trong tay không để cô nhìn thấy, lấy ống giảm thanh đeo trong tai cô ra, yêu thương vuốt ve mái tóc cô.

“Tôi không sao.” Nghe Hắc Mộc giải thích, trong đầu cô vẫn chưa lấy lại tinh thần, điều này quá thần kỳ, xe mà biến thành máy bay? Ngồi bên cạnh Âu Dương Lãnh, thấy ánh mắt dịu dàng của anh bị hấp dẫn quên mất muốn hỏi cái gì.

“Ha ha, chiếc xe này là kiệt tác của lão đại, thấy sao?” Hắc Tử hưng phấn nói, lái chiếc xe độc nhất vô nhị này, cảm giác hưng phấn của anh ta quá cao.

“Tìm chỗ hạ xuống.” Âu Dương Lãnh lên tiếng, liếc về hai người đang nói chuyện một cái, khỏe môi vui vẻ nhếch lên như có như không, thấy thế Hắc Tử Hắc Mộc nhất thời im lặng, nghiêm túc nhìn về phía trước: “Vâng tổng giám đốc.” “Vâng, lão đại.”

“Bây giờ chúng ta đang ở chỗ nào?” Vu Thiện ngồi thẳng người quay đầu nhìn ra bên ngoài, ngoài trừ lần đi Paris thì đây là lần thứ hai cô ngồi máy bay, lại là máy bay đã qua cải tiến, cảm giác rất mới lạ, tâm tình nặng nề lúc trước, bây giờ có cảm giác không thể nữa.

“Không biết.” Âu Dương Lãnh thấy cô rất hứng thú đưa tay ôm lấy cô để cô ngồi lên đùi mình, hai người dựa sát nhau đến gần bên cửa sổ xe, cùng nhau nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ.

“Oa, đẹp quá.” Vu Thiện nhìn thấy cảnh quan bên ngoài, như đang đắm mây trắng dưới chân, ngẩng đầu chính là bầu trời, cảm giác có thể chạm tay tới, còn cúi đầu thì thấy đường, xe cộ và nhà cửa đều nhỏ xíu, giống như đồ chơi vậy.

Thị giác mới lạ này lần đầu tiên Vu Thiện cảm nhận được, giống như một đứa trẻ, vẻ mặt hưng phấn, Âu Dương Lãnh ghé xuống tóc cô: “Sau này sẽ có nhiều chuyện kích thích mới lạ hơn, em muốn tham gia cùng tôi không?”

“Được, tôi thích.” Vu Thiện trả lời, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm bên ngoài như cũ, cô không biết giờ phút này hai người có bao nhiêu thân mật, cũng không biết mình đồng ý chuyện gì.

“Tổng giám đốc, chúng ta chỉ có thể đáp xuống phần đất ngoài quyền chính phủ.” Hắc Mộc thấy cách đó không xa có một cánh rừng nhỏ liền đề nghị, có lẽ bây giờ bọn họ nên rời khỏi thành phố S, nếu như giờ đi về sợ rằng sẽ bị tập kích lần nữa.

“Ừ.”

“Ngồi vững nào, bây giờ hạ xuống.” Hắc Tử nói rồi ấn nút, xe liền hạ xuống cánh rừng nhỏ cách đó không xa. Vu Thiện nắm chặt tay Âu Dương Lãnh, cảm giác cả người rơi xuống theo xe, nếu như không phải Âu Dương Lãnh ôm chặt cô thì sợ rằng cô đã ngã xuống sàn xe.

Xe nhanh chóng hạ xuống rừng nhỏ, khi bánh xe trước tiếp xúc mặt đường khiến xe lắc lư mạnh, sau đó là bánh sau tiếp xúc mặt đường cũng khiến xe tròng trành, xe nhanh chóng chạy ổn định trên đường, một tiếng “bùm,” xe khôi phục hình dạng ban đầu, đó là một chiếc xe nổi tiếng thế giới.

Vu Thiện bật chặt mắt, nghe Âu Dương Lãnh nói: “Được rồi, Thiện Nhi đừng sợ,” cô mới mở mắt ra, đập vào mi mắt chính là một rừng cây rộng lớn, màu xanh biếc hương thơm ngào ngạt, còn rất nhiều con chim nhỏ bay trên bầu trời mà không biết tên.

“Đây là đâu?” Vu Thiện hỏi, rừng cây này quả là nhân gian tiên cảnh (Cảnh đẹp nhân gian), ngoài cửa kính có nước chảy róc rách, còn có rất nhiều khóm hoa nhỏ không biết tên.

Xe đã dừng lại, Hắc Mộc và Hắc Tử xuống xe trước, “Tổng giám đốc, bọn em đi ra ngoài xem một chút.”

“Ừ, cẩn thận đó.” Âu Dương Lãnh dặn dò, dù sao bây giờ đang ở nơi không quen biết, mọi chuyện phải cẩn thận.

“Chúng em biết, hiện tại đã phái các anh em tới đón chúng ta.” Hắc Tử trả lời, giờ không biết cánh rừng này có an toàn không, rồi cùng Hắc Mộc cẩn thận đi ra khỏi rừng, dọc theo đường hồi nãy ngồi trên không thấy, xem xét xung quanh.

“Chúng ta cũng xuống xem sao?” Âu Dương Lãnh cúi đầu hỏi, thấy vẻ mặt cô tràn đầy tò mò, cứng chiều vỗ mặt cô nói: “Có muốn xuống đi chơi một lát không?”

“Có thể xuống à, không sợ bị phát hiện sao?” Mặc dù Vu Thiện rất muốn nhưng lo những người xấu vừa rời lại xuất hiện, cô không quên chuyện vừa nãy trên đường đã xảy ra.

“Không sao, chúng ta đã rời khỏi thành phố S rồi.”

“Hả? Rời khỏi?” Vu Thiện kinh ngạc nói nhỏ, bọn họ chỉ ngồi trên máy bay một lúc, sao rời khỏi đó rồi?

Khi đang nói chuyện thì chân bước xuống, Vu Thiện tò mò đi về phía trước, nơi xa xa có dòng suối chảy róc rách, thấy cá tung tăng bên dưới suối, cô hưng phấn kêu to: “Lãnh, anh xem này, đây là cá gì?” Màu sắc cá này rất đặc biệt, nhất là màu xung quanh bụng nó, có đen hồng và xám trắng, miệng cá nhỏ nhọn, bụng cá rất lớn, vừa quẫy đuôi nhàn nhã bơi qua bơi lại.

“Đừng chạm vào nó!” Âu Dương Lãnh đuổi theo phía sau, khi nhìn thấy loại cá này vô cùng khiếp sợ, nhất là thấy Vu Thiện cố gắng muốn chạm vào nó, càng khiến anh hoảng sợ hơn!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Chương 96

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Vi sao? Nó rất đáng yêu.” Bàn tay Vu Thiện sắp chạm vào con cá kia, nghe giọng hoảng sợ của Âu Dương Lãnh thì dừng lại, lúc này Âu Dương Lãnh mới yên tâm. Nhưng ngay lúc anh muốn gọi Vu Thiện quay lại, con cá đang tung tăng vậy mà lại nhảy lên cắn vào ngón tay Vu Thiện.

“A.” Vu Thiện sợ hãi kêu lên, chuyện xảy ra đột ngột cô hoàn toàn không kịp phòng bị, bị cá cắn một miếng, trong nháy mắt đau đớn ập tới, máu tươi theo miệng cá ròi đi chảy xuống tay cô rơi vào trong nước, cá vui sướng đốn lấy máu Vu Thiện chảy xuống, quẫy đuôi đớp.

“Thiện Nhi!” Âu Dương Lãnh chạy nhanh tới chỗ cô, lúc ngồi chồm hổm xuống kéo Vu Thiện, tiện tay nhặt một viên đá dùng sức ném về phía con cá kia, con cá bị công kích vội bơi đi.

“Đau quá!” Vu Thiện vô lực dựa vào trong ngực Âu Dương Lãnh, ngón tay truyền đến đau như kim châm muối xát khiến trán cô đầy mồ hôi, môi mất hết màu máu, run rẩy.

“Cố chịu đựng, chúng ta đi tìm bác sĩ.” Âu Dương Lãnh ôm lấy cô chạy nhanh về phía chiếc xe, còn Hắc Tử và Hắc Mộc đã dò đường trở lại, khi nhìn thấy lão đại và sắc mặt phu nhân vô cùng khác thường trở về, nhất là khi nhìn thấy ngón tay Vu Thiện chảy máu, mà máu chảy ra tay đã chuyển thành màu đen. lequydoon

“Phu nhân bị sao vậy?” Hắc Mộc lo lắng hỏi, tình trạng bệnh như thế này giống như trúng độc.

“Nhanh, lái xe tới bệnh viện.” Âu Dương Lãnh ôm Vu Thiện vào trong xe, khản trương nói với Hắc Tử, mắt nhìn gương mặt Vu Thiện đau đớn mất hết huyết sắc, lo lắng trái tim đau nhói.

“Dạ.” Hắc Tử và Hắc Mộc cũng không biết xảy ra chuyện gì, khi nhìn thấy tổng giám đốc khản trương như vậy, lập tức chạy xe lên đường lớn, hiện tại không quản được nhiều, cho dù bị phát hiện thì sao!

“Thiện Nhi, kiên nhẫn chút nhé!” Ôm cô vào trong ngực, Âu Dương Lãnh an ủi, anh tìm được một chiếc khăn trong khe ghế xe, tìm được một lọ thuốc cũng không biết là thuốc gì, đổ vào vết thương cho Vu Thiện, sau đó dùng khăn băng bó lại.

Thuốc bột rắc lên vết thương khiến Vu Thiện càng thét to: “Đau quá! Đau quá...” Nước mắt nhỏ xuống từng giọt, đau đớn bứt rứt khiến cô cắn chặt môi dưới, muốn phân tán chủ ý đau đớn.

“Lái nhanh một chút.” Lòng Âu Dương Lãnh như lửa đốt, nhìn cô đau đớn lòng anh càng thêm khó chịu, anh tình nguyện mình bị thương, đau đớn còn hơn để cô chịu đựng!

“Lão đại, đã nhanh lắm rồi.” Hắc Tử cũng biết phải lái nhanh, nhưng đây đã là tốc độ nhanh nhất rồi, xe đã đến đường cái, có nhiều người xuất hiện như vậy, không thể chạy nhanh được.

“Hắc Tử, tập trung lái xe đi.” Hắc Mộc nói, liếc mắt nhìn đằng sau ánh mắt thoáng hiện lo lắng, bây giờ chỉ sợ bọn họ đã bị theo dõi, nhìn thấy tổng giám đốc vì cô không tiếc mạo hiểm, chẳng lẽ tổng giám đốc yêu Vu Thiện?

Xe nhanh chóng đến bệnh viện nhân dân lớn nhất thành phố E, xe kiêu ngạo ngừng trước cổng bệnh viện khiến nhiều tiếng nói bất mãn, nhưng khi nhìn thấy mấy người áo đen trên xe đều lách mình tránh đi. Nhìn bộ dạng bọn họ chắc chắn không phải là người tốt lành gì, vội vàng rời đi, ai mà dám đụng vào người như vậy chứ.

“Bác sĩ!” Âu Dương Lãnh ôm Vu Thiện xông thẳng vào phòng cấp cứu, Hắc Mộc đã sớm vào phòng trước đẩy một chiếc cáng cấp cứu ra.

Bác sĩ cấp cứu vội vàng tới: “Xảy ra chuyện gì?”

“Bị cá cắn.” Âu Dương Lãnh trả lời, đặt Vu Thiện lên chiếc cáng cấp cứu, khi gần tới bệnh viện thì Vu Thiện đã đau đến ngất đi rồi.

Cáng cấp cứu chạy vội tới phòng cấp cứu, dọc đường đi rất nhiều bác sĩ y tá tham gia vào đoàn, ngăn cản đám người Âu Dương Lãnh ở ngoài cửa phòng, bên trong phòng lập tức tiến hành cấp cứu.

Âu Dương Lãnh đứng ngoài cửa ra vào, nhìn tình hình bên trong phòng cách cửa sổ thủy tinh, trong lòng rất hối hận, nếu như anh ngăn cản sớm một chút thì cô không phải chịu đựng đau đớn này.

“Lão đại, không sao đâu.” Hắc Tử nhìn thấy anh như vậy cũng không biết an ủi thế nào, chỉ có thể nói câu này.

“Tổng giám đốc, không phải chất kịch độc, nên sẽ tốt thôi.” Hắc Mộc trừng mắt liếc Hắc Tử, cảm thấy cậu ấy đúng là nói nhảm.

“Lão đạo, sao phu nhân trúng độc?” Hắc Tử hỏi, tò mò quá, dù sao bây giờ loại cá này cũng đã tuyệt chủng, anh ta chỉ nghe nói thôi.

“Câm miệng.” Hắc Mộc liếc nhìn Âu Dương Lãnh, sau đó quát Hắc Tử, “Cậu không nhìn thấy tổng giám đốc đang phiền não sao?”

“Em tò mò mà.” Hắc Tử kêu oan, anh ta chỉ muốn biết rõ mà thôi.

“Vị nào là người nhà bệnh nhân?” Bác sĩ phòng cấp cứu xuất hiện, liếc mắt nhìn hai người cãi nhau, vừa liếc mắt nhìn Âu Dương Lãnh đứng ở phòng cấp cứu.

“Tôi là chồng cô ấy, cô ấy làm sao vậy?” Âu Dương Lãnh thấy bác sĩ đi ra nóng lòng hỏi.

“Người bệnh đã không có việc gì, may là đưa vào viện kịp thời, trước mắt cứ nằm viện quan sát đã, mấy người có thể gặp cô ấy. Tôi muốn hỏi, mấy người nhìn thấy cá ở đâu?”

“Trong ao phía trong rừng.” Âu Dương Lãnh trả lời, sau đó xông vào phòng cấp cứu.

Hắc Mộc đứng sau lưng nói vị trí cụ thể cho bác sĩ biết, sau đó đi cùng Hắc Tử vào phòng cấp cứu, y tá đang băng bó cho Vu Thiện. Bộ dạng Vu Thiện hôn mê đập vào mắt, vẻ mặt tái nhợt không có chút huyết sắc nào, tay phải băng bó, tay trái treo kim truyền nước.

“Ao trong rừng?” Bác sĩ nghi ngờ nói, đây không phải địa phận nghỉ ngơi của tiên sinh Liệt sao? Tại sao có thể có cá đó? Mà loại cá đó đã sớm tuyệt chủng rồi.

Haizzz, anh ta quyết định đi xem, may là trong bệnh viện còn tồn thuốc giải, nếu không hậu quả thực sự không thể tưởng tượng nổi. Loại cá thích uống máu là một loài cá chứa chất kịch độc, vào viện muộn thì sẽ chết người.

Vu Thiện được đẩy ra đưa vào phòng bệnh cao cấp bên cạnh, Âu Dương Lãnh ở bên cạnh cô suốt, Hắc Tử và Hắc Mộc thì chờ ở trong xe, đồng thời liên lạc với mấy anh em ở thành phố S nhanh chóng đến đây.

Âu Dương Lãnh nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Vu Thiện, đôi mắt nhìn chăm chăm gương mặt tái mét của cô, trong lòng âm thầm thề, từ này về sau nhất định không bao giờ làm cô bị thương nữa.

Vu Thiện cảm giác mình đang ở trong sương mù, trên chân truyền đến cảm giác lạnh băng khiến cô run rẩy, ngẩng đầu nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện mình bị giam kín trong không gian kín mít.

Trong lòng hít thở không thông làm cô bắt đầu khủng hoảng, dưới chân hỗn loạn, đây là chỗ nào? Âu Dương Lãnh đâu? Anh ở chỗ nào? Không phải mình đi cùng với anh sao?

Cô cất bước đi về phía trước mặt, tự nói với mình cô phải đi tìm Âu Dương Lãnh, cho nên đừng sợ, nhưng cô càng đi về phía trước quang cảnh xung quanh vẫn giống như lúc đầu, bốn phía đều là sương mù, không có cảnh nào khác, lần này cô luống cuống, lớn tiếng gọi: “Âu Dương Lãnh, anh đang ở đâu?” Trả lời cô là tiếng vọng của cô!

“Âu Dương Lãnh, anh đang ở đâu?”

“Âu Dương Lãnh, anh đang ở đâu?”

Vu Thiện hoảng loạn, vì gì chỉ có cô ở đây? Vì sao Âu Dương Lãnh vứt bỏ mình ở lại trong lúc này? Cô không ngừng tìm kiếm, tự nói với mình không phải sợ, nói không chừng bây giờ Âu Dương Lãnh đang cứu mình! An ủi mình như vậy, đồng thời bước tiếp đi về phía trước.

Cách đó không xa truyền đến tiếng Âu Dương Lãnh nói chuyện, nhưng khi cô tập trung lắng nghe thì lại chỉ có một tiếng nói nhỏ, không phân biệt được có đúng là giọng Âu Dương Lãnh hay không.

Cô không nhận được hô lớn: “Âu Dương Lãnh, có phải anh không?” Đáp lại cô vẫn là tiếng vọng lại, đột nhiên sương mù trước mặt bị ánh sáng chiếu rọi tan ra, Vu Thiện mở to mắt muốn nhìn rõ phía trước là gì, nhưng lại không nhìn ra gì cả.

Ánh sáng dần dần tới gần cô, lúc này Vu Thiện nhìn rõ hết, rõ đến mức tất cả đều là khói trắng cuộn cuộn vách núi! Vu Thiện hoảng loạn nhìn khói trắng càng lúc càng đến gần, sắp đến bên chân cô, cô mới giật mình tỉnh dậy, vội vàng quay mặt chạy về phía sau!

“A! Cứu mạng!” Vu Thiện không ngừng lùi về phía sau, nhưng khói trắng cũng tới gần cô, tốc độ nhanh hơn cả cô chạy, làm sao bây giờ? Hiện tại trong đầu cô hiện lên là gương mặt tuấn tú của Âu Dương Lãnh, anh đang ở chỗ nào? Vì sao không tới cứu tôi!

Ngay lúc cô hoảng loạn nghĩ tới Âu Dương Lãnh, khói trắng hất tới trên người cô, mang đến làn khói nóng bỏng nhưng lại đẩy cả người cô xuống hầm băng, dưới làn khói trắng cuộn cuộn là vách núi, nghĩ thầm bây giờ xong đời rồi, môi run rẩy gọi tên một người: “Âu Dương Lãnh, cứu tôi!” “Thiện Nhi, tôi ở đây!” Âu Dương Lãnh nghe giọng yếu ớt của cô vội vàng đến xem cô, thấy trán cô đầy mồ hôi, gương mặt tái nhợt, nhãn mày, bộ dạng như đang chịu đựng đau đớn.

“A! Đừng như vậy!” Vu Thiện hoảng sợ trừng to mắt nhìn chăm chăm trần nhà, miệng hít thở từng ngụm, trong đầu là hình ảnh mình ngã xuống vách núi, dưới vách núi là dòng nham thạch nóng bỏng cuộn chảy! Lúc gần kề nó cô cho rằng mình chết chắc rồi.

Mắt không nhấp nháy, cô nhìn trần nhà, hô hấp dần dần bình ổn, Âu Dương Lãnh nắm chặt tay cô, khuôn mặt tuấn tú treo lơ lửng giữa không trung nhìn

cô: “Thiện Nhi? Thiện Nhi em không sao chứ?”

“Âu Dương Lãnh?” Vu Thiện nhìn thấy Âu Dương Lãnh, đột nhiên ngã nhào vào lồng ngực anh, kích động ôm chặt anh: “Lãnh, đừng bỏ em lại!”

“Sẽ không, làm sao anh có thể vứt bỏ em lại, Thiện Nhi, ngoan nào.” Âu Dương Lãnh ôm Vu Thiện vào trong ngực anh, bàn tay có tiết tấu vỗ lưng cô an ủi.

“Vì sao vừa nãy không tới tìm em?” Vu Thiện vui mặt vào bả vai anh, hít lấy hơi thở nam tính của anh, trong miệng bắt đầu oán giận, cảm giác giống làm nũng hơn.

“Đưa ngực, anh vẫn luôn ở đây!” Âu Dương Lãnh mỉm cười, đây là cô đang làm nũng sao? Đôi tay càng thêm dịu dàng.

“Không, rõ ràng vừa rồi anh không ở đó.” Vu Thiện nói tiếp, lúc nãy mình tìm anh trong sương mù nhưng không tìm thấy! Nghĩ đến chỗ đó Vu Thiện càng ôm chặt Âu Dương Lãnh, cảm giác sợ hãi càng tăng thêm.

“Em làm sao vậy?” Cảm nhận cô không ngừng run rẩy, giống như đang sợ hãi chuyện gì đó đã xảy ra, vừa rồi cô liên tục gọi tên mình, có phải mơ thấy ác mộng không?

“Ôm chặt em!” Lúc Âu Dương Lãnh muốn buông cô ra, Vu Thiện phát hiện kêu lên, cô mới từ vách núi đó trở về, không muốn rời khỏi anh.

“Có phải Thiện Nhi mơ thấy ác mộng không?” Âu Dương Lãnh đành phải ôm chặt cô, chưa từng thấy Vu Thiện như vậy, gần đây cô không gần gũi cùng mình, cho dù là muốn cô thì cũng là cô bị ép buộc, còn hiện tại cô chủ động ôm anh, sao không khiến anh vui vẻ cho được!

“Ác mộng?” Vu Thiện nghi ngờ nhìn Âu Dương Lãnh, thấy ánh mắt nuông chiều của anh, cộng thêm hiện giờ cô đang trong ngực anh, cảm giác thân mật khiến gương mặt cô đỏ ửng đáng yêu.

“Thiện Nhi mơ thấy ác mộng rồi, em xem, đây là bệnh viện.” Ý Âu Dương Lãnh bảo cô nhìn cách trang trí của căn phòng, cô đã mê man một đêm, bây giờ là ban ngày của ngày hôm sau.

“Đây là đâu?” Lúc này Vu Thiện mới nhìn rõ nơi mình đang ở, xung quanh đều là tường vôi trắng, ngay cả màn che cũng màu trắng.

“Chúng ta đang ở trong bệnh viện.”

“Bệnh viện? Vì sao?” Vu Thiện nghi ngờ, tại sao bọn họ phải ở viện? Đã xảy ra chuyện gì?

“Em quên?” Âu Dương Lãnh chứng kiến bộ dạng mê muội của cô, biết rõ cô không nhớ, cũng tốt, nhưng ký ức không hay thì không nhớ cũng được.

“Có phải đã xảy ra chuyện gì?” Vu Thiện hỏi, cô nhìn thấy tay trái mình đeo kim tiên, ngón trỏ phải quấn băng gạc, cô bị thương?

“Không việc gì, bác sĩ nói em có thể xuất viện bất cứ lúc nào.” Âu Dương Lãnh an ủi cô, thấy cô nhìn vết thương trên ngón tay, giải thích: “Em không cần thận bị cắn, yên tâm, bây giờ không sao rồi.”

“À, nhưng không phải em mới ở trong sương mù sao? Tại sao ở đây?” Chẳng lẽ mình mơ thấy ác mộng?

“Sương mù? Thiện Nhi nói gì đó, ngoan ngoãn ở bên cạnh anh.” Âu Dương Lãnh gồng cằm lên vai cô, thấy cô tỉnh lại, đôi mắt đen nhanh thả lỏng.

“Vậy khi nào chúng ta rời khỏi đây?” Mùi bệnh viện khiến cô nhớ tới ngày mẹ mất, cũng là mùi này, ký ức không chịu nổi lại trách móc trong đầu, sắc mặt cô càng thêm tái nhợt.

“Chờ đi, em mới vừa tỉnh lại.” Âu Dương Lãnh để ý cô vừa tỉnh lại, độc tố trong cơ thể còn chưa giải hết hoàn toàn, thì không vội rời khỏi bệnh viện: “Em nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai chúng ta đi.” Đặt cô xuống giường, đắp chăn cho cô.

“Anh muốn đi đâu?” Vu Thiện vội vàng hỏi, bàn tay nhỏ bé cầm lấy bàn tay to của anh: “Đừng rời khỏi em.”

“Ng Sloan, không đi, anh ở đây với em.” Âu Dương Lãnh có chút kinh ngạc, sao trong thoáng chốc Vu Thiện lại ý vào mình? Có phải đầu cô bị thương?

“Thật ư?” Vu Thiện vui mừng hỏi, cô không muốn Âu Dương Lãnh rời khỏi cô, chỉ có nhìn thấy Âu Dương Lãnh lòng cô mới có thể yên tâm. Còn làm cô có cảm giác yên tâm chính là đôi mắt dịu dàng của Âu Dương Lãnh, khiến lòng cô yên ổn trước nay chưa từng có.

“Ừ, Sloan ngoan ngủ đi.” Âu Dương Lãnh ngồi bên giường nhìn cô, hôm nay phản ứng của Vu Thiện vượt quá sức tưởng tượng, vì sao ngủ một giấc tỉnh lại Vu Thiện trở nên ý vào mình như vậy? Hay là cô phát hiện tâm ý của mình, yêu anh?

“Lão đại!” Ngay lúc anh nhắm mắt lại ngủ, ngoài cửa truyền tới tiếng kêu bị đè nén, Âu Dương Lãnh chau mày, một lần nữa đắp chăn cho Vu Thiện, liếc nhìn Vu Thiện ngủ rồi xoay người sai bước rồi, Hắc Tử đứng ở cửa ra vào, hạ giọng: “Lão đại, chúng ta bị phát hiện rồi, những người kia sắp tới.” Giọng điệu rất lo lắng.

“Lúc nào sẽ tới?” Âu Dương Lãnh nhíu mày, giọng nói trong trẻo nhưng hơi lạnh phả ra xung quanh, dòng khí lạnh khiến những người xung quanh không dám tới gần bọn họ.

“Chắc ngày mai sẽ tới.” Hắc Tử nói, vừa rồi ngồi trong xe nghe thấy anh em ở thành phố S xa xôi báo cáo, biết được tin này lập tức tới báo cáo với lão đại, còn các anh em đang gấp rút đuổi tới bên này, không biết có thể tới trước mấy người kia hay không.

“Chúng ta có bao nhiêu vũ khí?” Âu Dương Lãnh hỏi, hai tay đút trong túi quần, lưng tựa vào vách tường, cả người phát ra sức hấp dẫn vô hình.

“Không nhiều lắm, mỗi người một khẩu.” Ý chỉ có ba khẩu súng, mà bọn họ có bốn người, một người phụ nữ chưa từng trải qua sự đời, tình thế gây bất lợi cho bọn họ.

“Được rồi, cố chèo chống đến khi anh em tới.” Âu Dương Lãnh cười lạnh, nhiều đó cũng đủ anh đối phó với những người đó, ngày hôm qua anh không ra tay không có nghĩa hôm nay anh sẽ không ra tay, hơn nữa anh không xâm phạm người khác, người khác lại ảo tưởng muốn ngồi trên đầu anh giương oai!

“Lão đại, anh quyết định?” Hắc Tử lo lắng hỏi, nếu như không có Vu Thiện thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp, còn bây giờ bọn họ đang ở bệnh viện, nếu như đầu võ sẽ ảnh hưởng đến người trong bệnh viện.

“Ừ, chú ý sát sao mọi thứ, với cả nhanh chóng tìm chỗ bí mật, Thiện Nhi cần tĩnh dưỡng.” Trong bệnh viện nhiều người, không thể liên lụy đến bệnh viện, đây là chuyện giữa anh và hắn ta!

Vốn cho rằng rời khỏi tập đoàn Âu Dương thì những chuyện cùng hắn ta sẽ theo anh rời đi biến mất, không ngờ tới hắn ta lại muốn đuổi cùng giết tận, có phải hắn biết thế lực ẩn giấu sau lưng mình? Hắn sợ hãi?

“Vâng, chúng ta vẫn ở lại đây sao?” Hắc Tử lo lắng hỏi, ở lại nguy hiểm vô cùng lớn.

“Không việc gì, theo lời tôi mà làm.” Âu Dương Lãnh không vui cắt ngang lời anh ta, con mắt tối xuống, giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng bình tĩnh, xoay người đi vào phòng, về mặt ngủ yên ổn của Vu Thiện đập vào mi mắt, trái tim lạnh lùng bình yên lại.

Hắc Tử nhìn lão đại đi vào lặng lẽ nhìn vào trong, thấy rõ ràng lão đại nâng tay Vu Thiện lên đặt lên môi hôn, bộ dạng cẩn thận, anh ta ngạc nhiên đến rớt cả cằm, đây là lão đại lạnh lùng hàng ngày sao?

“Đi ra ngoài!” Âu Dương Lãnh phát hiện trong không khí có hơi thở của người khác, lập tức trừng mắt nhìn chăm chăm Hắc Tử đang nhìn trộm ở cửa, Hắc Tử kinh động mất thăng bằng, thiếu chút nữa ngã rạp xuống đất: “Ngại quá, lão đại, em trượt chân!”

Vội vàng xoay người đi ra ngoài, anh ta muốn báo tin này cho Hắc Mộc, Hắc Mộc thoắt nhất định không biết tổng giám đốc đã yêu Vu Thiện rồi. Ngay lúc anh ta vào xe, muốn nói cho Hắc Mộc, lại bị Hắc Mộc nói một câu, “Ngu ngốc, ai bảo cậu ngu như vậy!”

Hoa hoa lệ lệ ngã nhào xuống đất, tại sao mình là người biết muộn nhất! Anh ta quỳ rạp trên đất dậm ngực dậm chân.

“Được rồi, còn không đi chuẩn bị chuyện phòng ốc.” Về mặt Hắc Mộc lạnh lùng nhìn em trai già chết trên mặt đất, xem thường anh ta.

“Đừng vậy nhì, thiếu chút nữa quên việc này.” Hắc Tử lấy lại tinh thần, nhìn bộ dạng đáng đánh đòn của anh trai trong lòng u sầu, ngoan ngoãn đứng lên ngồi vào xe, nhận mệnh lệnh lái xe đi tìm kiếm phòng thích hợp nghỉ dưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Chương 96.2

Hắc Tử đi rồi cả người Âu Dương Lãnh chen chúc trên giường bệnh nhỏ hẹp, ôm Vu Thiện vào trong ngực mình khiến cả người cô dán chặt lồng ngực anh, thoải mái ngủ.

Trong giấc mơ Vu Thiện cảm nhận chính mình gần kề bên nguồn nhiệt khiến cô yên tâm, cả người tự động ghé sát bên nguồn nhiệt đó hưởng thụ sự ấm áp, bộ dạng yên ổn này làm Âu Dương Lãnh càng thêm yêu thương cô.

Lần đầu tiên hai người thân mật ngủ vùi chung một chỗ, trước kia cũng từng như thế, nhưng không có cảm giác mãnh liệt như lần này, cảm giác an tâm lần đầu tiên Âu Dương Lãnh cảm nhận được, trong lòng anh kích động không hiểu vì sao, từ nay về sau cô chính là người phụ nữ của mình!

Vu Thiện chưa từng nghĩ tới mình có thể tự nhiên tỉnh dậy từ trong ngực Âu Dương Lãnh, cũng chưa từng nghĩ tới mình và Âu Dương Lãnh cùng tỉnh dậy, giờ phút này hai người mặt mũi đối nhau. Bộ dạng ưu nhã của Âu Dương Lãnh, đáng chết hấp dẫn ánh mắt cô, phản lười biếng phong tình làm cô nhớ tới nụ hôn điên cuồng, nhưng cô không dám, vì từ trước tới giờ cô nhát gan lắm.

“Cảm giác như thế nào?” Âu Dương Lãnh thấy bộ dạng ngần ngại của cô, trong mắt xuất hiện bóng dáng anh, tựa như mình ở trong lòng cô, cảm giác thỏa mãn lấp đầy ngực anh. Anh đưa tay vén mấy sợi tóc bên má ra sau gáy, lộ ra phần cổ trơn bóng, cả người Vu Thiện tản ra hương vị tràn ngập phong

tình mê người.

“Không sao chứ.” Trải qua một đêm nghỉ ngơi Vu Thiện cảm giác có sức sống hơn nhiều, cô uốn éo cổ, ngủ một giấc toàn bộ sức sống đã quay lại. Vu Thiện phát hiện giờ phút này đáng dấp hai người mập mờ chồng chéo lên nhau, cô không được tự nhiên.

“Nên dậy rồi.” Âu Dương Lãnh buông cô ra, mặc dù anh rất muốn cùng triển miên trên giường với cô một trận, nhưng đáng tiếc thời gian địa điểm không thích hợp, còn cả tình hình thực tế cũng không cho phép anh.

“À.” Vu Thiện có chút mất mát, nhưng mất mát vì điều gì thì cô cũng không dám nghĩ, vì cô cảm giác mình có suy nghĩ không nên có với Âu Dương Lãnh, trong đầu nhớ tới dáng vẻ của mẹ, cô cắn răng lắc đầu, không muốn nghĩ nữa!

Âu Dương Lãnh chú ý tới động tác của cô, cho rằng cô khó chịu: “Thiện Nhi, làm sao vậy? Không thoải mái?” Không phải tới qua bác sĩ nói thân thể cô đã tốt lên rồi sao?

“Không việc gì, em chỉ muốn biết rốt cuộc mình bị sao vậy.” Vu Thiện cười cười, che giấu tâm tư của mình, bây giờ cô hoàn toàn không dám nghĩ, nói cho cùng không dám nghĩ hay là trốn tránh, cô đều không muốn!

“Không có việc gì là tốt rồi.” Mặc dù rất muốn lên tiếng hỏi rõ ràng, nhưng tình hình rất tệ, Hắc Tử xông tới: “Lão đại, tình hình có biến, chúng đã đến đây.” Thế mà bị phát hiện, bây giờ muốn đổi địa điểm đã không còn kịp nữa rồi.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Vu Thiện nhìn thấy cả người Hắc Tử mặc quần áo màu đen, nhìn kỹ thì là áo đen chống đạn, giống quần áo cảnh sát hay mặc trong TV như đúc!

“!” Bây giờ là năm giờ sáng, cách lúc trời sáng còn một thời gian ngắn, động tác của mấy người kia thật nhanh chóng, xem ra là muốn dồn mình vào chỗ chết rồi! Âu Dương Lãnh cảm áo khoác khoác lên người Vu Thiện, giúp cô mặc vào, còn anh mặc một bộ quần áo chống đạn y đúc Hắc Tử, bên ngoài là một áo khoác âu phục.

“Thiện Nhi, em có sợ không?” Âu Dương Lãnh thay cô sửa sang lại, mặc chỉnh tề cho cô từ đầu đến chân, ngay cả tóc cũng buộc chặt, còn đội cả mũ lên đầu, cả người nhìn qua như một người đàn ông!

Vu Thiện ngoan ngoãn mặc vào, giờ phút này cô cảm nhận trên người Âu Dương Lãnh và Hắc Tử tản ra hơi thời căng thẳng, cô không biết xảy ra chuyện gì, trong đầu hiện ra cảnh khi bọn họ bắt đầu rời khỏi tập đoàn Âu Dương, đã bị ai đó đuổi giết!

“Không sợ.” Vu Thiện kiên định nhìn anh, giờ phút này cô cảm nhận luồng khí hùng tráng vô hình trên người Âu Dương Lãnh, nhìn thấy trên đầu anh như có luồng ánh sáng, gương mặt tuấn tú hấp dẫn hơn ngày trước rất nhiều.

“Sao vậy? Trên mặt anh có gì à?” Âu Dương Lãnh phát hiện ánh mắt cô chăm chú nhìn mình, cho rằng trên mặt mình dính gì đó, lấy tay xoa một vòng.

“Không có... Không có.” Vu Thiện hoàn hồn, gò má thoáng đỏ ửng, trong lòng thầm mắng chính mình, dưới tình huống khẩn cấp như vậy, mình đang suy nghĩ gì thế này.

“Lão đại, đã xong chưa?” Thời gian không đủ, bọn họ lại còn anh em em! Hắc Tử trợn trắng mắt, tức giận thúc giục.

“Xong rồi.” Âu Dương Lãnh đưa tay kéo Vu Thiện đi về phía căn phòng bí mật đã chuẩn bị, vì chưa tới hừng đông nên bệnh viện còn rất yên tĩnh, ngoại trừ thỉnh thoảng có mấy y tá trực đêm đi tới đi lui.

Nhìn thấy bọn họ đi ra đều sững sờ, vì nằm viện nên nếu như muốn rời khỏi bệnh viện thì nhất định phải chờ bộ phận làm giấy xuất viện đi làm mới có thể làm thủ tục xuất viện, còn bộ dạng họ như thế này rồi đi là sao?

Y tá vốn muốn hỏi thăm tình hình nhưng khi nhìn thấy tác phong cứng ngắc của họ đều lùi bước, tro mắt nhìn bọn họ đi. Ra đến cửa bệnh viện, Hắc Mộc đã chờ sẵn, thoát nhìn anh ta cũng rất căng thẳng, anh em ở thành phố S xa xôi phải 8 giờ sáng mới có thể tới được, không biết có thể chống đỡ đến lúc đó hay không.

“Lên xe.” Để Vu Thiện ngồi ở phía sau, anh theo lên xe, Hắc Mộc ngồi ở vị trí lái, xe nổ máy chạy về hướng bọn họ đặt phòng, trước khi bình minh bầu trời tương đối tối, Hắc Tử không dám bật đèn, không nghĩ nhanh như vậy đã khiến bọn địch chú ý, cho nên vì an toàn, chỉ có thể chạy chậm chậm.

“Chúng ta phải đi đâu?” Vu Thiện nhỏ giọng hỏi, lòng bàn tay cô đều là mồ hôi, miệng khô khốc, cổ nuốt nước miếng, cô cảm giác Hắc Tử và Hắc Mộc đều đang rất căng thẳng, giống như phía trước có chuyện rất nguy hiểm đang chờ đón bọn họ.

“Không việc gì, ngoan ngoãn theo anh.” Âu Dương Lãnh thoải mái dựa vào người cô, tay lúc có lúc không vuốt ve bờ vai cô, hưởng thụ sự ấm áp của thân thể mềm mại của cô, con đường phía trước là gì anh không biết, giờ phút này anh thật sự rất hi vọng cô có thể đi theo anh ở cùng một chỗ cùng sống cùng chết.

“Lão đại, phía trước có gì đó khác thường.” Hắc Tử dựa vào sự nhạy cảm của kiếp sống trong bóng đêm nhiều năm, miễn cảm phát hiện phía trước có mùi vị không bình thường, lặng lẽ dừng xe bên vệ đường.

“Nhìn rõ không?” Âu Dương Lãnh bất mãn khi bầu không khí ấm áp bị cắt ngang, vì anh cảm giác Vu Thiện nghe Hắc Tử nói, thân thể rõ ràng hơi cứng lại, sợ hãi sao?

“Hắc Tử, cậu nhìn rõ?” Tay Hắc Mộc nắm chặt khẩu súng, thoáng có chút khẩn trương, anh ta đi theo Âu Dương Lãnh từ trước tới giờ, đã tiếp xúc rất nhiều chuyện hắc đạo.

Vì xe và bầu trời đêm đều đen giống nhau, cộng thêm chiếc xe đã được qua cải tạo, bên ngoài rất khó nhìn thấy tình hình bên trong, nhưng người bên trong có thể nhìn thấy rõ ràng phía bên ngoài.

“Không sai đâu, cảm giác của em rất chuẩn.” Hắc Tử kiên định gật đầu, phía trước có ít nhất mười khẩu súng máy đang chờ bọn họ, anh ta khá nhạy cảm với súng ống, tuyệt đối không nhầm.

“Quay lại.” Âu Dương Lãnh nói, tay đặt lên đầu Vu Thiện: “Thiện Nhi, em sẽ theo anh chứ?” Giờ phút này anh muốn xác định tâm ý của Vu Thiện, trước kia đồng ý Ninh Chân lấy cô, không phải vì giúp bà, mà là mười năm trước anh đã biết cô là người phụ nữ như thế nào rồi.

“Sẽ.” Đôi mắt Vu Thiện sáng rực, ánh mắt kiên định, cô cũng không biết tại sao lại đi theo anh, chuyện trước kia bây giờ nhìn lại thật sự không cảm thấy có gì, ngoại trừ chuyện của mẹ.

“Cảm ơn em, Thiện Nhi.” Âu Dương Lãnh ấn chặt đầu cô, phút chốc nghe thấy câu trả lời của cô vậy mà tim đập rất nhanh, trong lòng thỏa mãn không từ nào có thể hình dung được.

“Lão đại, ngồi vững nhé.” Hắc Tử không thể không cắt ngang bọn họ, lão đại ơi, đã đến nước này mà sao anh còn tâm tư nói chuyện yêu đương!

“Chú, phẳng.” Ngay lúc Hắc Tử muốn quay xe lại, trên kính chắn gió phía trước có một viên đạn ghim vào! May là kính chống đạn!

“Nguy rồi, bị bọn họ phát hiện.” Hắc Tử hét lên, những người kia nhất định là dùng tia laser để chiếu mới có thể thấy được vị trí của bọn họ, nếu như không phải xe đã cải tiến thì chỉ sợ viên đạn này đã ghim vào một người trong số bọn họ!

“Chú ý.” Hắc Mộc tập trung tinh thần đề phòng, lâu lắm rồi anh ta chưa tham gia trò chơi nguy hiểm kích thích như vậy, hiện giờ trong lòng hưng phấn không hiểu vì sao, tay nắm chặt khẩu súng, nín thở nhìn bên ngoài.

“Cúi xuống.” Âu Dương Lãnh đề đầu Vu Thiện xuống để cô trốn ở sau chỗ ngồi vị trí ghế lái, không để cô lộ ra, sau đó trên tay anh có thêm một khẩu súng ngắn mini, chìa ra bên ngoài.

Vu Thiện né xuống, cô ngẩng đầu nhìn bàn tay thông thạo của Âu Dương Lãnh, đôi mắt mờ lớn, trên tay anh chính là súng sao? Rốt cuộc anh là ai? Nhìn anh bình tĩnh lau súng, đôi mắt toát ra vẻ hưng phấn, giống như rất mong chờ chuyện lần này.

“Anh là ai?” Cô không nhịn được hỏi, giờ phút này trong mắt cô Âu Dương Lãnh rất lạ lẫm, đến bây giờ cô vẫn chưa từng cẩn thận nghĩ tới thân phận của anh, chẳng lẽ ngoài thân phận Âu Dương Lãnh còn có thân phận khác?

“Nếu em muốn hỏi gì, chờ giải quyết chuyện này xong, tùy em xử lý.” Âu Dương Lãnh liếc cô một cái, ánh mắt xa lạ khiến Vu Thiện sửng sốt, Âu Dương Lãnh dịu dàng vừa rồi đã biến mất, chỉ còn một Âu Dương Lãnh lạnh như băng!

Âu Dương Lãnh nhìn thấy sự ngỡ ngàng trong mắt Vu Thiện, anh cong môi, đây chính là bộ mặt thật của anh, từ này về sau cô phải quen thôi. Anh nghiêng tai nghe động tĩnh bên ngoài, người khác không biết tính năng của chiếc xe này, nhưng anh rất rõ ràng, bất kỳ tiếng động nào bên ngoài truyền đến, anh đều nghe ‘một rõ hai ràng.’

Vu Thiện im lặng, trong mắt cô hiện vẻ hoang mang, Âu Dương Lãnh trước mặt là Âu Dương Lãnh mà mình quen biết sao? Vì sao bộ dạng anh lại trở về thành Âu Dương Lãnh lạnh như băng kia! Âu Dương Lãnh dịu dàng trước kia là giả tạo sao?

“Cẩn thận đi.” Âu Dương Lãnh nói câu đó, sau đấy im lặng, Hắc Tử Mộc Tử ở phía trước cũng đều im lặng, trên xe ngoại trừ im ắng thì không có bất kỳ tiếng động nào. Vu Thiện không nói gì, cô không biết bây giờ bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, cô cũng không nghe được, Hắc Tử nói: “Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín, mười.”

Vu Thiện cho rằng Hắc Tử đang đếm, lúc nghe thấy chữ mười, đột nhiên Hắc Tử kêu to: “Phía trước có mười người!”

“Có thể giải quyết được không?” Hắc Mộc hỏi, chỉ cần cầm cự đến lúc anh em tới thì gì cũng giải quyết được!

“Làm tốt lắm, rất mong chờ!” Âu Dương Lãnh khẽ cong môi, đôi mắt hiện ra màu đen như mực, đôi tay đã nhắm vào một bóng người!

“Đừng, đừng.” Hai tiếng nhanh gọn, miệng súng ngắn của Âu Dương Lãnh xuất hiện làn khói đen, trong không gian kín mít làm Vu Thiện bị hai tiếng này khiến run rẩy bờ vai, hai mắt cô trừng lớn nhìn Âu Dương Lãnh lạnh lùng.

“Bắn hay quá.” Giọng hưng phấn của Hắc Tử truyền đến, ngồi trên ghế lái anh ta thấy rõ ràng, hai tiếng súng này của lão đại đã đánh ngã hai tên đàn ông áo đen, đều một phát súng mất mạng, thật sự tài bắn súng rất giỏi.

“Phù.” Âu Dương Lãnh thổi tan làn khói đen trên họng súng, thần thái mê hoặc không nói nên lời, Vu Thiện nhìn sửng sốt, bộ dạng Âu Dương Lãnh như thế này lần đầu tiên cô chứng kiến.

“Mẹ kiếp! Bọn họ tới đây.” Hắc Tử nhìn chằm chằm đám người trong bóng tối, mặc dù bị hạ hai tên nhưng vẫn không ngăn cản được những người kia

tới gần, bây giờ đã sắp hùng đông, nếu như không tìm được chỗ bí mật thì hùng đông bọn họ sẽ không thể ẩn náu được nữa, Hắc Tử hơi lo lắng.

Vì có người bị hạ gục nên đám áo đen càng thêm chú ý, vừa rạng sáng thì thấy rõ chiếc xe màu đen dừng ven đường, súng trong tay nhắm vào xe, mặc dù không nhìn rõ bên trong, nhưng cứ nhắm bắn vào đó là được.

“Lão đại, làm sao bây giờ?” Bọn họ đã bại lộ, lúc này Hắc Tử có chút cuống cuồng.

“Lái xe, Hắc Mộc yểm trợ.” Âu Dương Lãnh rất bình tĩnh, liếc mắt nhìn Vu Thiện trốn tránh, ánh mắt hơi lo lắng.

“Em không sao.” Vu Thiện cố gắng giả vờ tươi cười, cô bị tiếng súng hù sợ rồi, từ trước tới giờ cô chưa từng tiếp xúc với súng ống lấy mạng người này.

“Đạ.” Hắc Tử nhận lệnh, nổ máy xe lùi về phía sau, ý tấn công người áo đen vây kín phía trước, xe chạy nhanh về phía trước, những người áo đen dường như đã sớm biết bọn họ sẽ đi nên đều giờ súng lên, tấn công vào xe.

“Chú chú.”

“Chú chú.”

“Chú chú.” Thân xe bị tấn công liên tục, Vu Thiện ngồi trong xe sắc mặt tái nhợt, cô nhắm chặt mắt, trong tai vang vọng tiếng súng nổ, gần như muốn làm điếc lỗ tai cô.

“Mẹ kiếp!” Hắc Tử chửi bậy, mẹ nó, rõ ràng những tên này không sợ ảnh hưởng tới người đi đường, điên cuồng bắn phá về phía bọn họ, quả thực là đưa bọn họ vào chỗ chết.

Xe chạy về phía trước không ngừng nghỉ, đám áo đen lái xe đi theo sau bọn họ, súng trong tay điên cuồng bắn về phía họ, Âu Dương Lãnh và Hắc Mộc nhắm vào những tên kia đánh trả quyết liệt.

Theo đó một đám ngã xuống, những tên lái xe truy đuổi bị bắn ngược dòng ở ven đường, còn những người không bị thương không chết thì không ngừng đuổi theo bọn họ, nhưng hình như những người đó nhiều hơn mấy người họ.

“Hết chưa?” Hắc Mộc bắn tay đã tê rần, rất nhiều năm trước anh ta và em trai đi theo tổng giám đốc ra sống vào chết, còn những người này không biết ở đâu chui ra, hiện giờ bị đánh úp, sao anh ta cam tâm được!

“Chú ý phía trước.” Âu Dương Lãnh nói, Hắc Tử lơ đãng nhìn về phía Hắc Mộc, thiếu chút nữa xe chạy lên rào chắn bên đường, xe lắc lư dừng lại, xe sau đuổi tới kịp.

“Mẹ kiếp!” Hắc Tử tức giận nện mạnh xuống tay lái, bây giờ anh ta hối hận muốn chết, không ngờ xem lão đại đùa với súng quên đường phía trước, lần này chết chắc.

Hắc Tử móc súng trong lòng ra, bắn một loạt ra bên ngoài xe, thật sự đáng giận!

“Cẩn thận lãng phí đạn.” Hắc Mộc trừng mắt liếc nhìn một cái, Hắc Tử mất thăng bằng thiếu chút nữa ngã xuống, đây là anh trai gì vậy chứ.

“Sợ không?” Âu Dương Lãnh phân tâm liếc mắt nhìn Vu Thiện, thấy sắc mặt cô vô cùng tái nhợt, hiểu rằng có thể cô không chịu đựng nổi, anh nhíu mày, tình huống trước mắt rất khó rời đi, xem ra hẳn ta hạ lệnh chết, muốn mạng của anh.

“Em... Em không sao.” Đáy mắt Vu Thiện hoảng hốt để lộ cảm giác lo lắng của cô, trong lỗ tai toàn âm thanh chú chú, tiếng súng bắn vào thân xe khiến lỗ tai cô ong ong. lequydoon

“Cố gắng chịu đựng.” Âu Dương Lãnh nói, nhìn kỹ tình hình chiến đấu mặc dù kịch liệt nhưng nếu muốn rời khỏi đó thì cũng không phải là việc khó, anh tính toán, phải đợi tới khi anh em tới, nguy hiểm mới có thể biến mất.

“Được...” Vu Thiện cắn môi dưới, đôi mắt chăm chú nhìn Âu Dương Lãnh, trong đầu đột nhiên hiện ra hình ảnh hai người gắn bó cùng nhau, anh nắm tay mình, kiên cường bảo vệ cho mình.

“Lão đại, anh xem, có tin tức anh em tới đây.” Hắc Mộc rất hưng phấn, nhìn thấy tín hiệu lóe lên trong màn hình trên xe, chứng tỏ anh em đã đến.

“Rất tốt.” Đôi mắt sắc bén của Âu Dương Lãnh trừng mắt nhìn phía trước, hẳn ta muốn mình chết, nào có dễ dàng như vậy! Sát thủ dần dần thu nhỏ phạm vi, tập trung hỏa lực nhắm vào bọn họ, Vu Thiện hoảng sợ toàn thân run rẩy, nhắm mắt lại, cả người nằm xuống thảm trải sàn.

“Tít tít.” Tín hiệu càng lúc càng mạnh, Hắc Tử liền hăng hái mười phần, những tên áo đen kia cũng phát hiện sự khác thường, người dẫn đầu phát hiện trên đường đột nhiên có thêm mấy chục chiếc xe đang chậm rãi tiến về phía bên này, hẳn ta nhìn thấy rõ ràng, biết rõ hết hi vọng, hôm nay thì không cách nào hoàn thành nhiệm vụ được!

“Bỏ chạy!” Hẳn ta quát to một tiếng, một số người tiếp tục nổ súng, còn một số người chạy vào trong xe nổ máy rồi đi, đợi cho xe đến gần những tên áo đen vây quanh bọn họ cũng biến mất không thấy bóng dáng.

“Đáng ghét!” Hắc Tử chửi bới, những người này chạy nhanh quá!

“Cuối cùng đã đi.” Hắc Mộc buông súng trong tay, mẹ nó, làm trợ lý nhiều năm như vậy, mất hết trình độ bắn súng!

“Không sao chứ!” Âu Dương Lãnh cất súng, tay ôm bờ vai run rẩy của Vu Thiện, kéo cô lên, lúc này mới nhìn thấy cô xỉu đi không khỏi lo lắng, đưa tay vỗ mặt cô mấy cái: “Thiện Nhi? Thiện Nhi?”

“Lão đại, bọn em tới rồi, xin anh trách phạt.” Phía trước, Thạch Từ đàn em của Hắc Từ tới cứu viện đi tới bên cạnh xe Âu Dương Lãnh, hạ giọng nói.

“Không việc gì, làm tốt lắm.” Âu Dương Lãnh không ngẩng đầu lên nhìn anh ta, ôm lấy Vu Thiện đang mê man đặt trên đùi: “Lập tức rời khỏi chỗ này.”

“Đi thôi.” Hắc Từ nói với Thạch Từ, hiện tại trong mắt lão đại chỉ có Vu Thiện, sao có thể chú ý tới bọn họ.

“Dạ.” Thạch Từ gật đầu, nhìn thấy lão đại dịu dàng ôm một người phụ nữ, dáng vẻ này bọn họ chưa từng chứng kiến, không khỏi ngáy người nhìn.

“Còn không đi?” Hắc Mộc không vui nhìn Thạch Từ, bây giờ là lúc nào rồi còn nhìn lão đại!

“Vâng...” Thạch Từ bị liếc cũng không dám nhiều lời, xoay người dẫn dò mấy anh em rời đi, những tên áo đen kia đi cũng thật gọn gàng, mấy người bị chết cũng bị mang đi, không để lại chút dấu vết nào.

Khi Vu Thiện tỉnh lại thấy mình nằm trên một chiếc giường rộng lớn lạ lẫm, ngoài trừ mình thì bốn phía đều rất lạ, cô nhanh chóng bật dậy, sao mình lại ở chỗ này?

Cô nhớ rõ trước khi bị hôn mê thì mình và Âu Dương Lãnh cùng bị vây đánh, sau đó thế nào? Âu Dương Lãnh đâu? Cô đứng dậy, phát hiện quần áo trên người mình đã được người ta thay rồi, đổi thành quần áo màu xanh biếc, thoát nhìn rất đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Vu Thiện Mất Tích

Edit: Ngọc Hân

Ai thay đồ giúp mình? Vu Thiện kiểm tra trên người, phát hiện ngoài quần áo thay đổi, trên người không có bất kỳ vết thương nào, chẳng lẽ bọn họ an toàn rồi?

Không kịp suy nghĩ gì, Vu Thiện xuống giường, đi chân trần mở cửa phòng, đập vào mi mắt chính là hành lang lạ lẫm, hành lang rất dài, giống như không nhìn thấy điểm cuối, nơi cô đứng chính là gian phòng cuối cùng, dưới chân là thảm lông ấm áp, Vu Thiện hoài nghi.

Cô chạy nhanh tới đầu kia cầu thang, trong lòng cô hoảng loạn, giờ phút này cô rất muốn gặp Âu Dương Lãnh, ở nơi xa lạ này chỉ có Âu Dương Lãnh mới có thể khiến cô yên tâm.

Phía trước có ánh sáng, dần dần tới gần Vu Thiện phát hiện chỗ sáng đó là chỗ vòng lên cầu thang, còn cầu thang rất dài, giống như cao mấy tầng. Trong lòng Vu Thiện hít thở không thông, đây là đâu? Cô chậm rãi đi xuống dưới, dưới chân vẫn là thảm lông, nhìn ra được chủ nhân nơi này thích như vậy.

Vu Thiện đi xuôi theo xuống cầu thang, mặc dù chân trần nhưng tuyệt đối không có cảm giác lạnh, bốn phía đều có hệ thống sưởi ấm bao quanh, cho dù áo cô mỏng nhưng cũng không lạnh, có thể thấy chủ nhân căn phòng này sớm sắp xếp chu đáo.

Cô nhìn thấy ngoại trừ cầu thang, xung quanh đều được làm từ gỗ, trên tường treo bức tranh gia đình, cô đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện không một bóng người.

Cô đã xuống tầng trệt, hành lang bên trong vẫn giống như lúc này, cô tiếp tục đi xuống dưới, khi đi gần xuống dưới cô nghe có tiếng người, cô vui vẻ chạy tới, Âu Dương Lãnh ở đây.

Vu Thiện nóng lòng muốn gặp Âu Dương Lãnh, cô chạy nhanh xuống, sau đó nhìn thấy đây đã là lầu một rồi, còn Âu Dương Lãnh nằm trên ghế dựa lưng về phía cô cách đó không xa.

“Lãnh!” Vu Thiện vui mừng phóng tới chỗ anh, ủy khuất mắt dần đỏ lên, sàn nhà là gỗ thật hơi lạnh, Vu Thiện không để ý lạnh mà nhào vào trong ngực Âu Dương Lãnh, cảm nhận nhiệt độ cơ thể ấm áp của anh mới yên tâm.

“Thiện Nhi tỉnh rồi?” Âu Dương Lãnh ôm lấy cô, cảm nhận thân thể cô khẽ run rẩy, thấy cô mặc quần áo mỏng manh, đôi mắt thoáng chốc nổi giận, nhất là khi thấy bàn chân nhỏ xíu của cô không đi dép!

“Sao em không thương mình vậy?” Âu Dương Lãnh lớn tiếng quát, ôm lấy cô đi lên lầu, người bên cạnh nhìn thấy bọn họ ôm nhau cũng không nói gì, cho

nên Vu Thiện hoàn toàn không biết bên cạnh có người.

“Em tưởng rằng không thấy anh.” Vu Thiện thấy tui thân, đôi mắt u oán nhìn Âu Dương Lãnh, vừa tỉnh dậy ở nơi xa lạ, cô sợ hãi.

“Anh sẽ không rời khỏi em.” Âu Dương Lãnh cúi đầu thì chứng kiến bộ dạng như vợ bé dỗi hờn của cô, cũng không cách nào tức giận được, lần đầu tiên cô thể hiện bản tính làm nũng trước mặt anh.

“Nói được phải làm được đó nhé!” Vu Thiện cao hứng vươn ngón tay mình: “Chúng ta móc nghéo đóng dấu, ai nuốt lời là con chó nhỏ.”

“Em nói anh là chó?” Âu Dương Lãnh cố ý nghiêm sắc mặt, vẻ mặt cứng rắn, cố ý gây với cô, trong lòng âm thầm thở dài, cô cứ không tin mình như vậy ư?

“Không giữ lời!” Vu Thiện cong môi, bất mãn nói: “Vì sao không dám nghéo tay!”

“Được rồi, móc thì móc.” Âu Dương Lãnh vội ôm cô trở về phòng ngủ lúc này, thả cô xuống giường, đắp chăn cho cô, duỗi bàn tay mình ra, móc dấu vào ngón tay cô: “Xong chưa?”

“Rồi.” Vu Thiện thỏa mãn nhìn anh, mắt to tràn đầy hài lòng, quét qua một vòng, “Lãnh, đây là chỗ nào?” Cảm giác rất kỳ quái, trong này chỉ có bọn họ sao?

Vừa rồi cô nhìn một lần, nhà ba tầng, mỗi tầng có vô số phòng, đều dường như không có ai ở, xung quanh rất yên tĩnh, phòng khách trống rỗng.

“Nơi này sau này sẽ là nhà của em.” Âu Dương Lãnh trả lời cô, khi thấy ánh mắt cô đầy nghi ngờ, gật đầu: “Cũng là nhà của anh.”

“Vì sao?” Vu Thiện không rõ, đây là chỗ nào? Không phải nhà của anh là nhà Âu Dương ở thành phố S sao?

“Từ nay về sau em sẽ rõ.” Âu Dương Lãnh không muốn nhiều lời, cả người nằm bên cạnh cô, hai người ôm nhau không hề có khoảng cách. Vu Thiện không kháng cự, yên tâm nằm trong lòng ngực ấm áp của anh, tìm một tư thế thoải mái, “Chúng ta phải ở chỗ này bao lâu?” Những nguy hiểm đó đã không còn chứ?

“Đợi một thời gian ngắn.” Vui sâu mặt vào cổ cô, hít mùi hương của cô, đôi mắt Âu Dương Lãnh lạnh lùng, người hạ lệnh chết cho anh biết rõ anh không chết, nhất định sẽ tìm cơ hội lần nữa, nhìn Vu Thiện yên tĩnh bên cạnh trong lòng thầm nghĩ, không thể lại khiến Vu Thiện mạo hiểm.

“Ừm.” Giọng Vu Thiện mơ hồ truyền đến, cô vui trong ngực Âu Dương Lãnh yên tâm ngủ mê man, thân thể không còn suy yếu, cho nên cô ngủ ngon.

“Ngoan ngoan ngủ đi.” Âu Dương Lãnh hôn xuống cổ cô, ngủ cùng cô, từ sau khi trở về cũng chưa nghỉ ngơi, có cô bên cạnh, anh muốn ngủ.

“Lão đại đi, sẽ làm gì?” Hắc Tử nhìn Hắc Mộc, bên cạnh còn có Thạch Tử và mấy đàn em, ai cũng đưa mắt nhìn nhau, không biết có nên tiếp tục hay không, quay đầu nhìn Hắc Mộc.

“Nhìn tôi làm gì? Chuyện lão đại tôi không dám tự đoán bừa.” Hắc Mộc lắc đầu, bây giờ lão đại chắc chắn đang cho Vu Thiện ngủ rồi, anh ta cũng mệt mỏi, đứng lên: “Ngày mai nói sau.” Sau đó sải bước rời đi.

“Đi thôi.” Anh trai đã đi, không có lý nào mình ở lại, Hắc Tử cũng đứng dậy, mấy tên đàn em theo rời đi, phòng khách trở lại cảnh hoàn toàn yên tĩnh.

“Cái gì? Để anh ta chạy?” Người đàn ông phẫn nộ, tay to đập xuống bàn gỗ, cái bàn bị chấn rung, chỗ bị đập lõm thành một quả đấm nhỏ, có thể thấy người đàn ông rất có lực.

“Thuộc hạ đáng chết.” Trước mặt người đàn ông, người đàn ông thấp hơn một chút trả lời, áy náy cúi đầu xuống, nếu như không phải cứu viện tới chậm thì bọn họ sao có thể rời đi được!

“Các người làm việc thế nào vậy? Không phải trước khi đi đã nói nhất định sẽ thành công?” Người đàn ông càng thêm phẫn nộ, hất ta bỏ ra số tiền lớn để mua nhóm sát thủ này, chính là muốn sau khi Âu Dương Lãnh rời khỏi tập đoàn Âu Dương, thuận tay đuôi cùng giết tận để tránh cơ hội anh ta ngóc đầu trở dậy, hiện giờ thì tốt rồi, kế hoạch bị xáo trộn.

“Thật xin lỗi, lần sau chúng tôi sẽ cẩn thận.” Người đàn ông cúi đầu cam đoan, bọn họ trải qua sống chết, vì có thể nhận được chi phí kénh xù cho nhiệm vụ này, có thể nói là dốc hết toàn lực, nhưng vẫn bị thất bại.

“Đi ra ngoài, chờ lệnh tôi.” Người đàn ông phát tay ý bảo anh ta đi ra ngoài, xoay người nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ mà không liếc nhìn người đàn ông kia, hiện giờ đã bắt đầu động rừng, phải suy nghĩ sách lược chu đáo mới được.

“Dạ.” Người đàn ông nhìn anh ta một cái, ngoan ngoãn xoay người rời đi, thuận tiện đóng cửa lại, sau khi anh ta đi ra ngoài, anh ta xoay người nhìn cánh cửa, khóe môi nhếch lên nở nụ cười hung ác, Âu Dương Lãnh, mạng may lớn, trận tiếp theo thì chúng ta chơi lớn, xem ai là nhược điểm của mày, nếu như tao đoán đúng thì người phụ nữ của mày sẽ là của tao!

Hai người sống ở chỗ giống như nơi bồng lai tiên cảnh mấy ngày, cuộc sống hàng ngày rất yên bình, Vu Thiện cảm thấy cuộc sống như vậy thật không tệ, chỉ là đến tối nhắm mắt lại sẽ nghĩ tới mẹ, cũng sẽ nhớ tới phần văn kiện kia, ngực hơi đau nhói.

“Thiện Nhi, muốn rời khỏi đây không?” Đêm nay, sau khi hai người cơm nước xong ngồi trong sân nhìn bầu trời, bầu trời đầy sao thoạt nhìn vô cùng xinh đẹp, Vu Thiện kinh ngạc quay đầu nhìn Âu Dương Lãnh.

“Nhưng có phải là gặp nguy hiểm hay không?” Có một buổi chiều, sau khi cô tỉnh ngủ không nhìn thấy Âu Dương Lãnh, trong lòng rất hoảng sợ, cho là không thấy anh vội vàng đi tìm, nhìn thấy anh và thuộc hạ đang nói chuyện, nội dung không rõ ràng lắm, mơ hồ nghe thấy trong thành phố S có người muốn mạng của anh, lúc đó cô rất lo lắng, cho nên cho dù cô muốn về cũng không dám đề cập tới. Cô thừa nhận khoảnh khắc đó, cô rất lo lắng cho Âu Dương Lãnh.

Sau khi gặp phải nguy hiểm, Âu Dương Lãnh cẩn thận chăm sóc làm cô cảm động, còn lúc cô trúng độc, anh thức đêm chăm sóc mình, không cảm động thì không còn gì để nói.

“Không sao, có anh ở đây.” Âu Dương Lãnh mỉm cười, tựa như không hề lo lắng sau khi trở về sẽ gặp chuyện, nhưng trong lòng Vu Thiện không yên tâm, nghĩ đến anh đã không còn là tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương nữa, với tác phong làm việc trước kia của anh, chắc chắn đặc tội không ít người, nếu như sau khi trở về những người đó muốn mạng của anh thì sao?

Còn lúc bọn họ rời đi, không phải đã bị đuổi giết sao? Lần kia thiếu chút nữa mạng sống treo sợi chỉ rồi, may có người cứu viện kịp thời, bằng không bọn họ sẽ không có thời gian bình yên như vậy.

“Được rồi, chúng ta trở về.” Anh không lo lắng, chắc chắn anh có cách, Vu Thiện không hề tranh cãi với anh, nghe theo anh: “Lát nữa, em đi tắm rửa.”

“Ừ, chờ anh trên giường.” Âu Dương Lãnh giả vờ xấu, tay vuốt ve má Vu Thiện, trong khoảng thời gian này hai người thân mật nhiều lần, Âu Dương Lãnh rất cảm ơn người muốn mạng của anh kia, để Vu Thiện trở nên ngoan hiền như vậy.

“Này, không thể như vậy.” Vu Thiện giả vờ giận dỗi, bị hành vi xấu xa này của Âu Dương Lãnh chọc gò má như lửa đốt, vội vàng chạy đi: “Đáng ghét.” “Ha ha.” Âu Dương Lãnh cười to, bộ dạng cô mềm mại xinh đẹp ướt át, thật hận không thể nhập cô vào trong máu của mình, vĩnh viễn không rời xa nhau.

“Lão đại, phải đi về sao?” Hắc Mộc và Hắc Tử cùng xuất hiện, nhìn thấy lão đại và phu nhân đang tình cảm, vốn không muốn quấy rầy nhưng trong bang Lãnh Thiên xảy ra chuyện, nói là bị người ta tấn công.

“Ừ, đi chuẩn bị đi.” Âu Dương Lãnh đứng dưới trời sao, nơi này là chỗ trước kia mẹ từng ở, tràn ngập mùi của mẹ, chỉ là quá lâu rồi, về mặt bà có phần mơ hồ.

“Đạ.” Hắc Tử trả lời, nhìn về cô đơn trên mặt lão đại, đoán chắc đang nhớ tới lão phu nhân, người phụ nữ xinh đẹp đó không biết làm sao lại có thể biến mất.

“Tổng giám đốc, chúng ta đi thôi.” Hắc Mộc vẫn không sửa được xưng hô, anh ta quen gọi như vậy, trong lúc nhất thời không sửa được.

“Ừ.” Âu Dương Lãnh không nhúc nhích, nhìn về phía xa, trong tay chẳng biết từ lúc nào đã đốt một điếu thuốc, hít sâu một hơi rồi phun ra, ở trước mặt Vu Thiện anh rất ít hút thuốc, chỉ có ở một mình hoặc lúc phiền lòng mới hút.

Ngày ấy trong văn kiện viết có một nửa là sự thật, kể cả thân phận của anh, nhưng anh không có ý định giải thích, chỉ cần người kia đừng quá phận là được.

Đứng dưới trời sao trong chốc lát, Âu Dương Lãnh mới nhắc chân đi về phòng, bước vào phòng, cảm nắm cửa không khóa cũng không thềm để ý, bước lên thuận tay đóng cửa lại. Nghe tiếng nước từ trong phòng tắm truyền ra, cho rằng Vu Thiện đang tắm rửa, thăm nghĩ, cô thật sự không phải muốn tắm rửa sạch sẽ chờ mình đây chứ? Trong lòng cũng rất mong chờ, có ý cời quần áo nằm trên giường, nhưng chờ đã gần một tiếng mà Vu Thiện cũng không đi ra, mãi mòn sự kiên nhẫn của anh. Có phải cô có tình làm mình lo lắng cho cô chăng? Anh không kiên nhẫn đi tới phòng tắm, còn chưa mở cửa ra, nói: “Thiện Nhi? Đi ra, đừng ở đây lâu quá.”

Bên trong chỉ có tiếng nước, không có tiếng đáp lại, Âu Dương Lãnh có phần hoảng sợ, từ trước tới giờ Vu Thiện sẽ không như vậy, lần nào tắm xong cũng lập tức đi ra, sao lần này vào lâu như vậy mà chưa thấy ra, có phải đã xảy ra chuyện?

Trong lòng khẽ động, vội vàng mở cửa, phòng tắm nào còn bóng dáng Vu Thiện, nước tràn bồn tắm lớn không ngừng tràn ra ngoài, chứng tỏ đã chảy được một thời gian rồi.

Shit! Âu Dương Lãnh dùng sức đá cửa, không thấy Vu Thiện! Vội vàng mặc quần áo, Vu Thiện hẳn chưa đi xa, Âu Dương Lãnh mặc quần áo tử tế, lúc muốn rời đi khóe mắt liếc thấy một chiếc nhẫn sáng lấp lánh dưới giường hấp dẫn ánh mắt anh, anh lạnh mặt ngồi xổm người xuống lấy ra, là chiếc nhẫn trên tay Vu Thiện, đó là sau khi kết hôn anh đeo trên tay Vu Thiện, không cho phép cô tháo xuống.

Làm sao có thể rơi ở đây? Chẳng lẽ Vu Thiện bị người ta cưỡng ép bắt mang đi? Như vậy cô gặp nguy hiểm rồi, tay Âu Dương Lãnh nắm chặt chiếc nhẫn, mắt sáng chứa đầy bão táp, khuôn mặt tuấn tú căng thẳng, đi ra cửa.

“Lão đại, làm sao vậy?” Hắc Tử đi vào nhìn thấy sắc mặt Âu Dương Lãnh tối xuống, nuốt nước miếng, lão đại quá khủng bố.

“Không thấy Vu Thiện, lập tức rời đi, về thành phố S!” Âu Dương Lãnh ra lệnh ngắn gọn, lần này do mình sơ suất, không ai dám giương oai trên đầu anh mà anh lại bỏ qua người đó!

“Cái gì? Không thấy cô ấy?” Mới vừa rồi còn ở đây, sao có thể chứ? Hắc Tử và Hắc Mộc kinh ngạc, là ai mang người đi bên cạnh bọn họ mà họ không phát hiện?

“Kiểm tra xem Vu Thiện ở chỗ nào?” Âu Dương Lãnh không rảnh để ý tới bọn họ liền đi ra khỏi cửa chính đến bên xe, Hắc Mộc và Hắc Tử vội vàng đuổi theo, vừa rồi bọn họ đã dọn dẹp xong hành lý, không ngờ rằng phải rời đi nhanh như vậy.

Hắc Tử phụ trách lái xe, Hắc Mộc phụ trách điều tra chỗ của Vu Thiện, Âu Dương Lãnh ngồi phía sau xe nhắm mắt nghỉ ngơi, chiếc nhẫn trong tay đậm nhưc tím anh, một phút trước còn ở bên cạnh mình, một phút sau đã gặp nguy hiểm. Anh hận tính cảnh giác của mình quá thấp.

“Tổng giám đốc, không sao đâu, đừng lo lắng.” Hắc Mộc nhìn thấy sắc mặt căng thẳng của Âu Dương Lãnh qua kính chiếu hậu, mở miệng an ủi, tổng giám đốc yêu Vu Thiện ư? Từ khi cô mất tích đến giờ, tổng giám đốc thay đổi quá nhiều.

“Lão đại, chúng ta nhất định sẽ nhanh chóng đưa phu nhân về.” Hắc Tử không biết nên nói gì, đành phải nói một câu như vậy.

“Câm miệng lại, lo việc lái xe của cậu đi!” Hắc Mộc đưa tay ra gõ đầu Hắc Tử một cái: “Không nói, không ai bảo cậu câm đâu!”

“Đánh em làm gì? Em không nói sai!” Hắc Tử một tay lái xe một tay sờ lên đầu mình, uất ức liếc mắt nhìn anh trai, ánh mắt ua oán đánh về phía anh ta.

“Lái xe!” Hắc Mộc quay đầu không để ý tới anh ta, đưa em trai ngu ngốc này, biết rõ tâm tình tổng giám đốc không tốt, còn náo loạn.

“Dạ.” Phát hiện sắc mặt lão đại không tốt lắm, Hắc Mộc ngoan ngoãn câm miệng.

Trở về thành phố S, Hắc Tử chạy xe tới đại bản doanh của bang Lãnh Thiên, ngọn núi kia là địa bàn của bang Lãnh Thiên, kéo dài vài chục km, nhìn không thấy điểm cuối.

Thạch Tử đón họ trên đường, trông thấy tổng giám đốc trở về, không ngờ vẻ mặt âm u, không khỏi tò mò hỏi Hắc Mộc, “Này, lão đại làm sao vậy?”

“Im miệng đi, tâm tình lão đại không tốt.” Anh ta liếc nhìn Thạch Tử tò mò, xoay người thu xếp đồ đạc.

“Làm sao vậy?” Thạch Tử khó nén tò mò, chuyển sang hỏi Hắc Tử lần nữa, cậu ta và Hắc Tử tương đối quen thân, “Không có việc gì, nhanh chuẩn bị đi, không thấy phu nhân, ngay cả tôi cũng không dám trêu chọc lão đại, Thạch Tử bỏ qua đi.”

Thạch Tử kinh ngạc, trong thành phố W bọn họ đã từng gặp Vu Thiện, không thể tưởng tượng được lại không thấy phu nhân, khó trách vừa rồi lão đại đi xuống không có phu nhân bên cạnh. “Vậy còn chờ gì nữa? Đi tìm phu nhân đi chứ?” Thạch Tử khó hiểu nhìn Hắc Tử.

“Bây giờ còn chưa biết phu nhân ở đâu!” Hắc Tử liếc Thạch Tử, “Ngốc quá, tìm được chưa?” “Nhanh.”

Hai người bên cạnh thì thầm, Hắc Mộc hồ hững tiếp tục truy tìm tín hiệu yếu ớt của Vu Thiện. Người trong bang Lãnh Thiên nhìn thấy dáng vẻ cô đơn của lão đại cũng không dám tiến lên quấy rầy, đi theo Thạch Tử xem tin tức của phu nhân, bọn họ đều phần nộ, là ai dám bắt phu nhân bên cạnh lão đại, quả thực là ngại mạng sống quá dài!

Âu Dương Lãnh trở lại phòng mình, nằm trên giường, trong đầu đều là hình ảnh Vu Thiện, nhẫn còn trong tay anh, giống như Vu Thiện đang ở trong vòng tay anh vậy.

Khi Vu Thiện tỉnh lại cảm giác đầu rất đau, cô đưa tay xoa đầu, chậm rãi nhớ lại cảm giác đau đớn này, đợi cho lúc hết đau, cô giật mình, vì cô thấy không khí ở đây không bình thường, không phải mùi như ở chỗ cùng Âu Dương Lãnh.

Đột nhiên đầu truyền đến cơn đau nhói, giống như có thứ gì bén nhọn đâm vào đầu cô, rất đau, cả người lảo đảo nằm trên giường: “A, đau quá!”

Người giúp việc phía bên ngoài nghe động tĩnh liền đi vào, nhìn thấy Vu Thiện đau đớn lảo đảo vội vàng chạy lên đỡ cô lại: “Cô gái, cô làm sao vậy?”

“Đầu tôi đau quá!” Vu Thiện nói đứt quãng, cô đau đến sắc mặt tái nhợt, môi bị cắn nát.

“Nhanh đi thông báo với cậu chủ!” Một người giúp việc vội đi xuống lầu, còn một người ở lại chăm sóc cô.

Vu Thiện đau đến ngất đi, Âu Dương Văn tới thăm cô, trông thấy hai mắt cô nhắm nghiền, đã xỉu, vội vàng bảo người đàn ông đằng sau lên khám cho cô.

Người đàn ông trông thấy tình hình của cô lập tức lấy kim tiêm từ trong hộp cấp cứu ra, muốn tiêm cho cô, Âu Dương Văn ngăn cản, “Vì sao?” Đầu cô đau là vì không tiếp nhận thuốc mê, cho nên mới đau đớn như vậy.

Người đàn ông nhìn anh ta một cái rồi đẩy tay Âu Dương Văn ra, tiêm chất lỏng lạnh băng vào tay Vu Thiện, sau đó cất đồ xoay người rời đi.

Âu Dương Văn dẫn người giúp việc đi múc nước, anh ta tự mình dùng khăn mặt lau mồ hôi trên trán cho Vu Thiện, thấy cô dần dần giãn chàm mày, khuôn mặt tuần tú càng thêm lo lắng, mình thực sự quá toan tính khiến cô chịu khổ.

Khi Vu Thiện tỉnh lại không dám có động tác quá mạnh, rất sợ con đau đầu lại tập kích, đau đớn đó khiến trong lòng cô vẫn còn sợ hãi đồng thời cũng nghi ngờ, tại sao mình lại đau đầu?

Sau đó cô nhìn thấy căn phòng này rất lạ lẫm, không giống phòng ở chỗ Âu Dương Lãnh, đây là đâu? Vu Thiện cẩn thận, cảm giác đầu không có gì khác thường mới yên tâm.

Nhẹ nhàng xoay đầu, Vu Thiện quan sát kỹ, không giống phòng của Âu Dương Lãnh, nơi này toàn bộ đều là trang thiết bị hiện đại, sao cô ở trong này?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Đau Đớn Kịch Liệt

Edit: Ngọc Hân

“Thiện Nhi, em có khỏe không?” Ngoài cửa truyền tới giọng nói quen thuộc, một bóng dáng cao lớn tới gần, Vu Thiện quay đầu nhìn, lại là Âu Dương Văn!

“Tại sao anh ở đây?” Vu Thiện kinh ngạc, Âu Dương Văn ở chỗ này? Âu Dương Lãnh đâu?

“Thiện Nhi, ăn cơm đi.” Âu Dương Văn đi thẳng tới trước mặt Vu Thiện, đưa đồ ăn trong tay đặt trên tủ đầu giường, ánh mắt dịu dàng nhìn Vu Thiện.

“Anh ở đây, Lãnh đâu?” Cô còn tưởng rằng đây là chốn nhân gian tiên cảnh, còn phòng này là ở tầng khác.

“Thiện Nhi, đây là nhà chúng ta.” Nghe thấy Vu Thiện nhắc tới Âu Dương Lãnh, khuôn mặt tuần tú của Âu Dương Văn có chút không vui, nhưng cố kiềm chế, không để Vu Thiện phát hiện ra.

“Cái gì? Anh nói cái gì?” Vu Thiện càng ngạc nhiên, bước nhanh đi tới trước mặt Âu Dương Văn.

“Thiện Nhi, quên Âu Dương Lãnh đi, tôi yêu em.” Đôi mắt Âu Dương Văn thâm tình nhìn Vu Thiện chăm chú, anh ta vẫn luôn muốn nói cho Vu Thiện biết, anh ta yêu cô.

“Anh... Anh nói cái gì?” Lời nói của Âu Dương Văn khiến đầu cô nổ tung, anh ta yêu cô? Vì sao? Cô là chị dâu anh ta mà.

“Thiện Nhi, tôi yêu em.” Âu Dương Văn tiến lên trước một bước, nói lại lần nữa, đôi mắt nhu tình đủ để hòa tan lòng lạnh giá của phụ nữ.

Nhưng Vu Thiện cô là chị dâu của anh ta, cô không thể đón nhận, lùi ra sau vài bước, tránh ánh mắt thâm tình của anh ta: “Không có khả năng, chuyện này làm sao có thể!”

“Vì sao không thể?” Âu Dương Văn tiến lên trước lần nữa, anh ta cố gắng làm cho mình mạnh lên, chính là vì cô, cô lại từ chối mình!

“Tôi... Tôi là chị dâu của anh!” Vu Thiện tiếp tục lùi về sau, đôi mắt hoảng sợ nhìn Âu Dương Văn, cô nên làm gì bây giờ?

“Không phải, em không phải, là người phụ nữ tôi yêu.” Âu Dương Văn xúc động ôm lấy Vu Thiện đang lùi về sau, vây cô trong ngực mình, thân thể rắn chắc vùi sâu vào trong cổ Vu Thiện.

“Thả tôi ra!” Vu Thiện gầy dựa, không thể, anh ta là em chồng cô.

“Không thả, Thiện Nhi, em là của tôi!” Âu Dương Văn càng giữ chặt Vu Thiện, thân thể mềm mại rơi vào thân thể anh ta, đó là trời sinh một cặp!

“Đừng như vậy!” Vu Thiện cố gầy dựa, đáng tiếc sức lực cô vốn yếu, hoàn toàn không thể so với anh ta, hơn nữa Âu Dương Văn kim chặt cô như vậy.

“Nói em đồng ý ở cùng một chỗ với tôi.” Âu Dương Văn ép buộc cô, tay bắt đầu leo lên lưng cô, vây chặt cô nép vào ngực mình.

“Đừng như vậy!” Vu Thiện từ chối, lý trí cô kích động, không rõ sao Âu Dương Văn lại bức ép mình.

“Nói!” Âu Dương Văn cố ý muốn cô nói, tay đã xâm chiếm ngực cô, ảo tưởng muốn cô thành người phụ nữ của mình, chỉ có như vậy cô mới có thể cam

tâm tình nguyện ở lại bên cạnh anh ta.

“Tránh ra, đừng như vậy.” Phát hiện ra ý đồ của Âu Dương Văn, Vu Thiện càng giãy dụa lợi hại hơn, cô cố gắng muốn đẩy Âu Dương Văn ra, cô là người phụ nữ của Âu Dương Lãnh, sao có thể ở cùng một chỗ với em chồng!

“Thiện Nhi, em là của tôi!” Âu Dương Văn bá đạo tuyên bố, không để ý Vu Thiện kháng cự, đẩy Vu Thiện ngã trên giường lớn, gấp gáp như muốn chứng minh gì đó.

Vu Thiện cố gắng giãy dụa, đầu đột nhiên truyền đến cơn đau đớn, cả đầu như muốn nổ tung, không nhịn được lớn tiếng hét lên: “A, đau quá, đầu của tôi...” Hai tay ôm lấy đầu mình, lăn qua lăn lại dưới người Âu Dương Văn.

“Thiện Nhi, em làm sao vậy?” Âu Dương Văn hoảng sợ, anh ta không ngờ cơn đau đầu của Vu Thiện vẫn còn phát tác, vội vàng ôm Vu Thiện nằm trên giường lớn, nhìn cô: “Đau lắm sao?”

“Người tới đây!”

“Cậu chủ, có chuyện gì?” Một người giúp việc nghe thấy vội vàng chạy tới.

“Nhanh gọi Dã Điền tới.”

“Dạ!” Người giúp việc nhận lệnh, vội vàng rời đi.

“Sao có thể phát tác?” Người đàn ông tiêm cho Vu Thiện xuất hiện, trông thấy người phụ nữ trong ngực Âu Dương Văn đã đau đến hôn mê vội vàng lấy ống kim tiêm trong hộp cấp cứu ra, tiến lên tiêm vào tay Vu Thiện.

Thấy toàn bộ thuốc nước đi vào trong tay mảnh khảnh của Vu Thiện, trông thấy khuôn mặt Vu Thiện đau đến mất đi huyết sắc, lòng anh ta bị giày vò, người đàn ông liếc nhìn Vu Thiện, thấy lông mày cô giãn ra, chứng minh đã không còn đau, mới thở phào nhẹ nhõm nói: “Cô ấy không thể chịu kích động.”

“Từ nay về sau có thể có di chứng không?” Âu Dương Văn quan tâm hỏi, chuyện này là do anh ta, không muốn từ giờ về sau cô sẽ xuất hiện di chứng.

“Chờ thuốc hết mới biết.” Người đàn ông liếc mắt nhìn anh ta trả lời, Âu Dương Văn quan tâm cô ấy như vậy, có phải động lòng?

Đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của người đàn ông, Âu Dương Văn không nói gì, môi mím chặt tiết lộ trong lòng quan tâm, có cảm giác không giống bình thường với Vu Thiện.

“Cậu không quên chuyện trước kia chứ?” Người đàn ông nhắc nhở, giống như đã lựa chọn con đường này thì phải chuẩn bị hi sinh.

“Tôi không quên.” Âu Dương Văn trả lời, đáp án này như đánh trúng bộ phận yếu ớt trong lòng anh ta, đó là từ khi anh ta hiểu chuyện đến này, làm việc đều có sắp xếp chuẩn bị.

“Không quên là tốt rồi.” Người đàn ông nhìn chằm chằm khuôn mặt tuần tú của anh ta hồi lâu, giống như sau khi xác nhận lời anh ta mới xoay người rời đi, người ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê.

Người đàn ông đi rồi Âu Dương Văn ôm lấy Vu Thiện, thấy cô giãn lông mày trên mặt mới vui được tít, chỉ cần cô ở bên cạnh mình là tốt rồi.

“Văn? Khi nào chúng ta kết hôn?” Lam Nguyệt đứng trước bàn làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương hỏi Âu Dương Văn đang ngồi trên ghế xem tài liệu, nhìn khuôn mặt căng thẳng ngày càng tuần tú của anh ta, trong lòng mềm mại, đã sớm đắm chìm trong đó.

“Sắp.” Âu Dương Văn lạnh lùng trả lời, ngồi ở vị trí này nửa tháng, văn kiện nhiều quá chưa xem hết, sau khi tiếp nhận anh ta dứt khoát đòi hết toàn bộ những cấp dưới Âu Dương Lãnh hài lòng, ngay cả thành viên hội đồng quản trị ủng hộ Âu Dương Lãnh cũng bị đá ra khỏi tập đoàn Âu Dương. Hiện tại người trong tập đoàn Âu Dương cảm thấy vô cùng không yên lòng, ai cũng nơm nớp sợ thời gian làm việc. Bây giờ đã đến lúc anh ta phải lập thành tích cho ông nội xem, đối với đề nghị của Lam Nguyệt, anh ta hoàn toàn không nghĩ tới.

“Vậy là lúc nào chứ?” Lam Nguyệt tiếp tục hỏi, cô ta không muốn đợi, trải qua lâu như vậy mặc dù công ty Lam thị mới khôi phục được một nửa so với lúc đầu, song vẫn còn kém khá xa, Âu Dương Văn có giúp đỡ Lam thị, nhưng nói chung như muối bỏ biển, không giúp được bao nhiêu, hơn nữa cô ta thật sự yêu Âu Dương Văn.

“Gấp như vậy làm gì?” Cuối cùng Âu Dương Văn ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt có chút lo lắng của Lam Nguyệt, người phụ nữ này tới gần anh ta, đều có mục đích.

“Văn, em muốn sống cùng một chỗ với anh.” Lam Nguyệt thẹn thùng nhìn anh ta, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, bộ dạng rất đáng yêu.

“Vậy thì chuyển qua đi.” Âu Dương Văn nói, cúi đầu tiếp tục xem văn kiện, xem ra ông nội cũng hài lòng cô ta, dù sao nhà họ Lam cũng là nhà quyền quý ở thành phố S.

“Thật vậy ư?” Lam Nguyệt vui sướng hỏi, đôi mắt hiện vẻ hưng phấn, nếu như có thể tiến vào nhà anh ta, như vậy thì đã tiến thêm một bước, đến lúc đó có thể ôm chặt tất cả mọi thứ của nhà Âu Dương!

“Ừ.” Âu Dương Văn trả lời ngắn gọn, tâm tư của cô ta hiện lên trên mặt, anh ta đã sớm đoán được.

“Văn, anh thật sự rất tốt.” Lam Nguyệt reo lên, cả người như chim nhỏ vui sướng, đi vòng qua phía sau bàn làm việc, ghé vào má Âu Dương Văn hôn một cái, “Văn, cảm ơn anh.”

“Về đi.” Có sự chán ghét trong mắt, Lam Nguyệt đắm chìm trong vui sướng nên không phát hiện ra, vội vàng rời đi: “Em về thu dọn đồ đạc.” Cô ta chạy tới cửa lại bị người từ bên ngoài mở cửa, đụng cô ta ngã xuống đất.

“Ôi.” Cả người Lam Nguyệt quỵ xuống đất, bộ dạng chật vật, cô ta đau đến nhe răng nhếch miệng: “Là tên khốn nào đụng tôi!” Đứng dậy muốn tìm cái người đụng ngã cô ta, khi nhìn thấy một người đàn ông tuấn tú hơn cả Âu Dương Văn đứng ở cửa thì tròn mắt há hốc mồm.

“Cô ấy ở đâu?” Âu Dương Lãnh liếc mắt nhìn người phụ nữ, con mắt đẹp đầy chán ghét, khuất bóng tối nên khiến người ta không nhìn rõ vẻ cương nghị trên mặt anh, chỉ có Âu Dương Văn ngồi sau bàn làm việc biết rõ hiện tại anh rất phần nộ.

“Anh trai, từ ngày chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?” Âu Dương Văn làm ra vẻ không quan tâm cười cười, nụ cười mang theo mỉa mai: “Cô ấy là ai?”

“Đừng ra vẻ bí hiểm với tôi, cô ấy ở đâu?” Xem sắc mặt Âu Dương Văn, Vu Thiện nhất định ở bên cạnh cậu ta, nếu không tín hiệu sẽ không dẫn đến nhà cậu ta rồi biến mất.

“Anh nói Vu Thiện? Không phải cô ấy ở cùng một chỗ ở với anh sao?” Âu Dương Văn ra vẻ không biết, ánh mắt vô tội nhìn Âu Dương Lãnh, không thêm đếm xỉa đến Lam Nguyệt ngã nhào trên đất.

“Anh là ai?” Lam Nguyệt, sao cô ta không biết Âu Dương Văn quen biết người đàn ông này, anh ta đẹp hơn Âu Dương Văn!

“Ngu ngốc.” Người đàn ông sau lưng cười trừ tức một tiếng, bị Âu Dương Lãnh cản lại, Lam Nguyệt không nhìn rõ lắm nhưng có thể cảm nhận rõ ràng là chĩa vào mình.

“Đi ra đi! Có can đảm đừng làm rùa rút đầu.” Lam Nguyệt chửi rủa, chật vật, cô ta cảm thấy uất ức, rõ ràng Âu Dương Văn thấy mình ngã xuống đất thế nhưng không đến nâng mình dậy, cộng thêm vừa rồi có một tên vô lễ dám cười cô ta!

“Câm miệng.” Âu Dương Văn nói với Lam Nguyệt, người phụ nữ này sợ chưa đủ mất mặt sao?

“Văn? Anh nói cái gì?” Lam Nguyệt xoay người đối mặt với Âu Dương Văn, anh ta thế mà bảo mình câm miệng? Từ trước tới giờ chưa bao giờ dùng giọng điệu nặng nề như vậy.

“Trả lời tôi.” Âu Dương Lãnh lại hỏi một lần nữa, Vu Thiện đã mất tích một buổi tối anh rất lo lắng, không cách nào đè nén lửa giận trên người anh tản ra.

“Cô ấy không ở chỗ tôi.” Âu Dương Văn mới không thêm nói cho anh biết, hơn nữa anh ta đã quyết định, Vu Thiện sẽ là của anh ta.

“Không phải cậu bắt cóc cô ấy?” Nhìn gương mặt bình tĩnh của anh ta, Âu Dương Lãnh hơi nghi ngờ, nhưng rất nhanh biến mất, anh biết nhất định Âu Dương Văn có âm mưu, hơn nữa lần ám sát trước có liên quan đến cậu ta.

“Văn, các anh đang nói gì vậy?” Lam Nguyệt đứng bên cạnh vội hỏi, bọn họ đang nói Vu Thiện sao?

“Để tôi biết là cậu thì cho dù ông nội ra mặt, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho cậu.” Ý nằm ngoài lời, Âu Dương Lãnh quay đầu bước đi, có hỏi tiếp Âu Dương Văn cũng sẽ không nói. Hắc Tử theo anh đi đằng sau, quay đầu liếc nhìn Âu Dương Văn và Lam Nguyệt, môi đẹp nhếch lên, người phụ nữ này thật thú vị.

“Văn, anh ta là ai?” Đi theo anh ta đã nửa năm, bên cạnh anh ta xuất hiện người đàn ông đẹp trai như vậy sao không biết? Người đó có phải là Âu Dương Lãnh không? Cô ta chưa từng gặp Âu Dương Lãnh, nhưng nghe nói rất đẹp trai!

“Về đi.” Âu Dương Văn xoay người mà không thèm nhìn cô ta, trên tay nổi gân xanh, chết tiệt, cho rằng chuyện này Âu Dương Lãnh sẽ không biết, không ngờ vẫn bị phát hiện. Thời gian qua nhất định Âu Dương Lãnh âm thầm theo dõi mình, trong khoảng thời gian này không thể đi thăm Vu Thiện được.

“Vâng.” Lam Nguyệt trả lời, xoay người rời đi, cô ta biết rõ Âu Dương Văn sẽ không nói cho cô ta biết, nhưng cô ta vẫn muốn biết, người đàn ông này như thuốc mê, khiến cô ta muốn biết nhiều chuyện về anh hơn.

“Cái gì? Vu Thiện mất tích?” Kinh Sở hoảng sợ kêu lên, trên khuôn mặt tuấn tú có sự lo lắng, tràn đầy vẻ nghi hoặc, Vu Thiện đi theo Âu Dương Lãnh, sao có thể mất tích.

“Thật à!” Pháo Đầu nói, anh ta vẫn luôn âm thầm đi theo, khi Âu Dương Lãnh và Vu Thiện bắt đầu bị tập kích, anh ta liền chú ý quan sát, về sau bình

yên sự lo lắng trong lòng mới buông lỏng. Nhưng hôm qua người đi theo Âu Dương Lãnh báo tin, Vu Thiện mất tích vào buổi tối.

“Biết ai bắt cóc không?” Kinh Sở bình tĩnh trở lại, hỏi, kể từ khi xảy ra chuyện Âu Dương Lãnh không phải là cậu cả tập đoàn Âu Dương bắt đầu, đến chuyện Âu Dương Lãnh bị tập kích, cảm giác giống như có một thế lực khổng lồ đang âm thầm hoạt động.

“Tạm thời không rõ, nghe nói Âu Dương Lãnh đi chất vấn Âu Dương Văn rồi.” Ngay lúc sáng nay.

“Cậu đoán là ai gây ra?” Kinh Sở nhìn Pháo Đầu, từ ngày anh ta nói yêu Vu Thiện trước mặt tất cả mọi người, anh ta chưa từng gặp lại Vu Thiện, cũng không biết cô có nhớ tới mình không.

“Đương nhiên do Âu Dương Văn gây ra, lúc trước anh ta vẫn luôn tìm tài liệu về thân thế Âu Dương Lãnh.”

“À?” Kinh Sở bất ngờ, tại sao Pháo Đầu lại nói như vậy?

“Âu Dương Văn thích Vu Thiện.” Pháo Đầu khẳng định nói, anh ta trông thấy ánh mắt Âu Dương Văn có tình cảm giành cho Vu Thiện.

“Điều này thực sự làm tôi bất ngờ.” Kinh Sở cười cười, đây là Âu Dương Văn đang tìm kiếm nhược điểm của Âu Dương Lãnh.

“Bất ngờ? Chẳng lẽ tổng giám đốc biết chút gì đó?” Pháo Đầu hỏi, lúc trước tổng giám đốc muốn lợi dụng Vu Thiện, loại bỏ một phần hạn ngạch thành phố S, về sau lại thay đổi chủ ý, chẳng lẽ Âu Dương Văn cũng muốn như vậy? Càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này rất cao, ngừng đầu nhìn Kinh Sở.

“Cậu rất thông minh.” Kinh Sở gật đầu, không hổ danh dưới tay anh ta, nói một chút đã hiểu.

“Tổng giám đốc buông tha cho Vu Thiện rồi hả?” Ánh mắt Pháo Đầu không thể tin, nhìn Kinh Sở trước mặt.

“Không có, cô ấy là cô gái tốt hiếm gặp, sao tôi có thể bỏ qua.” Kinh Sở vẫn cười cười, ngày đó tình cảm với Vu Thiện trước mặt Thượng Quan Thanh, ngoại trừ muốn hoàn toàn dập tắt tình yêu say đắm của Thượng Quan Thanh, thì còn là muốn kéo Vu Thiện về bên cạnh mình, sau đó mới hung hăng đá kích Âu Dương Lãnh. Còn bây giờ thêm cả Âu Dương Văn, chuyện này càng thêm thú vị.

“Vậy tổng giám đốc định làm gì?” Pháo Đầu không rõ ý tứ của tổng giám đốc, lúc trước giúp Vu Thiện, cuối cùng vẫn đẩy Vu Thiện vào tay Âu Dương Lãnh, hiện giờ lại muốn cướp Vu Thiện về?

“Chú ý quan sát hành động của Âu Dương Văn và Âu Dương Lãnh, xem thử hai người đánh nhau ra sao, nhưng đừng để bọn họ phát hiện ra cậu.” Khuôn mặt tuần tú âm trầm của Kinh Sở tươi cười đẹp mắt, đáy lòng lại thờ dãi, Vu Thiện, lòng em sẽ rơi vào trên người tôi sao?

“Dạ.” Pháo Đầu cung kính gật đầu, giờ này anh ta lo lắng thay Vu Thiện, xem ra tổng giám đốc muốn đoạt lấy Vu Thiện, còn hai anh em Âu Dương Lãnh dường như đã tranh giành mấy vụ rồi, cô ấy biết không?

Ra khỏi văn phòng tổng giám đốc, Pháo Đầu dẫn dò anh em âm thầm theo dõi hai anh em Âu Dương Lãnh, anh ta phái một người âm thầm điều tra Vu Thiện ở chỗ nào, anh ta tương đối lo lắng Vu Thiện sẽ bị tổn thương.

Vừa đi đến cửa thì thấy bóng dáng một người phụ nữ đi tới, gật đầu cung kính nói: “Cô Thượng Quan, tìm tổng giám đốc hả?”

“Ừ.” Thượng Quan Thanh đi qua người Pháo Đầu, nghiêng ngang rồi đi, một con chó bên cạnh Kinh Sở, xứng đáng nói chuyện với cô ta sao?

“Đi thông thả.” Pháo Đầu cung kính cúi đầu, tựa như không nhìn thấy vẻ mặt khinh thường của cô ta, nhìn cô ta đi xa trong lòng không hiểu vì sao tổng giám đốc lại vừa ý với người phụ nữ này, cô ta hoàn toàn không thể so với Vu Thiện được.

“Sở, em tới.” Thượng Quan Thanh nũng nịu nói, tự ý mở cửa ban công đi ra, trông thấy Kinh Sở nhìn bên ngoài cửa sổ như đang có điều suy nghĩ, trong lòng nghi ngờ, thời gian này Kinh Sở đối xử với cô ta không tệ, chắc là có tình ý với cô ta.

“Sao tới đây?” Kinh Sở hỏi phục tinh thần, ôm lấy thân thể mềm mại của cô ta, ngửi thân thể cô ta, hai đầu lông mày thể hiện sự chán ghét.

“Nhớ anh.” Nũng nịu nói, nhìn khuôn mặt tuần tú bình thần của anh ta, mặt đẹp xuất hiện chút tức giận: “Sao không chào đón em?”

“Sao có thể? Nhớ em căng cả đầu.” Cúi đầu chạm vào cổ cô ta, làm ra vẻ rất bất mãn với cô ta, đừng tưởng rằng anh ta không biết lúc trước cô ta có ý để Vu Thiện đến bên cạnh thiết kế quần áo, vốn là muốn lợi dụng Vu Thiện xuất hiện trước mắt mình một lần nữa.

“Không tốt đâu, bên ngoài có người.” Thượng Quan Thanh cố ý nói, thân thể đã tựa sát vào anh ta, cọ xát anh ta, trước kia đã bỏ qua một lần, từ nay về sau sẽ không như vậy nữa, cô ta muốn nắm chặt Kinh Sở, trước kia mình quá ngây thơ, nghĩ rằng tất cả mọi người đều vây quanh cô ta. Bây giờ Vu Thiện xuất hiện, lại dám khiến ánh mắt Sở rơi trên người cô ta, Vu Thiện đã có anh Âu Dương, thế mà còn vọng tưởng quyền rũ Kinh Sở!

“Sợ cái gì?” Kinh Sở ngả ngón ôm lấy cả người Thượng Quan Thanh, tay quét văn kiện trên bàn trước mặt, lộp bộp, văn kiện rơi đầy đất, nghe rất chói tai. Anh ta đặt cả người Thượng Quan Thanh trên mặt bàn lạnh như băng, cả người nằm trên người cô ta.

“Sở, lạnh!” Người run rẩy, cảm xúc lạnh như băng sau lưng khiến thân thể cô ta càng thêm mất cảm, cơ thể run rẩy làm Kinh Sở càng muốn dùng mà không dùng được.

Hai người quen mình đây đưa cùng một chỗ mãi đến khi kiệt sức mới dừng lại, Thượng Quan Thanh thỏa mãn cười, anh là của cô. Kinh Sở đứng dậy bỏ lại Thượng Quan Thanh đi vào phòng tắm đằng sau tắm rửa, anh ta hiện giờ đã không phân biệt ra yêu ai nữa rồi, mãi đến lúc anh ta buông bỏ thì Vu Thiện xuất hiện, cô ấy cũng xuất hiện!

Thượng Quan Thanh không thêm đề ý tới thái độ của Kinh Sở, từ từ đứng lên, giữa hai chân đau nhức nói cho cô ta biết vừa rồi Kinh Sở kịch liệt cỡ nào. Vu Thiện, Sở là của tôi, cảm ơn cô đã làm cho Sở quay lại bên cạnh tôi, Thượng Quan Thanh cười có chút ác ý.

“Đi thôi.” Kinh Sở đi ra, thấy Thượng Quan Thanh quần áo vẫn còn chưa chỉnh tề, khuôn mặt tuần tú hiện lên vẻ không kiên nhẫn, trực tiếp mặc quần áo, phòng này còn vương vấn hương vị tình dục sau khi hoan ái khiến trong lòng anh ta phiền muộn.

“À.” Nghe giọng điệu anh ta không vui, khuôn mặt Thượng Quan Thanh tối xuống, mới vừa rồi chưa thỏa mãn anh sao? Thượng Quan Thanh nhanh chóng mặc quần áo của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhìn Kinh Sở, lúc này quần áo Kinh Sở đã gọn gàng, tuần tú tài giỏi hơn người, cộng thêm khuôn mặt âm trầm, quả thực là cực phẩm nhân gian.

“Muốn ăn gì?” Kinh Sở tùy tiện hỏi, một mình đi ra khỏi văn phòng, hiện giờ Vu Thiện không ở cạnh thì để cô ta tạm thời thay thế, nghĩ như vậy chân cứ bước tiếp không ngừng. Thượng Quan Thanh buồn bã đi theo, Sở còn đang tức giận vì trước mình quá ngây thơ sao?

“Gì cũng được.” Chỉ cần ở cùng anh một chỗ, ăn gì cũng được, Thượng Quan Thanh cố gắng bước theo Kinh Sở đi đến chỗ thang máy, công nhân viên nhìn thấy tổng giám đốc đi ra lập tức cung kính hành lễ: “Xin chào tổng giám đốc, xin chào cô Thượng Quan.”

“Ừ, chăm làm việc đi.” Kinh Sở gật đầu, thang máy đến nơi hai người bước vào thang máy, biến mất trước mắt nhân viên.

“Sở, anh biết chỗ của Thiện Nhi sao?” Trong thang máy, Thượng Quan Sở thử hỏi, cô ta không biết thái độ của Kinh Sở đối với Vu Thiện ở mức nào, ở buổi chôn cất mẹ Vu Thiện và ngày thổ lộ đó, biểu hiện của Kinh Sở đều không bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Bị Giam Ở Đây

Hàng ngày Vu Thiện sống ở trong ngôi biệt thự, từ lần gặp Âu Dương Văn một tuần trước, anh ta vẫn chưa xuất hiện, chỉ phải hai người giúp việc và vài chục tên vệ sĩ theo dõi cô chỗ này.

Cô không biết đây là chỗ nào, ngày nào cô cũng đứng trên ban công nhìn hướng mặt trời mọc, muốn nhìn rõ tình hình ở đây, hi vọng có thể lên trốn đi, nhưng hình như đối diện với biệt thự là một vách núi, có sương mù dày đặc lượn lờ, nhìn không chân thực.

Cô từng thử lên rồi đi, nhưng lần nào khi cô sắp đến cửa đều bị chặn lại, lúc đó cô mới biết trong này đâu đâu cũng có camera, không còn cách nào khác đành lặng lẽ ngồi ngốc trong phòng.

Cô không hiểu vì sao Âu Dương Văn lại giam lỏng cô ở chỗ này, rốt cuộc anh ta muốn làm gì? Biệt thự không lớn, toàn bộ lầu một là nơi người giúp việc và vệ sĩ tập trung, lầu hai có mấy phòng trống, nhưng hình như không có người ở.

Cô buồn rầu nhìn bên ngoài, đáy lòng có tiếng thúc giục phải rời khỏi đây, cô không muốn ở lại đây giây phút nào cả, đã một tuần lễ, Âu Dương Lãnh biết mình ở chỗ này không?

“Cô ăn cơm đi.” Một người giúp việc bưng đồ ăn xuất hiện ở cửa ra vào, nhìn Vu Thiện trên ban công nói. lequydion

Vu Thiện xoay người nhìn người giúp việc: “Khi nào cậu chủ các người lại tới đây?”

“Không biết, cô ăn cơm đi.” Người giúp việc dọn xong đồ ăn lên, thân thiết nói, cô ta không rõ tại sao cô lại muốn tìm cậu chủ, chẳng lẽ là thích cậu chủ rồi? Gần đây cô ta mới tới làm, cho nên không biết thân phận của Vu Thiện.

“Ừ.” Nhìn biểu hiện của người giúp việc thì biết cô ta không rõ lúc nào Âu Dương Văn sẽ tới, chẳng lẽ không còn cách nào thoát ra ngoài!

“Không phải cô nhớ cậu chủ chứ.” Ở cùng với cô một tuần lễ, cô gái trước mắt rất dễ thân cận, ngoại trừ lúc muốn lên đi ra bên ngoài.

“Ừ.” Cô cũng không phủ nhận, đi vào trước bàn ngồi xuống, chậm rãi ăn cơm, cô muốn ăn no bụng một chút mới có sức rời đi.

Thấy cô ăn cơm, người giúp việc hài lòng gật đầu, cậu chủ đã dặn dò phải chăm sóc cô gái này cho tốt.

“Ôi! Đau quá...” Đột nhiên, Vu Thiện đang dùng cơm vút đôi đũa xuống, hai tay ôm lấy bụng, đau đớn khẽ gọi, mồ hôi trên trán rơi xuống không ngừng.

bộ dạng ra vẻ đau đớn, người đã ngã xuống đất.

A a, đồ ăn trên bàn đồ xuống đất, đồ theo Vu Thiện ngã, người giúp việc sợ tới mức hét lên một tiếng, vội vàng ghé sát Vu Thiện hỏi: “Cô gái, cô làm sao vậy?”

“Bụng tôi... Đau quá.” Vu Thiện đau đến nỗi không đầy đủ, hàm răng cắn chặt môi dưới, gương mặt méo mó, người giúp việc hoảng sợ vội vàng muốn rời đi, đi tìm bác sĩ. Nhưng Vu Thiện lại nhanh hơn, thừa dịp người giúp việc còn chưa rời khỏi mình, cầm một bình hoa đã giấu kỹ từ trước đánh vào đầu người giúp việc, người giúp việc không phòng bị, bị đánh trúng đầu, cả người mất hết sức lực nằm trên mặt đất.

Phù phù, Vu Thiện thở dồn dập nhìn người giúp việc, cô nói với người giúp việc: “Thật xin lỗi.” Nếu như không phải muốn rời đi thì cô không làm như vậy.

Dùng hết sức nâng người giúp việc dậy đỡ nằm lên giường để người ta tưởng rằng cô đang ngủ say, sau đó cô lặng lẽ đi tới bên cửa sổ, mở cửa sổ ra nhìn xuống dưới. Ở đây cả một tuần lễ cô đã sớm quan sát kỹ, vệ sĩ biệt thự ban đêm không trông chặt chẽ cẩn thận lắm.

Lúc này vệ sĩ đều ở trong phòng, cô trở về bên giường thay quần áo của người giúp việc, lấy tiền và điện thoại của người giúp việc, Vu Thiện cẩn thận tèo xuống theo ống thoát nước.

Cũng may là lầu hai, cách mặt đất không tính là cao, Vu Thiện nhanh chóng xuống đất, đầu tiên cô quan sát bốn phía xung quanh, không nhìn thấy người khả qua lại mới cẩn thận đi ra phía cửa ra vào, cô quan sát đường nhỏ, chỉ cần không có ai phát hiện ra thân phận của cô là có thể thuận lợi rời đi.

Trên đường đi không có ai ngăn cản, Vu Thiện đi đường thẳng ra đến cửa, vệ sĩ nhìn thấy một người phụ nữ mặc quần áo người giúp việc xuất hiện ở cửa ra vào, gương mặt bị mũ che kín không nhìn rõ dung mạo, thoát nhìn cô ta rất nhỏ nhắn xinh xắn.

“Này? Làm gì đó?” Vệ sĩ không kiên nhẫn hỏi, ban đêm không ở trong nhà chăm sóc cô gái kia, ra đây làm gì? Hơn nữa bây giờ lạnh như vậy mấy vệ sĩ kia đều sưởi ấm ở trong phòng.

“Ở đây hết củi, bọn họ bảo tôi đi chặt một ít mang về.” Vu Thiện cẩn thận trả lời, còn đưa cây đao trong tay cho vệ sĩ xem. Đây là đao cô vừa tìm được ở trong đồng củi, dùng phòng ngừa ngộ nhỡ.

“À?” Trong biệt thự hết củi? Đám người kia thật sự lười quá, lại phái phụ nữ đi ra ngoài. “Được rồi, đi nhanh rồi về.” Vệ sĩ dường như rất không kiên nhẫn, mở cửa để Vu Thiện đi ra ngoài.

“Dạ.” Vu Thiện hấp tấp trả lời, bước nhanh ra bên ngoài, sợ vệ sĩ phát hiện khác thường, cô thật sự không nghĩ tới vệ sĩ lại tin lời mình nói.

Nhìn người phụ nữ kia đi ra vệ sĩ lắc đầu, thầm nghĩ, mấy vệ sĩ bên trong sướng quá, có phụ nữ để sai bảo, không giống anh ta, ở bên ngoài hứng gió lạnh.

Vu Thiện đi rất nhanh, sợ vệ sĩ phát hiện ra, khi cách biệt thự càng lúc càng xa trái tim Vu Thiện mới bình tĩnh được một chút, ngẩng đầu nhìn bầu trời, sao lốm đốm đầy trời, xa không thể chạm tới.

Ban đêm không khí vốn rất lạnh, cộng thêm bây giờ là mùa thu, từng cơn gió lạnh thổi vào mặt cô, một đầu tóc đen như mây bay trong không khí. Cô ôm chặt lấy mình chống đỡ rét lạnh, vừa rồi trong biệt thự cô đã mặc quần áo dày, nhưng ở bên ngoài này quá lạnh.

Bước nhanh đi về phía trước mặt, đây chỉ có đường, Vu Thiện không rõ lắm, khi cô đứng bên ngoài mới biết được đây là một ngọn núi, không biết kéo dài tới đâu.

Làm thế nào giờ? Vu Thiện có hơi hối hận mình xúc động, nhìn đường âm u trước mặt, bỗng nhiên cô hơi sợ, chân bước nhanh dần chậm lại, may là đường xi măng nên mới không khó đi.

Đi khoảng một giờ đường, càng đi càng thấy yên tĩnh, thậm chí hai bên đều là rừng cây dày đặc, trong rừng cây thỉnh thoảng truyền ra tiếng tru như của sói, càng khiến cô thêm hoảng sợ, làm sao bây giờ?

Cô bỏ tay mình vào áo, cô vui sướng phát hiện một chiếc điện thoại trong túi áo, lấy ra xem, là khi rời đi cô lấy từ trên người giúp việc, thật sự tốt quá.

Vội vàng ấn gọi dây số quen thuộc, tí tí, bên trong truyền đến một loạt âm thanh, điện thoại được kết nối: “A lô?” Giọng mặt mỉm cười của Âu Dương Lãnh truyền tới, Vu Thiện vội vàng nói: “Lãnh.”

“Thiện Nhi?” Giọng mặt mỉm cười lập tức đáp qua: “Em đang ở đâu hả?”

Mấy người đang bàn chuyện trong cuộc họp, nghe lời Âu Dương Lãnh nói, tầm mắt lập tức tập trung nhìn vào Âu Dương Lãnh.

“Em không biết, Lãnh, em rất sợ.” Cô gấp gấp nói, tay cầm điện thoại đang run rẩy, trong đôi mắt chứa đựng sợ hãi, dường như cô nghe thấy tiếng sói trong rừng cây càng lúc càng tới gần cô.

“Cái gì? Em chờ đó.” Âu Dương Lãnh ra hiệu bảo Hắc Tử men theo tín hiệu tìm chỗ Vu Thiện ở, Hắc Tử mang thiết bị đặt bên điện thoại Âu Dương Lãnh, ý bảo Âu Dương Lãnh tiếp tục nói chuyện với cô.

“Lãnh, mau tới đây đón em.” Giờ phút này Vu Thiện chợt thấy bất lực, trực giác nói cho cô biết Âu Dương Lãnh sẽ tìm được mình.

“Đừng căng thẳng, bên cạnh em có công trình nhà cửa nào?”

“Không có, chỉ có rừng cây.” Cô không dám lộn xộn, đứng ở giữa đường chính nhưng lại sợ bị phát hiện cho nên đi tới bên cạnh rừng.

“Nhìn thấy mấy vì sao không?”

“Không có, chẳng thấy gì cả!” Vu Thiện trốn dưới gốc cây, hai mắt chăm chú nhìn về phía trước, tay nắm điện thoại bắt đầu run rẩy, hình như có thứ gì đó phía trước đang tới gần.

“Lão đại, tìm được rồi, là vùng ngoại thành thành phố S.” Hắc Tử chỉ vào điểm đỏ nói, Âu Dương Lãnh nhìn thấy, ánh mắt ra ý bảo Hắc Mộc và Hắc Tử dẫn anh em tới hướng đó tìm kiếm. Còn anh thì cầm điện thoại vừa đi vừa nói chuyện với Vu Thiện.

“Thiện Nhi, đừng sợ, đứng ở đó đừng di chuyển, anh sẽ nhanh chóng tới.” Âu Dương Lãnh trấn an cô, nghĩ đến cô một thân một mình ở bên ngoài, trong lòng vô cùng lo lắng, là ai dẫn cô tới đó? Ngày đó đi tìm Âu Dương Văn, Âu Dương Văn liệu chết không chịu thừa nhận cậu ta dẫn đi, cho nên Âu Dương Lãnh vẫn không biết là Âu Dương Văn mang đi.

“Em không... A.” Vu Thiện đang muốn trả lời, đột nhiên trong bụi cỏ phía trước có một con rắn dài khoảng 1m bò ra, nó phun lưỡi dài về phía Vu Thiện, Vu Thiện hoảng sợ điện thoại trong tay rơi xuống đất, kinh hãi nhìn con rắn bò tới gần, Vu Thiện nín thở.

“A lô? Thiện Nhi, em sao vậy?” Âu Dương Lãnh đã ngồi trên xe, lái xe xuất phát đi về phía chỗ cô, chợt nghe tiếng kêu hoảng hốt của Vu Thiện, khẩn trương hét lên, nhưng không có câu trả lời.

“Lão đại, làm sao vậy?” Hắc Tử ngồi bên cạnh lái xe, căng thẳng hỏi, Vu Thiện sẽ không xảy ra chuyện chứ?

“Tổng giám đốc, không có chuyện gì đâu.” Hắc Mộc an ủi.

“Lái nhanh đi.” Âu Dương Lãnh cầm điện thoại, lông mày nhíu thành hình chữ Xuyên (川), không biết Vu Thiện gặp phải chuyện gì.

Có lẽ ánh sáng điện thoại ngăn con rắn lại, con rắn dừng trước mặt Vu Thiện, im lặng nhìn điện thoại, tựa như cảm thấy rất hứng thú với điện thoại.

Vu Thiện càng không dám nhúc nhích, rất sợ mình di chuyển sẽ chọc giận con rắn, bốn phía gió lớn thổi vù vù, thổi bay tóc cô, một người một rắn cứ đối nghịch như vậy, mãi đến khi có tiếng gào thét tới.

Vu Thiện và rắn đồng thời lo lắng quay đầu lại, một đôi mắt sáng lấp lánh như lồng đèn tới gần bọn họ, con rắn trên đất vội cong người lên, phát ra tiếng phì phì về phía lồng đèn, giống như đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ bất cứ lúc nào có thể ứng chiến. Vu Thiện mở to hai mắt, đó là gì? Tiếng tru dẫn tới gần, ánh trắng hơi yếu nên Vu Thiện nhìn rõ ràng, đôi mắt mở lớn, ngược lại lồng ngực co lại, đó là một con sói!

Con sói cao 1m, rất dài, bốn chân rắn chắc đập đất, đầu ngẩng lên cao, rất giống một người lãnh đạo, hai mắt chăm chú nhìn một người một rắn phía trước, hai mắt phát ra ánh sáng chói lóa, nhìn trong bóng tối đúng là một đôi đèn lồng.

“Ngao ngao...” Sói tru to một tiếng, gầm rú với con rắn trên đất, Vu Thiện càng không dám động đậy, trừng mắt nhìn rắn và sói đối nghịch. “Pì pì,” con rắn cũng không cam chịu yếu thế, đầu ngẩng lên rất cao, đối đầu với sói tru âm ỉ.

Âu Dương Lãnh không cúp máy, thỉnh thoảng nghe động tĩnh bên chỗ Vu Thiện, biết có nguy hiểm, nhưng anh không ở bên cạnh cô, gấp đến độ mồ hôi đầy đầu.

“Hắc Mộc, chuẩn bị súng, còn cả dây thừng.” Âu Dương Lãnh dặn dò, vì sao bên phía Vu Thiện đang có thứ gì đó nguy hiểm?

“Dạ.” Hắc Mộc nghe theo, anh ta hiểu rằng tình cảnh của Vu Thiện đang rất nguy hiểm.

Xe ào ào chạy về phía ngoại thành thành phố S, dựa theo tín hiệu yếu ớt tìm kiếm Vu Thiện, còn Vu Thiện thì dựa dưới tàng cây nhìn rắn sói đánh nhau phía trước. Mặc dù thân thể con sói cao lớn, nhưng không chiếm được chút lợi thế nào, con rắn cẩn thận thủ vị trí của mình, không hề nhượng bộ chút nào.

Một sói một rắn đánh nhau triền miên, hai bên đánh đến khó phân thắng thua, sói giống như muốn ăn rắn, còn rắn vì sinh tồn không chút nào chịu lùi bước. Nhưng dần dần sức rắn không đủ, sức chiến đấu ở thể yếu, sói nhào vào thân thể cao lớn và thể lực chiếm thế thượng phong. Mặc dù Vu Thiện không hiểu tình hình đánh nhau nhưng cũng nhìn ra động tác của rắn dần chậm lại, nhanh chóng thua cuộc.

Cô cũng không biết vì sao trong lòng lại sinh ra cảm giác đồng cảm với con rắn, mắt thấy rắn sắp bị sói nuốt trọn, dưới tình thế cấp bách Vu Thiện ngồi xổm người xuống, bàn tay nhỏ bé cào lung tung trên đất nắm được mấy hòn đá nhỏ trên tay, không quản sức lực mình thế nào, cũng không quản có thể đánh lui sói được hay không, liền nhờ ánh sáng trăng ném cục đá đi qua gần con sói tới gần rắn. Con sói chuẩn bị nuốt con rắn đột nhiên bị tấn công, cục đá đánh trúng thân người con sói, rất đau, con sói mặc kệ rắn lập tức xoay người đối mặt với Vu Thiện, rồi ngao lên một tiếng, bỏ nhào về phía Vu Thiện. Cô kinh hoàng, nghĩ thầm mình chắc chắn xong đời rồi, trong đầu cô hiện lên bóng dáng cao lớn của Âu Dương Lãnh: “A, Lãnh cứu em!”

“Bùm bùm.” Hai tiếng động cân động tác của con sói, con sói cả kinh vội vàng xoay người chạy trốn, trực giác nói cho nó biết người đi săn đã tới, nó nhanh chóng biến mất trước mặt Vu Thiện.

Vu Thiện nhắm hai mắt lại, cho rằng mình chết chắc rồi, mãi đến khi bên tai nghe thấy tiếng súng vang lên, vội vàng mở mắt ra, nhìn thấy Âu Dương Lãnh xuất hiện như thần, hai tay anh nắm chặt khẩu súng mini, vẻ mặt lạnh lùng nhìn mặt đường, chậm rãi đi tới gần cô.

Thân mặc một áo gió màu đen, tóc tán loạn che mắt đôi mắt, không thấy rõ bên trong chứa gì, đôi chân bước đi lặng lẽ tới bên cạnh Vu Thiện, khi thấy cuối cùng bình yên vô sự, tảng đá lớn trong lòng mới thả xuống.

“Thiện Nhi, không sao chứ?” Âu Dương Lãnh cất súng, đưa tay ôm chặt lấy Vu Thiện, kéo sát vào ngực anh, cảm nhận thân thể ấm áp của cô khiến anh có cảm giác yên tâm

Xe dừng ở ven đường, không ai xuống, vì bọn họ biết lão đại và phu nhân an toàn rồi, bên trong nhất định là hình ảnh ấm áp, chẳng ai muốn đến phá hư.

“Lãnh! Em rất sợ!” Bàn tay nhỏ bé của Vu Thiện cũng ôm chặt Âu Dương Lãnh, đầu vùi sâu vào trong ngực Âu Dương Lãnh, cảm thụ tiếng tim đập như sấm của anh, giờ phút này cô biết trái tim mình đã rơi vào tay giặc.

“Thiện Nhi, ngoan, không sao rồi.” Âu Dương Lãnh an ủi cô, ôm chặt người cô, hận không thể nhét vào trong xương cốt của mình, từ nay về sau anh không bao giờ để cô rời khỏi mình.

Qua lúc lâu, hai người đều không có ý buông tay, mãi đến khi dưới chân truyền đến tiếng phi phi, lúc này Vu Thiện mới nhớ tới con rắn bị thương kia: “Lãnh, anh chờ chút.” Cô đẩy tay Âu Dương Lãnh ra, ngồi xổm người xuống tìm con rắn.

“Làm sao vậy?” Âu Dương Lãnh nghi hoặc, ngồi xổm xuống theo cô thì thấy cô vuốt ve một con rắn: “Thiện Nhi, tránh ra!”

Anh sợ súng muốn bắn con rắn, bị Vu Thiện ngăn cản: “Lãnh, bình tĩnh một chút, nó sẽ không làm hại em đâu.” Sợ Âu Dương Lãnh không tin, còn bắt lấy con rắn bỏ lên tay: “Anh xem này.”

Rõ ràng con rắn kia yên lặng nằm trên tay Vu Thiện, nằm im nhìn Âu Dương Lãnh, không thè lưỡi, cũng không ngẩng cao đầu với Âu Dương Lãnh, chỉ ngoan ngoãn nằm trên tay Vu Thiện.

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Âu Dương Lãnh cất súng, tò mò nhìn Vu Thiện, rắn từ đâu tới? Vừa rồi anh nhìn thấy con sói muốn tấn công Vu Thiện, không chút nghĩ ngợi đuổi sói đi, nhưng không biết còn có rắn tồn tại.

“Vừa rồi nó và sói đánh nhau, hình như bị thương.” Vu Thiện rất thương con rắn, thả nó xuống mặt đất, lấy khăn tay băng bó cho rắn, mãi đến khi miệng vết thương của con rắn được băng xong, lúc này Vu Thiện mới đứng lên: “Được rồi, mày đi đi.”

“....” Âu Dương Lãnh không nói gì, nhìn hành động của cô, sao anh không biết Vu Thiện thích rắn?

Con rắn kia rõ ràng không chịu đi, bò lên chân Vu Thiện, dùng đầu cọ lên gót chân Vu Thiện, giống như muốn đi cùng Vu Thiện, Vu Thiện ngồi xổm xuống nhìn nó: “Làm sao vậy? Muốn đi theo chị?”

“Phi phi.” Đường như con rắn kia hiểu ý cô, không ngừng cọ cô, sắc mặt Âu Dương Lãnh khó coi: “Không được mang nó đi.”

“Vì sao? Nó rất đáng yêu.” Vu Thiện bắt lấy con rắn xoay người rồi đi, Âu Dương Lãnh không cho cô mang, cô càng muốn mang.

“Thiện Nhi? Nó thuộc về rừng rậm.” Âu Dương Lãnh đành chịu, cố gắng thuyết phục cô, đó là một con rắn đầy.

“Không nên, nó bị thương.” Vu Thiện đi về phía trước, xa xa đã trông thấy xe dừng ven đường.

“Thiện Nhi, nghe lời, thả nó ra.” Âu Dương Lãnh đi theo cô tới bên xe, anh mới không nói cho Vu Thiện biết anh ganh tỵ với con rắn đó, ganh tỵ nó có thể nằm trong ngực Vu Thiện.

“Phu nhân, lão đại, hai người không sao chứ?” Hắc Tử ra nghênh tiếp, khi nhìn thấy con rắn trong ngực Vu Thiện, lập tức lùi lại một bước, đây không phải là rắn à?

“Không sao.” Vu Thiện cười cười, cẩn thận ngồi lên xe, những người khác thấy rắn trong ngực cô, đều nhìn cô khó tin.

“Thiện Nhi, nghe anh, thả nó ra.” Âu Dương Lãnh đứng bên cạnh xe, vẫn còn đang cố gắng thuyết phục Vu Thiện, hình như con rắn kia biết Âu Dương Lãnh muốn đuổi nó đi, ngắc đầu lên phi phi mấy tiếng với anh.

“Tổng giám đốc... Chuyện gì xảy ra?” Hắc Mộc nhìn chằm chằm Vu Thiện rồi nhìn Âu Dương Lãnh, hình như tổng giám đốc sợ rắn.

“Đi thôi.” Tâm tình Vu Thiện dường như rất tốt, ngồi trên xe, bàn tay bé nhỏ vuốt ve thân rắn, không nhìn tới vẻ mặt quái dị của những người khác.

“Đi thôi.” Âu Dương Lãnh thỏa hiệp, biết rõ tạm thời không cách nào thuyết phục Vu Thiện, hơn nữa bây giờ thân ở nơi không an toàn, liên tục phải quan sát, vẫn nên rời đi rồi nói sau.

“Dạ.” Hắc Tử quay đầu lại liếc Vu Thiện ngồi phía đằng sau, liếc mắt nhìn gương mặt tựa như méo mó của lão đại, ha ha, lão đại thỏa hiệp.

Xe yên ổn chạy khỏi rừng rậm, Vu Thiện hơi lão đảo, thân thể bị Âu Dương Lãnh kéo vào trong ngực anh, con rắn yên lặng nằm trên ghế sofa, có thể vừa rồi tiêu hao quá nhiều thể lực, nhắm mắt ngủ.

“Lãnh, thả em ra.” Vu Thiện khó chịu giẫy dụa, Âu Dương Lãnh ôm cô quá chặt, không thể thả được.

“Thiện Nhi, có nhớ anh không?” Âu Dương Lãnh chui vào cổ cô, hít mùi hương đặc biệt trên người cô, để trái tim lo lắng cả một tuần lễ không còn bàng hoàng nữa.

“Có.” Vu Thiện trả lời rất dứt khoát, trong một tuần lễ này trong đầu cô đều là hình ảnh Âu Dương Lãnh, cô không muốn lừa dối mình, Âu Dương Lãnh vẫn luôn tồn tại trong lòng cô, chỉ là chuyện mẹ mất không cách nào làm cô buông bỏ được.

“Nhớ bao nhiêu?” Âu Dương Lãnh tiếp tục hỏi, anh gấp gáp muốn biết trong lòng cô nghĩ gì, cho dù người cô đang bên cạnh mình, anh vẫn muốn xác nhận suy nghĩ của Vu Thiện.

“Còn anh?” Vu Thiện hỏi, bây giờ mình vẫn chưa nghĩ được con đường từ nay về sau phải đi thế nào, mẹ mất làm ngực cô đau nhói, cô không cách nào tha thứ cho Âu Dương Lãnh.

“Thiện Nhi, ở lại bên cạnh anh.” Âu Dương Lãnh đầy thâm tình nhìn qua cô, trải qua một năm tìm kiếm anh biết mình không thể rời khỏi cô, trong một tuần lễ cô biến mất, hình ảnh cô càng khắc sâu trong tâm trí anh.

“Dạ.” Trái tim Vu Thiện có chút mất mát, vì sao lúc đầu Âu Dương Lãnh lại lấy mình? Chẳng lẽ thật sự vì tập đoàn sao? Nhưng bây giờ tập đoàn đã không còn, tại sao anh còn dẫn mình đi?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Dám Cản Đường Ông Nội Mày

Edit: Ngọc Hân

Xe bình ổn chạy nhanh về tổng bộ bang Lãnh Thiên, Âu Dương Lãnh tự mình dắt Vu Thiện đi vào, Vu Thiện vốn muốn tự mình mang rắn vào, nhưng bị Âu Dương Lãnh kiên quyết bỏ lại, đành phải nhờ Hắc Mộc.

Hắc Mộc liếc mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú âm u của Âu Dương Lãnh, lập tức làm theo, tìm một chiếc lồng sắt bỏ rắn vào, con rắn không kháng cự, ngoan ngoãn đi theo Hắc Mộc.

“Lãnh, em mệt.” Âu Dương Lãnh đưa cô vào phòng mình, Vu Thiện nhìn căn phòng thiết kế trang trí rất nam tính, thì biết đây là phòng Âu Dương Lãnh, đứng im không nhúc nhích. lqdoim

“Nghỉ ngơi cho khỏe.” Nói xong anh xoay người đi vào phòng tắm, sau đó tiếng ào ào tắm rửa từ trong phòng tắm truyền ra, Vu Thiện ngây ngốc đứng đó, nhưng trong đầu lại hiện ra bóng dáng Âu Dương Lãnh, trong tim thỏa mãn, khoảnh khắc cô nhìn thấy Âu Dương Lãnh xuất hiện vì cô, cô rất vui sướng.

“Làm sao vậy?” Âu Dương Lãnh tắm xong đi ra, nhìn thấy Vu Thiện ngẩn ngơ đứng đó, khó hiểu hỏi, tóc nhỏ giọt, lồng ngực cường tráng, thân hình cao lớn vô cùng lực lưỡng, cô cảm thấy mất lí trí.

“Không có... Không có gì.” Vu Thiện vội vàng chạy vào phòng tắm, đột nhiên có chút không dám đối mặt với anh không mặc quần áo, Âu Dương Lãnh mỉm cười, lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt luống cuống ửng đỏ của Vu Thiện, rất hài lòng.

Vu Thiện nằm trong bồn tắm, toàn thân được thư giãn cô hài lòng nhắm mắt lại, trong lúc vô tình ngủ quên, ngay cả khi Âu Dương Lãnh đi vào cũng không biết, vẫn thư giãn nằm trong bồn tắm lớn.

“Thiện Nhi? Tỉnh nào.” Âu Dương Lãnh lo cho cô, cô đi vào trong một tiếng đồng hồ còn chưa ra cho nên anh vào xem, lại phát hiện cô ngủ trong bồn tắm lớn, cho dù dễ chịu cũng không thể ngủ trong bồn tắm chứ?

“Ừm.” Vu Thiện xoay người, ngủ rất ngon không muốn bị quấy rầy, một tiếng này vô ý rên rỉ làm cho máu Âu Dương Lãnh nhảy mắt đảo ngược, cảm giác bụng dưới nhìn như thức tỉnh trong thoáng chốc.

“Ngao nào, lên giường ngủ đi.” Âu Dương Lãnh dùng khăn lông ôm lấy Vu Thiện bước ra phòng ngủ, đặt cô lên giường, sau đó anh cũng theo nằm xuống, hai người triền miên cả đêm. Âu Dương Lãnh đã từng nói, muốn Vu Thiện mang thai đứa con của bọn họ, ngày cả thuốc của cô anh còn lên đời nhưng vẫn chưa thành công khiến anh thất vọng. Còn từ giờ trở đi, anh phải cố gắng vì tương lai của em bé.

Sau khi Vu Thiện tỉnh lại, đối mặt với sự nhiệt tình của Âu Dương Lãnh, cô không từ chối, thậm chí là lựa ý hòa theo, trong khoảng thời gian này chuyện

xảy ra trong biệt thự khiến cô rất không yên lòng, cô cũng muốn mượn chuyện này trấn an lòng mình.

Âu Dương Lãnh làm đến hừng đông mới ngừng nghỉ, Vu Thiện đã ngủ đi rồi, nằm nghiêng trong ngực anh, tóc dài buông xuống bao trùm cơ thể cô, Âu Dương Lãnh thấy lòng chan chứa không muốn xa rời.

Hiện giờ anh nhất định phải rời đi, đơn giản là vì còn có chuyện rất quan trọng cần phải làm, anh nhanh chóng rửa mặt rời khỏi phòng, không dám quay đầu lại, sợ mình sẽ không nhìn được lại dây dưa với cô đến khi trời sáng.

“Lão đại, đã điều tra được.” Hắc Tử trông thấy lão đại đi tới, lập tức mời Âu Dương Lãnh ngồi lên vị trí chủ trì, rồi chuyển tài liệu vừa tra xong cho lão đại.

“Ừ.” Âu Dương Lãnh nhận lấy, rất tán thưởng năng lực làm việc của Hắc Tử, một đêm ngắn ngủi mà đã điều tra ra được, Hắc Tử được lão đại khen ngợi, lập tức kiêu ngạo.

“Là Âu Dương Văn?” Âu Dương Lãnh nhìn thấy tập tài liệu, sắc mặt thoáng chốc nguội lạnh, cậu ta muốn phản mình?

“Tại sao là hán ta, chẳng lẽ hán ta còn chưa đủ?” Hắc Mộc nhận lấy, lập tức bắt mắt, tập đoàn Âu Dương cũng đã nhường hán ta rồi, còn muốn thế nào nữa?

“Hắc Tử, bây giờ cậu đi thăm dò một chuyện, nhớ đừng cho bất kỳ ai biết được.” Cho tới nay Âu Dương Lãnh đều mắt nhắm mắt mở với anh ta, cho dù anh ta rêu rao về thân thể mình, anh cũng không để ý, nhưng anh không cho phép anh ta đặt ý nghĩ lên người Vu Thiện.

“Dạ.” Hắc Tử rất hưng phấn, điều này thể hiện lão đại muốn đối phó với Âu Dương Văn rồi. Từ trước tới giờ anh ta không ưa Âu Dương Văn, chuyện thân thể lão đại lần trước chính hán ta giờ trở quý, còn cả tài liệu trong tay phu nhân một năm trước hình như đều do Âu Dương Văn gây nên, chỉ là không có căn cứ chính xác để chứng minh.

“Còn nữa.” Âu Dương Lãnh dừng lại, “Tiếp tục theo dõi hành tung của Kinh Sở, xem bước tiếp theo anh ta muốn làm gì.” Anh không tin Kinh Sở đơn thuần giúp Vu Thiện, một năm trước vì sao anh ta giúp Vu Thiện rời khỏi anh?

“Dạ.” Hắc Tử trả lời, tài liệu một năm trước trong tay phu nhân anh ta từng xem, rõ ràng là có người cố ý gửi cho phu nhân, nhưng Vu Thiện đơn thuần không hiểu những chuyện liên quan.

“Lão đại, phải báo cho ông cụ không?” Hắc Mộc hỏi, nói cho cùng về Âu Dương Văn, không biết ông cụ có thiên vị Âu Dương Văn không.

“Không cần, còn nữa, đừng để Vu Thiện biết.” Sắc mặt Âu Dương Lãnh lạnh lùng nhìn ngoài cửa sổ, cho dù ông nội yêu quý cháu trai thì sao? Anh tuyệt đối không cho phép có người gây hại cho Vu Thiện.

“Lão đại, em vẫn chưa điều tra ra được ai muốn mạng chúng ta ở thành phố W, đó là nguy cơ tiềm ẩn.” Hắc Mộc lo lắng, có thể tạo động tĩnh lớn như vậy ở thành phố W mà không gây nên sóng to gió lớn nào, chắc chắn người kia không tầm thường.

“Nhìn xem có ai muốn mạng của tôi, trong giới sát thủ sẽ phải có tai mắt.” Âu Dương Lãnh tự hỏi, trong đầu tự loại bỏ, người muốn mạng anh rất nhiều, nhưng không đoán ra, huống chi anh cũng không thích đoán.

“Lãnh, rốt cuộc là ai muốn mạng của anh?” Một giọng nói mềm mại của phụ nữ không nên xuất hiện vang lên, xen lẫn lo lắng, chạy tới bên cạnh Âu Dương Lãnh.

Nghe được tiếng nói mọi người đồng thời quay lại nhìn sang, thì thấy một bóng dáng chạy gấp đến bên cạnh Âu Dương Lãnh, anh ôm chặt cô: “Sao em lại ra đây?”

“Nói cho em biết, là ai muốn mạng của anh?” Vu Thiện ôm chặt eo Âu Dương Lãnh, ngẩng đầu lên hỏi, nhớ tới gặp phải chuyện đấu súng ở thành phố W, bây giờ trong lòng cô vẫn còn sợ hãi, rất sợ chuyện như vậy lại xảy ra lần nữa.

“Không việc gì, anh sẽ xử lý.” Âu Dương Lãnh dẫn cô đi về phía cửa, Hắc Tử và Hắc Mộc mỉm cười nhìn, nhất là Hắc Mộc, rất nhiều cảm xúc, Vu Thiện biến mất một năm, anh ta tận mắt nhìn thấy tổng giám đốc vì cô tổn không ít công sức.

“Nhưng mà...” Giọng nói càng ngày càng xa, hai anh em tiếp tục làm chuyện của mình, giờ phút này hai người đều hi vọng lão đại và phu nhân có thể hóa giải hiềm khích trước kia.

“Vu Thiện rời đi?” Âu Dương Văn nắm chặt điện thoại, nghe giọng bên kia truyền tới, càng nghe đôi mắt âm trầm càng đen xuống, vì để trốn được Vu Thiện đánh người giúp việc bất tỉnh, một thân một mình rời đi trong đêm tối mênh mông, chẳng lẽ cô ấy không sợ ư?

Lúc này trời đã sáng, một người nữ giúp việc phát hiện đồng nghiệp của mình chưa về, đi vào phòng thì phát hiện bạn mình xiêu trên giường tiểu thư, lập tức gọi điện báo cho Âu Dương Văn.

“Chờ đó.” Âu Dương Văn trả lời một câu, lập tức đi ra khỏi biệt thự, bảo thuộc hạ chạy tới biệt thự ở vùng ngoại thành, bên ngoài biệt thự là rừng cây, thường có dã thú ẩn hiện, sợ Vu Thiện sẽ bị dã thú giết chết.

Cũng vì có dã thú ẩn hiện cho nên rất an toàn, chỉ là không ngờ Vu Thiện cũng dám trốn đi, còn những thuộc hạ kia lại không phát hiện cô rời đi.

“Cậu chủ, xin cho bọn tôi một cơ hội.” Vài tên vệ sĩ quỳ dưới đất, đã không còn kiêu ngạo như bình thường, thấp thòm lo âu dập đầu.

“Các người làm tôi quá thất vọng.” Ánh mắt Âu Dương Văn độc ác, trừng mấy người quỳ trên đất, vừa rồi dẫn người đi một vòng xung quanh rừng cây, không phát hiện thấy bóng dáng Vu Thiện khiến anh ta rất lo lắng.

Tức nhất là vệ sĩ canh ở cửa ra vào lại để Thiện Nhi đi ra ngoài một mình, cho nên ánh mắt anh ta khiến tên vệ sĩ kia vô cùng sợ hãi.

“Thật xin lỗi!” Vài vệ sĩ xấu hổ cúi đầu xuống, ai cũng không nghĩ tới một người phụ nữ nhỏ nhắn lại dám một thân một mình rời đi.

“Bây giờ nói gì cũng vô dụng.” Âu Dương Văn lớn tiếng khiển trách.

“Bây giờ chúng tôi đi tìm.” Đội trưởng đội vệ sĩ quan sát nét mặt, phát hiện mặc dù Âu Dương Văn rất tức giận, nhưng không có ý muốn giết bọn họ, trong lòng vui mừng liền đề nghị.

“Cút đi.” Âu Dương Văn bực bội phát tay.

Vệ sĩ lập tức đi ra ngoài, trong lòng mong người phụ nữ đó chưa đi xa, ít ra như vậy thì cậu chủ không phát giận lên trên người bọn họ.

Âu Dương Văn nhìn vệ sĩ rời đi, lông mày nhíu chặt, anh ta lo có thể Vu Thiện đã trở về bên cạnh Âu Dương Lãnh, như vậy tất cả những chuyện anh ta làm đều bị vạch trần, từ nay về sau Vu Thiện sẽ không thêm tin tưởng anh ta nữa.

“Văn, hà cớ gì phải làm như vậy, để cô ta rời đi không phải rất tốt ư?” Dã Điền xuất hiện sau lưng anh ta, dính dáng đến phụ nữ vô tội không có ý nghĩa.

“Cô ấy không giống vậy.” Âu Dương Văn gầm nhẹ, anh ta không tin Vu Thiện lại không biết lòng anh ta, ngày đó nếu không phải cô xiu, cô đã là của anh ta.

“Không phải cậu đã đoán được cô ta đã trở lại bên cạnh Âu Dương Lãnh rồi sao?” Dã Điền không hiểu suy nghĩ của Âu Dương Văn, đã muốn hủy hoại Âu Dương Lãnh, tại sao phải dính dáng đến phụ nữ vô tội?

“Cậu không hiểu đâu.” Âu Dương Văn không muốn nói thêm gì nữa, đối với Dã Điền mà nói, tất cả những chuyện này đều không có ý nghĩa.

“Đi thôi, có lẽ phải thay đổi kế hoạch.” Khuôn mặt tuần tú của Âu Dương Văn có chút mệt mỏi, gần đây trong tập đoàn Âu Dương rất căng thẳng, nguyên nhân là không hài lòng với quyết định sách lược của anh ta, khiến tập đoàn Âu Dương bị tổn thất. “Ừ.” Dã Điền không nói gì đi theo anh ta, hai người quen biết đã vài năm, thời gian gần đây mới hay đi với nhau.

“Âu Dương Lãnh có động tĩnh gì?” Âu Dương Văn tùy ý hỏi, từ thành phố W về đến bây giờ đều không lộ mặt, không biết anh ta muốn làm gì.

“Không có, cũng chẳng biết Vu Thiện có về không nữa.” Đã một ngày, người phụ nữ đó chắc đã trở về bên cạnh Âu Dương Lãnh rồi?

Hai người ngồi lên xe rời đi, vệ sĩ vẫn còn đứng bên đường quan sát hành động tìm kiếm Vu Thiện, vệ sĩ nhìn xe rời đi trong lòng nghi hoặc, không phải vừa rồi cậu chủ vội vã tìm người phụ nữ kia ư, sao bây giờ lại rời đi, nghĩ mãi không thông nhưng cũng không đành chỉ tiến độ tìm kiếm.

“Cô cả, mời cô về nhà một chuyến.” Vu Thiện nhận được điện thoại của quản gia gọi tới, rất bất ngờ, thế nhưng sau khi nghe máy cô không rõ tại sao lại yêu cầu cô về nhà, sau khi cô kết hôn còn chưa từng về đó, bây giờ đột nhiên muốn cô về, Đinh Hoa sẽ đồng ý sao?

“Cô cả, ông chủ ngã bệnh muốn gặp cô.” Quản gia rất muốn cho Vu Thiện biết nội tình, kể hết chuyện Vu Thành bị bệnh ngay sau khi cô rời đi cho cô biết.

“Cái gì?” Vu Thiện kinh ngạc, Vu Thành bị bệnh? Chắc là sau khi cô đi? Xảy ra chuyện gì? Cô đi có hơn một năm thôi mà?

“Là thật, hi vọng cô cả có thể trở về một chuyến.” Tin tức Vu Thành bị bệnh bên ngoài không biết, là Đinh Hoa không cho truyền thông biết, còn cả không cho Vu Thiện biết, là ông lên Đinh Hoa gọi cú điện thoại này.

“Được, cháu sẽ về.” Trong lòng có oán hận với Vu Thành, nhưng dù sao ông cũng là ba cô, sau khi mẹ mất, chỉ có ba là người thân duy nhất, ông bị bệnh thì phải về.

“Xin cô cả mau về ạ, ông chủ sắp không được.” Quản gia nói đến đây, giọng điệu nghẹn ngào.

“Được, ngày mai cháu về.” Vu Thiện đồng ý, ngay cả giọng của quản gia cũng không bình thường, có thể thấy bệnh Vu Thành rất nặng.

“Cảm ơn.” Quản gia nói xong cúp máy, cẩn thận cất đi không để Đinh Hoa phát hiện.

“Làm sao vậy?” Âu Dương Lãnh ôm chặt cô từ sau lưng, khuôn mặt tuần tú cọ xát gò má của cô, thân thể của hai người sát vào nhau, mùi hương quen

thuộc của hai người quần quanh trong không khí.

“Ba em ngã bệnh, hình như rất nặng.” Vu Thiện hơi lo lắng, lồng mày nhíu chặt, dù sao cũng là người thân, máu mủ ruột thịt, hơn nữa thân thể Vu Thành rất khỏe, rất ít khi ngã bệnh, lần này bệnh lâu, nói không lo lắng là gạt người.

“Vậy thì về thăm đi.” Âu Dương Lãnh dịu dàng quyết định giúp cô, chuyện này không giải quyết thì trong lòng cô sẽ không yên.

“Dạ, cảm ơn anh.”

“Cần anh đi cùng không?” Âu Dương Lãnh đã đưa tay lên vào trước ngực cô, nhẹ nhàng xoa nắn cô.

“Dạ, được.” Vu Thiện không đẩy ra, thuận thế tựa vào lồng ngực anh, Âu Dương Lãnh muốn gì cô biết rõ ràng, cô không bài xích đứa bé, nhưng cô không muốn nhanh có như vậy.

Hai người triền miên một đêm, mãi đến khi Vu Thiện vô cùng mệt mỏi Âu Dương Lãnh mới buông tha cho cô, thỏa mãn liếm môi, nếu không phải ngày mai đi còn đi ra ngoài thì anh không thể bỏ qua cho cô được.

Hắc Mộc và Hắc Tử đã chuẩn bị xong cho chuyến đi, chạy xe tới nhà họ Vu, đối với chuyện Vu Thành sinh bệnh vô cùng bất ngờ, chưa từng nghe Vu Thành ốm, cho nên bọn họ cũng muốn cùng đi thăm.

Vu Thiện và Âu Dương Lãnh ngồi vào ghế sau, xe chậm rãi rời đi, Vu Thiện lo lắng hỏi: “Lãnh, hay là anh về đi, một mình em đi là được rồi.” Cô lo Âu Dương Lãnh lộ diện sẽ khiến bọn sát thủ mò tới.

“Không sao, còn có bọn họ.” Âu Dương Lãnh tự do tự tại, tay ôm lấy Vu Thiện, để cô ngồi trên đùi anh, thân mật ôm cô cùng một chỗ.

“Nhưng mà...” Vu Thiện còn muốn nói gì đó, bị Hắc Tử ngồi ghế trước cắt ngang: “Phu nhân, yên tâm đi. Không ai có thể động vào lão đại.” Lăn trước vì không có sự chuẩn bị, còn lần này đã chuẩn bị xong hết rồi, không ai có thể giương oai trước mặt bọn họ.

“Được rồi.” Vu Thiện im lặng, bọn họ không lo, cô một người phụ nữ thì lo gì chứ.

“Tức giận à?” Thấy Vu Thiện vênh môi lên, Âu Dương Lãnh chột trêu cô: “Lại nhăn mặt, coi chừng già rồi bị anh ghét bỏ.”

“Được, anh cứ ghét đi, em không quan tâm.” Vu Thiện dỗi hờn, cong miệng hồi lâu, vẻ mặt rất không quan tâm.

“Có phải ghen không?” Nhìn thấy bộ dạng cô, trái tim Âu Dương Lãnh sắp bay lên trời, điều này thể hiện cô quan tâm anh.

“Mới không thèm” Vu Thiện cố gắng phủ nhận, nhưng trong lòng vô cùng chấn động, cô không khỏi tự hỏi, cô quan tâm Âu Dương Lãnh không? Nhưng anh là hung thủ giết mẹ! Chẳng lẽ thời gian này ở cùng anh một chỗ, đã thay đổi một cách không ngờ.

“Đáng yêu một chút không tốt sao?” Âu Dương Lãnh bị bộ dạng quật cường của cô chọc cười, thời gian gần đây cô thay đổi rất nhiều.

“Không.”

“Thiện Nhi, đừng nóng, nhiều nếp nhăn hơn anh không chịu trách nhiệm đâu nhé.” Khó có khi thoải mái, Âu Dương Lãnh cảm giác đầu vớ mồm với cô rất vui sướng.

“Lão đại, đã tới nơi.” Hắc Tử cắt ngang đoạn đối thoại của bọn họ, đơn giản là vì anh ta cảm giác bầu không khí trong nhà không bình thường, công chính nhà họ Vu lại có bảo vệ.

“Ừ.” Vu Thiện theo xuống xe, Âu Dương Lãnh ở phía sau, bốn người đứng trước cổng nhìn cổng chính nhà họ Vu, hình như hai tên bảo vệ canh cổng nhìn thấy bốn người lập tức xua đuổi, “Các người là ai? Đi mau đi, chỗ này không phải là nơi các người có thể tới.”

“Mấy người là ai?” Hắc Tử đen mặt, chán ghét nhìn hai tên bảo vệ dám giương oai trước mặt bọn họ, cũng không nhìn thử xem bọn họ là ai.

Bảo vệ không kiên nhẫn, mặc dù đám người trước mặt quần áo không tầm thường, tác phong oai vệ, nhưng bọn hắn cũng không phải ngồi không, đã tuân lệnh canh cổng thì không thể để người ta đi vào.

“Biến, chỗ này không phải là nơi bọn mày có thể giương oai.”

“Nói cho mấy người biết, thức thời thì mở cửa ra, đừng ép tôi phải ra tay.” Hắc Tử hận nhất là người khác bắt anh ta phải giương oai, huống chi là bọn vô danh tiểu tốt (Chỉ người không có vai trò hay tiếng nói quan trọng).

“Đi vào.” Âu Dương Lãnh có chút không kiên nhẫn, Hắc Tử vừa nghe thì biết lão đại tức giận, còn Vu Thiện nhíu mày nhìn bảo vệ ở cổng, tại sao chỗ này phải có bảo vệ?

“Cút đi.” Hắc Tử và Hắc Mộc cùng hét lên một tiếng, đột nhiên ra tay tấn công hai bảo vệ kia, dám cản đường bọn họ, chắc là không muốn sống, họ không ngại tiền bọn hắn một đoạn đường.

“Á!” Bảo vệ không ngờ rằng hai người nhìn rất lịch sự này lại ra tay nhanh thế, hơn nữa còn ra tay rất nặng, khiến bọn hắn hoàn toàn không có cơ hội đánh trả, thoáng cái quỵ rạp trên đất, chặt vật kêu đau.

“Đáng đời, dám cản đường ông nội mày!” Hắc Tử còn ngại chưa đủ, đập lên lưng một trong hai người, người nọ đau đớn càng lớn tiếng kêu thảm: “Á! Cứu mạng,” lụydonn

“Đủ rồi, sẽ xảy ra chuyện.” Hắc Mộc ngăn cản, dù sao đã nhiều năm rồi anh ta không hề bạo lực.

“Hừ, coi như các người may mắn, rút đi.” Thật là không lịch sự.

Âu Dương Lãnh và Vu Thiện không để ý hai anh em Hắc Mộc dạy dỗ người khác ở cổng mà đi vào nhà họ Vu, đồng thời cũng gấp vạt tên bảo vệ ở cửa ra vào. Có thể Âu Dương Lãnh tàn ra hơi thở nguy hiểm, những người kia cũng chỉ căng thẳng nhìn bọn họ, không ra tay cản lại, cũng có thể nhìn thấy đồng nghiệp bị dạy dỗ ở cổng chính nên bị dọa sợ, tất cả mọi người nín thở nhìn họ đi vào.

Vu Thiện thuận lợi đi vào phòng khách, không hề bất ngờ khi thấy Đinh Hoa và hai đứa con trai của bà ta trong phòng, bọn họ trông thấy cô xuất hiện, đôi mắt hiện lên sự kinh ngạc, đồng thời chán ghét, nhiều hơn nữa là sự phòng bị.

“Làm sao cô vào được?” Đinh Hoa lấy lại tinh thần đầu tiên, bà ta tức giận vọt tới trước mặt Vu Thiện, giơ tay muốn đánh Vu Thiện, vì sao Vu Thiện xuất hiện? Cô ta biết gì rồi?

Vu Thiện nhắm mắt, cô mới vừa vào phòng còn chưa có phản ứng, Đinh Hoa đã vọt tới trước mặt, thế nên Vu Thiện chưa kịp né tránh, cho rằng cái tát này nhất định sẽ rơi vào mặt cô, nhưng cô cũng chẳng thêm né, dứt khoát đón nhận.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Chuyện 30 Năm Trước

Nhưng bàn tay giờ lên chưa hạ kịp xuống đã bị người chặn giữa không trung. Đinh Hoa liếc mắt nhìn, nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng đang tức giận trừng mắt nhìn mình, đó là đôi con ngươi khát máu không thể sai được, nhất thời bà ta giật mình, sinh lòng hoảng sợ.

“Đứng... Xin lỗi...” Đinh Hoa run rẩy lùi ra sau, giơ cổ tay lên nhưng không tránh được bàn tay khỏe mạnh của Âu Dương Lãnh, con ngươi anh tàn ra hơi thở lạnh lùng, thẳng thắn với Đinh Hoa: “Còn để tôi thấy thấy bà đối xử không khách khí với tôi, kết cục không chỉ như vậy đâu!” Nói xong, vịn tay một, dứt khoát bẻ gãy cổ tay của Đinh Hoa!

“Á! Đau quá!” Đinh Hoa đau quá kêu lên, cổ tay mất lực rũ xuống, cả người nằm sòng xoài trước mặt Vu Thiện, không ngừng gầy dựa, dường như làm vậy có thể giảm bớt đau đớn.

Vu Thiện vẫn luôn mở mắt, lúc Đinh Hoa đánh, cô biết rõ có Âu Dương Lãnh bên cạnh cho nên cô ngoảnh mặt làm thinh, đối với Đinh Hoa cô không có chút cảm giác tốt đẹp nào, năm đó mẹ nhường nhịn không có nghĩa là cô cũng sẽ vậy.

“Mẹ!”

“Mẹ!” Hai bóng dáng vội vàng xông tới dừng trước người Đinh Hoa, nâng Đinh Hoa dậy: “Mẹ không sao chứ?” Hai người này chính là Vu Long Vu Hồ.

“Vu Thiện, sao lại làm mẹ bị thương?” Vu Long không nhìn Âu Dương Lãnh, ánh mắt đối mặt với Vu Thiện, trong mắt phần nộ thiêu đốt.

“Là bà ta muốn đánh tôi.” Vu Thiện nhìn thẳng vào Vu Long, là bà ta khiêu khích trước.

“Bà ấy cũng là mẹ cô!” Vu Hồ quát, anh ta không ưa thái độ không đếm xỉa gì của Vu Thiện, nhất là Âu Dương Lãnh phía sau, quả thực đúng là đáng sợ. Lê quý đồnn

“Bà ta không phải mẹ tôi, mẹ tôi đã chết rồi.” Nói tới mẹ, Vu Thiện phần nộ rống to, lúc mẹ còn sống bọn họ đều bắt nạt mẹ, bây giờ mẹ không còn nữa, còn muốn lợi dụng mẹ sao? Bàn tay nhỏ bé hung hăng cuộn thành nắm đấm, lạnh lùng nhìn bọn họ.

“Thiện Nhi, em muốn thế nào?” Âu Dương Lãnh đứng lúc kéo cô đang giận dữ vào trong ngực trấn an, đối với chuyện Ninh Chân rời đi, nhất định trong lòng Vu Thiện đã tạo thành ký ức không thể xóa nhòa, chính vì như vậy cô mới rời khỏi anh sao? Nghĩ đến chuyện này, đôi mắt đen nhánh của Âu Dương Lãnh tối kịt.

“Cô muốn thế nào?” Vu Long có phần e ngại thái độ của Âu Dương Lãnh, thoáng lùi lại phía sau một bước, không cam lòng yếu thế hỏi, Vu Hồ bên cạnh thì im lặng trừng mắt nhìn họ, còn Đinh Hoa đau đớn mở đôi mắt nhắm nghiền, vô lực gọi con trai.

“Đưa bà ta đi bệnh viện trước đã.” Vu Thiện lạnh lùng nhìn Đinh Hoa trong ngực Vu Long, tiếng kêu của bà ta rất khó nghe.

“Thiện Nhi, em quá lương thiện.” Âu Dương Lãnh chau mày, hơi giận Vu Thiện không đành lòng, chẳng lẽ anh giúp cô trừng phạt người phụ nữ này là không đúng?

“Lãnh, em đi gặp ba.”

“Ừ.” Âu Dương Lãnh thỏa mãn gật đầu.

“Các người!” Vu Long tức giận, nhưng khi nhìn thấy Đinh Hoa đau đớn co quắp trong lòng ngực mình thì hoảng sợ, vội vàng bảo Vu Hồ gọi bác sĩ tới: “Mau gọi bác sĩ.”

“Dạ.” Vu Hồ vội vàng cầm điện thoại gọi cho bác sĩ, còn Vu Long ôm lấy Đinh Hoa đi vào trong phòng.

“Đi thôi.” Vu Thiện thấy bọn họ biến mất trước mắt, khóe miệng hơi cong lên, cười ma mị với Âu Dương Lãnh, xem như cảm ơn anh làm vì cô.

Âu Dương Lãnh cầm tay cô dắt đi lên lầu, còn Hắc Tử và Hắc Mộc sau lưng đều hiểu ý cười, đi theo họ lên trên lầu.

Đi một mạch tới phòng Vu Thành, cửa ra vào lại có bảo vệ trông coi như dưới kia, Vu Thiện nhú mày, trong này không phải có bác sĩ chăm sóc ư? Sao lại là bảo vệ?

“Các người là ai? Chỗ này không thể đi vào.” Hai người bảo vệ đưa tay ngăn họ ở cửa ra vào, kiêu căng nhìn họ, ngăn cản không cho mấy người Vu Thiện đi vào.

“Bên trong là ba tôi, vì sao không thể vào?” Vu Thiện cản ba người đàn ông phía sau lưng, không vui trừng mắt nhìn bảo vệ trước mặt, Đinh Hoa đang có chủ ý gì?

“Hỗn láo, các người dám cản đường cô cả!” Một giọng nói uy nghiêm cách bên trái bọn họ không xa vang lên, sau đó là bóng dáng già nua đập vào mi mắt, là quản gia tới.

“Cô cả, những người này mới tới, xin lỗi.” Quản gia đứng trước mặt đám người Vu Thiện, cung kính nói.

“Quản gia, đây là có chuyện gì?” Vu Thiện nhú mày hỏi, vì sao quản gia xuất hiện ở đây?

“Cô cả, lão đã chuẩn bị thuốc cho ông chủ.” Nói xong lùi ra sau một bước bảo người giúp việc sau lưng đi lên, một chén thuốc trên tay người giúp việc xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Đây là gì?” Vu Thiện nhú mày nhìn chén thuốc kia.

Âu Dương Lãnh lạnh mắt nhìn, vẻ mặt Hắc Tử và Hắc Mộc không giống nhau.

“Đây là thuốc bà hai chuẩn bị cho ông chủ.” Quản gia không chút hoang mang trả lời, đôi mắt già nua nhìn Vu Thiện, trong đôi mắt truyền tới tin tức.

“Ồ.” Vu Thiện gật đầu, nhìn ra lời quản gia muốn nói: “Vậy bây giờ vào đi thôi.”

“Vâng.” Quản gia xoay người nhìn bảo vệ ở cửa: “Mở ra.” Giọng nói uy nghiêm ảm dấp khí thế không thể phản kháng.

“Nhưng mà...” Hai người bảo vệ chần chừ, liếc mắt nhìn nhau, tựa như thỏa hiệp mở cửa để bọn họ đi vào, mặc dù không nhận được mệnh lệnh nhưng khi nhìn thấy đám người Âu Dương Lãnh thì không dám phản kháng.

“Mời cô cả đi vào.” Quản gia mời đám Vu Thiện đi vào trước rồi mình mới vào. Chờ họ vào bảo vệ tự động đóng cửa, sau đó đi thông báo cho Đinh Hoa.

“Ba.” Vu Thiện run rẩy đi tới bên cạnh Vu Thành, trong mắt sương mù mờ hồ, nhìn người đàn ông nằm trên giường, bộ dạng khô héo, đây là người sao? Gò má gầy đến mức chỉ còn xương cốt, đôi mắt nhắm nghiền, miệng đặt ống thở, ngực phập phồng không ổn định, thân thể đắp một chiếc mền, nhưng có thể nhìn ra người rất gầy.

Cô chỉ một năm không gặp ông thôi, sao lại trở thành như vậy? Khi còn bé ông nhẫn tâm đuổi bọn cô đi, mặc dù có gặp mẹ con cô mấy lần, nhưng sau đó rất ít lần đến thăm mẹ, về sau cô hận ông.

Nếu như không phải do ông độc ác, sao mình lại ở cùng một chỗ với Âu Dương Lãnh! Mặc dù biết rõ Âu Dương Lãnh dùng kế ép mình, nhưng Vu Thành cũng có trách nhiệm.

“Ông chủ nằm trên giường một năm rồi.” Giọng quản gia nghẹn ngào, đứng sau lưng Vu Thiện, con mắt ướt một mảng, ông ở trong nhà họ Vu nhiều năm như vậy, mọi chuyện trong nhà này đều biết hết.

“Sao không đưa ông đi bệnh viện?” Vu Thiện đè nén sóng ngầm trong lòng, chất vấn.

“Bà hai không cho.” Quản gia nói đến đây, không khó nghe ra nghiêng răng nghiêng lợi.

“Bà ta? Vì sao?” Vu Thiện khó hiểu, bà đã biến thành như vậy, vì sao?

“Cô cả, chuyện này hi vọng cô có thể làm chủ.” Quản gia đột nhiên quỳ xuống trước mặt Vu Thiện, “Cầu cô cả cứu ông chủ và công ty!”

“Ông đứng dậy!” Hành động đột ngột của quản gia dọa Vu Thiện nhảy dựng lên, vội vờn tay muốn nâng quản gia dậy, quản gia không chịu, vẫn cứ quỳ gối, trên mặt đầy vẻ cương quyết.

“Đây là mục đích của ông?” Âu Dương Lãnh lên tiếng, nhìn thấy Vu Thành như vậy, đôi mắt Âu Dương Lãnh nhìn quản gia, anh hiểu được ý tứ của ông, là muốn anh nhúng tay vào.

“Cậu Âu Dương Lãnh, chỉ có cậu mới có thể giúp đỡ, cô cả cô cũng không muốn nhìn thấy Vu thị bị bà hai chi phối đúng không?” Quản gia kể lại chuyện Vu thị bị Đinh Hoa thao túng cho Vu Thiện nghe, bây giờ Vu thị đã loạn một nui, tài chính bên trong đã thiếu hụt.

“Thật ư?” Vu Thiện nhíu chặt chân mày, Vu thị đã đến nước này rồi, Đinh Hoa muốn làm gì?

“Ừ, đây là mục đích hôm nay lão muốn cô cả tới đây.” Quản gia không dám giấu diếm, nói hết chuyện Đinh Hoa và Vu Long, Vu Hồ làm ở Vu thị cho Vu Thiện nghe hết.

“Lãnh, em phải làm thế nào?” Vu Thiện nghe xong lời quản gia nói, xoay người hỏi Âu Dương Lãnh, cô không muốn vào Vu thị, vì mẹ chịu khổ không ít ở trong đó.

“Em muốn làm gì thì làm vậy!” Âu Dương Lãnh cung chiều ôm chặt cô, không nói gì ủng hộ cô, có lẽ trước kia sẽ không để cô làm như vậy, nhưng bây giờ không được, hiện anh có đủ thời gian làm bạn cùng cô.

“Cô cả, cô đồng ý nhé.” Quản gia rơi nước mắt nhìn Vu Thiện, ông biết rõ bây giờ trong lòng cô cả vẫn còn hận ông chủ, nhưng nhìn thấy Âu Dương Lãnh đối xử với cô tốt như vậy, ông chủ sẽ không hối hận vì đã làm thế.

“Được rồi, nhưng cháu không thể bảo đảm gì cả.” Vu Thiện gật đầu, cô là nể mặt mẹ mới đồng ý giúp đỡ.

“Cảm ơn cô cả, ông chủ nhất định sẽ rất cảm kích cô chủ.” Thấy Vu Thiện đồng ý, quản gia mới đứng dậy: “Cô cả, bây giờ cho ông chủ uống thuốc nhé.” Nói xong bảo người giúp việc đi lên, dứt thuốc cho Vu Thành uống.

“Đề tôi!” Hắc Mộc sau lưng ngăn cản, anh ta nhíu mày đi lên trước, tiến đến bên chén thuốc cầm lấy rồi quan sát: “Thuốc này không thể uống.”

“Vì sao?” Quản gia kinh ngạc, không rõ nhìn Hắc Mộc: “Hắc Mộc, cậu phát hiện ra gì?” Âu Dương Lãnh hỏi, tựa như biết được chút manh mối.

“Tổng giám đốc, thuốc này có vấn đề.” Hắc Mộc không dám khẳng định gì cả, chỉ nhíu chặt lông mày.

“Nhưng thuốc này đã uống một năm.” Quản gia khó hiểu nhìn Hắc Mộc, đây là thuốc do bà hai đi lấy.

“Không thể uống, tiếp tục như vậy sẽ khiến ông ta không toàn mạng.” Hắc Mộc chăm chú nhìn quản gia, quản gia càng ngạc nhiên, nhưng nghĩ kỹ hơn, từ khi uống thuốc này, thân thể ông chủ càng không khỏe, bây giờ còn không cả mở mắt được, trước kia ít nhất có thể thức dậy nhìn ông.

Hiểu ra ý tứ của Hắc Mộc nói, trái tim Vu Thiện co rút đau đớn, cô rất bất ngờ, rốt cuộc là Đinh Hoa cho Vu Thành uống thuốc gì.

“Các người cút ngay.” Cửa đột nhiên bị mở ra, hai bóng dáng chui vào, cản Vu Thiện và Âu Dương Lãnh, không cho họ nhìn Vu Thành, trên mặt đầy phẫn nộ: “Ai cho các người vào!”

“Biến! Các người không phải người họ Vu!” Vu Hồ rống to, muốn đẩy Vu Thiện đi ra ngoài, nếu như vừa rồi bảo vệ không tới thông báo thì còn không biết họ đã vào đây.

“Đây là nhà tôi.” Lúc đầu Vu Thiện vốn không quá để ý tới chuyện người nhà họ Vu gây chuyện, nhưng bây giờ nhìn thấy hình như Vu Long đang cố gắng che giấu gì đó, Vu Thiện cảm hờn, đừng tưởng rằng cô không nói lời nào là mãi mãi bị bắt nạt.

“Nhà của cô? Đừng quên cô đã cút ra ngoài, đừng tưởng còn là họ Vu, coi mình như người nhà họ Vu!” Vu Hồ giễu cợt, phảng phất như lời Vu Thiện nói là lời đùa cợt, khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Âu Dương Lãnh bắn tới thì run rẩy. Nhưng vừa nghĩ tới Âu Dương Lãnh đã không còn là người trong tập đoàn Âu Dương nữa, chỉ là một người bình thường nên không sợ, ngẩng đầu ưỡn ngực khinh bỉ nói: “Nhìn cái gì, biến đi.”

“Thằng nhãi, mày nói gì?” Hắc Từ này giờ im lặng, nhìn thấy Vu Hồ nói năng xác lác lập tức tiến lên trước mặt Vu Hồ một bước, giờ nắm tay lên nói với Vu Hồ: “Dám nói lần nữa không?”

“Nói thì nói, sao nào? Bị đuổi ra khỏi tập đoàn Âu Dương, còn dám ở đây giương oai!”

“Mày, muốn tìm cái chết.” Hắc Từ lửa giận thiêu đốt, miệng người này thiếu dạy dỗ, Hắc Từ lên quan sát lão đại, khi nhìn thấy khuôn mặt lão đại lộ vẻ không vui, lập tức muốn hung ác dạy Vu Hồ.

“Đủ rồi!” Vu Thiện đột nhiên lên tiếng, cô nhìn Vu Thành, trông thấy khóe mắt ông rơi xuống một giọt nước mắt, lập tức cản bọn họ, chắc là bọn họ làm

ồn tới Vu Thành.

“Đi thôi.” Âu Dương Lãnh nhìn ra Vu Thiện không vui, mặc dù có thể kiên quyết mang Vu Thành đi, nhưng như thế sẽ khiến Vu Thành chết nhanh hơn, hiện giờ dù sao Đình Hoa cũng đang bị thương, có lẽ chưa làm Vu Thành chết quá nhanh.

“Dạ.” Hắc Tử và Hắc Mộc ngừng động tác, nhưng vẫn nhìn Vu Long Vu Hồ như cũ, Vu Long và Vu Hồ cho rằng Âu Dương Lãnh hoảng sợ, cười khanh khách mở miệng: “Đồ hèn nhát, rời khỏi tập đoàn Âu Dương, chờ bị kẻ thù đánh chết đi!”

“Mày... Hừ.” Hắc Tử không chịu được, muốn đi lên đánh Vu Hồ nhưng bị Hắc Mộc ngăn cản, gửi cho anh ta một ánh mắt, lời kéo anh ta theo Âu Dương Lãnh đi ra ngoài, quần gia không đi, thừa dịp hỗn loạn đưa một nửa thuốc cho Hắc Mộc, còn dư lại thì đổ đi.

“Đi ra ngoài.” Vu Long đuổi quần gia ra ngoài, nhìn Vu Thành: “Muốn tìm người cứu ông? Ha ha, đừng ảo tưởng nữa!” Vu Hồ cũng cười theo, Vu thị là của chúng ta!

Âu Dương Lãnh kéo Vu Thiện rời khỏi nhà họ Vu, trên đường trở về Vu Thiện không nói gì, trong đầu đều là hình ảnh Vu Thành bị giày vò, vì sao rời đi trong một năm ngắn ngủi, Vu Thành lại biến thành như vậy?

“Thiện Nhi, sao vậy?” Giọng Âu Dương Lãnh cố gắng thoải mái, anh không muốn nhìn thấy Vu Thiện như vậy, trước là anh không biết yêu, cũng không chăm sóc tốt cho cô, để cô rời đi, bây giờ thì sẽ không, từ nay về sau anh sẽ chẳng rời xa cô dù chỉ một bước.

“Ngày mai em muốn đi xem Vu thị.” Vu Thiện xoay mặt nhìn Âu Dương Lãnh, đã muốn quản thì phải quản Vu thị cho tốt.

“Muốn đến thì đến, anh sẽ đi với em.” Âu Dương Lãnh gật đầu, Hắc Mộc nhíu mày: “Tổng giám đốc, muốn để lộ thân phận?” Nếu như muốn xen vào chuyện này phải có hậu thuẫn vững chắc, không có tập đoàn Âu Dương, toàn bộ kẻ thù sẽ xuất hiện.

“Hắc Mộc, chuyện này giao cho cậu.” Lộ thân phận là chuyện sớm hay muộn, nếu để người khác điều tra ra thì không bằng chính mình tự lộ, như vậy càng có thêm sức thuyết phục.

“Dạ.” Hắc Mộc vô cùng cao hứng, chứng tỏ tổng giám đốc đã vứt bỏ cái bóng tập đoàn Âu Dương trở về làm chính mình, nếu như không phải vì ông cụ Âu Dương, chỉ sợ tổng giám đốc đã sớm vứt bỏ thân phận cậu cả nhà Âu Dương rồi.

“Lão đại, còn em?” Hắc Tử lái xe, bất mãn kháng nghị.

“Tập trung lái xe!” Âu Dương Lãnh chỉ nói một câu, lạnh lùng trừng mắt, Hắc Tử đón ánh mắt của Âu Dương Lãnh, lập tức ngoan ngoãn không nói lời nào, chuyên tâm lái xe.

Sáng sớm hôm sau, tiêu đề báo ở thành phố A chạy tít một tin tức vang dội < Âu Dương Lãnh nguyên tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương ở thành phố A trở mình thành lão đại bang Lãnh Thiên>, tiếp theo là từ khi Âu Dương Lãnh thành lập bang Lãnh Thiên tới nay, lần đầu tiên xuất hiện trên báo chí. Tin tức này rơi vào mỗi người khác nhau, khiến sóng to gió lớn nổi lên.

“Cái tên nghiệt tử này!” Trong phòng khách, ông cụ Âu Dương xem báo chí, trên mặt tức giận hầm hập, từ trước tới giờ Âu Dương Lãnh là đứa cháu ông ta hài lòng nhất, từ nhỏ đã rất yêu mến anh, dạy dỗ rất nhiều kiến thức cho anh, tuy bây giờ nó không còn là cháu trai của ông ta, nhưng khi nhìn thấy anh truy lạc trở thành lão đại của bang Lãnh Thiên, không đau lòng là giả. Âu Dương Văn ngồi bên cạnh không nói gì, nhưng ánh sáng trong đôi mắt không ngừng ẩn hiện, Âu Dương Lãnh muốn quang minh chính đại đấu với mình sao?

“Văn, con gọi nó tới đây, ông có lời muốn nói với nó.” Ông cụ Âu Dương cảm báo rơi trên đất, trong mắt ‘chi tiết rèn rất không thành thép,’ cho nó làm giám đốc không muốn làm để nó bị kẻ thù đuổi giết, những năm này ông ta biết rõ sau khi Âu Dương Lãnh quản lý tập đoàn Âu Dương, đặc tội không ít người.

“Ông nội, anh ta đã không còn là cháu ông.” Âu Dương Văn hiểu tâm tư của ông nội, ông vẫn còn hi vọng với Âu Dương Lãnh sao? Ông không nhớ rõ chính ông đuổi Âu Dương Lãnh đi sao.

“Ta biết, Văn, ông nội chỉ không muốn nhìn thấy nó sa đọa.” Ông cụ Âu Dương thở dài, ông ta nhìn Âu Dương Văn: “Cháu là cháu trai duy nhất của ta, ông nội sẽ không thiên vị nó.”

“Văn biết ạ, nhưng Âu Dương Lãnh đã biến thành như vậy, anh ta sẽ không về.” Âu Dương Văn thử quanh co dò xét, đôi mắt hiện lên vẻ giận dữ.

“Đi đi, nó sẽ về.” Điểm ấy ông cụ Âu Dương có tự tin, mặc dù từ trước tới giờ Âu Dương Lãnh ít nói chuyện với ông ta. Nhưng tính tình của anh ông cụ Âu Dương nắm rõ.

“Dạ.” Âu Dương Văn gật đầu đứng dậy rồi đi: “Ông nội, cháu đi làm đây.” Nói xong mở cửa bước ra ngoài, trước khi đi gật đầu với Dã Điền.

Dã Điền lặng lẽ gật đầu, sau khi hai người trao nhau ánh mắt, thì không đi cùng nhau.

“Haizz, không thể tưởng tượng được Lãnh lại là lão đại của bang Lãnh Thiên.” Dã Điền như tùy ý nói, đôi mắt mãi chú ý quan sát ông cụ Âu Dương.

Nghe vậy, ông cụ Âu Dương nhớ lại, “Đều là lỗi của ta, lúc trước thực sự không nên ép buộc Nghiệp Nhi, không cho nó lấy Diệp Mẫn, khiến giờ thành trò cười này!”

“Là chuyện gì ạ?”

“Đã là chuyện ba mươi năm về trước rồi, haizz, không muốn đề cập tới chuyện ngày xưa!” Ông cụ hoàn hồn từ trong ký ức, liếc mắt nhìn Dã Điền bên cạnh, không nói gì.

“Xin lỗi ông nội, không phải cháu cố ý dò xét nghe chuyện riêng của ông.” Dã Điền nói xin lỗi.

“Không sao, ta đi nghỉ trước.” Ông cụ Âu Dương đứng dậy rời khỏi phòng khách.

Nhìn ông cụ Âu Dương đi xa, Dã Điền nhủ mầy, hình như chuyện này rất phức tạp, rồi cũng xoay người rời đi.

“Tổng giám đốc, đây là báo mới.” Pháo Đầu đưa tờ báo cho Kinh Sở, Kinh Sở xem, cong môi nói: “Âu Dương Lãnh tính làm gì? Lộ thân phận đối với anh ta không có lợi.”

“Sao tổng giám đốc có thể nói như vậy?” Pháo Đầu nghi hoặc hỏi.

“Sẽ khiến rất nhiều kẻ thù tới, anh ta đắc tội không ít người.” Kinh Sở nửa nằm trên ghế da thật, cười nghiền ngẫm, là muốn chứng minh năng lực với mình sao? Hay là muốn bảo vệ Vu Thiện?

“Tổng giám đốc muốn làm thế nào?”

“Bây giờ Âu Dương Lãnh ở đâu?”

“Ngày hôm qua xuất hiện ở nhà họ Vu.” Pháo Đầu nói cho Kinh Sở biết theo lời bảo vệ anh ta sắp xếp trong nhà báo lại.

“Ừ, động tác rất nhanh, còn Vu Thiện?” Rất lâu không gặp cô, hơi nhớ.

“Hình như hôm nay tới Vu thị.”

“Chờ quan sát Vu thị.” Điều bộ Kinh Sở ưu nhã, tay nắm bút ký tên, con mắt nhìn trời hoa, không biết đang nghĩ gì, Pháo Đầu thấy anh ta như vậy, cũng không lên tiếng.

“Dạ!” Pháo Đầu nhận lệnh, xoay người rời đi, hình như tổng giám đốc rất quan tâm Vu Thiện, nhưng vì sao không cố lấy dũng khí theo đuổi Vu Thiện? Ngược lại lại ở cùng một chỗ với Thượng Quan Thanh, tính toán gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Vì Sao Không Giải Thích

“Cô tới đây làm gì? Đây không phải là nơi cô nên tới.” Vu Hồ lớn tiếng quát, bóng dáng nhỏ bé đứng chắn trước cổng Vu thị, cản đám người Vu Thiện đi vào.

Anh trai nói không sai, hôm nay nhất định Vu Thiện sẽ tới Vu thị, bảo hắn ta đứng chốt ở chỗ này, quả nhiên đã xuất hiện, cho dù cô ta đi vào thì sao? Trong này là địa bàn của hắn ta, có bang Lãnh Thiên chống đỡ sau lưng thì sao chứ!

“Mở ra!” Vu Thiện lớn tiếng nói, trong hành lang lâu một rất nhiều công nhân viên nhìn thấy cảnh này, cảm thấy kinh ngạc khi Vu Thiện xuất hiện. Họ biết từ trước đến giờ Vu Thiện không được tổng giám đốc và bà hai yêu mến, không cho phép xuất hiện ở đây, nhưng bắt đầu từ khi tổng giám đốc không có mặt, Vu Hồ và Vu Long thường xuyên xuất hiện ở chỗ này.

“Không cho phép, nếu cô không đi thì tôi sẽ gọi bảo vệ.” Mặc dù hơi sợ Âu Dương Lãnh sau lưng Vu Thiện, nhưng không muốn mất oai trước mặt nhân viên, vì thế nên không chịu nhường đường. LQĐion

“Thằng nhãi, hôm qua tha cho mầy, hôm nay ông nội muốn dạy dỗ mầy!” Hắc Tử bên cạnh vừa vén ống tay áo vừa đi tới gần trước mặt Vu Hồ, tên khốn này không bị dạy dỗ thì không biết trời cao đất rộng là gì!

“Mày muốn... làm gì?” Vu Hồ hơi sợ, nhưng trước mặt nhân viên không muốn lùi bước. Cố gắng kiềm chế cơ thể run rẩy lùi về sau, ưỡn ngực đón địch.

“Muốn đánh mày!” Trong nháy mắt Hắc Tử đẩy Vu Hồ vào phòng khách đối diện, không bao lâu sau truyền tới tiếng xin tha mạng, Hắc Mộc mỉm cười, Vu Thiện và Âu Dương Lãnh đã đi vào trong Vu thị, rất nhiều nhân viên ra cản đường, tất nhiên Vu Long đã biết Vu Thiện tới đây.

Bên trong phòng tiếp khách xa hoa, một số thành viên hội đồng quản trị bắt mắt nhìn Vu Long, bây giờ tài chính đã túng thiếu như vậy, còn muốn xuất ra ba triệu để xây cao ốc! Lại còn là cao ốc mới của Vu thị!

Con người Vu Hồ tà ác, ý tứ đầy uy hiếp: “Thế nào? Có ý kiến gì?” Chẳng lẽ cảnh cáo không đủ? Những thành viên hội đồng quản trị này ý mình là bậc tiền bối, không sợ!

Mấy thành viên hội đồng quản trị nhận được ánh mắt uy hiếp của Vu Long không dám có động tác tiếp theo, sợ chọc giận hắn ta, trước đã có vài thành viên hội đồng quản trị phản đối, bị hắn ta đánh chỉ còn lại nửa cái mạng.

“Không có việc gì thì tan họp.” Đám vô dụng này, chỉ cho chút sắc mặt mà không dám động dậy rồi, thật kém cỏi. Vu Long bừm môi đứng dậy, Vu Hồ có thành công ngăn cản Vu Thiện không nhỉ?

“Àm!” Vu Long muốn kéo cửa ra lại bị người từ bên ngoài mở, cửa chính hung hăng đập vào hắn ta, đầu tiên là trán đụng bị thương, sau đó là cả cơ thể cao to bị đụng ngã nhào xuống đất.

“Má nó, là ai dám đụng tao!” Vu Long hùng hục hổ hủ, nhưng nhìn thấy Vu Thiện, người đáng lẽ bị chặn ở cửa: “Vu Thiện? Cô tới đây làm gì?” Nhìn về Vu Hồ sau lưng Vu Thiện, đồ vô dụng, còn trong mắt Vu Hồ đầy phẫn nộ, bị ngăn đàng sau Hắc Tử.

“Ha ha ha!” Một giọng cười không hài hòa vang lên, chọc Vu Long hét lớn: “Ai dám cười tao?”

“Ha ha ha, buồn cười quá!” Tiếng nói chuyện từ sau lưng Vu Thiện truyền tới, Hắc Tử không hề có hình tượng cười ha ha, bộ dạng Vu Long thật sự buồn cười.

“Không được cười!” Vu Long phiền não hét lớn, hắn ta hận nhất là bị giễu cợt, như vậy sẽ làm hắn ta cảm thấy yếu thế.

“Mày nói không cười thì sẽ không cười? Tao xin phép được cười!” Hắc Tử tiếp tục cười to, không thèm để ý tới sắc mặt khó coi của Vu Long chút nào: “Vu Thiện, cô xuất hiện chính là để cười?”

“Vu Long, là chính cậu muốn người ta cười!” Vu Thiện bình tĩnh ung dung, ánh mắt trách móc nhìn Vu Long: “Tại sao cậu phải xây dựng tòa cao ốc cho Vu thị?” Cô đứng ở cửa ra vào nghe rõ ràng, bây giờ Vu thị đã không còn mạnh như lúc trước, bọn họ còn muốn xuất một khoản tiền to như vậy!

“Vi tương lai Vu thị! Chuyện này ba đã giao cho tôi, trong này cô không có quyền quản.” Vu Thiện đưa tay che miệng vết thương, ngạo mạn nhìn Vu Thiện, từ nửa năm trước, quyền hành của Vu thị đã rơi vào trong tay hắn ta.

“Chỉ bằng tôi là người thừa kế Vu thị, có quyền ngăn cản cậu!” Vu Thiện lớn tiếng nói, mẹ nắm giữ 30% cổ phần của Vu thị, mà người thừa kế là tên cô.

“Ha ha, bằng cô? Một chút cổ phần công ty vậy mà tính là gì?” Vu Long khinh thường cười, tác động tới vết thương, đau đến rít lên, chết tiệt!

“Đủ rồi.” Vu Thiện lạnh mắt nhìn hắn ta, cổ phần công ty trên tay Đinh Hoa chắc khoảng 10% gì đó, hẳn là không đủ tạo thành uy hiếp.

“Ha ha, Vu Thiện cô vẫn khờ khạo như vậy, cô cho rằng cô đủ đấu với tôi sao? Đừng quên, cổ phần công ty của ba nằm trong tay tôi!” Vu Long cười đắc ý, cổ phần công ty của ba có 30%, nói cách khác hiện tại số cổ phần công ty bọn họ nắm giữ hơn Vu Thiện 20%.

“Cậu...” Vu Thiện tức giận lồng ngực phập phồng, nói như vậy, mình không đấu lại hắn ta?

“Thiện Nhi, đừng nóng vội, từ từ đi.” Âu Dương Lãnh sau lưng cô im lặng từ nãy giờ, nhẹ giọng nói bên tai cô, nói cho cô biết anh vẫn luôn ở đây, tin cô có thể tự mình đối phó.

“Đạ.” Vu Thiện gạt đầu, cảm động vì Âu Dương Lãnh chu đáo, cô biết rõ Âu Dương Lãnh muốn cho cô tự mình làm chủ, tranh thủ thứ cô nên có, trong mắt dấy lên ý chí chiến đấu khiến cả người cô sáng bừng.

Tất cả mọi người trong phòng họp đều chứng kiến cảnh này, trong lòng bọn họ rất vui mừng, nhất là mấy thành viên hội đồng quản trị kia, càng vui sướng khi Vu Thiện xuất hiện. Bọn họ đã sớm không hài lòng Vu Long quản lý công ty, một năm này Vu thị có phần thất bại, đều là do Vu Long quản lý không thỏa đáng gây nên.

“Cô cả, hoan nghênh tới!” Đứng đầu thành viên hội đồng quản trị không sợ ám hiệu uy hiếp của Vu Long, đi tới trước mặt Vu Thiện, chân thành nói: “Mong cô cả vì Vu thị làm chủ.”

“Ủy viên Lương, tôi đến chậm.” Vu Thiện xin lỗi với ủy viên Lương, khi còn bé vị ủy viên này từng giúp đỡ mẹ con cô.

“Cô cả, có cô ở đây, chúng tôi không phải lo lắng nữa.” Mấy ủy viên còn lại hòa theo, bọn họ không muốn bị Vu Long chèn ép, hơn nữa Vu thị là tâm huyết cả đời của Vu Thành, Vu Thiện có một nửa trách nhiệm.

“Các người dám tạo phản?” Vu Long phẫn nộ rống to, bọn họ lại dám dựa vào Vu Thiện? Không sợ hắn ta trả thù sao?

“Vu Long, có bang Lãnh Thiên ở đây, mày nhận thua đi.” Hắc Tử nhìn có chút hả hê, anh ta lên tiếng làm mấy thành viên hội đồng quản trị yên tâm, thế lực hắc ám bang Lãnh Thiên ra mặt bảo vệ bọn họ, bọn họ không phải sợ nữa.

“Ông... Các ông!” Vu Long bị nghẹn không nói thành lời, hắc ta có chút kiêng kỵ với bang Lãnh Thiên, nhưng bảo hắc ta vứt bỏ Vu thị đã đến bên miệng, sao hắc ta cam tâm! Hơn nữa còn có cổ phần của ba và mẹ, sợ cái gì chứ!

“Vu Long, cậu còn lời gì để nói?” Vu Thiện hỏi, trợn mắt nhìn Vu Long, có mấy thành viên hội đồng quản trị này, cộng thêm cổ phần công ty trên tay cô, Vu Long và cô có thể quyền thế ngang nhau.

“Hừ, thế này tính là gì? Đừng quên, cho dù tăng thêm cổ phần của bọn họ, cô cũng không phải là đối thủ của tôi.” Vu Long đắc ý cười, không phải cuối cùng Vu thị cũng thuộc về hắc ta sao!

“Như vậy đi, cổ phần công ty trên tay hai người bằng nhau, chúng ta bỏ phiếu công bằng, sao?” Âu Dương Lãnh đột nhiên đề nghị, chứng kiến lâu như vậy, anh không muốn để Vu Thiện khó xử.

“Được, hừ hừ, đừng tưởng rằng có mấy thành viên hội đồng quản trị này, kết quả cũng phải bỏ phiếu!” Vu Long càng cười lớn, ngay cả Vu Hồ cũng cười theo.

“Một tuần lễ sau chúng ta gặp.” Âu Dương Lãnh trả lời thay cho Vu Thiện, tất cả mọi người đều nhìn Âu Dương Lãnh, ủy viên Lương nhú mày, mặc dù ông cảm ơn Âu Dương Lãnh đã bảo vệ bọn họ, nhưng dựa vào đâu mà cậu ta nhúng tay vào chuyện này.

“Ha ha, tôi sẽ chờ đến lúc các người đầu hàng!” Vu Long đắc ý cười to, cùng Vu Hồ ngênh ngang rời đi, hắc ta sẽ không bỏ qua cho những thành viên hội đồng quản trị phản bội này, cho dù có bang Lãnh Thiên bảo vệ thì sao chứ!

“Bác Lương, Lãnh làm như vậy là có mục đích của anh ấy.” Vu Thiện thấy Vu Long Vu Hồ đi rồi, lập tức đi tới bên cạnh ủy viên Lương về mặt đường như không vui, cô tin việc Lãnh làm sẽ không sai.

“Ừ, hi vọng như thế.” Âu Dương Lãnh khá nổi tiếng ở thành phố A, tập đoàn Âu Dương trong tay anh phát triển vững mạnh, ngược lại từ khi Âu Dương Văn quản lý tập đoàn Âu Dương đến nay liên tiếp sai lầm, bây giờ tập đoàn Âu Dương không còn là rỗng trong thành phố A nữa rồi.

“Lãnh, hiện giờ phải làm thế nào?” Vu Thiện xoay người hỏi Âu Dương Lãnh, trông thấy anh nhàn nhã ngồi trên sofa xem tạp chí, mọi người đều bị đáng về bình tĩnh của anh làm kinh ngạc.

“Im lặng theo dõi tình hình.” Âu Dương Lãnh tùy ý trả lời khiến sắc mặt cả đám thành viên hội đồng quản trị tái nhợt, nhưng không dám nổi giận, vì thế lực sau lưng Âu Dương Lãnh bây giờ không nhỏ, bọn họ không thể chống lại.

“Các vị đi về trước đi, lão đại chúng tôi sẽ có cách giải quyết.” Hắc Tử đứng ra hòa giải, còn Hắc Mộc thì như nghĩ tới gì đó nhìn Vu Thiện.

“Ừ, vậy chúng tôi đi trước.” Ủy viên Lương nói, Âu Dương Lãnh đã ra mặt, nhất định có thể thay đổi Vu thị, nếu như không được thì trách nhiệm thuộc về Âu Dương Lãnh.

“Đi thông thả.” Vu Thiện đưa bọn họ ra khỏi phòng họp, xoay người nhìn Âu Dương Lãnh: “Lãnh, bây giờ phải làm gì?”

“Thiện Nhi, em tới đây.” Âu Dương Lãnh ngoắc tay với cô, Vu Thiện ngoan ngoãn đi qua, Âu Dương Lãnh để cô ngồi giữa hai đùi anh, tay vây quanh eo cô để cô yên ổn ngồi trong ngực, “Thiện Nhi, anh chưa nói cho em biết về giao ước với mẹ em!”

“Cái gì?” Vu Thiện nghi hoặc hỏi, hai mắt nhìn Âu Dương Lãnh, anh có ý gì?

“Tài liệu một năm trước em nhận được là giả.” Âu Dương Lãnh kể hết với cô chuyện gia ước với Ninh Chân, năm đó Ninh Chân vì bảo vệ Vu Thiện đã hiến kế nhờ Âu Dương Lãnh phá hoại Vu thị, để Vu Thành vì lợi ích hạ thuốc cô đưa tới bên cạnh Âu Dương Lãnh!

“Làm sao có thể?” Vu Thiện run rẩy hỏi, tại sao mẹ phải làm như vậy? Bảo vệ cô?

“Mẹ em sợ em không nơi nương tựa bị mẹ con Đinh Hoa bắt nạt, cho nên nhờ anh bảo vệ em, chỉ cần em nép vào dưới cánh anh, Đinh Hoa không dám tổn thương em!”

“Cái gì?” Là thế này phải không? Mẹ? Mẹ nghĩ rằng con và mẹ sợ Đinh Hoa sao?

“Thiện Nhi, em còn tức giận không? Tức giận trước kia anh đối xử với em như vậy?” Âu Dương Lãnh nhìn cô chăm chăm, trong mắt có áy náy.

“Đây là nguyên nhân?” Vu Thiện đau lòng gặm nhẹ, nhớ khi đó bị hạ thuốc nằm dưới chân đưa đến trên giường anh, cô tuyệt vọng cỡ nào! Mà mẹ vì bảo vệ cô mà nhờ Âu Dương Lãnh đối với mình như vậy!

“Nguyên nhân mấy ngày nữa em sẽ rõ.” Âu Dương Lãnh vô tình lộ ra sự cưng chiều, chỉ cần Vu Thiện tin tưởng anh: “Thiện Nhi, tha thứ cho anh, anh phải làm như vậy là có nguyên nhân.”

“Em...” Phải làm sao tin tưởng anh? Nếu như nói mẹ vì cô không tiếc dùng kế với Âu Dương Lãnh, vậy còn mẹ mất thì sao?

“Thiện Nhi cứ tin anh là được rồi.” Âu Dương Lãnh không biết trong lòng Vu Thiện nghĩ gì, anh chỉ muốn nói cho Vu Thiện, một năm trước cô vì phần tài liệu giả này mà trở mình náo loạn với anh, còn anh sẽ nói chân tướng cho cô biết, muốn từ trong sâu thẳm lòng cô tin anh, anh yêu cô.

“Nhưng em phải tin sao đây? Lúc ấy sau khi em biết, tuyệt vọng đến thế!” Nếu như không phải Kinh Sở ra tay giúp cô, khi đó cô thật sự muốn chết.

“Xin lỗi Thiện Nhi, khi đó anh chỉ không muốn em rời khỏi anh!” Khoảng thời gian giam cô, trong lòng anh đau nhói, anh biết không thể ép trái tim Vu Thiện, nhưng vừa nghĩ tới cô muốn đi, anh chỉ có thể sử dụng cách thức tàn nhẫn, để cô không thể rời khỏi anh.

“Nhưng mà Lãnh, làm sao em tin anh nói là sự thật?” Vu Thiện vẫn chưa tin anh, đích thân anh giết chết mẹ!

“Hắc Mộc, thư đâu?” Âu Dương Lãnh hỏi Hắc Mộc, giờ phút này Hắc Mộc và Hắc Tử tập trung tinh thần xem máy tính trong phòng họp, không biết đang làm gì.

“A, chỗ này.” Hắc Mộc đang hao tổn sức lực cầm một phong bì ố vàng đưa cho Âu Dương Lãnh, rồi sau đó xoay người tiếp tục bận rộn. Mặc dù Vu thiện nghĩ ngờ bọn họ nhưng cũng để trong lòng, chỉ muốn biết Âu Dương Lãnh gửi cho cô cái gì.

“Thiện Nhi, mở ra xem.” Âu Dương Lãnh đưa thư thả vào tay cô, giục cô mở ra xem.

Vu Thiện nhìn phong thư úa vàng, chữ viết ngoài bì thư cô nhận ra, đó là nét chữ của mẹ Ninh Chân, tại sao xuất hiện ở chỗ Âu Dương Lãnh?

Cô thong thả mở ra, một trang thư xuất hiện trong bàn tay cô, Vu Thiện mở ra xem, bên trong là chữ viết của mẹ!

Vu Thiện chậm rãi đọc, thư ghi ngày cô kết hôn năm đó, nội dung sơ lược là vì an toàn của cô, nhờ Âu Dương Lãnh giúp cô, cô xem hết thư, không thể tin nhìn Âu Dương Lãnh: “Anh quen mẹ em?”

“Ừ, mười năm trước đã quen.” Âu Dương Lãnh đáp.

“Vậy anh biết em từ lâu rồi?” Vu Thiện rất rung động, nói như vậy, mười năm trước anh biết rõ sự tồn tại của cô?

“Ừ, biết từ lâu!” Lúc ấy thật sự là vì hứa hẹn với Ninh Chân, nên vậy cô bên cạnh mình, nhưng về sau lại đắm chìm trong sự dịu dàng của Vu Thiện.

“Em không tin!” Nếu là như vậy, cô tính là gì? Bị lừa bịp trong tiếng vỗ tay?

“Thiện Nhi, xin lỗi!” Âu Dương Lãnh ôm Vu Thiện vào lòng an ủi, lúc trước không nói với cô chính là không muốn cô đau lòng, bây giờ quả nhiên đúng như vậy.

“Vậy tại sao anh không giải thích?” Một năm trước cô vì chuyện này mà muốn ám sát anh, tại sao anh không giải thích?

“Nếu như vậy để em có thể thoải mái, anh không giải thích.” Khi đó Vu Thiện đã điên cuồng hoàn toàn không cách nào giải thích.

“Nhưng mẹ đang lo lắng điều gì?” Đây là điều Vu Thiện không cách nào hiểu được, vì an toàn của cô mẹ mới thiết kế âm mưu với Âu Dương Lãnh, nhưng vì sao? Có ai gây bất lợi cho cô?

“Thiện Nhi, chuyện này giao cho anh, anh sẽ cho em đáp án.” Còn thiếu một bước nữa, một tuần lễ sau công bố đáp án.

“Được rồi tổng giám đốc, đã thu phục xong.” Lúc này Hắc Mộc lên tiếng, in một phần tài liệu ra, đi tới trước mặt Âu Dương Lãnh và Vu Thiện, nở nụ cười tự tin nhìn họ.

“Cái gì?” Vu Thiện khó hiểu, cô cất xong lá thư kia rồi theo Âu Dương Lãnh đứng đây.

“Lão đại, em cũng khá quá.” Hắc Tử chậm chậm nói, một USB xuất hiện trên tay anh ta, rõ ràng là download từ trong máy tính ra.

“Ừ rất tốt, bây giờ giao cho các cậu nhiệm vụ, trong một tuần phải hoàn thành.” Âu Dương Lãnh thỏa mãn gật đầu, ôm lấy Vu Thiện rồi đi, Vu Thiện không hiểu nhìn bọn họ, bây giờ bọn họ thực hiện bí mật gì?

“Dạ.” Hai anh em vô cùng tự tin trả lời, nhưng lại không để ý tới Vu Thiện, có cảm giác thần bí mới hay chứ sao.

“Nhưng các anh đang làm cái gì vậy?” Vu Thiện muốn biết, vội vàng hỏi.

“Đi thôi, chờ một tuần nữa em sẽ biết.” Âu Dương Lãnh cũng không muốn cho cô biết sớm như vậy, thế thì mất đi sự thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Mệt Cho Anh Làm Mà Không Thấy Ngại

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Đi thôi, chờ một tuần nữa em sẽ biết.” Âu Dương Lãnh cũng không muốn cho cô biết sớm như vậy, thế thì mất đi sự thần bí. Anh ôm cô đi tới thang máy, dọc đường đi nhân viên Vu thị ào ào xuất hiện, mỉm cười hành lễ với Vu Thiện, bọn họ đều mong chờ Vu Thiện có thể tiếp nhận Vu thị, vì bọn họ chịu đựng hai anh em Vu Long Vu Hồ đủ rồi. lequydonn

“Nhưng em muốn biết mà.” Vu Thiện gạt đầu với từng người một rồi bị kéo vào thang máy, tò mò hỏi, sao giờ không cho cô biết.

“Đi thôi, Thiện Nhi, sẽ nhanh công bố, không dễ chơi đâu.” Âu Dương Lãnh vẫn không chịu nói cho cô biết khiến Vu Thiện rất tức giận, nhưng nghĩ lại thì hết giận, nếu như mẹ có thể tin anh, vì sao mình lại không?

“Dạ, em tin anh.” Vu Thiện nở nụ cười sáng lạn, bàn tay nhỏ bé nắm chặt tay Âu Dương Lãnh, tràn đầy vẻ mình tin tưởng anh, bỏ qua chuyện mẹ mất thì Âu Dương Lãnh thật sự là một người đàn ông tốt, nếu đúng như trong thư mẹ viết, thì chuyện mẹ mất đáng ngờ quá.

“Thiện Nhi!” Cô thay đổi khiến Âu Dương Lãnh vừa mừng vừa lo, rốt cuộc cô cũng chịu tin! Tay anh nắm chặt tay cô, kích động muốn nhét Vu Thiện vào trong xương cốt mình.

“Đừng như vậy, đây đang là Vu thị!” Vu Thiện bị ôm chặt cứng, thiếu chút nữa không thể hô hấp, cái tên Âu Dương Lãnh kích động như vậy làm gì chứ!

“Thiện Nhi, đồng ý với anh, từ nay về sau sẽ không rời khỏi anh.” Nhân cơ hội này Âu Dương Lãnh yêu cầu Vu Thiện hứa hẹn, cho dù địa điểm không thích hợp.

“Được, em đồng ý với anh!” Vu Thiện trịnh trọng cam kết, trải qua nhiều chuyện như vậy, cô bắt đầu hiểu được người đàn ông này.

Bốn người trở về nhà Âu Dương, Vu Thiện cảm khái nhìn cổng chính, ngày đó sau khi rời đi đến giờ đã qua hai tháng rồi, không biết thím Lan thế nào!

“Cậu chủ, mợ chủ, các người đã về!” Thím Lan và mấy người giúp việc nhìn thấy bọn họ xuất hiện ở cổng chính, lập tức ra nghênh đón, trong mắt thím Lan có nước mắt, lâm lâm nói: “Cậu chủ, cậu không sao chứ, mợ chủ nữa?”

“Thím Lan, bọn cháu không sao.” Vu Thiện biết chuyện bị tấn công làm thím Lan lo lắng nên an ủi thím Lan.

“Thím Lan, đừng lo lắng rồi.” Âu Dương Lãnh rất ít khi nói lời tình cảm như vậy, bộ dạng không được tự nhiên chọc Vu Thiện cười ha ha.

“Được, Thiện Nhi dám cười anh?” Âu Dương Lãnh giả vờ tức giận, đáng tiếc nụ cười trên mặt bán đứng anh, ra vẻ muốn trừng phạt Vu Thiện, anh đuổi theo cô, Hắc Tử và Hắc Mộc phía sau cười rộ lên, hình ảnh vui vẻ hòa thuận khiến thím Lan rất vui mừng.

“Cậu chủ, ăn cơm trước đã.” Thím Lan lau nước mắt, bà rất cao hứng, nói rồi kéo Vu Thiện vào trong phòng, Âu Dương Lãnh đi theo phía sau, Hắc Mộc và Hắc Tử cũng theo anh đi vào.

Xa nhà Âu Dương hai tháng, chẳng có gì khác so với trước khi đi, trong đầu nhớ lại mọi thứ khi mình ở đây, cảm giác này thật sự rất nhớ nhưng, bắt kể là chuyện gì, cô đều đã trải qua.

Sau khi cơm nước xong thím Lan và Hắc Tử cùng Hắc Mộc rời đi, từng người đi nghỉ ngơi để lại không gian cho hai người, Âu Dương Lãnh dắt Vu Thiện trở về phòng anh, nhiệt tình ôm lấy cô, môi mím muốn hôn cô.

“Đợi... Đợi lát.” Vu Thiện ngăn cản, trong lòng hoài nghi đàn ông đều là động vật động dục, còn có tâm tư làm chuyện này!

“Vì sao không được?” Âu Dương Lãnh rất tủi thân, thời gian này cô lạnh nhạt với mình.

“Lãnh, anh không nên như vậy!” Hôm nay Âu Dương Lãnh thay đổi rất nhiều, lúc ở Vu thị đã thay đổi thành một người khác, còn bây giờ Âu Dương Lãnh càng thêm trẻ con.

“Thiện Nhi, vì đứa bé, cho anh.” Âu Dương Lãnh tiếp tục làm nũng, bộ dạng anh tuấn cao lớn nên buồn cười không thể tả, khiến Vu Thiện bật cười “Ha ha.”

“Lãnh, đáng yêu quá.” Vu Thiện thoải mái cười, nhìn người đàn ông làm nũng trước mắt, mệt cho anh làm mà không thấy ngại.

“Đồng ý rồi hả?” Âu Dương Lãnh nhìn cô, trong đôi mắt tràn đầy yêu thương cô.

“Dạ.” Vu Thiện gạt đầu, cô thích Âu Dương Lãnh thay đổi như vậy, hơn nữa hôm nay anh cho mình ngạc nhiên lớn như thế. Hai tay cô trèo lên vai anh, cả người tựa hẳn vào trong ngực Âu Dương Lãnh, ý tứ của cô cực kỳ rõ ràng.

“Thiện Nhi giỏi quá!” Âu Dương Lãnh lớn tiếng reo lên, ôm lấy Vu Thiện đi vào giường lớn, có lẽ trước kia anh làm sai rất nhiều, nhưng giờ phút này cảm ơn Vu Thiện tốt bụng.

“Sao con vô dụng như vậy? Thế mà để cô gái đề tiện kia nhận được sự ủng hộ của mấy thành viên hội đồng quản trị đó! Con có biết ảnh hưởng lớn thế nào đối với chúng ta không?” Đinh Hoa nằm trên giường bệnh, ‘chỉ tiếc rèn sắt không thành thép,’ hung ác mắng chửi con cả Vu Long.

Tâm huyết cả đời bà ta bị hấn ta phá hủy, sao bà ta đối mặt với người đàn ông sau lưng! Đường như lúc này Vu Long mới phát hiện mình bị Âu Dương Lãnh chiếm cơ trên, lúc đầu hấn ta muốn âm thầm khống chế những người kia, nhưng đều bị người của bang Lãnh Thiên sớm phát hiện, nên thất bại.

“Mẹ, mẹ không biết tình hình lúc đó, hoàn toàn không cho phép anh trai có phản ứng gì cả.” Vu Hồ bên cạnh xin tha cho Vu Long, chỉ cần đồ thừa cho tên Âu Dương Lãnh kia là được.

“Các người đó, ít nhiều mẹ cũng dạy dỗ các con, vì sao lại dấn như vậy chứ!” Đinh Hoa càng phẫn nộ, vốn muốn làm Vu Thành chết từ từ, thừa dịp khi Vu Thiện chưa biết gì, thân không biết quý không hay chiếm lấy Vu thị, bây giờ thì hay rồi!

“Vậy làm sao bây giờ?” Vu Hồ hơi mờ mịt, hấn ta nhớ tới điểm mấu chốt: “Không bằng chúng ta giết chết Vu Thiện.” Rồi làm động tác chém đầu.

“Nói như vậy là phạm pháp.” Vu Long do dự, mặc dù hấn ta hận Vu Thiện, nhưng đó là giết người! “Không thể, như vậy quá nguy hiểm.” Đinh Hoa không tán thành, hai đứa con trai của người đàn ông kia, nếu như ông ta biết các con sẽ nguy hiểm, thì sẽ giết mình!

“Vậy phải làm sao?” Hai anh em đều nôn nóng hỏi, đã qua hai ngày, trên tay một đồng xu cũng không có.

“Đe dọa nó, để nó buông tay.” Đe dọa không phải là tội lớn, cho dù bị bắt cũng chỉ vài năm, ông ta sẽ không để ý.

“Như vậy được không?” Vu Long nghi ngờ hỏi, nếu có thể đe dọa, những thành viên hội đồng quản trị kia tạm thời sẽ không phản công.

“Ai cũng đều có nhược điểm.” Đinh Hoa cười thoải mái, hai mắt lộ ra ánh sáng quỷ dị, bà ta có một kế hoạch.

“Chúng ta phải làm thế nào?” Trông thấy vẻ mặt quỷ quái của bà ta, đôi mắt hai anh em tỏa sáng, dường như đã nắm chắc phần thắng trong tay.

“Con như vậy...” Đinh Hòa nói bên tai bọn hấn mấy lời, Vu Long Vu Hồ nghe thấy gật đầu đồng ý, sau đó biến mất trước mặt Đinh Hoa.

“Ninh Chân, cho dù mày chết, mày cũng không đấu lại tao!” Đinh Hoa cười quỷ quái tàn ác, Ninh Chân vì bảo vệ Vu Thiện mà liên hợp với Âu Dương Lãnh, khi đó bà ta động tay động chân vào, khiến Vu Thiện hận Âu Dương Lãnh!

Nhưng mới một năm, Vu Thiện lại đã tha thứ cho Âu Dương Lãnh, điều này làm bà ta hận nghiêng răng nghiêng lợi, chẳng lẽ là mình hạ thuốc không đủ nặng?

Nhưng cho dù vậy thì thế nào? Chỉ cần Ninh Chân chết là không bị vạch trần, bà ta có bài khiến Vu Thiện chủ động rời đi! “Thiện Nhi! Cậu về rồi!” Thượng Quan Thanh mặc một thân hàng hiệu Chanel xuất hiện, bóng dáng xinh đẹp lập tức đi tới trước mặt Vu Thiện, mang theo nhiệt tình quen thuộc.

“Cô...” Vu Thiện băn khoăn nhìn Thượng Quan Thanh, nghi hoặc nhìn cô ta.

“Thiện Nhi, xin lỗi, lần trước hiểu lầm cậu.” Thương Quan Thanh nói xin lỗi, giống như một đứa bé làm sai cúi đầu trước Vu Thiện, “Khi đó mình ganh tỵ với cậu, mới hiểu lầm cậu, xin cậu tha thứ cho mình.”

“Thanh, không sao.” Vu Thiện thấy cô ta rơi nước mắt, thoáng chốc không biết làm sao, khi đó Thượng Quan Thanh hiểu nhầm Kinh Sở yêu mình? Bàn tay nhỏ bé vỗ nhẹ an ủi Thượng Quan Thanh.

“Thiện Nhi, cậu tha thứ cho mình sao?” Thượng Quan Thanh nâng đôi mắt khóc đỏ hoe lên hỏi.

“Vậy thì có gì đâu mà tha thứ, chỉ cần cậu đừng hiểu lầm là được rồi, mình và Kinh Sở không có gì.” Lần nữa chứng tỏ lập trường, Vu Thiện không muốn mất đi người bạn này.

“Ừ, Thiện Nhi, cậu tốt quá!” Thượng Quan Thanh nín khóc mỉm cười, tay nắm lấy tay Vu Thiện, vui mừng đi vào sofa ngồi xuống, “Sở đồng ý ở chung một chỗ với mình.”

“Thật ư? Các cậu quen biết như thế nào?” Vu Thiện rất kinh ngạc, làm việc cùng Thượng Quan Thanh lâu như vậy, chưa từng nghe nói về thế giới tình cảm của cô ấy, khi đó đột nhiên bị hiểu nhầm, cô hoàn toàn không biết phải làm sao.

“Anh ấy à, khi còn đi học bọn mình đã quen biết nhau, sau xảy ra một chuyện bọn mình xa nhau, về sau cậu xuất hiện mình mới phát hiện mình yêu Sở.” Hai mắt Thượng Quan Thanh sáng lên, trông sâu thẳm đôi mắt thoáng hiện vẻ u tối.

“Vậy tình yêu của bọn cậu phức tạp quá!” Vu Thiện đầy đồng cảm, cảm giác Kinh Sở là người âm u lạnh lẽo, thậm chí có phần cổ chấp, kiểu này không giống cô và Âu Dương Lãnh, bị anh ta bắt nạt thì không thể nào xoay mình.

“Thiện Nhi, mình hâm mộ cậu, anh Âu Dương đối xử tốt với cậu như vậy.” Thượng Quan Thanh dừng lại, sau đó nói tiếp: “Không giống Sở, đối xử hồ hững với mình.” Giọng điệu thâm oán hận, công thêm bộ dạng đáng yêu điểm đậm, cho dù ai trông thấy cũng muốn an ủi cô ta.

“Kính Sở là người dường như rất khó ở chung, nhưng anh ta là người tốt.” Từ khi anh giúp đỡ mình vô điều kiện, Vu Thiện tin Kính Sở là một người đặc biệt, đợi một chút, Thượng Quan Thanh quen Âu Dương Lãnh?

“Thanh, cậu biết Lãnh?” Vu Thiện khiếp sợ hỏi.

“À? Anh Âu Dương không nói cho cậu biết sao?” Thượng Quan Thanh kinh ngạc hỏi, “Anh Âu Dương thật là, chuyện này cũng không nói cho cậu, nhà mình và nhà anh Âu Dương quen biết từ lâu, khi còn bé cùng nhau lớn lên.”

“Cùng nhau lớn lên?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vu Thiện nặng nề, trái tim lạnh giá không nói nên lời, chuyện xảy ra lúc trước, thì ra chỉ có mình chẳng hay biết gì.

“Đúng vậy, cậu có chuyện anh Âu Dương đều nhờ mình tới khuyên cậu.” Thượng Quan Thanh làm như không phát hiện ra sự khác thường của cô, nói tiếp: “Cậu sinh bệnh và phát cuồng, anh Âu Dương lo không biết làm thế nào.”

“Vậy lần trước mình muốn đi, cậu thông báo cho Âu Dương Lãnh?” Có mấy lần mình muốn đi ra ngoài, bị thím Lan cùng người giúp việc ngăn lại, còn Âu Dương Lãnh xuất hiện đúng lúc, là cô ấy báo tin!

“Đúng vậy, vì mình không biết bọn cậu xảy ra chuyện gì, cho nên... Thiện Nhi, cậu trách mình không?” Thượng Quan Thanh ảo não xin lỗi, “Xin lỗi, Thiện Nhi, không phải mình cố ý.”

“Không có.... Không việc gì.” Trong lòng Vu Thiện rất phức tạp, nếu như không biết những chuyện này thì cô có thể làm bạn với Thượng Quan Thanh, nhưng bây giờ biết một số chuyện, đột nhiên có phần không biết đối diện với cô ta như thế nào.

“Nói cho cùng, Thiện Nhi vẫn tức giận, như vậy thì Sở càng không không thêm để ý đến mình.” Thượng Quan Thanh tủi thân lắm bả: “Đã mấy ngày Sở không đếm xỉa tới mình, Thiện Nhi, giúp mình một chút.” Giọng nói vừa dứt Thượng Quan Thanh ngẩng đầu, hai tay nắm chặt tay Vu Thiện, chân thành nói: “Thiện Nhi, Sở sẽ nghe lời cậu, xin cậu, giúp mình một tay.”

“Kính Sở không để ý đến cậu?” Vu Thiện cảm thấy rất khác thường, kinh ngạc hỏi cô ta, không phải cô ta nói cô ta ở một chỗ cùng Kính Sở, vì sao không để ý tới cô ta?

“Ừ, anh ấy nói mình lòng dạ hẹp hòi, ngay cả Thiện Nhi là bạn anh ấy mà cũng ghen.”

“Ặc, Thanh, tin mình đi, mình và Kính Sở chỉ là bạn bè.”

“Mình biết, cho nên mình mới đến đây, Thiện Nhi, cậu giúp mình đi, bảo Sở đừng không quan tâm tới mình.” Thượng Quan Thanh cầu xin, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ cầu khẩn.

“Được... Được rồi, nhưng mình không thể đảm bảo Kính Sở sẽ nghe lời mình.” Vu Thiện không muốn thấy cô ấy không vui, vì cô ấy là bạn mình.

“A, tốt quá, cảm ơn cậu, Thiện Nhi.” Thượng Quan Thanh vui sướng ôm lấy cô reo lên, bộ dạng vui vẻ lây sang cả Âu Dương Lãnh vừa tới.

“Gì mà vui vẻ thế?” Bóng dáng một người đàn ông có cảm giác bị áp lực chậm rãi đi xuống lầu, gương mặt tuấn tú không thể bỏ qua, Vu Thiện ngẩng đầu nhìn anh, cảm giác anh cách xa mình quá.

“Anh Âu Dương, sao bây giờ mới xuống, Thanh chờ lâu lắm rồi.” Thượng Quan Thanh như con bướm bay vào trong ngực Âu Dương Lãnh, làm nũng với anh, tầm mắt như có như không quét qua gương mặt buồn bã của Vu Thiện.

“Thanh vẫn như đứa trẻ, thích làm nũng.” Giọng điệu Âu Dương Lãnh cưng chiều, tay vuốt ve trên đầu cô ta, như anh trai lớn.

Vu Thiện không nói gì, lạnh mắt nhìn, cô biết mình không nên chìm trong chuyện trước kia, nhưng sự thật đã bị lừa dối, vạch trần tàn khốc như vậy.

“Thiện Nhi làm sao vậy?” Âu Dương Lãnh phát hiện sắc mặt Vu Thiện thay đổi, không khỏi vội hỏi thăm Vu Thiện, lại bị Thượng Quan Thanh ôm chặt eo, không cách nào thoát ra, “Thanh, làm sao vậy?”

“Hu hu, Kính Sở không để ý đến Thanh.” Thượng Quan Thanh khóc thành tiếng, Âu Dương Lãnh và Vu Thiện chấn động, trong lòng Vu Thiện rối bời, nhìn Âu Dương Lãnh và Thượng Quan Thanh.

“Thanh, em hẳn là nên đi tìm Kính Sở hỏi cho rõ.” Không cách nào Thượng Quan Thanh chịu thả tay, Âu Dương Lãnh đành mềm giọng khuyên nhủ cô ta, “Chuyện tình cảm tốt nhất em thể hiện rõ cho Kính Sở thấy.”

“Hu hu, em không biết làm sao bây giờ.” Cuối cùng Thượng Quan Thanh buông Âu Dương Lãnh ra, bàn tay nhỏ bé lau nước mắt, đôi mắt khóc đỏ au: “Thật vậy ư? Sở sẽ nghe em?”

“Sẽ, không phải cậu ta thích em sao?” Giọng Âu Dương Lãnh bắt đầu dẽ, chuyện cô ta và Kính Sở, trước kia đã từng nghe nói, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà không ở cùng một chỗ.

“Dạ, cảm ơn anh Âu Dương.” Cuối cùng Thượng Quan Thanh nín khóc mỉm cười, con mắt lóe sáng: “Em biết phải làm gì rồi, để Thiện Nhi và Sở gặp nhau, nhất định sẽ giống như trước đây.”

“Cái gì? Thiện Nhi gặp Kinh Sở?” Âu Dương Lãnh nghe thấy câu này, toàn thân thoáng chốc rét lạnh, mắt sáng chăm chú nhìn Vu Thiện, cô muốn đi gặp Kinh Sở?

“Đúng vậy, vừa rồi Thiện Nhi đã đồng ý với em.” Thượng Quan Thanh làm như không biết bầu không khí này đã thay đổi, vô tâm nói.

“Thiện Nhi, em đồng ý rồi?” Âu Dương Lãnh không khống chế được sự lạnh lùng của mình, cô có anh còn chưa đủ sao?|

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 110: Xảy Ra Tai Nạn Xe

“Ừm, em đồng ý rồi.” Vu Thiện tránh ánh mắt anh, ngực chua xót, anh dựa vào gì mà có giọng điệu chất vấn? Không phải vừa rồi anh và Thượng Quan Thanh nói chuyện rất vui vẻ sao?

“Mặc kệ mấy người.” Âu Dương Lãnh nói xong xoay người đi ra ngoài, không để ý hai người đứng đó, anh tức giận, đã lâu như vậy Thiện Nhi vẫn không chịu ở bên cạnh mình sao?

“Sao vậy? Anh Âu Dương!” Lúc này Thượng Quan Thanh mới phát hiện Âu Dương Lãnh không bình thường, muốn gọi anh nhưng lại trông thấy anh đi ra ngoài.

“Để cho anh ta đi, không phải chúng ta đi gặp Kinh Sở sao?” Vu Thiện ngăn cản, mình còn chưa chất vấn anh, ngược lại anh tức giận với mình.

“Thiện Nhi, xin lỗi, dường như mình làm anh Âu Dương giận.” Về mặt buồn bã, trong ánh mắt tự trách khiến Vu Thiện không đành lòng trách cô ta.

“Không sao, chúng ta đi thôi.” Vu Thiện rời đi trước, đầu óc hỗn loạn, bây giờ cô cũng không biết tại sao mình phải như vậy.

“À.” Thượng Quan Thanh ngoan ngoãn đi theo, trong đôi mắt thoáng hiện vẻ khác thường, Vu Thiện đi trước nên hoàn toàn không nhìn thấy.

Hai người ngồi lên xe rồi đi, xe chạy về phía tập đoàn Sở thị, phong cảnh dọc theo đường đi hai người đều không có tâm tư thưởng thức, cho đến khi lái xe thông báo đã đến cao ốc Sở thị.

Hai người xuống xe, một trước một sau đi vào quầy lễ tân, cô nhân viên tiếp thấy trông thấy Vu Thiện và Thượng Quan Thanh, kinh ngạc đứng dậy, nhanh chóng đi tới trước mặt bọn cô: “Cô Thượng Quan, cô Vu, xin hỏi tìm tổng giám đốc ạ?” Quá kỳ quái, hai người phụ nữ này cùng xuất hiện thật sự quá kỳ cục.

Thượng Quan Thanh nhìn cô tiếp tân, cười thoải mái: “Ừ, bọn tôi tìm Sở, bây giờ anh ấy có rảnh không?”

Vu Thiện đứng phía sau không nói gì, cô không bỏ qua ánh mắt cô tiếp tân nhìn cô, cô biết cô này, lúc cô vẫn còn làm ở đây.

“Bây giờ tổng giám đốc rảnh, nhưng...” Cô tiếp tân có chút do dự, nhìn Vu Thiện, nhìn Thượng Quan Thanh, sắc mặt rất mất tự nhiên.

“Anh ấy ở đây vậy thì tốt rồi, chúng ta đi tìm Sở thôi.” Thượng Quan Thanh không để ý đến sắc mặt kỳ cục của cô tiếp tân, kéo Vu Thiện đi tới thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc, Vu Thiện bị động đi theo, vừa đi vừa quay đầu nhìn cô tiếp tân, có phải cô ấy có lời muốn nói?

Cô nhân viên tiếp tân nhìn bọn cô rồi đi, lời nói nghẹn ở cổ, không biết có nên nói hay không, nhưng hai cô cũng đã đi xa tầm mắt cô ta rồi, cô ta thà thối dãi trong lòng, hi vọng tổng giám đốc không trách mình!

Hai người đi vào thang máy, nhìn cửa thang máy đóng, Thượng Quan Thanh rất hào hứng, nhìn con số nhảy vọt, nói: “Thiện Nhi, chúng ta cho Sở kinh hi, làm anh ấy giật mình.” Nói xong, cười khanh khách.

“Được sao?” Vu Thiện không đồng ý, nếu như Kinh Sở còn đang làm việc thì sao? Mặc dù Kinh Sở từng giúp cô, nhưng cô không biết tính tình Kinh Sở, không muốn quấy rầy anh ta.

“Đừng sợ, anh ấy rất nghe lời cậu, sẽ không tức giận.” Thượng Quan Thanh dỗ dành cô, Vu Thiện còn chưa kịp nói gì thang máy đã đến tầng của phòng tổng giám đốc.

Nam nữ nhân viên nhìn thấy hai người phụ nữ xuất hiện, vẻ mặt kinh ngạc như cô nhân viên tiếp tân, Vu Thiện càng thêm nghi ngờ, vẻ mặt bọn họ nói cho cô biết, sắp có chuyện xảy ra: “Thanh, hay là chúng ta chờ đi.”

“Không cần, Sở thấy cậu sẽ rất vui vẻ.” Thượng Quan Thanh không quan tâm, trực tiếp kéo Vu Thiện đi, hai mắt hưng phấn, nhân viên nhìn thấy bọn cô đi tới phòng tổng giám đốc nhưng không ai ngăn cản. Lê quý đồn

“Sở, bọn em tới rồi.” Thượng Quan Thanh không hề báo trước, dùng sức đẩy cửa ra, giọng nói rất lớn biểu hiện tâm tình cô ta rất tốt, Vu Thiệu bị lôi kéo bắt đầu đi theo vào.

“Cút!” Trong văn phòng truyền ra tiếng gầm khiến lỗ tai người ta nhức nhối, Thượng Quan Thanh càng kinh ngạc trợn trừng mắt, hai mắt nhìn chăm chăm hai người ngồi trên ghế làm việc, một người phụ nữ trần truồng nằm trong ngực Kinh Sở, đưa lưng về phía bọn cô. Còn về mặt Kinh Sở dường như rất hưởng thụ nhìn về phía bọn cô, vì Vu Thiệu đứng sau lưng Thượng Quan Thanh, Kinh Sở không biết người kia là Vu Thiệu.

Người phụ nữ bị Kinh Sở hét hoàn hồn, dùng động tác vốn đang khiêu khích Kinh Sở lại, quay đầu nhìn Thượng Quan Thanh xuất hiện ở cửa, hai gò má đỏ ửng, cong miệng như thắng lợi.

“A, Sở, cô ta là ai?” Giọng nữ mềm mại vang lên, Kinh Sở không đếm xỉa nói: “Người không liên quan.”

“Thanh, sao vậy?” Cảm nhận thân hình Thượng Quan Thanh cứng ngắc, Vu Thiệu nghi ngờ, nhất là khi cô nghe tiếng Kinh Sở và phụ nữ, lập tức đi ra, nhìn thấy quần áo hai người không chỉnh tề, về mặt kinh ngạc và lúng túng, anh ta đang chơi đùa phụ nữ trong phòng làm việc!

Thượng Quan Thanh đã không thể nào trả lời, sắc mặt cô ta xanh hồng đan xen, hai mắt hung hăng trừng mắt nhìn Kinh Sở, lòng đau tột đỉnh, tại sao phải đối xử với mình như vậy?

“Thiệu Nhi?” Kinh Sở nhìn rõ người phụ nữ sau lưng Thượng Quan Thanh, gấp gáp đứng dậy, hất người phụ nữ trên người ra, nhưng quần anh ta bị người phụ nữ cỡi xuống, không cách nào đi tới bên cạnh Vu Thiệu, vội vàng kéo quần lên mặc, nóng lòng giải thích với Vu Thiệu: “Thiệu Nhi, không phải như thế.”

“Hu hu! Tôi hận anh!” Khi Kinh Sở muốn tiến lên, Thượng Quan Thanh lùi ra sau rung rung chạy khỏi phòng tổng giám đốc, ngay cả đụng vào Vu Thiệu đang ngủ ngơ cũng không biết, chẳng mấy chốc biến mất trước mặt Vu Thiệu và Kinh Sở.

Vu Thiệu bị đụng lùi lại một bước, hai mắt khiếp sợ và không thể tin, không phải anh ta luôn giữ mình trong sạch sao? Chẳng lẽ đàn ông đều thích nếm thức ăn tươi mới?

“Thiệu Nhi, tôi...” Đối mặt với ánh mắt không tin tưởng của Vu Thiệu, lần đầu tiên Kinh Sở không biết phải làm thế nào, chết tiệt, anh ta vốn muốn làm nhục người phụ nữ đưa tới cửa này, vừa mới bắt đầu mà Thiệu Nhi đã xuất hiện, là trùng hợp sao?

“Sở, cô ta là ai?” Người phụ nữ mặc quần áo, uốn éo thân hình nhỏ nhắn tới gần Kinh Sở, bàn tay nhỏ bé như không xương quần lên eo Kinh Sở, bày ra thân hình yếu đuối không xương trước mặt Vu Thiệu.

“Tại sao anh phải làm tổn thương Thanh?” Rất lâu sau, Vu Thiệu nhìn anh ta, mới gian nan hỏi ra miệng, trước kia Âu Dương Lãnh từng nhục nhã cô như vậy, bây giờ Kinh Sở cũng thế, chẳng lẽ thói hư tật xấu của đàn ông đều giống nhau?

“Cút!” Kinh Sở gỡ tay người phụ nữ ra, đẩy thân thể người phụ nữ dính sát mình, nóng vội giải thích: “Thiệu Nhi, tôi... Chuyện không phải như vậy.”

“Sở, không phải vừa rồi chúng ta rất vui vẻ sao? Chúng ta tiếp tục đi.” Người phụ nữ không cam lòng mò lên eo Kinh Sở lần nữa, giống như muốn kéo Kinh Sở về bên người cô ta, vội vàng muốn xoa lỏng ngực Kinh Sở.

“Đủ rồi, cút cho tôi.” Kinh Sở nổi giận, đẩy người phụ nữ ra, dứt khoát đẩy người phụ nữ ra khỏi văn phòng, đóng cửa lại không cho cô ta đi vào, còn cô ta không ngờ Kinh Sở lại vô tình như vậy, đứng ngoài cửa lớn tiếng kêu, rất nhanh bị nhân viên kéo ra ngoài.

Vu Thiệu vẫn nhìn anh ta, mặc dù không có cảm tình với người phụ nữ kia, nhưng Kinh Sở có ý gì? Sử dụng xong thì ném đi? Anh ta xem phụ nữ là gì?

“Thiệu Nhi, ai dẫn em tới?” Kinh Sở lấy tay bới tóc mình, trên khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ phẫn nộ, đúng vậy, anh ta cảm giác đây là một âm mưu, mục đích là gì, tạm thời còn chưa biết.

“Dám làm không dám nhận sao?” Vu Thiệu cười lạnh, cho rằng Kinh Sở khác người, chẳng lẽ mình hoa mắt?

“Thiệu Nhi, tin tôi, có người muốn hãm hại tôi.” Kinh Sở giải thích, tự anh ta cũng cảm thấy lời giải thích không có tác dụng, Vu Thiệu có tin không?

“Là sao? Vậy vì sao không từ chối người phụ nữ đó?” Vu Thiệu sắc bén hỏi, nhưng ngấm lại, phụ nữ xinh đẹp ai không thích?

“Thiệu Nhi, em tìm tôi có việc.” Lần đầu tiên Kinh Sở muốn trốn tránh, hiện tại anh ta hoàn toàn không biết phải giải thích thế nào.

“Không sao, em không biết anh đang bận.” Vu Thiệu không muốn nói ra là Thượng Quan Thanh muốn cô tới, như vậy sẽ chỉ khiến Thượng Quan Thanh khổ sở, hơn nữa cô đã được chứng kiến Kinh Sở vô tình, chắc đàn ông đều giống nhau, cô không chút do dự xoay người rời đi, trong lòng tự trách mình không biết nhìn người.

“Thiệu Nhi!” Kinh Sở thấy cô rời đi, trong lòng mát mẻ không nói nên lời, chẳng lẽ anh ta rất để ý Vu Thiệu? Nhưng cô là người phụ nữ của Âu Dương Lãnh mà!

“Thanh đi đâu chứ?” Vu Thiệu vội vàng đi tìm Thượng Quan Thanh, thầm trách mình không nên để một mình Thượng Quan Thanh chạy ra ngoài, ngộ nhờ gặp phải nguy hiểm thì làm sao bây giờ?

Chu Minh đi công tác trở về, nhìn thấy Vu Thiện xuất hiện ở tòa nhà Sở thị, trong lòng cảm thấy kỳ quái, một mình Vu Thiện ra ngoài, Âu Dương Lãnh yên tâm sao? Anh ta đi theo Vu Thiện, nhìn thấy cô tìm kiếm gì đó khắp nơi, anh ta không khỏi càng tò mò.

“Thanh!” Cô đi vào ven đường, lớn tiếng gọi Thượng Quan Thanh, nhưng trên đường ngoại trừ người đi đường và xe chạy qua, làm gì có bóng dáng Thượng Quan Thanh, Vu Thiện càng nóng ruột, cô lo Thượng Quan Thanh gặp chuyện gì ngoài ý muốn.

“Thượng Quan Thanh? Cô ta xuất hiện cùng Vu Thiện?” Chu Minh âm thầm nhìn, tổng giám đốc đâu? Vì sao anh ấy không ra? Sau đó anh ta nhìn thấy một chiếc xe chạy dọc ven đường, nhanh chóng chạy về phía Vu Thiện, tốc độ quả thực muốn mạng người. “Chú ý!” Chu Minh chỉ kịp rống to, trở mắt nhìn xe lao nhanh về phía Vu Thiện, Vu Thiện tự mình tìm kiếm Thượng Quan Thanh hoàn toàn không biết nguy hiểm đang tới gần, mãi đến khi biết thì đã muộn.

Ánh đèn chói mắt đánh úp lại, Vu Thiện nhắm mắt, trong lòng hoảng sợ, mẹ, Vu Thiện sắp tới. Ngay lúc nguy hiểm Chu Minh cố gắng kéo Vu Thiện vào lề đường, hai người chạt vật lăn mấy vòng trên mặt đất, sau đó nằm trên đất không động dậy.

“Shit!” Tài xế lái xe đụng người chứng kiến thất bại, ngay lập tức lái xe rời đi, khuôn mặt mở vệt hung dữ trừng mắt nhìn hai người nhếch nhác nằm trên đất ven đường, oán hận chạy đi.

Người qua đường nhìn cảnh xảy ra này vội gọi điện gọi xe cấp cứu, xe cấp cứu nhanh chóng tới nơi, cùng nâng hai người lên xe tới bệnh viện, Kinh Sở thì không hề biết xảy ra chuyện.

Khoảnh khắc nhận được điện thoại, Kinh Sở vô cùng khiếp sợ, vội vàng chạy xe tới bệnh viện, trong lòng cực hận chính mình, nếu như lúc ấy anh ta chạy ra ngoài đuổi theo Vu Thiện, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện như vậy, may là có Chu Minh ở đó.

Kinh Sở đi vào bệnh viện hỏi thăm phòng bệnh cụ thể hai người nằm ở đâu, anh ta đi vào, nhìn Chu Minh và Vu Thiện mỗi người một giường, nằm im bất động, nhìn trên mặt và cánh tay cùng chân của Vu Thiện bị trầy da, càng thêm hận mình.

Anh ta thương yêu nhìn Vu Thiện, dấu vết trầy da trên mặt, tất cả đều sưng vù, xem ra phải một thời gian ngắn mới hết được. Chu Minh tỉnh lại trước, trông thấy Kinh Sở vội vàng muốn nâng người dậy, bị Kinh Sở cản lại.

“Đừng, vết thương của cậu không nhẹ.”

“Cảm ơn tổng giám đốc.” Chu Minh cũng không gắng gượng, vì cứu Vu Thiện, xương cẳng chân anh ta đã gãy, toàn thân đau đớn khiến sắc mặt khó coi. “Tổng giám đốc, chuyện này do người nào đó tạo ra, nhất định phải điều tra rõ ràng.” Cho dù Vu Thiện là quân cờ, cũng không thể để mặc những người khác tổn thương cô.

“Nhìn thấy tài xế gây chuyện?” Kinh Sở hỏi, Vu Thiện vừa ra khỏi cửa lập tức gặp tai nạn xe, chuyện này và chuyện hôm nay xảy ra có quan hệ gì?

“Không, nhưng có thể xác định, tài xế rất trẻ, không hơn ba mươi tuổi.” Chu Minh nhớ lại, chỉ là ánh đèn quá sáng, không thấy rõ về mặt người lái xe.

“Ừ, chuyện này tôi sẽ điều tra, cậu nghỉ ngơi cho khỏe.” Kinh Sở nói xong rời đi, anh ta đã báo cho Âu Dương Lãnh biết, không muốn Âu Dương Lãnh vào thấy mình cùng Vu Thiện ở chung một chỗ, khiến Vu Thiện khó xử.

Chu Minh nhìn bóng lưng cô đơn của tổng giám đốc, trong lòng thầm than, rõ ràng tổng giám đốc động lòng với Vu Thiện, vì sao không chịu thừa nhận? Chẳng lẽ anh không muốn tranh giành trái tim Vu Thiện?

Âu Dương Lãnh nhanh chóng đi vào, khi anh nhận được điện thoại của Kinh Sở nói Vu Thiện xảy ra tai nạn xe, cả người như rớt vào hầm băng, cả trái tim run rẩy, hô hấp khó khăn, hận không thể bay qua nhìn Vu Thiện, hối hận khiến khuôn mặt tuấn tú của anh vận vẹo, hận mình tức giận, hờ hững với cô!

Nhìn gương mặt Vu Thiện tái nhợt nằm trên giường bệnh, Âu Dương Lãnh đâu đâu cũng thấy đau lòng, vô cùng dịu dàng ôm Vu Thiện vào trong ngực, cảm nhận cô hít thở, may là cô không việc gì.

Chu Minh nhìn anh từ nãy giờ, anh ta nhìn thấy thâm tình chân thành trên gương mặt Âu Dương Lãnh, thoáng kinh ngạc, anh ta yêu Vu Thiện, nhưng không phải trước kia luôn hờ hững sao?

“Xảy ra tai nạn như thế nào?” Âu Dương Lãnh hỏi thăm Chu Minh, nhìn thấy toàn thân Chu Minh đều là vết thương, mảy đẹp chau lại, xuất phát từ nguyên nhân nào mà anh ta cứu Vu Thiện?

“Tôi cũng không rõ lắm, nhìn thấy xe lao đến bên cô ấy, không nghĩ nhiều liền đưa tay ra.” Chu Minh trả lời, tình huống lúc ấy nguy cấp, anh ta không nghĩ nhiều như vậy.

“Thấy là ai?” Âu Dương Lãnh dịu dàng ôm chặt Vu Thiện, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng nhìn Chu Minh, người này có ý, nếu như không có Chu Minh, chỉ sợ Thiện Nhi lạnh ít dữ nhiều.

“Không, tên tài xế đó đeo kính, không thấy rõ.”

“Cảm ơn cậu.” Âu Dương Lãnh chân thành cảm ơn, Chu Minh không giống Kinh Sở, đáng giá để kết làm bạn bè.

“Tôi chỉ tiện tay thôi.”

“Thiện Nhi? Cậu không sao chứ?” Bóng dáng Thượng Quan Thanh chạy ào vào, nhìn thấy Âu Dương Lãnh và Chu Minh ở đó, cô ta lập tức hạ giọng, đôi mắt sưng vù như đã khóc, Âu Dương Lãnh nghi ngờ, không phải hôm nay các cô đến tìm Kinh Sở sao?

“Anh Âu Dương, Thiện Nhi làm sao vậy?” Thượng Quan Thanh lo lắng hỏi, nhìn tình trạng thê thảm của Vu Thiện trong ngực Âu Dương Lãnh, không nhìn được nghẹn ngào: “Đều là em không tốt, tự mình đau lòng rồi đi, không để ý tới Thiện Nhi, có lỗi với anh Âu Dương.”

“Không sao, đừng tự trách.” Âu Dương Lãnh an ủi lại cô ta, có chút không hiểu vì sao cô ta khóc?

“Hôm nay đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có... Không có.” Thượng Quan Thanh úp mở trả lời, hai mắt chớp chớp không dám nhìn Âu Dương Lãnh.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Chuyện của Vu Thiện, Âu Dương Lãnh không dám qua loa, đôi mắt lạnh lùng trừng Thượng Quan Thanh.

Thượng Quan Thanh chưa bao giờ bị Âu Dương Lãnh vô tình trừng mắt như vậy, lập tức tủi thân kể lại chuyện xảy ra từ đầu đến cuối, cô ta không ngờ rằng Vu Thiện lại xảy ra tai nạn xe.

Chu Minh nghe xong nghi ngờ, hôm nay tổng giám đốc cùng phụ nữ làm bậy ở văn phòng? Sao có thể?

Âu Dương Lãnh càng nghe càng nổi giận, Kinh Sở bỏ mặc Thiện Nhi một thân một mình đi ra ngoài tìm Thượng Quan Thanh? Thượng Quan Thanh cẩn thận liếc nhìn sắc mặt Âu Dương Lãnh, tuy cùng anh lớn lên, nhưng về sau thì không ở gần nhau, chỉ là lúc nhỏ lớn lên cùng nhau.

“Cái này chính là do tổng giám đốc các người!” Âu Dương Lãnh nghiến răng, giọng điệu lạnh lùng, Chu Minh thầm kêu không xong rồi, lúc trước cũng vì tập đoàn Âu Dương và Sở thị không hòa thuận mà khiến cho hai tập đoàn đều anh sống tới chết, còn bây giờ thế lực hắc ám của Âu Dương Lãnh lộ ra rồi, càng thêm nguy hiểm!

“Chuyện này xảy ra không phải lỗi của tổng giám đốc, nhất định có một người sai khiến, xin cho tôi thời gian, tôi sẽ cho tổng giám đốc Âu Dương một công đạo.” Hiện tại trấn án cảm xúc của Âu Dương Lãnh quan trọng hơn, đôi mắt anh ta vô tình hay cố ý đảo qua trên người Thượng Quan Thanh lạnh lẽo đau lòng bên cạnh.

“Tốt nhất là như vậy, đừng trách tôi không nói cho tổng giám đốc cậu biết, đối với người tổn thương Thiện Nhi, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua!” Con mắt Âu Dương Lãnh hung hăng trừng Chu Minh, lời nói nặng nề khiến người ta hoảng sợ.

“Vâng, xin anh yên tâm” Chu Minh gật đầu, mặc dù muốn lợi dụng Vu Thiện đã kích Âu Dương Lãnh, nhưng bây giờ không biết tổng giám đốc nghĩ gì, vẫn nên bảo vệ Vu Thiện trước rồi nói sau.

“Thanh, em về trước đi, đừng chạy lung tung, biết chưa?” Âu Dương Lãnh nghiêm nghị nói, sâu trong mắt hiện lên vẻ khác thường, nhìn Thượng Quan Thanh.

“Em biết rồi, vậy em về trước, Thiện Nhi tỉnh lại thì nói em biết.” Thượng Quan Thanh gật đầu đồng ý đi về, không đành lòng nhìn Vu Thiện trong ngực Âu Dương Lãnh, dưới con mắt Âu Dương Lãnh, ngoan ngoãn rồi đi.

“Ừm!” Người trong ngực có dấu hiệu tỉnh lại, Âu Dương Lãnh không kể Chu Minh ở đây, cẩn thận đặt Vu Thiện nằm xuống: “Thiện Nhi, có khỏe chút nào không?”

“Ừm, sao đau đầu quá?” Vu Thiện cảm thấy rất không khỏe, giống như có ngàn vạn con kiến gặm cổ cô, còn có cảm giác đau đớn, hơn nữa cơ thể cô như bị xe cán qua, vô cùng đau nhức.

“Ngao, không đau, anh xoa cho em” Anh nói xong duỗi tay ra, ấn xung quanh cổ tay cô, thử làm cô thoải mái.

“Dạ, rất thoải mái.” Vu Thiện nói như mèo kêu, hưởng thụ cảm giác đầu ngón tay Âu Dương Lãnh chạm vào, dần dần bớt đau đầu, thông thả mở mắt ra, lọt vào tầm mắt là cảnh nền màu trắng, cô nghi hoặc: “Đây là đâu?”

“Thiện Nhi, còn chỗ nào không thoải mái?” Âu Dương Lãnh tiếp tục mát xa, thương cô giờ này chịu đau, hận mình không thể thay thế cô, “Đây là bệnh viện, em bị thương.”

“Bệnh viện? Em đang ở bệnh viện?” Khó trách trang trí màu trắng, trong đầu quanh quẩn sao mình lại xuất hiện ở bệnh viện, một chiếc xe lao nhanh tới, như vậy là ai cứu mình?

“Đúng vậy, may là không sao.” Âu Dương Lãnh cẩn thận mát xa, thu hết vẻ mặt hoang mang của cô vào trong mắt: “Em quên?”

“Thanh đâu? Cô ấy thế nào?” Vu Thiện nhớ ra, cô muốn đi ra ngoài tìm Thượng Quan Thanh, cô gấp gấp muốn đi nhưng bị Âu Dương Lãnh ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 111: Lòng Ngực Rộng Lớn

“Cô ấy không sao, vừa đi qua thăm em.”

“Cô ấy thật sự không sao chứ?” Cô ấy khóc rồi đi, sao có thể không việc gì?

“Ừ, hiện giờ xảy ra chuyện chính là em” Âu Dương Lãnh giả vờ tức giận nói, “Chỉ đi ra ngoài thôi, sao có thể bị đụng xe? Nhìn thấy là ai không?”

“Xin lỗi, Lãnh, em không biết là ai muốn mạng của em” Khi đó cô vốn hoàn toàn không chú ý, hơn nữa xe lao tới rất nhanh, cô hoàn toàn không kịp phản ứng. “Là ai cứu em?” Vu Thiện cảm kích người ra tay cứu cô.

“Cô Vu, cô không việc gì là tốt rồi.” Chu Minh ở bên cạnh trả lời, chỉ cần Vu Thiện không sao, cơn giận của Âu Dương Lãnh ít nhiều gì cũng dần dần biến mất một ít.

“Là anh?” Vu Thiện kinh ngạc nhìn Chu Minh đang nằm trên chiếc giường khác, trông thấy toàn thân anh toàn vết thương, hiểu ra là anh ta cứu mình! “Cảm ơn anh.” Ngược lại mình chỉ trầy da thôi.

“Không cần cảm ơn, tiện tay thôi.” Chu Minh gạt đầu, sau đó xoay người không nhìn bên này nữa.

“Thiện Nhi, đã tỉnh, về nhà nhé.”

Vì Vu Thiện chỉ bị trầy da, bệnh viện cũng không có phòng bệnh cho cô mà là dùng chung một phòng với Chu Minh, đợi cô tỉnh là có thể ra viện, còn Chu Minh thì vẫn cần nằm viện.

“À, dạ.” Vu Thiện gạt đầu, bệnh viện khiến cô cảm giác hít thở không thông, còn chuyện của mẹ nữa, nên cô gần như lập tức rời khỏi giường bệnh. “Cảm ơn anh, Chu Minh.” Vu Thiện nói cảm ơn lần nữa, vẫn biết Chu Minh không vui khi tiếp xúc với mình, nhưng qua lần này xem ra Chu Minh là người tốt.

“Không cần cảm ơn, tạm biệt cô Vu.” Chu Minh mỉm cười gạt đầu, nhìn Âu Dương Lãnh tỏ rõ ý chiếm giữ ôm ngang eo Vu Thiện rời khỏi phòng bệnh.

“Ặc, đừng như vậy, em có thể tự đi.” Gò má Vu Thiện đỏ ửng, khẽ giả vờ, đây là bệnh viện lại còn đang trước mặt Chu Minh, Vu Thiện xấu hổ.

“Đừng nhúc nhích, trên người em có vết thương.” Sao Âu Dương Lãnh để ý tới những thứ này, anh đau lòng vết thương trên người Vu Thiện, hơn nữa anh ôm bà xã mình thì có gì không đúng.

“Nhưng ở đây người ta nhìn!” Vu Thiện không chống được anh, chỉ đành co người lại vùi vào lồng ngực rộng lớn của Âu Dương Lãnh, hưởng thụ sự ấm áp của anh, trốn tránh những ánh mắt kia.

“Ai dám nhìn?” Âu Dương Lãnh lạnh mắt quét qua, trong hành lang bệnh viện thoáng chốc im ắng, người nào người nấy nhìn đồ trên tay mình, không dám nhìn bọn họ, Hắc Tử bên cạnh vụng trộm vui sướng.

“Nhưng...” Vu Thiện vẫn cảm thấy xấu hổ, lần đầu tiên bị Âu Dương Lãnh ôm ở bên ngoài, thật sự không quen.

“Không nhưng nhị gì cả.” Âu Dương Lãnh ôm cô đi tới bãi đậu xe, dọc theo đường đi thu hút rất đông ánh mắt của người đi đường, nhìn thấy bọn họ thân mật khăng khít thì biết bọn họ là vợ chồng, còn vợ chồng ân ái thì rất bình thường.

Ngồi trên xe Vu Thiện mới dám lộ mặt, nhìn thấy vẻ mặt cười nhạo của Hắc Tử, gò má đỏ ửng, xấu hổ tránh đi cũng bị cười nhạo.

“Lái xe!” Âu Dương Lãnh hét to, Hắc Tử cả kinh giật mình, lão đại tức giận! Vội vàng nổ máy chạy về phía nhà Âu Dương.

Âu Dương Lãnh ôm Vu Thiện để cô ngồi đùi anh, tránh xe lắc lư khiến vết thương cô càng thêm đau đớn, Vu Thiện yên tâm ngồi trước mặt Âu Dương Lãnh, hưởng thụ sự chăm sóc tỉ mỉ của anh.

Trở về nhà Âu Dương, thím Lan đứng chờ ở cửa, nghe Vu Thiện xảy ra tai nạn xe tất cả đều lo lắng, nhìn thấy hai người đi về, vẻ mặt vô cùng mừng rỡ: “Mợ chủ, cô không sao chứ?”

“Thím Lan, cháu không sao.” Trong nhà vẫn thoải mái hơn, Vu Thiện đi tới trước mặt thím Lan, phát hiện người mình không còn đau, giờ phút nhìn thấy thím Lan, cảm thấy rất thân thiết.

“Không việc gì là tốt rồi, tôi chuẩn bị ít lá bưởi và mỳ trường thọ, mợ chủ đi tắm trước đi, tẩy rửa hết xui xẻo!” Thím Lan định kéo Vu Thiện đi, Vu Thiện buồn cười cản lại: “Không sao, thím Lan, chỉ là ngoài ý muốn.”

“Như thế nào là không việc gì!” Thím Lan không đồng ý: “Cũng đã nhập viện rồi, ngoan nào, đi tắm đi.” Thím Lan dỗ cô.

Âu Dương Lãnh thấy cười to: “Thiện Nhi, em mà không đi thím Lan sẽ đau lòng, trước kia mỗi lần anh bị thương hoặc là gặp chuyện không may thím Lan đều như vậy, nếu như không làm theo thím Lan sẽ ồn ào không dứt.”

“A, em đi đây.” Quả nhiên trông thấy vẻ mặt thím Lan căng thẳng, có dấu hiệu sắp tức giận, ở chung với thím Lan lâu như vậy, thím Lan giận sao cô có thể không nhìn ra.

“Vậy mới ngoan.” Thím Lan mỉm cười nhìn Vu Thiện rời đi. “Được rồi, cậu chủ lại cười thím Lan, thiết thời cho thím Lan chăm sóc cậu chủ như vậy!”

“Xin lỗi, thím Lan, bà xem không phải Thiện Nhi nghe lời sao?” Âu Dương Lãnh không nghĩ thím Lan phản pháo với mình, đành nói chuyện của Vu Thiện cho qua.

“Hừ, bây giờ bỏ qua cho cậu, tôi đi xem mợ chủ có biết dùng lá bưởi không!” Rồi bà vội vàng bỏ đi, Âu Dương Lãnh mỉm cười nhìn, cảm giác đây mới là gia đình.

“Lão đại, chuyện lần này không bình thường.” Hắc Tử nói khẽ bên tai Âu Dương Lãnh, vừa rồi anh ta đưa lão đại trở về, sau đó tới hiện trường xảy ra chuyện, hỏi người chứng kiến, tất cả mọi người nói là xe đột nhiên lao tới, mục tiêu là phu nhân ven đường.

“Còn gì nữa?” Giờ phút này Âu Dương Lãnh phát ra giọng tàn ác không thể nào che dấu, trong thời gian này dám động vào bà xã anh, người này nhất định là đã theo dõi Thiện Nhi, rất hiểu thời gian làm việc và nghỉ ngơi của cô.

“Tạm thời không có.” Hắc Tử ảo não, thể hiện năng lực điều tra của mình lùi bước rồi, cái này là lỗi của anh ta.

“Âu Dương Văn có động tĩnh gì?” Hiện tại Âu Dương Lãnh ngồi trên sofa trong phòng khách, khuôn mặt tuấn tú căng cứng, toàn thân tản ra hơi thở mãnh liệt, khiến Hắc Tử hơi e ngại.

“Không có, ngay cả Kinh Sở cũng không có hành động nào cả.” Anh ta báo cáo tin tình báo mang về cho Âu Dương Lãnh, chứng tỏ chuyện này không phải do bọn hắn làm.

“Điều tra Vu Long đi, bây giờ hắn ta hận chết Thiện Nhi.” Âu Dương Lãnh đã xác định mục tiêu, thời gian giao hẹn một tuần đã đến, bọn hắn lại muốn mạng Thiện Nhi, thật sự là đánh giá bọn hắn thấp quá.

“Chẳng lẽ là bọn hắn làm?” Hắc Tử phần nộ giảm nhẹ, chết tiết, bạn bảo vệ sự an toàn cho những thành viên hội đồng quản trị kia, ngược lại quên mất an toàn cho phu nhân nhà mình. Hắc Tử tự trách mình đánh giá đối thủ quá thấp.

“Không phải sai lầm của cậu, tôi nên một tác không rời Thiện Nhi mới đúng.” Là hắn ta tức giận mới khiến bà xã mình rơi vào trong nguy hiểm.

“Lão đại, kế tiếp phải làm gì?” Hắc Tử có chút lo lắng, mặc dù đã nắm giữ toàn bộ chứng cứ xác thực, nhưng chuyện như vậy cứ liên tục xuất hiện, phải đề phòng thể nào?

“Không sao, cậu tiếp tục làm việc, tôi sẽ trông chừng Thiện Nhi.”

“Lão đại, còn có một việc, chính là...” “Hắc Tử không biết nên nói thế nào, do dự.

“Có chuyện gì mau nói.” Âu Dương Lãnh ghét nhất người muốn nói lại nuốt vào, lông mày nhíu lại.

“Là ông cụ muốn gặp anh! Ông cụ muốn gặp anh và phu nhân.” Hắc Tử vừa nhìn phản ứng của anh vừa nói.

“Khi nào?” Âu Dương Lãnh hơi kích động, mặc dù ông nội không nói mình không phải là người nhà Âu Dương, nhưng cũng không giải quyết rõ ràng, có thể thấy chuyện trên báo tạo thành vương quốc rắc rối trong lòng ông, song sao bây giờ muốn gặp anh?

“Đã tới giục mấy lần, em nghĩ lão đại không muốn gặp nên từ chối.”

“Có thời gian đi thôi.” Gặp cũng tốt, dù sao cũng là máu mủ tình thâm, mặc dù chung đụng thì ít mà cách xa thì nhiều.

“Dạ, bây giờ em đi báo Hắc Mộc.” Hắc Tử nhanh chóng rời đi, trong lòng biết rõ tâm tình lão đại không tốt, dù sao ông cụ cũng là ông nội lão đại, có lý nào lại không gặp.

Vu Thiện tắm xong, đi xuống cùng thím Lan, thấy Âu Dương Lãnh cau mày, giống như có chuyện phiền lòng, “Lãnh, sao vậy?”

“Mợ chủ, tôi đi ra ngoài.” Thím Lan nhìn thấy hai người, lập tức để lại không gian cho họ.

“Không sao, Thiện Nhi, vết thương còn đau không?” Âu Dương Lãnh ôm Vu Thiện để cô ngồi giữa lòng mình, bây giờ anh càng lúc càng quen cảm giác có Vu Thiện trong ngực, anh không bài xích.

“Không đau, Lãnh, xin lỗi đã làm anh lo lắng.” Vu Thiện áy náy nói, thân thể tự nhiên nhích tới gần anh, hưởng thụ động tác vỗ về của anh.

“Thiện Nhi, em muốn em bé không?” Âu Dương Lãnh cẩn thận hỏi, trước kia Vu Thiện không muốn mang con của anh, trải qua khoảng thời gian này, anh nhìn ra Vu Thiện đã ý lại anh rất nhiều, nhưng suy nghĩ trong đầu cô, anh không muốn đoán.

“Anh không biết sao?” Vu Thiện nghi ngờ hỏi, từ lúc hai người trải qua sống chết, cô cho là mình đã thể hiện rõ ràng, nhưng Âu Dương Lãnh không biết, nhớ lần trước để Âu Dương Lãnh tùy ý đụng chạm, gò má hồng lên: “Em nguyện ý.”

“Thiện Nhi? Em nói thật?” Âu Dương Lãnh vui mừng kinh ngạc hỏi, anh có thể hiểu vì sao cô đồng ý sinh con cho anh? Anh xoa người cô lại, nhìn bộ dạng kiên định của Vu Thiện, anh bỏ nhào về phía cô như mãnh hổ.

Phía chân trời sáng rực, hai người đã triển miên cả đêm, đều nỗ lực vì đứa trẻ tương lai, tâm tình Âu Dương Lãnh rất tốt, ôm cô cùng ngủ một chỗ.

“Cái gì? Lại thất bại?” Một giọng nữ khiến người ta ong ong lỗ tai vang lên, Vu Long nhìn bộ dạng mẹ mình rổng to, trong lòng có chút phiền não, hắn ta không ngờ người phụ nữ kia mạng lớn như vậy, thế mà có thể tránh được.

“Mấy cái tên ngu ngốc này, chuyện nhỏ như thế mà làm không xong! Sau này quản lý Vu thị thế nào được!” Đinh Hoa ‘Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’ nhìn con lớn, đứa con này bà ta bồi dưỡng từ nhỏ đến lớn, làm việc lại xảy ra sai sót.

“Có lỗi với mẹ, là con vô dụng.” Vu Thiện cúi đầu thừa nhận mình quá toan tính, mắt thấy giao hẹn càng ngày càng đến gần, hắn ta hoảng hốt.

“Bây giờ Vu Thiện có sao không?” Đinh Hoa hỏi, trên cổ tay là kiệt tác của Âu Dương Lãnh, làm hại bà ta phải nằm trên giường suốt, không làm được chuyện gì cả!

“Không sao, nghe nói về nhà rồi.” Nghĩ đến chuyện này hắn ta lại tức giận, nếu như không phải có người đột nhiên nhảy ra, Vu Thiện đã sớm chết rồi.

“Vậy còn Vu Thành? Ông ta thế nào?” Uống thuốc một năm, sao còn chưa chết?

“Vẫn như vậy, chỉ có thể dựa vào truyền nước.” Vu Long vốn đang suy sụp, đột nhiên nhớ tới gì đó, “Mẹ, Vu Thành vậy mà có thể mở mắt.”

“Cái gì?” Đinh Hoa kinh hãi, ông ta đã nhắm mắt nửa năm, sao có thể?

“Thật à, Vu Hồ tận mắt chứng kiến.” Vu Long càng nghĩ càng không ổn, kể từ sau khi Vu Thiện xuất hiện, tất cả đều rất không thuận lợi, kể từ ngày sau khi bang Lãnh Thiên và Vu Thiện cùng xuất hiện, công khai ra vào cao ốc Vu thị.

“Vậy con có nhìn ông ta uống thuốc không?” Đinh Hoa có phần hoảng sợ, nhưng nghĩ lại Vu Thành cũng đã sắp chết thì sợ gì nữa!

“Có, là tự con dứt.” Đối với chén thuốc kia, Vu Long đều tự mình chứng kiến Vu Thành uống hết.

“Vậy thì không có vấn đề gì, tốt nhất con tiêu hủy mấy chứng cứ lúc trước đi,” Đinh Hoa lo những chuyện kia sẽ bị Vu Thiện phát hiện, miễn là không phát hiện, như vậy thành viên hội đồng quản trị cũng không cách nào ngăn cản bọn hắn.

“Đã sớm tiêu hủy, không để lại chút dấu vết nào.” Đối với chuyện này Vu Long rất có niềm tin, dù sao cũng tự hắn ta hủy hoại.

“Tốt lắm, con đi chuẩn bị chuyện cho ngày mai, mẹ cần nghỉ ngơi.” Đinh Hoa khoát tay, trong lòng thấy nhớ người đàn ông kia, một tháng rồi không đến tìm mình, người đàn ông đáng chết!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Xin Thứ Lỗi Cháu Không Thể

“Ông nội, bảo con tới làm gì ạ?” Âu Dương Lãnh kéo Vu Thiện ngồi xuống trước mặt Âu Dương Thiên, tư thế đáng điệu ưu nhã rất giống một con báo đang nhe nanh, Vu Thiện ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Âu Dương Lãnh, đối mặt với tầm mắt sắc bén của Âu Dương Thiên, không hề sợ hãi chút nào.

“Nghiệt tử? Làm tổng giám đốc không làm, chạy đi làm lão đại bang Lãnh Thiên gì đó! Vậy là sao!” Âu Dương Thiên ‘chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’ thấp giọng gào thét, cây gậy trên tay không ngừng nện xuống.

“Ông nội, đây xem như là dạy dỗ cháu?” Âu Dương Lãnh nhướn mày, liếc nhìn vẻ mặt hiềm khi tức giận của Âu Dương Thiên, trong lòng như có dòng nước ấm chảy ra. Không thể ngờ anh không phải là người nhà Âu Dương, Âu Dương Thiên vẫn quan tâm mình như vậy.

“Con mau vứt bỏ vị trí đó đi, tới tập đoàn Âu Dương làm việc!” Âu Dương Thiên có phần không được tự nhiên, Âu Dương Lãnh là ông ta nhìn anh lớn lên, mặc dù không ngờ anh không phải là người nhà Âu Dương, nhưng dù sao cũng là ông cháu ở chung ba mươi năm, lập tức vứt bỏ, ông ta không làm được.

“Ông nội, xin lỗi, tha thứ cháu không thể.” Âu Dương Lãnh lấy lại bộ dạng lạnh lùng lúc trước, ánh mắt sắc bén nhìn Âu Dương Thiên: “Phải cẩn thận người bên cạnh ông.”

“Nghiệt tử! Ngay cả lời ông nội mà cũng không nghe à!” Nhà Âu Dương ở thành phố S mấy đời đều buôn bán, chưa từng đi sai bước nhằm đường, nhất là giao thiệp với hắc đạo, đó là chuyên mua bán súng ống đạn dược cùng vận chuyển trái phép ma túy, là các hoạt động bất hợp pháp.

“Ông nội đừng quên, cháu đã không còn là người nhà Âu Dương nữa, lời của ông để nói với người cháu kia đi.” Âu Dương Lãnh đứng lên kéo Vu Thiện định rời đi, nếu như Âu Dương Thiên nhắc tới những chuyện này thì anh cảm thấy không cần phải ở lại.

“Đứng lại! Chẳng lẽ con quên con đã đồng ý gì sao?” Nhìn thấy anh đứng dậy, sắc mặt Âu Dương Thiên cực kỳ khó coi, mặc dù trước kia nó không quá nghe lời, nhưng từ chối rõ ràng ý tốt của ông ta như vậy là lần đầu tiên, tức giận khiến thân thể ông ta lắc lư không đứng vững, Vu Thiện nhìn thấy rất lo lắng.

Thân hình Âu Dương Lãnh rõ ràng chấn động, chân đột ngột dừng bước, ngực bắt đầu phập phồng kịch liệt, bàn tay kéo Vu Thiện xiết chặt, lực mạnh đến nỗi làm Vu Thiện la đau, nhưng Âu Dương Lãnh không nghe thấy.

Trên khuôn mặt anh tràn đầy hơi thở bão táp, Vu Thiện thấy run như cây sậy, lần đầu tiên cô chứng kiến vẻ tức giận như vậy của anh, khuôn mặt tuấn tú âm u, trong đôi mắt đen kịt như ẩn chứa vô số vòng xoáy màu đen, sắp bùng nổ.

Chuyện kia ông ta còn dám nhắc lại? Nếu như không phải chính miệng đã đồng ý, anh đã sớm tiến hành trả thù, sao để Âu Dương Văn ngồi vị trí tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương chứ!

Cái tên nghiệt chủng đó! Là nó giành ba đề mẹ một thân một mình đưa anh đi, vô số đêm chính tai anh nghe tiếng mẹ nức nở giữa đêm. Mặc dù là cậu cả tập đoàn Âu Dương nhưng ba lại không cần con, lúc nhỏ anh chịu đựng bao nhiêu sự khinh bỉ, bao nhiêu bắt nạt, mãi đến khi gặp được Vu Thiện và mẹ cô, anh mới biết được cần phải mạnh mẽ lên mới có thể bảo vệ chính mình, bảo vệ người muốn bảo vệ. Nhưng lúc đó mẹ lại rời đi, không biết đi đâu, còn lại một mình anh, đến khi anh học được cách đấu tranh, thành lập bang Lãnh Thiên, mới khiến anh thoát khỏi cuộc sống không chỗ nương tựa, tuy tiếp quản lý tập đoàn Âu Dương, nhưng anh rất ghét.

Âu Dương Thiên không biết tâm tình của Âu Dương Lãnh, chỉ áy náy, yếu ớt thở dài: “Lãnh Nhi, đây là con đang trách ông nội sao? Ngày đó con cũng thấy, không phải ta không giúp con, mà là con không phải là người của nhà Âu Dương.”

“Lãnh, anh ổn không?” Vu Thiện không rảnh bận tâm đau đớn trên tay mình, vội lay cánh tay cứng ngắc của Âu Dương Lãnh, thân thể anh cứng đờ bất động khiến cô lo lắng.

“Anh không sao.” Âu Dương Lãnh lấy lại tinh thần, đoạn ký ức đen tối bị mờ ra, sắc mặt anh không tốt chút nào, nhưng không giãy vò cổ tay cô nữa, dịu dàng nhìn chăm chăm vào cô: “Thiện Nhi, em sẽ ở lại bên cạnh anh chứ?”

“Em sẽ, Lãnh, đã xảy ra chuyện gì?” Vu Thiện vội hỏi, hoàn toàn quên mất Âu Dương Thiên, cô quá lo lắng cho Âu Dương Lãnh.

“Ông nội, con gọi ông lần này nữa, ông cũng đã bảo con không phải là người nhà Âu Dương, cho nên lời của ông, con không thể đồng ý.” Âu Dương Lãnh dần khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, mới xoay mặt đối mặt với Âu Dương Thiên, gần từng chữ nói.

“Con...! Chẳng lẽ con muốn lấy lại vị trí tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương mới cam lòng rời khỏi bang phái kia?” Âu Dương Thiên ngược lại hạ giọng, vì ý tứ của Âu Dương Lãnh, nó muốn làm gì?

“Ông nội Âu Dương, dựa vào đâu mà nói như vậy? Ông không hiểu tâm tình Lãnh!” Vu Thiện vốn muốn im lặng, nhưng nghe thấy Âu Dương Thiên luôn chỉ trích Lãnh, cô không nhịn được.

“Cô tính làm gì đó, dám lên tiếng!” Từ trước đến giờ Âu Dương Thiên không thích Vu Thiện, ngay cả một cô gái nhỏ như vậy cũng dám chống đối ông ta, vậy con tức này sao chịu được, giận đến toàn thân run rẩy.

“Ông thân là thế hệ trước, thì không thể thông cảm cho anh ấy sao?” Vu Thiện nói tiếp, bọn họ chỉ thấy thái độ bên ngoài của Âu Dương Lãnh, nhưng mấy ai nhìn thấu nội tâm của anh! Mặc dù cô không biết anh lúc nhỏ, nhưng từ khi bọn họ ở chung rồi cùng nói chuyện, cô biết rõ Âu Dương Lãnh tuyệt đối không dễ chịu.

“Cô nhóc thối, ở đây không đến lượt cô nói chuyện!” Âu Dương Thiên bị Vu Thiện nói cho nghẹn không nói nên lời, con mắt hung dữ trừng Vu Thiện, hận không thể đẩy Vu Thiện đi ra ngoài.

“Ông nội, lời cô ấy cũng là lời con muốn nói, Thiện Nhi là bà xã của cháu, xin ông tôn trọng một chút.” Âu Dương Lãnh lạnh lùng nói, anh không cho phép bất kỳ người nào chia ác ý vào cô.

“Lãnh!” Trong lòng Vu Thiện tràn đầy vui mừng, lần đầu tiên anh bảo vệ cho mình trước mặt ông nội.

“Phản, phản rồi! Lãnh Nhi, dù thế nào cũng là ông nội của con, con lại...” Âu Dương Thiên tức giận không nói nên lời, run rẩy chỉ vào Âu Dương Lãnh và Vu Thiện.

“Lãnh, đừng như vậy.” Vu Thiện có chút lo lắng nhìn Âu Dương Thiên phía đối diện dường như tức giận không ít, lần đầu tiên chứng kiến bộ dạng tức

sùi bọt mép của ông ta, có phần lo ông ta lớn tuổi như vậy có thể tức giận dẫn tới nội thương hay không? Bàn tay nhỏ bé kéo Âu Dương Lãnh, ý bảo anh đừng chọc giận Âu Dương Thiên nữa.

Ngay lúc bầu không khí căng đờ, điện thoại Vu Thiện kịp thời vang lên, mọi ánh mắt đều tập trung điện thoại trong túi Vu Thiện, Âu Dương Thiên đèn con tức, hừ một tiếng ngồi trở lại vị trí lúc nãy của mình, nét mặt già nua xoay sang nhìn bên kia.

Âu Dương Lãnh cũng ý thức được hôm nay mình quá nóng giận, không thềm che giấu chút nào, dần dần thu bớt con tức, liếc mắt nhìn Vu Thiện ngờ ngác cầm điện thoại: “Thiện Nhi? Sao vậy?” Vu Thiện mờ một liếc anh một, về mờ mịt trong mắt khiến mắt Âu Dương Lãnh đau nhói, năm đó anh cũng như thế này.

“Em không biết, chỉ cảm thấy rất không yên lòng.” Vu Thiện nhìn điện thoại, cảm giác trong đầu dường như có thứ gì đó phải mất đi rất mãnh liệt, cả người ngơ ngàng.

“A lô?” Vu Thiện nghe máy, tay cô đang run rẩy, là quản gia nhà họ Vu gọi tới, cô biết có chuyện xảy ra.

“Cô cả, mời cô nhanh chóng về nhà, ông chủ sắp không được!” Quản gia hít thở dồn dập, nói xong một lèo, bên kia là tiếng động hỗn loạn.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Vu Thiện lập tức căng thẳng hỏi, cả người bất an, cảm giác nguy cơ tràn ngập trong lòng cô.

“Toàn thân ông chủ co quắp!” Quản gia vẫn còn chưa nói xong điện thoại đã bị cắt ngang, Vu Thiện đoán bọn Vu Long làm.

Sắc mặt cô trắng bệch: “A lô? Quản gia?”

“Thiện Nhi, xảy ra chuyện gì?” Âu Dương Lãnh thấy vẻ mặt cô không bình thường vội hỏi, đưa tay ôm chặt Vu Thiện: “Có anh ở đây.”

“Ba có chuyện!” Vu Thiện lấy lại tinh thần, ngay cả Âu Dương Lãnh nói gì đó cũng không biết, người vội vã chạy về phía cửa ra, tay cầm điện thoại trắng bệch.

“Không sao, có anh ở đây.” Âu Dương Lãnh lập lại lần nữa, ôm lấy cô rồi đi, ngay cả chào hỏi Âu Dương Thiên ra về cũng quên mất, còn Âu Dương Thiên nhìn bọn họ như có điều suy nghĩ, cũng không ngăn cản.

Rất nhanh tới nhà họ Vu, vẫn có hai pho tượng đứng canh ở cửa ra vào, nhưng không ngăn bọn họ lại, mặc bọn họ trực tiếp đi vào, Vu Thiện không rảnh để ý mấy người này, cô dứt khoát đi qua những người giúp việc đang bận rộn kia, xông thẳng vào phòng Vu Thành.

Đinh Hoa và Vu Long Vu Hồ đứng canh giữ bên giường, vừa thấy Vu Thiện xuất hiện, ba tầm mắt không giống nhau xuyên thẳng vào Vu Thiện, Vu Thiện hoàn toàn không nhìn bọn họ, trực tiếp đi tới trước giường Vu Thành.

Đinh Hoa hung ác trừng mắt nhìn quản gia đã báo cho Vu Thiện, quản gia trốn tránh, trong lòng biết việc hôm nay làm, chắc chắn Đinh Hoa sẽ tìm cơ hội dạy dỗ mình, nhưng ông vẫn không hối hận.

Vu Long và Vu Hồ muốn cản Vu Thiện tới gần, bị ánh mắt âm u lạnh lẽo của Âu Dương Lãnh ngăn cản, sợ tới mức không dám tiến lên, đành nhìn Vu Thiện đi vào trước giường, bác sĩ đang kiểm tra cho Vu Thành, Vu Thiện vội hỏi: “Bác sĩ, ba tôi thế nào rồi?” Nước mắt đã bắt đầu rơi xuống.

“Ồ, biết ông ta là ba cô rồi hả? Lúc ung dung tự tại vui vẻ, sao không nhớ tới?” Đinh Hoa lạnh lùng trào phúng đâm chọc, bà ta không nhìn nổi bộ dạng gái ngoan của Vu Thiện, như vậy sẽ khiến bà ta cảm thấy nguy cơ trôi dạt, chỉ còn thiếu chút nữa thôi.

“Bà...” Vu Thiện không ngờ đã đến nước này Đinh Hoa còn phải chế nhạo mình, nếu như không phải do bà ta, mình sẽ biến mất một năm ư?

“Tình hình người bệnh không tốt, phải nhập viện.” Bác sĩ thăm khám một lúc, lắc đầu tỏ vẻ bất lực, tháo ống tai nghe bệnh xuống, thương tiếc nói: “Cái gì?” Vu Thiện còn chưa kịp nói lại Đinh Hoa, nghe bác sĩ tuyên bố, vội vàng nói: “Vội đưa đi bệnh viện!”

“Không được!” Đinh Hoa nhanh hơn một bước ngăn cản, sắc mặt thoáng chốc nổi lên nguy hiểm, liếc mắt tựa như biết mình nói sai, cúi đầu, ngược lại bên ngoài cười thì cười nhưng trong lòng không cười, nói: “Không cần đi, ở nhà tĩnh dưỡng là được rồi.”

Vu Long và Vu Hồ cũng đồng thời nói: “Thân thể ba rất khỏe, không cần đi bệnh viện.” Nói đùa à, Vu Thành có kết quả này là do bọn hắn tạo thành, nếu như nhập viện, đây không phải là sẽ lộ à!

“Đó là ba!” Vu Thiện không thể tưởng tượng nổi nhìn bọn hắn, ánh mắt xa lạ mang theo lửa giận bắn thẳng vào bọn hắn, “Sao các người có thể máu lạnh như vậy! Đó là ba ruột của mấy người!” Bọn hắn làm hại ba biến thành như vậy, thế mà còn không đưa đi bệnh viện!

“Ồ, đau lòng à? Cô đã sớm bị đuổi khỏi nhà họ Vu, chỗ này không đến lượt cô hoa chân múa tay!” Đinh Hoa đuổi cô đi: “Người đâu, đưa cô Vu ra ngoài!” Bà ta sợ Âu Dương Lãnh, nhưng bà ta không sợ Vu Thiện!

“Đạ!” Bảo vệ ở cửa lập tức đi tới, nhưng lúc nhìn thấy Âu Dương Lãnh lạnh lùng thì dừng bước, không quên thân phận của Âu Dương Lãnh.

Âu Dương Lãnh đã sớm dặn Hắc Tử phái người đi tới đây, anh đã sớm biết Đinh Hoa sẽ không dễ dàng thả người như vậy, vì Đinh Hoa đã kê đơn cho Vu Thành, còn người của anh đã sớm phân tích là có rất nhiều chất có hại, cho nên Vu Thành đơn giản chỉ khó chịu mà thôi.

Hắc Tử dẫn vài người đàn ông cao lớn mặc tây trang màu đen tối, dồn ép mấy người bảo vệ đứng ở cửa không dám nhúc nhích, dưới con mắt cực hận của Đinh Hoa, bọn họ dẫn Vu Thành rời đi.

Đinh Hoa chỉ có thể oán hận trừng mắt liếc nhìn Vu Thiện, giờ phút này bà ta bị chuyện Âu Dương Lãnh mang người tới làm chấn động không dám nói lời nào, ánh mắt càng thêm hận liếc nhìn quần gia, hận không thể cắt da của quần gia.

Vu Thiện cảm kích nhìn Âu Dương Lãnh, lần đầu tiên cảm kích anh như vậy, nhưng vừa nghĩ tới mẹ, vành mắt cô bắt đầu đỏ, Âu Dương Lãnh cho rằng cô đang lo cho Vu Thành, an ủi cô: “Không sao, ba sẽ nhập bệnh viện tốt nhất để điều trị.”

Mặc dù trước đó đã chuẩn bị hết biện pháp đề phòng, nhưng phóng viên nhạy cảm vẫn biết tin tức giám đốc Vu thị nhập viện, rất nhiều phóng viên xô đẩy đi đến, chen chúc đứng ở cửa bệnh viện không chịu rời đi.

Bị đàn em Hắc Tử dẫn từ bang Lãnh Thiên tới ngăn cản, không thể đi vào, rất nhiều phóng viên tập trung nghe ngóng ở ngõ bên cạnh, tìm hiểu rất nhiều tin tức, nhất là nhìn thấy tổng giám đốc tiền nhiệm của tập đoàn Âu Dương xuất hiện, càng sôi sục như thủy triều.

Trong phòng bệnh cao cấp trên tầng 13, Vu Thiện luôn ở cùng Vu Thành, nhìn trên người Vu Thành cảm đầy máy móc, lòng cô xoắn vào nhau. Đây là người đàn ông chưa từng quan tâm tới mình, giờ phút này bộ dạng không hề tức giận nằm trên giường, thật sự khó nhìn, nhất là trông thấy hai đầu lông mày ông nhíu chặt, chịu đau đớn thống khổ lắm sao?

Âu Dương Lãnh đi tới chứng kiến bộ dạng nhũn mỳ của cô, cho rằng cô đang đau lòng, ôm lấy vai cô: “Thiện Nhi, không sao, đừng lo lắng.”

“Dạ, em biết.” Nghe bác sĩ nói Vu Thành không việc gì, cô cũng không lo lắng, nhưng cảm khái, nhìn người đàn ông cao lớn năm đó đã ngã xuống, đáng tiếc mẹ không chứng kiến bộ dạng này của ông.

“Bên ngoài xảy ra chuyện gì?” Vu Thiện loáng thoáng nghe tiếng động dưới lầu truyền tới, khi cô đưa Vu Thành tới bệnh viện, cô biết nhất định phóng viên sẽ tới bệnh viện, chỉ là không ngờ sẽ nhanh như vậy.

“Phóng viên ở dưới lầu, không sao, Hắc Tử đang ở đó.” Âu Dương Lãnh muốn lợi dụng chuyện lần này bức ép Đinh Hoa hành động, như vậy mới có thể tấn công nhất cử nhất động của bọn họ.

“Dạ, vậy em cần phải làm gì?” Đã gần tới giao hẹn một tuần, cô chưa làm gì cả.

“Chăm sóc tốt cho mình là được rồi.” Âu Dương Lãnh khẽ thổi hơi vào tai cô, ý đồ khiến suy nghĩ cô hỗn loạn, anh cần phải làm một số việc.

“Dạ, được.” Vu Thiện gật đầu, thời gian này không thích tranh giành, cũng không có tâm tư nghĩ nhiều như vậy, dựa vào trước ngực Âu Dương Lãnh, cảm giác rất yên tâm.

“Cái gì? Con nói Vu Thành tỉnh lại?” Trên mặt Đinh Hoa tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi nhìn Vu Long, người đàn ông kia mới nhập viện một ngày mà thôi, sao có thể tỉnh lại? Làm sao có thể!

“Vâng đúng, chính mắt con trông thấy, dường như ông ta đang nói gì đó với Vu Thiện.” Vu Long kể lại chuyện mình đứng ở cửa phòng bệnh nhìn thấy cho Đinh Hoa nghe, lúc ấy hẳn ta cũng không tin lão già nửa sống nửa chết nằm trên giường nửa năm kia, vào bệnh viện một ngày ngẩng đầu đã hoàn toàn tỉnh táo lại. Nếu như không phải sợ Vu Thành nhìn thấy mình, hẳn thật sự muốn xông vào, bóp chết Vu Thành! Vì Vu Thành tỉnh lại, kế hoạch của bọn hắn sẽ bị tan vỡ.

“Không thể nào, ông ta đã sắp chết!” Vu Hồ không tin, trước khi đi bệnh viện bác sĩ đã nói, Vu Thành không sống được, làm sao có thể tỉnh lại!

“Đúng rồi, sao có thể như vậy?” Đinh Hoa không ngừng đi qua đi lại, không thể tin Vu Thành tỉnh lại, nếu để người đàn ông kia biết bà ta sẽ bị hành hạ thế thảm, ông ta muốn Vu thị như vậy cơ mà!

“Không tin mấy người đi nhìn đi.” Vu Long tức giận nói, hẳn ta vừa tới bệnh viện lập tức bị phóng viên vây lấy, thật vất vả xông lên lầu 13, muốn xác định Vu Thành thế nào nhưng lại sợ.

“Nếu như ông ta tỉnh lại, Vu thị sẽ rơi vào tay Vu Thiện!” Không được, đây là mình cố gắng một năm có được, sao có thể chấp tay dâng cho người khác!

“Vậy bây giờ phải làm gì?” Mặc dù Vu Hồ không tin nhưng cũng muốn cố gắng, một công ty Vu thị lớn như vậy, dù hẳn ta vui chơi cả đời.

“Mẹ, chúng ta chỉ có thể ra tay độc ác thôi.” Vu Long làm dấu cắt đầu, Vu Long là người độc ác tàn nhẫn, đã sớm muốn diệt trừ Vu Thành, một mình nắm lấy Vu thị.

“Đợi một chút, hỏi qua ba các con rồi nói sau.” Người đàn ông kia xem con quan trọng hơn thứ khác, bà ta không dám nói đùa trong chuyện con cái.

“Nhưng, như vậy thì bỏ lỡ cơ hội.” Vu Long lo lắng, ngày mai chính là ngày cuối của hẹn ước một tuần, thời gian không còn kịp.

“Gấp cái gì? Đừng quên ba con làm gì?” Đinh Hoa quát lớn, thế lực hắc đạo của người đàn ông kia cũng không thể khinh thường, bảo ông ấy ra tay

không phải nhanh sao!

“Đúng vậy, cũng đã đến nước này, ba nên ra mặt.” Vu Hổ nói đến ba rất vui vẻ, gần một tháng không nhìn thấy ba, mỗi lần hẹn gặp được ba đều có vô số người đẹp nhảy vào ngực, cảm giác sướng không thể tả.

“Nhưng...” Vu Long vẫn muốn chính mình ra tay, lần trước đó Vu Thiện tránh được, nhưng Vu Thành không có vận may như thế, thử hỏi một bệnh nhân, có thể đi được đâu? Lê quý đồn

“Long, con bình tĩnh đừng nóng, chuyện này giao cho mẹ.” Đinh Hoa làm yên lòng hấn ta, đứa con trai này dù thông minh nhưng tính tình nóng vội nhất định sẽ chịu thiệt thòi.

“Dạ.” Vu Long đồng ý, nhưng trong lòng không nghĩ như vậy, hấn ta cần nhanh chóng chứng minh mình, đến lúc đó Vu thị sẽ là của hấn ta.

Đinh Hoa thấy hấn ta đã đồng ý, thỏa mãn gật đầu đi ra ngoài gọi điện thoại, Vu Hổ thì về phòng mình nằm xuống giường lớn, trong khoảng thời gian này một muốn chết, còn về mặt Vu Long trầm tư, trong đầu nghĩ nên làm thế nào đưa Vu Thành vào chỗ chết.

Đến đêm, xung quanh bệnh viện yên tĩnh, trong phòng bệnh kia ngoài Vu Thành thì không ai ở lại, ngay cả cửa ra vào cũng không đóng khiến người trong bóng tối càng thêm phần khò.

Vì Âu Dương Lãnh đau lòng Vu Thiện nên không cho cô ở lại phòng bệnh, bảo cô về nhà Âu Dương nghỉ ngơi, chỉ để lại mấy người tuần tra ở dưới lầu bệnh viện.

Còn Vu Thiện quá mệt mỏi, hơn nữa có người Âu Dương Lãnh phái ở đó nên cô không mấy lo lắng theo Âu Dương Lãnh về nhà.

Hẹn ước một tuần đã đến, trong khoảng thời gian này Vu Thiện rất muốn làm gì đó, nhưng đều bị một câu của Âu Dương Lãnh là không thể để cô quá mệt mỏi, từ chối cô những tay vào, nên cô càng có thời gian nói chuyện phiếm với Thượng Quan Thanh.

Hàng ngày, Vu Thiện ngoại trừ chăm sóc cho Vu Thành ra thì cũng nhín chút thời gian tới cao ốc Vu thị quan sát tình hình, tình hình quá tệ nhưng Âu Dương Lãnh an ủi cô, bảo cô đừng lo lắng, hơn nữa cái hẹn một tuần đã đến.

Trong thời gian này Lam Ngọc và Lam Nguyệt có ghé thăm cô, Lam Ngọc là quan tâm tới tình huống cơ thể cô, còn Lam Nguyệt phần lớn đều là châm chọc khiêu khích, thật sự là rất đố kỵ với Vu Thiện. Cô ta lỡ mò phát hiện Âu Dương Văn không bình thường với Vu Thiện, nếu không phải lúc nào Âu Dương Lãnh cũng ở đó, cô ta thật sự không nhịn được muốn hỏi Vu Thiện cho rõ, cô có ý gì!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 113: Thuở Nhỏ Ngang Ngược Vô Lễ

Âu Dương Lãnh sẽ ở bên cạnh nhìn bọn họ nói chuyện, nhìn Lam Ngọc ân cần với Vu Thiện như vậy, không ghen là giả, nhưng anh thấy Vu Thiện vui vẻ, đành ép buộc mình không được để ý. lqdon

Còn khi bọn họ cất bước rời đi Âu Dương Lãnh sẽ kéo cô vào phòng hai người triển miến một hồi, bất kể là ban ngày hay buổi tối, Âu Dương Lãnh đều cố gắng vận động để cô mang mạng thai đứa bé.

Sáng sớm, Vu Thiện tỉnh dậy, sau khi rửa mặt theo Âu Dương Lãnh đi ra ngoài, đầu tiên là tới bệnh viện thăm Vu Thành, thấy ông mở mắt nhìn mình, Vu Thiện mới yên tâm, chỉ cần ông không việc gì là tốt rồi.

Trong lúc đó Hắc Tử và Hắc Mộc cũng cùng đi tới cao ốc Vu thị, bốn người xuất hiện ở Vu thị, tất nhiên thu hút phần lớn phóng viên, khoảng thời gian trước vì Vu Thành nhập viện đã kích khá mạnh vào Vu thị, cổ phiếu trượt giá thê thảm, khiến tài chính Vu thị thiếu hụt.

Phóng viên thấy bọn họ xuất hiện, lập tức chen nhau tới, bọn họ chen chúc không thể chờ để phóng vấn, đều bị Hắc Tử cản lại.

Vu Thiện và Âu Dương Lãnh cùng đi lên lầu Vu thị, lúc này Đinh Hoa và Vu Hổ cũng cùng xuất hiện, phần đông phóng viên không thể tới gần Âu Dương Lãnh cho nên vừa thấy nhân vật trung tâm Đinh Hoa vừa mới xuất hiện, lập tức ào ào chạy tới, vây quanh bọn họ.

Vu Thiện và Âu Dương Lãnh lạnh mắt nhìn, sau đó đi vào bên trong, Đinh Hoa biểu hiện tự nhiên phóng khoáng, đầy đáng về phu nhân nhà giàu sang quyền quý, bên cạnh thiếu Vu Long nên bà ta hơi lo lắng, từ trước đến nay Vu Long luôn xuất hiện đúng giờ, từ tối hôm qua đến giờ đột nhiên không thấy đâu. Bà ta đành dẫn theo Vu Hổ đi, phóng viên giờ míc, đi tới trước mặt Đinh Hoa: “Xin hỏi hôm nay đại hội cổ đông, là muốn phân chia tài sản sao?”

“Không phải, không phải phân chia, đây là Vu thị, đương nhiên là thuộc về người nhà Vu thị.” Ánh mắt có ý lướt qua trên người Vu Thiện đang chuẩn bị đi vào cao ốc, mọi người liền hiểu ý.

“Vậy hôm nay có chuyện gì xảy ra?” Có phóng viên khó hiểu hỏi, không phải chuyện tranh giành cổ phiếu sao?

“Là có người ảo tưởng muốn tranh đoạt tài sản của Vu thị, cố ý làm ra.” Dáng vẻ thùy mị vẫn còn vương trên mặt Đinh Hoa, cố gắng nặn ra chút đau lòng: “Đều tại tôi không chăm sóc tốt cho chồng mình, để ông ấy bị người ta dẫn đi.”

“Không phải tổng giám đốc Vu đang ở bệnh viện sao?” Lại có thêm một phóng viên không hiểu, bà ta nói không phải là tổng giám đốc Vu đấy chứ?

“Hu hu, đúng vậy, còn không cho tôi đi thăm ông ấy.” Đinh Hoa càng rót nước mắt, rất giống như bị tách ra khỏi Vu Thành, khiến ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Vu Thiện đã bước vào tòa nhà.

Vu Thiện không vui nhử mảy, cái bà Đinh Hoa này đúng là sợ thiên hạ chưa loạn, Âu Dương Lãnh ôm cô đi vào, nháy mắt cho Hắc Tử, Hắc Tử hiểu ý lập tức quay lại, Đinh Hoa này chọc giận phu nhân rồi.

Nhìn thân thể Vu Thiện cứng ngắc đi vào, Đinh Hoa cảm thấy trả thù được cô, ai bảo trong khoảng thời gian này sống không được tốt, hơn nữa hôm nay là thời điểm tranh giành cổ phiếu, bà ta muốn hung hăng trả thù.

“Đại hội cổ đông sắp bắt đầu, mời bà Đinh lập tức đi vào.” Hắc Tử đen mặt nói, đôi mắt lợi hại hung hăng nhìn chằm chằm vào Đinh Hoa cười sáng lạn, người phụ nữ này, chờ lát nữa, anh ta muốn mọi thứ đều tốt!

“Hừ, ai cần cậu nhắc nhở.” Đinh Hoa phun một câu, uốn éo đi về phía trước, hung dữ nhìn Hắc Tử, rồi mới lướt qua, ném đám phóng viên ra sau ót, hiển nhiên Vu Hồ chạy theo. Trong phòng họp tất cả cả thành viên hội đồng quản trị và Vu Thiện đang đợi, Đinh Hoa chậm chậm đi vào, đôi mắt xinh đẹp quét qua một vòng trong phòng họp, không nhìn thấy Vu Long ở đó, trong lòng hơi lo lắng, tất nhiên không lộ chút lo âu nào trên mặt.

“O, đều đã tới.” Đinh Hoa muốn đi tới vị trí chủ chốt ngồi nhưng nhìn thấy Vu Thiện đã ngồi ở đó, cảm hận bất bình cô chằm chằm: “Tránh ra, đó không phải chỗ cô ngồi.”

“Cũng không phải chỗ bà ngồi?” Âu Dương Lãnh lạnh lùng mở miệng, đôi mắt thâm sâu bắn thẳng về phía Đinh Hoa, lạnh đến mức thiếu chút nữa Đinh Hoa đứng không vững, sắc mặt bà ta khó coi, sao lại quên mất tên Âu Dương Lãnh này!

“Hừ!” Đinh Hoa nặng nề hừ một tiếng, cùng Vu Hồ tìm chỗ ngồi xuống, lúc này người đến đã đông đủ, ủy viên Lương đứng dậy nói: “Tất cả mọi người đã tới đông đủ, như vậy bắt đầu hội nghị đi.”

“Chờ một chút, dựa vào đâu mà người không liên quan lại ở chỗ này?” Đinh Hoa cản ủy viên nói chuyện, đứng lên đối mặt với Âu Dương Lãnh, vẻ mặt không tốt, ý tứ rõ ràng muốn Âu Dương Lãnh đi ra ngoài.

Âu Dương Lãnh cười lạnh: “Chẳng lẽ bà Đinh chột dạ?”

“Cậu...” Đinh Hoa nghe tiếng gọi chói tai bà Đinh, nhất thời tức giận, bà ta ghét nhất người khác gọi bà ta như thế, nhất là trước mặt Vu Thiện.

“Hừ hừ, bà Đinh, mời bà ngồi xuống.” Ủy viên Lương bắt đầu lên tiếng, người phụ nữ này từ trước tới giờ bọn họ chưa hề thừa nhận, cho nên nếu như cần gặp nói chuyện thì bình thường đều gọi bà Đinh.

“Hừ.” Đinh Hoa bất mãn ngồi xuống, vẻ mặt không cam tâm, nhưng vừa nghĩ tới lát nữa, bà ta liền cười vui vẻ.

“Về chuyện Vu thị cuối cùng sẽ rơi vào tay ai, hôm nay tiến hành bỏ phiếu, bước đầu tiên đương nhiên là phải xem cổ phiếu trên tay ai nhiều hơn, mới có thể tiến hành bước tiếp theo.”

“Đương nhiên, nếu như cổ phiếu trên tay ai nhiều hơn, như vậy tiếp đó Vu thị sẽ là của người đó.” Ủy viên Lương nhìn Đinh Hoa, rồi nhìn Vu Thiện, thấy sắc mặt họ bình thường, nói tiếp.

“Hừ, để tôi nói trước, trên tay tôi thì có 50% cổ phần công ty, đương nhiên Vu thị là của tôi.” Đinh Hoa cười đắc ý, bà ta đã sớm ngờ tới chiều này, nên sớm bắt Vu Thành viết di chúc.

“Vẫn chưa tới cuối cùng, cũng không biết Vu thị là của ai.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vu Thiện lạnh lùng, không nhìn thấy bộ dạng sợ sệt, dáng vẻ bình tĩnh này của cô khiến Đinh Hoa bất mãn, không phải cô ta nên lo lắng sao?

“Khụ khụ, vậy cổ phiếu trên tay cô Vu là bao nhiêu?” Ủy viên Lương hỏi.

“Không nhiều lắm, 30%.” Vu Thiện đặt tờ ghi cổ phiếu trên bàn, dưới bàn đôi tay nhỏ bé căng thẳng nắm chặt nhau, Âu Dương Lãnh ở bên cạnh nhìn, không lên tiếng.

“Ha ha, xem ra không cần so trận tiếp nữa, Vu thị là của tôi.” Đinh Hoa không ngờ chuyện tiến triển dễ dàng như vậy, thắng lợi đã đứng về phía bà ta, ngay cả Vu Hồ cũng cười rộ lên.

“Cô cả, cô làm gì vậy?” Ủy viên Lương cho rằng Vu Thiện đã sớm chuẩn bị, cho đến khi nhìn thấy cổ phần trước mặt Vu Thiện thì mở hời lạnh bắt đầu rơi xuống, chẳng lẽ Vu thị thật sự sẽ bị Đinh Hoa chiếm? Còn mấy thành viên hội đồng quản trị còn lại đang rối loạn, có người bắt đầu đứng về phía Đinh Hòa, vì bọn họ biết lòng dạ Đinh Hoa vô cùng hẹp hòi, sau đó nhất định sẽ trả thù bọn họ.

“Xin lỗi ủy viên Lương, cháu đã cố gắng.” Vu Thiện bắt đầu đi nói, vừa rồi Âu Dương Lãnh về trong lòng bàn tay cô, cho nên Vu Thiện đành có lỗi nói với ủy viên Lương.

“Ha ha...” Đinh Hoa nghe Vu Thiện nói xong cười càng càn rỡ, uốn éo eo đi qua: “Tôi nói cô thực sự không biết tự lượng sức mình, dám đối nghịch với tôi!” Nghĩ đến từ nay về sau Vu thị đã là của bà ta, người đàn ông kia nhất định sẽ rất hài lòng, việc cần làm tiếp theo chắc không phải làm.

“Khoan đã.” Một giọng nói cắt ngang tiếng cười của Đinh Hoa, người tới trực tiếp mở cửa đẩy xe lăn đi vào, ngồi trên xe lăn chính là Vu Thành, ông mở to mắt nhìn chằm chằm Đinh Hoa.

Mọi người đều bị sự xuất hiện đột ngột của Vu Thành làm kinh ngạc quên cả phản ứng, chăm chú nhìn ông, ánh mắt mỗi người đều không giống nhau, nhưng phản ứng là vui mừng.

Khi Đinh Hoa nhìn thấy Vu Thành xuất hiện, tiếng cười to đột nhiên dừng lại, ánh mắt hoảng sợ, trừng mắt nhìn Vu Thành người không nên xuất hiện, ông ta tỉnh rồi?

Thạch Tử phụ đẩy Vu Thành vào bên trong, các thành viên hội đồng quản trị đều đứng dậy, ngay cả Vu Thiện cũng đứng lên, cô kinh ngạc không phải vì thấy Vu Thành xuất hiện, mà là kinh ngạc vì Âu Dương Lãnh sắp xếp như thế là vì cái gì? Bà vẫn cần tỉnh dưỡng ở bệnh viện, đi tới đây không phải bệnh sẽ tái phát sao?

Âu Dương Lãnh cho cô ánh mắt trấn an, muốn cô bình tĩnh đừng nóng, Vu Thiện đành phải đi tới trước mặt Vu Thành: “Ba, ba không sao chứ?” Con mắt chưa xót, nhìn sắc mặt ông tái nhợt, trong lòng đau đớn không dứt. “Ba không sao.” Vu Thành trả lời, giọng khàn khàn, đôi mắt vẫn cứ nhìn Đinh Hoa.

Đinh Hoa càng ngạc nhiên, Vu Thành thế mà có thể mở miệng nói chuyện, “Ông xã, ông tỉnh rồi?” Đinh Hoa giả dối gọi, tiến lên về phía ông thì bị Hắc Tử ngăn lại.

“Tránh ra.” Đinh Hoa lạnh mặt, trừng mắt nhìn Hắc Tử, bà ta muốn xác định có phải Vu Thành khỏe lên rồi không, bà ta sẽ không cho phép ông xuất hiện phá hư! Lúc Vu Hồ nhìn Vu Thành, toàn thân đã sớm run rẩy, hoàn toàn không dám tới gần, hẳn ta cho rằng mình hoa mắt, không ngừng xoa hai mắt mình.

Ủy viên Lương nhìn thấy Vu Thành đi vào lập tức vui mừng đi tới: “Lão Vu, ông khỏe không?” Ông ta cho rằng Vu Thành đã sớm không ổn, lo Vu thị sẽ bị Đinh Hoa cướp mất, cho nên vẫn chưa dám tới bệnh viện thăm ông, giờ nhìn thấy ông vô cùng cao hứng.

“Tôi không sao, để ông lo lắng.” Vu Thành nói tiếp, nhưng những lời này đã tiêu phí rất nhiều sức lực của ông, bây giờ ông đành phải dừng lại, áy náy nhìn ủy viên Lương, trong lòng rất day dứt với ông ta. Nếu năm đó không phải ông tin nhẹ dạ tin theo Đinh Hoa, bây giờ cũng biến thành thế này, cho nên ánh mắt ông quay về trên về mặt chột dạ của Đinh Hoa, cũng cực hận nhìn Vu Hồ.

“Vào đi.” Thạch Tử nói một câu khiến mọi người không hiểu, Âu Dương Lãnh lại cười, bắt đầu diễn trò hay rồi, khoe miệng cười vui vẻ không che giấu, Vu Thiện không biết anh nói gì, chỉ biết rằng tuyệt đối không phải chuyện gì tốt, đối với Đinh Hoa càng không phải.

Đinh Hoa đã không biết phải nói gì, bà ta chỉ đành nhìn phía trước, ánh mắt Vu Thành đầy hận thù khiến trái tim bà ta treo lơ lửng, kế hoạch nhiều năm như vậy của bà ta, đành bị phá hỏng sao? Không, bà ta sẽ không nhận thua, thế nên Đinh Hoa lặng lẽ đưa tay vào trong túi áo, nhấn điện thoại.

Theo lời Thạch Tử nói, Vu Long nhếch nhác bị đẩy mạnh vào, hẳn ta mặc một thân áo gió, đầu tóc rối bời, trên người có nhiều vết thương, sắc mặt thảm thiết, không dám nhìn người ở chỗ này, nhất là Đinh Hoa.

Đinh Hoa càng hoảng sợ, Vu Long biến mất một ngày một đêm thế mà bị ném vào đây, tối hôm qua nó đi đâu? Chẳng lẽ là... Bà ta không dám nghĩ tiếp, lửa giận bắt đầu lan tràn, là Vu Long phá hỏng kế hoạch!

Vu Long tựa như nhận được ánh mắt tức giận từ Đinh Hoa càng không dám ngẩng đầu, hẳn ta bị hai người mặc quần áo màu đen ép hai bên, ủ rũ đứng đó. Vu Thiện càng mờ hồ, từ lúc này cô đề ý Vu Long không xuất hiện, cho rằng nhất định là để lại một tay đối phó với mình, thật không ngờ anh ta sẽ chột vật xuất hiện như vậy.

Ủy viên Lương không hiểu liếc mắt nhìn Vu Thành, sau đó liếc nhìn Vu Thiện, dường như hiểu được chuyện xảy ra, hỏi tiếp: “Tổng giám đốc Vu không sao chứ, như vậy đại hội cổ đông hôm nay đến đây kết thúc.” Khi thấy Vu Thành ông ta thở phào nhẹ nhõm, làm bạn già nhiều năm với Vu Thành, không hi vọng Vu thị phải giao vào tay người khác, cho dù là con ông.

Vu Thiện mỉm cười, vui nhất là Vu Thành xuất hiện, lúc này rõ ràng cô bị khí thế của Đinh Hoa áp đảo, cô biết người có công phía sau là Âu Dương Lãnh, gương mặt nhìn chằm chằm người đàn ông nắm giữ mọi việc rất tốt.

Nhận được ánh mắt của Vu Thiện, Âu Dương Lãnh cười đắc ý, như có chút hương vị tranh công, thấy Vu Thiện cười khúc khích, tất cả mọi người đều bị nụ cười cô ảnh hưởng, cùng quay đầu nhìn cô, Vu Thiện lúng túng cúi đầu không dám ngẩng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Đinh Hoa càng căm hận, bà ta hung hăng liếc nhìn Vu Thiện, chứng kiến tất cả mọi người cười sùng nịnh nhìn Vu Thiện lửa giận trong lòng càng lan mạnh, chưa từng có ai dám coi thường bà ta.

“Khoan đã!” Đinh Hoa đột nhiên hô to, thành công khiến tầm mắt mọi người tập trung lên người bà ta, bà ta cười đắc ý, chậm rãi nói: “Nếu là đại hội cổ đông, sao có thể không bệnh mà chết đây.”

Mấy người ủy viên Lương, Vu Thành, Vu Thiện và Âu Dương Lãnh nghe ra ý ở ngoài lời của bà ta, đều lập tức nổi giận, nhất là Vu Thành, hai mắt tròn trừng nhìn Đinh Hoa, ngực cuộn cuộn, vốn muốn âm thầm giải quyết chuyện này, người phụ này lại còn không biết nắm lấy?

Âu Dương Lãnh ngăn Vu Thiện lên tiếng, anh lắc đầu với cô bảo cô xem tiếp, Vu Thiện nhướn mày, cô không rõ ý Âu Dương Lãnh, nhưng vừa nhìn thấy Vu Long, cô biết Âu Dương Lãnh chắc chắn có thủ đoạn gì đó chưa sử dụng.

Vu Long đang ủ rù thì nghe Đinh Hoa nói, sắc mặt càng thêm trắng, hần ta không ngừng nháy mắt ra hiệu với Vu Hồ, cầu mong anh ta tranh thủ thời gian đưa Đinh Hoa rời đi, nhưng Vu Hồ không nhìn ra ý hần ta, Vu Long gấp gấp đến đầu đầy mồ hôi, hết lần này tới lần khác hần ta không thể nói chuyện.

“Mọi người không có ý kiến à? Như vậy đại hội cổ đông sẽ tiếp tục.” Giọng Đinh Hoa càng phấn khích, phảng phất như thấy thành công, vừa rồi bà ta đã điện thoại cho ba Vu Hồ, ông ta đang dẫn người tới đây.

“Bà Đinh, cổ phần trên tay bà đã vô dụng, tổng giám đốc Vu còn ở đây.” Ủy viên Lương nhắc nhở bà ta, trên tay Đinh Hoa thực sự có 50% cổ phần công ty, điều kiện tiên quyết là Vu Thành hôn mê, nhưng bây giờ ông đã ở đây, như vậy trên tay bà ta chỉ có 20% cổ phần công ty.

“Ai nói, cổ phần công ty trên tay tôi vẫn là 50%.” Đinh Hoa đắc ý cười, bà ta cầm phần tài liệu trong túi xách ra, còn cả di chúc đặt lên mặt bàn, giọng tràn đầy đắc ý: “Đây chính là ông ấy cho tôi.”

Khi Vu Thành nhìn thấy phần văn kiện kia, hai mắt càng thêm phần hận, bàn tay nắm chặt xe lăn, cả người giận đến toàn thân run rẩy, Vu Thiện thấy không ổn vội ngồi xổm xuống trước mặt ông, trấn an ông: “Ba hãy tin con.” Lần tiên nhìn ông chăm chú như vậy.

Vu Thành chứng kiến vẻ mặt chân thành của Vu Thiện, lập tức nghĩ tới Ninh Chân, trong lòng nhất thời áy náy, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Vu Thiện, ông ta âm thầm nhìn cô, khẽ gật đầu.

“Hồ, đọc phần văn kiện này đi.” Đinh Hoa nhẹ giọng phân phó, tựa như không nhìn thấy sắc mặt khó coi của Vu Thành, thầm nghĩ, dù sao qua hôm nay bà ta cũng không muốn trở về tiếp tục làm người phụ nữ của Vu Thành nữa, nhiều năm như vậy một chẳng gặp vận may chút nào.

“Dạ.” Vu Hồ trả lời, đi lên trước một bước, cầm văn kiện cao giọng đọc, dường như Vu Long biết rõ không thể cứu vãn, vô lực ngẩng đầu, phía sau lưng có người áp chế.

Ủy viên Lương và những người khác đều bị Đinh Hoa độc ác làm giận đến ngực căng đau, hận không thể xâu xé Đinh Hoa, nhưng cũng không thể tránh được, bọn họ hiểu có nhiều chuyện đều phải có trình tự luật pháp.

Chỉ có mấy người Âu Dương Lãnh lạnh mắt nhìn, khóe miệng càng tươi cười, Đinh Hoa cho rằng bọn họ bị tức trở nên không bình thường, khóe miệng tươi cười thờ ơ nhìn bọn họ. truyện của diễn đàn Lê quý Đôn

“Bản thân Vu Thành đồng ý tặng 30% cổ phần công ty trên tay cho bà Đinh Hoa, và không được lấy lại, còn có bản thân Vu Thành đồng ý sau khi chết tất cả đều thuộc về mẹ con Đinh Hoa, không có bất kỳ kẻ nào tự ý can thiệp.” Vu Hồ đọc rất to, toàn phòng lặng ngắt như tờ, Vu Hồ đọc tiếp: “Vu Thiện thân là con gái Vu Thành, thừa nhỏ ngang ngược vô lễ, không biết tôn trọng thể diện đi trước, cho nên đã cắt quan hệ cha con với Vu Thành, từ nay về sau tất cả đều không liên quan gì tới Vu thị.” Vu Hồ đắc ý đọc câu này, cố ý muốn nhìn sắc mặt trắng như tuyết của Vu Thiện.

Vu Thiện nghe tới đó thân thể lung lay sắp ngã, khuôn mặt đau xót, cô không ngờ Vu Thành lại nhẫn tâm như vậy, trong di chúc tăng thêm điều này, là muốn đoạn tuyệt quan hệ với mình?

Âu Dương Lãnh nghe tới đây, trái tim thoáng chốc co rút, đau lòng người phụ nữ bên cạnh, sao cô có thể thừa nhận giày vò như vậy! Mối mong lạnh lùng cong lên, Hắc Mộc vội can lời Âu Dương Lãnh muốn nói, anh ta đã sớm phát hiện tâm tư của tổng giám đốc, kịp thời ngăn cản Âu Dương Lãnh lại.

Cả người anh phát ra hơi thở lạnh lẽo, người xung quanh đều cảm nhận vô cùng rõ ràng, tự động tránh xa anh, rất sợ anh sẽ giận chó đánh mèo lên bọn họ, người đàn ông này quá đáng sợ.

Còn Đinh Hoa liếc nhìn hành động của bọn họ, cho rằng tất cả mọi người đều nhìn rõ tình hình trước mặt, đều rời xa Âu Dương Lãnh và Vu Thiện, càng đắc ý vênh vao.

Bốn người Âu Dương Lãnh và Vu Thiện bị cô lập bên trong, sắc mặt ủy viên Lương có chút khó coi, đau lòng nhìn Vu Thiện, cô bé này cực kỳ thân thiện, sao lại ngang ngược vô lễ!

Vu Thành nghe đến đó hai mắt tròn trừng, nhìn chăm chăm Vu Hồ, điều này... bọn họ lại bóp méo văn kiện! Hai mắt vội tìm kiếm Vu Thiện, bắt gặp vẻ đau lòng của cô đang nhìn ông, trái tim đau đớn, cô con gái đáng thương của ông!

“Được rồi, đó là toàn bộ nội dung, đều được sự chứng nhận của luật sư.” Vu Hồ đắc ý nói xong, gọi một người đàn ông ăn mặc ra dáng luật sư. Gã ta vừa xuất hiện liền thu hút ánh mắt của mọi người, đó là luật sư của Vu Thành.

Nhìn thấy gã ta xuất hiện, tất cả mọi người đều bất ngờ, lúc Đinh Hoa đưa văn kiện ra, mọi người đều biết sẽ có luật sư xuất hiện, nhưng không nghĩ tới là gã ta.

“Thật có lỗi, tạm thời có việc đến chậm.” Luật sư Trương khiêm tốn nói, đứng sau lưng Đinh Hoa, ý tứ rất rõ ràng, là người bên phía Đinh Hoa.

“Ông... Ông.” Hai mắt Vu Thành nhìn xuyên qua, hận không thể đánh chết Đinh Hoa, bà ta thế mà thông đồng với luật sư Trương! Vì thân thể suy yếu, Vu Thành nói không ra lời, cả người tức giận không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Chương 108

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Ba, ba không sao chứ?” Vu Thiện vội trấn an ông, mặc dù hận ông, nhưng ông cũng đã biến thành như thế này. Lê quýdon

“Về phần di chúc này là có hiệu lực pháp luật, chuyện trong đó là sự thật, cho nên...” Luật sư Trương dừng lại, rồi nói tiếp: “Bây giờ tất cả tài sản dưới tên Vu Thành thuộc về mẹ con Đinh Hoa.”

Mọi người nghe câu này tức lại càng thêm tức, đây là muốn đuổi Vu Thành ra khỏi Vu thị! Tất cả mọi người đều nhìn Vu Thành và Vu Thiện, ánh mắt đồng cảm nhìn họ.

“Ha ha, Vu Thành, đừng trách tôi lòng dạ độc ác, đó là bị ông ép.” Đinh Hoa cười nhìn sắc mặt tái nhợt của Vu Thành, nhiều năm chịu nhục như vậy, cuối cùng có thể xả ra, cảm giác này thật sự quá thoải mái.

“Bà...” Vu Thành chỉ có thể nói một từ, hoàn toàn không cách nào nói được đủ câu.

“Ba đừng giận, Lanh có cách.” Vu Thiện trấn an ông, không hi vọng thân thể ông vừa khỏe, lại bị suy yếu.

“Ừ, cảm ơn... Cảm ơn.” Thật vất vả mới nói xong một câu, hơi thở đã không ổn, trong lòng càng thêm áy náy với Vu Thiện.

“Lúc này tới biểu diễn cha con thâm tình, thật sự là khó cho các người.” Đinh Hoa cười đến run rẩy cả người, ngón tay mảnh mai chỉ thẳng vào Vu Thành, “Có phải rất đau lòng không, có phải hối hận một năm trước tự tay đưa cô ta lên giường Âu Dương Lanh không? Ha ha!”

Tất cả mọi người đều bị những lời Đinh Hoa nói dọa khiếp sợ, những lời này của Đinh Hoa là có ý gì? Tầm mắt mang theo nghi hoặc đảo qua đảo lại trên người cha con Vu Thành và Âu Dương Lanh, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu muốn biết trong chuyện này có điều gì đã xảy ra.

Sắc mặt Vu Thiện và Vu Thành đều tái nhợt, Vu Thành càng hối hận đã đối xử với Vu Thiện như vậy, khi đó Vu thị xuất hiện nguy cơ, nhưng lại dùng hạnh phúc của con gái để đánh đổi.

Còn Vu Thiện càng lão đảo muốn ngã, chuyện này là vết thương trong lòng cô, lúc ấy cực kỳ hận, phần nộ giận dữ, cho tới bây giờ vẫn chưa thể tiêu tan, hiện tại bị vạch trần ở trước mặt nhiều người quen, cô phải đối mặt thế nào! Ánh mắt oán hận bắn thẳng lên người Vu Thành hiện giờ đang mang theo tâm tình yêu thương.

Âu Dương Lanh biết rõ cảm nhận của cô lúc này, lúc ấy anh dùng cách thức ép buộc Vu Thiện gả cho anh, nhưng anh tuyệt đối không hối hận, nếu như không làm vậy thì cô đâu thuộc về mình. Anh im lặng ôm chặt Vu Thiện, truyền ấm áp của mình sang cho cô.

Cảm nhận được sự ấm áp của Âu Dương Lanh, Vu Thiện nhớ tới thư mẹ cho mình xem, trong thư đã nói rõ ràng chi tiết chuyện lần đó, sắc mặt Vu Thiện mới tốt hơn một tý, nhưng cô vẫn giận như cũ, vì Vu Thành đã đối xử với cô như vậy. Song hiện giờ cô có thể khẳng định, Đinh Hoa có ý châm ngòi ly gián giữa cha con bọn họ.

“Cái gì? Bà Đinh cũng thật biết nói đùa, tôi và Lanh là xem mặt mà quen biết, yêu nhau kết hôn, sao lại đưa lên giường anh ấy như vừa nói?” Vu Thiện đi lên trước một bước, gương mặt lạnh lùng nhìn Đinh Hoa: “Lanh, anh nói có đúng hay không?” Cô làm nũng chuyển hướng sang Âu Dương Lanh.

“Khụ khụ, Thiện Nhi à, chuyện thân mật như vậy, sao có thể nói trước mặt ba và nhiều bác trai như vậy chứ? Ngoan, chúng ta về nhà rồi nói.” Giọng điệu Âu Dương Lanh cưng chiều nhìn cô, tình cảm chân thành trong đôi mắt đủ để cảm động những người ở đây.

“Nhưng có người không tin nhé.” Vu Thiện tiếp tục thẹn thùng nói, hai mắt lạnh lẽo, cô sẽ không để Đinh Hoa chà đạp lên tôn nghiêm của cô và mẹ một lần nữa.

Mọi người, kể cả Đinh Hoa đều bị hành động thân mật của bọn họ lừa gạt, tất cả mọi người đều cười rộ lên, bọn họ tin lời Vu Thiện vừa nói, làm sao ba có thể đưa con gái mình cho người đàn ông khác chứ.

Vu Thành thấy Vu Thiện bảo vệ ông như vậy, trong lòng càng thêm cảm động và áy náy, tràn đầy kiêu ngạo của người làm ba khi nhìn qua Vu Thiện, thiếu chút nữa ông bỏ lỡ đứa con gái tốt như thế!

“Hừ, thù dật thật sự rất giống, đừng tưởng rằng có thể không thừa nhận như vậy, nếu như không có tôi bày, sao các người có thể ở chung một chỗ!”

Đinh Hoa hừ lạnh, không chút nào biết tự mình lộ ra hành vi độc ác, lập tức khiến mọi người chán ghét, thì ra tất cả đều do bà ta làm.

“Mẹ, sao mẹ nói ra!” Vu Hổ ở phía sau nhắc nhở bà ta, lúc này Đinh Hoa mới hoàn hồn, trong lòng biết tự mình đã để lộ sự thật, vội che giấu: “Đừng lạc đề, chỗ này bây giờ đã thuộc về tài sản của tôi, mời các người rời đi.”

“Mời các vị đi ra ngoài, bà Đinh có quyền bảo các người đi.” Luật sư Trương đứng lên trước một bước, thay Đinh Hoa nói, trong lòng vô cùng cao hứng, chờ lát nữa sẽ có thù lao đây.

“Các người...” Ủy viên Lương và Vu Thành rất tức giận, nhưng trước mặt pháp luật, cho dù tức giận cũng vô dụng, Vu Thiện nghi hoặc liếc nhìn Âu Dương Lãnh, anh ngoại trừ lúc này mở miệng phối hợp với mình, thì không nói lời nào, Vu Thiện không nhìn ra anh muốn làm gì.

“Không có việc gì thì đi đi, đỡ phải sai bảo vệ đuổi, điều đó rất khó coi.” Vu Hổ cười vui vẻ, hoàn toàn quên tình trạng thảm hại của Vu Long bên cạnh, Vu Long nhắm mắt, bọn họ đặc ý không được bao lâu đâu. lqdon

“Chờ đã, dường như là bà Đinh tự định đoạt, dù nói thế nào, cũng nên đến phiên chúng tôi.” Lên tiếng là Hắc Mộc đứng bên cạnh Âu Dương Lãnh, từ đầu đến cuối không nói gì, lạnh mắt nhìn.

Tất cả mọi người bất ngờ nhìn Hắc Mộc, chuyện này hoàn toàn không liên quan đến anh ta, nhất là Đinh Hoa, bà ta khinh thường: “Đây không đến lượt cậu nói chuyện, mời cậu đi ra ngoài.”

Ngay tại lúc mọi người muốn nghe Hắc Mộc nói gì, cửa phòng họp bị người từ bên ngoài đẩy vào, thoáng cái 5 người đi tới, khiến phòng họp chen lấn chật như nêm như cối.

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn sang, chỉ thấy một người đàn ông mặc đồ âu cao cấp màu xám đậm, vẻ mặt như ánh mặt trời đi tới, anh ta chính là luật sư nổi tiếng trong giới luật, tên Điều Chính, sau lưng anh ta là 4 nhân viên cảnh sát mặc đồng phục cảnh sát, sắc mặt bọn họ lạnh lẽo không cảm xúc.

Đinh Hoa và Vu Hổ cùng luật sư lộ vẻ hoảng sợ, không tự chủ lùi ra sau một bước, sao bọn họ có thể đến đây? Vu Long mở mắt, trông thấy năm người xuất hiện ở cửa, sắc mặt càng thêm âm u.

Luật sư Điều Chính liếc mắt nhìn Âu Dương Lãnh, tầm mắt rơi vào trên người Vu Thành: “Xin lỗi, có việc đến chậm.” Cùng lý do như luật sư Trương, có người không nhìn được bật cười, thì ra là Hắc Từ.

Vu Thành cười khế, yếu ớt nói: “Không sao.” Điều Chính gật đầu: “Như vậy tiếp theo mời mọi người hãy nghe tôi nói, về chuyện di chúc và cổ phần, tổng giám đốc Vu mới thay đổi, cho nên chuyện vừa rồi bà Đinh và luật sư Trương nói không được thành lập.”

“Còn nữa.” Con mắt sắc bén quét qua luật sư Trương đang run rẩy: “Về luật sư Trương, ông ta đã bị giới luật sư xóa khỏi danh sách, cho nên luật sư Trương đã không còn là người của giới luật sư nữa.”

Chuyện này là một quả bom nổ khiến sắc mặt của luật sư Trương trắng bệch, thân thể liên tiếp lùi về sau, vẻ mặt không tin: “Làm sao có thể!”

“Không... Không!” Đinh Hoa sợ tới mức lớn tiếng kêu, bà ta thật vất vả mới lấy được, sao có thể như vậy!

Kịch vui thay đổi xoành xoạch, làm nhiều người ngồi đó đặc ý, nhất là Vu Thiện, cô quả thực không tin điều mình nghe được, đây là Lãnh cố ý sắp xếp sao? Ánh mắt Vu Thiện mang theo kinh ngạc nhìn Âu Dương Lãnh.

Anh cười cợt chiều, ôm Vu Thiện càng chặt hơn.

“Còn nữa.” Luật sư Điều Chính lần nữa lên tiếng, thành công thu hút tầm mắt tập trung trên người anh ta: “Về chuyện Vu Hổ và Vu Long, mọi người nghe cho rõ.” Tay cầm một tập văn kiện hơi mỏng từ trong cặp tài liệu đưa ra, đặt trên bàn: “Phần này là kết quả kiểm tra DNA, Vu Hổ và Vu Long không phải là con ruột của tổng giám đốc, cho nên tất cả cổ phần công ty của Vu Hổ và Vu Long lập tức trả về tổng giám đốc, không được ý kiến.”

Oa! Lời vừa nói ra, cả phòng họp lập tức nóng như ỏ kiến, mọi ánh mắt đều rơi vào trên người Đinh Hoa và Vu Long cùng Vu Hổ, nhất là Vu Thiện, cô hoảng sợ nhìn Vu Thành, không thể nào? Người thương yêu hai mươi mấy năm, lại không phải con ruột?

“Không...” Đinh Hoa lùi mấy bước, hai mắt trừng to, bí mật nhiều năm hôm nay lại bị vạch trần! Nhất là những cổ phần công ty kia! Bà ta đã không có 30% cổ phần của Vu Thành, cũng không có cảm giác tiếc nuối, nếu ngay cả cổ phần của con cũng không có, như vậy bà ta phải lấy gì đi tìm ông ta?

“Nói bậy!” Vu Hổ đỡ Đinh Hoa, không chịu lùi bước: “Phần DNA này là giả, chúng tôi là con trai của Vu Thành!” Vu Long không phản bác, hắn ta yên lặng từ nãy giờ.

“Anh tra, anh nói đi, phần DNA này là giả!” Vu Hổ chuyển hướng sang Vu Long, tìm xin giúp đỡ, khi nhìn thấy sắc mặt hắn ta trắng bệch, Vu Hổ mới cảm giác không thể cứu vãn: “Làm sao có thể!”

Hắn ta tiếc chính là cổ phần công ty đã không còn, như vậy chứng tỏ bọn họ chẳng còn cái gì.

“Phần DNA này là do bệnh viện nổi tiếng nhất thành phố S kiểm nghiệm, nếu như không tin có thể kiểm tra thêm nhiều lần nữa.” Điều Chính lên tiếng, con mắt sắc bén nhìn về mặt trắng bệch của ba người, nói tiếp: “Chuyện tiếp theo để cảnh sát nói.” Sau đó lùi một bước đứng bên cạnh Vu Thành.

Ánh mắt mọi người rơi vào trên ba người Đinh Hoa, sau đó chuyển lên trên người bốn nhân viên cảnh sát từ lúc vào cửa đến giờ không nói gì, bây giờ đang đứng trong phòng họp.

Một người trong số bốn nhân viên cảnh sát tiến lên một bước, đưa văn kiện ra: “Dựa vào luật pháp bắt luật sư Trương kẻ khả nghi bóp méo kết quả văn kiện pháp luật, ông vừa mới nói < Vu Thiện thân là con gái vu Thành, thuở nhỏ ngang ngược vô lễ, không biết tôn trọng thể hệ đi trước, cho nên đã cắt quan hệ cha con với Vu Thành> đây là một điều, là hư cấu.” Nói xong một nhân viên cảnh sát đi tới trước mặt luật sư Trương, đưa còng vào tay ông ta, luật sư Trương tự như cam chịu số phận, để mặc cảnh sát bắt.

Mọi người vui mừng nhìn cảnh sát, thì ra là giả, sợ bóng sợ gió một hồi, tất cả mọi người đều vui mừng thay cho Vu Thiện, Vu Thiện không nói nên lời, chỉ có thể liếc nhìn Vu Thành, Vu Thành cười yếu ớt, không lên tiếng.

Đinh Hoa như bị ngốc, đôi mắt bà ta vô hồn nhìn cảnh sát nói chuyện, bà ta thế nào cũng thất bại?

Cảnh sát nói tiếp: “Dựa vào luật pháp bắt Vu Long, kẻ khả nghi tối hôm qua hành hung không thành tổng giám đốc Vu, lập tức bắt giam chờ tòa án mở thẩm vấn.” Mọi người càng thêm xôn xao, ánh mắt không thể tin nhìn chằm chằm vào Vu Long im lặng, hẳn ta muốn giết chết Vu Thành!

Vu Thiện càng kinh hãi, tên Vu Long như thế này mà nhẫn tâm, muốn ra tay hạ thủ với người cha có công dưỡng dục hẳn ta hai mươi mấy năm? Chuyện táng tận lương tâm như vậy cũng làm ra được? Đột nhiên cô quay đầu nhìn về phía Âu Dương Lãnh, hiểu tất cả những thứ này đều là Âu Dương Lãnh sắp xếp, trong lòng cảm động không nói ra được, khó trách hôm qua hơi trễ rồi còn muốn mình về nhà, thì ra là như vậy.

Nhận được ánh mắt cảm kích của Vu Thiện, Âu Dương Lãnh nháy mắt với cô, cười mập mờ khiến gò má Vu Thiện đỏ như lửa, ý tứ ánh mắt anh cô hiểu, nhưng cô nào dám làm, Âu Dương Lãnh thế mà muốn đêm nay cô chủ động một lần!

Cảnh sát nói tiếp: “Dựa vào luật pháp, bắt Vu Hồ và Vu Long, bọn họ là kẻ tình nghi lấy trộm công quỹ của Vu thị, tiết lộ tin tức của Vu thị cho tập đoàn khác, đổi lấy món lợi kếch xù, đây là video, nộp cho viện kiểm sát bảo quản.” Điều này càng chấn động phòng họp, tất cả mọi người lộ ra ánh mắt hung ác, trong khoảng thời gian này khó trách Vu thị lại kém như vậy, thì ra tất cả đều do bọn hắn làm. Vu Hồ sợ hãi cúi đầu xuống, hẳn có đúng là phải ngồi tù không.

“Còn nữa.” Cảnh sát nói tiếp, mọi ánh mắt lại tập trung trên người cảnh sát lần nữa: “Chuyện bên lề đường tập đoàn Sở thị, một chiếc xe đã thiếu chút nữa đụng vào cô Vu, theo người chứng kiến để lộ, chuyện này do Vu Long gây nên, có cả video làm chứng, giao nộp cho viện kiểm soát bảo quản, sau này nó sẽ được sử dụng làm bằng chứng trên tòa.”

Nói ra càng khiến người ta khó có thể tin, ánh mắt đau đớn rơi vào trên người Vu Thiện, ngược lại Vu Thiện thờ ắt, tất cả chuyện này đều do bọn hắn làm, may là có Chu Minh nếu như không phải, chỉ sợ cô đã không còn ở đây!

“Đương nhiên, tất cả những chuyện này đều do bà Đinh Hoa bày mưu đặt kế, cho nên đưa toàn bộ bọn họ đi thẩm vấn, đưa ra tòa!” Cảnh sát nói xong người còn lại bắt đầu đi về phía Đinh Hoa và Vu Hồ, Vu Long đã sớm bị đưa đi giam rồi.

Mọi người lặng lẽ tránh ra, chỉ vì bọn họ thật sự quá ghê tởm, vì để lấy được Vu thị, vậy mà dám tổn hại mạng người, làm ra một loạt chuyện cực đoan, may là bị nhìn thấu.

Bọn người Đinh Hoa không phản kháng, bọn họ biết hết hi vọng, yên lặng tiếp nhận sự thật, chờ bọn họ bị đưa đi hỏi cung, Điều Chính lại lên tiếng: “Khụ khụ, còn có một việc, Vu Thiện chính là nữ tổng giám đốc Vu, từ nay về sau người thừa kế Vu thị là Vu Thiện, cổ phần công ty trên tay tổng giám đốc Vu đều thuộc về danh nghĩa Vu Thiện, kể cả tất cả tài sản.”

Tất cả mọi người đều cùng nhau gật đầu đồng ý, cũng không nói gì mà càng hi vọng như thế, nhưng Vu Thiện không muốn, ngay khi cô muốn từ chối đột nhiên cửa phòng họp chấn động từ bên ngoài, một đám lưu manh đủ hình dạng xông vào phòng, tầm 20 người.

Dẫn đầu là một người đàn ông có vết sẹo dữ tợn trên mặt, hẳn ta nghênh ngang đi tới cửa, giọng điệu coi trời bằng vung: “Biến hết con mẹ nó đi, đây là chỗ của bố mày!”

Tất cả mọi người bị ép đi vào, giờ này càng chật chội, nhưng cảnh sát lại ung dung thông thả đứng không nói lời nào, cũng không thả đám người Đinh Hoa ra.

Đinh Hoa nghe thấy giọng nói quen thuộc, lập tức lấy lại tinh thần: “Cô Minh, anh tới rồi, nhanh cứu em.” Điện thoại là bà ta gọi.

Vu Hồ và Vu Long nhìn thấy Cô Minh xuất hiện, đều không khỏi hưng phấn, bọn họ đều hét lên: “Ba cứu con!”

Lần này thì ai không biết, đều hiểu rõ chuyện này, thì ra Đinh Hoa là người phụ nữ của tên lưu manh này, còn Vu Hồ và Vu Long chính là do bọn họ sinh ra, thế nhưng lại đô lên người Vu Thành, nuôi không công nhiều năm như vậy.

Vu Thành nhắm mắt, nửa đời trước ông đã làm gì, vợ cưới hỏi hết hi vọng theo ông ta, còn ông ta? Lại làm tổn thương người phụ nữ xinh đẹp như vậy, ngay cả con gái cũng không chăm sóc tốt!

Rất nhiều người hoảng sợ, không ngờ sẽ có đám lưu manh xông vào, nhưng khi nhìn thấy cảnh sát bình tĩnh, sợ hãi trong lòng giảm đi không ít, tất cả những chuyện này có lẽ sẽ có thể xoay chuyển. Vu Thiện lo lắng, rõ ràng bà Đinh Hoa này là người phụ nữ của người khác, vì Vu thị mới tiếp cận ba, làm mẹ con cô chịu không ít khổ cực ở bên ngoài!

“Tổng hán ra cửa!” Cổ Minh hét lớn, có tên lưu manh muốn đi qua lại bị Hắc Tử ngăn cản: “Cổ Minh, ông nhìn cho rõ đây là địa bàn của ai!”

Cổ Minh nhìn quanh, là người đứng đầu bang Lãnh Thiên, vì sao hắn ở chỗ này? Bang Lãnh Thiên vô cùng mạnh trong giới hắc đạo, một tên lưu manh vô danh như hắn có thể rung chuyển sao, cho nên hắn ta dừng tay, cười hi hi lấy lòng: “Hắc Tử à, sao cậu ở đây?” Đáng vẻ cung kính của hắn ta khiến mọi người cười mỉa, bị Cổ Minh từng mắt nên không dám nữa.

“Đây là chỗ của tôi, rút đi.” Hắc Tử tản ra khí thế không giận mà nghiêm, một ngón tay của anh ta đã có thể khiến Cổ Minh hoàn toàn biến mất.

“Nhưng người phụ nữ của tôi ở đây.” Cổ Minh dừng lại, khi nhìn sau lưng Hắc Tử ngoài Thạch Tử thì không có ai, trong lòng tính toán, cậu ta chỉ có hai người sao địch nổi hai mươi người bọn họ!

“Còn không qua thả phu nhân ra.” Cổ Minh đá một tên thuộc hạ tựa như bị Hắc Tử hù sợ, cười lấy lòng nói: “Hắc Tử à, thứ cho khó nghe theo, người phụ nữ của tôi không chịu được uất ức.”

Thu hạ liền vội vàng gật đầu: “Dạ.” Rồi đi qua bên người Đinh Hoa.

“Ông...” Hắc Tử không ngờ tới Cổ Minh lại không sợ, thậm chí, không phải hắn ta ý vào nhiều người vậy chứ? Mây rậm hung dữ nhìn chằm chằm Cổ Minh, Hắc Mộc đứng bên cạnh bắt đầu cười trộm, cười rất lớn tiếng, hoàn toàn chẳng giống cười trộm chút nào, khiến mọi người nhìn sang, cho là anh ta quá hoảng sợ.

Hắc Mộc cười rất vui vẻ: “Ha ha, Hắc Tử, thế mà có người không sợ cậu! Ha ha.”

Choáng! Trán mọi người đầy vạch đen, đây là tình huống gì? Đã bị người ta ép ngay cả chỗ đứng cũng không có, sao lại cười đến như vậy? Âu Dương Lãnh và Vu Thiện cũng cười khẽ, hoàn toàn đứng xem cuộc vui, không lo lắng tình hình hiện tại, có Âu Dương Lãnh ở đây, còn sợ gì nữa.

Về mặt Cổ Minh đen xuống, hắn ta hận nhất có người cười càn rỡ trước mặt mình, mặt đầy vết sẹo đen thui đặc biệt khó coi, hung dữ liếc nhìn Hắc Mộc: “Tên khốn kia muốn chết!” Nói xong lệnh đàn em đi tới đánh Hắc Mộc.

Bây giờ đến lượt Hắc Tử cười: “Ha ha, Hắc Mộc, thế mà có người lại dám dạy dỗ anh.” Nói xong thay đổi sắc mặt, nhanh đến khiến người ta không kịp trở tay: “Cổ Minh, không nói cho ông biết, ngàn vạn lần đừng khinh địch sao?”

Cổ Minh khẽ giật mình, tựa như hắn ta không ngờ tới Hắc Tử trở mặt nhanh như vậy, ngay cả hai mươi mấy đàn em đều ngẩn ngơ, giống như bây giờ mới ý thức được nguy hiểm tồn tại, ngay cả chân cũng đang run rẩy.

Tất cả mọi người bị Hắc Tử và Hắc Mộc tản ra hơi thở nguy hiểm hoảng sợ không dám động đậy, sợ nhất là ba người bọn Đinh Hoa, vừa rồi nhìn thấy Cổ Minh phản kích đến quên hết mọi thứ, lúc này mới nhớ tới thân phận của Âu Dương Lãnh, đó là lão đại thế lực hắc ám ở thành phố A!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Môi Nghiệt Duyên (Kết)

Edit: Ngọc Hân

“Sao?” “Sợ?” Hắc Tử cười lạnh, dám gây sự ở địa bàn của bang Lãnh Thiên, cũng không nhìn xem anh ta là ai.

Cổ Minh bắt đầu cảm thấy sợ hãi, nhưng hắn ta vẫn cố gắng chống cự, hiện trường nhiều người như vậy, nếu như hắn ta hoảng sợ, tương lai sao tung hoành ở bên ngoài được! Cho nên hắn ta ngẩng đầu ưỡn ngực: “Dạy dỗ bọn họ cho tao!” Mấy tên đàn em kia dù sao cũng chưa từng trải đời gì đó, cũng không biết người trước mắt là lão đại ở thành phố S, nghe mệnh lệnh lập tức chấp hành.

“Lên!” Nhưng còn chưa kịp vọt tới trước mặt Hắc Tử và Hắc Mộc đã bị một mình Hắc Tử đánh ngã xuống, ngay cả sức đánh trả cũng không có, đám người kia chỉ biết hù dọa người khác, nào biết đánh nhau, thoáng cái đau đớn nằm trên đất.

“Á, đau quá.”

“Á, đau quá.”

Á, đau quá.”

Tiếng kêu la đã đón trách móc ầm ầm trong phòng họp không lớn mấy, tất cả mọi người đều ngây ngốc nhìn cảnh này, không ai nhìn ra Hắc Tử ra tay thế nào, chỉ biết là vừa liếc mắt một cái mọi người đều gục xuống.

Âu Dương Lãnh ôm Vu Thiện không để cô bị liên lụy, Vu Thành được Thạch Tử đẩy sang bên kia không việc gì, người còn lại đều không ảnh hưởng

đến, hiện tại tất cả đều biết rõ bọn họ không gặp nguy hiểm nữa.

Lúc này, một đám người mặc đồng phục cảnh sát từ bên ngoài đi vào, tay cầm súng, nói với Cổ Minh: “Cảnh sát đây, tất cả giờ tay lên.”

Cổ Minh cả kinh, đã quá muộn, hắn ta lo nhìn đàn em ngã xuống đất mà hoàn toàn quên mình bị nguy hiểm, bị súng chĩa vào hắn ta giờ tay lên không dám động đậy.

Lúc này Đinh Hoa triệt để tuyệt vọng, bà ta nhìn qua Cổ Minh, nhìn Vu Long và Vu Hổ, đau thương phát hiện, tất cả mọi người trong nhà bọn họ đều là tù nhân rồi.

Phòng họp quả thực như hộp cá mồi, chứa hai ba mươi người, nhưng thế mà lại có 50 người chen chúc, có thể nghĩ ra chật chội cỡ nào.

Âu Dương Lãnh che chở Vu Thiện rất tốt, trong không gian nhỏ hẹp Vu Thiện chui trong ngực Âu Dương Lãnh, cảm nhận anh dịu dàng ôm mình, trong lòng thấy thỏa mãn mà trước nay chưa từng có.

Cổ Minh bị còng tay, nhân vật đầu đầu nhiều năm qua cảnh sát không cách nào bắt được cuối cùng sa lưới, hàng loạt cảnh sát rời đi, có mấy người cảnh sát lúc này rất bình tĩnh mang bọn người Đinh Hoa đi, lúc này mọi người mới biết bọn họ hành động có quy luật, khó trách tuyệt đối không sợ hãi.

Luật sư Điều Chính đứng ra nói với mọi người: “Chuyện lần này kết thúc tốt đẹp toàn bộ là nhờ cô cả, nếu như không phải cô ấy, tôi cũng không biết chuyện của luật sư Trương, cảm ơn cô cả.”

Lời ông ta nói khiến chỗ này dậy sóng, ánh mắt mọi người lại tập trung nhìn Vu Thiện, lúc này mới ý thức được phụ nữ cũng có thể trở nên mạnh mẽ, nhất là sau lưng có thể lực hùng mạnh che chở.

“Khụ khụ.” Vu Thành muốn nói chuyện, nhưng trải qua những chuyện lần này cực kỳ suy yếu: “Thiện Nhi, xin lỗi, tha thứ cho ba.” Ông ta nhìn Vu Thiện, nhớ tới Ninh Chân lúc trước, trong lòng càng thêm áy náy.

“Ba, con không trách ba.” Vu Thiện mỉm cười, cô còn muốn cảm ơn Vu Thành, nếu như không phải ông thì mình không có khả năng ở cùng một chỗ với Âu Dương Lãnh.

“Thật ư...” Vu Thành vui sướng, ông cho rằng Vu Thiện sẽ không tha thứ cho ông.

“Đương nhiên, con đưa ba về bệnh viện.” Vu Thiện từ trong ngực Âu Dương Lãnh đi tới, muốn giúp Vu Thành rời đi, có một số chuyện trải qua hôm nay, cô sẽ không trách người khác, nhất là ba cô.

Ủy viên Lương bắt đầu nói chuyện: “Nếu như mọi người không có ý kiến, đại hội cổ đông hôm nay kết thúc tốt đẹp.” Vu Thiện là đứa bé ngoan, tin rằng Vu thị trong tay cô nhất định phát triển mạnh mẽ.

Tất cả mọi người đều gật đầu, rất hài lòng với lời ủy viên Lương nói, dù sao có người đứng sau mạnh như vậy, thì sợ gì?

Vu Thiện kinh ngạc: “Bác Lương, ngàn vạn lần không được, cháu không có kinh nghiệm buôn bán.” Giao công ty Vu thị khổng lồ như vậy cho cô, không phải đề trách nhiệm lên người cô sao?

“Thiện Nhi, con có thể.” Tất cả mọi người đều gật đầu khẳng định nói, cô có thể nhìn xuyên thấu âm mưu của Đinh Hoa thì làm sao không đảm đương nổi chức vụ tổng giám đốc của Vu thị chứ.

“Thiện Nhi, đây là yêu cầu cuối cùng của ba, hay là con không chịu tha thứ cho ba?” Vu Thành vô cùng suy yếu hỏi, thời gian ông không còn nhiều, những thứ này đều là để bù đắp những đau khổ những năm qua cô phải chịu đựng.

“Ba! Ý con không phải vậy, con...” Lời cô bị Âu Dương Lãnh cắt ngang, anh nháy mắt với cô: “Cảm ơn ba, Thiện Nhi rất vui, chẳng qua là cô ấy ngại chấp nhận.”

“Ha ha, Thiện Nhi đừng sợ, bác Lương thấy con làm được.” Ủy viên Lương cũng nói.

“Vậy được rồi, con sẽ cố gắng.” Vu Thiện gật đầu, Âu Dương Lãnh ở bên cạnh, cô có thể không cần lo lắng.

“Chúng ta vẫn nên đi bệnh viện.” Ủy viên Lương nhắc nhở: “Thân thể lão Vu không khỏe.”

“Ừ, già rồi, không còn dùng được nữa.” Vu Thành cảm thán, tầm mắt áy náy nhìn Vu Thiện, ông nhìn Vu Thiện để thấy Ninh Chân, người phụ nữ mình yêu ngay từ lần đầu tiên, cuối cùng lại rời khỏi mình.

Chuyện này kết thúc tốt đẹp, ủy viên Lương đích thân đưa Vu Thành vào viện, bầu bạn với ông, hai người hàn huyên chuyện năm xưa, mãi không dừng được. Còn Vu Thiện thì cùng ở lại với Âu Dương Lãnh, dọn dẹp lại Vu thị, tất cả mọi người rất vui vẻ làm việc, bởi vì bọn họ không bị Vu Hổ và Vu Long chen ép trêu chọc.

Vu Thiện bận đến trưa, lúc này ánh mặt trời rải khắp trời, cô đuổi người, ngồi trong phòng làm việc quả thực rất mệt mỏi. Âu Dương Lãnh nhìn bộ dạng đó của cô, trong lòng buồn cười, cô mới chỉ làm một buổi chiều đã mệt? Như anh, một năm bốn quý đều làm việc trong tập đoàn Âu Dương, đó không phải là mệt muốn chết à?

“Sao vậy? Mệt lắm không?” Âu Dương Lãnh cung chiều cười đi tới sau lưng cô, giữ vai cô, tay thành thạo đi chuyển, quả thực khiến Vu Thiện thoải mái như mèo con, rúc dưới tay Âu Dương Lãnh.

“Lãnh, anh đi làm suốt ở tập đoàn Âu Dương như vậy, công việc nặng nhọc ngọt ngào như vậy có mệt không?”

“Quen thì không sao.” Âu Dương Lãnh bóp khẽ, cảm thấy buồn cười lời cô nói, khoe miệng cười rục rờ: “Em đó, vẫn nên ngoan ngoãn ở nhà nuôi cho béo người thôi.”

“Lãnh, đây là anh đang nói muốn tiếp quản Vu thị sao?” Vu Thiện vui mừng hỏi, cô còn muốn chờ đến đêm sẽ thuyết phục Âu Dương Lãnh.

“Ừ, ai bảo anh cưới một người phụ nữ không động não chứ!” Âu Dương Lãnh bắt đầu dỗi thờ dài, anh không muốn để Vu Thiện cực khổ như vậy, hơn nữa trước khi Ninh Chân mất đã muốn anh quản Vu thị, cho nên anh mới đồng ý.

“Cảm ơn!” Vu Thiện ngửa đầu lên, hôn nhẹ lên má Âu Dương Lãnh, tỏ vẻ cảm kích anh.

“Thiện Nhi, em miễn cưỡng với anh!” Âu Dương Lãnh bắt đầu làm nũng, trên mặt không có ý cười, bàn tay thô to bắt đầu gỡ thói xấu, thò vào người Vu Thiện.

“A a . . . , đừng!” Chỗ mẫn cảm trên người Vu Thiện bị Âu Dương Lãnh gãi ngứa, cười đến không ngậm được miệng: “Ha ha, đừng gãi, em hôn lại lần nữa, còn không được sao!”

“Còn không mau làm đi!” Âu Dương Lãnh chỉ môi mình, ý bảo Vu Thiện nhanh lên, anh tiếp quản Vu thị, cô chỉ dùng cách nào báo đáp, thiếu thành ý quá.

“Được rồi.” Mặc dù giọng điệu Vu Thiện không kiên nhẫn, nhưng hành động lại rất tích cực, mặt đưa lên chạm vào môi Âu Dương Lãnh, muốn hôn nhanh chóng rồi rời đi. Nhưng âm mưu nhỏ của cô sao Âu Dương Lãnh lại không biết chứ, khi cô khẽ lại gần anh đưa tay không chế eo cô, giam cầm trong lồng ngực anh, khiến nụ hôn này trở thành hôn sâu.

Vu Thiện ảo não, sớm biết người đàn ông này không có ý tốt, nhưng nhìn thấy anh yêu thương mình như vậy, cô chủ động, để tránh đêm nay sau khi về nhà, bị nghiền ép thêm lần nữa.

Khó có được sự chủ động, đương nhiên khiến Âu Dương Lãnh càng bùng nổ, lúc trong văn phòng nhóm lên ngọn lửa tình mãnh liệt, Hắc Tử và Hắc Mộc thức thời rời đi, đồng thời cũng biết nếu như mình làm ảnh hưởng tới họ tất nhiên sẽ bị trừng phạt. Cho nên dù không cam lòng thế nào đi nữa, cũng phải đi ra ngoài, chờ bên trong xong việc mới đi vào! Haizzz, làm khổ thẳng bé quá.

Vu Thiện không biết giờ phút này hai anh em Hắc Tử rất oán hận, cô chỉ biết người đàn ông bên cạnh là người cô muốn lấy lòng nhất. Trải qua chuyện lần này, cô mơ hồ cảm nhận mẹ mất rất đáng nghi ngờ, cho nên cô phải điều tra chân tướng sự thật, cô muốn cho Âu Dương Lãnh một cơ hội.

Màn đêm buông xuống, Vu Thiện và Âu Dương Lãnh tình cảm nồng nàn đi về nhà, để lại hai anh em Hắc Tử ở cao ốc Vu thị, vì bên trong Vu thị thiếu hụt nghiêm trọng, cộng thêm cổ phiếu trượt giá, cần phải khắc phục lại từ đầu. Hắc Tử và Hắc Mộc có oán thán đi chẳng nữa cũng không dám phát tác trước mặt Âu Dương Lãnh, bọn họ chỉ có thể dùng ánh mắt cầu xin nhìn Vu Thiện, hi vọng Vu Thiện đừng bắt bọn họ làm quá mụm.

Vu Thiện cũng rất thương hại bọn họ, nhưng cô nghĩ lại nếu bọn họ không làm thì chính là Âu Dương Lãnh, cô không đành lòng để Âu Dương Lãnh quá mệt mỏi, cho nên không đếm xỉa gì tới vẻ mặt ai oán của bọn họ, cùng rời đi với Âu Dương Lãnh.

Hai anh em Hắc Tử hết hi vọng ở lại làm việc, cuối cùng Vu Thiện cũng biết đau lòng cho lão đại rồi, trong lòng vui vẻ, trước kia lão đại sống cuộc sống quá cực khổ, có người phụ nữ có thể yêu thương anh, thật sự phải cảm ơn trời xanh.

Hai người ngọt ngào tay trong tay rời khỏi cao ốc Vu thị, mười ngón tay thô to của Âu Dương Lãnh đan chặt tay bàn tay nhỏ bé của Vu Thiện, không một khe hở, khoe miệng Vu Thiện cười tươi, Âu Dương Lãnh càng cung chiều ôm chặt thân thể nhỏ bé xinh xắn vào lòng, hai người liếc mắt nhìn nhau, cùng ăn ý đi về đường cái.

Thành phố ban đêm, đèn đuốc sáng trưng.

Đèn đường ven đường một cây lại một cây, tiếp nối nhau, tạo thành mệnh mông vô bờ, rất giống sao trên trời, lơ lửng tuyệt đẹp.

Hai người sánh vai đi ra khỏi cao ốc Vu thị, gió khẽ thổi vào gò má, Vu Thiện càng rút vào cái ôm áp áp của Âu Dương Lãnh, cái ôm đó khiến cô yên tâm.

“Lạnh không?” Âu Dương Lãnh quan tâm cời áo trên người bao lấy cơ thể Vu Thiện, không để cô bị gió lạnh thổi vào, sắp đến mùa đông rồi cho nên thời tiết cũng đã bắt đầu chuyển lạnh.

“Đạ, không lạnh.” Vu Thiện kéo áo khoác trên người, áo khoác có mùi riêng của Âu Dương Lãnh lưu lại, giống như anh đang ôm lấy cô, làm cô đặc biệt lư luyến.

“Ngang bướng, rõ ràng có lạnh.” Âu Dương Lãnh giúp cô kéo áo khoác, ôm lấy cô bước nhanh tới bên xe, vài ngày bận rộn cuối cùng có thể nghỉ ngơi rồi.

Ngay lúc hai người sắp tới bãi đỗ xe của cao ốc Vu thị, một giọng nói đè nén gọi Vu Thiện lại.

“Thiện Nhi.” Giọng rất lớn, nhưng có thể nghe thấy sự mất mát bao quanh. Kinh Sở chậm chậm từ trong góc tối bước ra, ban nãy anh ta chứng kiến Vu Thiện và Âu Dương Lãnh an ủi sưởi ấm cho nhau, trong lòng anh ta vô cùng đố kỵ, anh ta biết mình bắt đầu sa vào tay giặc rồi.

Ngày đó sau khi từ bệnh viện chạy trốn, anh ta vẫn luôn kiểm chế mình đi ra ngoài tìm cô, anh ta hiểu rõ vì sao mình lại chạy trốn, anh ta dây dưa với người phụ nữ khác trước mặt cô, nhưng anh ta biết nhất định là có người cố ý làm như vậy. Vì không muốn cô hiểu lầm cho nên anh ta mới tới nói cô biết là mình bị hãm hại, anh ta không muốn cô hiểu sai! Đến cao ốc Vu thị mới biết được chuyện xảy ra hôm nay, anh ta âm thầm tự trách mình không giúp đỡ cô!

“Kinh Sở?” Vu Thiện không chắc chắn hỏi, Kinh Sở đứng sau ngọn đèn nên Vu Thiện không nhìn rõ lắm, nghe tiếng thì đúng là anh ta.

“Thiện Nhi, đứng vậy.” Kinh Sở chậm chậm đi tới trước mặt Vu Thiện, mỗi một bước đều rất khó khăn, anh ta nhìn động tác tràn đầy chiếm giữ của Âu Dương Lãnh, trong lòng hơi đau đớn, khóe miệng đắng chát: “Thiện Nhi có rảnh không? Muốn tâm sự với em.”

“Nói chuyện gì?” Vu Thiện mơ hồ biết được anh ta muốn nói gì, nhưng đối tượng anh ta phải giải thích không phải là Thượng Quan Thanh sao? Âu Dương Lãnh đột nhiên siết chặt tay, Vu Thiện khẽ nhún mày, Lãnh siết eo cô chặt quá, nhưng Vu Thiện cũng không kháng nghị.

“Không phải tổng giám đốc Sở nên đi thăm Thanh sao?” Âu Dương Lãnh chen vào nói, anh nhìn ra khóe mắt chua chát của Kinh Sở, còn giọng điệu động tác thân mật, thoáng chốc lửa giận bắt đầu nổi lên, Kinh Sở làm như vậy không phải là phụ lòng Thượng Quan Thanh sao?

“Thiện Nhi, có thể chứ?” giọng Kinh Sở trầm nhẹ lộ sự cầu khẩn, gương mặt âm trầm cô đơn nhìn Vu Thiện.

“Có... Có thể.” Vu Thiện nói ra lời này, cảm giác rõ ràng Âu Dương Lãnh đột nhiên dùng sức, chứng minh anh đang tức giận, trái tim Vu Thiện đột nhiên vô cùng vui sướng, khóe miệng cười vui vẻ.

“Thiện Nhi!” Âu Dương Lãnh gầm nhẹ, cô đồng ý hẹn với người đàn ông khác ngay trước mặt mình?

“Lãnh, đừng nóng giận, sẽ nhanh xong thôi.” Vu Thiện trấn an anh, chưa bao giờ biết sự tự chủ của Âu Dương Lãnh lại kém như vậy, cô làm như vậy là vì đã đồng ý với chuyện của Thượng Quan Thanh.

“Thật không?” Âu Dương Lãnh nhường mày hỏi, anh có thể tin Thiện Nhi? Có thể tin Kinh Sở?

“Dạ, nhanh mà.” Vu Thiện vì trấn an anh, chủ động đưa đôi môi đỏ mọng hôn nhẹ lên mặt Âu Dương Lãnh, tỏ vẻ sẽ nhanh xong.

Nhưng động tác này trong mắt Kinh Sở giống như lưỡi dao sắc bén đâm vào ngực anh ta! Lập tức máu tươi đầm đìa.

Âu Dương Lãnh vô cùng hài lòng với động tác này, khóe miệng thỏa mãn cong lên, đôi mắt bắn về phía Kinh Sở rõ ràng đã bị dả kích, mang theo ý tứ đắc ý khiêu khích.

Vu Thiện vui mừng vì Âu Dương Lãnh không bắt hôn sâu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lần đầu tiên hôn Âu Dương Lãnh trước mặt người ngoài, cô ít nhiều gì có phần thẹn thùng.

“Được rồi, mau đi đi, anh chờ em.” Âu Dương Lãnh đẩy Vu Thiện đi lên trước, anh chỉ cho phép bọn họ nói chuyện mười phút, nhiều hơn một phút anh sẽ đi đòi người.

“Ách, Sở, chúng ta đi đâu nói chuyện?” Vu Thiện thuận thế đi lên trước, vì Âu Dương Lãnh bá đạo, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt mất mát của Kinh Sở, đột nhiên có chút không biết phải làm sao.

“Phía trước đi.” Kinh Sở cúi đầu liếc cô một cái, dẫn đầu đi về phía trước mặt, Vu Thiện đi theo sau lưng anh ta, vừa rồi tại sao anh ta lại nhìn mình như vậy?

“Thiện Nhi, chuyện ngày đó em thấy là do người khác sắp đặt, tin tôi đi.” Đi đến chỗ Âu Dương Lãnh không thể nghe được Kinh Sở mới dừng lại, giọng điệu cầu khẩn, rất sợ Vu Thiện hiểu lầm.

“Ngày đó? Anh nói là ngày em xảy ra tai nạn xe?” Vu Thiện nhớ lại, ngày đó là ngày cô và Thượng Quan Thanh đi tìm Kinh Sở, lại nhìn thấy anh ta dây dưa một chỗ với người phụ nữ xinh đẹp. Cuối cùng Thượng Quan Thanh đau lòng rời đi, còn cô lúc đi tìm Thượng Quan Thanh lại gặp tai nạn xe, nếu như không nhờ Chu Minh, chỉ sợ cô vẫn còn nằm trong bệnh viện.

“Xin lỗi, nếu như tôi xuống dưới tìm em kịp lúc, thì không xảy ra chuyện này.” Nếu như anh ta chịu đuổi theo giải thích thì Vu Thiện sẽ không thiếu chút nữa bị đụng xe, nói đến chuyện này đúng là lỗi của anh ta.

“Không phải lỗi của anh.” Vu Thiện thấp giọng nói, hôm nay cô đã biết người muốn đụng cô là Vu Long, hẳn ta cũng đã phải bị trừng trị bởi pháp luật.

“Thiện Nhi, em tin tôi đi, tôi cũng không làm chuyện có lỗi với em.” Kinh Sở vội vàng giải thích, mặc dù còn chưa biết là ai thiết kế anh ta, nhưng anh ta nhất định sẽ mau chóng điều tra ra, có lẽ trước kia anh ta sẽ không để ý bất kỳ kẻ nào nghĩ gì, nhưng từ sau khi bị Vu Thiện hạ gục, anh ta rất quan tâm Vu Thiện nghĩ gì.

“Sở, anh phải nói xin lỗi là Thượng Quan Thanh, không phải em.” Vu Thiện nhìn chăm chăm Kinh Sở: “Tại sao anh đối xử với Thanh như vậy? Cô ấy không tốt chỗ nào?” Cô kêu oan cho Thượng Quan Thanh, cô ấy yêu Kinh Sở như vậy nhưng Kinh Sở lại dây dưa cùng những người phụ nữ khác. Lúc trước Âu Dương Lãnh cũng khiến cô đau lòng, may mắn thay những chuyện đó đều là thủ thuật che mắt người khác.

“Thiện Nhi, tôi quan tâm chính là em.” Kinh Sở nóng nảy gằn nhẹ, hai tay đột nhiên bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Vu Thiện, kéo cô về phía mình, anh ta nóng lòng tỏ rõ lập trường của mình: “Thiện Nhi, em còn nhớ rõ lời tôi nói ngày khai trương phòng thiết kế không? Tôi thật sự thích em.”

Trước kia là anh ta muốn thông qua Vu Thiện để kích Âu Dương Lãnh, nhưng khi tiếp xúc càng nhiều với cô, lòng anh ta lại mất trên người cô, khi gặp cảnh cô và Âu Dương Lãnh ngọt ngào ấm áp, lòng anh ta đau nhứt như dao đâm.

“Sở, anh đừng như vậy.” Vu Thiện giãy dụa, cô không muốn Âu Dương Lãnh hiểu nhầm, nhưng sức lực Kinh Sở rất mạnh, với sức của cô hoàn toàn không thể thoát.

“Thiện Nhi, rời khỏi Âu Dương Lãnh đi! Tôi sẽ cho em một bầu trời.” Kinh Sở hứa hẹn, anh ta không dễ hứa, một khi đã hứa thì nhất định sẽ thực hiện được. Hơn nữa Vu Thiện là người phụ nữ đầu tiên anh ta muốn ở cùng, điều mà năm đó ngay cả Thượng Quan Thanh cũng không làm được.

“Anh buông tay ra! Em không muốn Lãnh hiểu lầm.” Vu Thiện vừa giãy dụa vừa muốn quay đầu nhìn về phía Âu Dương Lãnh, hiện tại cô rất vất vả mới cùng Âu Dương Lãnh ngọt ngào ở chung một chỗ, không muốn có chuyện đâm ngang phá đám.

“Thiện Nhi, em quan tâm hẳn ta như vậy sao?” Kinh Sở nghe thấy lời cô, trái tim lập tức đau đớn kịch liệt, vì sao đến bây giờ anh ta mới biết được Vu Thiện quan trọng với mình như vậy?

“Đừng, người em quan tâm duy nhất chính là Lãnh, anh thả tay đi.” Giọng điệu Vu Thiện bắt đầu nặng nề, cô không hiểu tại sao Kinh Sở muốn như vậy, ngày đó anh ta nói lời yêu mến mình trước mặt nhiều người như vậy, cô chưa từng để trong lòng.

Hai người lôi kéo thu hút sự chú ý của Âu Dương Lãnh, nhưng anh không đi tới, anh biết rõ Vu Thiện sẽ xử lý ổn thỏa, còn anh cho cô không gian tuyệt đối.

“Sở, anh thả em ra trước đi, để chúng ta nói chuyện đàng hoàng.” Vu Thiện thôi giãy dụa, Kinh Sở như vậy rất khó khiến cô mở lời, hơn nữa là cô giúp Thượng Quan Thanh lấy lòng Kinh Sở.

“Thiện Nhi, em không tin tôi sao?” Kinh Sở thâm tình nhìn cô, đau khổ gằn nhẹ, anh ta có thể không quan tâm tới Thượng Quan Thanh, nhưng anh ta không muốn Vu Thiện nghi ngờ.

“Tin, nhưng anh không thể ép buộc em.” Vu Thiện dùng sức đẩy Kinh Sở ra, cô lùi về sau một bước, nghiêm túc nói: “Sở, em rất cảm kích một năm trước anh đã giúp em, nhưng không liên quan tới chuyện tình cảm, em là người của Âu Dương Lãnh, cho nên anh đừng như vậy.”

“Thiện Nhi!” Tay Kinh Sở trống rỗng, trái tim cũng trống rỗng theo, khuôn mặt tuần tú âm trầm, giờ phút này đau thương nhìn qua cô: “Thiện Nhi, em biết không? Khi đó tôi thích em nên mới chịu giúp em!”

“Cái gì?” Vu Thiện kinh ngạc lùi ra sau một bước, khi đó Kinh Sở đã thích mình?

“Khi đó đi Paris tìm được em, tôi kích động như vậy.” Kinh Sở nói tiếp, trong đôi mắt thâm tình khiến Vu Thiện không dám đối diện, nhưng chuyện này không được.

“Sở, em rất cảm ơn anh, nhưng không liên quan tới tình cảm.” Vu Thiện nhắc lại lần nữa, đồng thời lùi ra xa anh ta: “Em sẽ không phản bội hôn nhân, đã cùng Âu Dương Lãnh ở chung một chỗ, thì em sẽ cùng anh ấy bước tiếp về sau.”

Năm đó mẹ vì cô, chịu đựng Đình Hoa hoành hành, không dám oán trách Vu Thành, tạo thành bi kịch thời thơ ấu của cô, nhưng cô không cần lập lại như vậy, bất kể là ai, chỉ cần kết hôn thì phải giữ vững lời hứa, không thể phản bội, bất kỳ vì lý do gì!

“Thiện Nhi! Tôi yêu em, chẳng lẽ em không hề thích tôi sao?” Kinh Sở ép hỏi cô, anh ta không tin Vu Thiện không động lòng với anh ta, phụ nữ đều có sự y lại với người từng giúp mình, tin rằng Vu Thiện cũng không ngoại lệ.

“Sở, anh không phải yêu em, mà là không cam lòng!” Vu Thiện quyết định nhắc nhở anh ta, “Anh yêu Thượng Quan Thanh, còn Thượng Quan Thanh cũng yêu anh, anh nên đi tìm Thanh.”

“Thiện Nhi!” Kinh Sở ép sát từng bước, đêm nay nhất định phải khiến Vu Thiện tin tưởng anh ta: “Tôi biết rõ trong lòng em nhất thời khó chấp nhận, nhưng tôi nguyện ý cho em thời gian, hãy nghe tôi nói một câu, Âu Dương Lãnh không phải là người đi đến cuối đời cùng em!” Anh ta nhìn thấy Âu Dương Lãnh cất bước đi tới, cố gắng nói: “Nhớ, tôi vẫn luôn chờ em.” Nói xong mặc kệ Vu Thiện giãy dụa, dùng sức ôm lấy cô, không cho cô trốn tránh.

“Anh đừng nên như vậy!”

“Buông cô ấy ra!” Âu Dương Lãnh nhìn bọn họ ôm nhau, sắc mặt tái nhợt vội vàng chạy qua, đưa tay tách hai người ra, trực tiếp ôm chặt Vu Thiện, “Thiện Nhi, không sao chứ?”

“Em không sao.” Vu Thiện hơi bị dọa hoảng, không ngờ Kinh Sở lại có thể làm như vậy.

“Thiện Nhi, nhớ kỹ lời tôi nói, tôi vẫn chờ em.” Kinh Sở thâm tình nhìn chằm chằm Vu Thiện nằm trong ngực Âu Dương Lãnh lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, nói, sau đó không quay đầu lại rồi đi, trong lòng có chút chua xót.

“Thiện Nhi, hẳn ta nói gì với em?” Âu Dương Lãnh vốn muốn dạy dỗ Kinh Sở, khi nhìn thấy anh ta đi trước nên không không tiến lên, nhưng anh sẽ không bỏ qua cho Sở thị!

“Không có gì, chúng ta đi thôi.” Vu Thiện liếc qua hướng Kinh Sở rồi đi, trong lòng đồng cảm với Thượng Quan Thanh, nhưng lúc Kinh Sở rời đi, tại sao phải nói như vậy cho Âu Dương Lãnh nghe?

“Sao? Không nữa?” Âu Dương Lãnh ăn đám chua nhìn cô, trong mắt cô tất cả đều là chuyện Kinh Sở rời đi, vừa rồi bọn họ nói gì đó?

“Lãnh, tức giận à?” Vu Thiện không cần nhìn cũng biết Âu Dương Lãnh đang suy nghĩ gì, cô bỏ qua lời Kinh Sở nói với cô, cong khóe miệng: “Em có cự tuyệt nhưng anh cũng biết đó, sức đàn ông rất mạnh, cho nên đừng nóng giận.”

“Thật hả? Vậy em và hắn ta nói gì đó?” Âu Dương Lãnh không tin, vừa rồi trước khi đi Kinh Sở có nói giống như là vấn đề cô?

“Không có gì, Thanh bảo em giúp cho nên em chỉ nhắc nhở Kinh Sở đừng phụ Thanh mà thôi.”

“Thật vậy không?” Âu Dương Lãnh biết mình không nên như vậy, nhưng ngọn lửa đố kỵ đang thiêu đốt trong lòng, anh muốn biết nội dung bọn họ nói chuyện.

“Đừng vậy, cho nên anh đừng tức giận.” Vu Thiện tiếp tục trấn an anh, người đàn ông này trở nên đa nghi như vậy từ khi nào vậy trời.

“Được rồi, em đồng ý với anh, từ nay về sau không gặp mặt hay liên lạc với Kinh Sở nữa.”

“Không cần thiết vậy chứ?”

“Nói hay không?”

“Ách, được rồi, em đồng ý với anh.” Vu Thiện xem như thua anh, hành động ngây thơ này mà cũng làm được, hai người nói chuyện ngọt ngào, cùng nhau đi về phía bãi đỗ xe.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Môi Nghiệt Duyên (Kết) 2

Cách bọn họ không xa, một chiếc xe số lượng có hạn dừng cách gần đó nhìn bọn họ, chứng kiến rõ hành động của Kinh Sở và Vu Thiện, Âu Dương Lãnh.

Người trong xe cứng ngắc ngồi không nhúc nhích, vẻ mặt phẫn nộ, giống như thấy vợ mình hẹn hò cùng người đàn ông khác, biểu cảm như muốn ăn thịt người, tay cầm tay lái trắng bệch, siết chặt vô lăng, trong lòng thâm thù, nhất định không để Vu Thiện sống vui vẻ.

Âu Dương Lãnh cảm nhận có một ánh mắt sắc bén chiếu thẳng sau lưng anh, cảm giác mất cảm phát hiện không khí nguy hiểm dần dần lan tràn, cảm giác này rất giống lần ở thành phố W, sẽ là cùng một người làm!

“Lãnh, làm sao vậy?” Vu Thiện thấy người Âu Dương Lãnh cứng đờ, còn vẻ mặt nghi hoặc, không khỏi lo lắng hỏi, sau khi biết rõ thân phận anh, cô biết mỗi lần Âu Dương Lãnh lộ ra vẻ mặt như vậy, sau đó thế nào cũng có chuyện xảy ra.

“Ừm, không việc gì, chỉ là có chút không thoải mái.” Âu Dương Lãnh trốn tránh, khôi phục lại bộ dạng tỉnh táo, tầm mắt đó nhanh chóng biến mất, anh thở phào nhẹ nhõm, rồi đi sát Vu Thiện bên cạnh anh, “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Âu Dương Lãnh ôm chặt cô đi về phía xe, sắp chín giờ rồi, xem phim thì không kịp, vốn muốn hẹn hò vui vẻ lại bị Kinh Sở phá vỡ.

“Dạ.” Vu Thiện theo Âu Dương Lãnh ngồi lên xe, thì ra đã muộn như vậy.

Âu Dương Lãnh khởi động xe, xe thông thả rời đi, gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, anh lo Vu Thiện không chịu đựng nổi.

“Lãnh, em không sao.” Thấy anh quan tâm mình như vậy, Vu Thiện dịu dàng nhìn lại anh.

“Ừ.” Âu Dương Lãnh không nói gì thêm, chỉ nắm chặt tay cô, lặng lẽ thể hiện sự bảo vệ của anh.

Trở lại nhà Âu Dương, thím Lan đang chờ, đối với chuyện xảy ra hôm nay bà xem TV nên biết được, đau lòng cho Vu Thiện, đứa bé tốt như vậy, hết lần này tới lần khác gặp phải chuyện thù hận phức tạp đến thế.

“Thím Lan, cháu không sao.” Hốc mắt Vu Thiện đỏ au, cả ngày hôm nay cô che giấu rất khá, cô không biểu lộ ra ngoài, nhưng về đến nhà, những gì cô che giấu trong lòng đều tuôn ra, nhìn thấy thím Lan, không kiềm chế khóc phát tiết uất ức trong lòng ra!

Mẹ vì cô mà chết không rõ ràng, còn Vu Thành chẳng quan tâm tới cô cũng lọt vào sự trả thù của Đinh Hoa, tất cả những chuyện này đối với cô mà nói, nghiêm trọng vượt qua sức chịu đựng của cô.

“Ngoan, không sao rồi.” Dù sao cũng là con gái, chuyện xảy ra hôm nay đủ khiến người ta không chịu được. Thím Lan ôm Vu Thiện, để cô tựa vào ngực trút hết những uất ức.

“Dạ, cháu biết.” Vu Thiện ngẩng đầu, đã bao nhiêu lâu không cảm nhận tình thương của mẹ rồi, từ sau khi mẹ qua đời, cô đã cất giấu tất cả những chuyện buồn.

“Thiện Nhi, dựa vào lòng anh.” Âu Dương Lãnh thở dài, vì giờ phút này cô khóc như một đứa trẻ, anh vẫn xem nhẹ cô, cho rằng có anh bên người cô sẽ không khơi lại những chuyện đau lòng kia nữa.

“Dạ.” Vu Thiện ngoan ngoãn đi tới trước mặt Âu Dương Lãnh, thím Lan thì che miệng cười, bộ dạng cậu chủ ghen tuông thật sự đẹp mắt. Âu Dương Lãnh vội không kịp, đưa tay kéo Vu Thiện để cô đứng trong ngực anh.

“Từ nay về sau muốn khóc thì dựa vào ngực anh, biết chưa?” Anh mới không thèm thừa nhận là ghen với thím Lan.

“Dạ, em biết rồi.” Vu Thiện cười, cô chỉ muốn tìm cảm giác an ủi của người mẹ trên người thím Lan mà thôi.

“Được rồi, nhanh đi tắm rửa rồi ngủ, cũng bận rộn cả ngày rồi.” Thím Lan nhắc nhở, không nhìn được bộ dạng thân mật của hai người.

“Thím Lan, bà rất dài dòng.” Âu Dương Lãnh bĩu môi, bắt mắt với vẻ mặt trêu đùa của thím Lan, ôm ngang eo Vu Thiện đi lên lầu.

Thím Lan cười hì hì, hiếm khi được chứng kiến bộ dạng ghen tuông của cậu chủ, đáng tiếc hai người kia không nhìn thấy.

Đột nhiên Hắc Tử hắt hơi một, đưa tay xoa mũi: “Ai đang nhắc em?” Trước mặt anh ta, tài liệu chất cao như núi, liệu mạng tăng tốc tốc độ đọc, hi vọng nửa đêm có thể chấm dứt tra tấn này.

“Còn không mau đi, em muốn làm suốt đêm à.” Hắc Mộc cầm tài liệu trong tay gõ lên đầu Hắc Tử, đốc thúc anh ta nhanh lên.

“Đừng gõ mà, em thà rằng đi dạy dỗ mấy nhóc thôi không hiểu chuyện!” Hắc Tử phản nản, từ trước tới giờ anh ta không thích đọc những thứ tài liệu này, cho nên nhiều năm như vậy đều là Hắc Mộc bên cạnh lão đại.

“Nói nhảm nhiều như vậy, không bằng chăm chú làm việc đi.” Hắc Mộc giơ tay chém xuống, rất nhanh xem hết một phần tài liệu, lấy phần tiếp theo, à tất nhiên hành động kia là tay roi mà không phải đao roi.

“Lão đại thật không phải người, thích áp bức em như vậy!” Hắc Tử tiếp tục phản nản, sao số anh khổ như vậy chứ, đi theo một lão đại máu lạnh.

“Đừng oán trách, coi chừng tổng giám đốc biết.” Từ trước tới giờ anh ta làm việc trong tập đoàn Âu Dương, cực kỳ quen thuộc với việc xem tài liệu.

“Biết rồi.” Hắc Tử tăng tốc độ nhanh hơn, liệu mạng xem xét. Hai người bận rộn đến ba giờ sáng, cuối cùng có thể nghỉ ngơi rồi!

Sáng sớm hôm sau, một người khách không mời mà đến quấy rầy giấc ngủ của Âu Dương Lãnh và Vu Thiện, mùi vị bị người ta đánh thức rất khó chịu, nhất là Âu Dương Lãnh. Bộ dạng Vu Thiện khốc lóc tối hôm qua, đáng vẻ rất thâm, thiêu đốt dục hóa của Âu Dương Lãnh, hai người triền miên đến nửa đêm, gần hừng đông mới ngủ, bị đánh thức sớm như vậy, anh vô cùng tức giận rời giường.

Thím Lan đứng ngoài cửa rất lo lắng, khoảng cách gõ cửa rất ngắn, đầu bà đầy mồ hôi, lo lắng bước qua lại ngoài cửa, lúc này nhất định cậu chủ rất tức giận! Nhưng cho dù cậu chủ tức giận cũng phải đi ra. “Cậu chủ xong chưa?” Thím Lan thúc giục.

“Chuyện gì?” Âu Dương Lãnh lớn tiếng, trông thấy Vu Thiện bị tiếng đập cửa đánh thức, trong lòng càng mất hứng, dĩ nhiên giọng điệu không vui vẻ.

“Cậu chủ, cậu ra đi.” Thím Lan không dám nói.

“Lãnh, xảy ra chuyện gì?” Vu Thiện ngủ mơ màng, nghe tiếng thím Lan gõ cửa dồn dập, xoa mắt, thò đầu nhỏ ra hỏi Âu Dương Lãnh.

Âu Dương Lãnh đau lòng cô bị đánh thức, an ủi cô: “Ngoan nào, em ngủ tiếp đi, anh đi xem sao.” Anh ghép chăn, nở nụ cười trấn an, bảo cô ngủ tiếp.

“Dạ, có việc bảo em nhé.” Vu Thiện gật đầu, tối hôm qua thật sự quá điên cuồng, bây giờ toàn thân cô bủn rủn, thực sự không có sức, nhắm mắt lại nằm nghỉ ngơi.

“Ngủ đi.” Âu Dương Lãnh vỗ nhẹ vai cô, xác định cô ngủ rồi khuôn mặt anh tuần lập tức đen thui, tùy tiện mặc đồ ngủ kéo cửa chính ra, “Thím Lan, tốt

nhất là bà có lý do, bằng không bà biết hậu quả đấy.” Âu Dương Lãnh lạnh lùng uy hiếp, lần đầu tiên dùng giọng điệu kém như vậy nói chuyện với thím Lan.

“Cậu chủ, chuyện lớn rồi.” Thím Lan xác định Âu Dương Lãnh đã đóng chặt cửa, nhưng vẫn không yên lòng, kéo anh rời xa căn phòng: “Bà chủ đã trở lại.”

“Cái gì? Mẹ cháu trở lại?” Âu Dương Lãnh nâng giọng lên. Mẹ đã trở lại? Đôi mắt hiện lên sự vui sướng, nhưng nghĩ lại, chính bà đã bỏ mình lại một mình, về làm gì? Thoáng chốc đôi mắt ảm đạm xuống.

“Đúng vậy, vừa rồi tôi cho rằng mình hoa mắt, cho đến khi bà chủ gọi tôi, tôi mới thực sự nhìn kỹ bà ấy, là bà chủ đã về.” Thím Lan nhỏ giọng nói, bà chủ trở về hẳn là chuyện vui, nhưng bà cười không nổi.

“Thím Lan, bà làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Âu Dương Lãnh ép mình không nghĩ tới chuyện trước kia, lập tức phát hiện thím Lan lúng túng, vì sao bà kéo mình tới đây nói chuyện.

“Haizz, cậu chủ, thím Lan muốn hỏi cậu một câu, nếu như muốn cậu buông tha mợ chủ, cậu sẽ sao?” thím Lan thử hỏi, cậu chủ và mợ chủ gian nan lắm mới ở cùng một chỗ, chuyện bọn họ trải qua bà tận mắt chứng kiến, tình cảm hai người mới tốt lên một chút.

“Thím Lan, bà nói bậy bạ gì đó? Hay là xảy ra chuyện gì?” Âu Dương Lãnh nghi ngờ hỏi, miễn cảm phát hiện câu nói có hàm ý khác của thím Lan, muốn anh buông tha Vu Thiện, như vậy thì không thể nào.

“Không có gì, hay là cậu chủ đi xuống xem một chút.” Thím Lan lắc đầu, bà chỉ là một người làm, những chuyện này bà không biết nên làm thế nào.”

“Được, cháu sẽ xuống dưới, trước hết bà chăm sóc mẹ giúp cháu.” Âu Dương Lãnh gật đầu, trong đầu anh hiện lên bóng dáng mẹ, nhưng tất nhiên khuôn mặt đã mờ hồ, bao nhiêu năm không gặp rồi! Nhưng vì sao bây giờ bà lại xuất hiện?

Mở cửa đi vào, đi tới trước mặt Vu Thiện, cô ngủ như đứa bé, vài sợi tóc nghịch ngợm bên gò má buông xuống trên môi cô, chiếm giữ quyền lợi của anh. Âu Dương Lãnh nhẹ nhàng đẩy ra, lộ ra da thịt cô trắng nõn nà, anh hôn lên gò má cô, trong lòng lắm bảm Ngủ ngon nhé, vợ anh.

Vu Thiện ngủ mơ màng, nhưng biết Âu Dương Lãnh hôn môi cô, lộ ra nụ cười ngọt ngào, lần nữa ngủ say, cô thật sự quá mệt mỏi.

Âu Dương Lãnh bị nụ cười của cô làm say mê, cổ họng chuyển động, thật sự muốn ngủ cùng cô nhưng dưới lầu là mẹ.

Không còn cách nào khác, Âu Dương Lãnh bước vào phòng tắm, chậm chậm rửa mặt, trong lòng rất mong chờ khoảnh khắc nhìn thấy mẹ, nếu bà biết chuyện mình có vợ, mẹ nhất định rất vui sướng.

Lúc Âu Dương Lãnh đi ra, Vu Thiện vẫn còn đang ngủ, anh xác định cô ngủ rất thoải mái mới chậm rãi rời phòng bước xuống cầu thang, đi chưa được vài bước anh liếc mắt nhìn thấy người phụ nữ kia. Trong phòng khách, người phụ nữ sang trọng ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, mặt hướng ra ngoài, không nhìn rõ dáng vẻ.

Nhưng nhìn hình dáng, Âu Dương Lãnh xác định người phụ nữ đó chính là người bỏ anh lại nơi này – Diệp Mẫn, trải qua nhiều năm như vậy, anh vẫn nhận ra dáng vẻ của bà. Khoảnh khắc đó anh dừng bước, không chịu bước xa hơn, từng màn chuyện cũ như thước phim lần lượt xẹt qua đầu anh, hình ảnh khắc sâu như vậy, cho dù trải qua nhiều năm thế, vẫn như khắc ghi trong lòng anh, muốn quên cũng không quên được!

Vẫn còn nhớ lúc đó anh 5 tuổi, chính là tuổi ngây thơ hồn nhiên, mẹ bảo anh chơi ở trong vườn hoa, bà có một số việc cần hỏi ba, cho nên anh rất biết điều, cùng chơi đùa với thím Lan trong vườn hoa, thím Lan biết trêu chọc anh vui vẻ, còn anh cũng chơi rất vui.

Trời dần tối xuống, không có mẹ bên cạnh anh cảm thấy không vui, cho nên anh năn nỉ thím Lan dẫn anh đi tìm mẹ, khi đó anh nhớ rõ mẹ đi đã ba tiếng đồng hồ, hẳn là đã nói chuyện với ba xong rồi?

Trong ký ức, ba mẹ rất ít khi ở cùng một chỗ, cho nên, nghĩ tới lần này ba mẹ nhất định trò chuyện rất vui vẻ, anh vui sướng bày ra khuôn mặt tươi cười, rất lâu không gặp ba, anh rất nhớ ba.

Vốn thím Lan cố gắng ngăn cản anh, nhưng anh kiên quyết muốn thím Lan dẫn anh đi, thím Lan không chịu nổi anh liền dẫn anh đi tới thư phòng nơi ba thường làm việc.

Tay trái cầm chiếc xe đồ chơi mẹ mới mua, tay phải kéo tay thím Lan vui sướng đi vào trong thư phòng của ba, khi đang chuẩn bị gõ cửa thì thím Lan cản lại, lúc ấy anh không biết vì sao thím Lan không cho anh gõ cửa, về sau mới biết được lúc ấy là ba và mẹ đang cãi nhau.

Anh bắt đầu cảm giác không đúng, mặc kệ thím Lan ngăn cản, cô ý muốn xông vào, anh quá muốn cùng ba vui chơi, khi anh liều lĩnh mở cửa, cảnh tượng bên trong khiến tâm hồn nhỏ bé của anh vỡ thành từng mảnh, cuối cùng không lành lại được.

Mẹ đầu tóc rối bời, quần áo không chỉnh tề trông thấy anh điên cuồng lao tới, lướt qua anh và thím Lan chạy ra bên ngoài, còn ba thì thờ ơ đứng trước mặt anh, lớn tiếng quát nạt, tại sao thím Lan lại dẫn anh tới.

Lúc ấy anh nhỏ nên không biết chuyện gì xảy ra, cũng không biết phải đi ta ngoài tìm mẹ, chỉ biết là rất ghét vẻ mặt lạnh lùng này của ba, cũng bắt đầu từ khi đó, anh không còn mong gặp ba nữa. Lê quý đơn:

Sau khi mẹ biến mất không thấy, cho dù anh phái mọi người đi tìm mẹ, mẹ cũng không trở về, ngược lại ba dẫn một người phụ nữ và một đứa trẻ về, ba

nói cho anh biết, đó là mẹ mới và em trai anh!

Anh hừ lạnh một tiếng, tuổi anh còn nhỏ, anh đã bộc phát sự tức giận khi để mẹ rời đi, đuổi bọn họ ra khỏi nhà Âu Dương, ra lệnh cho tất cả mọi người trong nhà, không cho phép bọn họ bước chân vào.

Lúc ấy anh nhớ rõ ba tức giận đến thế, giống như muốn ăn tươi nuốt sống anh, nhưng cũng không biết chuyện gì xảy ra lại mang theo người phụ nữ và đứa trẻ rời đi, sau đó rất ít khi tới thăm anh, anh cũng không thấy gì là lạ.

Bao nhiêu lần anh nhìn lên bầu trời, chờ mong mẹ sẽ trở về, nói ra sự chờ đợi trong lòng, nhưng lần nào cũng thất bại, rồi sau nữa ngừng hẳn không có bất kỳ ảo tưởng nào nữa.

Khi đó anh còn nhỏ, anh hoàn toàn không hiểu được phải làm thế nào khi không có mẹ, mỗi ngày đóng cửa trong phòng, bất kể thím Lan khuyên nhủ thế nào anh cũng không ra.

Mãi đến khi gặp được Ninh Chân và Vu Thiện, người đó rất giống bóng dáng mẹ, còn cô gái yếu ớt nhỏ nhỏ kia, không, phải là đứa trẻ, trong lòng anh từng đợt sóng cuộn cuộn, khi đó bầu trời mưa to, còn hai người rất nhếch nhác ngồi xỏm bên ngoài cổng nhà Âu Dương, là thím Lan không đành lòng nhìn bọn cô gặp mưa bên ngoài, mới bảo bọn cô đi vào nhà.

Anh chứng kiến bộ dạng Ninh Chân cẩn thận che chở cô bé trong ngực, lại sinh ảo giác đó là mẹ, nhìn vòng tay rộng lớn che đứa bé bị dọa sợ trong ngực, anh lại đỏ kị, cực kỳ đỏ kị.

Nhưng anh không có động tác gì, chỉ là nhìn, mãi đến hôm sau bọn cô rời đi anh mới biết phải đuổi theo, nhưng sau khi đuổi theo cũng không có động tác gì khác, chỉ là xác định bọn cô dừng chân ở đâu, sau đó biến mất.

“Cậu chủ, cậu xuống rồi?” Thím Lan thân thiết kêu to khiến Âu Dương Lãnh từ trong ký ức lấy lại tinh thần, nhìn thấy người phụ nữ xuất hiện trong mơ vô số lần, nhưng hiện tại không biết phải đối mặt thế nào.

Anh bình tĩnh đứng ở cầu thang không đi xuống dưới, chân đứng im, về mặt hồ hững, nhìn lướt qua người phụ nữ bây giờ trang phục cao quý xinh đẹp hào phóng, nhiều năm không gặp, dường như bà rất khá.

“Lãnh Nhi.” Nhìn thấy Âu Dương Lãnh, Diệp Mẫn đứng lên, người mặc lễ phục sáng màu, áo choàng màu vàng nhạt, tôn lên sắc đẹp trời cho của bà.

Âu Dương Lãnh cong khóe miệng, cuối cùng hai chữ mẹ không nói ra được, anh không vội, thì ra anh đã hỏi tường lại chuyện xa xôi như vậy.

“Cậu chủ, tâm sự với bà chủ đi, thím Lan đi pha trà.” Nói xong thím Lan bỏ đi thẳng, để lại không gian cho hai mẹ con nhiều năm không gặp.

Âu Dương Lãnh đứng đầu cầu thang không chịu đi lên, cách Diệp Mẫn chừng ba mét.

Diệp Mẫn nhìn con trai mình cao lớn đẹp trai trước mặt, trong lòng rất nhiều cảm xúc, xem ra con trai không có bà bên cạnh, sống cũng rất khá, “Lãnh Nhi, sao đứng đó? Tới đây.” Diệp Mẫn cười ngoác tay, rất giống như khi anh còn bé, lần nào cũng dùng chiêu này.

Âu Dương Lãnh gật đầu, khiến người ta không nhìn ra tâm tư của anh. “Sao lại tới đây?” Âu Dương Lãnh nói một câu, anh cho là mình không nói ra suy nghĩ của mình, nhưng lại thẳng thắn nói ra như vậy.

“Lãnh Nhi, nói gì vậy! Chẳng lẽ mẹ tới thăm con cũng không được sao?” Diệp Mẫn không ngờ Âu Dương Lãnh lại nói chuyện lạnh lùng như vậy, trước kia anh sẽ không nói như thế.

“Vậy bà muốn tôi nói gì?” Âu Dương Lãnh liếc mắt hỏi, đột nhiên anh không có lời nào để nói.

“Lãnh Nhi, đây là thái độ con đối xử với mẹ sao?” Diệp Mẫn gắng gượng nói, lửa giận đột nhiên chạy lên não.

“Là ai muốn rời đi? Bây giờ muốn dạy dỗ tôi sao?” Âu Dương Lãnh châm chọc khiêu khích, trong mắt rét lạnh, ngay cả không khí xung quanh cũng lạnh xuống trong nháy mắt.

“Lãnh Nhi trách mẹ sao?” Gương mặt được bảo dưỡng rất tốt của Diệp Mẫn có chút vặn vẹo, giọng điệu cứng nhắc.

“À, nào dám.” Giọng điệu của Âu Dương Lãnh cũng không khá hơn chút nào, anh không ngờ tới còn có thể gặp lại Diệp Mẫn.

“Lãnh Nhi, tình hình lúc đó con cũng biết, tha thứ cho mẹ được không?” Giọng Diệp Mẫn mềm xuống, chân thành nói, gương mặt xinh đẹp đầy chân tình.

“Tính toán bù đắp cho tôi như thế nào?” Âu Dương Lãnh đột nhiên cười ra tiếng, tiếng cười không khó nghe ra đau thương. “Đột nhiên rời đi, đột nhiên xuất hiện, bà nói đi, tha thứ thế nào?”

Diệp Mẫn nghe thấy lời anh, về mặt trắng hồng đan xen, mang theo bối rối khi bị chất vấn, nhưng không đợi bà ta phản ứng, Âu Dương Lãnh đã nói tiếp: “Bỏ lại đứa bé mới năm tuổi là tôi đây, một mình rời đi, bà nói xem, muốn tha thứ thế nào? Bà không biết đâu? Đó là tôi muốn bà trở về cỡ nào, về dẫn tôi đi, nhưng bà ư, một đi không trở lại, chẳng lẽ không nhớ tôi?” Âu Dương Lãnh cười lạnh, “Bây giờ muốn tôi tha thứ, có phải là quá tự tin rồi không?”

“Lãnh Nhi, là trách mẹ không dẫn con theo?” Diệp Mẫn cho rằng Âu Dương Lãnh oán giận mình, nhưng lại không nghe ra ý tứ trong lời anh nói.

“Không, không trách bà.” Âu Dương Lãnh nhìn bà ta, mặt nghiêm túc lạnh lùng, “Bà đi đi, càng xa càng tốt.” Anh đã qua cái tuổi cần mẹ, không muốn gặp lại bà.

“Cái gì? Lãnh Nhi, con muốn đuổi mẹ đi?” Diệp Mẫn kinh ngạc hỏi, bà ta chưa từng nghĩ sau này lại như thế này, khi bà ta hạ quyết tâm trở về, cho rằng Âu Dương Lãnh sẽ vui mừng, nhưng không ngờ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Mối Nghiệt Duyên (Kết) 3

“Không tiễn.” Âu Dương Lãnh vẫn cứ đứng ở đầu bậc thang, lúc này xoay người đi.

Diệp Mẫn gấp gáp, tiến lên bắt lấy tay Âu Dương Lãnh, giọng điệu cầu khẩn: “Lãnh, xin lỗi, mẹ không nên bỏ lại con một mình, nhưng mẹ có nỗi khổ tâm, mẹ biết rõ sai rồi, Lãnh Nhi tha thứ cho mẹ.”

“Nỗi khổ tâm gì?” Khóe miệng Âu Dương Lãnh chưa xớt, vút anh lại sẽ không còn khổ tâm sao?

Thím Lan vẫn đứng trước cửa phòng bếp quan sát, lúc này chứng kiến bộ dạng hai người, rất sợ bọn họ sẽ cãi nhau ầm ĩ.

“Có phải lúc mẹ đi rồi, ba con dẫn về hai mẹ con không?” Diệp Mẫn thở dài, trông mắt bắt đầu phát ra lửa giận, “Ba con thế mà muốn ly hôn với mẹ! Ông ta nói lấy mẹ là ý của ông nội con, không liên quan gì tới ông ta. Ông ta thế mà mở miệng được sao? Vì ông ta, mẹ buông tha tất cả, nhưng... Ông ta lại có phụ nữ ở bên ngoài, còn có cả đứa bé...” Nói đến đây Diệp Mẫn đã nghẹn ngào, không thể nào nói hết câu.

Thân hình Âu Dương Lãnh chấn động, nhớ lại đêm đó, quần áo mẹ xốc xếch, điên cuồng chạy ra, chẳng lẽ là khi đó ba nói muốn ly hôn sao?

“Được rồi, đừng khóc, bộ dạng khó coi quá.” Âu Dương Lãnh vỗ nhẹ bờ vai bà, dìu Diệp Mẫn khóc lóc thê thảm ngồi xuống sofa.

“Lãnh, con tha thứ cho mẹ sao?” Diệp Mẫn ngẩng đầu, vui mừng hỏi.

Thân hình cao lớn của Âu Dương Lãnh ngồi bên cạnh bà, ta không tự nhiên nói: “Mẹ, từ nay về sau đừng bỏ lại con nữa.” Trong giọng nói có ý tứ làm nũng, mới gặp lại mẹ, trong lòng anh không có nhiều cảm xúc, oán giận sao? Vài năm trước đây thật sự từng oán giận, nhưng theo thời gian trôi qua, anh dần bớt bỏ phần oán giận này, đơn giản là quá mệt mỏi. Và anh cũng đã có Vu Thiện, cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế gian.

“Ừ, mẹ sẽ không bao giờ vậy nữa.” Diệp Mẫn hứa hẹn, Âu Dương Nghiệp và người phụ nữ dê tiện kia đã ra đi nhiều năm rồi, còn con trai cho dù đã rời khỏi tập đoàn Âu Dương, nhưng bây giờ rất oai phong, là lão đại thế lực hắc ám của thành phố S, bà ta sẽ không rời đi.

“Bà chủ, đói bụng không? Có thể chuẩn bị ăn cơm.” Thím Lan nhìn thấy hai mẹ con rũ bỏ hết hiềm khích lúc trước, mừng thay cho bọn họ, lập tức tiến lên, thân thiết nói.

“Ừ, cảm ơn thím Lan chăm sóc Lãnh nhiều năm qua.” Diệp Mẫn thân mật cảm ơn thím Lan.

“Không dám, đây là chuyện thím Lan phải làm.”

“Hai người nói chuyện đi, con phải đi xem Thiện Nhi tình lại chưa.” Âu Dương Lãnh gấp gáp muốn giới thiệu Vu Thiện cho Diệp Mẫn biết, anh có dự cảm mẹ nhất định sẽ rất yêu mến Thiện Nhi.

“Lãnh, là người phụ nữ của con sao?” Diệp Mẫn giả vờ như rất vui mừng hỏi, vẻ mặt vui vẻ dần lạnh xuống.

Còn vẻ mặt thím Lan lo lắng, nhưng bà không rõ vì sao bà chủ không thích Vu Thiện, hơn nữa bà chủ chưa từng gặp Vu Thiện mà, lúc bà vào nhà còn hỏi thăm chuyện của Vu Thiện.

“Không, đã là vợ.” Âu Dương Lãnh không đợi nói hết câu người đi chạy lên lầu.

“Bà chủ ngồi chờ một chút, thím Lan đi chuẩn bị ít đồ ăn.”

“Đi đi.” Diệp Mẫn không kiên nhẫn phát tay, giọng điệu oai phong, vẫn mạnh mẽ như trước.

“Vâng.” Thím Lan gật đầu rời đi.

Diệp Mẫn ngồi xuống ghế, giống một quý bà nhã nhặn lịch sự, khóe miệng nhếch lên mang theo sự cay nghiệt.

Âu Dương Lãnh đi thẳng vào bên giường Vu Thiện, thấy cô ngủ ngon như cũ, có chút không đành lòng đánh thức cô, tối hôm qua anh quá điên cuồng, không chút nào kiêng kỵ khả năng chịu đựng của cô.

“Thiện Nhi, tỉnh đi.” Âu Dương Lãnh dịu dàng gọi vài tiếng, Vu Thiện mơ màng tỉnh lại, nhìn thấy anh cười ngọt ngào: “Chào buổi sáng, chuyện gì vậy?”

“Thiện Nhi, dậy đi, dẫn em đi gặp một người.” Âu Dương Lãnh diu cô dậy, thấy dấu vết mình để lại tối hôm qua trên bờ vai cô, tím xanh không đều, không khỏi đau lòng: “Tối hôm qua một chết em, một không?”

“À, không mệt.” Sao anh có thể hỏi trực tiếp như vậy chứ. Gò má Vu Thiện đỏ như lửa, đầu cúi thấp không dám ngẩng lên.

“Đêm nay đền bù tổn thất cho em.” Giọng điệu Âu Dương Lãnh cứng chiều, đứng dậy đi lấy một bộ quần áo chỉnh tề mang tới. “Nhanh rời giường nào, giới thiệu cho em biết một người.”

“Là ai vậy?” Vu Thiện nghi hoặc, ngoan ngoãn cầm quần áo Âu Dương Lãnh đưa cô, nhanh chóng mặc vào. Chưa từng thấy Âu Dương Lãnh căng thẳng như vậy, anh muốn mình gặp ai.

“Xong chưa?” Âu Dương Lãnh thấy cô từ phòng tắm đi ra, hỏi.

“Xong rồi.” Vu Thiện trả lời, không khỏi tò mò hỏi: “Lãnh, là ai muốn gặp em?”

“Xuống dưới sẽ biết.” Âu Dương Lãnh tiếp tục giữ bí mật, khoe miệng cười vui từ nãy giờ còn chưa hết, khiến Vu Thiện càng thêm tò mò.

“Vâng.” Vu Thiện không hỏi nữa, Lãnh nói rồi, như vậy thì cô đi xuống dưới chẳng phải sẽ biết sao.

Hai người nắm tay nhau cùng đi xuống lầu, Âu Dương Lãnh để Vu Thiện mặc bộ quần áo kín đáo đoan trang, ngoại trừ có thể khiến người ta có ấn tượng tốt bên ngoài, còn có thể để người khác biết rõ, cô là một cô gái giữ mình kín đáo.

Hai người còn chưa xuống lầu, Vu Thiện đã nhìn thấy một người phụ nữ ăn mặc đẹp đẽ ngồi trên ghế sofa, mặt nhìn ra ngoài, nhìn không rõ vẻ mặt, ánh mặt trời chiếu rọi lên người bà ta hiện ra một tầng màu vàng, khiến người ta nhìn không chân thật.

Bà là ai? Có thể khiến Âu Dương Lãnh căng thẳng như vậy? Mang theo tâm tình này, Vu Thiện theo Âu Dương Lãnh chậm chậm xuống lầu, cô miễn cảm phát hiện trên người phụ nữ tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, trong lòng không khỏi chấn động.

Phát hiện bàn tay nhỏ bé của Vu Thiện truyền đến hơi lạnh, Âu Dương Lãnh cúi mắt nhìn cô: “Thiện Nhi, sao vậy? Lạnh không?”

“Em không sao?” Vu Thiện cố gắng nở nụ cười, cô có chút bối rối, cảm giác như sắp có chuyện xảy ra.

Vừa vặn lúc này người phụ nữ trên ghế xoay người lại nhìn bọn họ, mà trong mắt bà ta lạnh như băng khiến Vu Thiện càng thêm không yên lòng, nhưng cô không biểu hiện ra.

“Không sao là tốt rồi, anh giới thiệu cho em biết.” Hai người đi tới trước mặt Diệp Mẫn, Âu Dương Lãnh trịnh trọng nói: “Thiện Nhi, đây là mẹ anh, mau gọi mẹ đi.”

Người phụ nữ trước mắt là mẹ Lãnh? Vu Thiện kinh ngạc nhìn người phụ nữ, ý thức ngây ngô, vô thức nói theo Âu Dương Lãnh: “Chào mẹ.” Khó trách hai hàng lông mày có chút giống nhau.

“Cô ta xuất hiện rồi à? Không dám, vẫn nên gọi tôi là phu nhân.” Diệp Mẫn lạnh mặt, tầm mắt cũng không thèm nhìn Vu Thiện. “Lãnh, mẹ đói bụng, đi ăn cơm với mẹ.” Nói xong liền kéo tay Âu Dương Lãnh chuẩn bị rời đi.

“Mẹ!” Âu Dương Lãnh bỏ qua động tác của mẹ, lòng mi bao trùm một tầng băng: “Mẹ làm cái gì vậy?”

“Chào phu nhân.” Vu Thiện lần nữa ngoan ngoãn chào hỏi một tiếng, cô nhìn ra người phụ nữ trước mắt này không thích mình, cảm giác ánh mắt bà ta mang theo hận ý chán ghét nhìn mình. Vu Thiện không hiểu đây là có chuyện gì, theo trực giác thì không thể làm ra chuyện khiến Lãnh khó xử.

“Hừ, được rồi.” Diệp Mẫn biết rõ Âu Dương Lãnh tức giận, bà ta đành phải đè hận ý trong lòng xuống, mặt lộ vẻ hòa nhã, nở nụ cười, rồi nói với Âu Dương Lãnh: “Cùng ăn cơm đi.”

“Dạ, Thiện Nhi đi thôi.” Âu Dương Lãnh mới cười thỏa mãn, biết trong lúc nhất thời có thể mẹ chưa chuẩn bị tâm lý đón nhận Thiện Nhi, thăm nghĩ đợi các cô sau khi quen biết hơn, nhất định có rất nhiều điều muốn nói.

“Dạ.” Vu Thiện ngoan ngoãn lên tiếng, được Âu Dương Lãnh nắm chặt tay cùng đi tới phòng ăn, Diệp Mẫn đi trước, cử chỉ ưu nhã cao quý hào phóng, từ hành động Vu Thiện biết rõ mẹ Lãnh nhất định là kiểu người thích môn đăng hộ đối. Lê quý Đôn,

Ba người một trước hai sau đi tới phòng ăn, thím Lan đã chuẩn bị xong, chờ họ ngồi vào vị trí, Diệp Mẫn ngồi ở vị trí chủ tọa, Âu Dương Lãnh và Vu Thiện cùng ngồi một bên.

Vừa ngồi xuống, Diệp Mẫn đột nhiên lên tiếng: “Cô ngồi bên kia đi.”

Vu Thiện có chút kinh ngạc, nhưng vẫn không phản bác. “Dạ.” Cô ngoan ngoãn đứng dậy đi tới chỗ đối diện Âu Dương Lãnh.

Âu Dương Lãnh vốn muốn ngăn cản, khi nhìn thấy vẻ mặt Diệp Mẫn, trong lúc nhất thời không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn Vu Thiện, trấn an cô, Vu Thiện mỉm cười nói cho anh biết, cô không ngại.

Lần này chọc tức Diệp Mẫn rồi, bà ta làm như vậy chính là muốn tách họ ra, nhưng không ngờ họ lại liếc mắt đưa tình ngay trước mặt mình, bà ta tức giận nặng nề hừ một tiếng, tỏ vẻ không hài lòng.

Bị bà ta khê hừ, Vu Thiện lập tức ngồi im, không dám ngẩng đầu nhìn về phía Âu Dương Lãnh, chỉ cảm thấy lạnh lẽo tận đáy, lạnh đến toàn thân run rẩy.

Mặc dù Âu Dương Lãnh không vui, nhưng vì mẹ vừa về anh không muốn phá hỏng, áy náy nhìn qua Vu Thiện phía đối diện, khi thấy sắc mặt cô trắng bệch muốn đi qua, đột nhiên có người giúp việc báo tin: “Bà chủ, cậu chủ, ông cụ đến đây.”

“Cho họ vào đi.” Diệp Mẫn phát tay, lập tức cùng người giúp việc đi ra ngoài đón ông cụ vào.

Âu Dương Lãnh chứng kiến hành động của Diệp Mẫn, khuôn mặt tuấn tú tối xuống, đứng dậy đi tới trước mặt Vu Thiện, nắm tay cô cùng nhau đi ra, Vu Thiện theo anh ra ngoài, lén liếc nhìn trộm anh, lại phát hiện vẻ mặt anh căng cứng, toàn thân hơi lạnh rõ ràng như vậy, anh đang tức giận ư?

Ngoài cửa, ông cụ Âu Dương và Âu Dương Văn đang đứng trước cửa, Diệp Mẫn cùng thím Lan, và người giúp việc cùng đứng đón ở cửa ra vào: “Dạo này ông có khỏe không?”

“Cũng không tệ lắm, cùng vào đi thôi.” Ông cụ Âu Dương liếc nhìn Diệp Mẫn và Âu Dương Lãnh, mang theo Âu Dương Văn vào trong nhà, tầm mắt lơ đãng quét về phía Vu Thiện, bắt gặp sắc mặt cô tái nhợt, có phần sáng tỏ.

Âu Dương Văn vừa vào, tầm mắt hần ta tự động quán quanh trên người Vu Thiện, khi bắt gặp vẻ mặt cô không tốt, không khỏi lo lắng, nhưng hần ta cũng không thể làm gì, tầm mắt rơi vào phần tay cô và Âu Dương Lãnh nắm chặt, sắc mặt âm đạm.

Âu Dương Lãnh tựa như không phát hiện ra tầm mắt Âu Dương Văn, kéo Vu Thiện qua bên trái tránh để cô và Âu Dương Văn đụng chạm, Vu Thiện cúi đầu không để ý ánh mắt Âu Dương Văn, chỉ ngoan ngoãn đi theo Âu Dương Lãnh.

“Hoan nghênh ông cụ.” Thím Lan cùng hơn mười người giúp việc xếp hàng chỉnh tề hành lễ, mời họ đi lên trước, Diệp Mẫn thân thiết dìu Âu Dương Thiên một bên, còn Âu Dương Văn ở phía bên kia.

Từng người tự ngồi xuống, Âu Dương Thiên hỏi trước: “Sao trở về không báo ta biết?” Âu Dương Thiên ngồi trên ghế sofa hỏi, giống như tùy ý hỏi nhưng ý tứ trong lời nói khiến sắc mặt Diệp Mẫn cứng đờ.

“Biết lão thái gia bận, cho nên về trước đã.” (Đoạn này mình để ông cụ = lão thái gia cho nghe nó hay hơn nhé).

Âu Dương Lãnh và Vu Thiện chiếm sofa bên kia, còn Âu Dương Văn ngồi bên cạnh Âu Dương Thiên, im lặng từ nãy đến giờ, nhưng tầm mắt thi thoảng vô tình hay cố ý quét qua Vu Thiện đang ngồi im.

Diệp Mẫn cũng chú ý tới tình huống đó, trong lòng càng mất hứng, trên mặt lại có ý cười.

Sắc mặt Âu Dương Lãnh rất kém cỏi, nắm chặt tay Vu Thiện, cố gắng đè nén lửa giận.

Vu Thiện cảm thấy cổ tay rất đau, nhưng cô biết rõ Âu Dương Lãnh đau hơn cho nên không lên tiếng.

“Đang bận cũng phải qua, nhiều năm rồi ở đâu? Không có gì, không nói cũng được.”

Dường như Diệp Mẫn không muốn xoay quanh vấn đề này, chuyển hướng nói: “Lão thái gia còn chưa ăn cơm đúng không, cùng ăn đi.” Nói xong đứng dậy.

“Ừ, được.” Âu Dương Thiên cũng không hỏi tới, thuận theo lời Diệp Mẫn đi qua phòng ăn.

Âu Dương Lãnh và Vu Thiện cùng Âu Dương Văn đi theo, tâm tình ba người không giống nhau, còn ngay cả lúc ăn cơm cũng im lặng, ngoại trừ Diệp Mẫn và ông cụ.

Bầu không khí chỗ này rất quỷ dị, thím Lan chứng kiến thì cảm thấy rất buồn, cái nhà này sao lại biến thành như vậy?

Sau khi ăn cơm xong Âu Dương Thiên và Diệp Mẫn nói chuyện trong phòng khách, Âu Dương Lãnh thì muốn bảo Vu Thiện đi lên lầu. Lúc ăn cơm Âu Dương Lãnh đã sớm phát hiện Vu Thiện không thoải mái, còn nôn ọe một lần, mà ngay cả Âu Dương Văn im lặng cũng rất lo lắng, nhưng hần ta không có tư cách biểu lộ ra.

Còn Âu Dương Thiên và Diệp Mẫn thì chán ghét, dứt khoát cho rằng Vu Thiện cố ý, cho nên đều cho cô sắc mặt không vui.

Điều này khiến Vu Thiện càng thêm khó chịu, cô không biết mình bị làm sao, ngửi thấy mùi vị canh cá, lồng ngực lập tức quay cuồng, muốn che giấu tiếng nôn ọe nhưng không kịp, mãi đến khi thím Lan đòi canh cá đi cô mới thoải mái một tý.

“Nghĩ ngợi gì? Sao về phòng như đứa bé không giáo dục vậy?” Lên tiếng là Diệp Mẫn, bà ta khinh thường Vu Thiện: “Kết hôn lâu như vậy, ngay cả đứa bé cũng không có.”

Vu Thiện dừng hành động muốn đi lên lầu lại, có chút luống cuống, đi cũng không được, ngồi cũng không xong.

“Mẹ xem ra, không bằng Lãnh tìm một cô gái con nhà giàu, tránh cho người ngoài nói rằng nhà chúng ta có người không có gia giáo.”

“Mẹ đang nói gì vậy?” Âu Dương Lãnh im lặng từ đầu tới cuối giờ lên tiếng, giọng rất to, khiến lỗ tai mọi người chấn động ong ong, mọi ánh mắt đều dừng trên người anh.

“Lãnh, mẹ là vì muốn tốt cho con, con là người nhà Âu Dương, thân phận cao quý, sao có thể ở cùng một chỗ với những người không đứng đắn này.” Diệp Mẫn lơ đãng nhìn về mặt Vu Thiện, tràn đầy khinh thường.

“Đừng, chuyện này phải bàn bạc thêm mới được.” Âu Dương Thiện nói tiếp, ngay từ đầu ông ta đã không đồng ý Âu Dương Lãnh lấy Vu Thiện, khi đó không thuyết phục được, nhưng bây giờ thì khác rồi.

Thân thể Vu Thiện run rẩy, cảm giác mất mát trong lòng lan ra toàn thân, sao bọn họ có thể làm như vậy? Lại còn trước mặt mình!

“Thiện Nhi, khó chịu sao? Anh dìu em lên.” Đương nhiên Âu Dương Lãnh biết rõ suy nghĩ trong lòng Vu Thiện, anh lạnh mặt: “Kiếp này ngoại trừ Thiện Nhi, tôi không cần những người phụ nữ khác, chuyện hôm nay tôi xem như chưa từng xảy ra.” Đôi mắt lạnh lẽo của Âu Dương Lãnh đảo qua Diệp Mẫn và Âu Dương Thiện, thấy bọn họ không nói lời nào mới xoay người cùng Vu Thiện rời đi.

Âu Dương Văn chứng kiến bọn họ biến mất, tay vô thức cuộn chặt, cố gắng đè nén cảm giác không thoải mái, trong đôi mắt xẹt qua vẻ đau lòng, vừa rồi Vu Thiện hết sức kiềm chế đau lòng, hẳn ta thấy rõ ràng.

Dưới lầu, Diệp Mẫn và Âu Dương Thiện cũng không bị lời Âu Dương Lãnh nói làm ảnh hưởng, nói tiếp câu chuyện vừa nãy, Âu Dương Văn ngoan ngoãn ngồi bên cạnh lắng nghe.

Trên lầu, Âu Dương Lãnh cẩn thận đắp chăn cho Vu Thiện, ánh mắt dịu dàng thâm tình nhìn cô: “Thiện Nhi, xin lỗi, là anh để em chịu uất ức.”

“Em không sao, em không yếu ớt như vậy đâu.” Vu Thiện trấn an ngược lại anh, cô không muốn làm Âu Dương Lãnh lo lắng. “Yên tâm đi, quyết định ở cùng một chỗ với anh, em sẽ không thay đổi.” Có anh bên cạnh, bất kể phía trước có bao nhiêu khó khăn, cô cũng sẽ vượt qua.

“Ừ, ngoan ngoãn ngủ đi.” Âu Dương Lãnh cúi đầu hôn xuống trán cô, bảo cô ngủ.

“Dạ.” Vu Thiện nhắm mắt lại ngoan ngoãn ngủ thiếp đi, cô biết Âu Dương Lãnh muốn xuống dưới kia, vì tương lai của bọn cô.

Sau khi anh đóng cửa, Vu Thiện nhẹ nhàng mở mắt ra, đôi mắt to trầm lặng nhìn trần nhà, dường như không có cảm giác áp lực trên người. Vì sao mẹ Lãnh vừa tới đã nói như vậy? Vì sao trông mắt bà có hận ý với mình?

Không được, cô không thể trốn sau lưng Âu Dương Lãnh được, đã muốn ở cùng anh, cô phải cố gắng tranh thủ mẹ anh tán thành.

Nghĩ như vậy, Vu Thiện lập tức mặc quần áo lạnh lẽo đi ra cẩn thận mở cửa, cô chậm chậm bước xuống cầu thang. Cuộc trò chuyện dưới lầu truyền tới rõ ràng, nghe thấy tiếng Âu Dương Lãnh và Âu Dương Thiện cãi nhau, cô muốn bước tiếp nhưng đột ngột dừng lại, vừa nghe tiếng Diệp Mẫn, khiến toàn thân cô lạnh như băng.

Dưới lầu, giọng Diệp Mẫn thê lương: “Lãnh, lần này nhất định phải nghe mẹ, ly hôn với Vu Thiện!” Bà ta tuyệt đối sẽ không cho phép con gái của người đàn bà đó làm con dâu của bà ta!

Năm đó nếu không phải vì bà ta thì sao mình lại bị Vu Thành vứt bỏ! Còn bị người phụ nữ khác cướp chồng mình, để bà ta phải rời nhà trốn đi. “Vì sao, cho con một lý do.” Âu Dương Lãnh hết sức tức giận, anh không chấp nhận Diệp Mẫn cố tình gây sự, vừa trở lại đã muốn ép buộc anh sao?

“Lãnh Nhi, nghe lời mẹ con, ly hôn với Vu Thiện đi.” Âu Dương Thiện khuyên nhủ, riêng việc Vu Thiện chưa mang thai đã phạm vào điều tối kỵ của nhà Âu Dương.

“Im miệng, ông dựa vào cái gì mà nói như vậy, đừng quên, tôi không phải là người nhà Âu Dương.” Âu Dương Lãnh lạnh lùng quát Âu Dương Thiện im lặng, còn muốn lôi tổ tiên nhà Âu Dương ra nói chuyện sao?

“Mày... Nghiệt tử!” Âu Dương Thiện tức giận, gậy ba-toong không gừng gõ bộp bộp xuống đất, tiếng động rất lớn.

“Lão thái gia, chuyện này là sao? Rõ ràng Lãnh Nhi chính là người nhà Âu Dương, vì sao nói không phải?” Diệp Mẫn nghiêm túc hỏi.

“Chuyện này nói rất dài dòng, Văn, con nói đi.”

Bị gọi tên, lúc này Âu Dương Văn mới ngẩng đầu, đảo mắt qua ba người đang nhìn mình, thông thả nói: “Căn cứ vào thám tử tư điều tra, anh trai không phải là con cháu nhà Âu Dương.” Nói xong cầm một phần tài liệu trong cặp ra, đặt trên mặt bàn.

“Cái gì? Làm sao có thể.” Diệp Mẫn không tin, lập tức giành lấy tập tài liệu, vội vàng xem qua.

“Thật đúng là chuẩn bị đầy đủ.” Âu Dương Lãnh lạnh lùng, cười đáng sợ, “Cút ra ngoài cho tôi!”

“Mày... Ngay cả ông nội cũng dám đuổi!” Ánh mắt Âu Dương Thiên phức tạp, mặc dù nó không phải là người Âu Dương, nhưng ông ta sẽ không bỏ anh.

“Đây không phải là thật, lão thái gia, Lãnh thật đúng là người nhà Âu Dương.” Diệp Mẫn nóng nảy, bà ta xem phần tài liệu, sắc mặt tái nhợt, không thể nào tin lời bên trong nói được.

Nội dung trong đó nói mình vụng trộm với người đàn ông khác sinh ra! Đây không phải là rõ ràng sỉ nhục bà ta sao!

“Không phải?” Âu Dương Thiên kinh ngạc, nhìn sắc mặt Diệp Mẫn tái nhợt, nhất thời có chút không đành lòng, nói cho cùng thì đây là con dâu chính tay ông ta chọn lựa, không thể làm ra chuyện bại hoại đạo đức được.

“Lãnh, con nói xem đây là sao?” Diệp Mẫn quay đầu hỏi Âu Dương Lãnh.

“Không có gì để nói, đối với chuyện có phải là người nhà Âu Dương hay không, con không quan tâm.”

“Phải không? Như vậy anh không phải là người nhà Âu Dương rồi.” Âu Dương Văn đột nhiên lên tiếng, giọng lạnh lùng.

“Vô liêm sỉ! Đây không có chỗ cho cậu lên tiếng!” Diệp Mẫn lớn tiếng hét lên, hai mắt oán hận nhìn Âu Dương Văn. “Nghiệt chủng! Sao mày không chết cùng mẹ mày đi!” Nếu như không phải Âu Dương Văn im lặng này giờ, giờ lên tiếng, thiếu chút nữa Diệp Mẫn quên mất hân ta, năm đó nếu không phải mẹ con hân xuất hiện, sao Âu Dương Nghiệp có thể ly hôn với mình! Còn đuổi mình ra khỏi nhà Âu Dương.

“Bà chưa chết, sao tôi cam lòng chết cho được!” Mặt Âu Dương Văn không biến sắc, lạnh lùng nhìn Diệp Mẫn cố gắng giữ khí phách, không xông lên giống như một người đàn bà chanh chua. Chứng kiến bộ dạng này của bà ta, trong lòng Âu Dương Văn hơi thoải mái.

“Nói gì đó? Thứ đồ vô liêm sỉ, giống người mẹ đẻ tiện của mày!” Diệp Mẫn tức giận không chú ý gì cả, trực tiếp vọt tới trước mặt Âu Dương Văn, không để ý đến hình tượng ra tay với Âu Dương Văn. “Tao muốn xé xác mày!” Diệp Mẫn đâm đá lung tung vào người Âu Dương Văn.

Âu Dương Văn lập tức đẩy Diệp Mẫn ra, cất cao giọng: “Nói cho rõ nè, bây giờ các người đều không phải là người Âu Dương, cút ngay.”

“Mẹ.” Âu Dương Lãnh kịp thời tiến lên đón được thân thể ngã nhào của Diệp Mẫn, hí mắt lạnh lùng nhìn Âu Dương Văn: “Cút đi, chỗ này không chào đón mày!”

“Lãnh, con phải làm chủ cho mẹ!” Diệp Mẫn khóc, cái đồ nghiệt chủng này cũng dám ra tay với bà ta! “Còn phần tài liệu này, nhất định là nó ngụy tạo. Lão thái gia, Lãnh Nhi là giọt máu nhà họ Âu Dương, không sai đâu.”

“Mẹ, đừng nói nữa, con có phải là người nhà Âu Dương hay không, trong lòng mọi người biết rõ.” Âu Dương Lãnh vô ý nói quá nhiều, nhưng anh chưa dừng lại ở đó, “Còn nữa, từ nay về sau, Thiện Nhi là người phụ nữ duy nhất con yêu, mẹ, mẹ không cần phải đối xử với Thiện Nhi như vậy, các người cũng về đi.”

“Con dâu, không phải không tin con, thám tử tư đã nói những tài liệu này là thật.” Âu Dương Thiên bắt đầu dĩ nhiên, cho dù ông ta rất không muốn, nhưng sự thật chính là sự thật.

“Con nhất định sẽ chứng minh Lãnh Nhi chính là người của nhà Âu Dương!” Diệp Mẫn không cam lòng thấp giọng nói, mặc dù bà ta từng yêu một người đàn ông, nhưng bà ta biết rõ, người đàn ông đầu tiên của mình là Âu Dương Nghiệp.

“Lãnh Nhi, hi vọng con suy nghĩ thật kỹ ý của ông nội – Ly hôn với Vu Thiện.” Âu Dương Thiên vẫn cố chấp như cũ, cho dù Âu Dương Lãnh không phải cháu ông ta, ông ta cũng muốn anh ở một chỗ với người vợ môn đăng hộ đối.

“Ông nội, anh ta đã muốn chúng ta về, quên anh ta làm cái khi gió gì nữa?” Âu Dương Văn lạnh lùng nói, hôm nay ảm ỉ đến như vậy, Âu Dương Thiên còn giúp anh ta?

“Im miệng!” Âu Dương Thiên quát khế, liếc mắt nhìn Âu Dương Văn, “Nói thế nào đi nữa nó cũng là anh trai con, con hẳn nên giúp nó.”

“Anh trai ư? Miễn đi, để cho người khác.” Giọng Âu Dương Lãnh lạnh lùng, tay cuộn chặt, nếu như không phải nghĩ tới Âu Dương Thiên đã từng nuôi dưỡng anh, sao anh có thể để Âu Dương Văn giương oai ở chỗ này!

Hôm nay coi như là trả công ơn cho Âu Dương Thiên, từ nay về sau anh và nhà Âu Dương không còn liên quan gì.

“Các người về đi.” Âu Dương Lãnh hạ lệnh tiễn khách.

“Lãnh Nhi, con muốn bọn họ đi?” Diệp Mẫn không thể tưởng tượng nổi la lên, Lãnh Nhi thấy bà ta bị Âu Dương Văn bắt nạt, cũng không đến giúp bà ta?

“Mẹ!” Âu Dương Lãnh không vui, trừng mắt liếc nhìn Diệp Mẫn.

“Suy nghĩ thật kỹ đề nghị của ông, nhanh tới tập đoàn Âu Dương làm việc.” Âu Dương Thiên liếc nhìn mẹ con họ, xoay người rời đi, Âu Dương Văn hừ một tiếng, đi theo Âu Dương Thiên ra ngoài.

Thím Lan có trách nhiệm đưa bọn họ ra cửa, nhìn bọn họ rời đi mới quay vào.

Trong phòng khách, Diệp Mẫn thấp giọng khóc: “Lãnh Nhi, rốt cuộc con đang nghĩ gì vậy? Vì sao không làm rõ thân thế của con?”

“Mẹ, có phải là người Âu Dương không quan trọng như vậy sao?” Âu Dương Lãnh thờ dãi, anh đã sớm muốn thoát khỏi gông xiềng nhà Âu Dương này.

“Đương nhiên quan trọng, như vậy tập đoàn Âu Dương sẽ là của con.” Nhà Âu Dương từ trước đến nay đều à truyền lại cho con trưởng, Âu Dương Văn tính là gì chứ!

“Mẹ! Đừng để ý tới con, chuyện này cứ như vậy đi.”

“Vậy con sẽ ly hôn với Vu Thiện chứ?”

“Mẹ, làm gì vậy?” Âu Dương Lãnh đau đầu hỏi, “Chẳng lẽ mẹ trở về chính là vì chuyện này?”

“À, cũng không phải, chỉ là Vu Thiện hoàn toàn không thích hợp ở cùng con.” Diệp Mẫn nói tiếp, nếu năm đó Ninh Chân không xuất hiện, sao bà ta có thể biến thành như vậy.

“Vì sao không thích hợp? Phu nhân, bà nói cho con biết đi.” Đầu cầu thang một giọng nói trong veo vang lên, khiến hai mẹ con trong phòng khách sững sờ, ngẩng đầu nhìn về phía cầu thang.

Đôi mắt Âu Dương Lãnh sít chặt, vẻ mặt lo lắng, Thiện Nhi nghe được gì rồi? “Thiện Nhi.”

“Hừ, không hợp chính là không hợp.” Diệp Mẫn hừ lạnh.

Vu Thiện chậm chậm đi xuống, trên người khoác chiếc áo khoác của Âu Dương Lãnh, tóc tai bù xù, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lạnh lùng nhìn Diệp Mẫn: “Vì sao bà phải xúi Lãnh ly hôn con? Nói cho con biết, vì sao?” Cô vốn chỉ muốn biết bọn họ đang nói chuyện gì, nhưng chờ sau khi Âu Dương Thiên đi rồi, Diệp Mẫn vẫn còn bảo Lãnh rời xa cô, cô không muốn bị động cho nên cô phải hỏi rõ ràng.

“Thiện Nhi, đừng như vậy, đi lên đi, anh sẽ giải quyết chuyện này.” Âu Dương Lãnh buông Diệp Mẫn ra, đi tới trước mặt cô, nhẹ lời an ủi cô, bàn tay đặt lên vai cô, đẩy người cô đi lên cầu thang.

Vu Thiện tránh bàn tay Âu Dương Lãnh, vẻ mặt kiên định: “Lãnh, một khi chúng ta đã ở cùng một chỗ, tại sao phải như vậy? Để em lên tiếng hỏi cho rõ ràng.”

“Hừ, giống như mẹ cô, chỉ biết dùng thủ đoạn quyền rũ đàn ông!” Diệp Mẫn nhìn họ, khinh thường phun ra một câu.

“Mẹ!”

“À? Phu nhân biết mẹ con?” Vu Thiện cẩn thận hỏi.

“Không biết.” Diệp Mẫn vội trả lời, nhưng như thế này ngược lại lại sơ hở chồng chất.

“Vậy tạo sao bà biết rõ mẹ con dùng thủ đoạn quyền rũ chiếm đoạt đàn ông?”

“Thiện Nhi, em nói gì vậy?” Âu Dương Lãnh muốn ngăn cản Vu Thiện.

Vu Thiện đẩy anh ra, “Lãnh, đừng để ý tới em.”

“Có phải mẹ cô rất đau lòng đúng không, năm đó cướp mất người đàn ông của tôi, cuối cùng không phải cũng bị những người phụ nữ khác cướp đi người đàn ông của mình sao! Ha ha.” Diệp Mẫn không muốn kiềm chế nữa, bí mật nhiều năm như vậy, bà ta đã sớm muốn tuôn ra.

“Cái gì?” Vu Thiện và Âu Dương Lãnh đồng thời hạ giọng hô to, khó hiểu nhìn Diệp Mẫn tựa như điên cuồng trước mặt, thấy khóe mắt bà ta có hân ý, giọng rít lại: “Năm đó mẹ cô đoạt lấy Vu Thành, khiến tôi không còn gì cả, không còn cách nào khách đành gả cho Âu Dương Nghiệp! Ha ha ha!” Diệp Mẫn cười điên cuồng, sau đó ngừng cười nói tiếp: “Tôi đây cũng muốn bà ta ném thứ mùi vị mất đi người đàn ông mình yêu, ha ha, Đình Hoa làm rất tốt! Năm đó nếu bà ta không xuất hiện, sao tôi có thể gả cho Âu Dương Nghiệp! Sao có thể bị ép ly hôn! Sao có thể biến thành thế này! Ha ha ha.” Diệp Mẫn cười không ngừng, ngay cả nước mắt cũng chảy ra.

“Mẹ, mẹ nói cái gì?” Âu Dương Lãnh nhú mày, lần đầu tiên anh chứng kiến Diệp Mẫn mất phong độ như vậy, đầu còn bộ dạng phu nhân cao quý thường ngày.

“Là bà bảo Đình Hoa quyền rũ ba tôi?” Vu Thiện kinh hoàng lùi lại một bước, nhìn Diệp Mẫn, bà ta thế mà lại là kẻ thù một tay phá hư hạnh phúc của mẹ!

“Ha ha, sao? Nhận được hậu quả chứ?” Diệp Mẫn quay đầu nhìn Vu Thiện, nhìn khuôn mặt hận không thể xé nát, gương mặt này di truyền tám phần dung mạo của Ninh Chân, tựa như Ninh Chân đang ở trước mắt, “Đồ dê tiện! Dám dụ dỗ Vu Thành, xem tao đánh chết mày không!” Nói xong người đã vọt tới trước mặt Vu Thiện, nện xuống một cái tát.

Vu Thiện không tránh, nhìn bàn tay sắp tới trước mặt, ánh mắt sắc bén thay đổi, đang muốn cản Diệp Mẫn công kích, Âu Dương Lãnh nhanh hơn, đưa tay bắt lấy tay Diệp Mẫn, đẩy bà ta lùi lại một bước, “Mẹ, làm cái gì vậy? Dừng tay.” Anh sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào làm tổn thương Vu Thiện, cho dù là mẹ cũng không thể được.

“Phản, phản rồi, Lãnh Nhi, bỏ ra, để mẹ dạy dỗ hồ ly tinh!” Diệp Mẫn đã xem Vu Thiện thành Ninh Chân, ánh mắt oán hận nhắm thẳng vào trên người Vu Thiện, bà ta không muốn nhìn nữa.

Nói xong Diệp Mẫn đẩy tay Âu Dương Lãnh ra, lao thẳng vào người Vu Thiện, cắn hận nhiều năm chất chứa như vậy khiến bà ta không để ý đến Âu Dương Lãnh ở trước mặt, làm ra chuyện để Âu Dương Lãnh chán ghét.

Nhìn Diệp Mẫn nổi điên lao tới mình, Vu Thiện dừng cầm đứng ra, “Đủ rồi, bà đã bảo Đình Hoa phá hoại hạnh phúc của mẹ, chẳng lẽ còn muốn phá hỏng hạnh phúc của Lãnh sao? Bà đã đẻ tôi và mẹ bị đuổi khỏi nhà họ Vu, chuyện này còn chưa đủ sao?”

Âu Dương Lãnh ngăn cản Diệp Mẫn phóng tới Vu Thiện, anh đoán đại khái được một ít đầu mối, mẹ và Ninh Chân từng quen biết, không ngờ là vì một người đàn ông, còn ba vốn không yêu mẹ, cho nên khi mẹ rời nhà ra đi, ngày hôm sau đã dẫn mẹ con Âu Dương Văn trở về.

“Mẹ, đủ rồi, mẹ muốn ồn ào đến khi nào?” Âu Dương Lãnh lạnh lùng quát lớn, đẩy Diệp Mẫn ngồi xuống sofa: “Vì sao mẹ trở về?”

Diệp Mẫn điên cuồng bị đẩy ngã vào sofa, bị Âu Dương Lãnh hỏi, lập tức nhụt chí: “Lãnh Nhi, đồng ý với mẹ, ly hôn với cô ta.” Ngày đó bà ta thấy Âu Dương Lãnh và con gái của kẻ thù ở cùng một chỗ, bà ta gấp gấp trở về, ngăn cản con trai.

“Mẹ, mẹ vẫn không thay đổi.” Âu Dương Lãnh than thở, mẹ về không phải nhớ mình, mà là hi vọng mình và Vu Thiện không ở cùng nhau, vì sao mẹ vứt bỏ một mình anh ở lại, không hề thấy áy náy chút nào, trở về cũng chỉ vì thù hận.

“Lãnh Nhi, con nói cái gì?” Dường như lúc này Diệp Mẫn mới tỉnh táo lại, bà ta có chút không biết làm sao, nhưng bà ta vẫn không quên trừng mắt liếc Vu Thiện, giống như che giấu, bà ta đứng dậy: “Lãnh Nhi, mẹ về là vì muốn gặp con.”

Vu Thiện kinh ngạc nhìn Diệp Mẫn trở mặt nhanh như vậy, mới vừa rồi còn bộ dạng muốn điên cuồng cầu xé mình, lúc này lại trở lại bộ dạng cao quý hào phóng.

“Mẹ, cũng đã gặp rồi, mẹ đi đi.” Âu Dương Lãnh tựa như nản lòng thoái chí với Diệp Mẫn, giọng bất đắc dĩ, thân hình cao lớn tràn ngập cô đơn, không thể tưởng tượng được là mẹ vốn không để anh trong lòng.

Vu Thiện không nói gì đi tới bên cạnh anh, đôi tay nhỏ bé ôm chặt eo rắn chắc của Âu Dương Lãnh từ phía sau, lặng lẽ an ủi anh.

Bàn tay to của Âu Dương Lãnh chụp lên bàn tay nhỏ bé của Vu Thiện ôm ngang eo anh, trong lòng cảm động, anh rất vui vẻ khi có Vu Thiện bên cạnh mình.

“Lãnh Nhi, con nói cái gì? Muốn mẹ đi?” Dường như Diệp Mẫn bị lời Âu Dương Lãnh nói gây sock, hồi lâu không kịp phản ứng, không ngờ Âu Dương Lãnh lại muốn bà ta rời đi, xa cách bà ta nhiều năm như vậy, anh không chút nào nhớ nhưng bà ta sao?

“Mẹ, nếu như có thể, con hi vọng mẹ chưa từng trở về.” Giọng Âu Dương Lãnh tràn đầy thất vọng, ngay từ đầu anh cho rằng Diệp Mẫn nhớ anh nên mới quay về, bây giờ ngược lại anh hi vọng bà chưa từng trở về.

“Lãnh, đừng như vậy, phu nhân nhớ anh mà.” Vu Thiện không đành lòng nhìn bầu không khí cứng ngắc giữa hai người bọn họ, nhắc nhở Âu Dương Lãnh, mẹ cô mất rồi, đương nhiên hi vọng hai mẹ con Âu Dương Lãnh hòa thuận.

“Thiện Nhi, chuyện này em đừng quản.” Âu Dương Lãnh vỗ nhẹ bàn tay bé nhỏ của cô, anh biết mình đang làm gì, mẹ rời bỏ anh nhiều năm như vậy, cho dù đã trở về cũng không cần thiết.

“Tiện nhân, câm miệng, chỗ này không tới lượt mày lên tiếng.” Diệp Mẫn tức giận rống to, bà ta ghét nhất kẻ thù nói tốt giúp bà ta.

“Mẹ, mẹ còn như vậy, đừng trách con vô tình.” Mắt sắc Âu Dương tới xuống, Diệp Mẫn không chỉ một lần nói lời làm tổn thương Vu Thiện, cho dù là mẹ cũng không thể.

“Lãnh Nhi, mẹ chỉ là không thích cô ta.” Khi đối mặt với Âu Dương Lãnh, vẻ mặt Diệp Mẫn vui vẻ hòa nhã, nhưng khi đối mặt với Vu Thiện, bộ dạng muốn xé cô ra kia thật sự rất khủng bố.

“Lão đại, bọn em đã về rồi.”

“Tổng giám đốc, bọn em đã làm xong.”

Giọng vui mừng của Hắc Tử và Hắc Mộc truyền từ cửa ra vào, không phát hiện bầu không khí nặng nề trong phòng khách, chờ lúc họ đi vào, nhìn thấy ba người rất kỳ quái.

“Tổng giám đốc, xin lỗi, bọn em đi trước.” Hắc Mộc phản ứng đầu tiên, vội vàng muốn kéo Hắc Tử rời đi, bà chủ đã về.

“Làm gì vậy?” Hắc Tử không nhìn thấy ba người kỳ quái, bất mãn đẩy Hắc Mộc ra, tối hôm qua mệt mỏi cả ngày đêm, rất vất vả mới quay về, anh ta muốn ăn một chén đồ ăn thịnh soạn, sau đó nghỉ ngơi cho khỏe, đột nhiên anh trai lại kéo anh ta ra ngoài, anh ta rất tức giận.

“Đi thôi, chờ lát nữa về.” Hắc Mộc không quan tâm kéo Hắc Tử bước đi, đưa em này ngốc chết đi được.

“Vì sao, thả em ra.” Hắc Tử đẩy tay anh trai ra, xoay người chạy vào phòng khách, sau đó mới phát hiện ba người kỳ quái ở trong phòng. “Ặc! Xin lỗi lão đại, em đi đây.” Hắc Tử cúi đầu bước đi, nhưng bị Âu Dương Lãnh gọi lại.

“Hắc Tử, đưa bà chủ đi tới chỗ suối nước. Đó là nơi trước kia mẹ rất thích tới nghỉ ngơi.” Quảng thời gian sống cùng Vu Thiện chính là thời gian tươi đẹp nhất.

“Vi... Vì sao?” Hắc Tử há hốc mồm, không phải bà chủ vừa mới về sao?

“Lãnh Nhi, con thật sự muốn mẹ đi?” Diệp Mẫn tựa như vẫn chưa tin, nhiều năm không gặp, Lãnh Nhi lại đối xử với bà ta như vậy?

Hết chính truyện

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Chương 110

“Lãnh, anh nói gì vậy?” Vu Thiện kinh ngạc hỏi, vùi sau lưng anh khó hiểu, chẳng lẽ anh không muốn tâm sự thêm với mẹ anh sao? Lê quý Đôn

“Lãnh Nhi, con thật sự muốn mẹ đi?” Diệp Mẫn tựa như vẫn chưa tin, nhiều năm không gặp, Lãnh Nhi lại đối xử với bà ta như vậy?

“Mẹ, lúc rảnh rồi con sẽ sẵn lòng đi thăm mẹ.” Âu Dương Lãnh kéo Vu Thiện sau lưng anh đi lên trước, ôm chặt cô: “Thiện Nhi, em nói đúng không?”

“Dạ, con sẽ bảo Lãnh thường xuyên tới thăm ngài.” Mặc dù Vu Thiện không biết ý của Âu Dương Lãnh, nhưng cô vẫn nghe theo lời anh, mặc kệ Diệp Mẫn nghĩ sao thì nghĩ, cô là vợ Âu Dương Lãnh.

“Lãnh Nhi, vậy mẹ đi trước, nhớ tới thăm mẹ.” Thấy Âu Dương Lãnh dường như đã quyết định, Diệp Mẫn cũng biết việc mình làm vừa nãy, có thể đã để Âu Dương Lãnh biết tâm tư mình rồi, không cố gắng muốn ở lại, nhiều năm không gặp, có thể con bà chưa thích ứng, chờ thêm một thời gian ngắn nữa, nhất định sẽ tới tìm bà ta.

“Vâng, con sẽ đi.” Âu Dương Lãnh đồng ý, nhìn vẻ mặt vui mừng của mẹ, anh xoa dịu bầu không khí lạnh lẽo lúc nãy: “Hắc Tử, còn không đưa lão phu nhân ra ngoài.”

“Dạ.” Mặc dù Hắc Tử không biết rõ ý của lão đại, nhưng lão đại đã nói, thì anh nghe theo.

“Mẹ đi đây.” Diệp Mẫn cẩn thận bước từng bước, bà ta vẫn hi vọng Âu Dương Lãnh có thể mở miệng giữ bà ta ở lại, nhưng không có. Âu Dương Lãnh chỉ nhìn bà ta đi theo Hắc Tử, chờ đợi vô vọng, Diệp Mẫn đành rời đi.

“Tiễn bà ấy đi.” Nhìn ra Diệp Mẫn không nở, Vu Thiện ngẩng đầu nhìn Âu Dương Lãnh, ý bảo anh, dù sao nhiều năm không gặp, cuối cùng trở về, chẳng lẽ Lãnh thật sự cam lòng để bà đi?

“Không, bà ấy có thể bỏ lại một mình anh rồi đi, chứng minh bà ấy không đặt anh trong lòng, đã như vậy để bà đi là tốt nhất.” Âu Dương Lãnh im lặng một lúc lâu mới nói, nhìn thấy Hắc Tử chờ Diệp Mẫn rời đi, mới quay đầu lại, tầm mắt lưu luyến cúi đầu nhìn Vu Thiện.

“Nhưng...” Vu Thiện còn muốn nói thêm gì đó, bị Âu Dương Lãnh cắt ngang.

“Vừa rồi mẹ anh không làm tổn thương em chứ?” Cẩn thận xem trên người Vu Thiện có vết thương hay không.

“Không có, chỉ là em không ngờ tới, bà lại là người gây nên chuyện mẹ em mất ba!” Nghĩ đến lúc đó mẹ dẫn theo cô sống khổ sở bên ngoài, bao nhiêu lần tinh thần chán nản, bao nhiêu lần khóc trong bóng đêm, lòng cô rất đau đớn.

“Xin lỗi, là mẹ anh quá ích kỷ.” Âu Dương Lãnh đẩy áy náy ôm chặt Vu Thiện, thắm thề, từ nay về sau nhất định bù đắp đau khổ cô phải chịu lúc trước.

“Em không sao, cũng đã qua rồi.” Vu Thiện an ủi anh, cũng tự an ủi mình, khoảnh khắc cô biết rõ chuyện đó, cô có oán có hận, nhưng vừa nghĩ tới Lãnh bị mẹ vứt bỏ, đau lòng quần quấy cô.

“Nói cho anh biết, Thiện Nhi, em hận mẹ anh không?” Âu Dương Lãnh cẩn thận hỏi, anh biết việc mẹ làm nhất định khiến Vu Thiện đau đớn, nếu như có thể, anh vẫn hi vọng cô không biết rõ những chuyện kia.

“Nếu như em nói không hận, anh có tin không?” Vu Thiện ngửa đầu nhìn chăm chăm Âu Dương Lãnh, đôi mắt trong veo không hề có tạp chất: “Em vẫn luôn hận Đình Hoa, hận bà ta xuất

hiện đoạt lấy ba, nhưng nếu như ba thật sự yêu mẹ, sao nữ
lòng làm tổn thương mẹ? Nhưng xem ra tình yêu giữa họ
rất yếu, cho nên cho dù biết là mẹ anh làm, em cũng sẽ
không hận.”

Vu Thiện dừng lại nói tiếp: “Lúc biết mẹ anh vứt bỏ
anh lại, em thật sự hận mẹ anh, hận bà vì sao nữ lòng vứt
bỏ anh, hận bà vì trả thù làm ra nhiều chuyện tổn thương
người khác như vậy!”

“Nhưng đều đã là quá khứ, mọi chuyện cũng đã trôi qua,
nếu như em còn cố chấp hận thù, thì em hận đến lúc nào
mới hết đây!” Cuối cùng Vu Thiện cười thản nhiên:
“Cho nên Lãnh, anh đừng trách mẹ anh, cũng đừng hận
bà, để chúng ta quên đi quá khứ, bắt đầu một lần nữa.”

“Hà? Vậy là em tha thứ cho mẹ anh rồi hả?” Âu Dương
Lãnh thu liễm đôi mắt rét lạnh, thay vào đó là ánh mắt
ấm áp: “Vốn đã biết người phụ nữ của anh lương thiện
đáng yêu, anh còn chưa nói cho em biết, anh yêu em!”
Hai tay siết chặt, cầm tựa trên vai cô, nhìn bộ dạng xinh
đẹp của cô, Âu Dương Lãnh thầm cảm kích Vu Thiện
tốt bụng.

“Lãnh, em cũng yêu anh!” Vu Thiện nghe thấy lời Âu
Dương Lãnh nói, thoáng chốc cười rộ lên, đồng thời cô
cũng nói lời yêu. Giờ phút này chữ yêu khắc sâu trong
lòng hai người, nhưng Hắc Mộc đứng bên cạnh chứng
kiến, nhìn thấy họ yêu thương lẫn nhau, cảm động nước
mắt anh ta quanh bờ mi.

“Bây giờ em là con dâu của bà rồi, sao có thể già mà không kính!” Đột nhiên Vu Thiện nghịch ngợm nói, đôi mắt linh động thoáng vẻ dè dặt: “Để mai này con trai hoặc là con gái biết rõ, mẹ của nó không tôn trọng bà nội, sẽ có hiệu quả ngược lại.”

“À? Thiện Nhi có?” Âu Dương Lãnh vui mừng hỏi, giơ tay lên sờ vào bụng Vu Thiện: “Trong này đã có cục cưng?”

“Em không biết, vừa rồi lúc ăn cơm, dạ dày rất khó chịu, không biết có phải ăn nhầm đồ ăn không nữa.” Lúc ở Paris có quen biết một đôi vợ chồng, triệu chứng mang thai rất giống cô bây giờ.

“Vậy đi bệnh viện khám xem sao.” Âu Dương Lãnh vui sướng ôm lấy cả người Vu Thiện, đứng tại chỗ xoay vòng vòng, anh muốn làm ba, cố gắng lâu như vậy, cuối cùng cũng có hiệu quả.

“Y aaaaaaaa... Đừng như vậy, em chóng mặt.” Vu Thiện đột nhiên bị xoay vòng, hai tay ôm chặt cổ anh, để tránh mình không cẩn thận ngã xuống, còn chưa xác định cơ mà, anh đã vui như vậy. “Còn chưa biết có hay không.”

“Còn chờ gì nữa, bây giờ đi bệnh viện.” Âu Dương Lãnh ôm lấy cô đi ra ngoài, trong lòng là người phụ nữ anh dùng mưu kế có được, nhưng anh không hối hận, nếu như không làm như thế, sao tìm được cô đây.

“Tổng giám đốc, em đi lấy xe.” Hắc Mộc hoàn hồn, lập tức đề nghị, mặc dù mệt chết đi được nhưng trước phải biết

có cậu chui nhỏ hay không đã, với anh ta mà nói, có một
mọi cũng xứng đáng.

“Còn không mau đi.” Âu Dương Lãnh lườm anh ta một
cái, trực tiếp ôm lấy Vu Chiện đi ra cửa, Hắc Mộc lập
tức dừng xe bên cạnh hai người, tự mình mở cửa mời bọn
họ vào.

“Tổng giám đốc, phu nhân ngồi vững nhé.” Hắc Mộc
nói một câu với hai người ngồi vào xe, xe lập tức khởi
động, chạy về bệnh viện thành phố.

Âu Dương Lãnh ôm chặt Vu Chiện, để cô ngồi lên đùi
anh, cầm tựa vào vai cô, trong mũi là hương thơm độc nhất
vô nhị trên người Vu Chiện, trong ngực là thân thể mềm
mại thơm tho của cô, còn trong bụng cô có thể là con trai
hoặc con gái cũng anh, trong lòng tràn ngập kiêu ngạo,
người phụ nữ này quả thực là xương sườn của anh.

Vu Chiện yên ổn ngồi trên đùi Âu Dương Lãnh, đối
với thái độ thân mật của hai người không chút nào hồi hộp,
tựa như là trời sinh một cặp nên phù hợp ở cùng một chỗ.
Thân thể dựa vào ngực anh, gò má dán vào cổ anh, khoe
miệng cong cong, từ nay về sau người đàn ông này là của
cô.

Xe rất nhanh tới bệnh viện bậc nhất thành phố, giữa
đường Âu Dương Lãnh đã gọi điện thoại, đến cổng
chính thì có bác sĩ y tá đang đợi, Âu Dương Lãnh bế
Vu Chiện đặt trên giường, đi theo bác sĩ y tá đẩy giường
vào trong phòng kiểm tra, bị y tá ngăn cản, anh chỉ đành
trơ mắt nhìn Vu Chiện được đẩy vào phòng khám. Anh
không biết bộ dạng anh còn căng thẳng hơn người được đẩy

với cuộc tình sao vậy? Trác Cừ sắp phải diện, ai cho anh ta biết vì sao vậy? Có phải Vu Thiên ở trong đó? Nếu như bị tập kích thì anh ta lập tức điều động tất cả người trong bang Lãnh Thiên, giết chết đối phương không chừa lại mảnh giáp.

“Không sao, em đừng manh động.” Hắc Mộc biết tính Hắc Tì hay manh động, nếu không giải thích rõ Hắc Tì lực mình sẽ gây nên chuyện không cần thiết, sẽ bị tổng giám đốc dạy dỗ, anh ta kéo Hắc Tì đi cửa bí mật phía sau, kể lại tất cả chuyện vừa xảy ra cho anh ta biết.

Hắc Tì càng nghe càng kinh ngạc, miệng há thành chữ O, hồi lâu còn không khép lại, vẻ mặt đau khổ vừa rồi của lão đại chính là do Vu Thiên đi vào trong khám xem có thai hay không?

“Tình hình chính là như vậy, em ngàn vạn lần đừng kích thích tổng giám đốc nhé.” Hắc Mộc lại nhắc nhở lần nữa, nếu chọc giận tổng giám đốc, bọn họ đều ăn không hết.

“Em biết rồi.” Hắc Tì lập tức lấy lại tinh thần, chỉ cần chuyện dính dáng đến Vu Thiên, cảm xúc lão đại tương đối dễ bị kích động.

“Ai là người nhà Vu Thiên?” Có ý tá từ lên trong đi ra, lớn tiếng gọi, Hắc Tì và Hắc Mộc liền đi tới cửa phòng khám, lúc ý tá vừa ra tới Âu Dương Lãnh lập tức đứng dậy: “Là tôi, cô ấy sao vậy?”

Ý tá nhận ra anh rất căng thẳng: “Tiên sinh đừng khẩn trương, vợ anh rất khỏe, mang thai bốn tuần rồi, mẹ con đều khỏe mạnh.” Ý tá nhìn thấy anh thở phào một cái, vẻ mặt không còn căng thẳng. Cố ú trên đùi anh: “Lần

đầu tiên à? Từ nay về sau còn nhiều bất ngờ lắm đây.”
Nói xong không nhìn anh nữa, đi vào tiếp tục việc chưa
làm xong.

Anh... Thật sự sắp làm ba sao? Nhưng sao anh không
có cảm giác chân thực? Có ai làm anh tỉnh táo chút
không? Đây là cục cưng anh chờ đợi lâu rồi, đã mang thai
trong bụng vợ anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Phu Nhân Chạy Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.